Adolphe Desertine
Silvae Ducis 1885
21 Martius

Peter Striker.
Flensburg. 1769.
21 Martius.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

EVRIPIDIS TRAGOEDIA PHOENISSAE.

INTERPRETATIONEM ADDIDIT H. GROTII; GRAECA CASTIGAVIT E MSTIS, ATQVE ADNOTATIONIBVS INSTRVXIT; SCHOLIA, PARTIM NVNC PRIMVM EVVLGATA, SVBIECIT

LVDOVICVS CASP. VALCKENAER.

FRANEQVERAE,

TYPIS ET SVMPTIBVS IACOBI BROVWER.

cIↃ IↃ CC LV.

REGIAE

MAGNAE BRITANNIAE

PRINCIPI

HEREDITARIAE

ANNAE

BELGII

FOEDERATI

GVBERNATRICI

ETC. ETC. ETC.

SE-

SERENISSIMI

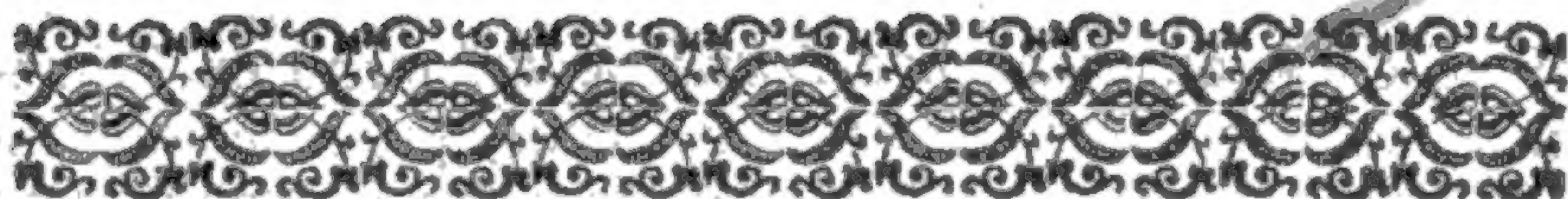
GVILHELMI V

TVTRICI

CELSISSIMAE

HOC OPVSCVLVM
VENERABVNDVS
DEDICAT

L. C. VALCKENAER.

L E C T O R I

S. D.

L. C. VALCKENAER.

Cogitanti mihi quam ſtudioſis Graecarum literarum adoleſcentibus interpretarer Tragoediam in primis dignae videbantur *Euripidis* Phoeniſſae, quae horum in gratiam ſic typis deſcriberentur Friſiacis, ut novo quodam cultu tamen exornatae Doctis etiam ſpectatoribus aliqua parte posſent commendari. *Sophoclis* perfectius Euripideo cur non antepoſuerim exemplar, ſi qui, quod futurum auguror, fortaſſe mirabuntur, de me meoque in *Sophoclem* ſtudio nimis benigne ſentientes, ad illuminanda tamen Sophoclea Codices praeſertim vetuſtos adhibendos eſſe fatebuntur: deſinent itaque mirari, ubi cognoverint, ex antiquis membranis excerptas habere me lectiones multo plures & vero meliores, quibus diverſae poſſint *Euripidis* expoliri Tragoediae; Phoeniſſarum autem variantes, ex tribus quatuorve Codicibus optimis cum cura enotatas. *Euripidis* praeterea, praeceptis ad vitam bene informandam referti, ſimplex ac nativa facilitas cothurno Sophocleo ad ingenium noſtratium multo videbatur accommodatior, quos uſu quoque didiceram Poëtarum potius, quam aliorum Scriptorum, ſuavitate delenimentisque capi, atque ad amorem humanitatis honeſtatisque concitari. Tandem una de tribus erant Phoeniſſae

* Tra-

Tragoediis, quae, medica *Ioannis Kingii* manu ex Britannicis Codicibus frequentissime persanatae, prodiisse videbantur integerrimae. In emendatissimis quantum peragendum superesset, experimento facto constare volui. Denique Phoenissas Latino versu *H. Grotius* expresserat: Latina quandoquidem Graecis erant adiungenda, ut liber emtores inveniret, *Grotii* conversionem prae ceteris huic instituto convenire iudicabam. Phoenissas ille, saepius e libris Parisinis emendatas, non vertit tantum Latine, sed & eruditis instruxit Prolegomenis, in quibus ita disputat *Grotius*, ut hanc optimam esse pervicerit *Euripidis* Tragoediarum, in utramque partem dramatis virtutes exponens & vitia. Haec plenius cognosceremus, si Phoenissae superessent *Aristophanis* & *Strattidis*, quos suis in comoediis, homines acerrimos, irridenda sibi sumsisse de Phoenissis *Euripidae* loca, quantumvis paucae manifestant utriusque reliquiae. Praeter hos duo Phoenissas scripsisse perhibetur *Crates* Comicus. Nititur ista virorum Doctorum persuasio perperam intellectis *Scholiastae* verbis ad *Aristophanis* Vespas v. 879. ubi non Comicus, sed *Crates* intelligendus est *Grammaticus*, locum designans ex *Aristophanis*, quem interpretabatur, Phoenissis: commodum superest is ipse Comici locus, quo spectabat *Crates*, emendatior apud *Suidam*, quam apud *Athenaeum* II, p. 62. D. III, p. 90. A. Alius etiam error hic corrigi poterit, quem, a multis propagatum, alicubi sequutus sum. *Euripidis* Poenissae primum commissae fuisse dicuntur anno primo Olympiadis LXXXVII. *Meursio* ceterisque, qui hoc tradiderunt, praeivit in Collectaneis Historicis *Ios. Scaliger*. Sub Pythodori quidem magistratu de palma certarunt *Euphorion*, *Sophocles*, & *Euripides*, victorque fuit *Euphorion* renunciatus, teste *Aristophane* Grammatico in argumento secundo (prius *Dicaearcho* tribuitur in Codice Florentino:) Medeae *Euripidis*; sed tetralogiam ille commemorat *Euripidis* isthoc anno commissam, Medeam, Philoctetem, Dictyn, fabulamque iocosam Θερισταὶ inscriptam, quam

quam suo iam tempore scribit non amplius inventam. postremam istam argumenti partem commode *Rich. Bentlejus* enodavit in Epistola ad *Io. Millium*. Viginti minimum annis post commissae demum videntur *Euripidis* Phoenissae, Hypsipyle, & Antiope. Ubi meminit *Euripidis Andromedae* Comicus in Ranis v. 53, hoc legitur Scholion: *διατὶ μὴ ἄλλό τι τῶν πρὸ ὀλίγε διδαχθέντων καὶ καλῶν, Ὑψιπύλης, Φοινισσῶν, Ἀντιόπης; (ἡ γὰρ Ἀνδρομέδα ὀγδόῳ ἔτει προῆκται) ἐπειδὴ ἐ συκοφαντητέα ἦν τὰ τοιαῦτα.* Andromedam docuit *Euripides* anno tertio Ol. XCI, octo annis ante, quam Ranae primum agerentur *Aristophanis*, anno nempe tertio Ol. XCIII. Annus hic tertius Ol. XCIII, *Euripidi* vitae fuit ultimus, *Sophocli* quoque fatalis. Actae itaque Phoenissae fuerint intra annum tertium Ol. XCI, & annum tertium Ol. XCIII, forsan anno tertio Ol. XCII, quo sub archonte Glaucippo vicit edita, praeter ceteras, Philoctete, *Sophocles*. Sed his, quaeque praeterea poterant huius generis nonnulla disputari, missis, subsidia potius persequar, quae mihi praesto fuerunt hanc Tragoediam tractanti.

Phoenissas ceterasque *Euripidis* Tragoedias plerasque primus Venetiis publicavit *Aldus* anno MDIII. nam in antiquiori quatuor dramatum Editione Phoenissas non inveniri monuit me Nobiliss. *Matthias Röverus*. Aldinum exemplar exprimi curavit Basileae *Io. Hervagius* anno MDXXXVII. Eiusdem *Hervagii* sumptu renovata fuit Editio Basileënsis anno MDLI. *Qui huic curandae praefuit, *Io. Oporinus* inconsideratius multa novavit, non scriptum ille Codicem vetustum sequutus, sed viri cuiusdam non indocti coniecturas. Quae quidem aut *Oporinus* aut veteres invexerant librarii, vitia plurima *Gul. Canterus* expurgavit, primusque versus in choricis suis illigare modulis aggressus multum sane praestitit, emisso *Euripide* ex officina *Plantini* Antverpiae anno MDLXXI. In Editionibus postea vulgatis data opera nihil admodum fuit ad *Barnesium* usque novatum. Interea temporis Phoenissas Parisiis publicaverat *H. Grotius* anno MDCXXX, emenda-

 da-

datas ex Manuſcriptis Codicibus, quos praeter *Aldum* non adhibuerant priores. Hi, more Editorum, de ſua quisque opera magnifice fuerant loquuti: modeſte *Grotius* in Epiſtola III. *Memmio* inſcripta, *ſumes*, inquit, *tragoediam ipſam a ſummo poëtarum Euripide, verſus eius paulo quam antehac emendatiores a Codicibus ſcriptis.* Multa tamen in Phoeniſſis ſincera vir Illuſtriſſimus iam dederat, quae primos ſe reparare recentiores arbitrabantur. *Barneſius* ſplendidam quidem nobis paravit *Euripidis* Editionem, ſi nitorem ſpectes externum; ſed, ſi absque ullo obtrectandi ſtudio verum dicere licet, laudibus, quas in illam multi congeſſerunt, penitius introſpicienti Cantabrigienſis indigna videbitur Editio. Aliena non pauca praefatus, *Barneſius* quibus inſtructus praeſidiis ad Poëtam acceſſerit tractandum tacet: *Euripidem* ſe tamen ait *purum & expurgatum, magna parte auctum, ſuique compotem reddidiſſe.* Nec veteres Editiones adhibuit qua debuerat diligentia, neque Codices ſcriptos, praeter unicum Cantabrigienſem, tres tantum tragoedias complectentem: hunc Codicem, quem *Kingii* novimus indicio recentem admodum eſſe, ſupra modum & paene pueriliter admiratur *Barneſius*, *Codicem* vocans *ſanctiſſimum* atque *irrefragabilem*; quaſi vero verba Doctor ſuis adnumeraret auditoribus, non Doctis expendenda conſiderate ſcriberet: domo nullam attulit coniecturam, quae ſit alicuius momenti; multa vitiavit, in *Canterum*, *Stephanum*, *Scaligerum*, ad quos *Barneſii* nunquam erunt aequiparandi, frequentius quam oportuerat iniurius: quos ipſe tornaverat, verſus hic illic interiecit Euripideis, ne quid ſcilicet! in illis eſſet lacunoſum; in deperditorum tandem dramatum colligendis concinnandisque reliquiis negligentiſſime verſatus. Medeam & Phoeniſſas Cantabrigiae vulgavit anno MDCCIII *Wilhelmus Pierſius*, *Grotium* in Phoeniſſis plerumque ſequutus, eumdemque Codicem e Collegio Corporis Chriſti Cantabrigienſem; cuius lectiones diligentius enotavit. Editionis nitidiſſimae copiam mihi fecit ad quaevis humanitatis officia pa-

paratissimus *Io. Steph. Bernardus*. Ibidem vulgatis anno MDCCXXVI, Hecuba, Oreste, & Phoenissis, multo plus commodi Tragico praestitit *Ioannes Kingius*; cuius Editio Londini fuit renovata anno MDCCXLVIII a *Thoma Morello*, qui prioribus Alcestin insuper adiecit. Decem *Kingius* Codices Mstos adhibuit Britannicos, quorum septem Phoenissas etiam exhibebant: sed istae Codicum lectiones ferme tantum nobiscum sunt communicatae, quae *Kingio* verae viderentur, multo magis in Musica carminumque legibus quam in lectione scriptorum Graecorum exercitato. Istius partis peritissimus in choricis praesertim centena primus redintegravit, reliquis plerisque neglectis lectionibus, quibus elimari potuerant Euripidea, quasque magni redemissent *Euripidis* studiosi. Tandem *Car. Henr. Langius*, qui Phoenissas quadriennio ante vulgarat, Lubecae anno huius seculi XXXVII specimen edidit Lectionum Euripidearum in Phoenissas: undecunque tandem depromtas, lectiones ille quasdam commemorat *Salmasii*; cetera novi quidem nihil nos adeo docet. *Ioannis Iacobi Reiskii* in *Euripidem* animadversiones tum demum ad me pervenerunt, quum Phoenissae propemodum typis iam essent descriptae.

Praeter Editiones lectionesque Phoenissarum publicatas, penes me fuerunt trium optimae notae Codicum lectiones variantes; quorum Codicum Manuscriptorum duo Lugduni sunt Batavorum; Florentiae, tertius. Leidensium alterum pervetustum, a me designatum litera A, Catalogus Bibliothecae publicae exhibet inter *Vossianos* p. 393, n. 38. alterum, litera B notatum, veterem quoque, nec multo deteriorem p. 397, n. 33. Horum Codicum diversas a vulgatis lectiones meam in gratiam excerpserat vir Clarissimus, praestantis animi non minus quam doctrinae dotibus insignis, *Ioannes Daniel van Lennep*. Postea Codices eosdem ad Editionem *Kingii* diligenter exigenti mihi constitit, virum amicissimum accuratissime molesto fuisse labore perfunctum. Ad Florentinum non vulgaris bonitatis Codicem collationem olim instituerat

Is. Vossius: ex *Vossii* libro lectiones Florentinas in suum transscripserat adolescens, vir Celeberr. *Petrus Burmannus Secundus*, quae quidem spectabant ad Phoenissas, Medeam, Hippolytum, Alcestin, Andromachen, Rhesum, & Troadas: ex hoc mihi libro quidquid vellem excerpendi copiam exquisita *Burmanni* fecit humanitas, cui literarum amatores debemus sane plurimum.

Samuelis Battierii, quondam Linguae Graecae Professoris apud Basileënses meritissimi, manu scriptas observationes in *Euripiden* mecum communicavit Humanissimus *Io. Iac. Wetstenius*, editis Prolegomenis & variantibus N. F. lectionibus duraturum nomen adeptus. Quum pleraque iam excerpsissem, ad Phoenissas spectantia, monuit me per literas Cl. *Io. Steph. Bernardus*, observationes istas *Battierii* nuper in Museo Helvetico fuisse publicatas, misitque Musei Particulas XVII, XVIII, XIX, quibus continebantur, a iuvene Basileënsi ex autographo descriptae: his lectis nondum poenituit operae. Haec ferme sunt, quibus instructus efficere conatus sum, ut eximium *Euripidis* drama legeretur emendatius.

Atque ut hinc ordiar, e *Battierii* schedis, saepenumero cum Codicibus conspirantis, excerpta pleraque ad sua loca retuli, quae quidem sine gravi reprehensione legi possent, aut etiam bona viderentur: aliquoties *Battierii* mentionem facio, ubi nihil occurrit in Helvetico Museo; sed hic quoque multa vulgantur, quae vel a me poterant vel ab alio quovis reprehendi; qualia publicare mihi quidem inhumanum videbatur: ad editionem nondum parata, quum absque delectu post parentum obitum in lucem protruduntur, magna saepe nomina dedecorant.

In hac renovanda Tragoedia *Kingii* praesertim sequutus sum Editionem, omnium emendatissimam: sed, ut incommodum Lectoris evitaretur, licet totidem paene versus, quot *Kingius* dederat, repraesentaverim, curavi tamen, ut versuum numeri, prout ante eius editionem obtinebant, collocarentur: ad mentem quoque *Kingii*, quod nollem factum, Tra-

goe-

goediam in actus distinxi. Adposui quae de Graecis Latina fecerat *Grotius*, istius temporis servata scribendi ratione. Potuerat forsan in eumdem usum inservire metrica Phoenissarum *Iani Gulielmii* interpretatio, cuius his in oris a me non fuit inventum exemplar. Biennio post quam illa prodiisset, anno MDLXXXI, *Plantinus* emisit ex officina sua *Euripidis* Phoenissas, Hippolytum, atque Andromachen, a *Georgio Ratallero* Latino carmine conversas. Laudandum quidem Senatoris Amplissimi studium, a nostri temporis rationibus longe semotum: sed, lectionibus Aldinis saepenumero decepti, *Ratalleri* conversio non potest ad hanc *Grotii* comparari; qui, nonnulla audacius interpretatus, exornavit non pauca; rarius in sinceris aberrat a Poëtae sententia. Interpretum *Grotius* felicissimus, ubi verba veterum in Latinos erant versus transferenda, non aeque fuit in librariorum corrigendis erroribus felix.

Ad Editionem *Kingii*, quam expoliendam sumsi, primum contuli quidquid diversae colligi poterat lectionis ex Editionibus antiquis, Codicibus supra designatis, ex editis Scholiis atque ineditis; e locis tandem veterum qui Phoenissarum adhibuerant particulas. Ex hac farragine lectiones prorsus vitiosas, quaeque nulli videbantur usui futurae, primum seposui; saepius deinceps examinatas, nemini profuturas tandem reieci, neque in his nugis digerendis horas mihi perire volui, cuius in minutiis adnotandis diligentiam nonnulli forte vituperabunt. Ubicunque primus quid novasset *Kingius*, ante recepta lectio fuit in notis commemorata: pristina saepe fuit ex aliis Editionibus revocanda: sinceras, quaeque cadere non poterant in dubitationem, e scriptis Codd. aut aliunde restitui: adnotatis curate lectionibus reliquis, probabiles adfirmare studui: meas unius coniecturas rarius & non nisi perpaucas in contextum introduxi: satis esse videbatur, si peccata librariorum aberrantium corrigerentur in adnotationibus. Fuit autem in Phoenissis, Codicibus invitis, frequentissime coniectandum. Hac in parte si qui modum excessisse me

me nonnunquam, quod opuſculi lector diffiteri non erubeſcam, criminabuntur, iidem tamen hac opella nonnulla fatebuntur in melius reſtituta. Praeterea veterum loca deſignavi, qui verba Tragici de Phoeniſſis excerpta protulerant, quotquot mihi quidem aut innotuerunt, aut non indigna videbantur memoratu; praeſertim illa, quae lectionis quamdam offerebant diverſitatem, quod evenit ſaepenumero. Non quidem ſexcentis in locis, quod rem amplificando ſcribit vir quidam eruditus, *Euripidis* utuntur teſtimonio *Plato* & *Ariſtoteles*; ſed ab his aliquoties, & ab aliis quibusvis tamen frequenter teſtis excitatur *Euripides*; in primis a *Plutarcho*, non nominati Tragici verba ſaepius ad ſua ſic accommodante, prorſus ut in hunc usque diem latuerint. Doctis quidem hominibus exploratum eſt hanc locorum inter ſe comparationem magni nominis Scriptoribus ſaluberrimam eſſe: quantum hinc ad *Euripidem* & *Sophoclem* derivari poſſit utilitatis, hoc in Phoeniſſas ſpecimine quibusvis poterit eſſe perſpicuum. Ut multa reliquerim aliis perveſtiganda, mendoſa quoque, vel tenebricoſa, quae non potuerint a me declarari; tamen hac parte, quam ad editoris officium non poſtremam pertinere iudico, me perfunctum arbitror non indiligentiſſime. Eadem valuit in recentioribus ratio, qui Phoeniſſarum loca ſuis in ſcriptis proferendo vel correxerant vel explicuerant. Data fuit opera, ſuum ut cuique tribueretur; nec eorum inſtitutum laudo, quantumvis magnum ſint in literis nomen adepti, qui rari legunt aut excitant aliorum obſervata, propter negligentiam iſtam iure culpandi. Verbis ne literatores quidem ſciens laeſi: neque tamen oblata occaſione Summorum virorum peccata modeſte notare dubitavi, ne *Grotii* quidem. Horum errores eo ſtudioſius corrigendos arbitror, quo magis periculoſi per ſecula propagari ſolent: Illuſtriſſimi viri ex *Euripidae* deperditis tragoediis Excerpta *Barneſius* absque examine recepit, vitiis, etiam a *Grotio* invectis, plena.

Singula penſiculate tractanti creverunt in hanc molem adno-

notationes, quibus aliena non admiſcere conſtitueram. Qui caſtigata veterum ſcripta huiusmodi negaverit obſervatis oneranda, huic vix eſt quod praeter aliorum opponam exempla, quibus, obſecundantes ſcilicet ingenio, ſaepenumero trahimur: alios dum dico, viros intelligi nolim Primarios, quos, ubicunque libuerit ipſis evagari, non inviti ſequimur emanſores: mihi ſic unam tractaſſe liceat Tragoediam, qui, ſi *Sophoclis* eſſet aut *Euripidis* Tragoediarum editio nova paranda, ſingula paucis pertractanda iudicarem: nunc in gratiam iuventutis enucleatius multa tradidi, quam docti Lectores deſiderarent. Qui Criticos veluti minuta tractantes operoſe rident, homines venuſti miror equidem cur Anatomici non reprehendant ſedulitatem, corporis humani minutiſſima quaeque ligamenta (particularum eadem eſt propemodum in linguis ratio:) prae ceteris partibus oculo conſiderantis philoſopho. Si veritatis, quam & nos quantulamcunque quaerimus, offenſi mentione, narrare tantum Criticos decernunt & hariolari, *Philoſophos* veritatem inveſtigare atque invenire ſolos; hi Geometrica neminem admiraturum inventa fatebuntur, niſi multa prius minima perceperit, absque quibus maioribus illis locus non ſit; atque adeo, ſi licet parva magnis componere, ſciant illi, neminem correctionis, verane ſit an minus, idoneum eſſe iudicem, qui non ante diu multumque fuerit in minutis illis, quae praeſcienda ſint, exercitatus. Sed hos a rebus noſtris alienos facile compeſcimus: magis videri queant metuendi nobiſcum eadem ſacra tractantes inſtituto diverſo.

Viginti minimum verſus e Phoeniſſis tanquam adulterinos aut indignos *Euripide* primus reieci: haec mea multum disputantis licentia vereor equidem ne quorumdam cadat in reprehenſionem velut immoderata, quaeque ſit omnibus modis refraenanda, ne latius illa ſerpat quaevis ſollicitandi prurigo. Hos primum rogatos velim, dictis ut abſtineant imperioſis,

quae nihil quidquam nos movent: deinde meminerint, versus etiam Euripideos in Phoenissis, saepius in usum tironum transscriptis, plurimos a literatoribus fuisse interpolatos; ad haec plures in hoc uno dramate versus me notasse spurios, quam e septem *Sophoclis* Tragoediis vellem proscriptos; istos si excipias, quos Grammatici veteres repudiarunt: tandem in aliquot *Euripidae* fabulis, rarius usurpatis, quaeque Scholiis vacant, ne unicum quidem hactenus a me repertum. Ut in his temeritatem inconsideratam, sic superstitionem quoque ridiculam evitandam iudico. Quae quidem hic recte disputasse nonnullis videbor, quomodo tandem iis placerent, qui versus per tot secula lectos & veluti consecratos loco movendos negant, quique hoc facinus tanquam grande piaculum criminantur? Nam hos ne audiendos quidem arbitror, nedum refutandos, qui dura quaevis atque absurda quidquam esse causae negabunt cur non imputarentur *Euripidi*.

Phoenissis nihil praeter Diatriben subiicere decreveram, qua tum alia quaedam pertractarentur, tum de versibus spuriis integrisque locis fictis aut interpolatis paulo plenius disputaretur. In eius locum Scholia veterum Grammaticorum ut successerint vulgatis meliora, *Io. Iac. Reiskius* effecit, ingenio non minus quam variarum rerum scientia celebritatem adeptus. Is, quocum a longo tempore nullum mihi fuerat literarum commercium, literis ad me datis mense Septembri anni MDCCLII, *Audio*, inquit, *te cum maxime in Phoenissis Euripidis edendis versari. Id si verum est, offero tuis usibus, siquidem desideras, exemplum Scholiorum Hervagianum, quod penes me est, a Tryllitschio viro Graece doctissimo cum Augustano Codice MSto collatum, & praesertim in Phoenissis tam spisse conscriptum excerptis ex illo Codice, ut toti margines oppleti sint.* Non multo post, antequam meam ille sententiam cognovisset, librum ad me mitit quomodocun-

eunque vellem utendum. Quotquot itaque percipient ex emendatis, Codicisque Augustani, Scholiis utilitatem, Clariss. *Reiskium* beneficii mecum laudabunt auctorem.

Hervagii Basileensis Scholiorum est Editio, docta manu praesertim in Scholiis ad Phoenissas notata. Sub finem Scholiorum in Hecubam sequentia leguntur: *Ubi quid emendatum postea additumve invenies, scias e Ms. Reipublicae Augustanae esse.* Circa finem Scholiorum ad Phoen. eadem manus haec posuerat: „ *Hic desinit Ms. Augu-* „ *stanum, cui Davides Hoeschelius V. C. sua manu in fine* „ *adscripsit:* λείπει μία σελίς· τέρας εἴληφε αὔτη ἡ διόρθωσις „ d. 29. Dec. 1714. ἐγὼ ΓΕ. Θ.. ΟΣ. τἀνώτερα καλλίω. „ Docuit me Clariss. *Reiskius* sub literis istis latere *Georgium Fridericum Tryllitschium*, qui, natus in agro Lipsiensi anno MDCLXXXVIII, postquam suae quaedam divulgasset doctrinae monimenta, consilio quod ceperat edendi *Tzetzae* Προομηρικὰ, Ὁμηρικὰ, & Μεθομηρικὰ, fuerit intermortuus Wittebergae A. MDCCXV. Fuisse *Tryllitschium* in Graecis exercitatissimum, mihi quidem ex hac collatione, praesertim e iudicio, quo lectiones optimas saepius adprobavit, planissime constitit.

Augustanus ille Codex meam Scholiorum nugis saepe decepti superavit exspectationem. Scholia complectebatur vetera ferme tantum & melioris notae, tum quae vulgarat *Arsenius*, tum inedita non pauca; sed illa partim duntaxat. Ceteris intermiscuerat *Arsenius* Scholia metrum spectantia, paraphrasin quoque; quae sine controversia debentur recentioribus. Nihil horum membranae praebuerunt Augustanae. Centena Scholia primus ex Angliae Codicibus dederat *Kingius*: haec eadem partim, partim alia quaedam otiosus aliquando descripseram e Codice Lugduno-Batavo. Neque horum ullum in Augustano fuit repertum; quod bonitatis erat atque antiquitatis indicium certissimum: nam il-

illa vel a *Kingio* vulgata, vel a me deſcripta, perpauca ſi tantum exceperis, nihil erant aliud niſi magiſtrorum dictata, quae pueris inſervierant erudiendis, ſaepe futiliſſima, vel quae nihil nos novi docerent, quod ignoraſſe detrimento eſſet.

Hunc itaque librum nactus Scholia recenſere coepi, quumque principio vetera tantum dare conſtitueram ex Aug. Codice emendata, quaeque hic praeterea ſubminiſtraret; fore deinde cogitabam, ut hoc multis diſpliceret inſtitutum, qui ab editoris iudicio pendere periculoſum eſſe iudicarent. His quia mos erat hac ſaltem in parte gerendus, conſilio mutato tandem omnia divulgavi, bona malis mixta, tam quae dediſſent *Arſenius*, *Barneſius*, *Kingius*, quam Auguſtana, quin & illa quae Codex praebebat Leidenſis. Qui in his exercendi ſunt, de quorumvis pretio facile poterunt edoceri: doctis ut bona deſignentur neceſſe non eſt. Quid ad vetera Scholia hac etiam opera fuerit adiectum, ſigna praefixa demonſtrabunt. Sed de Scholiis vel ante vel nunc primum vulgatis pauca quoque dicenda ſunt.

Scholia Graeca in ſeptem Tragoedias *Euripidis* ſeparatim primum Venetiis prodierunt ex officina *Lucae Antonii Iuntae*, A. MDXXXIII. hanc mihi ſubminiſtravit Editionem inſtructiſſima *Matth. Röveri* Delfenſis Bibliotheca. Decennio poſt Baſileae renovavit illa *Io. Hervagius*. Scholia collegit e diverſis Codicibus vetuſtis tum in patria, inſula Creta, tum Venetiis, & Florentiae, atque in iſtum ordinem concinnata diſpoſuit *Michaëlis Apoſtolii* filius, *Arſenius*, Archiepiſcopus Monembaſiae in Peloponneſo. In Epiſtola praefixa, quam inſcripſit *Arſenius* Paulo III, Pont. Max. *donum*, inquit, *Tibi mitto τὰ εἰς ἑπτὰ τραγῳδίας τοῦ Εὐριπίδου εὑρισκόμενα σχόλια, ἃ δή γε, οἷά τις μέλισσα, ἐνιζάνων αἷς ἐν-*

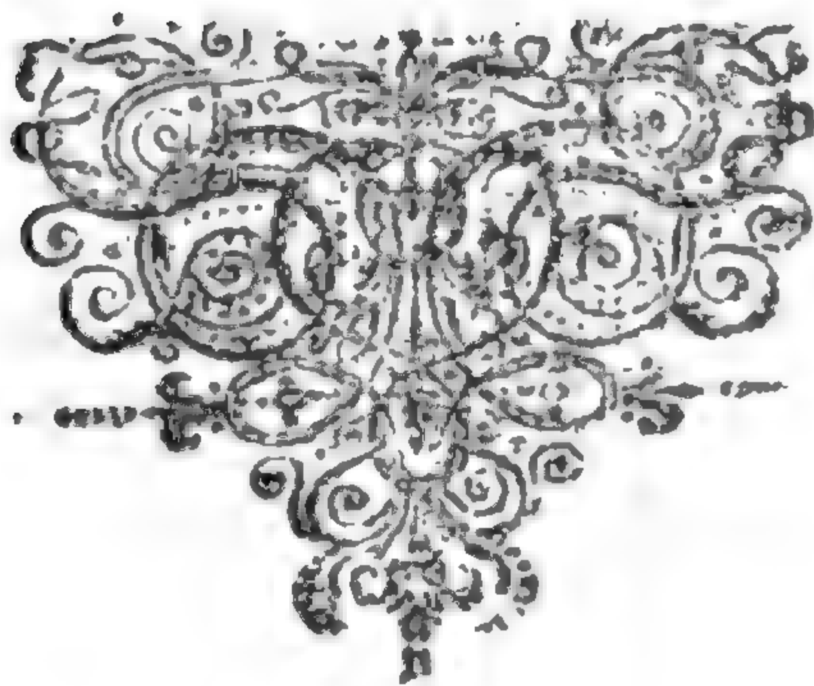
ἐνέτυχον βίβλοις τῶν παλαιῶν ἔν τε τῇ Μίνωος πόλει καὶ Ῥαδαμάνθυος, Ἐνετίῃσί τε κἀν Φλωρεντίᾳ, ἐρανισάμην ἐπιμελῶς, καὶ οἷόν τινα συνηρμολογησάμην σειράν. Ex antiquis itaque sunt exemplaribus excerpta ab *Arsenio*, qui de suo nihil adeo nisi perpauxillum videtur addidisse. Ut huic forte paraphrasis tribui possit, perperam tamen saepius a viris Doctis *Arsenius* tanquam *Scholiastes Euripidis* fuit nuncupatus, cuius in excerpendo fidem & curam laude dignissima iudico. Non videtur probabile, plura in alias etiam *Euripidis* Tragoedias habuisse *Arsenium* Scholia; quorum dum *Paulo Stephano* dicitur in Epistola ad Paulum III spem facere, *Stephanum* opinio fefellit: *σὺ δὲ*, inquit, *μακαριώτατε πάτερ, τὰ τοῦ Εὐριπίδου ἀσπασίως ὑποδεξάμενος, προσδόκα καὶ ἄλλα τῶν χρησιμωτάτων.* nihil praeterea scribit, quod huc spectet: sed haec etiam *ἄλλα τῶν χρησιμωτάτων* quominus parare potuerit, morte fuit impeditus, quae anno sequenti Venetiis *Arsenium* abstulit. In his Scholiis, a *Paulo Stephano* nonnihil emendatis, multa mutavit *Barnesius*; &, sua quaedam hic illic interiiciens Scholia, nonnulla dedit ad Phoen. e Codice repetita Cantabrigiensi; e quo plura collegit interpretamenta *Piersius*. Tandem *Io. Kingius* ope Codicum *mille locis depravata* se scribit *emendasse*, *novisque Scholiis adiectis quinta fere parte auctiora reddidisse.* Ab *Arsenio* vulgatis trecenta minimum Scholia *Kingius* adiecit Phoenissas spectantia, quae pleraque praebuerunt duo Codices, alter Bodleianae Bibl. Baroc. 74, alter Cantabrig. e Biblioth. Collegii Corp. Christi: duo tantum in Phoenissas Scholia e tertio prioris Biblioth. Codice Laud. 89, fuere repetita. Horum plurima, ne verbis quidem discrepantia, repereram in margine Codicis Leidensis B, qui praeterea nova quoque suppeditavit. Universa haec aevi praeferunt indicia recentioris, etiam illa, quae ante vulgatis rem tradunt eamdem, verbis tantum diversis; qualia si tanquam inedita proferenda sunt, quivis facile Codices nova sub-

ſubminiſtrabunt. Scriptores his in Scholiis perpauci citantur, ne unus quidem quorum ſcripta perierint: in illis vero ab *Arſenio* primum publicatis ad unas Phoeniſſas veteres citantur Scriptores, quorum paene nihil ad nos pervenit, plures quam triginta. Tentavit illa quidem coniecturis ſuis interdum *Kingius*, ſed nusquam e Codicibus MStis emendavit, in quibus illa non videntur inventa. Haec autem, paucis exceptis, propemodum univerſa complectebatur Auguſtanus ille Codex, ſaepe vulgatis emendatius ſcripta; ad haec eiusdem generis alia plurima; nonnulla bonitatis minime vulgaris. In his, quae nunc primum ex iſto Codice producuntur, teſtes laudantur οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες, *Corinna*, *Lyſimachus*, *Ariſtodemus*, *Aſclepiades*, ceterique: traduntur & in his non pauca, quae absque illis ignoraremus.

In Scholiis quid ſit hac opella praeſtitum quantumvis ex adiectis notis conſtare poſſit; pauca tamen praemonenda videntur, ut ne meam Lector curam diligentiamque requirat in re non magni momenti. Quae metrum ſpectabant, & Paraphraſin, ad exemplum *Kingii* ſeorſim collocavi; hanc quidem Euripideis ſubiectam. In Paraphraſi, quae ſine detrimento potuerat omitti, quaecunque diſtant ab Editione *Kingii*, vel ex aliis Edd. petita ſunt vel ex Cod. Leid. nonnulla, illuc male relata, revocata ſunt in ſuum locum, praeſertim ſi Codex iſta praeberet Auguſtanus. Scholia vetera & recentiora, quo *Kingius* exhibuerat ordine, repraeſentavi tum ex Edd. priſcis, tum e Codd. emendata. His, ſuis ſingula locis, interieci nondum edita quaedam e Leid. Cod. plus quam ducenta ex Auguſtano, ad unum omnia quae Codex exhiberet, ſive maioris eſſent ſeu minoris, aut etiam, ut ſunt ſane nonnulla, nullius momenti; quin mutila quoque & mendoſa, prout illa *Tryllitſchius* enotarat e MSto Codice, bibliopegi vitio in extremis oris mutilato. In il-

lis

lis iam olim vulgatis, *Barnesii*, *Kingiique* correctiones, si dubio vacabant, nonnunquam ne monito quidem Lectore, recepi; hic illic & leviora quaedam ex Augustano. Plerumque semper mutatam lectionem exhibent adnotationes; in quibus id operam dedi potissimum, ut perverse scripta corrigerentur, lectionesque Codicis adnotarentur Augustani, quae quidem bonae, vel dubiae, vel non prorsus viderentur reiiciendae: in hanc enim partem librum optimum nactus peccare malui. Homines Eruditi, qui norunt huius bonitatis Scholia ad istiusmodi Codicem collata nulla hactenus fuisse, quae quidem inde nunc prodeunt supplementa, vel sincerius quam ante scripta, vel certe meam commoda literarum adiuvandi laudabunt voluntatem.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

ΤΩΝ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ.

Ἐτεοκλῆς, παραλαβὼν τὴν τῶν Θηβῶν βασιλείαν, ἀποστερεῖ τοῦ μέρους τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ Πολυνείκην· φυγὰς δὲ ἐκεῖνος εἰς Ἄργος παραγενόμενος ἔγημεν τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως Ἀδράστου. κατελθεῖν δὲ εἰς τὴν πατρίδα φιλοτιμούμενος, καὶ πείσας τὸν πενθερὸν, συνήθροισεν ἀξιόλογον στρατὸν κατὰ τοῦ ἀδελφοῦ, καὶ εἰς Θήβας ἐλήλυθεν· ἡ δὲ μήτηρ αὐτοῦ Ἰοκάστη ἔπεισεν αὐτὸν ὑπόσπονδον ἐλθεῖν εἰς τὴν πόλιν, καὶ διαλεχθῆναι πρότερον τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ περὶ τῆς ἀρχῆς· δεινοπροσωπήσαντος δὲ ὑπὸ τῆς τυραννίδος τοῦ Ἐτεοκλέους, ἡ μὲν Ἰοκάστη συναγαγεῖν τὰ τέκνα οὐκ ἠδύνατο πρὸς φιλίαν· Πολυνείκης δὲ, ὡς πρὸς πόλεμον λοιπὸν παραταξάμενος, ἀνεχώρησε τῆς πόλεως. ἔχρησε δὲ ὁ Τειρεσίας νίκην ἔσεσθαι τοῖς Θηβαίοις, ἐὰν ὁ παῖς Κρέοντος Μενοικεὺς σφάγιον Ἄρει γένηται. ὁ μὲν οὖν Κρέων ἠρνήσατο ἐπιδοῦναι τῇ πόλει τὸν παῖδα· ὁ δὲ νεανίσκος ἐβούλετο, καὶ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ φυγὴν μετὰ χρημάτων διδόντος, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε, καὶ δὴ καὶ ἔπραξε. Θηβαῖοι δὲ τοὺς ἡγεμόνας τῶν Ἀργείων ἔσφαξαν. Ἐτεοκλῆς δὲ καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες ἀνεῖλον ἀλλήλους· ἡ μὲν οὖν μήτηρ αὐτῶν εὑροῦσα νεκροὺς τοὺς υἱοὺς, ἀνεῖλεν ἑαυτήν· ὁ δὲ ταύτης ἀδελφὸς Κρέων παρέλαβε τὴν βασιλείαν, οἵ τε Ἀργεῖοι νικηθέντες, τῆς μάχης ἀνεχώρησαν. Κρέων δὲ δυσχερῶς φέρων, τοὺς μὲν ὑπὸ τῇ Καδμείᾳ τῶν πολεμίων πεσόντας οὐκ ἔδωκεν εἰς ταφήν. Πολυ-

1 Ὑπόθεσις] Argumentum Phoenissarum, quod Augustanus etiam Codex exhibebat, bis terve fuit e Batavis emendatum, versu 5 στρατείαν (στρατιὰν) ἀξιόχρεων praeferentibus: illinc ἔπεισεν repositum v. 6, pro ἐποίησεν. V. 7, αὐτοῦ vulgatis insertum fuit ex Aug. V. 11, pro νίκην θέσθαι, quod erat & in Aug. posui νίκην ἔσεσθαι. In Codicibus Batavis ista legebantur: Τειρεσίας δὲ ἔχρησε νικήσειν τοὺς ἐκ τῆς πόλεως. V. 14, propter sequentia, καὶ δὴ καὶ ἔπραξε, quae non sunt in Leidd. scribendum arbitror ἀποσφάξαι. Vs. 19, mutata tantum fuit interpunctio: scriba-

ARGVMENTVM PHOENISSARVM.

Eteocles potitus regni Thebani fratri Polynici partem suam abnegat. Is vero exsul Argos cum venisset, regis Adrasti filia in matrimonium ducta, ut flagrabat patriae revisendae desiderio, persuaso socero, parem rei tantae exercitum colligit, ac Thebas petit. quo cognito mater Iocasta effecit, ut fide data in urbem veniret, & de conditionibus ad imperium pertinentibus cum fratre ageret. Sed cùm ob regni possessionem ferox esset Eteocles, non potuit Iocasta filios in concordiam recomponere. quare Polynices ad bellum se comparans urbe excessit. Tum vero vates Tiresias significat portendi Thebanis hac lege victoriam, si Menœceus (Creontis is erat filius) Marti victima fieret. at Creon plane negabat filium suum gratificaturum se civitati. Contra filius hoc volebat, & cùm pater ipsi pecuniam daret ad fugam instruendam, ipse illatis sibi manibus confecit negotium. Atque ita evênit, ut Argivorum duces à Thebanis interimerentur. At Polynices superstes & frater Eteocles proprio certamine congressi mutuis vulneribus in mortem concidunt: quos cum mater videret exanimes, ipsa quoque sua sibi manu vitam abrupit. Vacuum regnum occupavit frater eius Creon: atque interim Argivi ab urbis obsidio discedunt. Creon vero accensus ira hostes, qui sub Cadmeam occubuerant, reddere

re

batur, νικηθέντες τῆς μάχης, ἀνεχώρησαν τῇ μάχῃ vulgatum a *Barnesio*; ἡττηθέντες τῇ μάχῃ a *Piersio* ex Cantabrig. Cod. certe legitur in binis Leid. l. τῇ μάχῃ ἡττηθέντες. V. 22, voculam negantem οὐ recte *Barnesius* vulgatis interiecerat, haec in utroque Leid. Cod. legebantur: ἐφ' ὧν μὲν οὐ φυλάξας ἀνθρώπων νόμους, ἐφ' ὧν δὲ τ. ὁ. λ. οὐδὲ κατὰ τὴν δυστυχίαν ἐλεήσας. postremum illud παρὰ τὴν δ. *propter infortunia*, genuinum censeo. Quae argumentum excipiunt, veterum ista Criticorum observata, in Leidd. Codd. omissa, subministrabat etiam Codex Augustanus.

ΧΡΗ-

λυνείκην δὲ ἀκήδευτον ἔῤῥιψεν. Οἰδίπȣν δὲ φυγάδα τῆς πατρίδος ἀπέπεμψεν, ἐφ᾽ ὧν μὲν ȣ̓ φυλάξας τὸν ἀνθρώπινον νόμον, ἐφ᾽ ὧν δὲ τὴν ὀργὴν λογοποιήσας, ȣ̓δὲ περὶ τὴν δυςυχίαν ἐλεήσας.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Περιπαθεῖς ἄγαν αἱ Φοίνισσαι τῇ τραγῳδίᾳ· ἀπώλετο γὰρ ὁ Κρέοντος ὑιὸς ἀπὸ τȣ̃ τείχȣς, ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀποθανών. ἀπέθανον δὲ καὶ οἱ δύο ἀδελφοὶ ὑπ᾽ ἀλλήλων. καὶ Ἰοκάςη ἡ μήτηρ αὐτῶν ἑαυτὴν ἀνεῖλεν ἐν τοῖς παισί. καὶ οἱ ἐπὶ Θήβας ςρατευόμενοι Ἀργεῖοι ἀπώλοντο, καὶ ἄταφος Πολυνείκης πρόκειται. καὶ Οἰδίπȣς τῆς πατρίδος ἐκβάλλεται, καὶ σὺν αὐτῷ ἡ θυγάτηρ Ἀντιγόνη. Ἔςι δὲ τὸ δρᾶμα καὶ πολυπρόσωπον, καὶ γνωμῶν πολλῶν μεςόν τε καὶ καλῶν.

ΚΑΙ ΑΛΛΩΣ.

Ἔςι μὲν ταῖς σκηνικαῖς ὄψεσι καλὸν τὸ δρᾶμα, ἐπεὶ καὶ παραπληρωματικόν. ἥτε [γὰρ] ἀπὸ τῶν τειχέων Ἀντιγόνη θεωρȣ̃σα μέρος ȣ̓κ ἔςι τȣ̃ δράματος. καὶ ὑπόσπονδος Πολυνείκης ȣ̓δενὸς ἕνεκα παραγίνεται. ἔτι ἐπὶ πᾶσι μετ᾽ ᾠδῆς ἀδολέσχȣ φυγαδευόμενος ὁ Οἰδίπȣς προσέῤῥιπται διακενȣ̃.

ΧΡΗΣΜΟΣ ΔΟΘΕΙΣ ΛΑΙΩι.

Λάϊε Λαβδακίδη, παίδων γένος ὄλβιον αἰτεῖς;
Δώσω τοι φίλον ὑιόν· ἀτὰρ πεπρωμένον ἐςὶ,
Σȣ̃ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν φάος, ὧς γὰρ ἔνευσε
Ζεὺς Κρονίδης, Πέλοπος ςυγεραῖς ἀραῖσι πιθήσας,
Οὗ φίλον ἥρπασας ὑιὸν, ὃδ᾽ ηὔξατό σοι τάδε πάντα.

ΧΡΗΣΜΟΣ] Oraculum Laïo datum, prout hic vulgatur, praefixum legitur *Sophoclis* Oedipodi Tyr. & in Scholiis ad Ranas *Aristoph.* v. 1216. Versu tertio vulgatâ paulo melior Codicis est Augustani lectio: Παιδὸς ἐȣ̃ χ. In utroque Leidensi scribebatur: Σȣ̃ παιδὸς χείρεσσι λιπεῖν βίον (βίον habet & Aug.) ὧς ἐπένευσε ——. Secundus oraculi versus hic quoque lectus fuit olim: Τέξεις μὲν φίλον ὑιὸν· ἀτὰρ τόδε σοι μόρος ἔςαι· Aug. Codex ista prae-

re ad sepulturam negat. Polynicem quoque inhumatum proiicit, Oedipodem vero mittit in exsilium, partim (non) sequens humana iura, partim iracundiæ obsequens, & adversum alienas miserias misericordiæ oblitus.

ELOGIVM VETVS.

Plena est animi motuum Phœnissæ tragœdia. Nam & Creontis filius moritur, qui de mœnibus pro patriæ salute se deiecerat: & mutuis vulneribus concidunt fratres: & mater eorum Iocasta super ipsorum corpora se interficit. Occidunt & Argivi, qui adversus Thebas exercitum duxerant. Iacet inhumatus Polynices: eiicitur è patria Oedipus, & cum eo Antigone filia. Præterea tragœdia est & plena personis & sententiis plurimis optimisque referta.

ALTERIVS IVDICIVM.

Quod ad scenicum apparatum egregium est drama, quoniam multa habet additamenta superflua: nam nec pars est fabulae, quae spectat de moenibus, Antigone; neque quidquam est causae, cur fide data Polynices in urbem veniat: frustra tandem reliquis adiicitur Oedipus, verboso carmine missus in exsilium.

ORACVLVM LAIO DATVM.

Optas Labdacide natorum stirpe beari:
Natum nempe dabo, sed nati occumbere dextra
Est fatale tibi. Iovis hoc invicta voluntas
Concessit Pelopi, quem rapti iniuria nati
Impulit has diris à te deposcere pœnas.

praebet: τέξεις μὲν φίλον υἱόν, τὸν χρύσιππον, αὐτὰρ τόδε σοι μόρος ἔσται. *Pueri* nomen alieno loco posuit librarius, quod ad versum quintum a literatore fuerat adscriptum. Ubi de *Chrysippo* *Tzetzes* agit, Ὁ δὲ χιλιάδης, inquit, τὸν Λάϊον φησὶ τοῦτον ἁρπάσαι. vid. *Scaliger* Animadv. in *Euseb.* p. 44. & *Io. Davisius ad Ciceron.* Tuscul. Disputat. IV, c. XXXIII.

ΤΟ ΤΗΣ ΣΦΙΓΓΟΣ ΑΙΝΙΓΜΑ.

Ἔςι δίπȣν ἐπὶ γῆς, καὶ τετράπον, ȣ̃ μία Φωνὴ,
Καὶ τρίπον· ἀλλάσσει δὲ Φυὴν μόνον, ὅσσ᾽ ἐπὶ γαῖαν
Ἑρπετὰ κινεῖται, ἀνά τ᾽ αἰθέρα, καὶ κατὰ πόντον.
Ἀλλ᾽ ὁπόταν πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον ποσὶ βαίνῃ,
Ἔνθα τάχος γυίοισιν ἀΦαυρότατον πέλει αὐτȣ̃.

AENIGMA SPHINGIS.

Vnum nomen habens quadrupesque bipesque tripesque
Naturam pariter mutato tempore mutat,
De maris & terræ cælique animantibus unum:
Mirarique licet, pedibus cùm pluribus instat,
Tum magis atque magis celerandi amittere vires.

Τὸ τῆς Σφιγγὸς αἰν.] In primis Edd. Scholiorum haec aenigmati leguntur praefixa: τὸ τῆς Σφιγγὸς αἴνιγμα Ἀσκληπιάδης οὕτως ἀναγράφει, quae hac in Editione prostant in Scholiis ad vers. 56, ex August. Cod. petita una cum aenigmatis λύσει. Ex *Asclepiadis* Tragodumenis aenigma descripsit *Athenaeus* x, p. 456. B. ubi versu 2 Φύσιν male vulgatum pro Φυήν, quod in βοήν degeneravit apud *Tzetzen* ad *Lycophron.* v. 7. in Edd. *Sophoclis*, atque in *Euripideis* Codicibus Batavis, qui cetera concinunt vulgatis: ab his secedunt in nonnullis August. & Florentinus: hinc in versum quartum recepi πλεόνεσσιν ἐρειδόμενον pro πλείστοισιν ἐπειγόμενον· ἐρειδόμενον praebet etiam *Athenaeus*; apud quem quando legebatur versu sequenti, Ἔνθα τάχος ex iisdem Codd. μένος restituere nolui, hunc versum exhibentibus loco vulgati: Ἔνθα μένος γυίοισιν ἀΦαυρότερον πέλει αὐτῷ.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.

EVRIPIDIS
PHOENISSAE.

Τὰ τοῦ Δράματος

ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΧΟΡΟΣ ἐκ Φοινισσῶν γυναικῶν.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΚΡΕΩΝ.

ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἕτερος ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

Προλογίζει δὲ ἡ Ἰοκάςη.

Inter-

Interlocutores

TRAGOEDIAE.

IOCASTA.

SENEX EDVCATOR ANTIGONES.

ANTIGONE.

CHORVS *Phoenissarum.*

POLYNICES.

ETEOCLES.

CREON.

MENOECEVS.

TIRESIAS.

NVNTIVS.

Alter NVNTIVS.

OEDIPVS.

Fari incipit Jocasta.

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ
ΦΟΙΝΙΣΣΑΙ.
ΙΟΚΑΣΤΗ.

ΙΟΚ. Ὦ τὴν ἐν ἄστροις οὐρανοῦ τέμνων ὁδὸν,
Καὶ χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις,
Ἥλιε, θοαῖς ἵπποισιν εἱλίσσων φλόγα,
Ὡς δυστυχῆ Θήβαισι τῇ τόθ' ἡμέρᾳ
Ἀκτῖν' ἐφῆκας, Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε γῆν
Τήνδ', ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα·

Ὅς,

1-5] Phoenissarum hocce πρόσωπον τηλαυγὲς, in quo suos sibi naevos nonnulli detexisse videbantur, multis perplacuit. Primus, opinor, expressit imitando *Theodectes* Tragicus, ut eruditus in *Isocratis* schola, studiosissimus *Euripidae*; huius e Bellerophonte locum dabit *Stobaei* Floril. Tit. x, p. 126. v. 46.

Ὦ καλλιφεγγῆ, λαμπάδ' εἱλίσσων φλογὸς
Ἥλιε, ποθεινὸν πᾶσιν ἀνθρώποις σέλας,
Εἶδές τιν' ἄλλον πώποτ' εἰς οὕτω μέγαν
Ἐλθόντ' ἀγῶνα;

Concinit ab *Athenaeo* servatum *Euripidis* epigramma L. II, p. 61. B. Ὦ τὸν ἀγήραντον πόλον αἰθέρος ἥλιε τέμνων, Ἆρ' εἶδες τοιόνδ' ὄμματι πρόσθε πάθος; Quod hic *Euripidae* vitio verterunt, evitavit etiam in Herc. Fur. *Seneca* v. 592. & seqq. ubi vix dubites quin huc respexerit. Tres primi Phoenissarum senarii leguntur in Physicis *Stobaei Grotianis* p. 157. sed eorum tertium duntaxat *Stobaeus* posuerat p. 57. excitatum etiam ab *Aristide* T. I. p. 279. *Achille Tatio* Isag. in *Arati* Phaen. p. 130. E. *Macrobio* Saturn. I. c. XVII. Vim non tantum, sed saepenumero verba quoque *Sophoclis* & *Euripidis* Latinis numeris reddidit *Accius*, & huius quidem Phoenissas e veteribus Tragicis ante *Senecam* solus. Praeter alia quaedam fragmina, quae suis locis adferentur, initium Phoenissarum *Accii* superest in *Apuleii* Flor. p. 348. & apud *Priscian.* de Vers. Com. p. 1325. *Sol, qui micantem candido curru atque equis*

Flam-

EVRIPIDIS
PHOENISSAE.
IOCASTE.

O qui per alta ſpatia ſtelliferi ætheris
Sublime vectus, aureo curru ſedens,
Equis citatis flammeum ſpargis iubar,
Sol alme, quam tunc ſidus infelix tuum
Videre Thebæ, profugus à Sidonio
Cùm Cadmus orbe tetigit hanc terram pede?
Qui

Flammam citatis fervido ardore explicas, Quianam tam adverſo augurio & inimico omine Thebis radiatum lumen oſtendis tuum? Nuſpiam iſta, quantum commemini, *Joſ. Scaliger* attigit, in Tragicorum quoque Latinorum ad Graeca comparandis reliquiis verſatus feliciſſime: ſed ante *Ger. Jo. Voſſium* notis in *Attii* Fragm. p. 181. iſta cum Euripideis iam contulerant *Fulv. Urſinus* in *Virg.* cum Gr. coll. ad Aen. III, 16. & accuratiſſime *Jac. Nic. Loenſis* Miſcell. Epiphyll. v, c. v. ubi Graecis haud parum Latina diſtare monſtrat, & *nativam vim dicendi Graecorum* (Latinos) *quidem adſequi conatos, ſed in ipſo conamine defeciſſe.*

Vs. 6 Ἐκλιπὼν Φοίνισσαν ἐναλίαν χθόνα] *Tiberii Hemſterhuſii* verba quaedam huc ſpectantia iucundum erit ex Amiciſſimi viri notis elaboratiſſimis in *Luciani* Iud. Voc. p. 87. deſcripſiſſe: „ Tyrum *Euripides* appellat „ νᾶσον in Phoen. v. 212. —— „ Ejusdem fabulae verſum ſextum ἐκλιπὼν Φοίνισσαν εἰναλίαν „ χθόνα, ita vertunt, *relinquens* „ *Phoeniciam terram mariti-* „ *mam*, quum debuiſſent, „ *Phoeniciam urbem*, ſive, *Ty-* „ *rum mari cinctam.* χθόνα, „ χώραν, γῆν, pro urbe poni, „ praeſertim a Poëtis, docet „ *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Theſ- „ moph. v. 115. nobis adſtipu- „ lantur antiqui Commentato- „ res, quorum ad hunc locum „ explicatio luculentius, quam „ ad v. 212. & meliore fide re-

„ prae-

Ὃς, παῖδα γήμας Κύπριδος Ἁρμονίαν ποτὲ,
Πολύδωρον ἐξέφυσε· τοῦδε Λάβδακον
Φῦναι λέγουσιν· ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον.
Ἐγὼ δὲ παῖς μὲν κλῄζομαι Μενοικέως,
Κρέων τ᾽ ἀδελφὸς μητρὸς ἐκ μιᾶς ἔφυ·

Κα-

„ praesentatur.„ *Kingius* hic receperat εἰναλίαν χθόνα· quomodo vox scripta legitur in Codd. Batavis: quia dari noveram, quibus ista forma displiceret, veterem revocavi lectionem ἐναλίαν· hoc in eadem senarii sede reperitur in Phoen. v. 1163. Androm. v. 252. Iphig. Taur. v. 255. Versus quidem Hecubae 39. ut in Edd. prostat in tribus Mss. Batavis: Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας εἰναλίαν πλάτην. sed *Rich. Dawes* Miscell. Crit. p. 195. corrigendum edicit ἐναλίαν· tum forte non recordatus, quaedam tamen apud Tragicos inveniri vulgatae non dissimilia.

Vs. 11 Μητρὸς] Obsequutus sum *Jo. Kingio*, qui, semel tantum Lectore monito notis in Hecub. v. 371. primus formam Doricam μάτηρ, ματρὸς, extra choros interdum in Hecuba, saepius in Phoenissis & Oreste recurrentem, semper in communem transmutavit, scriptorum quoque Codicum, ut credibile, motus auctoritate. Doricam *Aldo* libenter imputaverim, aut qui in ipsius officina veteres expressere membranas: nam in Mss. formae prostant sive genuinae, seu compendifactae, μρὸς, μρῖ, μῆρ. Exemplo sit Orestes Euripideus: ubicunque genuinas repraesentavit *Kingius*, easdem agnoscunt tres Codd. quos adhibui, Leidenses, vss. 18. 24. 36. 40. 48. 64 74. 95. 105. 255. 285. 372. 392. 400. 406. 416. 421. 423. 501. 503. 505. 527. 530. 545. 556. 561. 571. 579. 582. 586. 1145. 1150. 1189. 1192. 1240. 1342. 1344. 1627. 1662. In omnibus his senariis Doricam formam exhibent Ed. prima Veneta, quaeque illam sunt sequutae, Barnesiana quoque; nec mirum: Doricis enim, quae reperiuntur in *Euripidae* senariis nonnulla, tum alibi patrocinatur *Barnesius*, tum in Androm. v. 270. mihi non est obscurum, cur ista talia Cl. *D'Orvillius* non improbaret Anim. in *Chariton.* p. 67, & 133. Optime, meo iudicio, *Rich. Bentlejus*, Epist. ad *J. Mill.*

Qui prole ducta Veneris Harmoniâ domum
Polydoron inde genuit, ex quo Labdacum
Fama est creatum, Labdaco autem Laïum.
Menœceos ego nata genitoris vocor:
Idem Creontem matre communi edidit.

Io-

Mill. p. 42. *quantumvis*, inquit, *essent Dorienses, si suam dialecton extra choros adhibuissent rus continuo vel in ultimas terras mandati essent non sine infortunio.* Quod si numerum spectemus senariorum *Euripidae*, reperientur istiusmodi formae Doricae sane quam paucissimae. Vulgarant ab *Aldo* usque ad *Kingium* in Hecuba Ἑλλάναν & δύσταν v. 881. 1112. 1116. Is ipse reliquit ἱδίσαι v. 409. ubi sinceram scripturam habent Leid. Codd. In Oreste dederant ἁμέραν, v. 655. δύστανε, v. 850. τλάμων, v. 1028. atque easdem tamen voces alibi saepius recte scriptas, ne illa quidem ματρὸς excepta. Γᾶς Ἐρεχθειδᾶν legebatur olim in Phoen. v. 859. ἅλιος, v. 549. ἀφικόμαν, v. 360. ubi, quum genuinum ἀφικόμην intra paucos versus bis recurrat, mirum est in horum altero *Scaligerum* Dorica posuisse Δίρκας & ἀφικόμαν, Coniect. in *Varr*. p. 131. Sed, si Scaligerana sunt, quae Viro Summo tribuit *Barnesius*, Doricum ποτεῖχον legi posse censuit in Helenae v. 75. sicut in *Euripidae* fragm. apud *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 742, 20. *Sylburgius*, πατιξεῦσθαι. & in *Aeschyli* senario ποτὶ, *Grotius*, *Stob.* p. 493. *Grotii* peccata, quae sane sunt hac in re non magni momenti permulta, nunc non persequar. Ἀφικόμαν in ista sede Phoen. non magis ferri potest, quam ὀλοίμαν & γενοίμαν, in Hippol. v. 1325. 1410. ἀπωλόμαν, Androm. vss. 71. 415. 1077. *Speculator* aliquoties in Rheso dicitur Κατόπτης· male κατόπτας scriptum v. 632. quem flexum Doricum in chori cantu v. 134. recte Codex exhibet Florentin. Dorica tamen istiusmodi nonnunquam in optimis inveniuntur membranis: ubi formae prostant in Edd. usitatae, Hippol. v. 904, & v. 1066, βουλοίμαν & τλάμων erat in Flor. Ms. Atque ista sunt huius generis in Euripideis pleraque. Dantur alia quaedam, quae, dum primo videntur adspectu Dorica, tamen minime sint in Tragicis senariis sollicitanda. Legitur in Phoen.

Κυνα-

Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με· τοῦτο γὰρ πατὴρ
Ἔθετο· γαμεῖ δὲ Λάϊος μ'· ἐπεὶ δ' ἄπαις
Ἦν, χρόνια λέκτρα τἄμ' ἔχων ἐν δώμασιν,
Ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον, ἐξαιτεῖ θ' ἅμα
Παίδων ἐς οἴκους ἀρσένων κοινωνίαν·
Ὁ δ' εἶπεν, Ὦ Θήβαισιν εὐΐπποις ἄναξ,

Μὴ

Κυναγὸς, v. 1176. non in Edd. duntaxat, ſed & Mſſ. *Kingius* in notis legendum ait κυνηγὸς, quam formam, me minime probante, v. 1113. ſubſtituerat in alterius locum. *Venator* Attice κυνηγέτης, Tragicis dicebatur κυναγός· ſed paſſim etiam Atticis uſurpantur ξεναγὸς, λοχαγὸς, ποδαγός. *Phrynichus* Ecl. p. 190. in Κυνηγὸς ------ οἱ Τραγικοὶ ποιηταὶ τρισυλλάβως λέγουσι, καὶ Δωρίζουσι, τὸ η εἰς α μετατιθέντες, Κυναγός· Iſthaec etiam ſola veteris Grammatici nos cohibebit adnotatio, quominus in ſenariis obvium κυναγὸς & συγκυναγὸς contrectemus in *Euripidis* Hippol. vſſ. 109, 1093, 1397. Suppl. v. 888. *Sophoclis* Elec. v. 565. Ionice dicebatur ὀπηδὸς, Dorice non tantum, ſed & Atticis Ὀπαδὸς, quod aliquoties invenietur apud Tragicos. Eadem eſt ratio vocis Ἕκατι, quam non debuerat in Oreſte v. 26. in ἕκητι commutare *Kingius*, dum v. 283. relinqueret eamdem intactam: in altero quoque loco Codd. ἕκατι praeferunt, certe tres, qui Lugduni ſunt Batavorum. Ionicum eſt ἕκητι, Doricum & Atticum ἕκατι, tum ab aliis, tum ab *Aeſchylo*, *Sophocle*, praeſertim ab *Euripide* frequentatum. In horum quoque ſenariis nomen Ἀθάνας locum invenit: ubi legitur Ἀθήνας, Flor. Cod. genuinum praebet Ἀθάνας Rheſi v. 501. Haec, ne ſaepius eadem eſſent repetenda, ſemel digito videbantur demonſtranda. Quas in Sicilia didicerat, formas verborum Doricas *Aeſchylus* in Atticam ſcenam introducere non dubitavit: *Athenaeus* IX, p. 402. c. Αἰσχύλος διατρίψας ἐν Σικελίᾳ πολλαῖς κέχρηται φωναῖς Σικελικαῖς. Praeter cetera, de quibus multa dici poſſent, ferenda ſunt in *Aeſchylo* μᾶσσον & μάσσονα. Sed cur, obſecro, crederemus, *Euripiden* κρέσσονες & κρεσσόνων, poſuiſſe Herc. Fur. v. 83. apud *Stobaeum* p. 276, 38? hoc *Grotium* non oſtendit; ſed vir Magnus ne Doricum quidem ἄρχειν

Iocaſta nomen: namque id impoſuit pater.
Tædis iugavit Laïus, qui, cùm diu
Meo uteretur ſobolis experti toro,
It ſciſcitari pariter, & Phœbum prece
Mulcere, natos habeat ut mecum mares.
At Apollo: claras qui regis Thebas equis,
Dîs

χειν ab *Euripidis* v. 1400. Iphig. Aul. credidit alienum Excerpt. p. 283. vox tantum fuerat in trochaico transponenda: Βαρβάρων δ' Ἕλληνας ἄρχειν εἰκὸς ἀλλ' οὐ Βαρβάρους· quo modo legit *Daniel Heinſius* in Epiſtola primum a *Iano Rutgerſio* vulgata V. L. IV, c. III. p. 327. Praeterea leguntur in Euripideis Ionica quaedam, πόλιος, ἱρὰ, βίη, ad eamdem normam transmutanda: non ſane miror, apud *Lucianum* T. III. p. 436, 22. relictum, Πελοπίης χθονός. *Rich. Dawes* Miſc. Crit. p. 221. velut in Ionici Poëtae verſu reponi volebat σκιῆς· hoc in *Euripidae* ſenario ſtare poſſe *Daweſius* ipſe negare non dedignabitur: verſus autem is, qui *Squirium*, quin *Marklandum* quoque fruſtra nuper exercuit in *Plutarchi* lib. de Iſ. & Oſir. p. 173, 174. *Euripidis* eſt in Troaſin 888, in *Plutarchi* Platon. Quaeſt. p. 1007. c. emendate ſcriptus, ſed inter verba literatiſſimi Philoſophi cum centenis *Euripidae*, vel aliorum, *Menandri* quoque, latitans.

Vs. 12 -- Τοῦτο γὰρ πατὴρ Ἔθετο.] Quum ſolemnis ſit forma loquendi τῷ παιδίῳ τοὔνομα θέσθαι, cauſae nihil adeo *Thomas* habebat *Wopkenſius*, cur in Lection. *Tull.* p. 115. obloqueretur *Lamb. Bos*, ſive potius *Io. Ienſio*, qui dederat eadem Lect. *Lucian*. p. 87. Frequenter, apud Atticiſtas praeſertim, legitur, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο· Non diſſimilis quidem, nonnunquam tamen abſtruſior paulo, hic obtinet ellipſis, quam praeter *H. Steph.* ſolus forſan attigit Celeberr. *Hemſterhuſius* in *Ariſtoph.* Plut. v. 502. & 566. In verbo Καλοῦσι, quod in Euripideis praecedit, latet adſine τοὔνομα, quo ſpectat τοῦτο. Quantum recordor, unicus tantum eſt praeter hunc locus *Euripidae*, quo ſit ad eamdem normam ellipſis Attica ſupplenda, Hecub. v. 21.

Ἐπεὶ δὲ Τροία θ' Ἕκτορός τ' ἀπόλλυται

Ψυ-

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
Εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ᾽, ἀποκτενεῖ σ᾽ ὁ φύς,
Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι᾽ αἵματος.
Ὁ δ᾽ ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,
Ἔσπειρεν ἡμῖν παῖδα, καὶ σπείρας βρέφος
Γνοὺς τἀμπλάκημα, τοῦ θεοῦ τε τὴν φάτιν,

Λει-

Ψυχὴ, πατρῷα θ᾽ ἑστία κατεσκάφη,
Αὐτὸς δὲ βωμῷ πρὸς θεοδμήτῳ πιτνεῖ.
Hic Αὐτὸς *pater* eſt, cuius in πατρῷα latebat adpellatio; Scholiaſtes: Πατρῷα, ἡ τοῦ πατρός. τὸ κτητικὸν ἀντὶ μόνης τῆς κτητικῆς (ſcribendum γενικῆς) ἵν᾽ ᾖ καλῶς ἔχειν (l. ἔχον) τὸ ἐπαγόμενον, Αὐτὸς δέ. *Soph.* Trach. v. 263 -- ἔρχεται πόλιν Τὴν Εὐρυτείαν, τόνδε γὰρ (Eurytum) μεταίτιον Μόνον βροτῶν ἔφασκε.

Vs. 18 -- 20.] Ab Editis diverſas praebet lectiones *Max. Tyr.* III, p. 19. Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων ἄτερ. Εἰ γὰρ φυτεύσεις παῖδ᾽, ἀποκτενεῖ σ᾽ ὁ φύς. quas ego quidem arbitror imputandas nimis ſaepe feſtinanti Philoſopho. Suam in Editionem recepit *Jo. Daviſius* XIX, p. 227. primum, δαιμόνων βίᾳ, deinceps, Ἢν γὰρ φυτεύσῃς παῖδ᾽, hoc ex Codd. illud ex unico duntaxat Harlejano. Nihil video cauſae, quapropter vocem βίᾳ potius a *Maximo* profectam cenſeremus, quam a docto correctore, cuius alia quoque non pauca ſubminiſtrarunt Codd. meum certe nondum impetrare potuit adſenſum *Marklandi* ſuſpicio: vid. p. 651. -- Quod in Scholiis ad hunc locum, παίδων ἄλοκα legebatur etiam olim apud *Origenem* contra *Celſ.* II, p. 73. ut in v. 20, βήσεται δι᾽ αἱμάτων. utrumque Codicem *Origenis* offerre Baſil. Mſ. docemur in Muſeo Helvet. Part. XIX, p. 341. Plures hic a me poterant excitari, vulgatas in *Euripide* lectiones ſequuti, niſi nonnullorum loca iam deſignaſſet *Daviſius* in *Max.* p. 572. His addantur *Oenomaus* apud *Euſeb.* Præp. Evang. VI. p. 258. c. qui p. 259. c. Λαΐε, inquit, πᾶν δῶμα ἔβη δι᾽ αἵματος. Schol. in *Aeſch.* Theb. v. 751. Auctor *Etymol. M.* p. 70, 3. *Stobaeus* Tit. LXVIII. p. 425, 29. ubi quum verſus Phoen. 18 Melanippes fragmento legeretur ſubiectus, inter iſtius dramatis reliquias fuit a *Barneſio* relatus, cuius ſtupenda paſſim ſunt in iſto quoque genere peccata. Tandem oraculum Euri-

Dîs ſerere ſtirpem parce, ait, nolentibus.
Te namque perimet ſi qua erit proles tibi,
Atque inde tota ſanguine undabit domus.
At ille victus & voluptate & mero
Me ſemine implet, atque poſt factum, deûm
Reſponſa ſimul & crimen agnoſcens ſuum,
Ju-

ripideum tribus ſenariis reddidit *Chalcidius* in Timaeum *Platonis* p. 244. *Cave ne vetitos liberûm ſulcos ſeras: Generatus ille* (ſ. *inde*) *te mactabit impie; Et omnis aula reſpergetur ſanguine.* De fato diſputantes, dum adhibent oraculum, Euripideis uti numeris maluerunt, quam Apollinis Delphicis.

Vs. 21 Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν,] Alibi propter modulum verſus in Phoen. βάκχιον ſcribendum; hic utrum ponatur nihil refert: vid. *Kuſter.* in *Ariſtoph.* Acharn. v. 242. Theſmoph. v. 997. & *D'Orvill.* Miſcell. Obſ. x. p. 439. Prius praeferunt Codd. & Scholia in *Ariſt.* Acharn. v. 242. & 262. e quorum primo tolli poterunt, quae huc ex altero tranſlata videntur, uncis incluſa: ἡδονὴν καὶ Ἀφροδίσια μέθη ἐξανίστησιν, τοιγαροῦν καὶ ὁ Λάϊος ἐκδοὺς ἑαυτὸν μέθῃ, [εἴς τε βακχεῖον πεσὼν] ἐφύτευσε παῖδα. Laïus *vino victus indulſit voluptati*, κάτοινος ἐδωκεν ἡδονῇ. amat *Euripides* ὕστερον πρότερον. Atticum illud ἡδονῇ δοὺς non debuerat Viro Doctiſſimo ſuſpectum eſſe: ſubaudiendum ἑαυτόν. *Berglero* citatus ad *Alciph.* p. 379, appoſita dedit *Olearius.* Alterum, εἴς τε βακχεῖον πεσὼν, in Cyclope dicitur βακχίῳ νικώμενος v. 453. Ion. v. 553. *puellam compreſſit* βακχίου πρὸς ἡδοναῖς. Danaës v. 19. Πρὸς τοῦ παρόντος ἱμέρου νικώμενος. quae totidem verba leguntur in *Sophoclis* fragm. ap. *Stobaeum.* T. XXVIII. p. 196, 18. *Vinum* non raro dicitur βάκχιος, ut in *Eurip.* Cyclope v. 517, 572. Oeneo, ap. *Athen.* XV. p. 666. c. in *Stobaei* Phyſ. *Grot.* p. 147, *Moſchio:* Βακχίου γλυκεῖα πηγή. *poculum Antiphani* memoratur βακχίου παλαιγενοῦς (*Alexidi*, νέκταρος παλαιγενοῦς, *Athen.* XI. p. 472. A.) loco, quem ex Epit. protulit *Caſaub.* Anim. in *Ath.* XI. c. VI. p. 781, 55. in quo ſi poſueris, παντελῶς ἐστραμμένοι, proderunt ad emendandum verſum ſecundum *Valerii Flacci* I, 260, *valido ſpumantia pocula Baccho.*

Λειμῶν' ἐς Ἥρας, καὶ Κιθαιρῶνος λέπας
Δίδωσι βουκόλοισιν ἐκθεῖναι βρέφος,
Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον.
[Ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.]
Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι

Φέ-

Vs. 27 Ὅθεν νιν Ἑλλὰς ὠνόμαζεν Οἰδίπουν.] Si versus esset *Euripidae*, praecessisset, opinor, alius, in quo *pedum tumoris* facta fuisset mentio. *Seneca* Oed. v. 815. *Forata ferro gesseras vestigia, Tumore nactus nomen ac vitio pedum.* *Anaxilas* in Epitome *Athenaei* II, p. 68. D. Τὰ δὲ σφύρ' οἰδεῖ μᾶλλον ἢ σικυὸς πέπων. In Ranis *Aristoph.* v. 1223. de Laii filiolo ad *Euripiden Aeschylus*: Εἶθ' ὡς Πόλυβον ἤρρησεν οἰδῶν τὼ πόδε. Haec, οἰδῶν τὼ πόδε, quae forsan ex *Euripidis* sunt Oedipo, si proxima antecessissent, quanquam *Effutire leves indigna Tragoedia versus*, *Euripiden* tamen, alio loco posita, non dedecerent ista: Ὅθεν νιν ὠνόμαζον Οἰδίπουν. Amat enim Tragicus noster ἐτυμολογεῖν, atque ob eam insaniam merito quoque fuit a Comicis irrisus. Quae traditur apud *Etymologum* p. 92, 25, nominis *Amphionis* originatio, nec non illa *Zethi*, duobus expressa senariis p. 411, 13. vel *Hyginum* comparanti Fab. VII, dubium esse non poterit, quin locum invenerint in Antiopa. Vocem Ἐνιαυτὸς *Euripides* ἐτυμολογεῖ apud *Achill. Tat.* Isag. in *Arat.* p. 139. E. nomen Βοιωτοῦ apud *Stephan. Byz.* v. Βοιωτία. His nihil simile castigatius effudit *Sophoclis* ingenium. *Euripidae* duo tantum loca dantur, in quibus vocula ὅθεν pariter ut hic in Phoen. adhibeatur. Legitur in Troasin v. 13, Ὅθεν πρὸς ἀνδρῶν ὑστέρων κληθήσεται (κεκλήσεται Codex habet Flor.) Δούρειος ἵππος, κρυπτὸν ἀμπισχὼν δόρυ. In Schol. ad *Eurip.* Or. v. 1397. & apud *Macrob.* Saturn. I. c. XVII, hi duo sunt ex *Euripidis* Phaëthonte versus: Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας, Ὅθεν σ' Ἀπόλλων' ἐμφανῶς κλῄζει βροτός. Praeter hunc locum quae collegit *Hier. Columna* ad *Ennii* Fragm. p. 240, diversi sunt generis. Originatio postrema non absurda tantum est, sed in Deorum etiam beneficentissimum iniuria, qui, ut ait *Pindarus*, κατεκρίθη θνατοῖς ἀγανώτατος ἔμμεν, venusta sententia turpiter depravata legitur apud *Plutarch.* T. II. p. 394. B. κατεκρίθη, δίον αὐτοῖς (pro δὲ θνατοῖς)

ἀγα-

Junonis in prata & Cithæronis iugum
Natum recentem ferre pastores iubet;
Ferro per ambos antè transfactum pedes.
Hinc nomen illi Græcia Oedipodæ dedit.
Sed hunc, equorum cura queis Polybi fuit,
Do-

ἀγονώτατος ἔμμεν. bis sincere scripta p. 413. c. 1102. E. Quae quidem hoc loco Phoen. nulla prostat, in aliis Euripideis adpellationis adest perspicua ratio. Suspicor itaque versum hunc 27 spurium esse, quales in hoc dramate plures nimis patienter leguntur, ab eadem manu profectum, quae paulo post versum 51 Ὅθεν τύραννος -- inseruit. Non videtur *Eustathius* suis in Codd. hunc versum invenisse; nam in *Hom.* Il. Z. p. 513, 42. Εὐριπίδης, inquit, τὸν Οἰδίπουν ἐτυμολογῆσαι θελήσας ἀπέκρυψε μὲν τὸ σαφές, ὃ δὴ ἀρετὴ ἐτυμολογίας ἐστίν· ἀσαφῶς δὲ, χρυσοδέτοις αὐτὸν περόναις ἐπίσημον ἔφη, (v. 812. Phoen.) δι' ὧν δηλαδὴ ἐξοιδηθέντες οἱ πόδες ὄνομα πεποιήκασιν αὐτῷ. Potuit *Euripides* aut alibi, vel in Oedipo (quod drama non legerat *Eustathius*:) nomen ἐτυμολογεῖν, sed in Prologis brevitati sic studet, ut alienissima saltem istius generis non immisceat. Praeterea ne nomen quidem pueri, quod requiri videbatur interpolatori, congruit huic sedi; nedum nominis originatio: quia needum nomen memorarat, v. 50 Iocasta, ἐμὸς, ait, παῖς Οἰδίπους. Ne iam dicam offendere vocem ἐν, versu sequenti recte positam; cur, quaeso, *Graecia* memoraretur? Ὅθεν νιν Ἑλλὰς -- quidni Corinthus? Qui meminerit de Deo loqui Mercurium, huc non advocabit ex Ione v. 75. Ἑλλὰς alibi nuspiam sic ab *Euripide* memoratur. Et sane puero nomen Oedipi datum ab uxore Polybi, cuius rei fama postea demum Graeciam pervaserit, ratio suadet, testatur praeter *Schol.* in Aug. Cod. *Apollodorus* III, p. 147. Oedipum ante dictum *Iocastum*, *Mich. Apostolii* fide tradit Clar. *D'Orvillius* in *Charit.* p. 765. Non Λαΐου sed Αἰόλου filius fuit *Iocastus:* vid. *Diodor. Sic.* v. c. VI. *Palmerius* & Cl. *Wesseling.* p. 336, 76. Ista nominum similitudo Graeculum deceperat, antiquiorem tamen *Apostolio.* Ἰόκαστον forte dederat *Joan. Malelas* Chron. p. 59.

Vs. 28 -- ἱπποβουκόλοι]. Legitur in Gloss. San-Germ. quod E-

Φέρουσ' ἐς οἴκους, εἴς τε δεσποίνης χέρας
Ἔθηκαν. ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
Μαςοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.
Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος
Παῖς οὑμὸς, ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα,
Ἔςειχε, τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων,

Πρὸς

Eruditus orbis debebit Clarissimo iuveni *Dav. Ruhnkenio*: Βουκολεῖσθαι αἶγας Εὔπολις αἰξίν. Ἱπποβουκόλων (κόλοι) Εὐριπίδης Φοινίσσαις. Iungit Grammaticus, quorum eadem erat ratio. *Eustathius* in Il. Υ p. 1281, 11. ὁ ποιητὴς, ait, τῇ λέξει τοῦ βουκολεῖν ἐπὶ ἵππων παρεχρήσατο. — Φησὶ δὲ καὶ Εὐριπίδης, Πολύβου δέ νιν λαβόντες ἱπποβουκόλοι, quod ibidem prostat eiusdem generis, ὤων ἑκατόμβη, est *Ephippi* Comici; alterum, πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν, *Anaxilae*: vid. Epitome *Athenaei*, II. p. 58. A. Animadvers. *Is. Casauboni* p. 784. 4. illinc restitui poterit, quod perperam scriptum in *Athen.* XIV. p. 642. E. Vulgatur apud *Pollucem* VII, 185. Ἱπποφορβοί, — καί, ὡς Σοφοκλῆς, ἱπποβουκόλοι. quum paulo post reperiatur, Σοφοκλῆς δ' ἔφη, huc oculus aberrans librarii pro *Euripide* legisse videtur *Sophoclem*. Noster tamen istam forte vocem e Pisandreis conflavit; nam in scholio non vulgaris bonitatis, quod nunc legitur in fine Phoenissarum, antiquitus Tragoediae praefixum, ubi collocatur in Augustano Codice, dum enarratur e *Pisandro* historia vetus de Laïo & Oedipo, venisse *quis* dicitur γέρων ἱπποβουκόλος ἀπὸ Σικυῶνος. videtur Enarrator ἵππων βουκόλον in carmine reperisse *Pisandri*; posuisset enim alias vel βουκόλον, vel ἱπποφορβὸν, quorum hoc habet in eadem historia *Schol.* in *Hom.* Od. Λ, 270. illud, *Apollodorus*.

Vs. 30 Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον] Exhibent Codicum optimi: Leidensium alter, τῶν ἐμῶν ὠδίνων. atque ita vulgarant *Aldus* & *Hervagius*. Ut Scholiastis everteret observationem, haec operose tractavit *H. Stephanus*, Append. de D. A. p. 172. Cum Euripideis conferri poterit, quod legitur in libro *Iobi* Graeco II, 9. Τῆς ἐμῆς κοιλίας ὠδῖνες καὶ πόνοι. haec & vicina, quae, nunquam in exemplari Hebraeo lecta, non legi viderat *Origenes* Epist. ad *Afric.* p. 226. sunt sane

ne

Domum tulere, munus ut dominæ darent;
Lacte educavit quæ meam sobolem suo,
Suumque pignus esse persuasit viro.
At ille primo flore flavescens genas,
Aliunde monitus, sponte seu motus sua,
Natus parentes nosse vult certos meus,

Do-

ne venustissima, ab eadem autem manu profecta, quae *Proverb.* VI, 8. additamentum interseruit non dissimile: liberrimus est interpres idem utriusque libri, a ceterorum librorum interpretibus diversus, Graece multo quam Hebraice doctior.

Vs. 32 Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος] Vidit G. *Arnaldus* huc *Hesychium* respexisse in Πυρσαῖς γένυσι· *Dan.* autem *Heinsius* Lect. Theocr. p. 332. A. *Theocriti* Scholiasten ad Eid. VI, 2. ubi depravate prostat velut Euripideum, Πυῤῥὸς γενύεσσιν. *Theocrit.* ipse XV, 130. ἔτι οἱ περὶ χείλεα πυῤῥά. Parthenopaeo dat *Euripides* οἰνωπὸν γένυν, Phoen. 1167. Atalanta mater in *Statii* Theb. IV, 336. *Exspecta -- dum firmius aevum, Dum roseis venit umbra genis.* Clar. *Burmann.* ad *Ovidii* Met. III, 665. optime contulit e Phoenissis versum 63. -- Quod legitur v. seq. 33. *Sophocles* dixerat Oed. Tyr. v. 714. Αὐτὸς ξυνειδὼς, ἢ μαθὼν ἄλλου πάρα,

Vs. 34 Τοὺς φύσαντας ἐκμαθεῖν θέλων.] Hinc expressum vel e simillimo loco, *Pacuvii* versum ex Atalanta servavit *Nonius* p. 495, 27. *Parentum incertûm investigandûm gratia.* *Parentes* plus semel *Sophocli*, sed apud *Euripiden*, quod meminerim, alibi nuspiam vocantur φύσαντες. *pater* ipsi φύσας, *mater* nunquam φύσασα dicitur vel φυτεύσασα· huius adpellationis honorem μισογύνης cum muliere communicatum noluit; quae secundum *Euripiden* tanquam *humus* considerabatur (Τίκτουσα ποίαν ut est in Cyclope v. 332. isto forte loco Polyphemi videbitur orationi congruere Φύουσα, quod praebet *Athenagoras* Leg. pro Christ. p. 103.) τοῦ φυτεύοντος semini recipiendo fovendoque duntaxat destinata, Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα, sicut in Oreste loquitur v. 552. Praeiverat *Aeschylus*, cuius locum ex Eumen. v. 661. cum Euripideis an-

te

Πρὸς δῶμα Φοίβου, Λάϊος θ' οὑμὸς πόσις,
Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν
Εἰ μηκέτ' εἴη. καὶ ξυνάπτετον πόδα
Ἐς ταυτὸν ἄμφω Φωκίδος σχιστῆς ὁδοῦ.
Καί νιν κελεύει Λαΐου τροχηλάτης,
Ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο.
Ὁ δ' εἷρπ' ἄναυδος, μέγα φρονῶν. πῶλοι δέ νιν

Χη-

te *Arnaldum* contulerant *Grotius* in Prolegom. & *Stanlejus*. *Euripidis* Aegei duo fragmina, servata *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 472, 19. & in *Schol.* ad *Aristoph.* Aves v. 494 videantur, a *Scaligero* iuncta Conicct. in *Varron.* p. 160. qui, ne nunc alia tangam, cum ceteris isto tamen loco reliquit minime Graecum, Πολυξενοῦσθαι, cuius vice rescribendum Πάλαι ξενοῦσθαι. vid. *Eurip.* Hippol. v. 1055. -- *Parentes Euripidi* plerumque semper vocantur Τεκόντες· si nuspiam alibi φύσαντες, quidni genuinum crederemus, quod *Strabonis* Codices hoc nobis in loco custodivere, τοὺς τεκόντας; Octo minimum *Euripidae* loca *Stobaei* Floril. subministrabit, in quibus *Parentes* τεκόντες nuncupentur, ex Archelao, Alcmaeone, Danaë, Helena, Meleagro, tum aliunde petita, leguntur in *Grotii Stobaeo* p. 339, 308, (331,) 363, 327, 335, 337. His addantur *Euripidis* Alc. v. 958. Supplic. v. 361. Iphig. in Aul. v. 689. Isthaec autem, quam dicebam, lectio reperitur apud *Strabon.* XVI, p. 1105. c. ὁ χρηστηριαζόμενος ἦν τότε πολύς, καὶ τρέχων εἰς μὲν Δωδώνην, -- εἰς δὲ Δελφούς,

Τὸν ἐκτεθέντα παῖδα μαστεύων μαθεῖν
Εἰ μηκέτ' εἴη. -- (αὐτὸς δ' ὁ παῖς)
Ἔστειχε, τοὺς τεκόντας ἐκμαθεῖν θέλων,
Πρὸς δῶμα Φοίβου.

Euripidis esse viri docti non meminerant; praeterea velut verba Poëtae ceperant ista, αὐτὸς δ' ὁ παῖς, quae sunt *Strabonis*; nisi tamen integra nota contextum *Strabonis* irrepserit e margine; est enim ab instituto Scriptoris prudentissimi satis aliena: Moysis occasione dicturus de Minoë, Lycurgo, qui, πολιτικοί, Deos frequenter adhibuerint ad vim legibus conciliandam; cur Ulyssem, Laïum, Oedipum advocaret, qui de rebus quisque privatis cum aliis centenis Deos consuluere? Cuius

Docente Phœbo. Laïus pariter, volens
Audire an auras traheret expoſitus diu
Infans, eodem tendit: & iungunt gradum,
Qua bifida ſeſe Phocidos ſcindit via.
Auriga at illum Laïi hoc pulſat ſono:
Hospes tyrannis de via decedito.
Silens it ille, magna ſed ſpirans; equûm
Cum

iuscunque ſit iſta nota, ſive *Strabonis*, ſeu alterius, in huius Euripideo Codice reperta fuiſſe lectio videtur, quam ſine Codicum aliorum auctoritate ſuam tamen in ſedem reducere non ſuſtinui.

Vs. 38 Σχιστῆς ὁδῦ] Meminerunt in hac hiſtoria *Piſander* in Schol. ad Phoen. ſub finem, *Sophocles* Oed. Tyr. v. 743. ſaepe *Pauſanias*, aliique: Scholia in *Soph.* l. c. praebent *Aeſchyleum* ex Oedipo, ni fallor, fragmentum, a *Th. Stanlejo*, cum aliis non paucis, omiſſum, ad hanc autem normam integrandum:

Οὕτως ἐπῆμεν τῆς ὁδῦ τροχήλατον
Σχιστῆς κελεύθυ τρίοδον, ἔνθα συμβολὰς
Τριῶν κελεύθων Ποτνιάδων ἠμείβομεν.

Legebatur in Scholiis: περὶ Αὐλίδα (ſcribe, Δαυλίδα) φησὶ τὴν σχιστὴν ὁδόν. ὁ δὲ Αἰσχύλος περὶ Ποτνίας οὕτως, -- ἐπήειμεν -- & mox τριῶν κέλευθον· *Scaliger* in ora libri poſuerat ἐπῆμεν & κελεύθων· *Seneca* Oed. v. 772. *Phocaea trifidas regio qua ſcindit vias.* *Statius*, I Theb. v. 64. -- *trifidaeque in Phocidos arcto.*

Vs. 40 Ὦ ξένε, τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο.] Senarium adhibuit *Diogenes* Cynicus, ſaepenumero venuſte dicax, in verſibus autem Poëtarum, *Euripidae* praeſertim, in uſus vitae communis facete detorquendis ingenioſiſſimus. De Cynico *Diogenes Laërt.* VI, 55. ἀριστῶν ἐλάας, πλακοῦντος εἰσενεχθέντος, ῥίψας, φησὶν, Ὦ ξένε τ. ε. μ. alii *placentam hordeaceo pani* ſubſtituiſſe referunt: verſum e Phoeniſſis eſſe monuerant ante *Menagium P. Leopardus* IX Emend. c. VI. & *Jacob. Billius* ad *Gregor. Nazianzen.* rem eamdem paulo aliter narrantem T. II. p. 208. D. & T. I. p. 78. D. ſimilia dicacitatis *Diogenis* exempla proſtant plurima.

Χηλαῖς τένοντας ἐξεφοίνισσον ποδῶν.
Ὅθεν -- (τί τὰ 'κτὸς τῶν κακῶν με δεῖ λέγειν;)
Παῖς πατέρα καίνει, καὶ λαβὼν ὀχήματα

Πο-

Vs. 44, 45. -- *Λαβὼν ὀχήματα Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν.*] In Scholiis ſervatus ex *Antimachi* Lyde locus forte cui ſuſpicionem moveat, literam in Euripideis, eliſam a ſequenti, ſic eſſe revocandam: *καὶ λαβὼν ὀχήματα Πολύβῳ τροφεῖα δίδωσιν.* Oedipus *Antimachi* dixiſſe fertur: *Πόλυβε, θρεπτήρια ταῦτα Ἵππυς τοι δώσω.* Quae vulgo *θρεπτήρια*, *τροφεῖα* certe vocabant Attici, more ſolemni: nam *merces* iſtiusmodi quoque formis vocum deſignabatur: nota ſunt *ἰατρεῖον*, *διδασκαλεῖον*, *κηρυκεῖον*. *Legativum*, vulgo *πρεσβεῖον*, olim quoque *πορεῖον*, (vid. *Caſaub.* in *Theophr.* p. 101.) Ionice *πρεσβήϊον*, Cretenſium dialecto dicebatur *πρειγήϊον*. haec enim forma reperitur in monumentis lapideis. -- *Alimentorum mercedem ſolvere*, *Plato* dixit *ἐκτίνειν -- τὰ τροφεῖα*, L. VII Πολιτ. p. 520. B. & *Aelian.* de N. A. XIV, c. 1. qui L. II, c. VI, p. 73. Delphin, ait, *τὰ τροφεῖα τοῖς θρεψαμένοις ἀποδίδου.* Ubi *Julianus* dixit *τροφῆς ἀποτίνειν τὰ χαριστήρια*, Or. I. p. 16. C. commode *τροφεῖα* memorat ex *Aeſchylo* Vir Ill. Ez. *Spanhem.* & *Iſocrate*, Obſerv. p. 147. Vid. *Eurip.* Ion. v. 852. *Lycurgus* p. 154. v. 34. *οὐκ ἀπέδωκε τὰ τροφεῖα τῇ πατρίδι.* *Valerius Flaccus*, VI, v. 570. -- *nec reddita caro Nutrimenta patri*: ubi notat Celeb. *Burmannus*. Proverbio dicebatur in ingratos: *Κριὸς τὰ τροφεῖα.* *Zenobius* Cent. IV, Prov. 63. *Κριὸς τροφεῖα ἀπέτισεν.*] *Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀχαρίστων, ἐπεὶ* (ſic ſcribendum) *τὰς φάτνας πλήττουσιν οἱ κριοί.* Hinc corrigatur *Eupolidis* verſus apud *Athen.* IX, p. 373. E. *Οὐ δεινὸν ἂν κριὼς* (*ingratos*) *ἔμ' ἐκγενᾶν τέκνα.* vulgatum *κριοὺς* fruſtra Viros exercuerat primarios: ſed haec, fateor, potuerant omitti: Polybo tamen, tanquam *τροφεῖ*, ſecundum *Euripiden* quoque dederit Oedipus, velut *alimentorum mercedem*, ſenis interfecti currum. Ille ſcilicet, caede perpetrata, mox Thebas non abiit, ne Delphos quidem, quo deſtinaverat proficiſci; neque enim homicidae *μυσαρῷ* fas erat, *πρὶν καθαρθῆναι*, templum ingredi: Corinthum itaque rediit, atque inde, poſtquam regium currum atque equos Polybo reliquiſſet, *καθαρθεὶς τὸν φόνον*,

Del-

Cùm forte ſummos ſauciat greſſus pedes.
Quo motus, extra ne mea exſpatier mala,
Natus parentem perimit: altori ſuo
Po-

Delphos profectus eſt Deum adhibiturus: territus oraculo Thebas venit Oedipus. Prima ſpecie leve videtur quod de *curru* Laii tradunt *Piſand.* in Schol. ad Phoen. v. 1748, *Antimachus*, & *Euripides*; ſed erat in hac hiſtoria res maximi momenti: nam, ſi curru regio vectus Oedipus veniſſet Thebas, aut ſi currus infectus ſanguine quomodocunque Thebas fuiſſet deductus, qui tandem caedes Regis tamdiu potuiſſet in obſcuro latere? Turpiter itaque ſe dedit in elaborata ſua Thebaide *Statius*, umbram Laii fingens, dum regiam intraret, viſo curru fuiſſe conterritam, L. II, v. 65. *Ventum erat ad Thebas: gemuit prope limina nati Laïus, & notos cunctatur inire penates: Ut vero excelſis ſuamet iuga nixa columnis Vidit, & infectos etiamnum ſanguine currus, Paene retro turbatus abit. Barthium* duntaxat offendiſſe videntur poſt tantum temporis adhuc *infecti ſanguine currus*: ſed ob eam, quam dixi, rationem tota fictio eſt perridicula. Sunt apud *Statium* eiusdem generis non pauca, qualia nunquam ut autumo commiſiſſet amicus *Propertii Ponticus*, cuius Thebaida, nec miror, tota *Papinii* Thebaide redemtam deſiderabat *Broukhuſius* in *Propert.* I El. VII, I. Multo levius eſt peccatum, quod tamen & in *Pontici* fuiſſe videtur Thebaide, in *Propert.* L. II El. XXV, 39. *Amphiaraëae nil proſunt fata quadrigae*: bigis vectus Thebas venit Amphiaraus, cuius aevo bellicus quadrigarum uſus nondum invaluerat: *Philoſtratus*, Icon. I, XXVII. Τὸ τοῖν δυοῖν ἅρμα ἵπποιν (τὸ γὰρ ἐπὶ τεττάρων οὔπω τοῖς Ἥρωσι διὰ χειρὸς) φέρει τὸν Ἀμφιάρεων, ἐκ Θηβῶν ἐπανιόντα. Sic locus iſte conſtituendus: quae parentheſi vulgata ſuccedunt, εἰ μὴ ἄρα Ἕκτορι τῷ θρασεῖ, a mala manu ſunt tempora belli Thebani Troianique confundentis. Vid. *Philoſtr.* I. Icon. XVII, p. 788. & *Olearius*: hoc ſi peccatum eſt, peccavit praeter *Euripidem* Suppl. 501, 927, *Sophocles*, Amphiaraum terra canens abſorptum, Αὐτοῖσιν ὅπλοις καὶ τετρωρίστῳ δίφρῳ, apud *Strabon.* IX, p. 612. A. Bigis vectum Adraſtum ex

An-

Πολύβῳ τροφεῖ δίδωσιν. ὡς δ' ἐπεζάρει
Σφὶγξ ἁρπαγαῖσι πόλιν, ἐμός τ' οὐκ ἦν πόσις,
Κρέων ἀδελφὸς τἀμὰ κηρύσσει λέχη,
Ὅστις σοφῆς αἴνιγμα παρθένου μάθοι,
Τούτῳ ξυνάψειν λέκτρα· τυγχάνει δέ πως
Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθὼν,
[Ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται,]
Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός.
Γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν, οὐκ εἰδὼς τάλας,
Οὐδ' ἡ τεκοῦσα, παιδὶ συγκοιμωμένη.

Τίκτω

Antimacho constat apud *Pausan.* VIII. p. 650.

Vs. 45 — ὡς δ' ἐπεζάρει.] *Eustathius* in Il. Γ p. 288, 39. inter ἅπαξ λεγόμενα duo quoque ponit *Euripidae* Phoenissis derivata; quorum alterum, Ἐπεζάρει Σφὶγξ, ἀντὶ τοῦ ἐπεβάρει. In Il. Μ p. 871, 15. Τὸ ἐπέβρισαν, inquit, ὥς φασιν οἱ παλαιοὶ, Ἐπεζάρησαν οἱ Ἀρκάδες φασίν· ὅθεν παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, ὡς δ' ἐπεζάρει Σφὶγξ· Haec loca designavit etiam *Is. Vossius* ad *Hesych.* in Ἐπεζάρει. sicuti τὸ βάραθρον, Ζέρεθρον· Ζέλλω dicebatur τὸ βάλλω, teste *Etymologo* p. 408, 42. In verbis alias minime novator, prudenter abstinet *Euripides* vocibus antiquatis & glossematicis, quas respuit Atticae Tragoediae senarius: voculae quinimo σέθεν· νιν· πέρι· similesque, Tragicis frequentatae, displicebant *Ariphradi*, qui τοὺς Τραγῳδοὺς ἐκωμῴδει, ὅτι, ἃ οὐδεὶς ἂν εἴποι ἐν τῇ διαλέκτῳ, τούτοις χρῶνται, quod scribit *Aristoteles* de *Poët.* c. XXII.

Vs. 50 Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθὼν,] Hoc praebuit Scholion Augustanus Codex: Τινὲς γράφουσι, Μούσας ἐμὸς παῖς· ὃ καὶ βέλτιον. Μούσας δέ φησι τὰ αἰνίγματα, διὸ ἐμμελῶς συνεφέρετο τούτῳ ἡ Σφίγξ. Vulgatâ meo iudicio non sane melior lectio, Μούσας ἐμὸς παῖς, correctori videtur Grammatico tribuenda, qui Μούσας *aenigmata* dicta legerat. Sphinx quidem cecinerat, αἰνίγματα μαθοῦσα παρὰ Μουσῶν, ut scribit *Apollodor.* Bibl. III, p. 148.

Polybo quadrigam donat. at cùm Sphinx ſola
Thebana premeret, coniuge extinćto meo,
Connubia frater noſtra promittit Creon
Huic, qui latentes callidi monſtri modos
Reſeraret. aderat natus Oedipodes meus,
Qui implicita nodis verba virginea explicat,
Simulque regni ſolia Cadmei capit,
Telluris huius ſceptra mercedem ferens,
Thalamosque pariter matris, ignorans miſer:
Nec ego ſciebam filio ſocians torum.

Duos

148. in Oed. Tyr. *Sophoclis* dićta παρθένος χρησμῳδὸς, v. 1207. ἡ ποικιλῳδὸς, v. 130. ἡ ῥαψῳδὸς κύων, v. 399. huc ſpećtat *Photius* Lex. Mſ. Ῥαψῳδὸς κύων, ἡ Σφίγξ· οὕτω Σοφοκλῆς· ſic ſcribi debuerat iſta nota, non κύων ἢ σφίγξ· ſed quod illa canebat carmen erat miſerabile σκληρᾶς ἀοιδοῦ, *Soph.* v. 36. vel ἀγρίας, *Euripidi*. *Seneca* Phoen. v. 131. *ſaeva Thebarum lues Lućtifica coecis verba committens modis*. Oed. v. 246. *Sphinx & nefandi carminis triſtes minae*. v. 102. *dolos Ac triſte carmen alitis ſolvi ferae*. Veniſſe dicitur *Euripidi* Phoen. v. 814. ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς· ubi *Schol.* ᾠδὴν, inquit, κεκρύμμενον τὸ αἴνιγμα φησίν. & v. 1035. νέος πεδαίρουσ᾽ ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν. *Triſte carmen* Μοῦσαν συγχρὰν vocat *Aeſchylus* Eumen. v. 308. neque illud Sphingis Μούσας ſimpliciter dixiſſet *Euripides*.

Vs. 51 [Ὅθεν τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται,] Timide quidem, Doćtorum iudicia reveritus, dicam tamen quod ſentio, hunc quoque verſum mihi ſpurium videri. Primitus fortaſſe fuerat a tali profećtus, quem Euripideus 52 offenderit: vocem ἔπαθλα minus in iſta ſede placuiſſe Grammaticis, liquet e Scholio Codicis Aug. His reiećtis vide mihi quaeſo quam apte cohaereant iſta: τυγχάνει δέ πως Αἴνιγμ᾽ ἐμὸς παῖς Οἰδίπους Σφιγγὸς μαθὼν, Καὶ σκῆπτρ᾽ ἔπαθλα τῆσδε λαμβάνει χθονός. In Oedipo *Seneca*, v. 634. *pretia qui ſaevae necis Sceptra, & nefandos occupat thalamos patris.* reſpicit *Euripidae*

Τίκτω δὲ παῖδας παιδὶ, δύο μὲν ἄρσενας,
Ἐτεοκλέα, κλεινήν τε Πολυνείκους βίαν,
Κόρας τε δισσάς· τὴν μὲν Ἰσμήνην πατὴρ
Ὠνόμασε, τὴν δὲ πρόσθεν Ἀντιγόνην ἐγώ.
Μαθὼν δὲ τἀμὰ λέκτρα μητρώων γάμων,
Ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους παθήματα,
Εἰς ὄμμαθ' αὑτοῦ δεινὸν ἐμβάλλει φόνον,
Χρυσηλάτοις πόρπησιν αἱμάξας κόρας.

Ἐπεὶ

σκῆπτρ' ἔπαθλα· ibidem v. 104. *laudis hoc pretium tibi Sceptrum, & peremptae Sphingis haec merces datur.* Quam foret inepta repetitio, τύραννος τῆσδε γῆς καθίσταται, καὶ σκῆπτρα τῆσδε λαμβάνει χθονός; Non solet *Euripides* isto modo ταυτολογεῖν, nihilque poterit illius fabulis excitari, quod ad hunc versum, in hac sede ridiculum, possit aequiparari; quinimo multo parcius & considerate magis quam *Sophocles*, παράλληλα ponit τὰ ἰσοδυναμοῦντα, atque, ut opinor, nunquam sic in versibus diversis: interpolatoris fraudem praeter cetera manifestat vox Ὅθεν, versu 27 ab eodem profecta; in aliquot millenis *Euripidae* versibus ne decies quidem obvia, isthoc sensu ter tantum quaterve, hic intra paucos versus initio versuum ter repetita, sed semel tantum ab *Euripide* v. 43 posita.

Vs. 55 Ἄρσενας] Veteris Atticae Dialecti formam e Codice Leidensi A revocavi: quod vulgabatur ἄῤῥενας recentioris est Ἀτθίδος· forma vetus fuit θάρσος & θαρσεῖν, emollita θάῤῥος, θαῤῥεῖν. ad istam mutatae dialecti varietatem non attendens confidenter scribit *Thomas*, θαῤῥῶ καὶ θάῤῥος Attice pronunciandum: alibi, οὐ λέγουσιν, ait, οἱ κυρίως Ἀττικοὶ Ἄρσενα, ἀλλ' Ἄῤῥενα. ubi notant Celeberr. *Oudendorpius* & Cl. *Stoeberus*. Adstipulatur *Thomae Eustathius* in Il. Μ p. 877, v. 29. in Od. Ι p. 352. v. 8. Potior est apud nos satis constans veterum auctoritas: θάρσος & θαρσεῖν a *Thucydide* frequentantur & Tragicis: Ἄρσενα, quod Tragici versus aptius est gravitati, semper scriptum legitur apud *Aeschylum*, *Sophoclem* & *Euripidem*: vid. *H. Stephanus* in Lib. de Dialect. p.

16,

Duos ego inde filios genui mares,
Eteoclea atque illustre Polynicis decus;
Natasque numero compari: Ismenen pater
Illam vocavit, hanc ego Antigonen prius.
At dira postquam fata & incestos toros
Deprendit & tot sæva portenta Oedipus,
Scrutatur altè luminum abstrusos sinus,
Acubusque geminos aureis orbes fodit.
Iam

16, 17. & *Tib. Hemsterbusius* in *Lucian*. T. 1. p. 95.

Vs. 60 Ὁ πάντ' ἀνατλὰς Οἰδίπους π.] Ne hunc quidem versum, si abesset, desiderarem. In Carmine *Gregorii Nazianz.* legitur T. II. p. 251. D. Ὁ πάντ' ἀνατλὰς ἐν βίῳ παλαίσματα. *Euripidis* est in Herc. Fur. v. 1250. Ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε. Et sane rectius Hercules diceretur Ὁ πάντ' ἀνατλὰς Ἡρακλῆς παθήματα, quam Oedipus; isthoc saltem articulo temporis, de quo Iocasta loquitur, Ὁ πᾶσι κλεινὸς Οἰδίπους καλούμενος, *Soph.* Oed. Tyr. v. 8. In dramate, quod inscribitur Χριστὸς πάσχων, e iambis Euripideis magnam partem conflato, non certe *Gregorii Nazianzeni*, versus est 1494, Ὦ πόλλ' ἀνατλὰς μυρίοις αἰτήμασιν. Euripideam tractantem taediosum opus legisse non poenitebit.

Vs. 62 Πόρπησιν αἱμάξας κόρας] Hanc quoque formam ex eodem Ms. Leid. A in locum vulgatae πόρπαισιν recepi. Transiit ab Ionibus ad Atticos; saepius apud Tragicos obliterata nonnullis tamen in locis remansit, velut in *Aeschyli* Persis v. 189. Choëphor. v. 567. Eumen. v. 706. loco *Sophoclis* apud *Stobaeum* Tit. LIX, p. 225. ed. *Grot.* Λευρῆς ἐπιῤῥοπῆσιν. *Euripidis* Hippol. v. 1189. vulgatur, Αὐταῖσιν ἀρβύλῃσιν· in Schol. ad Phoen. v. 3. legitur Αὐτῇσιν ἀρβύλῃσιν· In Hecuba v. 826. praeferunt Edd. Πρὸς σῇσι πλευρῇς· ubi tamen in uno de tribus Mss. Leid. sed antiquissimo, legitur: πρὸς σοῖσι πλευροῖς. hoc mallet *Is. Vossius* in ora libri, non immerito: vid. *Soph.* Trachin. v. 1241. *Eurip.* Orest. v. 801. —— Quod paucis, ut in Prologo, tradit hic *Euripides*: Εἰς ὄμμαθ' αὐτοῦ δεινὸν
ἐμβάλ-

Ἐπεὶ δὲ τέκνων γένυς ἐμῶν σκιάζεται,
Κλείθροις ἔκρυψαν πατέρ', ἵν' ἀμνήμων τύχη
Γένοιτο, πολλῶν δεομένη σοφισμάτων.
Ζῶν δ' ἔστ' ἐν οἴκοις, πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν,
Ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας,
Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.
Τὼδ' εἰς φόβον πεσόντε, μὴ τελεσφόρους
Εὐχὰς θεοὶ κραίνωσιν, οἰκούντων ὁμοῦ,

Ξυμ-

ἐμβάλλει φόνον, χρυσηλάτοις πόρπησιν αἱμάξας κόρας, plenius expresserat in Oedipo priore *Sophocles* v. 1279. & seqq. quem *Seneca* sequitur in Oed. v. 962. & seqq. In re simili *Laberius* apud *Gellium* N. A. x, c. XVII. —— *aciem effodit luminis*. *Ovidius* XIII Metam. v. 561. *digitos in lumina condit, Expilatque* (sic MS.) *genas oculis*, -- *Immergitque manus*. *Lucanus* VI, 541. *Immergitque manus oculis, gaudetque gelatos Effodisse orbes.* Euripidea *Barthius* adhibuit ad *Stat.* Theb. I, v. 71.

Vs. 68 Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε] *Generis consortia ferro Dissiliant*, Oedipus in *Statii* I Theb. v. 84. Huius τραγικῆς ἀρᾶς meminit *Plutarchus*, eamque cum Pyrrhi dicto confert T. I. p. 388. A. In lib. de Fraterno Amore T. II. p. 483. E. Charicles & Antiochus Opuntii venuste dicuntur ὥσπερ ἐκ τραγικῆς τινος κατάρας Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες. Huc quoque respicit *Julianus* Orat. VII, p. 228. B. ἡ τραγικὴ κατάρα ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς ἔργον ἤχθη, τὰ πατρῷα γὰρ θηκτῷ σιδήρῳ διελάγχανον. Quia sic in fatis erat, Oedipodis malae preces exauditae sunt: *ob regna* namque *diris cecidere sub armis Thebani, media non sine matre, duces*, ut cecinit *Propert.* II. El. VIII, I. neque adeo fatis obstantibus potuerat Eteocles, si vel καλῶς ἐβουλεύετο, κλήρῳ πρὸς τὸν ἀδελφὸν περὶ τῆς βασιλείας λαχεῖν· quod censebat *Dio Chrysost.* Or. LXIV, p. 599. B. Historiae repugnat, quod legitur in Scholiis ad *Hom.* Il. Δ, v. 376. tam editis, quam MSS. Leidae: sed genuina lectio servata fuit in optimo Codice MS. cuius usum mihi concessit Dignissimus possessor *Io. Iac. Wetstenius*; sic MS. Codex: ἐπηράσατο αὐτοῖς di-

Iam barba poſtquam filios pinxit meos,
Patrem coërcent carcere, ut ſortem tegant,
Quæ ne pateſcat artibus multis eget.
Domi ille vivit, atque fortunæ ad mala
Diras tremendas in genus cumulat ſuum,
Ut ſanguinante dividant ferro domum.
Illi timentes, vota ne facerent rata
Dî patris, uno ſi tenerentur loco,
Fe-

δι' αἵματος παραλαβεῖν τὴν χώραν, καὶ παρέδωκε τὴν βασιλείαν αὖθις· Ἐτεοκλῆς δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐξέβαλε Πολυνείκην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ τὸν πρεσβύτερον. Plus ſemel autem mala prece filios deteſtatus eſt Oedipus, quod aeſtimare licet cum e *Sophoclis* Oedipode II, v. 1371 & ſeqq. tum aliunde. Servavit antiquioris Thebaidis Cyclicae fragmentum *Schol. Soph.* in h. locum, in quo vovet Oedipus, χερσὶν ὑπ' ἀλλήλων καταβήμεναι ἄϊδος εἴσω. *Seneca* Phoen. v. 354. *non ſatis eſt adhuc Civile bellum: frater in fratrem ruat.* Diras Oedipodis ex *Antimachi* Thebaide dabit *Athen.* XI, p. 466. A. Αἶψα δὲ παισὶν ἑοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπ' ἀρὰς Ἀργαλέας ἠρᾶτο· (θεὸν δ' οὐ λάνθαν' ἐριννύς,) Ὡς οὐχ οἱ πατρῷα γ' ἐνὶ φιλότητι δάσαιντο, Ἀμφοτέροισι δ' ἀεὶ εἶεν πόλεμοί τε μάχαι τε. ſic leviter locus videtur reficiendus.

Vs. 70 Εὐχάς] Editiones huc usque inſederat Ἀράς· non dubitanter reſtitui, quod Codices Mſſ. ſubminiſtrarunt, tam Leidenſes, quam Florentinus, Εὐχάς· quibus acceſſit *Moſchopulus* in Schol. ad *Heſiodi* Op. & Dies v. 540, ubi Εὐριπίδης, inquit, ὁμοίως δὲ ποιεῖ ἐν τούτοις· μὴ τελεσφόρους εὐχὰς θεοὶ κρανῶσιν. ὀφείλων γὰρ εἰπεῖν, μὴ τελεσφόρους ποιήσωσιν, ὁ δὲ φησὶ, μὴ τελεσφόρους κρανῶσιν, ἐκ παραλλήλου Quid in Anglicis invenerit *Kingius* latet; nam eas tantum ferme memorans e ſuis Codd. lectionum diverſitates, e quibus metrum poterat in choricis refici; reliquas tanquam minutias neglexit, iudex ſanequam in his cernendis minus idoneus, & metricarum rationum longe quam Graece peritior. In Oreſte v. 374, Τῆς Τυνδαρείας θυγατρὸς vulgavit cum ceteris *Kingius*: quod habent duo Leidenſes, T. T. παιδὸς, ſine dubio genui-

nui-

Ξυμβάντ' ἔταξαν, τὸν νεώτερον πάρος
Φεύγειν ἑκόντα τήνδε Πολυνείκην χθόνα·
Ἐτεοκλέα δὲ σκῆπτρ' ἔχειν μένοντα γῆς
Ἐνιαυτὸν ἀλλάσσοντ'· ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς
Καθέζετ' ἀρχῆς, οὐ μεθίσταται θρόνων,
Φυγάδα δ' ἀπωθεῖ τῆσδε Πολυνείκην χθονός.
Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν,
Πολλὴν ἀθροίσας ἀσπίδ' Ἀργείων ἄγει·
Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε,

Πα-

nuinum (vid. v. 1158. 1434. 1543.) in ſuis quoque repererat *Kingius*, ſed in notis, *minutias*, ait, *ejusmodi vix notatu dignas arbitror*: eiusmodi minutiae, Poëtam tamen tractanti non adſpernandae, detegerentur in Mſſ. quibus uſus eſt Anglus, aliquot forte centenae: ſeptem Codices habuiſſe videtur, in quibus Phoeniſſae legerentur; in eorum optimis hoc in loco ſuſpicor quoque legi: μὴ πλεισφόρυς Εὐχὰς θεοὶ κρανῶσιν· expreſſit *Pauſanias* IX, p. 722. δέοι μὴ πλησθεῖεν ἐπὶ σφίσιν αἱ κατάραι τοῦ πατρός. Plurimum differunt in communi dialecto εὐχαὶ & κατάραι. Cogi recuſavit ad Alcibiadem devovendum arcem tenentis Minervae ſacerdos, ἔφη γὰρ εὐχῶν οὐ καταρῶν ἱέρεια γεγονέναι· *Plutarchus* in Quaeſt. Rom. p 275. D. Sed apud Poëtas ἀρᾶσθαι & ἀραὶ de precibus in bonam partem frequentantur; ἐπεύχεσθαι & κατεύχεσθαι ſ..epe de malis precibus poſita notant *diras imprecari*, vel *devovere*, atque adeo pro ἐπαρᾶσθαι vel καταρᾶσθαι adhibentur; illud in *Ae,cb.* Theb. v. 458. *Soph.* Phil. v. 1280. Trach. v. 822. & in *Aeſchinis* Orat. contra Cteſiph. p. 69, 14. hoc in *Soph.* Oed. Tyr. v. 254. *Aeſchyli* Theb. v. 639. in cuius dramatis v. 892, *Oedipodis dirae* vocantur Οἰδιπόδα κατεύγματα· *Euripides*, qui paulo ante dixerat Ἀρὰς ἀρᾶται παισὶν ἀνοσιωτάτας, hic diras iſtas vocat εὐχάς· quas Latini quoque Poëtae *preces* adpellant: vide Cl. *Markland.* in *Statii* Sylv. v, II, v. 81. Oedipus apud *Statium* Theb. XI. v. 616. —— *heu iuſto magis exaudita parentis Vota malaeque preces: quiſnam fuit ille Deorum*,

Fecere fœdus, iure ut ætatis minor
Abiret exſul ſponte Polynices prior:
Pòſt, ſceptra qui nunc urbis Eteocles tenet,
Vice exſularet. Ille pactorum immemor
Semel occupato cedere imperio negat,
Fratremque patriis arcet extorrem locis:
Qui, ut venit Argos, factus Adraſto gener,
Magnos Danaidûm copias ſecum trahit,
Septemque pulſans bellico portas metu
Pater-

rum, Qui ſtetit orantem iuxta? apud eumdem Iocaſta v. 344, *Non ego te contra Stygiis feralia ſanxi Vota Diis*, quae de *Virgilianis* expreſſa ſunt in Aen. IV, v. 425. —— Cum ſequenti *Euripidis* verſu 71 locum *Accii* comparavit *Scaliger* in *Varron.* p. 131. ex Accianis iſtis unum ſenarium ad v. 73, 74, retulit *Urſinus* in *Virgil.* p. 295. mihi magis commode videbantur alio poſſe referri: ſed in eorum locum ſubſtitui poterunt haec *Papinii* I Theb. v. 138. —— *alterni placuit ſub legibus anni Exilio mutare ducem.*

V. 74, 75 Ἐπεὶ δ' ἐπὶ ζυγοῖς καθίζετ' ἀρχῆς] Tranſumſit ab *Aeſchylo*, cuius in Agamemn. v. 1626, ad Chorum Aegiſthus: Σὺ ταῦτα φωνεῖς, νερτέρᾳ προσήμενος Κώπῃ, κρατούντων τῶν ἐπὶ ζυγῷ δορός. Uterque noverat *Homericum* Ὑψίζυγον ubi noſtris in Editionibus prima vice ſic nuncupatur Iupiter, Il. Δ, 166. *Euſtathius* p. 350, 38. δύναται, inquit, Ὑψίζυγος εἶναι καὶ ὁ --- ὑψίθρονος βασιλεὺς, κατὰ τὸ, ἐπὶ ζυγοῖς καθίζετ' ἀρχῆς, τὸ τοῦ τραγικοῦ. noſtras Editiones dico, quoniam in *Zenodotea* legebatur in Il. B, poſt v. 64. inutilem enim repetitionem reſecans, *Zenodotus* loco ſeptem verſuum tres poſuerat, in quorum uno reperiretur Ὑψίζυγος. vid. *Euſt.* p. 131, 18. qui ad alterum locum recte ſubdit Euripideis: καὶ οὗτο δὲ ἀπὸ κυβερνητικῆς μετήνεκται καταστάσεως.

Vs. 79 Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη πόλει,] Ne hoc quidem negligendum, quod in Mſſ. reperitur Ἐς αὐτὰ δ' ἐ, non tantum

 Leid.

Πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.
Ἐγὼ δ', ἔριν λύουσ', ὑπόσπονδον μολεῖν
Ἔπεισα παιδὶ παῖδα, πρὶν ψαῦσαι δορός.
Ἥξειν δ' ὁ πεμφθεὶς φησιν αὐτὸν ἄγγελος.
Ἀλλ' ὦ, φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας,

Ζεῦ

Leid. sed & Cant. cuius solius aliquot lectiones ad priores tragoedias nobiscum communicavit *Barnes.* Si spectes usum praepositionis vulgarem, nondum dici poterat ingressus εἰς τὰ τείχη, sed πρὸς τὰ τείχη venisse Polynices: *Antisthenis* Ulysses, p. 183, 6. ἄοπλος ὁ πρὸς τὰ τείχη τῶν πολεμίων, ἀλλ' εἰς αὐτὰ εἰσέρχομαι τὰ τείχη. Sed rarior obtinuit utriusque praepositionis apud veteres Atticos usus, quo quis animadverso forsan haereat incertior, utra hic sit praeferenda lectio: ἐπὶ & εἰς quarto casui iuncta interdum significant apud *Thucydidem* & alios *adversus, contra*: notavit hanc in rem *H. Stephanus* Append. de Dial. Att. p. 123, & 124. Sed unum tantum protulit exemplum e *Thucyd.* III, c. I. in quo legeretur στρατεύσειν ἐς τὴν Ἀττικήν. dantur autem apud *Thucydidem* multo plura, in quibus ἐπὶ iungitur isto significatu verbis nominibusve motum significantibus: veluti L. I, c. XXXII. c. LXVIII. (ubi e Msſ. scribi malim στρατεύσειν ἐπ' Ἄργος.) L. III, c. LXI. IV, c. X. VII, c. XI. & c. LXX. nam quod legitur L. II, c. LXV, initio: τῆς ἐπ' αὐτὸν ὀργῆς, leni medicina corrigendum est e Msſ. in τῆς ἐς αὐτὸν ὀργῆς: sic enim solet *Thucyd.* I. c. CXXX. τῇ ὀργῇ οὕτω χαλεπῇ ἐχρῆτο ἐς πάντας. III, c. LXXXV. τοιαύταις ὀργαῖς -- ἐς ἀλλήλους ἐχρήσαντο. II, c. LXVIII. τὴν ἔχθραν ἐς τοὺς Ἀργείους. in huiusmodi formulis loquendi non putem reperiri praepositionem ἐπί· contra satis frequenter apud *Thucyd.* ponitur ἐπὶ iunctum accusativo cum verbis motus isto significatu; in *Aristoph.* Vespis v. 244. & 409. *Eurip.* Phoen. v. 155. --- ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων· & alibi saepenumero: quapropter in hoc *Euripidae* loco servandam censeo lectionem receptam: Ἐπ' αὐτὰ δ' ἐλθὼν ἑπτάπυλα τείχη τάδε Πατρῷ' ἀπαιτεῖ σκῆπτρα· cum exercitu *veniens adversus hanc urbem animo infesto, Regnum repetit paternum.* ad Il. Α *Eustathius* p. 110, v. 27. μάχιμος, ait, ἡ λέξις τοῦ ἐπανίστασθαι -- τῆς Ἐπὶ προθέσεως τὸ κατὰ δηλούσης, ὡς καὶ ἐν τῷ Ἥκεις ἐφ' ἡμᾶς, παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας παρ' Αἰσχύλῳ,

ἄγω

Paterna ſceptra poſcit & partem imperî.
Ego, ut arma dirimam fœda, Polynicæ, alloqui
Fratrem, ſequeſtra pace, conſilium dedi.
Qui miſſus ierat ecce venturum refert.
O fulgida habitans Iuppiter cœli atria,
Mi-

ἄγυι κατὰ Θηβῶν. eadem paene notat ad Il. κ p. 730, 46. In Aeſchylei dramatis titulo ἐπὶ Θήβας legendum, an ἐπὶ Θήβαις, non decernunt Henr. *Stephanus* in adnotat. ad *Aeſch.* neque Clariſſ. *Abreſch* Animadv. ad Aeſch. I, c. XI. mihi prius placet.

Vs. 81 Ἐγὼ δ' ἔριν λύων] Corrigendum λύσων. Infra v. 1283. Αν. Δράσω δὲ δὴ τί; Ιο. συγγόνοιν λύσεις ἔριν. *Sophocles* Aj. v. 1334. Εἰ μὴ ξυνάψων ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Tempus praeſens ſaepenumero pro futuro ponitur, ſed nonnullorum tantum verborum, aut certis in locis, ubi ratio proſtat manifeſta: vulgatarum lectionum patroni nimis calidi talibus frequenter abutuntur. In ea Phoeniſſarum parte, qua vaticinatur Tireſias, v. 891. ridiculum foret συγκατασκάπτειν ſollicitaſſe: *Sophoclis* El. v. 651. βουλεύουσι omnino retinendum, quamvis βουλεύσουσιν inveniatur in Mſ. -- Paulo poſt Euripidea Iocaſte venturum quidem praedicit Polynicen, ſed a nuncio, quem miſerat, edocta: miror itaque, cur hoc ut *Euripidae* peccatum notare potuerint *D. Heinſ.* de Tragoed. Conſtit. c. XII, p. 133. & *G. I. Voſſius* II Inſt. Poët. c. XIII, §. 14. In *Statii* Thebaide ſcena eſt diverſiſſima: mater Thebis egreſſa venit ad Polynicen in inimica caſtra, filiabus comitata; ſed Tydeo dehortante filium permovere non potuit, ut ſecum in urbem veniret.

Vs. 84 Ἀλλ' ὦ, φαεννὰς οὐρανοῦ ναίων πτύχας,] Librariis imputandum quod legitur in Mſſ. Lugdun. & Cantabrig. οὐρανοῦ ναίων πύλας quamvis *Homerus* etiam finxerit τὸ οὐρανὸν πύλας ἔχοντα. prouti ſcribit *Schol.* in *Hom.* Il. Α, v. 591. Sed ſecundum Poëtam coelicolis Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο, Il. Λ, 77. Pro φαεννὰς, ex uno Leidenſium optimo ſane Codice recepi, φαεννὰς οὐρ. Dorica quidem ſunt, ſeu potius Aeolica, φαεννὸς, δεννάζειν pro φαεινὸς, & δεινάζειν ab Atticis tamen Tragicis in ſenarios quoque recepta; hoc in *Eurip.* Rheſ. v. 925. 951.

' Ζεῦ, σῶσον ἡμᾶς, δὸς δὲ ξύμβασιν τέκνοις.
' Χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτὸν
' Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

ΠΑΙ-

Soph. Antig. v. 770. φαεννὸς in *Soph.* Aj. v. 867. Σὺ δ' ὦ φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας --- in *Euripidis* Androm. v. 1086, 1146. Rhes. v. 59. (Bacch. v. 631) Phaëth. ap. *Strabon.* I, p. 59. A. In his etiam usus obtinet imperium; nuspiam apud Tragicos invenietur κλεεννὸς, usurpatum *Pindaro*, nec non in cantico veteri apud *Athen.* XV, p. 694. D. sic restituendo:

'Ιὼ Πὰν, 'Αρκαδίας μεδέων κλεεννᾶς,
'Ορχηστὰ, Βρομίαις ὀπαδὲ Νύμφαις
Χαῖρ', γελάσειας.

vulgatur νύμφαις γελασίαις· in talibus χαῖρε frequentius; γελάσειας, *adsis nobis hilaris.* In Euripideis bis forte tantum vulgatur φαεννὸς, Ione, v. 1516. & Cyclopis v. 352. loco, quia nostro prorsus est similis, dignissimo, qui proferatur:

Σύ τ' ὦ φαεννῶν ἀστέρων οἰκῶν ἕδρας
Ζεῦ Ξένι', ὅρα τάδ'· εἰ γὰρ αὐτὰ μὴ βλέπεις,
Ἄλλως νομίζῃ, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὢν, θεός.

in his, pro Satyra nimis magnificis, eadem ingenii manifesta sunt lineamenta, quod Sophoclea calliditate captam plebem Atticam toties adversus *Euridem* exulceravit.

Vs. 86 Χρὴ δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτὸν] Scribendum arbitror: βροτῶν Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. *Euripidis* est ex Antiope locus apud *Stobaeum* Tit. XCVI, p. 531, 34. Ἔχει λόγον καὶ τοῦτο· τῶν πολλῶν βροτῶν, Δεῖ τοὺς μὲν εἶναι δυστυχεῖς, τοὺς δ' εὐτυχεῖς· In Rheso quod vulgatur v. 106. Ἀλλ' οὐ γὰρ αὐτὸς πάντ' ἐπίστασθαι βροτῶν Πέφυκε, praeferendum lectioni *Stobaeanae* recte statuit *Henr. Steph.* Annot. in *Eurip.* p. 116. De sera Numinis vindicta decerptum ex *Euripidae* dramate deperdito dictum insigne prostat apud *Plutarchum* T. II, p. 549. A. & in *Stobaeo Canteri*, p. 9. *Grotii*, p. 123. utrobique mendose; quae sunt ab excerpentis *Stobaei* manu cum Plutarcheis commutari debuissent: verum a *Barnesio* nihil huiusmodi poterat exspectari, quem vide p. 505. Sic scripserat *Euripides*:

Οὔτοι προσελθοῦσ' ἡ Δίκη σε, μηδὲ σύ γε,
Παίσει πρὸς ἧπαρ, οὐδὲ τῶν ἄλλων βροτῶν
Τὸν ἄδικον, ἀλλὰ σῖγα καὶ βραδεῖ ποδὶ
Στείχουσα, μάρψει τοὺς κακοὺς, ...

hic dubito, *Stobaei* lectio sitne praeferenda: τοὺς κακοὺς, ἀεὶ βροτῶν·

Miſerere: redde liberis pacem precor:
„Te namque, res ſi temperas hominum, decet
„Non ſinere ut idem perpetim vivat miſer.

SE-

τῶν· an illa *Plutarchi*: Ἴσς κακὸς ἕπαι τύχῃ. hoc tamen malim: verſus eſt apud *Sextum Empir.* p. 275, & 279, & *Stobaeum*: Ὅσων χολὴν ἄγουσα τυγχάνῃ δίκη, ex *Eurip.* Phryxo, perperam vulgatus. Iſta, ni fallor, efficient, locus inprimis ſecundus, ut merito videar correxiſſe hoc in dicto: βροτῶν τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. Hunc, opinor, Phoeniſſarum locum *Athenagoras* exhibet, ſeu a ſe, ſive ab alio, mirum in modum interpolatum, in Legat. pro Chriſt. cap. VI, p. 22.

Ὤφειλε δ', --- εἴπερ ἐς' ἐν οὐρανῷ
Ζεὺς, μὴ τ' αὐτὸν δυστυχῆ καθεστάναι.

e duobus Codd. καθεστάναι enotavit *Ed. Dechair*, qui cum ceteris, e quo dramate Tragici locus eſſet derivatus, ignoravit. *Conr. Geſnerus* in Annot. p. 183. verſus hoc modo legebat: Ὤφειλε, δ' εἴπερ ἐςί πυ ἐν οὐρανῷ Ζεὺς, μὴ τ' ἐσθλὸν δ. κ. potuerat ſaltem ſcripſiſſe: Ὤφειλε δ', ὄντως εἴπερ ἐς' ἐν οὐρανῷ Ζεὺς· Sed haec ab *Euripide* profecta fuiſſe nemo mihi facile perſuaſerit; cuius tamen eſt in Herc. Fur. v. 1345. Δεῖται γὰρ ὁ θεὸς, εἴπερ ἐς' ὄντως θεὸς, Οὐδενός· III. *Spanhemius* in *Callim.* p. 26. obiter, ſi Muſis placet, emendabat: εἴπερ ἐς' ὄντων θεὸς, *qui rerum quidem ſit Deus.* his maiorum gentium Antiquariis *Aeſchylum* & Poëtas integrandos committas! legerat apud *Clem. Alex.* v. Strom. p. 691, 17. εἴπερ ἐς' ὀρθῶς θεὸς. *Athenagorae* fuiſſet aptior inſtituto locus e Cyclope paulo ſuperius excitatus: *Qui iura das hoſpitibus, hanc ſi non reſpicis iniuriam*, Ἄλλως νομίζῃ, Ζεῦ, τὸ μηδὲν ὢν, θεός. conf. locus in *Luciani* Iov. Trag. T. II, p. 689, 95. Aſperrimum eſt in Apollinem dictum in Andromache v. 1164.

Ἐμνημόνευσε δ', ὥσπερ ἄνθρωπος κακὸς,
Παλαιὰ νείκη. πῶς ἂν οὖν εἴη σοφός;

Noſtrum locum cur interpolaverit *Athenagoras*, obſcurum non eſt; ſed, cum apud ipſum legatur Ὤφειλε δ', equidem arbitror *Euripidem* quoque non Χρὴ ſcripſiſſe, ſed Χρῆν δ', εἰ σοφὸς πέφυκας, οὐκ ἐᾶν βροτῶν τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι. iſta duo Χρὴ *oportet*, & Χρῆν *oportebat*, frequenter in Euripideis inter ſe male permutantur: ea de re pauca dicendi recurret occaſio.

Vs. 88

ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΣ.

ΠΑΙ. Ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος πατρί,
Ἐπεί σε μήτηρ παρθενῶνας ἐκλιπεῖν
Μεθῆκε μελάθρων ἐς διῆρες ἔσχατον,
Στρά-

ΠΑΡΑΦΡΑΣΙΣ Ὦ Ἀντιγόνη, ἔνδοξον τῷ πατρὶ βλάστημα ἐν τοῖς οἴκοις, ἐπεὶ σὲ ἡ μήτηρ κατέλιπε διὰ τὰς σὰς ἱκεσίας ἐκλιπεῖν τοὺς παρθενῶνας, καὶ

Vs. 88 Ὦ κλεινὸν οἴκοις Ἀντιγόνη θάλος πατρί,] Ubi eadem in Latina Thebaide ſcena, ſenex Phorbas (*bic virginei cuſtos monitorque pudoris*; ſicut Argiae fuerat olim Menoetes, Theb. XII, v. 205.) Antigonen ſic alloquitur, ut *Euripiden Statius* videatur imitatus, L. VII, v. 363. *O mibi ſollicitum decus ac ſuprema voluptas, Antigone.* Nihil in Euripideis variant Codices collati, niſi quod in Leidenſibus & Cantabrig. *Pierſii* ſcribatur θάλλος meliores fortaſſe diverſam ab edita nobis lectionem ſubminiſtrabunt: hanc interea tuebimur: O, *quae domi nobile patri germen es Antigone*: in paraphraſi legitur: Ὦ Ἀντιγόνη, ἔνδοξον τῷ πατρὶ βλάστημα ἐν τοῖς οἴκοις. Eleganter *Grotius*: *Clarum paternae germen Antigone domus*: neque defuturos arbitror, quibus οἴκοις --- πατρί, per figuram, quam Colophoniam vocat *Lesbonax* p. 181, pro πατρὸς poſitum videatur, ut in *Aeſchyli* Agamemn. v. 587. Θεοῖς λάφυρα ταῦτα τοῖς καθ' Ἑλλάδα Δόμοις ἐπασσάλευσαν --- quibuscum e Rheſo conferent: Θεοῖσιν αὐτὰ πασσαλεύσει πρὸς δόμοις· ſed, ſicut *Aeſchylum*, metro minime coactum, ſcripſiſſe Θεῶν, ita nihil arbitror ex *Euripide*, vel *Sophocle*, poſſe proferri, quod congruat ad figuram iſtam Colophoniam, praeter dativos pronominum, pro genitivis paſſim apud Atticos uſurpatos; niſi quis illuc e Phoeniſſ. v. 17 referre velit: Θήβαισιν εὐίπποις ἄναξ. Hoc incommodum ut evitaret vir Doctus in Miſcell. Lipſienſ. Vol. VI, p. 302. noſtro verſu pro πατρὶ corrigendum ſuſpicabatur πάρει, quod, ſecundum ipſum, ſignificaret *prodi*: plura potuerat is e Tragicis excitaſſe loca, in quibus illud πάρει legeretur; ſed unicum vellem duntaxat

SENEX EDVCATOR ANTIGONES.

Clarum paternæ germen Antigone domus,
Cùm virginales egredi latebras ſinat
Mater precantem, parte ut extrema domus
Ar-

καὶ, ἀνελθεῖν δηλονότι, εἰς τὸ ἔσχατον ὑπερῷον τῶν μελάθρων
ἄςα

taxat nobis illinc expromeret, in quo πάρει ſic poneretur, a Scholiaſtis recte explicitum per παρεγένου, ἐλήλυθας, ἦλθες· velut ad *Sophoclis* Aj. v. 1335. Trach. v. 144. &c. ἥκω frequentatur apud eosdem pro ἧκον. Verum, ne *Statii* ſupra prolata memorem, confutat illud tentamen Euripideae nexus orationis, qui, πάρει iſthoc ſenſu admiſſo, nullus inter illud & Ἐπίσχες v. 92, deprehenderetur. Dum itaque felicior alicunde prodeat corrector, credam equidem, ſicut apud *Euripidem* Electra dicitur θῆλυ θάλος, ſic Antigonen virginem domiſedam, quaeque poſtea fuit *Coeci parentis regimen, ac feſſi unicum Lateris levamen*, uti vocatur initio Phoeniſſarum *Senecae*, hic adpellari κλεινὸν οἴκοις --- θάλος πατρί. Ter apud *Aeſchylum*, toties in Euripideis, liberi parentum ἔρνη, *germina*, vocantur: de filiabus Oedipus in *Sophoclis* Oed. II, v. 1104, Ὦ φίλτατ᾽ ἔρνη· bis tantum apud *Euripidem* hoc uſu figurato θάλος reperitur, alibi nuſpiam apud Tragicos; ſed aliquoties in *Orphei* hymnis & apud alios: in filiam, ni fallor, Heliodoram *Meleager* Anthol. L. III, cap. XII, ep. XXII, Αἴ, αἴ, ποῦ τὸ ποθεινὸν ἐμοὶ θάλος; ἅρπασεν ἅδας· Plura notarunt *Caſaubonus* in *Theoph.* c. XXI. p. 153, & *Hemſterhuſius* ad *Heſych.* in Εὐεργής.

Vs. 90 Μεθῆκε μελάθρων ἐς δίηρες ἔσχατον] Integer verſus ſic ſcriptus legitur in *Etymologico* Leidenſi Mſ. deerat in edito verbum μεθῆκε p. 274, 26. ante *Kingium* perperam vulgabatur μελάθρων δ᾽ ἐς, qui Codicum ſuorum auctoritate ſuſtulit importunum illud δ᾽· hoc in Florent. Mſ. & Leid. B etiam fuerat omiſſum; in quibus & δίηρες recte ſcriptum: *Barneſii*, δῆρεις vulgantis, errorem *Kingius* propagare

E gare

Στράτευμ' ἰδεῖν Ἀργεῖον, ἱκεσίαισι σαῖς·
Ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον,
Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,
Κἀμοὶ μὲν ἔλθοι φαῦλος, ὡς δούλῳ, ψόγος,
Σοὶ

ὥςε ἰδεῖν τὸ ςράτευμα τὸ Ἀργεῖον, ἐπίσχες, σαυτὴν δηλονότι. ἀνάμεινον, ὡς ἂν προεξερευνήσω καὶ ἴδω τὴν ὁδὸν, μή τις ἀπὸ τῶν πολι-

gare non debuerat. Illius futilis adnotatio, hic ne memorandum quidem, peperit errorem *Caroli Henr. Langii*, qui Specimen edidit Lectionum Euripidearum in Phoenissas, observationibus sacris subiectum. Causae nihil erat, cur scriberent ὀῆρες, quibus esse debuerant in numerato Euripideae saltem dictiones, εὐήρης· ἰσήρης· κατήρης· λογχήρης· μεσοτήρης· τοξήρης· χρυσήρης· ad earum normam semper a magistris Atticismi, huc respicientibus, scribitur Διήρεις, *Polluce*, IV, 129. *Moeride*, *Thoma*, *Moschopulo* περὶ σχεδῶν p. 79. Conf. Th. *Gatakerus* in *M. Antonin.* VI, §. 19. & ad *Hesychium* Celeberr. *Alberti*, cuius indicio *Langii* mihi specimen innotuit.

Vs. 93 Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται,] *Thomas Mag.* in v. Φάσματα· —— Φαντάζω καὶ Φαντάζομαι, τὸ ἁπλῶς φαίνομαι. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ. (quinimo Φοινίσσαις.) Μήτις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται. Tres tantum legerat *Thomas Euripidae* tragoedias, quae solae quoque plerisque prostant in Codicibus; alias potuisset ex Ione versum 1444 excitasse, nostroque simillimum locum ex Andromache, v. 876. Ἀλλ' εἴσιθ' εἴσω, μηδὲ φαντάζου δόμων Πάροιθε τῶνδε· μή τιν' αἰσχύνην λάβῃς, Πρόσθεν μελάθρων τῶνδ' ὁρωμένη, τέκνον. interprete notato, recte *Thom. Reinesius* convertit, *neque adpareas extra has aedes*, Var. Lect. L. II, cap. III. *Hesychius*: Φαντάζου δόμων, φαίνου. forsan in Lex. Trag. scriptum fuerat: Φαντάζου δόμων πάροιθε, φαίνου. Hic vulgatior usus modum verbi postulasset subiunctivum, ubi post μὴ sequitur φαντάζεται. Sed *Schol.* in Phoen. v. 743, Σύνηθες, inquit, Τραγικοῖς (τοῖς Μſ.) χρῆσθαι ὁριστικῷ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις οὕτω· ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον, Μή τις ἐν τρίβῳ φαντάζεται· sic legitur in Mſ. Leid. Ad hunc nostrum quoque locum, *Homericum* profert Schol,

Argiva videas arma & hostiles minas, 91
Ibi siste temet, antè dum speculor viam,
Ne forte se quis obviam civis ferat,
Famuloque mihi res atque reginæ tibi

Pro-

πολιτῶν φαίνεται ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ἐμοὶ μὲν ἔλθοι καὶ καταλάβοι κακὸς ψόγος ὡς δούλῳ,

σοὶ

Schol. ἵνα εἴδομεν ex Il. Α, 363. Π, 19. pro εἰδῶμεν positum: ἵνα εἴδετε legitur in Il. Θ, 18. ἵνα μὴ ῥέξομεν, Il. Η, 353. ὄφρα ἱερεύσομεν, Il. Ζ, 309. Θ, 110. &c. *Theocritus* Eid. II, 3. Ὡς τὸ ἐμὸν βαρὺν εὖντα φίλον καταθύσομαι ἄνδρα· ubi non adeo spernet quod legitur in Scholiis βαρυνεῦντα, qui *Callimachi* meminerit ex epigr. LVI, Τὸν τὸ καλὸν μελανεῦντα Θεόκριτον. Istum Orationis struendae modum σχῆμα Κορίνθιον adpellat *Lesbonax* p. 178. nec tamen illud σχῆμα cum *Euripidis* Scholiaste dixerim adeo Tragicis usitatum: aliquoties apud *Sophoclem* sequitur post ὅπως futurum indicativi, velut in Trachin. v. 613. Φράζ' ὅπως μηδεὶς βροτῶν κείνου πάροιθεν ἀμφιδύσεται χροΐ, Μηδ' ὄψεταί νιν. Frequentius et apud alios post ὅπως μὴ, collegit exempla *Rich. Dawes* Miscell. Crit. p. 229. voculis etiam ἵνα, ἵνα μὴ, succedit indicativus apud Atticos: vid. Clariss. *Abresch.* Miscell. Obs. Nov. T. III, p. 14. Nonnunquam μὴ iungitur indicativi futuro, velut in *Aristophanis* Eccles. v. 486. περισκοπουμένη ---- μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα· & paulo post v. 492. —— μὴ καί τις ὄψεθ' ἡμᾶς. eorum locorum prior alibi diligentius tractabitur: addantur *Hemsterhusio* Summo viro notata in *Aristoph.* Plut. v. 623. Plerisque forsan in horum classem cum Scholiaste noster Phoenissarum locus videbitur referendus; sed in illis futurum tempus reperitur: deinde mos non est *Euripidae*, rariores structuras consectari; non memini denique me, quamvis re diligenter pervestigata, quidpiam apud *Euripidem* legere, quod vulgatam hic lectionem tueretur: —— Legitur quidem in Iphig. Aul. v. 1535. Ταρβοῦσα λήψομαι —— Μή μοι τιν' ἄλλην ξυμφορὰν ἥκεις φέρων· sed ubi cum *Scaligero* sine controversia scribendum ἥκεις. ante *Barnesium* negligentissime vulgarant in Andromache v. 61.

Φοίβῳ

Σοὶ δ᾽ ὡς ἀνάσσῃ· πάντα δ᾽ ἐξειδὼς φράσω
Ἅ τ᾽ εἶδον, εἰσήκουσά τ᾽ Ἀργείων πάρα,
Σπονδὰς ὅτ᾽ ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
Ἐνθένδ᾽ ἐκεῖσε, δεῦρό τ᾽ αὖ κείνου πάρα.
Ἀλλ᾽, οὔτις ἀςῶν τοῖσδε χρίμπτεται δόμοις,
Κέδρου παλαιὰν κλίμακ᾽ ἔκπερα ποδί·
Σκόπει δὲ πεδία, καὶ παρ᾽ Ἰσμηνοῦ ῥοὰς,
Δίρκης τε νᾶμα, πολεμίων ςράτευμ᾽ ὅσον.

ΑΝΟΜΟΙΟΣΤΡΟΦΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΑΝ. 1 Ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιὰν
2 Νέᾳ χεῖρ᾽ ἀπὸ κλιμάκων,
3 Ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων.

IAM-

σοὶ δὲ καθὰ ἀνάσσῃ καὶ κυρίᾳ· πάντα δὲ φράσω καὶ εἴπω, ἅ τινα ἐθεασάμην, καὶ εἰσήκουσα παρὰ τῶν Ἀργείων, ὅτε ἦλθον φέρων τῷ σῷ ἀδελφῷ σπονδὰς ἐνθένδε, ἀπὸ τούτου τοῦ τόπου, ἐκεῖσε, παρ᾽ ἐκείνου δὲ πάλιν ἐνταῦθα. ἀλλ᾽ οὐδεὶς ἀπὸ τῶν πολιτῶν πλησιάζει ἐν τοῖς δόμοις, διέρχου δὲ διὰ τοῦ ποδὸς τὴν παλαιὰν κλίμακα τὴν ἀπὸ τοῦ κέδρου,

καὶ

Φοίβῳ μοὶ μή τις δεσποτῶν αἰσθήσεται: veram lectionem, in Scholiis quoque conservatam & in Mſ. Florentino, reduxit *Barnesius*: Φοίβῳ μοὶ εἴ τις δεσποτῶν αἰσθήσεται. —— Quod isthic locum habuit, ut interpretamentum Grammatici, μή τις, in contextum irrepserit, idem hoc loco Phoenissarum evenisse suspicor, atque adeo hic quoque corrigendum: Ἐπίσχες, ὡς ἂν προὐξερευνήσω στίβον, Εἴ τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται, Κἀμοὶ μὲν ἔλθοι--- postremum hoc ex Edd. ante *Kingium* vulgatis revocavi, quorum Codicum auctoritate mutarit illud in ἔλθῃ non comme-

mo-

Probrosa cedat: cuncta mox edisseram,
Quæque ipse vidi, quæque ab hoste exaudii,
Tuo sacratam cùm tuli fratri fidem,
Paribusque missus inde mandatis redî.
Nemo ad penates civium se proximat.
Iam scande pedibus vetere de cedro gradus:
Spectaque campis, propter Ismeni vadum
Dircesque laticem, quanta sit turba hostium.

A N O M OE O S T R O P H A.

S T R O P H E I.

A N T I G O N E.

ANT. Iam de scalis iuveni ductor
Care senilem mihi cede manum.
Sic perge meos tollere gressus.

SEN.

καὶ σκότει τὰ πεδία, καὶ τὰ ῥεύματα τȣ̃ Ἰσμηνȣ̃, καὶ τὸ νᾶμα τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς, ὅσον ὑπάρχει τὸ ϛράτευμα τῶν πολεμίων. ---Ὄρεγε καὶ πάρεχε ἀρτίως ἀπὸ τῶν κλιμάκων τὴν χεῖρα τὴν γεραιὰν τῇ ἐμῇ νέᾳ χειρὶ, ἐπανατέλλων καὶ ἀναβιβάζων τὸ ἴχνος τȣ̃ ποδός.

Ὠ

morantem: in nonnullis tamen ἔλθῃ legi certum, neque cur legatur obscurum est: ἔλθοι, quod praeferunt alter Leid. & Flor. huic quoque sedi post φαντάζεται congruere si quis dubitat, consulat *H. Stephanum* in Append. de Dial. Att. p. 137. *Abreschium* Animadv. ad *Aesch*. p. 104. & alibi, *Ioannem* nostrum *Schraderum* V. C. ad *Musaeum* Animadv. cap. XVIII.

Vs. 103. Ὄρεγε νῦν ὄρεγε γεραιάν] Si γηραιὰν poneretur, pes quoque secundus paeon esset quartus, quem hic invenit Metricus: sed legi malim: Ὄρεγε νῦν, ὄρεγε

νῦν

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Ἰδοὺ, ξύναψον παρθέν'· εἰς καιρὸν δ' ἔβης·
Κινούμενον γὰρ τυγχάνει Πελασγικὸν
Στράτευμα, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΑΝ. 1 Ἰὼ πότνια παῖ Λατοῦς

2 Ἑκά-

Ὦ παρθένε, ἰδὲ σύναψον, ἐγκαίρως γὰρ ἐπορεύθης· κινούμενον γὰρ ὑπάρχει τὸ Ἀργεῖον στράτευμα, χωρίζουσι δὲ καὶ ἀποχωροῦσιν ἀλ-
λή-

νῦν γραῖαν· sive potius cum *Kingio*: Ὦ. τ. ὄρεγέ μοι γραίαν Νέα χεῖρ' ἀ. κ. Π. ἴ. ἐπαντίλλων. ultimum hoc, per Editiones receptum, habet *Hesychius*, & metro congruit: ἐπανατέλλων praeferunt duo Mss. Leid. *Senilem* itaque *manum* hic suo more dixerit *Euripides* γεραιὰν χεῖρα· ut in Hecuba v. 875, 876. *Senile brachium* γεραιὰν ὠλένην vocat in Ione v. 1213. memorans γραίας ὄσσων πηγὰς in Herc. Fur. v. 450. in eiusdem dramatis v. 1095 venuste Νεανίαν θώρακα καὶ βραχίονα. in Helena v. 1578, legitur Νεανίαις ὤμοισι. Frequentius est Γέρων hoc usu positum ab *Homero*, *Aeschylo*, *Sophocle*, *Euripide*, *Eubulo*, *Epinico*, *Theocrito*: *Euripideum* est in Oreste v. 457. γέροντι --- ποδὶ, & v. 529, γέροντ' ὀφθαλμόν. Hecuba v. 406. Γέροντι χρῶτα. Ubi σάκος γέρον dixit *Homerus* Od. χ, 184. e veteribus quaedam expromit *Eustathius* p. 780, 46. quae absque eo prorsus ignoraremus, *Sophoclea* quidem, quae lucem forte foenerabuntur *Etymologo* p. 227, 9. & *Aeschyli* fragmentum: —— ὡς λέγει γέρον γράμμα. hinc expressum videtur illud *Catulli*, LXVII, v. 46. *haec charta loquatur anus*. γραῖα σελίς. *Posidippo* memorantur apud *Athen*. XIII, p. 596. D. *Sapphus* φθεγγόμεναι σελίδες.

V. 108 Χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.] *Eustathius* in Il. Β, p. 181, 21. Ἰστέον, ait, ὅτι τὸ κρῖνε κατὰ φῦλα ταυτόν ἐστι τῷ φυλοκρινεῖν, ὃ συνεχρήσαντο οἱ μεθ' Ὅμηρον, καὶ ἔτι ἐξ Ὁμή-
ρου

SEN. Agedum virgo, mihi iunge manum,
Huc ſcandiſti tempore in ipſo.
Graia incipiunt arma moveri,
Seque in partes agmina didunt.

STROPHE II.

ANT. O Latonæ veneranda mihi

Pro-

λήλων τοὺς λόχους καὶ τὰ τάγματα. Φεῦ, ὦ θυγατέρ τῆς Λητοῦς σεβασμία

σε-

ρυ παραφρονέστας Εὐριπίδης ἔφη τὸ, χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους. In altero Mſ. Leid. legitur: Στρατεύματα χωρίζουσιν ἀλλήλων λόχους. hoc vulgatae praetulerim: voculae δὲ defectus celeritati congruit: ſupra quoque non temere deſunt voculae copulantes v. 77, 78. *Plutarchus* in *Platon.* Quaeſt. p. 1010. E. λόγος, συνδέσμων ἐξαιρεθέντων πολλάκις —— κινητικωτέραν ἔχει δύναμιν. Illud autem mendae genus plura loca corrupit: tantilla res *Grotium* (vide notas in *Stobaei* Floril. p. 549) quoque decepit: vulgatur in *Stobaeo* *Gesneri* p. 439, v. 11. in verſu *Naumachii*, Τοῖς ἐπιφυσιόωσι δ᾽ ἀλίφρονις· & p. 508, 13. Τοῖς ἐπιφυσιόωσι δ᾽ ἀλίφρονις ἀσπαλιῆες. hic prior lectio ponitur in margine: corrigi debuerat, Τοῖς ἐπιφυσιόωσιν ἀλίφρονις· neque enim Graecum eſt, quod illinc in Lexica receperunt, Δαλίφρων· modulus verſus ſyllabam quoque primam reſpuebat. —— Ceterum haec Euripidea ſcena ex Homerica fuit in Il. Γ ſic tranſlata, ut Poëtae veſtigia diligenter preſſerit *Euripides*: conferatur prae ceteris Il. Γ, v. 167, 178. ad Euripideos v. 120, 121, 126, 127. vid. Schol. in Phoen. v. 88. *Euſtath.* in Il. Γ, p. 298, 38. *Homerum*, ait, μιμησάμενος Εὐριπίδης ποιεῖ ἄλλως ἐν Φοινίσσαις τὸν παρ᾽ αὐτῷ πλαττόμενον πρεσβύτην διδάσκοντα ἐκ τοῦ τείχους πολλὰ τῶν ἔξω τὴν βασιλικὴν νεανίδα. ex qua proſpicit in campum Helena, *turris* eſt apud *Homerum*, *Aſſueta Priamo*, *cuius e faſtigio Summisque pinnis arbiter belli ſedens Rege-*

bus

2 Ἑκάτα, κατάχαλκον ἅπαν
3 Πεδίον ἀστράπτει.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα,
Πολλοῖς μὲν ἵπποις, μυρίοις δ' ὅπλοις βρέμων.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΑΝ. 1 Ἆρα πύλαι κλείθροις,
2 Χαλκόδετά τ' ἔμβολα
3 Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις
4 Τείχεος ἥρμοσαι;

ΙΑΜ-

σελήνη, ἅπαν γὰρ τὸ πεδίον ἀστράπτει κατάχαλκον, ἤτοι ἔνοπλον. Οὐ γὰρ φαύλως καὶ ἀπρεπῶς ἦλθε καὶ κατέλαβεν ὁ Πολυνείκης τὴν γῆν, ἀλλὰ βρέμων καὶ ἠχῶν ἐν πολλοῖς ἵπποις, καὶ μυρίοις ὅπλοις.

Ἆρα

bat acies: in Phoenissis e conclavi spectant superiori, quod in ultimis erat aedibus regiis, v. 90 dictum διῆρες ἔσχατον. *Pollux* IV, 129. ἡ διστεγία —— ἐν οἴκῳ βασιλείῳ διῆρες δωμάτιον· οἷον ἀφ' οὗ ἐν Φοινίσσαις ἡ Ἀντιγόνη βλέπει τὸν στρατόν. *Statius* in hanc scenam turrem reduxit, sive *Homerum*, seu *Antimachum* imitatus, Theb. VII, v. 243. *Turre procul sola nondum concessa videri Antigone populis, —— iuxtaque comes, quo Laïus ibat armigero:* sed eo multo probabilior est apud *Statium* scena, quod non, ut apud *Euripiden*, hostiles, verum ante muros in campo stantes duces monstrantur auxiliares.

Vs. 110 Κατάχαλκον ἅπαν Πεδίον ἀστράπτει.] Haec, *Aristidi* partim citata T. I, p. 220, *Eustathio* restituenda sunt in Il. Δ, p. 359, 29. ubi mendose vulgatur: κατάχαλκον ἅπαν πεδίον ἀστραπαῖς. alludit & in Il. Ε, p. 388, 9. alibi memorans ἀστραπαίαν χαλκοῦ πλατνότητα ad Il. Λ, p. 758, 35. Locus *Euripidis* obversabatur *Senecae,* quum in Phoen. v. 544, *fulgentes* dixit *procul Armis catervas.* *Lucretius* II, 327. *Fulgur ibi ad coelum se tollit, totaque circum Aere*

Proles Hecate, totus ut armis
Campis inardet?

Non temere petit hæc quippe Polynices loca,
Multa ſed equitum, nec minus peditum manu.

STROPHE III.

Sua num portas clauſtra coërcent,
Graveque æris onus ſuperimpendens
Amphionium tutatur opus?

Ne

Ἆρα αἱ πύλαι καλῶς τοῖς κλεῖθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοςαι τοῖς λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις, ὅ ἐςι τῷ λαϊνέῳ τείχει;

Θάῤῥος

Aere renideſcit tellus. Ad *Ennianum: --- haſtis horret ager, campique armis ſublimibus ardent,* multa notat *Columma* p. 33, 34. alia *Jan. Gebhardus*, Crepund. L. III, c. II. Ex *Euripide* fortaſſe derivatum apud *Heliodorum* IX, p. 430, 9. ὅπλοις τὸ πεδίον κατας ράπτων. *Xenophon* K. Π. VI, p. 169. A. ἤςραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ ςρατιά. —— Cum ſequente verſu, οὐ γάρ τι φαύλως ἦλθε Πολυνείκης χθόνα, comparandus eſt e Rheſo v. 599: ubi quod vulgatur, Τροίᾳ μολόντα, mutandum eſt in Τροίαν μολόντα Ῥῆσον κ. φαύλῳ τρόπῳ. Pro ἐν Τροίᾳ recte dicitur in Androm. v. 438, Καὶ ζεῦγος Τροίᾳ· adde v. 461, 704. ſed, qui Troiam venerat, Rheſum dicere debuit *Euripides* Τροίαν μολόντα· ellipſi notiſſima praepoſitionis εἰς, ad quam firmandam noſtrum locum *Arnaldus* attulit Miſcell. Obſ. Vol. v, p. 278.

Vs. 114 Ἆρα πύλαι κλεῖθροις] Ad normam ſimilium hic quoque poni potuerat κλῄθροις· Multa dantur huius generis ſic ſcripta κατὰ τὴν παλαιὰν Ἀτθίδα, ut loquitur *Euſtathius* in Il. Λ, p. 38, 8. —— Κλῇθρα, vulgo κλεῖ-

F

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Θάρσει, τά γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις.
'Αλλ' εἰσόρα τὸν πρῶτον, εἰ βούλει μαθεῖν.

ΣΤΡΟΦΗ Δ.

ΑΝ. 1 Τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,
2 Πρόπαρ ὃς ἀγεῖται ςρατοῦ,
3 Πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ
4 Βραχίονα κουφίζων;

ΙΑΜ-

Θάῤῥος ἔχε· τὰ ἔνδον γὰρ καὶ τὰ ἐντὸς ἀσφαλῶς καὶ βεβαίως ἔχει ἡ πόλις. ἀλλ' εἰσόρα καὶ βλέπε εἰ βούλει καὶ θέλεις γνῶναι τὸν πρῶτον ςρατη-

κλεῖθρα, sunt portarum *claustra.* vid. *Nic. Heinsius* in *Ovid.* Met. IV, 86. χαλκόδετά τ' ἔμβολα, *ferratae robora portae*, *Statio* Theb. x, v. 504. -- Quae sequuntur profert in Aj. *Sophoclis* v. 601 *Triclinius*: τὸ ὄργανον ἀντὶ τοῦ ἔργου, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον· ὡς τὸ, Λαϊνέοισιν 'Αμφίονος ὀργάνοις, παρ' Εὐριπίδῃ.

Vs. 120 Τίς οὗτος ὁ λευκολόφας,] Hoc & sequenti colo *Iulianus* utitur in Caesar. p. 313. c. ubi vulgatur ἡγεῖται. Optime pro ἄγει e Schol. & Ms. Cantabrig. reposuit *Barnesius* ἀγεῖται· quod e Ms. Flor. *Is.* quoque *Vossius* enotaverat. Ad vocem λευκολόφας dum notabat *Arnaldus* in Miscell. Obs. vol. VI, p. 595. non recordabatur *Aristophanei* γοργολόφας, quod *Hesychius* habet, neque similium, quibus delectatur *Euripides*: huic Apollo dicitur Εὐλύρας, Alc. v. 571. Μηλονόμας, v. 572. (Hippolytus Ἱππονώμας, Hipp. v. 1399.) Χρυσοκόμας ter quaterve; semel etiam Amor, Iphig. in Aul. v. 548. Homereum est ἀλεξάνεμος· 'Αλεξανέμας dicebatur Empedocles secundum *Iamblichum* de V. P. §. 136. in Editione quidem *Arcerii* & *Kusteri*, sicut apud *Porphyr.* de V. P. §. 29. vulgatur 'Αλεξάνεμος. sed in duobus Codd. Mss. quorum penes me sunt lectiones, Cizensi & Franequerano, recte legitur 'Αλεξ-

SEN. Ne metue: recte ſe urbis habet intrà ſtatus.
Dic potius, illum noſſe ſi primum cupis.

STROPHE IV.

ANT. Quis is eſt niveo fulgens cono,
Gradiens comites ante ipſe ſuos?

SEN.

τηγόν. Τίς ἐςιν ὗτος ὁ λαμπρὰν ἔχων περικεφαλαίαν, ὅςτις ἔμπροσθεν προοδοποιεῖ τῦ ςρατῦ, ὁλόχαλκον ἀσπίδα περὶ τὸν βραχίονα βαςάζων; Τα-

Ἀλιξατίμας. ſecundum *Timaeum* apud *Diogen. Laërt.* VIII, §. 60. *Clem. Alex.* VI. Strom. p. 754, I. & *Heſychium*, dictus fuerit Καλυσατίμας. In *Cercidae* loco Diogenes dicitur βακτροφόρας & αἰθεροβόσκας apud *Diog. Laërt.* VI, §. 76. Huius generis plura confinxit *Lucianus* in Tragodopod. v. 198. & ſeqq.

Vs. 123 ἀσπίδ' ἀμφὶ βραχίονα κυφίζων] In locum vulgatae βραχίονι recepi βραχίονα, quod Codd. Leid. & Scholia ſubminiſtrabant; non quia multum intereſſe putarem, hanc an illam lectionem ſequeremur, ſed quod hac in ſede βραχίονα iucundius aures accideret, ſic evitata, quinquies alias in quatuor vocibus recurrente, vocali. Neque eſt cur quis exiſtimet ἀμφὶ βραχίονι magis eſſe Poëticum: περὶ βραχίονι dicebatur & in ſtylo communi: *armillas*, quas brachio laevo habebant Sabini, ψάλια ſive ψέλια dixit *Dionyſ. Halicarn.* ἃ περὶ τοῖς ἀριστεροῖς βραχίοσιν ἐφόρουν ſive ἃ περὶ τοῖς ἀριστεροῖς εἶχον βραχίοσιν, Ἀρχ. II, p. 105, 35. & p. 106, 5. *Athenaeus* XII, p. 525. E. de Samiis: ἐφόρουν χλιδῶνας περὶ τοῖς βραχίοσι· ſic & *Heſychius* in v. Χλιδῶνες. Ψέλιον inquit *Ammonius* p. 149, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον. Non tantum tertio ſed & ſaepenumero quarto

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Λοχαγὸς, ὦ δέσποινα. Α. τίς; πόθεν γεγώς;
Αὔδασον, ὦ γεραιὲ, τίς ὀνομάζεται;
ΠΑΙ Οὗτος Μυκηναῖος μὲν αὐδᾶται γένος,
Λερναῖα δ' οἰκεῖ νάμαθ', Ἱππομέδων ἄναξ.

ΣΤΡΟΦΗ Ε.

ΑΝ. 1 Ἒ ἔ, ὡς γαῦρος, ὡς φοβερὸς
2 Εἰσιδεῖν, γίγαντι
3 Γηγενέτᾳ προσόμοιος,
4 Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν,
5 Οὐ πρόσφορος ἁμερίων γέννᾳ.

ΙΑΜ-

Ταξίαρχος, ὦ δέσποινα. τίς, καὶ ἐκ ποίου τόπου γεγονώς; εἰπὲ, ὦ γεραιὲ, τίς καλεῖται κατὰ τὸ ὄνομα; οὗτος ὀνομάζεται, Μυκηναῖος τὸ γένος, Ἱππομέδων βασιλεὺς, οἰκεῖ δὲ περὶ τὴν Λέρνην, τὴν ἐν Μυκήναις

to casui hoc sensu positam iungunt praepositionem *Homerus* ceterique Poëtae. ἀμφὶ μέτωπα, *Apollon. Rhod.* I, 427. & *Oppian.* Κυν. I, 180. recte Georg. *Arnaldus* Lect. Gr. p. 244. *Apollonio* IV, 1349, restituit ἀμφί τε νῶτα καὶ ἰξύας· sed potuerat citasse versum eiusdem libri 1611, ubi sic planissime legitur. Ἀμφὶ πόδας in *Oppiano* feliciter corrigit *Ian. Rutgers.* V. L. III, c. XIX. Is utramque structuram iungit L. II. Κυν. V, 248. ἰλιοστόμβοι περὶ γούνασιν ἀμφί τε δειρῇ. Legitur in *Chionis* Epist. IV, περὶ τ̃ βραχίονα ἑλίξαν θοιμάτιον. *Euripides* Phoen. v. 1616. Οὐ μὴν γ' ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ Κακὸς φανοῦμαι.

Vs. 131, 132 Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, Οὐ πρόσφορος ἁμερίων γέννᾳ.] In *Battierii* schedis, ad ductum Scholiastae metrici, locus eodem modo restituitur, quo *Kingius* invenit in optimo Codice scriptum; nisi quod in sequenti colo retinuerit vulgatam *Battierius*, ἁμερίᾳ γέννᾳ. quod

SEN. Hera, dux ille eſt.
ANT. Quis, quave domo,
Quod nomen habet, mihi fare ſenex.
SEN. Generoſus ortus de Mycenæi ſatu (net.
Lernæ paludem rector Hippomedon te-

STROPHE V.

ANT. Quam terribilis, quamque ille ferox,
Par terrigenæ forma giganti:
Pictus ut aſtris, & nîl vultu
Mortale ferens?

SEN.

κήναις πηγὴν, ὅ ἐςι τὴν ἐν Ἄργει πηγήν. Αἶαῖ, ὡς γαῦρος, ὡς Φοβερὸς εἰσιδεῖν, γίγαντι γηγενέτᾳ παραπλήσιος, ἀςεροειδὴς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτὸς, οὐχ ὅμοιος ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, ἀλλ᾽ ἀνημέρῳ τινὶ καὶ θηριώδει. Οὐ-

e Mſ. poſuit *Kingius* ἀμιξίων γένᾳ, *Langio* quoque, neſcio quem nodum in ſcirpo quaerenti, probatum, praefert Leid. Mſ. B, ubi tamen quod ſupra ſcriptum legitur, ἀνθρωπίνῃ γενεᾷ, pertinet ad ἀμιξίῳ γένᾳ· hoc, forte genuinum, habet optimus Leidenſis. Ex Homerica ſcena in Il. Γ, quam haec ſcribens animo repraeſentarat Tragicus, obverſabatur v. 190. Quod ante peſſime converterant, optime *Grotius* expreſſit: *nil vultu mortale ferens*. Quo ſenſu dicatur Hippomedon Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν, diverſa Grammaticorum interpretamenta monſtrant olim obſcurum fuiſſe viſum: unus eorum dederat: ἀστεροειδὴς τὸ σῶμα καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτὸς· hinc fluxit in verſionem vulgatam: *Splendens in picta veſte:* quod Ampliſſ. *Gisb. Cuperus* arripiens *pictas veſtes* Graece γραφὰς dictas non dubitanter ſtatuit L. II Obſ. c. XII. *Scholiaſtes* in Mſ. Leidenſi verſui ſuperſcripſerat: λαμ-

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Τόνδ' ἐξαμείβοντ' οὐχ ὁρᾷς Δίρκης ὕδωρ
Λοχαγόν; Α. ἄλλος ἄλλος ὅδε τευχέων τρόπος.
Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; Π. παῖς μὲν Οἰνέως ἔφυ
Τυδεὺς, Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει.

ΣΤΡΟΦΗ ϛ'.

ΑΝ. 1 Οὗτος ὁ τᾶς Πολυνείκεος, ὦ γέρον,
2 Αὐτοκασιγνήτας νύμφας
3 Ὁμόγαμος κυρεῖ;
4 Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι, μιξοβάρβαρος.

ΙΑΜ-

Οὗτός ἐστιν, ὦ γέρον, τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς τοῦ Πολυνείκους ἀνήρ; ὡς

λαμπρὸς, ἀστεροειδὴς ἐν ζωγραφίαις. vellem addidisset τῆς ἀσπίδος. *Clypei* namque *stelliferi pictura* designatur, quo fuit insignis Hippomedon: vid. Phoen. v. 1123. Lernaeam hydram in Adrasti clypeo pictam, siue caelatam potius, v. 1142 γραφὴν Ὕδρας vocat. Nuspiam autem *pictae vestes* simpliciter Γραφαὶ dicuntur. Ut alibi, sic apud Tragicos etiam Γραφὴ *picturam* significat; *Aeschyl.* Agam. v. 249. *Eurip.* Troasin v. 682. Hippol. v. 1004. *Chaeremon*, Tragicus de puella: -- γυμνὴ δ' αἰθέρος θάμασι ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε, *vivam effigiem*, apud *Athen.* XIII, p. 608. B. perperam vulgatur γυμνοῖς. de multis aliorum unum locum proferam, ut emendetur, *Archytae* Tarentini: legitur in huius fragmento, quod sub nomine Pythagorei *Theagis* vulgavit cum ceteris *Thom. Galeus*, p. 695. δεῖ -- τὸ πάθος οὕτω παρεμφαίνεσθαι ἐν τᾷ ἀρετᾷ, ὥσπερ καὶ τὰν σκιὰν καὶ τὰν γραμμὰν ἐπὶ τᾶς γραφᾶς· τὸ γὰρ ἔμψυχον καὶ τὸ ἀπαλὸν —— Legendum sine controversia: καὶ τὸ ἀπατηλὸν, καὶ τὸ μεμιμημένον τὰν ἀλάθειαν σὺν τᾷ χρηστότητι τῶν χρωμάτων μάλιστα γίνεται διὰ τούτων· *Plutarchus* de Aud. Poet. p. 16. B. ἐν γραφαῖς ait κινητικώτερόν ἐστι χρῶμα γραμμῆς διὰ τὸ ἀνδρείκελον καὶ ἀπατηλόν· Ceterum *in clypei picturis stellatus* Hippomedon Ἀστερωπὸς ἐν γραφαῖσιν *Euripidi* dicitur, cui rarius alias Ἀστερωπὸς frequentatum loca monstrabunt a Celeberr. *Alberti* ad *Hesych.* designata, quibus addatur ex Herc. Fur. v. 406.

Si

SEN. Illumne, tranſit ſtagna qui Dirces, ducem
Spectas? A. Hic alius, alius armorum modus.
Quæſo quis ille eſt? S. Oeneo Tydeus ſatus
Genitore, martem pectore ætolum gerens.

STROPHE VI.

ANT. Coniugis ergo, quam Polynicæ
Sibi iunxit Hymen, ſoror huic vivit
Nupta marito.
Quam varius armis aliquid habet ex barbaro!

SEN.

ὡς κατὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ὅπλων μεμιγμένος Ἕλλην καὶ βάρβαρος;

Πᾶ

Si recte vox iſta legitur in *Achaei* fragmento, quod Schol. habet in *Eurip.* Oreſt. v. 383. illam forſan ut alia mutuatus eſt ab *Achaeo* Noſter; ſed ab *Euripide* tranſſumſit *Critias* in Siſyphum, ἀστερωπὸν οὐρανοῦ δέμας· *Critiae* verſus, quibus iſta continentur, ſervavit *Sextus Empir.* p. 563. in eodem loco, ſub *Euripidis* nomine citato, *Plutarchus* praebet, T. II. p. 879. F. ἀστερωπὸν οὐρανοῦ σέλας.

Vs. 134 Λοχαγόν; Αν. ἄλλος ἄλλος ὅδε πυχίων τρόπος.] Revocavi veterem lectionem, quia firmabatur Codicibus Leid. nihil autem habebat, quod quempiam offenderet, qui quidem in quarta ſede ſaepe tribrachyn poni meminiſſet, & πυχίων inſtar ſimilium in duas ſyllabas contrahi. Deleta voce Λοχαγόν, hunc nobis ſenarium effomarat *Kingius*: Αν. Ἄλλος γὰρ ἄλλος τῶνδε πυχίων τρόπος· unius, ut puto, Codicis auctoritate motus: aliis quoque videtur abfuiſſe Codd. vox Λοχαγόν, ut abeſt a Flor. ſed perincommodum accidit in verſu *Kingii* τῶνδε. --- In v. 136 Mſ. Florent. praetuliſſe videtur Ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει, ut & in Scholiis legitur: poſtremum illud hinc enotarunt *Caſp. Barthius* in *Statii* Theb. II, v. 175. *Io. Pricaeus* in Apolog. *Apul.* p. 123. & *Gisb. Cuperus* Obſ. III, c. XII. p. 308. ab *Aeſchylo* mutuatum *Euripidem*, vidit Clar. *Fred. Lud. Abreſch*, Anim. in *Aeſch.* p. 257.

Vs. 140 Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι.] Ἀλλόχροος legitur in Mſſ. Leid.

ut

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον,
.. Λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι.
ΑΝ. Σὺ δ', ὦ γέρον, πῶς αἰσθάνῃ σαφῶς τάδε;
ΠΑΙ. Σημεῖ' ἰδὼν τότ' ἀσπίδων ἐγνώρισα,
Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σῷ κασιγνήτῳ φέρων,
Ἃ προσδεδορκὼς, οἶδα τοὺς ὡπλισμένους.

ΣΤΡΟΦΗ Ζ.

ΑΝ. 1 Τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα τὸ Ζήθου περᾷ;
2 Καταβόστρυχος, ὄμμασι

3 Γορ-

ut in Hippol. v. 176. Alterum in Androm. v. 879. Καὶ μὴν ἔδ' ἀλλόχρως ὡς ἔκδημος ξένος· ubi formam nativam versus etiam admittit: αἰολόχρως, omissum in Lexicis, in *Euripidis* est anapaestis e Pirithoo apud *Clem. Alex.* v. Strom. p. 717, 22. In talibus χρως erat communis dialecti secundum *Thomam*; Atticae, Μελάγχρως & Λευκόχρως.

Vs. 145 Σπονδὰς ὅτ' ἦλθον σ. κ. φ.] Hic versus totidem literis scriptus supra legitur 97. Credidit forsan a senis persona non alienum *Euripides*, eadem repetere: quin priori loco posita minus intellexisse censeri potest Antigone, tum paululum a custode remota: tandem, si senarius hinc eiiceretur, ingratus nec sanequam Euripideus inter -- ἐγνώρισα & Ἃ relinqueretur hiatus: ne dicam obfuturam tum voculam τότ in v. 145. (ubi Ms. Florent. praefert: Σημεῖον ἰδὼν τόδ' ἀ.) nam huic incommodo facile posset unius literae ductu succurri. Solet quidem interdum *Euripides* in diversis tragoediis easdem, iisdemque vocibus expressas sententias repetere; sed rarissime sciens eosdem senarios in eodem dramate reposuit: quod in

SEN. Robuſta clipei tegmine Ætola eſt manus,
Iaculoque certum vulnus intorto dare.
ANT. Vnde iſta noſti cuncta diſtinctè, ſenex?
SEN. Iam tunc notavi ſigna clipeorum intuens,
Hinc ad minorem pacta cùm fratrem tuli.
Inde arma facile nunc recognoſco hoſtium.

STROPHE VII.

ANT. Se prope ſepulchrum qui movet Zethi,
Trux aſpectu, iuvenis quanquam, (quis eſt?
Cri-

in Medea plures legantur male repetiti, plerumque, ni fallor, hiſtrionibus eſt imputandum.

Vs. 147 Μνῆμα τὸ Ζήθου] Ex Mſſ. Leidenſibus non dubitanter in contextum reſtitui τὸ Ζήθου, pro τοῦ Ζήθου· quamque genuinam arbitror lectionem, ſuſpicor in aliis etiam Codd. repertum iri: huiusmodi varietates ſaepe fugiunt oculos acutiſſimos; eorumdem Mſſ. repetita collatio, quod in priori fuerat praetermiſſum, hic ſubminiſtravit. Supra vulgatur v. 13, γαμεῖ δὲ Λάϊος με· legitur in optimo Cod. A, γαμεῖ δ᾽ ὁ Λ. ſed hoc, in notis ne memoratu quidem dignum, eamdem ob rationem reieci, propter quam hic τοῦ Ζήθου videbatur in τὸ Ζήθου transmutandum. Paulo legitur inferius v. 162, Ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας Νιόβης· vulgarat *Aldus*, Ἐκεῖνος τῶν ἑπτὰ κ. articulus ſcilicet a Poëtis neglectus, ubi videbatur in uſu communi requiri, verſibus Poëtarum in puerorum commodum a literatoribus ſuperſcribi ſolebat, atque hinc ſaepenumero ſedem non ſuam occupat: in Homerico Codice Batavo ſinguli verſus exempla ſubminiſtrant: *Homerus* enim, ut ſcribit *Plutarchus* in Platon. Quaeſt. p.

3 Γοργὸς, εἰσιδεῖν νεανίας;
ΠΑΙ. 4 Λοχαγός. Α. ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ
5 Πάνοπλος ἀμφέπει.

ΙΑΜΒΟΣ.

ΠΑΙ. Ὅδ' ἐστὶ Παρθενοπαῖος, Ἀταλάντης γόνος.

ΣΤΡΟΦΗ Η.

ΑΝ. 1 Ἀλλά νιν ἁ κατ' ὄρη μετὰ ματέρος
2 Ἄρτεμις ἱεμένα
3 Τόξοισιν δαμάσασ' ὀλέσειεν,
4 Ὅς γ' ἐπ' ἐμὰν πόλιν ἔβα πέρσων.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Εἴη τάδ', ὦ παῖ· σὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν·

Ωἶ

1010. D. ὀλίγοις τῶν ὀνομάτων ἄρθρα ὥσπερ λαβὰς ἐκπώμασι διορθίοις ἢ λόφους κράνεσιν ἐπιτίθησι. Nominibus autem propriis articulum non praefigunt Tragici. De Amphionis & Zethi, liberorum Niobes, & Semelae prope Thebas monumentis ex *Euripidae* Phoenissis nonnulla notat G. *Cuperus* L. III. Obs. c. XVII.

Vs. 149 Γοργὸς, εἰσιδεῖν νεανίας.] Sic interpungendum credidi: Καλλιβόστρυχος, ὄμμασι Γοργὸς, εἰσιδεῖν νεανίας· pro Γοργὸς εἰσιδεῖν, νεανίας· ut vulgabatur; importuno quoque τ' ablato post vocem Γοργὸς cum *Kingio*; Codici Baroc. Leidensis B suffragabatur: *Euripidae* meminerat *Heliodorus*, dum, de moenibus spectatus, Theagenes ipsi pingebatur L. VII, p. 319. velut ἐραστὸν ἅμα καὶ γοργὸν προσβλέπων, κατάβοστρυχος, — τὴν παρειὰν ἄρτι ξανθῷ τῷ ἰούλῳ περιστέφων· Parthenopaei totidem sunt Euripidei lineamenta; qui puellae dicebatur εἰσιδεῖν νεανίας, *adspectu iuvenis; Cum prima puras barba signaret genas. Aeschylus* Theb. v. 540. Στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων. Interpretes si sibi Parthenopaeum repraesentassent, qualem Poëtae depingunt, non utique visus esset *oculis aspectuve terribilis*; nisi terribilem sibi pingi Bathyllum voluisse credant *Anacreonta*,

Od.

Crine decoro. 149
SEN. Dux eſt & ille. A. Quanta vis illum ſequens
Armata tegit turba ſuorum?

SEN. Hic ille Parthenopæus Atalantæ genus.

STROPHE VIII.

ANT. At quæ montes ſociâ illius
Matre pererrat, telis illum
Opto perimat Dictynna ſuis,
Vaſtare meam qui venit urbem.

SEN. Hæc mitte: freti iure in hos fines eunt:

Eò

Od. XXIX, 12. *Μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω, Κεκερασμένον γαλήνῃ.* quae notat *Arnaldus* Anim. c. IV, pleraque placent: in Parthenopaeo —*torvae tamen Pars aliqua matris miſcet ex aequo decus*, quod de Hippol. ſcribit *Senec.* v. 658.

Vs. 150 Παι. Λοχαγός. Α. ὡς ὄχλος] *Sam. Battierius* in Schedis poſuerat ſequentia: „ *Dele* „ *hoc* Λοχαγὸς *cum adnotata per*„ *ſona* Παιδαγωγοῦ, *& ſcribe ſal*„ *tem:* Ὡς ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ, „ *verſus enim eſt, ut Scholiaſtes* „ *dicit,* Τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκα„ τάληκτον, *praecedenti ſimilis.* „ Ante *Barneſium* vulgabatur in Scholiis Τὸ Δ ὅμοιον' is, incertum an alia, quam receptae hoc verſu lectionis auctoritate permotus, edidit: Τὸ Δ ὅμοιον τῷ πρώτῳ. Hoc eo potiſſimum mihi perplacet, quia diſplicet Ὡς ὄχλος· *quanta multitudo.* Ὡς, quando notat *quam* vel *quantum*, verbis iungi ſolet apud Tragicos & nominibus adiectivis, non ſubſtantivis. Niſi quis itaque putet ὡς iungendum cum νιν ἀμφέπει, quod minus eſt veroſimile, legerim equidem: Π. Λοχαγός. Α. ὅσος ὄχλος νιν ὑστέρῳ ποδὶ πάνοπλος ἀμφέπει. Syllaba praecedens ſic abſorpſiſſet ſequentem. Supra v. 102. -- πολεμίων στράτευμ' ὅσον. *Eurip.* Herc. Fur. v. 1051. φόνος ὅσος ὅδε. *quanta haec eſt caedes!*

Ὧι καὶ δέδοικα, μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί.

ΣΤΡΟΦΗ Θ.

ΑΝ. 1 Ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ μιᾶς
2 Ἐγένετ' ἐκ ματέρος
3 Πολυπόνῳ μοίρᾳ;
4 Ὦ φίλτατ', εἰπὲ, ποῦ 'στι Πολυνείκης, γέρον.

IAM-

Ποῦ ὑπάρχει, ὃς ἐγένετο ἐμοὶ ἐκ μιᾶς μητρὸς, ἐν πολυπόνῳ καὶ πολυωδύνῳ

Vs. 157 Ὧι κἀγὼ δέδοικα] In optimo Cod. Leid. Ὃ κἀγὼ δέδοικα legitur; in altero: ὧ κἀγὼ δ. Vide quam diſſona ſint de re eadem Doctorum hominum iudicia: *Ioannes Kingius* in h. l. *Lege*, ait, Ὃ κἀγὼ *pro* δι' ὅ. *Vid. v.* 270." Contra *Tan. Faber* notis in *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 338, ubi vulgatur, Ὃ κἀγὼ δέδοικα μή τι δρᾷ νεώτερον, *Nemini*, dicit, *vel mediocriter in his litteris trito dubium erit quin legendum ſit:* Ὧι κἀγὼ δέδοικα -- *ſic enim Attici potius quam* ὅ. *Kuſterus* obnititur *Fabro*, cenſetque poſitum ὃ pro διὸ, *quare*. Prorſus diſſident *Faber* & *Kingius*; mihi tamen cum utroque convenit; in *Ariſtophane* cum *Fabro* planiſſime; in *Euripideo*, qui prae manibus eſt, loco partim cum *Kingio*: ſed hic bonam correctionem interpretando corrupit: ὅ, more conſueto poſitum pro *quod*, regitur a σκοπῶσι. Sine diſtinctione ſcripſerat *Euripides*: --- σὺν δίκῃ δ' ἥκουσι γῆν, Ὃ κἀγὼ δέδοικα μὴ σκοπῶσ' ὀρθῶς θεοί. *veniunt in hanc regionem ſuo iure freti, Quod & metuo ne Dii probe animadvertant.* In Hecuba v. 13, Νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν· ὃ καί με γῆς Ὑπεξέπεμψεν· male dederant διὸ, *quamobrem*, vel *quare*, cum nihil aliud ſit quam *quod*, ὅτι, ſcilicet τὸ εἶναί με νεώτατον τῶν ἀδελφῶν, --- γέγονεν αἴτιον τοῦ ἐκπεμφθῆναί με. prouti recte cepit *Scholiaſtes* in Cod. Barocc. Iam vero, qui conſideratius loca ſpectaverit, ſtructuras eſſe diverſas fatebitur huius noſtri verſus e Phoen. & 270. Ὃ κἀγὼ δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω Λαβόντες οὐ μεθῶσ' ἀ. *Quam ob rem etiam metuo, ne*. Ut in *Ariſtophaneo* poſuit *Faber*, ſic hoc loco ſcribendum arbitror Ὧι κἀγὼ δέδοικα -- non quod negem, ὅ, ἃ, nonnunquam pro δι' ὃ vel δι' ἃ poni, ſed quod haec multo ſunt inſolentiora, neque uſitata Tragico: quod Phoeniſſis excitat *L.*

Bos

Eò faventes metuo ne inveniant Deos.

STROPHE IX.

ANT. Vbi nunc ille est, quem flebilibus,
Quæ me, genitrix peperit fatis?
Vbi Polynices, mi senex, edissere.

SEN.

δύνῳ μοίρᾳ καὶ τύχῃ; ὦ Φίλτατε-γέρον, εἰπὲ, ποῦ ἐστιν ὁ Πολυνείκης. Ἐκεῖ-

Bos in Ell. Gr. rectius intactum reliquisset. *Sophocleum* tamen Ἀδ' ἤλθον, pro δι' ἃ ἤλθον Oed. in Col. v. 1287. In *Callim.* h. in Iov. v. 67. ὃ καὶ malim accipere pro διὸ καὶ quam, cum *Arnaldo* de Diis Adsess. p. 116, solicitare. Frequentissime, quod notum, διὰ supprimitur ante, τί τοῦτο vel ταῦτα. *Bossius* hic & ubique debuerat in Ellipsi citasse, quem passim sequitur, *Henr. Stephanum*, Animad. in *Corinth.* p. 22. & Append. de Dial Att. p. 92, 97. Conf. *Raphelius* Annot. in N. T. T. II, p. 765. --- Alterum ὃ vel τῷ, pro διὸ positum, ut exemplis firmetur, haud sanequam postulabit, qui vel unicum legerit Poëtam Graecum; quin & in stylo soluto communique τῷ passim legitur infinitivo iunctum pro διὰ τὸ vid. *Gatakerus* in *M. Antonin.* L. III, §. I. — Τῷ significans *propterea*, *quare*. frequentissimum apud *Homerum*, aliosque, reponi poterit in *Homerico* hymno Apollinis v. 525. Auctor Eidyll. XXV inter illa *Theocriti* v. 186. Τῷ καὶ θαυμάζεσκον —— *Callimachus* Epigr. XLVI, 5. Τῷ καὶ νῦν δίδοικα, Μενίξενε, μή μοι παρεισδὺς Οἶτος ὁ σιγέρπης εἰς τὸν ἔρωτα βάλῃ· prouti felicissime restituit *Bentlejus*: apud *Callimachum* hoc usu nihil est frequentius. Latini suum *hoc* & *eo* modo frequentant simillimo: posterius a vicinis literis elisum & reponendum arbitror in *Cornelii Nepotis* Miltiade cap. VI, *Ut populi nostri honores quondam fuerunt rari & tenues, ob eamque caussam gloriosi; nunc autem effusi, atque eo obsoleti; sic olim apud Athenienses fuisse reperimus.* vulgatur, *atque obsoleti.*

Vs. 158 Πῶς δ' ἐς ἐμοὶ μιᾶς] Codicibus suis (quibus concinunt Leid.) *Kingius* obsequutus sic vulgavit, pro Πῶς πῶς δ' ἐς ἰ. confer v. 185. Πᾶς δ' ἐς ἰ. legitur

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Ἐκεῖνος, ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας
Νιόβης, Ἀδράστῳ πλησίον παραστατεῖ.
Ὁρᾷς; Α. Ὁρῶ δῆτ', οὐ σαφῶς· ὁρῶ δέ πως
Μορφῆς τύπωμα, στέρνα τ' ἐξεικασμένα.

ΣΤΡΟΦΗ Ι.

1 Ἀνεμώκεος εἴθε δρόμον νεφέλας
2 Ποσὶν ἐξανύσαιμι δι' αἰθέρος
3 Πρὸς ἐμὸν ὁμογενέτορα,
4 Περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ
5 Βάλοιμι, χρόνῳ φυγάδα μέλεον.

Ὡς

Ἐκεῖνος, πλησίον τοῦ τάφου τῶν ἑπτὰ παρθένων τῆς Νιόβης, παρίσαται τῷ Ἀδράσῳ· ὁρᾷς; ὁρῶ κατὰ τίνα τρόπον χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ἐκείνου, καὶ σέρνα ἐξωμοιωμένα τοῖς σέρνοις ἐκείνου. Εἴθε *τοῖς ποσὶν ἠδυνή-*

in Florentino Mſ. Sine Codicum adiumento genuinam huius & ſequentis coli lectionem detexerat *Battierius:*" *Seductus*, inquit, „ *eſt Editor Euripidis ab illis* „ *verbis Scholiaſtis, qui verſus* „ *hujus ſtrophae explicans ſic di-* „ *cit:* —— δὶς — παρέλαβε τὸ Ποῦ „ τὴν σπουδὴν τῆς κόρης παριστῶν. „ *ſed minime ſignificare voluit* „ *Scholiaſtes bis illud* ποῦ *in pri-* „ *mo verſu ab Euripide poſitum* „ *eſſe; alterum enim* ποῦ *ſequitur* „ *verſu* 161. Ὦ φίλτατ', εἰπὲ ποῦ „ 'στι Πολυνείκης, γέρον." hoc ſi *Langius* animadvertiſſet, verboſa forte caruiſſemus adnotatione, qua ſpecimen ſuum exornavit p. 402.

Vs. 165 Ἐξεικασμένα.] Infra pro εἴκασε v. 423 ᾔκασε, noſtro loco plerique ſcribi mallent ad normam ſimilium apud *Euripiden* ἐξῃκασμένα· Sic ſaltem huius verbi, quae quidem augmentum vulgo capiunt, tempora ſcribi ſolent apud Atticos. *Euſtathius* in Il. Α p. 38, 3. τὸ ᾔκαζον τὴν ἀρχοῦσαν διὰ τοῦ η προάγουσιν. *Moeris:* Ἤικασε, Ἀττικῶς· Εἴκασε, Ἑλληνικῶς. Legitur in *Aeſchyli* Supplic. v. 296. alterum

SEN. Septem ille propter virginum Niobeidum
Monumenta ſocerum vadit Adraſtum prope.
Videſne? A. Video, video, nec clare tamen,
Oris ſed umbram pectorisque imaginem.

STROPHE X.

ANT. Vtinam volucris curſum nubis
Poſſem plantis æquare meis,
Et germanum ſpectare caput!
Carum circa brachia collum
Iacerem, longos miſeri ſolans
Exſulis annos,

Auro

νήθην τελέσαι δρόμον νεφέλης ταχείας διὰ τῦ ἀέρος, πρὸς τὸν ἐμὸν ἀδελφὸν τὸν φυγάδα τὸν ἄθλιον, περιέβαλον δὲ διὰ χρόνυ τὰς ἐμὰς ὠλένας τῇ δέρῃ αὐτῦ τῇ φιλτάτῃ.

ὡς

rum ἥρπαζον, *Dukero* probatum, Mſſ. ſervarunt in *Thucydide* VI, c. 92. Sed *Moeris*, ut plerumque, reſpicit *Ariſtophanem*, apud quem iſthac forma ſaepe verbum illud fuit cuſtoditum in Equit. v. 1073. Avib. v. 808. Veſp. 1299, 1302. Eccleſ. v. 385. In *Aeſchyli* Agamemn. v. 1253, proſtat ἐξηκασμένα. in *Ariſtoph.* Equit. v. 230. ἐξεικασμένος ubi Mſ. Vatic. habet, ἐξηκασμένος, quod & *Heſychius* invenerat.

Vs. 166 Ἀνεμώκεος εἴθε δ. ν.] Tranſſumſit in Phoeniſſas *Seneca*; nam dubium nullum eſt, quin e duobus verſibus *Euripidae* hos duo ſenarios expreſſerit v. 420. *Quis me procellae turbine inſanae vehens Volucer per auras ventus aetherias aget?* — Quod ſequitur v. 169. Περὶ δ' ὠλέναις δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλοιμι — ſic ſcriptum & in Leid. A. Indicio Scholiaſtae βάλοιμι poſuerat *Battierius*. Perperam legebatur in Flor. Mſ. Παρὰ δ' ὠλ. *Euripides* Troaſin v. 757. Πρόσπιτνε τὴν τεκοῦσαν, ἀμφὶ δ' ὠλέναις Ἕλισσ' ἐμοῖς νώτοισι. *Ariſtophanes* Ranis, v. 1357. Περίβαλλ', ὦ τέκνον, ὠλένας.

Vs.

6 Ὡς ὅπλοισι χρυσέοισιν εὐπρεπὴς, γέρον,
7 Ἑῴοισιν ὅμοια Φλεγέθων
8 Βολαῖς ἀελίου.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΑΙ. Ἥξει δόμους τούσδ᾽, ὥστε σ᾽ ἐμπλῆσαι χαρᾶς,
Ἔνσπονδος. Α. Οὗτος δ᾽, ὦ γεραιὲ, τίς κυρεῖ,
Ὃς ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς;
ΠΑΙ. Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν᾽, ὅδε·
Σφάγια δ᾽ ἅμ᾽ αὐτῷ, γῆς φιλαιμάτου ῥοαί.

ΣΤΡΟ-

ὡς εὐπρεπὴς, ὦ γέρον, ἐστὶν, ἤγουν εὔστολος, ἐν ὅπλοις χρυσοῖς, λάμπων ὁμοίως ταῖς ἑωθιναῖς ἀκτῖσι τοῦ ἡλίου. Ἥξει εἰς τούσδε τοὺς δόμους ἠσφαλισμένος σπονδαῖς, ὥστε πληρῶσαί σε χαρᾶς. οὗτος δὲ, ὦ γεραιὲ, τίς

Vs. 171 Εὐπρεπὴς] Ἐκπρεπὴς, inventum in Cod. Florent. genuinum videtur: ὅπλοισι χρυσέοισιν ἐκπρεπὴς, *armis insignis & auro.* illud saepenumero fortassis huius occupat locum: in eodem Mſ. legitur εὐπρεπεστάτη in Alceſt. v. 333. ubi recte vulgatur εἶδος —— ἐκπρεπεστάτη γυνή. in Troaſin v. 987, κάλλος ἐκπρεπέστατος. *Aeſchyli* Perſ. v. 184, duae mulieres Μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπεστάτα πολὺ, Κάλλει τ᾽ ἀμώμω. v. 442, Περσῶν ὅσοιπερ — εὐγένειαν ἐκπρεπεῖς. *Eurip.* Suppl. v. 841 διαπρεπεῖς εὐψυχίᾳ. Agamemnona dixit *Homerus* Il. Β, 483. Ἐκπρεπέ᾽ ἐν πολλοῖσι καὶ ἔξοχον Ἡρώεσσιν. Fruſtra *Meurſius* de Ludis Gr. in v. Κοτταβισμὸς, εὐπρεπὴς ἔργον poſuit in verſu *Critiae*, in quo bis ἐκπρεπὴς legitur apud *Athen.* I, p. 28. Β. & XV. p. 666. Β.

Vs. 172 Ἑῴοισιν] Ex uno Codice poſuit *Kingius* pro Ἑῴοις, quod *Pierſius*, Attici moris immemor, inconſiderate mutarat in Ἑῴαις. Ut colon cum metro, quod *Scholiaſtes* deſignarat, congrueret, Ἑῴοισιν ſcribendum, ſine codicis indicio viderat *Battierius*. —— Mox in Leid. Β mendoſe legebatur φλογέθων, & in Flor. βολαῖς ἀελίου.

Vs. 174 Ὥστε σ᾽ ἐμπλῆσαι χαρᾶς] Ex Codd. Anglicis ſic vulgavit *Kingius* pro ἐκπλῆσαι· In optimo Leid. quoque legebatur ἐμπλῆσαι, & in Mſ. Florent. Reperiuntur ἐκπλῆσαι βίον, ἄθλους, κακά.

Auro inclita arma quàm, ſenex, illum de-
Sic Eoo ſpargit radios (cent?
Lumine Titan.

SEN. Huc federatus veniet, ut te gaudii 174
Compotiat. A. unde, dic ſenex, ille advenit,
Qui fræna moderans candidum currum
regit?

SEN. Vates hic Amphiaraus: hunc & victimæ
Comitantur, & caſurus in terram cruor.

STRO-

τίς ὑπάρχει, ὃς ἵππους λευκοὺς ἡνιοχεῖ ἐπιβεβηκώς; Οὗτός ἐστιν ὁ μάντις Ἀμφιάραος· ζῶα δὲ ἐν τῷ ἅρματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ σφαγιασθῆναι καὶ ῥεῦσαι τὸ αἷμα αὐτῶν προσφιλῶς τῇ γῇ.

Ὦ

κανά· Sed *ſpe* vel *gaudio* aliquem *implere* verbo deſignabatur ἐμπλῆσαι. Poſt vocem χαρᾶς eo diſtinctionem poſui, quia, quod ſequitur, Ἔνσπονδος, pertinet ad priora, Ἥξει δόμους τούσδ' —— ἔνσπονδος· hoc, ſanequam minutiſſimum, adnotare praetermiſiſſem, niſi tantilla res minus animadverſa *Io. Ienſium* implicuiſſet errori, abutentem hoc loco Lect. *Lucian.* I, c. VII, p. 75. ſupra v. 81. ὑπόσπονδον μολεῖν Ἔπεισα παιδὶ παῖδα. v. 280, *Mater* μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.

V. 175 Τίς κυρεῖ;] *Grotium* ſequor & *Kingium*, qui e Mſ. quisque Codice poſuerunt τίς κυρεῖ; quae legebatur inter iſtas media, voce πόθεν deleta: τίς; πόθεν κυρεῖ; quod Editiones occuparat, legitur in Mſſ. forte pleriſque; ſaltem in Leidenſi B, & Flor. In Leid. A, & Cantabrig. omiſſo verbo κυρεῖ, reperitur τίς; πόθεν; hoc modo ſcribendum iudicabat *Gul. Canterus*, cui ſuffragatur *Sam. Battierius*; defenſores forſan iſta lectio reperiet, Homerici memores, Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Mihi placet alterum: οὗτος δ', ὦ γεραιέ, τίς κυρεῖ; quocum congruit v. 135. Τίς δ' ἐστὶν οὗτος; Vocula πόθεν in alienam hanc ſedem immigravit e v. 124, ubi roganti Τίς; πόθεν γεγώς; *Qui genus? unde domo?* cuſtos puellae reſpondet ad utrumque quaeſitum: hic tan-

ΣΤΡΟΦΗ ΙΑ.

ΑΝ. 1 Ὦ λιπαροζώνου θύγατερ
2 Ἀελίου σελαναία,
3 Χρυσεόκυκλον φέγγος,
4 Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
5 Καὶ σώφρονα πώλοις
6 Μεταφέρων ἰθύνει.

ΙΑΜΒΟΙ.

Ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ τῇδ' ἐφυβρίζει πόλει
Καπανεύς;

ΠΑΙ.

Ὦ Σελήνη, θύγατερ ἀελίου τοῦ χρυσοειδοῦς καὶ καθαροῦ, λίαν ἡσύχως καὶ εὐτάκτως τὴν μάστιγα ἔνθεν κἀκεῖθεν φέρων τοῖς πώλοις, ἰθύνει, αὐτὸς δη-

tantum interroganti, Τίς κορεῖ; respondet: Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, ὦ δέσποιν', ἐστί. *Sophocles* Phil. v. 56. Ὅταν σ' ἐρωτᾷ τίς τε καὶ πόθεν πάρει; Λέγειν, Ἀχιλλέως παῖς,— Πλεῖς δ' ὡς πρὸς οἶκον, ἐκλιπὼν τὸ ναυτικὸν στράτευμ' Ἀχαιῶν. ad duas quaestiones, *quibus* esset *natalibus*, (τίς;) *unde veniret?* (πόθεν;) sic respondendum esset Neoptolemo. Epist. *Phalar.* IV, Οὐκ ὀρθῶς ἠρώτησας *absentem*, τίς εἰμί, καὶ τίνων, καὶ πόθεν; *Eurip.* Helena v. 85. Ἀτὰρ τίς εἶ; πόθεν, τίνος; ad tria quaesita respondet Teucer: multa collegit Celeberr. *Io. Alberti* Observ. Phil. p. 186.

Vs. 182 Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα] Cod. Flor. vocem recte scriptam exhibet, qualem ex optimo *Kingius* dederat pro ἀτρεμία, quod in ἀτρεμαῖα mutandum vidit e *Scholiaste* Metrico *Battierius.* Hoc loco scripturae diversitas insignis ex *Eustathio* poterit observari, qui, *Homericum* explicans, Μάστιξεν δ' ἐλάαν, Il. Ε, v. 366. τοῦ Μάστιξε περίφρασις, inquit, p. 423, 22. ἀλλαχοῦ τὸ, νώτῳ δ' ἐπιβάλλει ἱμάσθλην· τὸ δὲ Τραγικὸν περιφραστικώτερον ἐν τῷ, -- κέντρα πώλοις μεταφέρειν ἰθύνει —— Utrum *Eustathio* festinanti, vel ipsius Codici lectio tribuenda sit, an librario, decerni nequit: si Codices eam nobis exhiberent, (e Florentino *Vossius* enotarat μετα-

STROPHE XI.

ANT. Nitidum cincti filia Solis
Luna aurato nobilis orbe;
Vt equos stimulis servare modum
Doctis illi dextra gubernat!

Vbi ille in urbem qui truces iactat minas
Atrox Capaneus?

SEN.

δηλονότι, ἤγουν εἰς ὀρθὸν ἄγει. Ποῦ δέ ἐστιν ὁ Καπανεύς, ὃς κατὰ τῆσδε τῆς πόλεως τὰς δεινὰς ὕβρεις ὑβρίζει;

ἐκεῖ-

μενα.....) nonnullis videretur forsan *Euripides* dedisse: Ὡς ἀκρεμαῖα κέντρα Καὶ σώφρονα πώλοις Μεταφρένων γ' ἰθύνει. ego tamen requirerem, qui μετάφρενον equis tribuerit: μέγα Κενταύροιο μετάφρενον dixit *Aratus* v. 505. *Homerus*, coniungens μετάφρενον ἠδ' ὤμω, posuit in Il. O, 352 —— μάστιγι κατωμαδὸν ἤλασεν ἵππους. In *Argentarii* epigramm. apud *Stobaeum* Tit. LXI, p. 391, v. I. Amor expingitur instar aurigae leonem agens: Ὃς τῷ μὲν μάστιγα κατ' αὐχένος, ᾧ δὲ χαλινοὺς Εὐθύνει.

Vs. 186 Καπανεύς;] Veterem Editionum restitui lectionem, quae praecesserant illam *Kingii*, non quod genuinam esse, sed quod Euripideam arbitrer magis etiam obscuratam a *Kingio* fuisse; hic loco verbi τεκμαίρεται posuit ex uno Codice σκοπεῖ, nomenque *Capanei* cum sequentibus in unum senarium hoc modo contraxit: Καπανεύς; Παι. Ἐκεῖνος ἱππὰ προσβάσεις σκοπεῖ· sed qui quidem in hoc literarum genere fuerit exercitatus verbo σκοπεῖ mutandum esse negabit Poëticum τεκμαίρεται, huic sedi convenientissimum, cui alterum illud σκοπεῖ primum interpretamento fuisse liquet e Ms. Leid. B. ubi dictionibus προσβάσεις τεκμαίρεται superscriptum: ἐξοχάς, προσβολάς σκοπεῖ. In

Scho-

ΠΑΙ. Ἐκεῖνος ἑπτὰ προσβάσεις τεκμαίρεται
Πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν.

ΣΤΡΟΦΗ ΙΒ.

ΑΝ. 1 Ἰὼ Νέμεσις, καὶ Διὸς
2 Βαρύβρομοι βρονταὶ,
3 Κεραύνιόν τε πῦρ αἰθαλόεν,
4 Σύ

ἐκεῖνος τὰς ἑπτὰ εἰσόδους τῶν πύργων σκοπεῖ. Ἐπὶ ἀγανακτήσεως φεῦ ὦ Νέμε-

Scholiis legitur: προσβάσεις τεκμαίρεται] τὰς πύλας σκέπτεται. In imagine belli Thebani, quam paene dixeris expressam e Phoenissis, apud *Philostratum* Icon. I, c. VI. Καπανεὺς τὰ τείχη βλέπει, περιφρονῶν τὰς ἐπάλξεις, ὡς κλίμαξι ἁλωτάς. commodum *Olearius* advocat *Euripiden. Virgil.* in re simillima Aen. VIII, 229. *Accessum lustrans huc ora ferebat & illuc.* IX, 58. *Lustrat equo muros, aditumque per avia quaerit.* De Capaneo *Statius* Theb. X, v. 834. *Ardua mox torvo metitur culmina visu*: hoc ex *Antimacho* derivatum, aut ex Euripideis, προσβάσεις τεκμαίρεται Πύργων, ἄνω τε καὶ κάτω τείχη μετρῶν, *dum torvo visu culmina metitur, aditum ad muros sibi repraesentat*, hoc enim praeter cetera notat τεκμαίρεσθαι. Antholog. IV, c. VIII. epigr. 38. Αὐτὸν Ἀλέξανδρον τεκμαίρεο· ὧδε τὰ κείνου Ὄμματα καὶ ζωὸν θάρσος ὁ χαλκὸς ἔχει. de homine divitiis & potentia tumido venuste *Rhianus* apud *Stobaeum* Tit. IV, p. 54, 17. Ἶσα Διῒ βρεμέει, κεφαλὴν δ' ὑπὲρ αὐχένας ἴσχει, Καίπερ ἐὼν ὀλίγος· μνᾶται δ' εὔπηχυν Ἀθήνην, Ἠέ τιν' ἀτραπιτὸν τεκμαίρεται Οὐλυμπόνδε (*viamque affectat Olympo,*) Ὥς κε μετ' ἀθανάτοισιν ἀριθμιος εἰλαπινάζοι. Sic recte *Grotius* p. 33. in eiusdem loci v. 3. poni debuerat Ἀφροδίτης κεράδιης. —— Plura possent proferri, nisi genuinum esse τεκμαίρεται satis iam constaret. Quid vero reliquis faciendum? Nomen Καπανεὺς, si sic fuit antiquitus positum, ἐνέματος ἐστιν ἐκ τοῦ ἐξαμέτρου προσθήκη, quale reperit in arcae latere *Pausanias* epigramma, versum scilicet heroicum una voce longiorem L. V, p. 425. sed senariis nomen proprium nunquam sic interserunt Tragici, ne

SEN. En urbis aditus ille ſeptenos notans
Metitur alta turrium faſtigia.

STROPHE XII.

ANT. Iuſta ô Nemeſis, magnique Iovis
Tonitru quatiens cærula cœli,
Ignisque ſacer fulminis atri,

„ Tan-

μεσις, δίκη, καὶ Διὸς μεγαλόηχοι βρονταὶ, καὶ Φῶς κεραύνιον, καυςικὸν, σὺ

ne alia quidem; niſi quod extra verſus collocandae voculae φεῦ, ἰὼ, εἶεν, &c. de quo more *Muretus* iam notavit Var. Lect. III, c. III. nonnunquam reperiantur. Nomen itaque Καπανεὺς, quod deerat in Mſ. Flor. vel eiiciendum eſt, ut *Barneſius* ſuſpicabatur; vel, quod credere malim, in ſequentem ſenarium ſic introducendum, ut, eiecta voce nullius uſus ἑπτὰ, legatur: Καπανεύς; Π. Ἐκεῖνος προσβάσεις τεκμαίρεται — Paulo ſuperius poſuerat librarius v. 162, Ἐκεῖνος ἑπτὰ παρθένων τάφου πέλας· quam facile mens oculusve huc potuit aberrare! vox ſemel recepta multis aptiſſima procul dubio videbatur; ſed ante notata ſpectanti videbitur inutilis & aliena.

Vs. 191 Κεραύνιόν τε πῦρ] Legitur in duobus minimum Codd. Leid. B & Florentino, Κεραύνιόν τε φῶς αἰθαλόεν. *Arſenii* quoque paraphraſis φῶς praebet κεραύνιον. Euripideis utitur Celeberr. *P. Burmannus* in Iove Fulgur. c. IV. p. 247. φῶς primitus hic ab alio videtur adſcriptum: nec tamen apud recentiores duntaxat, ſed etiam veteres, quin apud *Xenophontem* φῶς pro *igne* poni *Leunclavius* oſtendit in Append. *Xenophontea* p. 1043. A. B. *Euripides* tamen quin dederit Κεραύνιον--πῦρ, dubium non eſt. --- In Troad. v. 80, Ἐμοὶ δὲ δώσειν φησὶ πῦρ κεραύνιον. Alceſti v. 126, memorat Διόβολον πλῆκτρον πυρὸς κεραυνίου· in Supplic. v. 934, —— Διὸς πληγέντι Καπανέα πυρί. *Sophocles* in Antigone v. 133, Capanea Παλτῷ ῥιπτεῖ πυρί. —— Noſtrum *Euripidae* locum in *Luciani* Timone p. 99, 9. reſpici monuit *Moyſ. Solanus.*

4 Σύ τοι μεγαλανορίαν
5 Ὑπεράνορα κοιμίζοις·
6 Ὅδ' ἐςὶν αἰχμαλωτίδας
7 Ὃς δορὶ Θηβαίας Μυκήναισι,
8 Λερναίᾳ τε δώσειν τριαίνᾳ,
9 Πο-

σὺ κοιμίζοις καὶ ταπεινοῖς τὴν κενοδοξίαν τὴν ὑπεράνορα καὶ ὑψηλήν. οὗτός ἐςιν ὃς, ἀπειλεῖ δηλονότι, δώσειν τὰς Θηβαίας γυναῖκας διὰ τοῦ πολέμου αἰχ-

Vs. 192 Σύ τοι μεγαλανορίαν Ὑπεράνορα κοιμίζοις·] Nihil hic novatum, niſi quod e duobus, ad ductum *Scholiaſtae*, tres verſus fecerint *Battierius* & *Kingius*; hic praeterea poſt *Grotium* & *Pierſium* poſuerit κοιμίζοις pro κοιμίζεις· invitus paene viris doctis obſequutus ſum in hoc verbo; quod utro modo ſcribendum eſſet, iam olim dubios haeſiſſe monſtrat Scholion Mſ. Codicis Leid. B, cuius contextus praefert κοιμίζεις· (Cod. A κομίζεις. Flor. κοιμίζων) margo, hanc notam: Τὸ Κοιμίζεις, εἰ μὲν ο καὶ ι γράφεται, (nempe κοιμίζοις) εὐκτικόν ἐςι τοῦτο μόνον τὸ κατὰ Καππαδοκίαν. εἰ δὲ ε καὶ ι, (κοιμίζεις) καθόλου. οἷον σὺ τὴν ὑπερηφανίαν κοιμίζεις, καὶ οὗτος ποιοῦτος ἂν καταισχυνθήσεται. Si κοιμίζεις legitur in plerisque Codd. hoc e vetuſtis Edd. revocandum cenſeo; locum autem in hunc praeterea ſenſum capiendum: ---- *tu certe nimis ſuperbam coërcere ſoles magniloquentiam*: σύ τοι μεγαληγορίαν Ὑπεράνορα κοιμίζεις· nam olim hic obtinuiſſe videtur duplex lectio, illa ſcilicet quam poſui, praeter vulgatam: ad duplicem iſtam lectionem Scholion vulgatum facile poterit accommodari, ſi legeris: Μεγαλανορίαν] Μεγαλοφροσύνην· ἤγουν Μεγαληγορίαν, μεγαλορρημοσύνην. — Videri poſſet *Euſtathius* hic legiſſe ὑπερανορίαν Μεγαλάνορα: nam in Il. Δ, p. 351, 38, Τὸ δὲ Ὑπερηνορεόντων, ait, ἐξ οὗ Εὐριπίδης μεγαλάνορα ὑπερηνορίαν ἔφη· ſed & hoc imputare malim feſtinanti: In *Theocriti* Παιδικοῖς, ſeu carm. XXIX, quod vulgatur Ἀνδρῶν τῶν ὑπερηνορέων — Latine convertunt: *hominum ſuperborum more*: ſed ὑπερηνορέων participium eſt; verſum autem ſic ſuſpicor corrigendum: Χλιδώντων ὑπερηνορέων δοκέεις φιλεῖν, *ſuperbus amare videris delicatulos*. *Heſychius*: Ἐμπνεῖ μου, ἐρᾷ μου, ποθεῖ μου. *Amator* Aeolice dicebatur Ἐμπνήλης vel Εἰσπνήλης. Μεγαλανορίαν qui dixerit neminem novi praeter *Pindar*. N. XI, v. 57.

ne-

„Tantos fastus sedare tuum est:
Hic ille vir est, qui Thebaïdum
Corpora bello capta Mycenis
Donare parat, Lernæque, novas

Vbi

αἰχμαλώτιδας ταῖς Μυκήναις καὶ τῇ Λερναίᾳ Τριαίνῃ, ἀντὶ τοῦ τῇ Λέρνῃ τῇ πηγῇ, τῇ ἀναδοθείσῃ τῇ τριαίνῃ

τοῦ

neque hic ea vox displiceret, si sola legeretur; sed propter adiectum ὑπέρφρονα videri potius posset μεγαληγορίαν posuisse Tragicus: μεγαληγορίαν dico; nam ne Dorice quidem μεγαλαγορία pronunciabatur. Non omnis vituperanda μεγαληγορία, non certe Poëtae materiae congrua; nec superbiam sumentis meritis quaesitam: saepenumero Τοιόσδ' ὁ κόμπος τῆς ἀληθείας γέμων, ut ait *Aeschylus* Agam. v. 622. Ὥσπερ, inquit, *Chrysippus* apud *Plutarch.* de Stoicor. repugn. p. 1038. c. ὥσπερ τῷ Διὶ προσήκει — μεγαληγορεῖν, ἀξίως βίου τι μεγαληγορίας, οὕτω τοῖς ἀγαθοῖς πᾶσι -- προσήκει. Imperatorem, milites ad pugnam inflammantem, minime dedecet δίκαιος μεγαληγορία. Cyrus ἐμεγαληγόρει μελλούσης τῆς μάχης γίγνεσθαι, ἄλλως δ' οὐ μάλα μεγαλήγορος ἦν, secundum *Xenophontem.* Κ. Π. VII, p. 175. A. sed ultrix arrogantiae severissima Nemesis, quam una cum fulmine Iovis invocat Antigone, coërcere solebat μεγαληγορίαν ὑπέρφρονα, *superbiloquentiam, quae, modum omnem excedens*; atque in Deos iniuria, *hominem prorsus dedeceret:* E Tragicis & *Statio* notissima Capanei μεγαληγορία, sanequam ὑπέρφρων, sive οὐ κατ' ἄνθρωπον, ut *Aeschylus* in Theb. v. 431. vid. *Soph.* Antig. v. 129. *Aeschyl.* Persis v. 829, Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν Φρονημάτων ἔπεστιν, εὔθυνος βαρύς; vulgatur ἔπεστιν· *Sequitur superbos ultor a tergo Deus.* φιλέει γὰρ ὁ θεὸς τὰ ὑπερέχοντα πάντα κολούειν, *Herodot.* VII, c. x. Sicuti Capanea, Typhonem olim fulmen ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων κομπασμάτων —— *Aeschyl.* Prom. V. v. 360. qui v. 318 meminerat τῆς ἄγαν ὑψηγόρου γλώσσης· in Theb. v. 571 vocat μεγάλων μεγαληγόρων -- ἀνδρῶν, nimis magnifice *magna loquentium. Euripides* Heraclid. v. 357, Μεγαληγορίαισι δ' ἐμὰς φρένας οὐ φοβήσεις.

Vs. 195 Λερναίᾳ τε δώσειν τριαίνῃ]

9 Ποσειδανείοις Ἀμυμωνίοισιν
10 Ὕδασι δουλείαν περιβαλών.
11 Μή ποτε, μή ποτε τάνδ'

12 Ὦ

τοῦ Ποσειδῶνος, λέγω τοῖς ὕδασι τοῖς Ἀμυμώνης, δουλείαν περιβαλὼν, τῆ-

ιν] Nihil notassem, nisi locus videretur *Sam. Battierii* dandus obſervationi, quam ſuos in uſus in ſchedas coniecit: *Notandum,* ,, ait, *δώσειν non videri mutandum in δώσει, ut Canterus existimabat in notis ſuis: ſed ellipticam potius eſſe orationem,* ,, *& ſubintelligi ἐπαγγέλλεται, ἐπηγγείλατο, vel aliam vocem; ut ſcholiaſtes innuere videtur* ,, *quando ſic habet:* Ὅδ' ἐστιν) τὸ ἑξῆς, ,, ὅδ' ἐστιν ὃς ἐπαγγέλλεται, πολέμῳ ,, δουλείαν περιβάλλων (*ſcribe* περιβαλὼν) αἰχμαλώτιδας γυναῖκας δώσειν ,, Μυκήναισι. ,, *Barneſius* ἠπείλησε ſubaudiendum cenſebat; *Kingius* e Mſ. vulgavit in paraphrasi: οὗτός ἐστιν ὃς, ἀπειλεῖ δηλονότι, δώσειν. *Aeſchylus* Theb. v. 432, de Capaneo: Πύργοις δ' ἀπειλεῖ δείν' ἃ μὴ κραίνοι τύχη. in notis tamen *Kingius Canteri* δώσει non improbat; mihi cum *Battierio* δώσειν minime videtur ſollicitandum, quod Codd. etiam conſtanter praeferunt: verborum *dicendi* frequens eſt ellipſis; inprimis illa convenit Antigonae, propter magniloquum Capanei tumorem indignanti,

Vs. 196 Ποσειδανείοις Ἀμυμωνίοισιν] Alterum ad mentem *Battierii* ſcribi placuit, quia ſic ſcriptum praeferebant Codd. Leid. pro Ἀμυμωνείοις vel Ἀμυμωνείοισιν, ut vulgabatur: pes enim ultimus coli dicitur a Metrico amphibrachys: mos autem eſt Atticis Tragicis, in talibus quoque, ne diphthongi corripiantur, vocalem elidere, ſcribentibus, verſu poſtulante, Βάκχιος, ἵππιος, δούλιος, Ἀγαμεμνόνιος. ultimum recte ſcriptum in Iphig. Taur. v. 1115. reſtituendum in Rheſi v. 258. & Troadum v. 139. — Pedem ſecundum, quem choriambum vocat Scholiaſta, rectius, me iudice, dixiſſet epitritum ſecundum: primum, antiſpaſtum, ſi ſcilicet Ποσειδανίοις vel Ποσειδωνίοις legeretur, ut accurata ſcriptio requireret: *Etymologus* p. 226, 53. διὰ τί εἰ διφθόγγου γράφεται — καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ εἰς ων περισπωμένων — πλὴν τοῦ Ποσειδῶν, Ποσειδώνιος. — Ποσειδανείοις ex Editionibus revocavi, quae *Barneſianam* proxime praeceſſerant, etiam illa *Grotii*, pro Ποσειδωνείοις. quia Dori-

Vbi Amymones memor effudit
Neptunus aquas.
Ah ne Iovis ô Delia proles

Auro

τῇδε τῇ γῇ δηλονότι. εἴθε μήποτε τήνδε

τὴν

ricae formae locus inter plures non videbatur denegandus; dubitanter tamen; quia Ποσειδωνιείοις primum dederat *Aldus*, & nesciebam sane, qua tandem alterum illud auctoritate niteretur, a me non repertum in Codd. Leid. commodum tamen memineram, *Euripiden* in Iph. Aul. v. 198 scripsisse: Παλαμήδεά θ', ὃν τίκε παῖς ὁ Ποσειδᾶνος, Nauplius scilicet, ex Amymones compressu Neptuno natus. Huius si viri docti meminissent Doriensium moris, in *Thucydidis* v. c. LXXIX, distracta, κοινᾶν ἰόντων, tantum coniunxissent scribendo: κοινανεόντων τᾶν σπονδᾶν· -- *participes sunto foederis.* --- Ποσειδάνιον dixit *Pindarus* Ol. x, 32. apud quem frequentatur Dorica nominis forma Ποσειδᾶν, ᾶνος, ex Ποσειδάων contracta, seu Dorico more posita pro Ποσειδῶν, ῶνος. *Eustathius* in Il. X, p. 1379, 12. Παιάων --- Παιάν, ὡς Ἀλκμάων Ἀλκμάν, καὶ Ἀμυθάων Ἀμυθὰν παρὰ Πινδάρῳ. & in Il. A, p. 104, 14. *Eustathii*, qui sua debet *Heraclidae*, non nominati scienter usus est observatione *Salmasius* in Plinianis p. 825. quem sequuntur *Ger. Vossius* Fil. & *Nic. Heinsius* in *Valer Flacc.* 1, v. 629. Doriensium nonnullis Ποτιδὰν dicebatur, vel Ποτιδάν. Iunguntur apud *Etymologum* p. 136, 38. Παιάν, Ποϊδαίαν. ubi Ποτιδὰν, sed forte quis suspicetur scribendum, Παιάν, Ποϊδάν, Αἰγάν, *Aegan*. *Eustathius* in Il. Θ, p. 593, 6. ὁ Ποσειδῶν, Ποϊδὰν παρὰ Δωριεῦσι λέγεσθαι κατὰ τὸ Ἀλκμάν. Siciliense Neptuni nomen Ποτειδὰν restituendum videtur in *Epicharmeis* apud *Athenaeum* VII, p. 320. C. αὐτὸς ὁ ποϊδαναίων γαυλοῖς ἐν Φοινικικοῖς εἰ καὶ κάλλιστος † ἄδηται τίγαινος ἀγεμὼν (ἁλιδίνομαι legitur p. 319. F) σπάρους καὶ σκάρους. Quid vetat, audaciores periclitando coniecturas, ulcera pertentasse, quae sine Mss. subsidio *Casaubono* videbantur insanabilia? tres trochaici subnascentur scribenti: Αὐτὸς ὃν Ποτιδὰν ἄγε, γαῦλος ἐς Φοινίκιος· Ἦκε κάλλιστον τύγηνον, τηγανιζόμενον σπάρους, Καὶ σκάρους τῶν οὐδὲ τὸ σκῶρ θεμι-

I

τὸν

12 Ὦ πότνια, χρυσεοβόστρυχε,
13 Ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμι,
14 Δουλοσύναν τλαίην.

I A M B O I.

ΠΑΙ. Ὦ τέκνον, εἴσβα δῶμα, καὶ κατὰ στέγας
Ἐν παρθενῶσι μίμνε σοῖς, ἐπεὶ πόθου
Εἰς τέρψιν ἦλθες, ὧν ἐχρῄζες εἰσιδεῖν.
Ὄχλος γάρ, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθεν πόλιν,

Χω-

τὴν δουλοσύνην ὑπομείναιμι, ὦ Διὸς τέκνον Ἄρτεμι.

Τὴν

τὸν ἐκβαλεῖν θεοῖς. Aequi iudices haec meliora ſaltem fatebuntur *Sam. Petiti* commentis, Miscell. VI, c. VI. Dubio certe vacat ἔχει, de cibis in menſam illatis, cum adfinibus, frequentatum a Comicis apud *Athenaeum*: *Alexis* III, p. 95. A, Χορδαρίου τόμος ἔχει καὶ περίκομμά τι. *Epicharmi* locus, ex eodem dramate petitus, Ibid. p. 91. C. ſic leviter eſt reficiendus: Καρκῖνος θ' ἥκοντ', ἰχθῦς θ', οἱ καθ' ἁλμυρὰν ἅλα Νεῖν μὲν οὐκ ἴσασι, πεζᾷ δ' ἐμπορεύονται μόνοι. ubi in ἥκοντ', pro ἥκοντο poſito, σχῆμα poteſt Ἀλκμανικὸν obſervari: In *Diphili* verſu, VI, p. 231, A. Ὀπτῶν ἐπῆγε --- legendum: Ὀπτῶν ἐπήγει σαργὸς ἀπὸ τοῦ τηγάνου. --- *Crobylus* εἰσῆλθε poſuit, IX, p. 384. D. & *Ephippus*, XIV, p. 642. E. ἦλθε Θηρίκλειον ἔργανον, *Antiphanes*, XI, p. 471. C. *Eubulo* reſtituerunt ἐπεισῆλθε, VII, p. 300. C. *Gul. Canterus* Nov. Lect. IV, c. V. & *Adr. Heringa* Obſ. c. XXXI, p. 287. Reliqua poſſent etiam adfirmari, niſi modum iam exceſſiſſem.

Vs. 198 Χρυσεοβόστρυχε] Ante *Kingium* vulgabatur χρυσεοβόστρυχον· ſubſtituit is alterum e Codd. nam dant illud duo Leid. & Flor. hi ſequenti quoque colo praeferunt Ἄρτεμις· & infra v. 891, Σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτῃ πόλις· quod vulgatae πόλι, propter vocalem ſequentis verſus initialem, anteтuli: hic Ἄρτεμις legatur, an Ἄρτεμι, tametſi perparum interſit, quod Mſſ. tamen praeferunt non ſperno: Ὦ Διὸς ἔρνος Ἄρτεμις· notiſſimus eſt mos Atticus,

Tra-

Auro teneros vincta capillos,
Sit ferre mihi ſervile iugum.

SEN. Iam, virgo, tectum repete, teque intra tuos
Tene receſſus, facta cùm tibi copia
Sit intuendi cuncta, quæ exoptaveras.
Ex quo tumultu ſtrepuit urbs, magno grege
Fe-

Tragicis familiaris. Si quid autem in huius ſtrophes colis ad Metrici ductum diſtinguendis laudis meruit *Kingius*, habet illud cum *Battierio* commune.

Vs. 204 Ὄχλος γὰρ, ὡς πυργηρὸς εἰσῆλθεν πόλιν, Χωρεῖ γυναικῶν] Adſuetus Euripideae facilitati mendam hic ſentiet antiquiorem Codicibus, qui talibus in locis hiantes ferme deſtituunt. Grammaticos etiam impediti quid perſenſiſſe manifeſtum eſt e Scholiaſte, mirificam atque abſurdam memorante quorumdam interpretationem. Hi ſic ſcribebant Euripidea: Ὄχλος γὰρ ὡς πυργηρὸς εἰσῆλθεν πόλιν· Χώρει --- prouti Venetiis primum vulgavit *Aldus*. iſthaec autem in hunc ſenſum capiebant: ἔω γὰρ ὄχλος καὶ πυργηρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, χώρει πρὸς δόμους τυραννικούς, καὶ μόνη ἔσω αἱ γυναῖκες. huc eos inprimis impulit vocabulum Ὄχλος, ſecundum decreta Grammaticorum, Attice ſignificans τὴν ὄχλησιν, non autem ἐπὶ πλήθους ponendum: *Gloſſ.* Coiſlin. p. 483. Ὄχλος, ἐπὶ τῆς ὀχλήσεως φασὶ Ἀττικισταί, οὐκ ἐπὶ πλήθους. *Moleſtiam* alteri *creare*, Attice dicitur ὄχλον παρέχειν. ſed quis quaeſo dixerit: ὄχλος, (id eſt ὄχλησις) καὶ πυργηρὸς εἰσῆλθε πόλιν; quis *gynaeceum in regia*, γυναικῶν δόμους τυραννικούς; dubium nullum eſt, quin iungenda ſint: Ὄχλος γὰρ γυναικῶν χωρεῖ πρὸς δόμους τυραννικούς, *turba namque mulierum --- propero regiam greſſu petit*, (*Seneca* Oed.
I 2 v.

Χωρεῖ γυναικῶν πρὸς δόμους τυραννικούς.

Φι-

v. 202.) *Aeſchylus* Choëph. v. 8. τίς ποθ' ἥδ' ὁμήγυρις Στείχει γυναικῶν; *Ariſtophanes* in Ranis v. 221. Χωρεῖ κατ' ἐμὸν τήμενος λαῶν ὄχλος. apud eumdem legitur πρεσβυτῶν ὄχλος, in Veſpis v. 538. πλεῖστος ἀνθρώπων ὄχλος in Eccleſiaz. v. 383. στόλος γυναικῶν in Lyſiſtr. v. 93. θηλυγενῆ στόλον dixit *Aeſchylus* Suppl. v. 29. θηλυγενὴς ὄχλος eſt in Bacchis *Euripidae* v. 117. Credat quis *Euripidem* alicubi dixiſſe ἑσμὸν γυναικῶν, deceptus *Etymologi* nota, quae fraudi fuit *Heſychio*, in v. Θίασος. In *Etymologico* p. 453, 57. legitur velut *Euripideum* θίασος, ἑσμὸς γυναικῶν. e Bacchis v. 56. corrigi debet: Θίασος ἐμὸς, γυναῖκες --- Sed ſi ſic iunctim poſuerimus, quae ſunt in *Euripidae* loco iungenda, quid intermedia ſignificabunt, ὡς ταραγμὸς εἰσῆλθε πόλιν; *poſtquam tumultus urbem ingreſſus eſt* vel *invaſit*, ut interpretes reddiderunt? Scholiaſta: παραγενομένων τῶν Ἀργείων καὶ πολεμούντων τοῖς Θηβαίοις, ὄχλος γυναικῶν εἰς τὰ βασίλεια παραγίνεται. Quae chorum conficiunt, Phoeniſſae paulo Thebas ante venerant, quam urbs cingeretur obſidione, miſſaeque iam Delphos ab Eteocle fuiſſent, ni hoſtium interveniſſet adventus: vide v. 289, & ſeqq. opera Iocaſtes pactae fuerant induciae, quibus fretus veniret in urbem Polynices: hic nondum venerat, quando Phoeniſſae mulieres regiam petunt Reginae matris conveniendae gratia: hoc itaque temporis articulo nullus erat tumultui bellico locus. Haec prima ratio eſt, propter quam iſthaec ab *Euripide* non putem profecta: accedit ad illam altera, quam ſubminiſtrat ipſa verborum ſtructura. Graece dicitur: εἰς ταραγμὸν ἥκειν· ταραγμὸς dicitur ἐς φρένας πίπτειν· quin & urbem κινεῖν· ſed valde dubito, num ταραγμὸς dici poſſit εἰσελθεῖν πόλιν. hoc tamen nonnullis levius videretur, ni ad alterum accederet. Audacior ſi Doctis hominibus non diſplicebit coniectura, interim, dum felicior meliora proferat coniector, dicam mihi veterem reſtituendam videri lectionem corrigendo: Ὄχλος γὰρ, ὅσπερ ἐναγχος εἰσῆλθε πόλιν, Χωρεῖ γυναικῶν πρὸς δόμους τυραννικούς. *nam regiam petit turba mulierum, quae quidem nuper in urbem venit:* nil forte poterat convenientius poni: *Scholiaſtes*, λέγει, ait,

τὰς

Feminea turba regium limen petit.

„ Ca-

τὰς δὲ χορῷ γυναῖκας, αἵτινες νεωστὶ ἥκουσιν ἀπὸ Φοινίκης ἐλθοῦσαι, haec veteris videntur Grammatici, qui lectionem a me revocatam similemve habuerit ob oculos: Ἔναγχος redditur ab *Hesychio* πρώην, προσφάτως, πρὸ μικροῦ, ἀρτίως, νῦν, (sic leg.) ἐγγὺς, πρὸ βραχέος. Vocem ἔναγχος frequentarunt *Plato*, *Xenophon*, *Aristoteles*, veterum inprimis imitatores Atticistae quivis, quorum loca doctis frustra designarentur: sed Poëtae tamen Attici νεωστὶ ponere maluerunt, vel ἀρτίως, vel προσφάτως· quin apud Tragicos, quod fatendum est, ἔναγχος nuspiam invenietur, praeterquam in aliena sede, versu 501 *Euripidis* Rhesi: sic versus iste vulgabatur ante *Barnesium*: Ὃς εἰς Ἀθηνᾶς σηκὸν ἔναγχος μολὼν, ---- [*Qui nuper in templum Palladis profectus.*] Ut metro consuleret, ἐνάγχος posuit *Barnesius*, suaeque lectionis suffragatorem citat (ἀλλ' οὐκ ἐγώ τις παχυπειθής.) *Scaligerum*. Pristinam servarunt senarii lectionem Mss. Codd. Flor. &, quod monitus didici, Regius Paris. Ὃς, εἰς Ἀθάνας σηκὸν ἔννυχος μολὼν, Κλέψας ἄγαλμα ναῦς ἐπ' Ἀργείων φέρει. quae cum de Ulysse dicantur, defensoris non indiga, suo se colore commendant. Hac ratione forte quis motus nostro loco maluerit: —— ὅσπερ ἀρτίως ἦλθεν πόλιν. mihi, quia propius accedit vestigia vulgatae lectionis alterum, ὅσπερ ἔναγχος, anteponendum videtur: neque Attici Poëtae vocem ἔναγχος ut scopulum evitarunt; fortasse ne Tragici quidem; veterum enim Tragoediarum de centenis quantilla tantum pars ad nostram usque memoriam duravit! *Eupolis* in Marica:

A. Πόσου χρόνου γὰρ συγγεγένηται Νικίᾳ;
B. Οὐδ' εἶδεν, εἰ μὴ ᾽ναγχος ἑστῶτ' ἐν ἀγορᾷ.

apud *Plutarch.* in Nicia p. 525. E. *Aristophanes* ἔναγχος adhibuit Nubibus v. 639. & Ecclesiaz. v. 818. *Longinum* π. Υ. Sect. XLIII, §. I. προὔναγχος scripsisse suspicor, non προσέναγχος. *Menandro* tribuitur in *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* III, v. 294. Ἔγημεν ἔναγχος· quod nihil aliud significare poterat, quam, *nuper uxorem duxit*; sed e Grammatici nota perspicuum erit attendenti, *Menandrum*, atque adeo etiam scripsisse *Scholiasten*: Ἔγημεν ἄγχι. syllaba quum male fuerat repetita, notam vocem ignotae supposuerunt.

Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,

Σμι-

Vs. 206 Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ,] Verſum dederat *Aldus* auctiorem una voce: φ. γ. χ. θ. γένος ἔφυ. quam, ut erat ſuperflua verſumque vitiabat, ſuſtulerunt *Muretus* Var. Lect. VI, c. IX. & G. *Canter*. N. L. IV, c. I. Erant olim in Phoeniſſis, ſaepius deſcriptis, huius generis interpolationes plurimae. Hic quoque *Canterum* poſtea ſequuti ſunt *Euripidis* Editores, omiſſa voce γένος· hanc non agnoſcunt Codd. Leid. minime tamen alienam ab *Euripideo* loquendi more; cui ſunt in uſu δούλων γένος, δεσποτῶν γένος, θηλειῶν γένος. Ubi vocem γένος e noſtro verſu decernit auferendam *Canterus*, per illam verſum corrumpi ſcribit & elegantiam dictionis χρῆμα θηλειῶν tolli; deinde profert ex Andromacha locum minus conſiderate; praeterea tum forte non memor, in illa quoque legi v. 727, Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος, ut & apud *Stobaeum* Tit. CXV, p. 592, 18. ſed iſthic loci, Mſ. codex Flor. praefert: Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν ἔφυ. quod e v. 181 male petitum, ubi vulgatur, Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν ἔφυ. Hoc mihi ne Graecum quidem videtur: ſenſit vitium *Stobaeus*, at nimis eſt violenta, quam attulit, medicina. Legitur in eius Floril. Tit. LXXI, p. 432, 14. Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλείας φρενός. *Grotius* p. 380 dum reddit, *Natum invidere eſt omne foemineum genus*, videri queat legiſſe: Ἐπίφθονόν τι χρῆμα θηλειῶν γένος. quomodo ſane legendum exiſtimarem, ni lenior eſſet ad manum medela: ſcripſerat, opinor, *Euripides*:

Ἐπίφθονον τὸ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ.

in altero loco, prout vulgatur,

Ἀνειμένον τι χρῆμα πρεσβυτῶν γένος.

hic vide, quantilla res (τι & τὸ) formis loquendi prima ſpecie ſimillimis quantam tamen indat differentiam; ſed hanc vereor ut omnes perſenſuri ſint: nemo mihi *Io. Ienſ.* obiiciet, *Tan. Fabri* πάνσοφόν τι χρῆμα, non iniuria reiicientem, in *Luciani* Tim. §. 55. *Euripidae* τὸ χρῆμα θηλειῶν in altero loco ſunt *mulieres*: in altero, πρεσβυτῶν γένος, *ſenes*, eſſe dicuntur Ἀνειμένον τι χρῆμα, *res quaedam remiſſa*. Graeciſmum expreſſit *Ovidius* Epiſt. e Ponto II, Ep. VII, 37. — *res timida eſt omnis miſer*. Vid. *Nic. Heinſius* in Heroid. VIII, v. 101. & *Io. Fred. Gronovius*. Obſ. IV. c. XV. p. 250. in his poſtremis utrum addatur χρῆμα, nec ne, nihil intereſt: *Theocritus* Eid.

XV,

„ Calumnioſum eſt omne femineum genus;

„ Mi-

xv, 83 —— σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος· voce ſuppreſſa *Bion*: Μορφὰ θηλυτέρῃσι πέλει καλὸν, ἀνέρι δ' ἀλκά· apud *Stobaeum* p. 407, 5. plene *Euripides* Oreſte v. 70. ἄπορον χρῆμα, δυστυχῶν δόμος· contra v. 232, Δυσάρεστον, οἱ νοσοῦντες. plene *Plato* in Ione p. 534. B. κοῦφον, ait, χρῆμα ποιητής ἐστι καὶ πτηνὸν καὶ ἱερόν. idem ille, voce χρῆμα ſuppreſſa, χαλεπὸν, inquit, τοῖς ἀνθρώποις ἡ μέθη ἐστί. Sed, ut illuc veniam, cuius cauſa priora protuli, diligenter eſt animadvertendum, ab his multum eſſe diſparatam venuſtiſſimam illam loquendi formam & vere Graecam, qua *mulieres* dicuntur χρῆμα, ſive τὸ χρῆμα θηλειῶν· hoc eo dico, quia diſcernenda, etiam *Euripidea*, confudere *Conr. Rittersbuſius* in *Oppiani* Hal. I, v. 105. citatus Celeberr. *Hemſterbuſio* ad *Xenophonteum* μέγα δή τι χρῆμα κάλλους· Miſcell. Obſ. III. p. 404. & *Ez. Spanbemius* in *Ariſtophanis* Nubes v. 2. & in *Callim.* h. in Dian. v. 100. Is, e quo primum alterius formulae repetitum eſt exemplum, *Theocritus* Eid. XVIII, v. 4. Δώδεκα ταὶ πρᾶται πόλιος, μέγα χρῆμα Λακαινᾶν. quod vel minus ceperunt interpretes, vel certe neſcierunt quo modo Latine redderetur: *rem voluptatum* pro ipſis voluptatibus *Plautum* dixiſſe primus monuit *Muretus* Var. Lect. VI, c. IX. Qui *Lacaenas* venuſtiſſime vocat μέγα χρῆμα Λακαινᾶν, in altero loco ponere *Theocritus* non potuit σοφόν τι χρῆμ' ἀνθρώπω. in *Platonis* verbis χρῆμα ποιητοῦ nunquam locum reperiet: ſunt itaque diverſiſſima. Error *Bern. Martini* Var. Lect. III, XIX, me nimium detineret. *Ariſtophaneum*, --- ὦ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον. eleganter *Muretus* convertit: -- *quam immenſa res eſt noctium!* Huius generis ſuperſunt plurima. Sed illud potius hic adnotandum, rectius quam in Edd. *Euripidae* verſum noſtrum in *Stobaei* legi Flor. Tit. LXXI, p. 433, 15. Φιλόψογον δὲ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ. *Geſnerus* in margine poſuit: Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν γένος· hoc forte diſſidens ab aliorum iudicio, quod credidit, neque illud abſurde, non γένος, ſed vocem ἔφυ hinc eliminandam. Praeceſſerat: Ὄχλος γὰρ —— Commode ſequetur: Φιλόψογον δὲ χρῆμα —— neque offendet v. ſeq. Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς —— ubi male *Kingius* vulgavit Σμικρὰς τ' ἀφ. ſaepenumero γὰρ locum occupat voculae δὲ, quam illius vice frequentari notiſſimum eſt.

Vs.

Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,
Πλείους ἐπεισφέρουσιν· ἡδονὴ δέ τις
Γυναιξὶ, μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΧΟ. 1 Τύριον οἶδμα λιποῦσ', ἔβαν

2 Ἀκρο-

Τὴν θάλασσαν τῆς Τύρου λιποῦσα, ἦλθον

ἐξαί-

Vs. 207 *Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων,*] —— *τῶν ψόγων* habet *Stobaeus*, qui quatuor hos e Phoenissis senarios in capite posuit Floril. LXXI, cui titulus, ψόγος γυναικῶν· vulgatam lectionem probarunt *Gesner.* & *Grotius*: mihi ψόγων non displicet, in veteri forte Codice repertum a *Stobaeo*, quem habuit ille nostris saepe meliorem. Alius quidem, non tamen *Euripides*, post φιλόψογον evitasset in eadem periodo vocis ψόγων repetitionem. Lectione recepta mulierum tantum notaretur garrulitas; acerbiora sunt in istum sexum acerrimi mulierum osoris dicta: Σμικρὰς δ' ἀφορμὰς ἢν λάβωσι τῶν λόγων, viri quoque diserti Πλείους ἐπεισφέρουσι. est in eam rem in *Euripidae* Bacchis sententia v. 266. Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς Καλὰς ἀφορμὰς, οὐ μέγ' ἔργον εὖ λέγειν· *Barnesius* inter incertae tragoediae fragmenta retulit p. 514, v. 401. *Grotium* sequutus in Excerpt. p. 433. iam notatum *Gatakero* A. M. P. C. X. p. 518. B. quinimo *hominibus* τὰ χρηστὰ πράγματα Χρηστῶν ἀφορμὰς ἐνδίδωσ' ἀεὶ λόγων· ut dicitur in Hecuba v. 1238. si poneretur τὰ 'χρηστα, id est ἄχρηστα πράγματα, *improba* designarentur Thracis *facinora*, quae bene copioseque dicendi subministrarant occasionem Agamemnoni. Raro prodibat in publicum Hero *Musaei* v. 36, Μῶμον ἀλευομένη ζηλήμονα θηλυτεράων. vid. *Eurip.* Androm. v. 877. ψόγον evitare voluit Antigonen Educator; nam, *mulieres*, ait, *si vel exiguam habuerint ad vituperandum occasionem*, Πλείους ἐπεισφέρουσι. Quam facile vero ψόγων potuerit in λόγων transmutari, versus 697 Alcestidis esse poterit documento: vulgatur, εἶτ' ἐμοῦ ἀψυχίαν ψέγεις· in Flor. Cod. scribitur Λέγεις.

Vs.

„ Minima ad profandum si data est occasio,
„ Plus semper addit, inque cœtu congrege
„ Magna est voluptas nil grave & sanum loqui.

M O N O S T R O P H I C A.

CHO. En adsum Tyrium mare

Lin-

Vs. 208 Ἡδονὴ δέ τις Γ.] Forte quis, quia bis iam praecessit δὲ, maluerit: ἡδονὴ γάρ τοι γυναιξὶ, -- est sanequam τι frequentissimum in gnomis, in fine praesertim senariorum: me tamen δὲ sic repetitum in *Euripide* non offendit, atque adeo minime videtur δέ τις sollicitandum: praeterea sic invenit in suo Codice Grammaticus, in *Etymol. M.* v. Ἡδονή, proferens haec & sequentia *Euripidae* non nominati verba: hoc denique dictum *Euripidae* servavit *Plutarchus* Sympos. II. Probl. I, p. 630. E. Ἡδύ τι τὸ σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων. Nostro loco mulieres μηδὲν ὑγιὲς ἀλλήλαις λέγειν in Melanippe dicebantur οὐδὲν ὑγιὲς ἀνδράσι φρονεῖν.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ] Ante *Kingium* in Edd. haec dicebantur Ἐπῳδικά, in strophen autem, antistrophen & epodon sic distinguebantur, ut de 36 colis, singulis darentur duodecim. *Battierius* in schedis adsentitur *Kingio* „*versus*, ait, *in* ἀντιστροφῇ *debent* „ *respondere versibus in* στροφῇ, „ *quod hic minime fit: dein Scho-* „ *liastes hos omnes versus* μονο- „ στροφικὰ *esse dicit & aliter ver-* „ *sus disponit.* „

Vs. 210 Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν Α. Λ. Φοινίσσας ἀπὸ νάσου] Haec & quae sequuntur dici vix potest, quanto opere habuerint veteres Grammaticos & recentiores exercitatos, absurdissima quaevis commentos, ut iter illud nobis Phoenissarum expedirent, quod sibi deprehendisse videbantur impeditissimum: nam quomodo Tyro Thebas profectae, per Ionium mare vectae Siciliam praeternavigassent: idque Zephyro, qui ventus erat e Phoenice Siciliam petentibus adversus,

2 Ἀκροθίνια Λοξίᾳ,

3 Φοι-

ἐξαίρετον ἀνάθημα τῷ Λοξίᾳ, ἤγουν τῷ Ἀπόλλωνι,

ἀπὸ

ſus, leniter ſpirante, ſic ut navis remis eſſet agenda? Haec ſcilicet imputari ſolent *Euripidi*, quae Tragico nunquam in mentem venerant. Euripidea verboſe ſibi ſumſit alieniſſimo loco tractanda *Samuel Petitus*, Comment. in Leges Att. p. 50, 51, 52. multa praefatus, Φοινίσσας νάσου nomine non *Tyrum*, ſed inſulam quamdam, (*Melitam*, vel *Gaulum*,) cenſet intelligendam, ſitam inter Africam & Siciliam; Φοίνισσαν dictam, quia Phoenicibus habitaretur colonis. Hactenus non abſurde: ſed quae praeterea tradit *Petitus*, illius produnt ingenium, qui, ſi quis alius e Literatorum numero, doctrina ſaepe ſua mirum fuit in modum abuſus: *videntur*, inquit, *boni iſti coloni Tyrios, quorum erant* ἄποικοι, *ſuis noluiſſe conſiſtere littoribus, & portubus probibuiſſe; itaque Tyrii claſſe inſtructa illos adorti expugnarunt, primitiasque praedae Apollini Delphico conſecrarunt*. quo tandem haec tibicine nitantur ſi quaeras, dabit *Petitus Euripidae* ſenarios e Phoeniſſis v. 287, 288, 289. neque hos tamen ſolos; nam eorum quae dixerat partem in huius monoſtrophes colo primo detexit: *Quod diximus, Inſulanos illos noluiſſe admittere Phoenices in portus ſuos, claret è primo Chori verſu, quem, leviter corruptum, ſed maximo tamen cum ſententiae detrimento, ita emendandum putamus:*

Τύριοι ὄδμα λιπῶσ', ἔβαν.

Hoc demum eſt ſapere! ſed abſonum illud & Graecis inauditum ὄδμα ſatis iam exagitavit, in his Euripideis pertractandis *Petito* quoque magis verboſus, *Thomas Stanlejus*, in argumentum Perſarum *Aeſchyli*, neque ipſe tamen verum adſequutus: Ἀπλῶς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ· Hariolationes *Stanleji* poterunt ad v. 216 explicari. Hic, ne, propter ultima, priora quoque *Petiti* videar nonnullis inconſiderate reieciſſe, quis poſſit iſtiusmodi ſententiae color & unde conciliari, dicam tamen. Si Siciliam fuiſſent Phoeniſſae praetervectae, quod plerique, ne *Grotio* quidem excepto, crediderunt, non abſurde ſtatueretur, vel ex inſula quadam Africam inter & Siciliam ſita, quod *Petito* placebat, vel ex ipſa potius profectas Africes ora maritima, quam dudum ante bellum Troianum non tantum, ſed & Thebanum, Phoe-

ni-

Linquens, de ſpoliis Deo

Le-

nices inſediſſe traduntur, ſive iam olim ſedibus avitis expulſi, ſeu ſaltem illuc a Cadmo deducti: vid. praeter alios, *Sam. Petitus* Miſcell. II, c. II. & *Sam. Bochartus* Geogr. S. P. II. L. I. C. XXIV. *Straboni*, XVII, p. 1190. D. memoratur inſula parva *Coſyra*, Melitae vicina, ſita κατὰ μέσον τὸ στόμα τοῦ Καρχηδονίου κόλπου, ex adverſo promontorii Siculi Lilybaei; hanc miror *Petito* non in mentem veniſſe: potuerat enim & haec eodem iure Φοίνισσα νᾶσος adpellari, hinc autem profectae dici Τύριον οἶδμα λιποῦσαι, ſi ſinus Carthaginienſis *Tyrium mare* diceretur, ſicuti terra continens *Tyrio tellus obſeſſa colono*, *Tibullo* IV, I, 139. Denique Siciliae oppoſitam Africam Φοινίκην ipſe vocaſſe videtur *Euripides* in Troaſin, v. 220 memorans τὰν Αἰτναίαν Ἡφαίστου Φοινίκας ἀντήρη χώραν. His in rem ſuam uti debuerat *Petitus*. Verumtamen omnia, partim forte veriſimilia; hic fruſtra tamen dicerentur, quia Siciliam nuſpiam dicuntur praeternavigaſſe Phoeniſſae, quod ſuo loco monſtrabitur. —— Miſſis itaque verborum inaniis *Tyrum* intelligamus: haec *Euripidi* dicitur Φοίνισσα νᾶσος. quam in rem eruditiſſima protulit, Vir Summus *T. Hemſterbuſius* in *Lucian.* I, p. 87. *Mare Phoenicium*, Τύριον οἶδμα. *Dionyſ.* Periegeſi v. 52, τὸ Περσικὸν οἶδμα dixit, & v. 37 Ἰνδικὸν οἶδμα θαλάσσης, *Euripides*, Αἰγαῖον οἶδμα, Iphig. Aul. v. 1601. --- Phoeniſſa ſpectatoribus, unde venerint, narratura, Τύριον, inquit, οἶδμα λιποῦσ' ἔβαν —— Φοίνισσας ἀπὸ νάσου. atque ita loqui ſaepe ſolere perſonas *Euripideas* dum recte docet *Th. Stanlejus*, *Petitum* non meminerat initio Troadum, Ἥκω, λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος Πόντου, Ποσειδῶν· ne dubitaſſe quidem Obſ. I. c. III, quin corrigendum eſſet: Ἥκω λιπὼν· quod verſum peſſumdat, ipſum etiam ἴδμα ſuperans abſurditate: nimis iſthaec, apud *Euripidem* frequentia, ridebant Comici; hoc quidem *Menander* in Nauclero apud *Athen.* XI, p. 474. B. Ἥκει λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος Θεόφιλος ἡμῖν· ſicut initium Hecubae tum alibi, tum apud eumdem III, p. 112. E. *Ariſtophanes* in Γηρυτάδῃ. fragmentum forte reparari poterit, ſi ſcribatur: Ἥκω Θιαρίων ὁ παρτοπώλιος λιπὼν, ἵν' ἐστὶ χεριβάιων ἰδύλια. Noſtrae Monoſtrophes priora verba, Τύριον οἶδ-

3 Φοινίσσας ἀπὸ νάσου,
4 Φοίβου δοῦλα μελάθρων,
5 Ἵν' ὑπὸ δειράσι νιφοβόλοις
6 Παρνασοῦ κατενάσθην,
7 Ἰόνιον κατὰ πόντον

8 Ἐλά-

ἀπὸ χεῤῥονήσου τῆς Φοινίκης, δούλη τῶν οἰκημάτων τοῦ Φοίβου, ὅπου ὑπὸ τοῖς ἀκρωτηρίοις τοῖς χιονοβλήτοις τοῦ Παρνασοῦ ἐκληρώθην

οἰ-

οἴδμα λιποῦσα, dum profert Auctor argumenti Persarum *Aeschyli*, memorat *Phrynichi* Tragici Phoenissas, velut in *Aeschyli* Persis expressas: usum iisdem suspicor *Euripidem*: e *Phrynichi* Phoenissis legitur in Scholiis ad Vespas *Aristoph.* v. 220. Σιδώνιον ἄστυ λιποῦσα. eodem recidit *Euripideum* Τύριον οἴδμα λιποῦσα· principium *Euripidis* Phryxi renovati servavit *Aristoph.* Ranis v. 1256. Σιδώνιόν ποτ' ἄστυ Κάδμος ἐκλιπὼν Ἀγήνορος παῖς [ἵκετ' ἐς Θήβης πέδον.] quae prostant etiam alibi: vid. *Solanus* in *Lucian.* III, p. 226, 19. Postquam egerat de Tyro & Sidone *Strabo* XVI, p. 1097. c. οἱ μὲν οὖν ποιηταὶ, scribit, τὴν Σιδῶνα τεθρυλλήκασι μᾶλλον· Ὅμηρος δὲ οὐδὲ μέμνηται τῆς Τύρου. —— Ceterum Tyro profectae Thebas Phoenissae venerunt, ut Delphos ab Eteocle mitterentur, Ἀκροθίνια Λοξίᾳ· *primitiae spoliorum* Apollini sic sacrandae, ut tanquam ἱερόδουλοι inservirent templo: clarius etiam infra, cuiates Thebas venissent, interrogatae praeter alia respondent v. 288, *Agenoridae* δορὸς Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον. conf. v. 222. & seqq. Πόλεως ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς Καλλιστεύματα Λοξίᾳ. Sicut has Agenoridae, postea temporis Epigoni fatidicam Tiresiae filiam, Thebis expugnatis, ἀνέθεσαν εἰς Δελφοὺς —— ἀκροθίνιον τῷ θεῷ, *Diodor. Sic.* IV, c. LVI. ubi notat Celeb. *Wesselingius* p. 310, 28 —— Quae tandem urbs hac tempestate sit Phoenices expugnata, cuius velut eximia praeda puellae potuerint a Tragico considerari, dum silent veteres, frustra quaesitum est.

Vs. 213 Φοίβου δοῦλα μελάθρων] *Kingio* Codicibusque Mss. etiam Leidanis, obsequutus, pro Φοίβῳ posui Φοίβου· sequenti colo, pro

Lectum munus Apollini
Phœnissæ genus insulæ:
Vt Phœbo famulos dies
Semper sub niveis agam
Parnassi gelidi iugis.

Tra-

οἰκῆσαι, νηῒ πλεύσασα κατὰ τὸν πόντον τὸν Ἰόνιον,

Ze-

pro νιφοβόλοιο, non dubitanter νιφοβόλοις· quod omnes habebant Britann. Codd. &, praeter Leidenses, Florentinus: alterum tamen Φοίβῳ sedem potuerat tueri.

Vs. 215 Καπιάθην] Quod amico *Kingii* venerat in mentem, mihi quoque non displicet καπιάθη. vulgata lectio Doctos tamen inveniet defensores, Enarratorem veterem, & *Henr. Stephanum* sequuturos, qui, de aoristo agens pro futuro posito Append. de D. A. p. 145, nostrum quoque locum tractavit; in quo iuvenes nolim in errorem abducant Latina *Grotii: Ut Phoebo famulos dies agam.* Ἵνα, significans *ubi*, saepe viros Doctos decepit; quia rarissimum in Aeschyleis, latuit in Supplicibus *Aeschyli* v. 356 --- ὡς δάμαλιν ἀμπέτραις / Ἠλιβάζουσαν ἀλκᾷ / Πίσυνος μέμυκε φράζου / σα βοτῆρι μόχθους· una vox Ἠλιβάζουσαν in duas tantum est separanda Ἠλιβάτοις· ἵν' ἀλκᾷ πίσυνος μ., *ubi pastoris auxilio freta mugitu monstrat pericula:* idem illud in *Aeschyli* fragmento restituit *Is. Vossius* ad *Melam* II, c. v. Qui quidem Tragicos legerit nec de correctionis veritate dubitabit, neque illud ἵνα sibi postulabit exemplis adfirmari.

Vs. 216 Ἰόνιον κατὰ πόντον Ε. π.] Tantos fluctus hic excitavit *Ionium* mare, ut Phoenissae viderentur *Siciliam* praetervectae, *Quam fluitans circum magnis anfractibus aequor Ionium glaucis adspergit virus ab undis:* ut cecinit *Lucretius* I, 719. solebant Euripidea sic converti: *Ionium per mare remo navigans, circumfluos super steriles campos Siciliae, Zephyri flatibus spirantis in coelo pulcherrimum strido-*

rem.

Ἐλάτᾳ πλεύσασα, περιῤῥύτων ὑπὲρ
Ἀκαρπίςων πεδίων Σικελίας

10 Ζε-

rem. *Stanleji* coniecturam arripiens, *Barnesius* dederat: - - *maritimos iuxta steriles campos Ciliciae*; Haec si non respondent Graecis, intelligi saltem poterant; quod & de *Grotianis* dictum puta, *Vondelii*que vernaculis: quae dederant priores, nullum sensum admittebant; effecere tamen, ut homines Literatissimi quidvis potius excogitarent, quam quod verum esset: his Critici quoque praeiverant Graeci, quorum non lubet excutere commenta: hinc derivatum quidquid habet *Stiblinus*. *Grotii* sententiam, in Prolegomenis mirificum cursum tempestatibus tribuentis, *Petitus* merito reiecit in LL. Att. p. 51. *Petiti* superius ad Vs. 210 expositam opinionem sibi sumsit *Stanlejus* in argum. Persarum *Aeschyli* refutandam; qui tandem de alia statuit hic regione quam *Sicilia* cogitandum, legendumque Κιλικίας. *Iam Zephyrus*, inquit, *qui*, *cum Tyro solverent in causa fuit ne Siciliam attingerent*, *ipsa ratio est cur prope Ciliciam*, *quae Phoeniciae ab ortu est*, *navigarent.* *Cumque* steriles campos *praeternavigasse se ait*, *partem maritimam Ciliciae asperae procul dubio intelligit.* Reliqua, quibus ingenii filiolam exornare nititur, legi quam transscribere malo. Vocabulum Euripideum περιῤῥύτων obesse coniecturae suae persensit Britannus; sed, ut erat eruditissimus, multa depromit, quibus ostendere nititur, nunquam tamen efficiet, *terram*, *cuius unum latus aqua circumeat*, *licet ex altera parte neutiquam ambiatur*, *dici posse* περίῤῥυτον. *Homero*, Creta; Cyprus, *Hesiodo*; *Sophocli* Lemnus dicitur περίῤῥυτος & Scyrus; nunquam hoc ornatur epitheto, nisi Νῆσος, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται. Sed si vel constaret, Ciliciae maritimos campos πεδία potuisse dici περίῤῥυτα, quid haec, obsecro, pertinent ad *Euripiden?* Vbinam tandem vel *steriles Ciliciae* vel *fertiles Siciliae campos se praeternavigasse* narrat Phoenissa? an itaque πλεύσατα ——— ὑπὲρ πεδίων, siquidem, ut crediderunt viri docti, haec iungenda sunt; an, inquam, πλεῦσαι ὑπὲρ πεδίων Graecum

Traieci liquidas vias,
Campi qua mediis aquis
Infruges Siculi iacent,

Il-

cum est? aut, si Graecum esset, significaret *campos* (*Ciliciae* vel *Siciliae*) *praeternavigare*, πεδία παραπλεῦσαι? Mirari subit *Euripidea* pensiculate tractantium incredibilem incogitantiam. Neminem eorum latuit, *Horatianum* illud ex his *Euripideis* expressum esse L. IV, Carm. IV, v. 44. *Eurus Per Siculas equitavit undas*; atque in uno tamen *equitandi* verbo quaesiverunt imitationem, haec coniungentes, Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν οὐρανῷ· ne *Muretus* quidem ceteris hic fuit perspicacior, qui primus *Horatiana* comparavit cum *Euripideis* Var. L. I, c. X. —— In his haesi paulo diutius, velut in errorum & commentorum fonte. Sicut apud *Horatium Eurus Per Siculas equitavit undas*, sic apud *Euripiden Zephyrus per Siculas equitavit undas*: nam nihil arbitror interesse, Zephyrus utrum *per Siculas undas*, an per *circumfluos Siciliae campos*, atque adeo *campos atque undas Siculas* equitasse dicatur. Postquam haec scripseram, laetus animadverti Praeceptoris mei *P. Wesselingi*, Summi Viri consensu robur accessisse interpretationi meae. Is in Edit. renovata *Petiti* de LL. Att. p. 122. *Petiti Palmerii*que coniecturis refutatis, tandem „ Falluntur, inquit, „ qui Zephyro flante Siciliam „ legisse opinantur. Id Poëta „ non dicit; iungi artissime de- „ bent Ζεφύρου ἱππεύσαντος ὑπὲρ „ πεδίων Σικελίας, *Zephyro equi-* „ *tante per campos Siculos.*" — Nunc Euripidea paulo retractemus consideratius: —— ἔβαν Φοινίσσας ἀπὸ νάσου —— Ἰόνιον κατὰ πόντον Ἐλάτᾳ πλεύσασα. hic omnino poni debuerat distinctio: Tyro veni *per Ionium mare navi vecta, quae remis propelleretur*: causam mox subiicit, cur remis essent usi, (necesse enim, Ἂν ἀποτύχῃ τις οὐρίου, κώπαισι πλεῖν, ut aiebat *Menander* in Thrasyleonte) ventum scilicet, qui, e Phoenice profectis adversus, vela minus ferret in Boeotiam: περιῤῥύτων ὑπὲρ —— πεδίων Σικελίας Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος· *zephyro circumfluos per — Siciliae campos flatibus equitante.* Zephyri, Phoenissis quidem adversi, quia tamen flamine nullum est iucundius,

10 Ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος,
11 Ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κέλαδημα.

12 Πό-

Ζεφύρου σφοδρῶς πνεύσαντος ἐν τῷ ἀέρι κάλλιστα κελαδήματα ὑπὲρ

dius, subiecerat, ut arbitror, *Euripides*: Οὐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα. *qui sonus est in aëre iucundissimus.* Lector eruditus *Catulli* cogitet inprimis, de Zephyro canentis Carm. LXIII, versus artificiosissimos, 270 & sequentes. Atque ita tandem motus hic excitatos facile componi posse censeo. Phoenissa navis, dum Tyro Thebas profectis ventus esset adversus, littora legebat atque oras maritimas; per *Ionium mare*, non proprie sic dictum, sed quod Ioniam allueret. *Aeschylum* hac parte sequi Nostrum qui tradidit in Scholiis, *Aeschyli* spectabat in Prom. V. v. 839. ubi notat *Stanlejus*: conf. *Io. Davisius in Max. Tyr.* XXXIX. §. 5. & Cl. *D'Orvillius* Animadv. in *Charitonem* p. 676, 677. —— Sed, si semper a Sicilia remotissima fuerit Phoenissa navis, cur, obsecro, Poëta, ventum tantum adversum designaturus, *Zephyrum equitasse* canit *per Siculos campos*, vel *Siculas undas?* quia flabat ab Occidente Zephyrus, atque adeo a mari Siculo, quod mare ventum hunc veluti proprium sortitum dicitur in *Dionysii* Periegesi, v. 400. *Graecia*, διπτῇ ζωσθεῖσα θαλάττῃ, Αἰγαίῃ, Σικελῇ τ'· ἄνεμον δέ τοι ἄλλαχ' ἑκάστῃ, Ἑσπέριον Σικελῇ, τόν τε Ζέφυρον καλέουσιν, Αἰγαίῃ δ' Εὖρον. —— Nihil nunc superest, quod in his desiderat illuminari, praeter epitheton Ἀκαρπίστων (πεδίων Σικελίας) *Grata domus Cereri*, *Sicilia* nunquam adpellari potuit ἀκάρπιστος, *Aeschylo* καλλίκαρπος dicta Prom. v. 369. *Pindaro* πολύμαλος & πίειρα Ol. I, v. 19. Nem. I. v. 21. Vera mihi *Kingii* videtur suspicio, corrigentis Εὐκαρπίστων· neque aliter legisse *Schol.* recentior metricus: Recentiorem dico, quia vulgatam Ἀκαρπίστων suis in libris veteres invenere Grammatici, Ἀκάρπιστα πεδία, per τὰ θαλάττια, ὅ ἐστι τὰ ἄκαρπα, vel τὴν θάλασσαν interpretati. Hanc interpretationem sequutus *Eustathius* in Il. o, p. 1001, 49. Πόντος, inquit, Ἀτρύγετος, ὁμοίως δὲ καὶ θάλασσα, ἤτοι οὐδὲν τρυγῶμεν, ἢ ἄκαρπος,

—— δι-

Illo tempore, quo vaga
Vecti per ſpatia aëris
Dulci per mare cum ſono
Stridebant Zephyri leves.

Flos

ὑπὲρ τῶν πεδίων τῆς Σικελίας τῶν πολυκάρπων.

ἐκ

—— διὸ καὶ Εὐριπίδης ἀκάρπιστα λέγει πεδία, τὴν θάλασσαν. Sed, qui hunc in modum accepere vocem ἀκάρπιστον, utrum pro ἀκαρπεύτων poſitam crediderint, aut quomodocunque ceperint, latet: haec ſi non adeſſet, ſuſpicaretur quis, *Horatium* ἀκάρπιστα πεδία Σικελίας *Siculas undas* interpretatum; per quas ut *Eurum equitaſſe*, ſic audacia quoque feliciſſima *ventos aequore fervido Deſroeliantes* dixit I Carm. IX, v. 10. *Aequora ponti* ſunt πόντου πεδία. *Scholiaſta* nobis *Ionis* ſenarium ſervavit: Ὅπως δὲ πόντου πεδίον Αἰγαῖον δράμω· (*vada ſalſa cita decurrere puppi.*) & e Nereidibus *Aeſchyli* duo, ni fallor, chorici cantus anapaeſticos, ſic Auguſtani Codicis ſubſidio reſtituendos: Δελφινοφόρον πόντου πεδίον Διαμειψάμεναι. Ceterum unus *Homerus*, πόντον vocans ἀτρύγετον Grammaticis perſuaſit, ut hic ἀκάρπιστα πεδία, τὴν θάλασσαν interpretarentur. Ἀκύμων quidem de *ſterili* ponitur: ἀκύμων etiam πόντος dicitur: ſed in utroque uſu proprius reſpicitur verbo Κύω *turgendi tumendique* ſignificatus: E Gloſſariis ineditis quaedam humaniſſime mecum communicavit Elegantiſſimus *David Ruhnkenius*, hanc etiam notam ex Apparatu Sophiſtico *Phrynichi* Mſ. Ἀκύμων θάλασσα. Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾶν τίθησιν, ὥσπερ ἄγονον· ὡσαύτως καὶ Ἀριστοφάνης. λέγει δὲ καὶ Ἀκύματος. Εὐριπίδης, Ἀκύματος δὲ πορθμὸς ἐν φρίκῃ γαλᾷ. Scripſiſſe *Phrynichum* arbitror, Εὐριπίδης καὶ ἐπὶ τοῦ μὴ γεννᾶν τίθησι. ex Androm. verſum reſpicit 158, ubi Νηδὺς δ' ἀκύμων. de mari quoque poſuit *Euripides*; in Iphig. Taur. v. 1444, *Neptunus* —— ἀκύμονα Πόντου τίθησι νῶτα —— *fluctus ſternit tumentes*; in Europa *Moſchi* v. 117 Κῦμα κελήθυιαν.

Vs. 221 Ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα] Ego quidem ſcribi malim: Οἷν οὐρανῷ κ. τ. tum pes huius antiſpaſtici primus erit epitritus tertius; coli ſeptimi pes primus choriambus eſt, non paeon quartus, ut in Scholiis vocatur. —— Octavum & nonum ſic le-

Πόλεως ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς,
Καλλιστεύματα Λοξίᾳ·
Καδμείων δ' ἔμολον γᾶν,
Κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν,
Ὁμογενεῖς ἐπὶ Λαΐου
Πεμφθεῖσ' ἐνθάδε πύργους.

Ἴσα

ἐκ τῆς ἐμῆς πόλεως ἐκλεχθεῖσα ἐξαίρετα τῷ Λοξίᾳ ἀναθήματα. ἦλθον δὲ εἰς τὴν γῆν τὴν ἀπὸ τοῦ Κάδμου, ἐνθάδε πεμφθεῖσα ἐπὶ τοὺς πύρ-

ſecabat *Battierius*: Ἐλάβα πολύστονα περιῤῥύτων ὑ- / πὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας / *Kingium* ſequi praeſtat, Scholion recte corrigentem, quod e Mſ. primus evulgavit. —— Tirones, ne forſan offendat Οὖν ex ὃ ἐν contractum, e Phoeniſſis verſum inſpiciant 592, ubi χρόνος· Οὖν μέσῳ· ſic ſolebant, ab Atticis praeſertim, iſta contrahi. Tantilla res non obſervata fragmentum *Euripidis* egregium e Bellerophonte corrupit, obſcuravit certe: *Grotius* in *Stobaeo* ſuo vulgavit p. 45, —— ὁ τυγχάνων, Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράσσει καλῶς. In his ὁ τυγχάνων *Grotio* debetur, qui ſic legi meminerat apud *Plutarch.* de Tranquill. p. 467. A. & in *Homeri* vita; ſed in Opuſc. Mythol. *Galei* renovata Ed. legitur ἀλλ' ὁ λαγχάνων Τὰ πράγματ' —— in Electra *Sophoclis* memineram v. 752, pro οἷα λαγχάνει κακά, in Scholiis diverſam commemorari lectionem minime ſpernendam, οἷα τυγχάνει κακά. poſtea deprehendi verſum *Euripidis* a *Marco* fuiſſe *Meibomio* ſic depravatum: is enim in fine libri p. 752, λαγχάνων ait *ſubſtitui, cum omnes editiones legerent* τυγχάνων. *quod barbarum eſt eo uſu:* ſatis pro imperio! *Barneſius* tres ſenarios, prout apud *Plutarchum* leguntur, ultimum poſuit fragmentorum e Bellerophonte; horum loco quinque verſus ponere debuerat, quos ad Erechtheum *Euripidae* v. 45. more ſolito retulit, quia repererat apud *Stobaeum* duobus ex iſto dramate fragmentis ſubiectos: iſthic loci ridicule dixiſſem vulgaſſe *Barneſium* —— ἀλλ' ἐπὶ τυγχάνων· niſi *Grotii* peccatum eſſet in Florileg.

Flos quondam patriæ meæ
Capti præcipuum gregis,
Donum fatidico Deo,
Cadmeum tetigi ſolum:
Ad cognata ducum, quibus
Magno ſtirps ab Agenore eſt,
Veni mœnia, ſcilicet

Vt,

πύργους τοῦ Λαΐου, ἤγουν ἐπὶ τὴν πόλιν τοῦ Λαΐου, τὴν συγγενεῖς ἄρχοντας ἔχουσαν τῶν ἀρχόντων τῆς Φοινίκης.

Ἴσως

leg. p. 207. repererat in *Stobaeo Gesneri Grotius* p. 360, 21. ἀλλ' ἐν τυγχάνων in altero loco p. 568, 42. dederat *Gesnerus* ἀλλ' ἐν τυγχάνων. ne litera quidem erat mutanda: ſcripſerat *Euripides* in Bellerophonte:
Τοῖς πράγμασιν γὰρ οὐχὶ θυμοῦσθαι χρεών,
Μέλει γὰρ αὐτοῖς οὐδέν· ἀλλ' οὑντυγχάνων,
Τὰ πράγματ' ὀρθῶς ἢν τιθῇ, πράξει καλῶς.
Veram ſcripturam non vidit *Gatakerus*, optime tamen & ſolus mentem Tragici cepit ad *M. Antonin.* VII, 38. —— *bene hic erit Qui rebus obtingentibus recte utitur:* ἐντυγχάνων eſt ὁ ἐντυγχάνων τοῖς πράγμασι. Hoc tamen genuinum eſſe fatebitur, ſi quis forte noſtro loco maluerit vulgatam retinere.

Vs. 224 Καδμείων δ' ἔμολον γᾶν,] Sic e Mſſ. vulgaſſe *Kingium*, indicant Codd. Leid. & Flor. qui δ' quoque praeferunt: litera admiſſa debuerant haec a praecedentibus, diſtinctione poſita, ſeparari, ut a me factum: hoc pacto, Πόλεως ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς Καλλιστεύματα Λοξίᾳ, referendum erit ad priora ἔβαν Ἀκροθίνια Λοξίᾳ Φοινίσσας ἀπὸ νάσου —— Niſi noſtro colo Codices ſibi conſtarent, novam ſic periodum ordiri maluiſſem: Πόλεως δ' ἐκπροκριθεῖσ' ἐμᾶς, / Καλλιστεύματα Λοξίᾳ, / Καδμείων ἔμολον γᾶν, / Κλεινῶν Ἀγηνοριδᾶν / —— perperam Editiones quaedam habebant Ἀγηνωριδᾶν· Mſſ. Leid. Ἀγηνορειδᾶν· —— Mox Vs. 227 Πεμφθεῖσ' ἐνθάδε π. erat in Codd, Leid. & Flor. —— Vs. 228 Ἴσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις, pro χρυσοτεύκτοις, dedit e Mſſ. *Kingius*; ſine Codicibus *Battierius*; qui praeterea „Ἴσα δ' „(inquit) „*pro* Ἴσα *ſcribendum*, „*alias verſus non dici poſſet* αἰ-

„ φα-

Ἶσα δ' ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις
Φοίβῳ λάτρις γενόμαν.
Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ
Ἐπιμένει με, κόμας ἐμὰς
Δεῦσαι, παρθένιον χλιδὰν,
Φοιβείαισι λατρείαις.
Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς
ΔικόρυΦον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων
Βακχείων, Διονύσου

Οἶνα

Ἴσως δὲ καὶ ὁμοίως τοῖς ἀναθήμασι ἐκ χρυσοῦ κατεσκευασμένοις δούλη Φοίβῳ ἐτάχθην γενέσθαι. λείπει ἐξ ὗ, Φησὶν, ἐναπολούσασθαί με τῷ τῆς

„ φαλος eique *similis* v. 35. Idem mox γενόμαν posuit, pro ἐγενόμαν· Libri quoque Leidenses γενόμαν exhibent & *Kingius*.

Vs. 230 Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ Ἐπιμένει με]. Quod Codex praebet Flor. Περιμένει με vulgato non postponerem: hic quidem *Grotiana* minus cepit *Vondelius*, qui Belgicis numeris Phoenissas expressit *Euripidae*. Quae sequuntur proxima, structuram efficiunt impeditam, κόμας ἐμὰς Δεῦσαι παρθένιον χλιδάν. Literula mutata faciliorem restituet: Ἔτι δὲ Κασταλίας ὕδωρ / Περιμένει μ', ὃ κόμας ἐμᾶς / Δεύσει παρθένιον χλιδὰν / Φοιβείαισι λατρείαις. *fontis adhuc aqua me*|*manet Castalii, quae comae meae puellarem sic ornatum irrigabit*, ut apta *Phoebeo* sim *ministerio*, με tantum in μ', ὃ fuit mutatum: κόμας ἐμὰς, παρθένιον χλιδὰν *Scholiasta* reddiderat τὰς κόμας αἳ κάλλος καὶ τρυφή εἰσι τῶν παρθένων· quanto rectius accentu mutato iungemus κόμας ἐμᾶς παρθένιον χλιδάν —— Legitur infra v. 1497. Κρᾴδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ' ἐμᾶς· *Non flavo retinens subtilem vertice mitram*, Ariadne *Catulli* LXIII, 63. capitis ornatus dicebatur κόμης χλιδή. Hermione memorat in *Euripidis* Androm. v. 147. Κόσμον μὲν ἀμ-

φὶ

Vt, ſignum velut aureum,
Cyrrhæo ſacra numini
Legem ſervitii feram.
Tum me Caſtaliæ manent
Crines quo madeant aquæ,
Gratus virginibus latex
Phœbum quæ dominum colunt.
O mons edite, & ô micans
Vis flammæ gemino è iugo,
Baccheoque cacumine
Vitis, quæ teneras ferens Vvas,

τῆς Κασαλίας ὕδατι, καὶ διαβρέξαι τὴν ἐμαυτῆς κόμην, ἵνα ἁγνὴ γενομένη, τέτῳ τῷ θεῷ λατρεύσιμι. ὦ Παρνάσσιον ὄρος, λάμπον διπλῇ λαμπηδόνι, ὑπὲρ ἄκρων τῶν ἑορτῶν Διονύσε, καὶ

φὶ κρατὶ χρυσέας χλιδῆς· capillos capite deiectos καρατόμους χλιδὰς dixit *Sophocles* Elec. v. 52. *Aeſchylus*, *Phylarcho* citatus, apud *Athen.* XII, p. 528. c. Χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς. *Euripides* Danaë apud *Stobaeum* Tit. LXII, p. 399, I. Φιλεῖ κάτοπτρα, καὶ κόμης ξανθίσματα.

Vs. 236 Διονύσε Οἰνάνθ',] In Scholiis ad *Ariſtoph.* Aves v. 589. legitur: Οἰνάνθη, ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς, καὶ Εὐριπίδης· Οἰνάνθ' ἃ καθαμέριον στάζει. καὶ, τὸ πολύκαρπον οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν, quae Vir Doctus hinc derivata vidit & corrigit in Miſcell. Obſerv. Vol. III, p. 109. Conferri poterit Scholion in Ranas v. 1355. & *Ez. Spanhemius*. Hunc *Euripidae* locum deſignabat *Triclinius* in *Sophoclis* Antig. v. 1146. —— Haec & vicina *Vondelius* egregie convertit:

O dubble berghtop, klaer beſcheenen
Van 't licht der Zonne! ô vruchtbre kruin,
Begroeit met wyngaert rondom heenen
En ranken, eedle druiventuin!
Gy ſchaft hier nektar alle dagen,
Die 't hart verheught. ô drakeneſt!
O toppen, daer de goôn uitzagen,
Dianaes berg en jaghtgeweſt.
Och of ik ſtil in Febus kooren,
Daer Dirces bron niet ruiſcht nog ſtroomt,

Οἶνα θ', ἁ καθαμέριον στάζεις
Τὸν πολύκαρπον
Οἰνάνθας ἱεῖσα βότρυν,
Ζάθεά τ' ἄντρα δράκοντος,
Οὔρειαί τε σκοπιαὶ θεῶν,
Νιφόβολόν τ' ὄρος ἱερὸν,
Ἑλίσσων ἀθανάτας θεοῦ
Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος,
Παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου,
Δίρκαν προλιποῦσα.

A N-

καὶ σὺ ὦ ἄμπελε, ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν στάζεις οἶνον, διδοῦσα τὸν ἀεὶ καρποφορούμενον βότρυν τῆς οἰνάνθης, τουτέστι τὸν τὴν οἰνάνθην ποιοῦντα, ἤγουν τὸν λεπτότατον οἶνον, καὶ τὰ ἄγαν θεῖα ἄντρα τοῦ Δέλφινος, ὃν ἀνεῖλεν ὁ Ἀπόλλων, καὶ ὀρειναὶ σκοπιαὶ τοῦ

'A-

Verquikt met zang en ſpel te hooren,
Myn tyt moght ſlyten onbeſchroomt.

Haec ſpeciminis gratia noſtratibus adpoſuiſſe non poenitet.

Vs. 242 Ἑλίσσων ἀθανάτας θεοῦ κ. τ. λ.] Sic aliquoties in Scholiis legebatur pro Εἱλίσσων, quod erat in contextu vulgatum: Ἑλίσσων praeferebat optimus Leidenſium A, alter B. ἑλίσσων. *Battierius* in Schedis: „Ἑλίσσων ſcribendum pro εἱλίσσων, ibi enim „alias ἐπίθετον α eſſe non poſ„ſet „ Grammatici dubitarunt, utrum ante vel poſt vocem Ἑλίσσων eſſet ponenda diſtinctio; ut ſcilicet invocaretur Apollo, προλείπων τὸν Παρνασσόν. Νιφόβολον τ' ὄρος ἱερὸν Ἑλίσσων· Unus eorum, neque illud inepte, omnia cenſuit iungenda, ut ſenſus eſſet: γενοίμην χορὸς τῆς θεοῦ, ἑλίσσων ἐν ταῖς χερσὶν τὸ ὄρος. hic vero ſenſus ut effi-

Vvas, livida germina,
Guttam nectaris ebrii
Nullo non generas die:
O ſanctum & venerabile
Antrum, quod tenuit draco:
Sublimes ſpeculæ Deûm,
Et montem nive candidum,
Qui circum pede verteris
Dianæ dominæ chorus,
Expers ô utinam metus
Degam ſedis in intimis
Phœbeæ penetralibus,
Dirceis procul à vadis.

A N-

Ἀπόλλωνος, εἴθε καταλιποῦσα τὴν Δίρκην τουτέστι τὰς Θήβας γενοίμην τῆς ἀθανάτου θεοῦ τῆς Ἀρτέμιδος χορὸς στρεφόμενος ἄφοβος κατὰ τοὺς ναοὺς τοῦ Ἀπόλλωνος τοὺς κατὰ τὸ μέσον τῆς γῆς.

Νῦν

efficiatur, ſcribendum: Νιφοβόλοις' ὄρος ἱερὸν / Ἑλίσσων ἀθανάτας θεᾶ, / Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος. Novi, quem hic offenderit ἀθανάτας θεᾶ adpellatio. *Deam* vocat *immortalem*, quacum ipſa mortalis puella choreas ageret: Homereum Achillem ἀθανάτη τίκε μήτηρ· vulgo quidem diceretur ἀθάνατος θεά, ſed in chorico verſu recte vocatur ἀθανάτα· in *Euripidis* Medea v. 826. legitur χώρας ἀπορθήτου· quod habet Mſ. Flor. ἀπορθήτας ſincerum arbitror. Voluit autem ſine dubio Dianam hic deſignare Phoeniſſa, cui cum fratre templum erat in altero Parnaſſi colle ſacrum. *Scholiaſtes* ἔνθι χορεύσαιμι σοὶ (*Apollini*) καὶ τῇ Ἀρτέμιδι. Hymno in Dianam, inter *Homericos* xxv, Diana venando ſatiata venire dicitur in aedes fraternas v. 14. Δελφῶν ἐς πίονα δῆμον. Μου-

[illegible]

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων
Θούριος μολὼν Ἄρης
Αἷμα δάϊον φλέγει
Τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει·

Κοι-

Νῦν γὰρ πόλεμος ὁρμητικὸς ἐλθὼν, Φόνον τὸν ἀπὸ τῆς μάχης ἀνάπτει

τῶν καὶ Χαρίτων καλὸν χορὸν ἀρτυνέουσα, &, postquam arcum & sagittas suspendit, Ἡγεῖται χαρίεντα περὶ χροῒ κόσμον ἔχουσα Ἐξάρχουσα χορούς. --- Talis chori pars desiderat esse Phoenissa: ἔρος ἱερὸν Ἐλισσιῶν ἀθανάτας θεοῦ Χορὸς γενοίμαν ἄφοβος. In *Euripidis* Hercule Fur. v. 690. Delindes dicuntur Εἰλίσσουσαι καλλίχοροι.

Vs. 246. Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων] *Hephaestion* p. 18, agens de metro trochaico, ἔστι, ait, ἐπίσημα ἐν αὐτῷ καταληκτικὸν δίμετρον μὲν καταληκτικὸν τὸ καλούμενον Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον· οἷον τὸ, Νῦν δέ μοι πρὸ τειχέων / Θούριος μολὼν Ἄρης. Plus semel haec etiam in Scholiis ad *Hephaest.* citantur. In Cod. Leid. B interpretatio γὰρ male locum occupat in hoc versu τοῦ δὲ ----- Recte Schol. ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ --- Hic scilicet rationem reddit, cur paulo ante desiderabat χορὸς γενέσθαι ἄφοβος --- νῦν γὰρ ἡμᾶς ὁ παρὼν πόλεμος ἐκφοβεῖ.

Vs. 248 Αἷμα δάϊον φλέγει] *Mars* egregie dicitur *nil nisi sanguinem spirare:* sed *Euripideis* ista *Grotii* minime respondent: quod olim dederant, *Mars sanguinem hostilem incendit Huic --- urbi*, corrigens *Kingius* vertit, *Mars bellum hostile incendit.* Δάϊος est πολέμιος· δήϊα τεύχεα & πολεμήϊα τεύχεα permutantur ab *Apollonio Rhod.* I, v. 625. IV, 206. & IV, v. 1180. Sed *bellum hostile* nuspiam, opinor, αἷμα δάϊον vocatur --- Αἷμα *caedem* quidem designat; vid. *D'Orvillius* in *Chariton.* p. 374, 375. quin imo Δάϊοι φόνοι memorantur in *Euripidis* Herc. Fur. v. 914. ut dubium nullum sit, quin

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

Nunc me his mœnibus obſidens
Sævo Mars gravis impetu
Spirat nîl niſi ſanguinem.
Eheu nequid huïc precor
Vrbi triſtius accidat.

Nam

ὅτι κατὰ τῆσδε τῆς πόλεως, εἴθε μὴ συμβαίνῃ αὐτῇ.

κοι-

quin αἷμα δάϊον ſignificare potuerit *caedem bellicam* vel *hoſtilem*. Verum illud quaero, conveniatne huic loco talis ſignificatus, & an Mars dici poſſit hoc ſenſu Αἷμα δάϊον φλέγειν --- πόλει. Vetus eſt in hunc verſum Scholion: πόλεμον --- (ἀκμαῖον reſpicit initium Strophes Νῦν) διεγείρει τῇδε τῇ πόλει· optime primum φλέγει interpretatur Grammaticus διεγείρει, vel ἀνεγείρει, *excitat*. vid. Cl. *Abreſch*. Anim. ad *Aeſch*. p. 108. cui noſter forte locus obverſabatur: nam infra v. 258, φλέγει neutra virtute poſitum tantumdem valet atque ἀστράπτει· conf. *Io. Daviſius* ad *Ciceron*. Tuſc. Diſp. III, 31. p. 228. Deinde *bellum* mea ſententia dici non potuit Αἷμα δάϊον, verum elegantiſſime Χεῖμα δάϊον· atque ita ſuſpicor *Euripidem* dediſſe: Ἄρης Χεῖμα δάϊον φλέγει τᾷδ', ὃ μὴ τύχοι, πόλει. *Mars bellicam, quod abominor, adverſus hanc urbem excitat tempeſtatem*; Scholiaſten autem, Χεῖμα δάϊον φλέγει, docte reddidiſſe, πόλεμον ἀνεγείρει. Quod hic Χεῖμα δάϊον, infra dixit κλύδωνα δορὸς Δαναϊδῶν v. 866, & in Supplic. v. 474. Magnifice *Sophocles* Antig. v. 681. Δορὸς τ' ἂν ἐν χειμῶνι προστεταγμένον Μένειν· hinc expreſſum illud *Platonis* ex Apol. Socrat. p. 28. D. οὗ ἄν τις --- ταχθῇ, ἐνταῦθα δεῖ μένοντα κινδυνεύειν. *Aeſchylus* in eadem re Theb. v. 116. Κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν --- Καχλάζει, πνοαῖς Ἄρεος ὀρόμενον. conf. *Bern. Martini* Var. Lect. III, c. III. *Quintus Smyrnaeus* II, v. 216. Σὺν δ' ἵππων κεναγηδὸν ὁμῶς, ἅτε κύματα πόντου, Πάντοθεν ἐγρομένων ἀνέμων, ὑπὸ χείματος ὥρῃ. *Alcmanis* ſervavit nobis iambicum dimetrum *Priſcianus* p.

M 547,

Κοινὰ γὰρ φίλων ἄχη·
Κοινὰ δ', εἴτι πείσεται
Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ,
Φοινίσσα χώρᾳ. φεῦ, φεῦ.
Κοινὸν αἷμα, κοινὰ τέκεα
Τᾶς κερασφόρου πέφυκεν Ἰοῦς·
Ὧν μέτεςί μοι πόνων.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

Ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος

Ἀσπί-

κοιναὶ γὰρ αἱ λῦπαι τῶν φίλων, τοῖς φίλοις δηλουότι. κοινὰ δὲ τῇ χώρᾳ τῆς Φοινίκης εἴ τι πείσεται ἡ ἑπτάπυργος ἥδε γῆ. κοινὸν τὸ γένος τῶν ἐν

547, F. Καὶ χεῖμα πῦρ τι διέφιον. Istam autem vocis formam χεῖμα Tragicus usurpat & alibi, & in deperditi dramatis apud *Strabonem* fragmento VIII, p. 563. quo καλλίκαρπον dixit Messeniacam regionem: Καταῤῥυτόν τε μυρίοισι νάμασι, Καὶ βουσὶ καὶ ποίμναισιν εὐβοτωτάτην, Οὔτ' ἐν πνοαῖσι χείματος δυσχείμερον, Οὔτ' αὖ τεθρίπποις ἡλίου θερμὴν ἄγαν. Sic locum istum non dubitanter corrigo; versu secundo vulgabatur, ne leviora memorem, Καὶ βουσὶ καὶ ποιμέσιν. *Casauboni* ποιμέσιν, si Graecum est, Attici certe non admittebat Tragici senarius.

Vs. 251 Κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται] Ante *Barnesium* vulgabatur

Nam communia ſunt mala
Cunctis, ſedere mutuo
Simplex quos ſociat fides.
Communis dolor hic quoque
Phœnici veniat ſolo,
Clades ſi gravis incubet,
Septenis ſua mœnia
Portis quod premit, oppido.
Nam commune trahant ſibi
Ortum ſanguine nobili
Iüs cornigeræ genus.
Hinc tangit mihi pectora
Thebani populi labor.

ANTISTROPHE.

Nubis iam clipei in modum

Circa

ἐν τῇδε τῇ γῇ καὶ τῇ Φοινίκῃ, κοινὰ τέκνα τῆς βοὸς γενομένης Ἰοῦς ὑπάρχει. ὧν τῶν πόνων μετουσία ἐστί μοι. Περὶ δὲ τὴν πόλιν πλῆθος πυ-

tur πείσεθ' Ἑπτάπυργος ἄδε γαῖα· *Barnesius* πείσεται reſtituit; in ora libri γᾶ legendum eſſe monens ob metrum. Utrumque recepit *Kingius*: prius viderat & *Battierius*. Γᾶ legitur in Mſſ. Leidenſibus: vid. Scholion in v. 632, vulgatum e Mſ. Baroc. --- Ceterum haec aliter, ac vulgo fit, cepiſſe nonnullos, indicat Scholion, quod ſuppeditat Auguſt. Cod. Γράφεται, Φοίνισσα χώρα· κατ' εὐθεῖαν· ἵν' ᾖ, (ſic ſcribendum) ἀπὸ κοινοῦ τὸ πείσεται. εἰ δὲ πείσεται ἄδε γᾶ, πείσεται καὶ Φοίνισσα χώρα. mihi vulgata ſcriptio melior videtur.

Vs. 257 Ἀμφὶ δὲ πόλιν νέφος] *Battierius* in ſchedis: ,, *Verſus* ,, de-

Ἀσπίδων πυκνὸν φλέγει,
Σχῆμα φοινίου μάχης,
Ἂν Ἄρης τάχ' οἴσεται
Παισὶν Οἰδίπου φέρων
Πημονὰν Ἐριννύων.
Ἄργος ὦ Πελασγικὸν,
Δειμαίνω τὰν σὰν ἀλκὰν,
Καὶ τὸ θεόθεν· οὐ γὰρ ἄδικον
Εἰς ἀγῶνα τόνδ' ἔνοπλος ὁρμᾷ

11 Ὃς

πυκνὸν ἀσπιδηφόρων ἀνδρῶν ἀνάπτεται, κατάστασις φονίου μάχης, ἣν (τὴν μάχην) Ἄρης ἴσως οἴσει κατὰ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος, φέρων βλάβην ἕνεκα τῶν καταρῶν τοῦ Οἰδίποδος. ὦ Ἄργος, δέδοικα τὴν σὴν ἰ-

„ *debet eſſe trochaicus dimeter* „ *catal. ſcribe igitur* Ἀμφὶ δὴ π. „ *ν.* „ ---- In Vs. 260 Ἂν Ἄρης τάχ' οἴσεται ---- olim quoque lectum fuiſſe liquet e Scholiis, ---- τάχ' εἴσεται, quam lectionem ſic interpretatur Grammaticus: τὴν μάχην ταχέως γνώσεται ὁ πόλεμος· neutri lectioni poterit accommodari, quod legitur praeterea: τὴν μάχην φέρων τοῖς παισὶν Οἰδίπου ταχέως προσθήσεται. huius adnotationis auctor ſcriptum forte repererat in ſuo Codice: Ἂν Ἄρης τάχ' ἥξεται Παισὶν Οἰδίπου φέρων· Ex his duabus poſtremis alterutra videtur eligenda lectio: neutram temere ſpreverim: ἥξεται φέρων tantumdem ſignificaret, ac οἴσεται, vel ἥξει· hoc uſu participium φέρων *veniendi* verbis ſolet adiungi: Ἥκω φέρων legitur in *Aeſchyli* Theb. v. 40. *Eurip.* Oreſte v. 855, 1630. Ἥκει φέρων *Damoxenus* dixit apud *Athen.* XI, p. 468. F. & XV, p. 676. A. *Polycharmus* Naucratita: ἥκει φέρων. *Callimachus* hymno Cereris v. 123. Λευκὸν ἔαρ, λευκὸν δὲ θέρος καὶ χεῖμα φέροισα Ἥξει καὶ φθινόπωρον· --- In Euripideis tamen mihi quidem altera lectio perplacet: Ἂν Ἄρης τάχ' εἴσεται / Παισὶν Οἰδίπου φέρων / Πημονὰν Ἐριννύων· in hunc ſenſum, ab illo, quem Scholiaſta dedit, diverſum accipienda: *quod* (bellum) *protinus inferre ſe Mars intelliget velut exitium Oedipi liberis a Furiis allatum.* Εἴσεται Atticum eſt; com-

Circa mœnia fulgurant.
Hæc præſagia prœlii,
Quod Mavors ſubito feret
Natis Oedipodæ, impiis
Immiſſum à Furiis malum.
Argos bella Pelaſgicum
Horreſco tua, ſed Dei
Vindictam magis: haud movet
Arma iniuſta, ſui patris

Natus

ἰσχὺν, καὶ τὴν δικαιοσύνην· ἐ γὰρ ἀδίκως εἰς τόνδε τὸν ἀγῶνα, τὸν τῆς μάχης δηλονότι, ὥρμησεν ἔνοπλος

communis dialecti Γνώσεται, notante *Moeride*; hic, ut plerumque, reſpicit *Ariſtophanis* e Nubibus v. 525. in cuius v. 1142, legitur Τάχα δ' εἴσομαι· hoc, & *Aeſchyleum* e Choeph. v. 303. Τάχ' εἴσεται, firmat eam, quam dicebam, noſtri loci lectionem; ubi τάχ' εἴσεται --- φέρων venuſtus eſt, & ne Latinis quidem Poëtis inuſitatus, Atticismus, quo verbis, inprimis *cognoſcendi* pollentibus aut huic adfini ſignificatu, participiorum, interdum & adiectivorum, ſic recti caſus ſubiicuntur: prae ceteris frequentat hunc idiotismum *Sophocles*; docti non requirent iſtius uſus exempla; quae poterunt aliunde repeti, & ex *Henr. Stephani* Append. de Dial. Att. p. 162, 163. *Balthas. Stolbergio* ad Ajacem *Soph.* p. 239, 240. aptiſſima dabunt Eruditiſſ. *Abreſchii* Lectiones Ariſtaen. p. 18. Ne quis tamen dubitet, apud *Euripiden* etiam iſta talia ſunt frequentiſſima. vid. Hecuba, v. 396. Oreſt. v. 575, 626. Med. v. 350. Hipp. 56, 304, 406, 892. Alc. v. 148, 443. Androm. 726, 815. Heraclid. v. 206. Rheſ. v. 442, ubi recte legitur in Flor. Mſ. ξὺν παισὸ' ἄϊπος οἶδα τλὰς πορπάσμασιν.

Vs. 265 οὐ γὰρ ἄδικον] Incertum, an Codicis auctoritate *Kingius* dederit ἄδικος· alterum, Mſſ. Leid. & Flor. firmatum, &

M 3 ſine

11 Ὃς μετέρχεται δόμους.

ΠΟΛΥΝΕΙΚΗΣ, ΧΟΡΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΠΟΛ. Τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρά μ' εἰσεδέξατο
Δι' εὐπετείας, τειχέων ἔσω μολεῖν.
Ὃ καὶ δέδοικα, μή με, δικτύων ἔσω
Λαβόντες, οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα.

Ὢν

ὁ παῖς ὃς ἀπαιτεῖ τὴν βασιλείαν.

Ὦ

ſine controverſia genuinum, revocavi. --- Vs. 267 *Kingium* ſequutus pro, Παῖς, ὃς μετέρχεται δόμους, omiſſa voce Παῖς (quam agnoſcunt Mſſ. Leid. & Flor.) ſcribendum duxi: Ὃς μετέρχεται δόμους. *Grotius*, qui, more Criticorum iſtius aevi, nonnullis tantum in locis Codices videtur inſpexiſſe Pariſinos, in illis praetermiſſam eamdem vocem verſui noxiam eiecerat: Hic *Battierium* mirabar, qui " *verſu*, ait, " 266 *ἱερμᾷ non eſt verbum, ſed nomen; itaque verſu ſequenti ἐς ſpurium eſt & eliminandum: eo enim ſervato metrum neutiquam ſubſiſtit*: " iſta ſcribens animum ad vicina non advertebat vir optimus, cuius potuerat omitti nota, niſi iam proſtaret in Muſeo Helvet. publicata.

Vs. 268 Τὰ μὲν πυλωρῶν κλεῖθρα] Codices hic κλεῖθρα repraeſentant: κλῇθρα tamen paſſim Attico more ſcriptum apud *Euripiden*, in Hippol. v. 577, 808. Iphig. Taur. v. 99, 1304. Herc. Fur. v. 332. Helena v. 1196. apud *Ariſtoph.* in Veſpis v. 1475. Lyſiſtr. v. 264. Atticum morem dum dico, Atticos intelligo recentiores *Euripide*, cuius aevo ſi nondum fuit Ionicum Η Athenis receptum, dubium non eſt, quin κλεῖθρα ſcripſerit, & κλεῖδας· Iones κλήϊθρα pronunciarunt & κλήϊδας. Attici contraxerunt iſta talia poſt Euclidis certe Magiſtratum in κλῇ-

θρα,

Natus qui repetit domum.

POLYNICES, CHORVS, IOCASTE, ETEOCLES.

IAMBI.

POL. Iam me quidem intus clauſtra portarum tenent,
Tam facile in urbem credulo ingreſſum pede.
Quam metuo, ne me, retibus poſtquam ſuis
Tenent, abire non ſinant ſine ſanguine.
Par-

θρα, κλῆδας· in uſum autem receptis Ionicis literis, vetus *Aeſchyli*, *Sophoclis*, & *Euripidae* ſcribendi ratio fuit in illam paulo recentiorem a Grammaticis transmutata: videatur Scholion in Phoen. v. 688, quantivis pretii. κλῆδας itaque reperias in Eumen. *Aeſchyli*, v. 830. & in *Euripidis* Troaſin, v. 493. ubi paulo ante proſtat inſignis in Cod. Florentino lectio: Δούλη γυνὴ γραῦς Ἑλλάδ' εἰσαφίξομαι· pro εἰς δόμους ἀφίξομαι. Praeterea leguntur in Euripideis ἔκλῃσε· κλῄσαντε· ἄκλῃστα· in *Thucydidis* II, c. XVII, κλῃστὸν vulgatae κλῃϊστὸν anteponit *H. Stephanus*; κλειστὸν procul dubio dederat *Thucydides*; recte *Waſſius* in L. VII. c. LXX, κλείσεις genuinam eſſe credidit ſcripturam. Paulo ſunt rariora, quae memorantur apud *Etymologum* p. 604, 55, contracta, Νηρῇδες, Βρισῇδες, Χρυσῇδες, καὶ Καδμῇδες· prima forma proſtat aliquoties apud *Euripiden*; Θησῇδαι in Eumen. *Aeſchyli* v. 1029. ad iſtam normam fuerat a Grammaticis poſitum, ubi ſcribere debuit *Aeſchylus* Θησεΐδαις.

Vs. 270 Ὁ καὶ δέδοικα.] Cur hic legi malim: Ὧι καὶ δέδοικα supra fuit indicatum ad verſum 157. --- Verſu ſequenti, pro μισθῶσι, (quod tamen legitur in Mſſ. Leid.) recte *Barneſius* & *Kingius* vulgarunt μισθῶσ' ἀναλαβὼν χερί. commode ſic anapaeſtus evitatur ſede quarta. Quid ſibi velit adnotatio veteris

Ὧν οὕνεκ' ὄμμα πανταχῇ διοιστέον,
Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μὴ δόλος τις ᾖ.
Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,
Τὸ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.
Ὠή, τίς οὗτος; ἢ κτύπον φοβούμεθα;
Ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,

Ὅταν

ris Enarratoris, expendetur alibi. Hic satis erit dixisse, antiquam forte lectionem ἐ κεῖσ' ab histrionibus in faciliorem pronunciatu fuisse demutatam.

Vs. 272 Ὄμμα πανταχῇ διοιστέον Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο,] Nihil erat caussae, cur πανταχοῦ substitueret *Kingius* in locum vulgatae πανταχῇ· nisi quod illud in nonnullis reperiretur Codd. ut certe prostat in Leid. A, & Cantabrig. cuius lectiones adnotarunt *Barnesius* & *Piersius*: ὄμμα πανταχοῦ στρέφων legitur in *Euripidis* Iphig. Taur. v. 68. bis tamen apud *Aristophanem* in simillimis locis πανταχῇ, quae sine controversia sunt ex Euripideis expressa. conf. *Jo. Taylor* ad *Lysiam* p. 28. In Comici Thesmophor. v. 966. legitur: Ἐπισκοπεῖν δὲ πανταχῇ / Κυκλοῦσαν ὄμμα χρὴ χοροῦ κατάστασιν· *Euripidis* est in Phoenissis v. 366. --- δι' ἄστεος Κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον· hunc locum nostrumque simul respicit *Aristophanes*; cuius est in eadem Fabula v. 672. Πανταχῇ διαρρίψον ὄμμα / Καὶ τὰ τῇδε καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. haec scribenti locus obversabatur *Euripidis* ex Oreste v. 1263. Δόχμια νῦν κόρας / Διάφερ' ὀμμάτων / Ἐκεῖθεν ἐνθάδ' (contra Phoen. v. 98. Ἐνθένδ' ἐκεῖσε) εἶτ' ἐπ' / Ἄλλαν σκοπιάν. Propemodum interpretatur *Seneca* Hercule in Oeta v. 482. *Circumspice*, --- *Partemque in omnem vultus inquirens eat.* *Virgilius* Aen. XII, v. 558. *Huc atque huc acies circumtulit.* --- Dubium nullum est quin depravata sint haec in *Aristophanis* Thesmophor. v. 485. Καὶ περισκοπουμένη κἀκεῖσε, καὶ ταύτ' ἐκ δεξιᾶς, / Μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα· Sed illud poterit in dubitationem cadere, rectene restituerim duo tetrametros catalecticos, legendo: Κύκλῳ περισκοπουμένη, κἀκεῖσε, καὶ τὰ τῇδε / Ἐκ δεξιᾶς, μὴ ξυμφορὰ γενήσεται τὸ πρᾶγμα· videantur ad v. 93 notata. Si Κύκλῳ paulo remotius a vulgato Καί, certe τὰ τῇδε quo fuerit modo corru-

Partes in omnes luminum eſt acies mihi
Circumferenda, ne quis hic lateat dolus.
Simul enſis huius freta præſidio manus
Securitatem quæret ex audacia.
Ohe, quis ille? temere an horremus ſonum?
„ Nam cuncta, quamvis fortibus, faciunt metum,
„ Ho-

ruptum, Criticum latere non poterit: aptum autem huic eſſe ſedi, paulo ſuperius prolata demonſtrant; quibus ſuccedat ex Avibus Comici v. 423. Σὰ ξυνὸν γὰρ δὴ πάντα, καὶ / Τὸ τῇδε, καὶ τὸ κεῖσε, καὶ / Τὸ δεῦρο --- Euripidea noſtra perſtringi veteres animadvertere Grammatici; legitur enim in Scholiis: Τοῦτο ἐκ τῶν μηδέπω διδαχθεισῶν Φοινισσῶν φησὶ, καὶ τὸ κεῖσε καὶ τὸ δεῦρο. καὶ ὅλως πολὺ παρὰ πᾶσι ξυνὸν· quae poſtrema ſenſu vacant, facile tamen, e Scholio ad v. 347, ſic poterunt corrigi: καὶ ὅλως πολὺ παραπλήσιον τὸ τοιοῦτον. ubi praeter alia haec quoque proſtant velut e Phoeniſſis *Euripidae*: Καὶ ἐκεῖσε καὶ δεῦρο μηδέπως ποιεῖ. noſtrum ſenarium, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, μή δόλος τις ᾖ, in iſtis mendoſe ſcriptis detexit vir Eruditus in Miſcell. Obſ. V. III, p. 108. frequentat illud *Euripides*: eſt tamen & τὸ κεῖσε δεῦρό τ', in *Sophoclis* Trachiniis v. 946.

Vs. 277 Ἅπαντα γὰρ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται,] *Omnia enim audentibus periculoſa videntur.* Quanto rectius *Euripidae* mentem cepit *Grotius! Nam cuncta, quamvis fortibus, faciunt metum, Hoſtile quoties per ſolum carpunt viam.* Sed ut is ſenſus, ſi vocula *Nam* omittatur, verus efficeretur, corrigi debuerat: Ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται. In Mſ. Leid. A legitur: ἅπαντα γὰρ τοῖς τολμῶσι· vereor ne quis, aliud nomen ſubſtituendo, nobis illinc extundat: Ἅπαντα γάρ τοι . . . . *Sophoclis* dictum in *Stobaei* Floril. Tit. VIII, p. 96, 46. Ἅπαντα γάρ τοι τῷ φοβουμένῳ ψοφεῖ· neque illam nec ſane receptam in ſenario noſtro lectionem firmabit: οἱ δειλοὶ καὶ τὰ σύζυγα φοβοῦνται, inquit *Plutarch.* V Sympos. VII, p. 682. c. de Pompejo fugiente *Lucanus* VIII, v. 5. --- *pavet ille fragorem Motorum ventis nemorum*: talis dicebatur ψοφοδεής· vid. *Gataker.* ad *M. Antonin.* p. 191. Tyranni, quos omnes terrent aurae, ſemper incedunt armati: *Xenophon* in

Ὅταν δι' ἐχθρᾶς πούς ἀμείβηται χθονός.
Πέποιθα μέν τοι μητρὶ, κοὐ πέποιθ' ἅμα,
Ἥ τις μ' ἔπεισε δεῦρ' ὑπόσπονδον μολεῖν.
Ἀλλ' ἐγγὺς ἀλκή· βώμιοι γὰρ ἐσχάραι
Πέλας πάρεισι, κοὐκ ἔρημα δώματα.
Φέρ', ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς μεθῶ ξίφος,

Καὶ

Hierone p. 906. D. οἱ τύραννοι πάντες πανταχῇ ὡς διὰ πολεμίας πορεύονται. Sed inter hoſtes verſantibus Ἅπαντα καὶ τολμῶσι δεινὰ φαίνεται, *Cuncta quamvis fortibus faciunt metum.* Sic ab *Euripide* ſcriptum fuiſſe, Doctis facile conſtabit; ut intelligant haec noſtra tractaturi, nonnulla depromam, quae ne Graece quidem intelligentes, quamvis minuta ſint, univerſa faſtidiant: Καὶ pro καίπερ quum aliquoties poſuerat *Homerus*, velut in Il. E, v. 651. Ἔκθορε, καὶ μεμαῶτα (μάλα περ μεμαῶτα dixit alibi:) μάχης, χάζεσθαι οἴω· & in Il. O, v. 298. Poëtae praeſertim hoc uſu, pro *quamvis*, *tametſi*, voculam καὶ frequentarunt; ſed quivis etiam ſcriptores Attici: ſcriptoribus N. F. mea quidem ſententia iſta talia non deberent obtrudi: quantum ſatis eſt exemplorum iſtius uſus collegit Clariſſ. *Jo. Jacob. Wetſtenius*, pauca quoque dederat *Jacob. Elſnerus*, uterque locis alienis; hic in Obſerv. S. T. I, p. 344. ille notis in N. F. T. I, p. 780. A. Dum laudat *Heſiodi* verſum *Elſnerus*, prouti fuit a *Graevio* mutatus, manifeſtat ſe quoque parum veram iſtius uſus vim habuiſſe perſpectam: vulgatam in *Heſiodi* v. 357 Ἐργ. non ſollicitaſſet *Graevius*, ſi meminiſſet, καὶ, pro καίπερ poſitum, participiis praefigi. Quum autem ſatis frequentetur, eo tamen ſenſu rarius illud καὶ reperietur apud Tragicos, atque eam forſan ob cauſam in hoc loco Phoeniſſ. a ſciolo fuerat in τοῦ mutatum; in *Euripidae* quidem, quae ſuperſunt, fabulis, forte nuſpiam alibi, praeterquam in Rheſi v. 73, ubi non animadverſum decepit interpretes: Ὡς ἄν τις αὐτῶν, καὶ νεὼς (Mſ. Flor. νεῶν· vide v. 100.) θρώσκων ἔπι, Νῶτον χαραχθεὶς κλίμακας ῥάνῃ φόνῳ· *ut ſaltem eorum aliquis, etſi navem iam inſiliens*, (ſuorum nempe, non hoſtium) *in tergo tamen vulneratus, ſcalas ſanguine conſpergat:* in iſto quoque loco diſputari poteſt: non i-

„ Hostile quoties per solum carpunt viam.
Credo parenti, nec satis credo tamen,
Huc quæ ut venirem sub fide suasor fuit.
Auxilia præstò: nam sacrorum altarium
Ignes prope adsunt, atque non vacuæ domus;
Obscurus ensis in suas latebras eat.

Quæ-

item in hoc ex *Euripidis* Andromeda apud *Stobaeum* Tit. LXXXIX, p. 502, 49. Καὶ δοῦλος ὢν γὰρ τίμιος πλουτῶν ἀνήρ. *Sophocles* Trachin. v. 1218. μενῶ σ' ἐγὼ Καὶ νέρθεν ὢν, ἀραῖος εἰσαεὶ βαρύς. Idem in *Stobaei* Floril. Tit. CXIII, p. 584, 50. Τὰ πολλὰ φροῦδα, καὶ καλῶς εἰρημένα. *tum illa multa, quamvis pulcre dicta, excidunt animo:* locum ex Aiace Locro petitum liquet e *Ciceron.* Tuscul. III, c. 29. ubi postrema sic Latine conversa: *Ut illa ad alios dicta & praecepta excidant*: mallem neque haec nec *Sophoclea* tentasset Ill. *Boubierius*, notis in *Ciceron.* Tuscul. p. 243. legendum ratus πάγκαλως εἰρημένα. Semel alicui forte videri posset hoc sensu καὶ apud *Aeschylum* poni in Choëph. v. 107. Μέμνησ' Ὀρέστου, καὶ θυραῖός ἐσθ' ὅμως. sed ob eam, quam supra dixi, rationem, sine dubitatione debuerat in eum versum recipi *Canteri* correctio, κεἰ scribentis, vel κεἰ. in Theb. v. 453. legitur, κεἰ στόμαργός ἐσ' ἄγαν. *si vel*, aut, *etsi sit*: Καὶ, nominibus praefixum; saepe notat *etiam*; exemplo sit *Pindari* dictum, ad nostrum Euripideum diligenter comparandum, e Nem. Od. IX, 64. ἐν -- Δαιμονίοισι φόβοις / Φεύγοντι καὶ παῖδες θεῶν· *Bacchylides* apud *Stobaeum* Tit. X. p. 127, 9. Φρένα καὶ πυκινὰν Κέρδος ἀνθρώπω βιᾶται· Doricum ἀνθρώπω non debuerat sollicitari. Exstat apud eumdem *Pempeli* fragmentum insigne, mendis inquinatissimum, Tit. LXXVII. in illo *Parentes* dicuntur *liberis* φλαύροις καὶ ἀσυνέτοις (p. 461, 6.) εὖ μάλα φοβοειδέες καὶ ζοφεροί. corrige, sodes: εὖ μάλα, καὶ ζοφοειδέες, φοβεροί. *etiam mortui, valde terribiles: Platoni*, qui *Pempeli* paene verba transscripsit, dicuntur, τοῖς κακοῖς (ἀπιόντες) εὖ μάλα φοβεροί, LL. XI. p. 932. A. Nonnunquam, ubi Καὶ reperitur, ex καὶ ἐν contractum, κἀν restituendum, velut apud *Oppianum* Κυν. I, 328. Πῶλον ἐπιγνάψαι, κἀν νηδύϊ μητρὸς ἐόντα. In *Euripidis* Andromache, v.

777,

Καὶ τάσδ' ἔρωμαι, τίνες ἐφεςᾶσιν δόμοις·
Ξέναι γυναῖκες, εἴπατ', ἐκ ποίας πάτρας
Ἑλληνικοῖσι δώμασιν πελάζετε;
ΧΟ. Φοίνισσα μὲν γῆ πατρὶς, ἡ θρέψασά με·
Ἀγήνορος δὲ παῖδες ἐκ παίδων δορὸς
Φοίβῳ μ' ἔπεμψαν ἐνθάδ' ἀκροθίνιον.
Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος
Μαντεῖα σεμνὰ, Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάρας,
Ἐν τῷδ' ἐπεςράτευσαν Ἀργεῖοι πόλιν.

Σὺ

777, legitur: αἰδ' ἀρετὰ Καὶ θανοῦσι λάμπει· quod *Grotium*, *Gatakerum*, alios, non offendit: cum scribi deberet κᾂν θανοῦσι· recte scriptum in eiusdem apud *Suidam* in v. Φήμη fragmento: Φήμη τὸ ἐσθλὸν κᾂν μυχοῖς δείκνυσι γῆς· quod *Aeschines* adhibuit Orat. contra Timarch. p. 18. v. 15. vid. *Barnes*. II, p. 511. v. 269. In eiusdem sententiae dictis nonnunquam κἂν, pro *quamvis*, recte ponitur, sed iunctum participiis; in *Scymni Chii* Periegesi v. 17. -- ὧν ἡ δόξα κἂν τεθνηκότων --- μένει. *Oppiani* Ἁλ. II, v. 640. Ἀρετὴ δὲ κἂν ὀλλυμένοισιν ἐπηδεῖ. Pro κε εἰ ἐὶν in *Theocrito* Eid. XVI, 30, malim: Ὄφρα, κἂν εἰν ἀΐδαο κεκρυμμένος, ἐσθλὸς ἀκούσῃς.

Vs. 285 Ξέναι γυναῖκες] Nescio cur *Piersius Kingius*que dederint Ξεῖναι γ. nisi quod in nonnullis forte reperiretur Codd. ut in A Leid. In *Sophoclis* Elec. v. 662. Ξέναι γυναῖκες, πῶς ἂν εἰδείην σαφῶς, Εἰ τοῦ τυράννου δώματ' Αἰγίσθου τάδε; *Eurip*. Androm. v, 881. In his variant Codices: cum supra recte legatur in Phoen. v. 40, Ὦ ξένε, duo Leid. praeferunt Ὦ ξεῖνε· quod admissum secunda sede senarii daret anapaestum, Tragicis in locis paribus evitatum certe. Ὦ ξεῖνε *Sophocles* aliquoties posuit Oed. in Col. v. 1115, 1092, & alibi: legitur in *Eurip*. Iphig. Taur. v. 798. Ξεῖν', οὐ δικαίως --- vid. *D'Orvill*. Animadv. in *Charit*. p. 133. Eadem est in aliis quibusdam similibus inconstantia. --- In versibus, qui nostrum praecedunt & sequuntur, alibi quoque, recte *Kingius* vocibus adiecit ν, quod vocant ἐφελκυστικὸν, cuius defectus senarios labefecerat,

Quæram quis ille has adſtet externus domos
Grex feminarum. dicite ex origine 285
Cuiate Græcos ad lares acceditis?
CHO. Phœniſſa tellus corporis nutrix mei:
Sed Marte captam ſtirps Agenoridûm du-
Miſère donum fata reſeranti Deo. (ces
Iamque Oedipo me natus ad ſacras fuit
Miſſurus aras fœtaque oraclis loca, 291
Niſi obſidêret mœnia Argivûm phalanx.
Tu

rat, facillimo remedio ſaepenumero ſic ſanatos a *Kuſtero*, *Hemſterhuſio*, *D'Orvillio* & *Arnaldo*: ſemel illud monuiſſe ſatis erit.

Vs. 292 Ἐν τᾷδ' ἐπιστρατεύουσιν Ἀργεῖοι πόλιν.] Prorſus reiicienda Codicis Florentini lectio, Ἐν τ. ἐπιστρατεύουσιν Ἀργείαν πόλιν, ſciolo forte debetur, ad ſincera ſic corrumpenda propter inſolentiam ſtructurae permoto. Sed conſiderari lectio meretur *Euſtathiana*: Ἐν τ. ἐ. Ἀργεῖοι πόλει· quae reperitur in eius commentario ad *Hom.* Il. B, p. 179, 16. Si Codicibus Mſſ. illa firmaretur, poterat alicui genuina videri: *Euripides* Medea v. 1185, Διπλοῦν γὰρ αὐτῇ πῆμ' ἐπεστρατεύετο. *Ariſtophanes* Veſpis, v. 11, Κἀμοὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπεστρατεύσατο. Avibus v. 1521, Ἐπιστρατεύσειν φάσ' ἄνωθεν τῷ Διΐ. Sed quartus caſus huic verbo frequentius iungitur & apud *Euripiden*; atque adeo non eſt, cur illam vulgatae lectioni praeponamus: de duplici verbi huius ſtructura diligenter egit Clariſſ. *Abreſch.* in Addendis ad Anim. in *Aeſch.* p. 646, 647. ubi in exemplum quarti caſus advocari potuerat e Phoen. v. 608. aeque ac ille e Troaſin v. 22, Οἳ τήνδ' ἐπεστράτευσαν Ἕλληνες πόλιν. --- *Euſtathius* autem l. c. in exemplum σολοικοφανῶν & καινοπρεπῶν haec Euripidea profert: Μέλλων δὲ πέμπειν μ' Οἰδίπου κλεινὸς γόνος Ἐν τᾷδ' ἐπιστρατεύουσιν Ἀργεῖοι πόλει· quibus haec ſubdit ex Hippol. v. 22. petita: πολλὰ δὲ Πάλαι προκόψασ', οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ· quae propius conveniunt cum *Euripidis* e Palamede loco, cuius indicium debemus *Homeri* Codici Leid. Mſ. in Scholiis iſtis ineditis ad Il. B, v. 350, legitur:

Σὺ δ' ἀντάμειψαί μ', ὅςτις ὢν ἐλήλυθας
Ἑπτάςτομον πύργωμα Θηβαίας χθονός.
ΠΟΛ. Πατὴρ μὲν ἡμῖν Οἰδίπους ὁ Λαΐου·
Ἔτικτε δ' Ἰοκάςτη με, παῖς Μενοικέως.
Καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΧΟ. 1 Ὦ συγγένεια τῶν Ἀγήνορος τέκνων,
2 Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεςτάλην ὕπο,
3 Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ

4 Σ'

Ὦ συγγένεια τῶν Ἀγήνορος ἀπογόνων, τῶν ἐμῶν βασιλέων, ὑφ' ὧν δεῦ-

Εὐελπίδης ἐν Παλαμήδει, Λαΐε π. libenter legerim: Αἶαν, vel Αἴας, πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων Σχολή μ' ἀπεῖργε. quae, quoniam non reperientur alibi, minime spernenda, cum his tamen e Phoen. comparanda non sunt; ubi nominativi Μικκων &c: possunt in genitivos absolutos, quos vocant, resolvi, atque adeo *Lesbonactis* illud obtinet Ἀττικὸν σχῆμα, συνηθὲς Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι, p. 183. ex utroque quae sunt ad manum frustra describerentur: sed nollem cum isthac Attica loquendi forma confudisset *Lesbonax nominativum* in partitione Graecis & Latinis solemnem; quacum multo minus confundi debuerat Homerica rarior figura, quam attigit p. 188. omnium autem minime nominativus prorsus solutus, & Latine per *quod attinet* explicandus, *Athenaeo*, *Philostrato*, *Aeliano*, quin plebeiis scriptoribus quibusdam usitatissimus: similis usus, sed ex Orientali fonte ductus, cum aliquoties in Sacris etiam Libris obtineret, fieri non poterat quin probe discernenda saepius permiscerent, qui Graecos legunt Scriptores, ut hinc inde quidpiam decerpant illuc referendum. Homines Graece docti, postquam essent a *Stephano* moniti Anim. in Lib. de Dial. p, 27, 28. cogi-

Tu mihi viciſſim dic quis huc adveneris
Viſurus urbem turribus ſeptem editam.
POL. Genitor mihi rex Laio Oedipodes ſatus,
Iocaſta mater, nata quæ Menœceos. 296
Gens tota me Thebana Polynicen vocat.

MONOSTROPHICA.

CHO. Cognate ſalve ſanguis ex Agenore (lum.
Regum meorum, qui me in hoc mittunt ſo-
Supplex te, rex, venerans genubus 300
Pa-

δεῦρο ἀπεστάλην, γονυπετῆ προσκύνησιν προσκυνῶ

σε

gitatius haec tractare potuiſſent: mitto reliquos: ne *Iac.* quidem *Perizonius*, noſtrum e Phoeniſſis locum excitans, hac culpa vacat in *Aeliani* V. H. 11, c. XI. Atticam, quae hic obtinet, formam, alienis non intermixtis, optime, meo iudicio, tractarunt *Lud. Kuſterus* in *Ariſtoph.* Plutum v. 277. *Io. Daviſius* ad *Clementis Rom.* Epiſt. I, c. XI. ad *Ciceron.* Tuſcul. Diſp. III. 8. p. 179. & ad *Max. Tyr.* XXIV. §. 3. ubi noſtrum etiam locum produxit. Quia verſamur in *Euripide*, his unum ſaltem ex *Aeſchylo* ſuccedat exemplum & e *Sophocle*: huius eſt in Oedip. in Col. v. 1116. τέκν' ἐμφανέντ' ἄελπτα, μηκύνω λόγον. quae *Scholiaſtes* interpretatur: ἀέλπτως φανέντων ἐμοὶ τῶν τέκνων μηκύνω τὸν λόγον. *Aeſchylus* Suppl. v. 455. Καὶ γλῶσσα τοξεύσασα μὴ τὰ καίρια, Γένοιτο μύθου μῦθος ἂν θελκτήριος. his quinque ſimillima Tragici non ſuppeditabunt.

Vs. 300 Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ σ' ἄναξ] Scribendum cenſeo: Γονυπετῆ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ, / Ὦναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα. Peregrinus is oris hiatus in ὦ Ὦ Phoeniſſam non dedecet, cui Φοίνισσαν βοὰν tribuit Iocaſte v. 308. Phryx ſervulus in *Euripidis* Oreſte v. 1519. Προσκυνῶ σ', ἄναξ, νόμοισι βαρβάροισι προσπι-

Σ' ἄναξ, τὸν οἴκοθεν νόμον σέβουσα.
Ἔβας ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν.
Ἰὼ, πότνια, μόλε πρόδρομος,
Ἀναπέτασον πύλας,
Κλύεις, ὦ τεκοῦσα τόνδε
Μᾶτερ; τί μέλλεις ὑπώροφα μέλαθρα
Περᾶν, θίγειν τ' ὠλέναις τέκνου; ·

ΣΤΡΟΦΗ

σε ἄναξ, τὴν ἀπὸ τὴν ἐμῆς πατρίδος συνήθειαν τιμῶσα. ἀφίκε, ὦ Πολύνεικες, διὰ χρόνε εἰς τὴν γῆν πατρῴαν. ἰὼ σεβασμία ἐλθὲ ἔξω δραμοῦσα, προαπαν-

τισῶν. ubi legendum e Mſſ. Leid. προσπιτνῶν· Erant aliunde nota, quae *Barneſius* collegit ad Troad. v. 1021. Praefixum Σ fecit, ut antiquitus hic lectum fuiſſe credam Ὦ ἄναξ· quod legitur in Hippol. 834. Alc. 220, 539. Bacch. 1030. Cycl. 289. & alibi. Neſcio, hercle, quomodo Γονυπετεῖς ἕδρας προσπιτνῶ Graece dici poſſit, & ſignificare, *Procumbo ad genua: inflexo genu regnantem adorare*, ut *Seneca* loquitur in Herc. Fur. v. 410, optime dixeris, τύραννον ἕδρᾳ προσπίπτειν γονυπετεῖ. Poſtquam ſemel σ' affixum fuerat voci praecedenti, facile fuit ad corruptum illud accommodare ſequentia. Γονυπετεῖ σ' ἕδρᾳ προσπιτνῶ, idem ac γονυπετὴς vel γονυκλινὴς σε προσπίπτω· quod ad ſenſum parum differt a *Sophocleo* προσπίτνω σε γόνασι· in Philoct. v. 486. quamvis hoc proprie Graeci ſit ſupplicis, alterius *genua* manu (ſaepe *ramo felicis olivae*) tangentis & *accidentis*; noſtrum illud mulieris Phoeniſſae, quae ἕδρᾳ γονυπετεῖ, *genu nixa*, barbaro more Regium iuvenem adorabat. In *Euripidae* Supplic. v. 10, Ἱκτῆρι θαλλῷ προσπίτνουσ' ἐμὸν γόνυ. v. 43, Ἱκετεύω σε --- Γερὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σόν. --- hoc ſenſu Προσπίπτειν, vel προσπιτνεῖν τινά, ſaepius occurrunt.

Vs. 302 Ἔβας ἔβας ὦ χρόνῳ γᾶν πατρῴαν] Notat hic quaedam *Battierius*, mutilo Scholio deceptus, quod plenius edidit e Mſ. *Kingius*. Quae homines Eruditi ſuos in uſus ſaepe non me-

Patrio advolvor de more tuis.
Sero reducem patria cernit.
At tu ſubito reſera portas,
Extraque domum molire pedem,
Veneranda parens: natumne tuum
Genitrix audis? quid adhuc ceſſas
Aulam celeri tranſire gradu,
Circumque dare brachia nato?

IOC.

απαντῶσα, ἄνοιξον πύλας, ἀκούεις ὦ μῆτερ, ὦ τεκοῦσα τοῦτον; τί βραδύνεις ὑπώροφα μέλαθρα διέρχεσθαι, καὶ ψαύειν ταῖς σαῖς ὠλέναις, ἤγουν ἀγκάλαις, τοῦ σοῦ τέκνου.

meditati conſcribillant, publicae non omnia debent exponi cenſurae: plerique foetus poſtumi Magnorum virorum ſatius forſan eſſet ſi nunquam fuiſſent in lucem editi. --- Mox, ubi bis Ἰὼ legebatur, alterum ut verſui noxium ſine Mſ. Codicis ope *Battierius* optime ſuſtulit ante *Kingium*, qui Mſſ. auctoritatem advocat. --- Sicut hic, etiam Infra v. 1026 Ἔβας ἔβας ὦ πτερῶσσα· & in Elec. v. 585. Ἔμολες ἔμολες ὦ χρόνιος ἁμέρα· Semel iſta talia multis in locis ſcripſere librarii, quae bis fuerant a Poëtis poſita. --- Infra legitur v. 1050. Χρόνῳ δ' ἔβα --- Θηβαίαν πάνδι γᾶν.

Vs. 303 Μόλε πρόδρομος] Non ſane de nihilo Mſſ. eſt conſtantia, tam Britan. quam Batav. in quibus legitur: μόλε πρόδρομος· &, ne dubitaremus, in Leidenſi quoque B voci πρόδρομος ſuperſcriptum ἔξω δραμοῦσα. *Barneſius*, vulgatam πρόδομος interpretatus *exi foras*, *ante fores*, πρὸ δόμων· e Mſ. tamen Scholion profert ad πρόδρομος referendum: Ἐλθὶ, ἔξω δραμοῦσα, προσαπαντῶσα. His accedat ex *Aeſch.* Theb. v. 217. ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρχαῖα βρέτη. In *Sophoclis* Antig. v. 109, φυγάδα πρόδρομον interpretantur, ὑπὲρ τὸ δέον δραμόντα διὰ τὴν φυγήν. Grammaticorum vero veterum, quibus πρόδομος, *antica pars aedium* erat ex *Homero* notiſſima, quis uſpiam adiectivum πρόδομος commemoravit? His ratonibus inductus πρόδρομος *Euripidi* reddere non dubitavi.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

1 Φοίνισσαι, ὦ νεάνιδες, βοὰν ἔσω
2 Δόμων κλύουσα τῶνδε,
3 Γῆρᾳ τρομερὰν
4 Ἕλκω ποδὸς βάσιν.
5 Ἰὼ

ΣΤΡΟΦΗ Β.] Erant ante *Kingium*, quem ſequor, quinquaginta tantum in Edd. huius Strophes, e quibus is ſecundum Codices ſcriptos octo & quinquaginta verſus efformavit, qui deſignatis a Scholiaſte Metrico reſponderent: huius ſolius ductu totidem cola reſtituerat in ſchedis ſuis *Samuel Battierius*, mendoſa quaedam corrigens.

Vs. 308 Βοὰν ἴσω / Δόμων κλύουσα τῶνδε] Ex *Accii* Phoeniſſis petito loco, haec velut ex eiusdem Meleagro ſubiicit *Nonius* p. 292, 21. *Timide eliminor; clamore, ſimul ac nota vox ad auris accidit.* videbuntur iſta vel noſtro loco vel ſimili derivata, ſic forſan olim ſcripta: *timida eliminor Clamore, nota ut vox ad aures accidit.* vocis *ut* interpretatio, *ſimulac*, a me fuit eiecta. *Voſſius* Pater corrigebat Caſtig. in *Attii* Fragm. p. 162. --- *Tum inde eliminor Clamore, ſimulac vox nota aures accidit.* Ut ſuum cuique, mihi priora placent.

Vs. 310 Γῆρᾳ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὸς βάσιν.] Diverſis modis ab Editoribus recentioribus interpolatam, veterem, quae ante *Grotium* obtinuit, lectionem ex Edd. revocavi; non quod illa Codicum, nuper collatorum, fide nitatur, aut genuina videatur, ſed quia neſciebam, quam e variis lectionibus repraeſentarem; dum earum nulla talis eſſet, in qua prorſus acquieſcerem. In illa vulgata primum nihil eſt quod offendat: *ſenio tremulum pedem trabo: Apulejo* Met. VIII, p. 166, 26. *Senex* memoratur *laſſum trabens veſtigium: Pricaeus* p. 446. advocat *Euripidea*, Γῆρᾳ τρομερὰν Ἕλκω ποδὸς βάσιν· quae minime quoque de menda fuerunt ſuſpecta *Jano Gebbardo* Crepund. II, c. XV. vel *Fred. Lud. Abreſchio* Addendis in Animadv. ad *Aeſch.* p: 667. *Apollonius Rhod.* II. v. 200. --- τρέμε δ' ἅψεα νισσομένοιο Γήρᾳ. *Euripides* Herc. Fur. v. 231, Γήρᾳ δὲ τρομερὰ γυῖα κἀμαυρὸν σθένος. *Lucianus* Tragodopod. v. 56,

Ex quo noſtros veſtra, puellæ,
Vox perſonuit Phœniſſa lares,
Non abſtinui ſenio tremulum
Proferre pedem. Video, video,
Sed

56. Βάσιν πέμψουσαν· De his itaque ſollicitandis nemo cogitasſet absque Scholiaſte Metrico: huius nota *Battierio* perſuaſit, mutilum eſſe colon hoc tertium, atque ita ſupplendum: Τὰν ἱμερὰν, vel, Χαλεπᾷ γήρᾳ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὸς βάσιν· Sed neutra lectio pedem primum repraeſentabat a Scholiaſte deſignatum ἐπίτριτον Δ, altera tamen dabat anapaeſtum: Primus ab Editionibus diſcedens *Grotius* vulgari curavit: Γηραιῷ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὶ βάσιν. *Grotium* ſequutus eſt *Wilb. Pierſius*: uterque ſic ſcriptum invenerat in Codicibus antiquis, hic in Cant. in Pariſ. *Grotius*; conſpirant Mſſ. Leid. at in his recte poſitum Γηραιῷ· ne hoc quidem, ſi Scholiaſtes abeſſet, reprehenderetur: tandem ab his diverſam lectionem *Kingius* invexit, hanc videlicet: Γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὸς βάσιν. ſi tempora numeres, haec ad amusſim metro deſignato congruit; ſi verba reſpicias, Graece ſcienti non poterit non abſona vocis ποδὸς diſplicere repetitio. *Langium* tamen, nec miror, illa lectio Kingiana nacta fuit ſuffragatorem in ſpecimine Lect. in Phoen. p. 403. *Kingius* vellem ad iſtiusmodi ſaltem lectiones firmandas Codices curatius deſignaſſet Mſſ. nam in uno certe vel pluribus Mſſ. quam dedit inventam fuiſſe lectionem eo minus dubito, quod Florentiae ſcriptum *Is. Voſſius* invenerat: Γήρᾳ τῷ παιδὶ τρομερὰν -- in quibus manifeſta veſtigia comparent antiquioris lectionis Γηραιῷ ποδὶ vel ποδὶ τρομερὰν / Ἕλκω ποδὸς βάσιν. Facile fuiſſet non dico tolerabilem, ſed quam optimam nonnulli iudicabunt, illinc lectionem hanc effinxiſſe: Γηραιῷ ποδὶ τρομερὰν Ἕλκω πάρος βάσιν· *ſenio tremulum pedem aedibus his extraho*: ἕλκω πάρος, nempe δόμων τῶνδε, quod proxime praeceſſit: *ante bas aedes*. *Sophocles* Ajace v. 73 — στεῖχε δωμάτων πάρος. δόμων πάρος eſt in *Eurip.* Bacch. v. 1215. Phoen. v. 1270. Meliora forſan olim Codices ſcripti ſubminiſtrabunt.

5 Ἰὼ, τέκνον,
6 Χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρίαις ἐν ἁμέραις
7 Προσεῖδον· ἀμφίβαλε μαςὸν
8 Ὠλέναισι ματέρος,
9 Παρηΐδων τ' ὄρεγμα,
10 Βοςρύχων τε κυανόχρωτα χαίτας
11 Πλόκαμον, σκιάζων δέραν ἐμάν.
12 Ἰὼ, ἰὼ, μόλις φανεὶς
13 Ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις.
14 Τί φῶ σε; πῶς ἅπαντα
15 Καὶ χερσὶ, καὶ κόμαισι,
16 Πο-

ὦ τέκνον, διὰ χρόνȣ τὴν σὴν ὄψιν ἐν παρατάσει πλείςων ἡμερῶν εἶδον· περίβαλε τὸν μαςὸν τῆς σῆς μητρὸς ταῖς σαῖς χερσὶ, καὶ τὸ τῶν παρηΐδων σȣ ὄρεγμα, ἤγȣν ἔκταμα, ὄρεγε ταῖς ἐμαῖς παρειαῖς· καὶ τὸν πλό-

Vs. 313 Χρόνῳ σὸν ὄμμα μυρίαις ἐν ἁμέραις / Προσεῖδον. ---] Ante *Kingium* vulgabatur: μυρίαις τ' ἐν ἁμέραις· recte deerat etiam τ' illud in B Leid. Euripidea sic in Phoenissis expressit *Senecae* Iocasta, v. 501. --- *teneo longo tempore Petita votis ora*. v. 515. --- *nate, post multos mihi Remisse soles*. hoc respicit ista μυρίαις ἐν ἁμέραις· Χρόνῳ significat *tandem*, *post longum tempus*: *longo tempore petitum*, *Senecae*: quod saepius dicitur διὰ χρόνου· isto sensu χρόνῳ *Sophocli* praesertim frequentatur: vid. *Euripidis* Phoen. v. 302, 1050. Hippol. v. 1181. *Theocritus* Eid. xv, v. 1, Γοργοῖ (sic Msſ. teste Nobiliſſ. *Rövero* in Epigr. *Musaeo* praemissum) φίλα, ὡς χρόνῳ; *quam diu desiderata tandem venis*. plene *Menander* in Misogyne, πάλαι τῷ χρόνῳ Ὁρῶ σε. prouti restituit *Bentlejus*.

Vs. 314 Ἀμφίβαλε μαςὸν / Ὠλέναισι ματέρος,] Velut unum colon ediderant Ἀμφίβαλλε μ. ὠ. ματρός· in duo distincta *Kingius* & *Battierius* scripserunt emendatius: Ἀμφίβαλε μ. / Ὠ. ματέρος· prouti le-

Sed post multos te, nate, dies.
Adstringe tuos in complexus
Vbera matris: malas malis
Adiunge tuas;
Et cœruleis mea colla comis
Super hos humeros fusus obumbra.
Heu quam te ægre, nec sperato,
Fruor his ulnis amplexa parens?
Quid iam dicam tibi, quove modo,
Manibus pariter te contingens

At-

πλόκαμον τὸν μελανόχρουν τῶν βοστρύχων τῆς σῆς χαίτης, ὄρεγε δηλονότι, σκιάζων τὴν ἐμὴν δέρην. ἰὼ μόλις ἐπιφανεὶς, ἐπιδημήσας, ἀνελπίστως καὶ ἀπροσδοκήτως. τί σοι εἴπω, πῶς προσφθέγξομαί σε;

καὶ

legitur & in duobus Mss. Leidensibus.

Vs. 318 Καὶ χερσὶ κὰι κόμαισι] Καὶ χερσὶ κὰι λόγοισι hic ante legebatur, quam *Grotius* e Cod. Parisino κόμαισι substituisset: hoc, quod e Ms. notatum repererat Cantabrig. spreto, λόγοισι *Barnesius* exhibuit. *Piersius* & *Kingius* *Grotium* sequuntur. κόμαισι Codices praebent Leidenses, & Graeca paraphrasis; praeterea firmari videtur oratione huic simillima Hecubae in *Euripidis* dramate cognomine v, 836. Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι, Καὶ χερσὶ, κὰι κόμαισι, κὰι ποδῶν βάσει. quae sine Scriptoris nomine leguntur in *Etymologico M.* p. 26, 53. Sed fieri quoque potuit, ut huius loci memor locorumque similitudine permotus, illud κόμαισι nostrum in locum invexerit pro λόγοισι, quod adeo primus non mutassem, ut propemodum censeam in hunc locum esse revocandum: *Langius*, hic ducem suum deserens, ad illud λόγοισι restituendum μάλα κήδεα βάζει. Iocasten scilicet comam suam abscidisse didicera

ra

Πολυέλικτον ἀδονὰν
Ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο
Περιχορεύουσα, τέρψιν
Παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν;
Ἰὼ τέκος,
Ἔρημον πατρῷον ἔλιπες δόμον,
Φυγὰς ἀποςαλεὶς ὁμαίμου λώβᾳ,
Ἦ ποθεινὸς φίλοις,
Ἦ ποθεινὸς Θήβαις!

Ὅθεν

καὶ πῶς ἂν λάβω ἀπόλαυσιν τῶν παλαιῶν εὐφροσυνῶν, περισκιρτῶσα πολύτροφον καὶ ἡδὺ σκίρτημα, καὶ διὰ τῶν χειρῶν, καὶ διὰ τῆς κόμης ἅπαντα καὶ τὸ ἐκεῖσε φέρον καὶ τὸ δεῦρο; ἔρημον ἔλιπες πατρῷον δό-

rat e Schollis & e v. 326, 327. Praetera λόγιον non quidem *Arsenius*, sed antiquior invenit & probabiliter explicat Scholiasta: πῶς καὶ διὰ λόγων καὶ δι᾽ ἔργων --- λάβω ἡδονὴν πολύτροπον. In re non dissimillima *Lucretius* IV, 1070. --- *potiundi tempore in ipso Fluctuat incertis erroribus ardor amantum; Nec constat quid primum oculis manibusque fruantur.* --- Quod mox in Euripideis sequitur, Πολυέλικτον ἀδονὰν, *Hesychius* in Lexicon suum recepit: Πολυέλικτον (πολύκυκλον) ἀδονάν· quod vulgatur ᾠδὴν, quodque fraudi fuit *Phavorino Camerti*, hinc restituendum monuit Celeberr. *Wesselingius*, Prob. c. v. p. 45.

Vs. 321 Τέρψιν Παλαιᾶν λάβω χαρμονᾶν;] Ex uno Codice Cant. primus restituit *Piersius* pro τ. Παλαιᾶς λ. χαρμονᾶς. prius illud in pluribus Mss. invenisse *Kingium* credibile est, atque e scholiis erui potuisset, in quibus legebatur: Παλαιὰν λάβω] παλαιᾶν ἡδονᾶν χαρμονήν. In Cod. Flor. prostat Παλαιὰν λ. χαρμονὰν, & in utroque Leidensi: sed in eorum optimo postremae vocis χαρμονὰν syllabae, genuinae lectionis χαρμονᾶν index, ᾶ superscriptum. Doricus iste flexus saepe sic in Choris Tragicorum latet: *socios navales* alicui fortasse venuste dixisse videbitur *Euripides* ναύτας --- ὅμιλον in Hecu-

Atque capillis, huc me vertens,
Rurſus & illuc, qualia quondam
Fulſere, mihi gaudia reddam?
Exſul patriæ ſola liquiſti,
Nate, imperio fratris iniquo:
Quantum Thebis deſiderium,
Quantus caris ardor amicis?

Cer-

δόμου, ἐξόριστος ἀποπεμφθεὶς ἀδελφοῦ λώβῃ, ὄντως ποθούμενος φίλοις, ὄντως ἐπιζητούμενος Θήβαις·

ἀφ'

cuba v. 921. quod *Solano* tragicum dicitur ad *Luciani* T. II, p. 604. quamvis non ignorem, quae proſtant ad eum modulum plurima, ſcribendum arbitror: Ναυτᾶν οὐκ ἴθ' ὁρᾶν ὅμιλον· hoc qui ſpreverit, non tamen in proxima ſede v. 918, ubi praeceſſerat μολπᾶν, adſpernabitur Doricum θυσιᾶν, in Leidanis Codd. ſincere ſcriptum: Θηβαιᾶν --- παρθένων eſt in Phoen. v. 1709. *puellam Thebanam Callimachus* forte νύμφαν dixerat ἐκ Θηβᾶν· h. in Lav. Pall. v. 57, ubi vulgatur ἔν ποκα Θήβαις, & paulo poſt τᾶν ἑτέραν· *Angelus Politianus* ex antiqua membrana ſcriptum exhibuit Miſcell. c. LXXX, τᾶν ἑτάραν, & ἐκ ποκα Θήβαις· corrigebam: νύμφαν μίαν ἔκ ποκα Θηβᾶν (ſive Θήβας) Πουλύ τι καὶ πέρι δὴ φίλατο τᾶν ἑταρᾶν· neque enim Minerva Thebis illam prae reliquis dilexit comitibus, ſed his antepoſuit omnibus Thebanam virginem. --- Palamedem venuſte dixerat Euripides ἀηδόνα Μουσᾶν. ſicut Poëtae vocantur Μοισᾶν ὄρνιχες *Theocrito* Ed. VII, v. 47. Ex hoc verſu, & Eid. XII, v. 7, ubi ἀηδὼν vocatur ἀοιδοτάτη πετεηνῶν, conflatus eſt verſus 252 in hymno Deli *Callimacheo*, ſpurius in iſta ſede. Hoc ſi alienum, nihil tamen vetat *Euripidae* tractaſſe locum inſignem, qui cantatus in Palamede lacrymas

At-

25 Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι,
26 Δακρυόεσσαν ἱεῖσα πενθήρη κόμαν,
27 Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον

28 Δυσ-

ἀφ' οὗ, ὦ τέκνον, καὶ τὴν ἐμὴν λευκόχροα κόμην ἐκειράμην, ἀφιεῖσα, φωνὴν δηλονότι, θρηνώδη μετὰ δακρύων, ἀμέτοχος λευκῶν ἱματίων

Atticis expressit: crudeliter lacerata sic ista, veluti duo senarios, vulgavit in Exc. *Grotius* p. 397. Ἐκτάνετε, Δαναοὶ, ἐκτάνετε τὰν πάντοφον / Μυσᾶν, καὶ ὐδέν' ἀλγύνουσαν ἀηδόνα. his subdit *Barnesius*: Ἐκάνετε, ἐκάνετε τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. Quantos ad haec cachinnos sustulissent Attici! isthaec efformavit *Grotius* ex hac veteri scriptura: Ἐκάνετ', ἐκάνετε τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ / Τὰν ὐδὲν ἀλγύνουσαν ἀηδόνα μουσᾶν. / Sic ista leguntur in Heroicis *Philostrati* cap. x, §. 12, apud *Diogenem Laërt.* 11, §. 44. & in *Tzetzis* ad *Lycophrona* Comment. v. 384. nisi quod apud *Diogenem Laërt.* isthaec ὦ Δαναοὶ non inveniantur, & μοῦσαν (cuius loco Μουσᾶν fuerat scribendum:) in Μουσῶν commutarint ex Msf. *Menagius* & *Olearius*: *Menagius* praeterea citat argumentum in Busiridis Encomium *Isocrateum*, ubi p. 220 dixisse fertur *Euripides* in Palamede: Ἐκάνετε ἐκάνετε τῶν Ἑλλήνων τὸν ἄριστον. quibus subdit auctor: καὶ νοῆσαν. τὸ θέατρον ἅπαν ἐδάκρυσε, διότι περὶ Σωκράτους ἠνίττετο. conf. *Sam. Petiti* Miscell. I, c. XIII. ea res difficultate non carens hic tractari nequit. Ne voce quidem transposita quinque legitima Stasimi cantus cola poterunt illinc restitui:

Ἐκάνετ', ἐκάνετε
Τὰν πάνσοφον, ὦ Δαναοὶ,
Τὰν ὐδὲν' ἀλγύνουσαν
Ἀηδόνα Μουσᾶν,
Τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον.

Possent etiam ante ultima prima repeti: Ἐκάνετ', ἐκάνετε / Τῶν Ἑλλάνων τὸν ἄριστον. Alieno forte loco Docti tamen ista non inviti legent hic repraesentata.

Vs. 326 Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι,] Alios legere κέκαρμαι, quod monet *Barnesius*, solius, ut puto, nititur auctoritate scholii vulgati in v. 375, ἐκέκαρτο ὡς ἀνωτέρω εἶπεν· Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κέκαρμαι χαίταν· οὐ ξυρῷ δὲ ἀλλ' ὡς ἐν πένθει. Sed ibi quoque κείρομαι habet Aug. Cod. quod *Euripiden* dedisse praeter versus modulum evincit vicinum ἀμείβομαι v. 329. Locus autem *Euripidis* ad

Certe ego triſtem demeſſa comam
Toto abieci vertice canos.
Non me excoluit candida veſtis,

Sed

τίων ὑπάρχουσα.

τὰ

ad quem iſta ſcribit *Scholiaſtes*, optime noſtrum interpretatur: Iocaſten ibi vidit Polynices: Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους Ἔχουσαν· Hic Iocaſta, ἐμὰν, inquit, λευκόχροα κείρομαι Δακρυόεσσαν ἀνεῖσα πενθήρη κόμαν, Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν· *Arſenii*, poſt ἀνεῖσα, φωνὴν ſubaudientis, interpretationem arripiens *Barneſius* convertit: *Unde raſi canos meos (Lacrymoſam emittens vocem) capillos*. Qui ridet iſta, *Kingius* dedit: *Lacrymoſam abjiciens funeſtam comam*: *Barneſium* ſequitur, certe φωνὴν hoc in loco ſupplet *Marklandus* ad *Max. Tyr.* XXXII. §. 4. Eſt in his aliquid impediti, quod, quomodocunque verſes vulgata, non omne tamen expedias. Ne litera quidem mutata ſcribendum cenſeo: Δακρυόεσσ' ἀνεῖσα πενθήρη κόμαν· ut hic ſit verborum ordo naturalis: Ὅθεν δακρυόεσσ' ἐμάν γε (hoc malim, quam τε) λευκόχροα κόμαν, ἀνεῖσα πενθήρη, κείρομαι.—*a quo tempore lacrymoſa, meum certe canum crinem, lugentis more ſolutum, tonſu lugubri deformandum praebui.* Iam ante, ni fallor, Iocaſta κόμαν ἀνεῖσα πενθήρη, *lugentis more capillos relaxans*, ſive, quos olim nodo coërcuerat, paſſos habens & negligenter circum caput reiectos, poſt abitum Polynicis coepit κείρεσθαι, more Graecis mulieribus inprimis uſitato, de quo praeter alios & *Kirchmannum* de Fun. Rom. II, c. XIII, plura dedit *Bochartus* Hieroz. P. I. L. II. c. XLV. in funebri luctu tam viros quam mulieres vertice detonſos crines amicorum impoſuiſſe tumulo *Stanlejus* oſtendit in *Aeſchyli* Choëph. v. 166, & 178. Idem in verſum 6 iſtius dramatis πενθήρη κόμαν ex hoc Phoeniſſarum loco comparat ad *Aeſchyli* πλόκαμον πενθητήριον.

Vs. 328. &c. Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, τέκνον· / Δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη / Τάδε σκότι' ἀμείβομαι.] In colis ſeparandis, in voce quoque Δυσόρφνια, (ſic legitur in Leid. Mſ. B) *Kingio* convenit cum *Battierio*, *Heſychii* notam in ſchedis advocante: Δυσόρφνια,

P

μέ-

28 Δυσόρφναια δ' ἀμφὶ τρύχη
29 Τάδε σκότι' ἀμείβομαι.
30 Ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς ὀμματοςερὴς,
31 Ἀπήνας ὁμοπτέρου,
32 Τᾶς ἀποζυγείσας δόμων; 33 Πό-

τὰ δυσόρφναια καὶ σκότια τρύχη διαδέχομαι. ὁ Οἰδίπους δὲ ὁ τῶν ὀμμάτων ἐςηρημένος, τοῦ ζεύγους τοῦ συγγενικοῦ, ἤγουν ὑμῶν τῶν δύο ἀ-

μέλαινα, ἀφαιῆ. Sed, quod apud *Heſych. Is. Voſſ.* & *Abreſchius* cenſuere reſtituendum, Δυσόρφναια tamdiu retinuerim in *Euripide*, dum alteram formam Graecis in uſu fuiſſe conſtiterit: in talibus *Heſychii* nulla eſt auctoritas, nulla ſcriptorum Codicum: --- Ἀμφὶ τρύχη poſui cum *Kingio*, pro ἀμφιτρύχη· Editio *Grotii* Pariſina praefert ἀμφὶ τρίχη· Cod. A Leid. ἀμφιτρίχη· Cantabrig. Cod. notante *Barneſio*, ἀμφιτριχῆ· diverſam ab his lectionem ſubminiſtrat *Heſychius*, cuius notam: Ἀμφιτρυχῆ, κατεῤῥωγότα· contulit ad haec Euripidea Clariſſ. *Abreſchius*, dubitans in Miſcell. Obſ. Vol. V, p. 91, utram hic lectionem praeferat. Scholiaſta τρύχηα ſcripſerit ἐνδύματα vel τρίχηα, decerni nequit: *e pilis confecta* pauperculorum *veſtimenta* τρίχηα quidem dicuntur; ſed *uſu trita*, τρύχηα· Gabaonitarum ἱμάτια quae dicuntur Alexandrinis πεπαλαιωμένα Iud. IX, 5. ἐσθῆτας τρυχίνας dixit *Ioſephus* Ἀρχαιολ. V, c. I, §. 16. ubi notat *Ez. Spanhemius*; plura dedit *Io. Daviſius ad Max. Tyr.* XIII, § 5. Non e molli lana confecta, ſed undique piloſa dici forte potuerunt ἀμφιτριχῆ· non ἀμφίτροχος, ſed formari potuit ἀμφιτρυχής. Videtur tamen *Euripides* tritas veſtes atras, quibus candidas mutarat Iocaſta, Δυσόρφναια dixiſſe τρύχη· Quod ſi codex faveret antiquus, libenter ἀμφὶ commutarem in ἀντὶ, id verbo iunctum ἀμείβομαι ſenſum dabit aptiſſimum: *veſtibus candidis lugubres hos atros pannos mutavi*: Helena v. 1094, Βοστρύχους τεμῶ, Πέπλων τε λευκῶν μέλανας ἀνταλλάξομαι. Τρύχη & ῥάκη permutantur in Acharnenſ. Comici v. 414. & 417. ubi Scholiaſta: Τρύχη, τὰ ῥάκη, τραχικῶς. Appoſitus ad noſtrum locus eſt in Troaſin v. 496, ubi ſe dicit Hecuba, Τρυχηρὰ περὶ τρυχηρὸν εἱμένην χρόα Πέπλων λακίσματ'· oſtentat *Euripidis* Electra v. 185, τρύχη --- πέπλων: vid. v. 501. *Sophoclis* verſus eſt

Sed conveniens luctibus ater
Cinxit amictus. Pater interea
Clausus tenebris, lumine cassus,
Quærens lachrimis male divulsum

Par,

ἀδελφῶν τῶν χωρισθέντων τῶν δόμων,

ἐπι-

est apud *Etymologum* in Ἀπληγίς. Τρύχει καλυφθεὶς Θετταλικῆς ἀπληγίδος· ubi Tragicus posuisse videtur Θεσσαλίδος, ut in Oed. Col. v. 306, Κυνῆ πρόσωπα Θεσσαλίς νιν ἀμπίχει. Ceterum Euripideum illud, Ἄπεπλος φαρέων λευκῶν, Atticus est idiotismus, quem Latine simili forma loquendi non exprimas: redditur in scholiis μελανοφόρος· notat *candidis vestibus viduatam. Liberis masculis destitutus* saepe dicitur ἄπαις ἀῤῥένων παίδων· vid. ad *Diodor. Wesselingius* T. 1, p. 279. ἄπαις γνησίων παίδων est in initio Orat. *Isaei* de Pyrrhi heredit. p. 38, 2. ἄπαιδας τέκνων *Euripides* in Androm. dixit v. 714, & ἄπαιδα γένυας in Rheso v. 908. Huius generis alia nonnulla sunt apud *Euripiden*; sed apud *Sophoclem* longe plura; cuius est in Aj. v. 321. --- ἀψόφητος ὀξέων κωκυμάτων, *sine lamentis*; commodum advocat Schol. ex Elec. v. 36, Ἄσκευον --- ἀσπίδων τε καὶ στρατοῦ. in quibus, adjectivis ἀψόφητος & ἄσκευον voculam ἄνευ si substituas, sensus evadet simillimus: in Oed. Tyr. 200, ἄχαλκος ἀσπίδων idem est ac ἄνευ ἀσπίδων, sive ἄοπλος, uti redditur illud scholio Codicis Regii Parisini interlineari: Φιλοσοφώτατοι istius moduli repererunt plurima: pauca nobis ista satis sunt.

Vs. 331 Ἀπήνας ὁμοπτέρου τᾶς ἀποζυγείσας δόμων] Qui similia quaedam collegerunt, viri Docti hunc tamen *Euripidae* locum, quo forma latebat orationis abstrusior, praetermiserunt intactum. Haec antequam designetur, verbo monendum in praecedenti versu 330 δόμοισι vulgatum, quia senarius illud postulabat, pro δώματι repositum a *Battierio*, & e Mss. a *Kingio*; cum his conspirant Leidenses Codices & Florentinus; qui Codd. in sequentibus huic adnotationi praefixis non variant. *Par fratrum*, aetate propemodum aequalium, audaci profecto translatione Tragicus

di-

Πόθον ἀμφιδάκρυτον
Αἰεὶ κατέχων, ἀνῇξε μὲν ξίφους
Ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν,
Ὑπὲρ τέρεμνά τ' ἀγχόνας,

Στε-

ἐπιθυμίαν περίδακρυν ἀεὶ ἔχων, ὥρμησε μὲν καὶ ἐπ' αὐτόχειρα σφαγὴν ξί-

dixit ἀπήναι ὁμόπτερον, vel ὁμοπτέραν. rationem tranſlationis in ὁμόπτερος aperuit Scholiaſtes; uſum vocis illuſtravit *Abreſch.* ad *Aeſch.* p. 418. Euripidei quoque memor ἀπήνας ὁμοπτέρου· quod *Scholiaſtes* explicat optime ζεύγους συγγενικοῦ. nam Ζεῦγος, *iugum*, de iumentis proprie poſitum; (vid. Cl. *Weſſeling* ad *Diod. Sic.* II, XI, 8.) apud elegantiores non tantum, ſed in plebeio quoque ſermone, de quovis eiusdem generis *pari* poſitum, τὴν δυάδα notabat: κυλίκων ζεῦγος *Iſter* dixit apud *Athen.* XI, p. 471. B. & in teſtamento *Lycon* apud *Diogen. Laërt.* V, 72. vid. *Chariton.* VIII, p. 127, 7. & *D'Orvillius* Anim. p. 649. Ταῶν (atque adeo proprie dictorum ὁμοπτέρων) ζεῦγος *Antiphanis* eſt apud *Athen.* IX, p. 397. A. & L. XII, p. 554. D. de duabus ſororibus *Cercidas*: Ἦν καλλιπύγων ζεῦγος ἐν Συρακούσαις. Atridas *Aeſchylus* vocat in Agam. v. 44, ὀχυρὸν ζεῦγος Ἀτρειδᾶν; ubi notat *Stanlejus*. Proprie ἅρμα ἐκ δύο ἵππων ἐζευγμένων Graecis ξυνωρὶς dicebatur: ut ζεῦγος, ſic *par filiorum* Oedipodis vocatur ξυνωρὶς in Phoen. v. 1612. plura dabit *Weſſelingius* Obſerv. I, c. XXVII. ad ultimum, quem is profert, locum comparari poterit *Euripides* Troaſin v. 924. nummum, cui equi impreſſa erat figura, πῶλον vocabant Corinthii; duo tales nummos, puellae Corinthiae dandos, ξυνωρίδα venuſtiſſimo loco dixit *Euripides*, quem ex eius ſatyra Scironis ſervavit *Pollux* IX, 75. Eadem eſt ratio vocis Ἀπήνας· quia plauſtro *duo* tantum *boves* vel alia iumenta, in Graecia certe, iungebantur: vid. *Io. Scheſſerus* de Re Vehic. II, c. XIX, p. 251. Noſtro iam *fratrum iugo*, quia facies erat & aetas non admodum diverſa, dedit *Euripides* adpellationem Ἀπήνας ὁμοπτέρου, vel ὁμοπτέραν· Cur ita legi malim *Strattidis* uſus effecit: *Pollux* VI, 156. Ὁμοπτέρους τοὺς ὁμοτρίχους εἰπόντος Εὐρι-

πί-

Par, quo ſteterat ſua fulta domus,
Iam diſpoſitos inſilit enſes,
Vt ſe propria cæde cruentet:
Iam letiferos ſpectat nodos
Vota

ξίφος, καὶ ἐπὶ πνιγμονὴν ὑπὲρ τὰ ὑψηλὰ οἰκήματα.

μετὰ

πίδου, Στράττις τοὺς ὁμήλικας εἴρηκεν ὁμοπτέρους. hariolor obverſata *Strattidi* & *Polluci* diverſa prorſus Tragici loca: *Pollux* reſpicit verſum ex Electra 530, Πολλοῖς δ' ἂν εὕροις βοστρύχους ὁμοπτέρους· hic ὁμόπτεροι ſunt ὁμότριχοι, ὁμόχροοι· hoc apud *Heſychium* malim quam ὁμόχροοι· niſi forte poſuerit utrumque Grammaticus antiquior. Mea ſententia verius ſcripſiſſet *Pollux*: Ὁμοπτέρους τοὺς ἀδελφοὺς εἰπόντος Εὐριπίδου, Στράττις τοὺς ὁμήλικας εἴρηκεν Ὁμοπτέρους. Comicum acerrimum, cui adeo diſplicere non potuit prae ceteris (vid. *Abreſchius* l. c.) illud ex Electra, locus Phoeniſſarum ſic offendit, ut hoc etiam, ſuis forſan in Phoeniſſis, iocoſe traduxerit, ad *Euripidis* imitationem *aequales*, ὁμήλικας, vocans Ὁμοπτέρους· Alia Phoeniſſarum *Strattidis* fragmenta, hunc in finem a Comico ſcripta, ſuis locis memorabuntur. --- Erunt, quibus ſcripſiſſe videbitur *Euripides*: Ἀπήνας ὁμοπτέρων / Τᾶς δ' ἀποζυγείσας δόμων / Πόθον ἀμφιδάκρυτον Ἀιὲ κατέχων ---- *huius liberorum iugi, domo diſiuncti, lacrymis ſemper fovens deſiderium*: plerique vulgatis adhaerebunt ut ſcopulo. Forſan ingenium audacius novi quid nobis eruet; huic obſervata proderunt, & verſus e Phoen. 995, Μητρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀποζυγείς. legitur in Troaſin v. 664, Ἀλλ' οὐδὲ πῶλος, ἥτις ἂν διαζυγῇ Τῆς συντραφείσης, ῥᾳδίως ἕλκει ζυγόν. Ingenioſos nihil movebunt minus acute cogitantium imperioſa cenſorum terriculamenta.

Vs. 335 Ὑπὲρ πέρωνά τ' ἀγχόνας,] Separarunt *Grotius* & *Kingius*, quod in Edd. & Mſſ. iunctim legebatur Ὑπερπέρμονα. *Barneſius*, & *Pierſius* ponere maluerunt Ὑπὲρ πέραμονα. ſcribit adnotatiunculam *Langius* in Specim. p. 405, qua nos docet, placere ſibi lectionem Barneſianam: ſi ſolum legiſſet quem tractabat Tragicum, loca ſaltem advo-

cas-

Στενάζων ἀρὰς τέκνοις·
Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων
Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.

Σὲ

μετὰ ςεναγμοῦ ἐπαρώμενος ἀρὰς τοῖς τέκνοις. ἐπὶ ἀλαλαγμένοις δὲ θρηνη-

caſſet, ut iſtam nobis ſcriptionem communiret: haec diligenter collegit & de duplici vocis ſcriptura *Georg.* egit *Arnaldus* obſerv. in hunc locum *Euripidis* in Miſcell. Obſ. vi, p. 595. Ab his diverſum ſentit *Battierius*; ,, *ſcribendum*, ait, *vide-* ,, *tur* Ὑπερπέραμνά τ' ἀγχόνας· *u-* ,, *na voce, quod & Scholiaſtes* ,, *inſinuare videtur:* Ὑπὲρ πέραμ- ,, να] καὶ εἰς τὰ μετέωρα τῆς ἀγχόνης· ,, ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἀνῆξεν: *itaque* ὑπερ- ,, πέραμνα *ſunt* τὰ μετέωρα, & ἀπὸ ,, κοινοῦ *hic intelligendum* ἐφ' ὑπερ- ,, πέραμνα ἀνῆξεν·,, ſenſum ſaltem huius loci nititur indagare vir optimus, qui num ulli priorum, quos nominabam, conſtiterit, in obſcuro latet: ſed τὰ μετέωρα τῆς ἀγχόνης Graeci Grammatici, haec minus intelligentis, commentum videtur; ad quod ornandum ἀγχόναι μετέωροι poterunt advocari ex Euripidis Helen. v. 306. & ex Alceſt. v. 229, βρόχῳ δέρην οὐρανίῳ πελάσαι, quod interpretantur μετεώρῳ. Sed πέραμνα vel πέραμνα ſemper apud *Euripiden* & alios vel *tecta* ſunt domorum, vel *aedes* ipſae, *tecta* quoque Latinis dictae; tamen in *Lycophronis* v. 350, Ἄνις περάμνων, redditur *carens coenaculis:* ſed ἄνις meo iudicio Graecum non eſt: corrigo, Εὖνις, περάμνων εἰς ἀνώροφον στέγην Εἱρκτῆς. Primum εὖνις ad praecedentia pertinet: deinde & ἄστεγον οἴκημα ſolemni luxuria dixit περάμνων ἀνώροφον στέγην· *Scaliger: Tecto carentis & lacunari domus. tecta* vocat & alibi πέραμνα *Lycophron. Euripidis* Oedipus ἀνῆξε μὲν ξίφους / Ἐπ' αὐτόχειρά τε σφαγὰν, / Ὑπὲρ πέραμνα τ' ἀγχόνας, *tum gladium arripuit, quo ſemet ipſum traiiceret,* Ὑπὲρ πέραμνα τ' [ἀνῆξεν ἐπ'] ἀγχόνας, vel ἀγχονάς, *tum ſuperadſcendens tecta* (ubi ſemotus eſſet ab arbitris) *ruit in laqueos.* In *Maximi Tyr.* xxvi, 9. ἧξαν -- ἐπὶ βρόχον reponenti *Perizonio* ad *Ael.* V. H. iii, xlii. p. 312. obtemperare debuerant *Daviſius* & *Marklandus.* Noſtri loci ſenſum cepit Paraphraſtes, qui forte ſcripſit ἀγχονάς non ἀγχόνας· differunt enim ἀγχονὴ & ἀγχόνη ſecundum Scholiaſten etiam *Euripidis* ad Androm. v. 816, ubi ξίφη memorantur & ἀγχόνη, quo-

Vota in natos horrenda gemens;
Et multa querens, triſtia clamans,
Fugit in tenebras.

Te

νημάτων αἰὲν ἐν σκοτίᾳ κρύπτεται.

σὲ

quorum hoc multo cenſebatur ignominioſius; in Helen. v. 306, & 308, ſic opponuntur ἀγχόναι vel ἀγχοναὶ & σφαγαί. Scholiaſtes in *Pind.* Olymp. 1, v. 97. τρία λέγονται κοινῶς, καὶ τὰ πρὸς θάνατον συνεργοῦντα· ξίφος, ἀγχόνη, κρημνός· Σοφοκλῆς, Λίαν σὺ, εἰ καὶ τῶν τριῶν ἓν οἴσομαι. Inprimis aerumnoſis ἀγχόνη credebatur τὸ φάρμακον· ſapientior *Euripides* apud *Stobaeum* Tit. XCVII, p. 538, 7.

Ὅστις δὲ λύπας φησὶ πημαίνειν βροτοὺς,
Δεῖν δ' ἀγχονᾶσθαι, καὶ πετρῶν ῥιπτεῖν ἄπο,
Οὐκ ἐν σοφοῖσίν ἐστιν.

Emendationem verſus ſecundi *Io.* noſtrum *Pierſonum* Veriſim. p. 140. praecepiſſe laetor.

Vs. 337, 38 Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων / Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται.] *Kingianam* lectionem, *Langio* quoque probatam, repraeſentavi, quod veram omnium accederet proxime: quibus illa ſit in Codd. reperta, latet: in Leidenſium optimo legitur, Σὺν ἀλαλαγαῖσι δ' αἰὲν αἰαγμάτων σ. κ. in altero, Σὺν ἀλαλαγαῖσιν αἰὲν δ' αἰαγμάτων σ. κ. *Barneſius* e Mſ. vulgavit Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰὲν αἰαγμάτων / Σκοτίᾳ κρύπτεται. atque ita legitur in Mſ. Flor. *Grotius*, e Codd. opinor, dederat, Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων, Αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεται. hoc *Pierſius* expreſſit. ante *Grotium* haec fuit Editionum ſcriptura: Σὺν ἀλαλαῖσι δ' αἰαγμάτων / Σκοτίᾳ κρύπτεται· una tantum inſtructum *Samuelem* ſane miror *Battierium* lectiones eruere potuiſſe Kingianas, ſolius Scholiaſtae ductu: corrigebat ille: Σὺν ἀλαλαγαῖς δ' αἰαγμάτων / (Αἰεὶ) σκοτίᾳ κρύπτεται. ad hoc colon ſequentia notans: ,, *Primus verſus 39 pes eſſe debet* ,, ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος· *itaque quaedam vox hic deſideratur: forte* ,, αἰεὶ *vel alia quaedam:* ,, haec autem ad praecedens colon: ,, *ſi prior pes debet eſſe choriambus* πεντασύλλαβος, ἀλαλαῖσι *hic* ,, *locum habere non poteſt; forte* ,, ἀλαλαγαῖς *legendum: verbum* ,, ἀλαλάζω *de triſti & laeta re uſurpatur; itaque etiam* ἀλαλαγὴ ,, *videtur ita uſurpari poſſe.* " Hanc lectionem vix dubito quin ſequutus ſit Schol. metricus; praeterea Grammaticus, cuius e Cantabrig. Cod. ſcholion

40 Σὲ δ', ὦ τέκνον, καὶ -- γάμοισι δὴ κλύω
41 Ζυγέντα, παιδοποιὸν ἁδονὰν
42 Ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν,
43 Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν,

44 (Ἄλα-

σὲ δὲ, ὦ τέκνον, ἀκούω καὶ παιδοποιὸν ἡδονὴν ἔχειν ἐν ξένοις δόμοις, γυ-

lion edidit *Kingius*: eadem enim eſt interpretatio *Scholiaſtis* in *Sophoclis* Trachin. v. 209. Ἀνολόλυξον --- Ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς *laetis acclamationibus*: hanc formam alibi me legere non memini: frequentius eſt, eo quoque ſenſu, quo hic capiendum eſſet ἀλαλαγαῖς, ὀλολυγὴ *ululatus*: ſed ſaepe tamen, ut notum, ἀλαλάζειν & ὀλολύζειν inter ſe permutantur, tam in re laeta, quam in moerore trita: hoc praeter ceteros oſtendit Celeberr. *Schultenſius* in *Jobum* p. 278, noſtri quoque loci memor: *Euſtathius* hic invenerat ἀλαλαῖς· nam ad *Hom.* Il. Δ, p. 377, 1. ὁ ἀλαλητὸς, ait, παρασημειοῦται καὶ τὴν τραγικὴν ἀλαλὴν, οἷον Ἀλαλαῖς αἰνιγμάτων· ἴσως δὲ ἀπ' αὐτῆς τὸ ἀλαλάζειν. noverat & alibi legi: Τὸν ἀλαλαγμὸν, inquit in Il. Ξ, p. 990, 2. Ἀλαλὰν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, βοὴν οὖσαν περὶ μάχης, χρῆσις δὲ αὐτῆς ἐν τῷ, Κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον. quem locum, a *Plutarcho* partim quoque prolatum T. II, p. 483. D. deſcripſit ex Epitome (non enim legerat integrum opus) *Athenaei* I, p. 19, A. apud quem X, p. 421. D. in *Phoenicis Colophonii* choliambo κἀλαλὴ ponendum. *Pindarus* Nem. III, v. 94. ἀρείκτυπον dixit ἀλαλὰν Λυκίων τε καὶ Φρυγῶν· *barbaricum ululatum*, *Quinctil.* Declam. III, p. 65. *Eurip.* Helena v. 1360. Λύπαν ἐξαλλάξατ' ἀλαλᾷ, *laeto clamore luctum mutate*: *Ariſtoph.* Avibus v. 954, 1761. Lyſiſtr. v. 1293. Sed nihil horum, ut equidem arbitror, ſic adfirmare poterit vel ἀλαγαῖς vel ἀλαλαγαῖς· ut non conſideratius Euripidea ſpectanti leviter hoc colon videatur in meliorem ſenſum ſic commutandum: Ἐναλλαγαῖς δ' αἰνιγμάτων· hoc ſane proximum ad illam *Kingii*, ſive Codicum ſcripturam: at verſus tum non erit choriambicus dimeter acatalectus, qualem Scholiaſta deſignabat, verum, quales proximi huius Strophes, iambicus dimeter acatalecticus: ſic autem ab huius placitis reſilire mihi quidem religio non eſt, qui noverim veteres cola ſaepius alio modo ſepa-

Te coniugii
Fert interea, nate, potitum
Fama externo dulcem thalamo
Quærere prolem. ſimul externos
Co-

γυναικὶ συζυγέντα, καὶ ξένην συγγένειαν περιέπειν,

γά-

paraſſe, quam fecere recentiores: exemplo ſit colon, ſecundum Scholiaſten, huius Strophes 47, quod in duo ſepararunt olim: *Etymologici* M. Auctor p. 285, 26. Δοχμιακὸς, εἶδος μέτρου ἀσυστατικοῦ· ἔστι δὲ μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. οἷον· Ἐγὼ δ' ὅτι σοι· ἔστι δ' Εὐριπίδου Φοινισσῶν. conf. *Hephaeſtion* p. 33, 4. & Schol. in *Aeſch.* Theb. v. 129, & 103. Hoc impedimento remoto, nonnullis forſan illud noſtrum, Ἐναλλαγαῖς δ' αἰαγμάτων Αἰὲν σκότῳ κρύπτεται, tragicum & hac in ſede convenientiſſimum videbitur: *lamentis autem variatis, ſemper tenebris occultatur.* In eodem ſemper carcere clauſus, lamenta tamen variabat Oedipus; ut in Iphig. Aul. v. 1101, Iphigenia dicitur Πολλὰς ἱεῖσα μεταβολὰς ὀδυρμάτων.

Vs. 339 Σὺ δ', ὦ τέκνον, καὶ --- γάμοισι δὴ κλύω] Senario pes deerat in Editis & Mſſ certe Batavis; niſi quod *Kingius*, incertum qua auctoritate, dederit, Σὺ δ', ὦ τέκνον, τί καὶ γάμοισι δὴ κλύω· illud τί, ſi vel decem niteretur Codicibus antiquiſſimis, eo non minus eſſet a genio ſermonis Graeci prorſus alienum hac ſede. Multo melius ſcriberetur: Σὺ δ', ὦ τέκνον, τί καὶ γάμοισι δὴ κλύω --- ſaepius enim iunguntur τί δή; --- ſed *Euripiden* ſcripſiſſe cenſeo: Σὺ δ', ὦ τέκνον, καινοῖς γάμοισι δὴ κλύω Ζυγέντα, παιδοποιὸν ἡδονὰν ξένοισιν ἐν δόμοις ἔχειν, ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν. haec eſt *Joannis* noſtri *Pierſoni* coniectura feliciſſima, καὶ mutantis in καινοῖς. Quae lectionis iſtius veritatem adfirment, ponam *Sophoclis* & *Statii* verba, de eodem Polynice loquentium: *Sophocles* Oed. in Colono v. 370. Τὸ κοῖλον Ἄργος βὰς φυγὰς, προσλαμβάνει Καινόν τε κῆδος (Adraſtum) καὶ ξυνασπιστὰς φίλους· *Statius* II Theb. v. 108. --- *iamque ille novis (ſcit fama) ſuperbit Connubiis, vireſque parat, quis regna capeſſat*: pro *ſuperbus*, e Codd. alterum recte fuit repoſitum in Miſcell. Obſerv. Vol. 1, p. 186.

Q Vs.

44 (Ἄλαστα ματρὶ τάδε,
45 Λαΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ,)
46 Γάμων ἐπακτὰν ἄταν;
47 Ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς
48 Νόμιμον ἐν γάμοις,
49 Ὡς

γάμων ἐπακτὴν ἄτην, λέγω βλάβην γάμων ἐπεισάκτων, τουτέστι ξένων, καὶ ἀπ' ἀλλοτρίου γένους. οὐκ εἰσὶ τάδε δυνάμενα ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐπι-

Vs. 343, 44 (Ἄλαστα ματρὶ τάδε, / Λαΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ·)] Quae poſtea ſequuntur, Γάμων ἐπακτὰν ἄταν, ad ea pertinent quae praeceſſerant, ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν. eo ſignis poſitis, quae Iocaſta mater indignabunda his interiecerat, a ſequentibus ſeparavi: viderant hoc Grammatici, locumque recte ceperunt. In colis ſeparandis *Canterum* ſequutus ſum; at in eorum alterum pro σῷ recepi τῷ: hoc in Mſſ. eſt Leid. & Flor. atque in ſuis invenerant *Grotius*, & *Kingius*, qui cola ſeparavit: Ἄλαστα ματρὶ τάδε Λα-/ ΐῳ τε τῷ παλαιγενεῖ. / ne ſic quidem colon 44 par erit vicinis dimetris iambicis; niſi τάδε commutetur in τᾷδε· *huicce matri*, id eſt *mihi*: *Battierius* legebat: Ἄλαστα ματρὶ σᾷ τάδε / Λαΐῳ τε σῷ παλαιγενεῖ. Vulgata deſignatis a Metrico minus congruere malo, quam ſine Codicibus Euripidea temerari. Λάϊος non ſolet in duas ſyllabas contrahi: Sed cur obſecro *Laïus* eximie diceretur ὁ παλαιγενής; erat avus Polynicis, atque eo quis forte ſuſpicaretur corrigendum τῷ πάλαι γενεῖ. Mihi prorſus hic *Laïi* videtur incommoda mentio: is ſcilicet nuptias iuvenis curaret, quem illic etiam deteſtabatur. Suſpicor *veteris Cadmi* (ſic *Statius* Theb. III, 183) nomen hic antiquitus poſitum, atque ita locum reſtituendum: Ἄλαστα ματρὶ σᾷ τάδε Κάδμῳ τε τῷ παλαιγενεῖ. Thebani vocantur initio *Sophoclis* Oed. Tyr. τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι.

Vs. 346, 47 Ἐγὼ δ' οὔτε σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς / Νόμιμον ἐν γάμοις] Qui de taedis egere iugalibus, antiquitus a matre filiae nubenti praelatis, recentiorum nonnulli haec attulerunt *Euripidea*, quae veteres etiam tranſcripſere Grammatici, *Scholiaſtae* ſcilicet in *Apollon. Rhod.* IV,

Colere affines, trifte parenti,
Laïus & quod non laudet avus.
Peftem, peftem, fert ifte torus.
Non ego matris more beatæ
Tædam accendi rite iugalem:

Non

ἐπιλησθῆναι, καὶ ὑπὸ τοῦ Λαΐου τοῦ παλαιοῦ. ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς σοι ἐν τοῖς γάμοις ἀνῆψα φῶς πυρὸς νενομισμένον,

καθ-

v. 808. & in *Aefchyli* feptem adverfus Thebas v. 103. ille quidem ad eumdem ritum illuftrandum. Non viderant, opinor, viri Docti, noftrum *Euripidae* locum fic in Phoeniffas fuas transtuliffe *Senecam*, v. 505. --- *non te duxit in thalamos parens Comitata primos, nec fua feftas manu Ornavit aedes, nec fua laetas faces Vitta revinxit.* --- In duobus legitur Mff. Batavis, Ἐγὼ δ' οὔτι σοι πυρὸς ἀνῆψα φῶς· (in Scholiis ad *Aefch.* Ἐγὼ δ' οὔτε τι π. α. φ.) quia non fequitur οὔτε, poterit οὔ τι praeferendum videri; praetulit certe *Feithius* A. H. II, C. XIV. quocum conf. *Jan. Gebhardi* Crepund. III, C. XII. *Iac. Elsnerus*, Obf. S. 1, p. 114. mihi melior videtur vulgata: poft primum illud οὔτε fequi debuerat οὔτε Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη· fed nativa venuftate ftructuram variavit perturbata Iocafte. Hoc fi leve videbitur, ut eft, quam tamen *Plutarchus* hic fubminiftrat lectionem, digna fanequam eft attentius fpectari: bis legitur in Phoeniffis νόμιμον· bina loca protulit *Plutarchus*; fed, quod mireris, in neutro νόμιμον, in altero μόνιμον comparet, in hoc autem γόνιμον. utraque lectio talis eft, ut ab ipfo *Plutarcho*, fi non a fcenico Philofopho, profecta videatur: Ut alia fcilicet e Phoeniffis, hanc quoque Iocaftae querelam libro de Exilio ridet *Plutarchus* p. 606. F. τὰ τῆς μητρὸς ὀλοφυρομένης, (Ἐγὼ δέ σοι οὔτε πῦρ ἀνῆψα γόνιμον ἐν γάμοις, ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη λουτροφόρου χλιδᾶς) Ταύτην ἔδει χαίρειν καὶ ἀγαπᾶν, πυνθανομένην ναίοντα βασίλεια τηλικαῦτα τὸν υἱόν· ἡ δὲ, θρηνοῦσα τὴν οὐκ ἀναφθεῖσαν λαμπάδα, καὶ τὸν οὐ παραλαχόντα λουτροῦ Ἰσμηνόν, ὡς ἐν Ἄργει μήτε ὕδωρ τῶν γαμούντων, μήτε πῦρ ἐχόντων, τὰ τοῦ τύφου κακὰ καὶ τῆς ἀβελτερίας τῇ φυγῇ προστίθησι. *Plutarchi*

ver-

49 Ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ·
50 Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύθη
51 Λουτροφόρου χλιδᾶς·
52 Ἀνὰ δὲ Θηβαίαν πόλιν
53 Ἐσιγάθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.

54 Ὀλοι-

καθάπερ πρέπει μητρὶ εὐτυχεῖ. ἐπεγάμβρευθη δὲ τῷ Ἄργει ὁ Ἰσμηνὸς, μὴ μεταλαβὼν τῶν ὑμεναίων τῆς λουτροφόρου χλιδῆς. ὅ ἐστι μήτε ὑμεναί-

verba *Gasparus Stiblinus* attulit Annot. in Phoen. & diversam a vulgata lectionem γόνιμον commemoravit, procul omni dubio monitus a praeceptore suo *Ioanne Hartungo*, quem alicubi scribit Phoenissas interpretatum: observatum autem illud ab *Hartungo*, liquet ex huius Decuria prima locorum memorab. cap. 1. Thes. Crit. T. II, p. 634. Confer. p. 654. *Acute Plutarchum de hoc Poetae loco differere*, non erat cur scriberet *Barnesius*: mihi quidem iniqua Philosophi videtur criminatio; neque enim adeo insanit Euripidea Iocaste, ut *Plutarcho* dici meruerit θρηνοῦσα τὴν οὐκ ἀναφθεῖσαν λαμπάδα: noverat ignem iugalem Argis praelatum; id unum indignabatur, iucundum illud & legitimum munus, sibi soli debitum, sibi tamen in peregrina regione fuisse praereptum: omisit Philosophus intermedia, quae iocanti subtraxissent materiam: ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ. Haec tamen ipsa me movent ad eius lectionem γόνιμον non temere reiiciendam; quam damnasse videntur *Barnes.* & *L. Bos* Exerc. S. p. 185. Vulgatae primum favere videtur ad hunc morem saepius excitatus locus ex *Eurip.* Iph. Aul. v. 732, ubi quis facem filiae iugalem tolleret interroganti Clytaemnestrae respondet Agamemnon: Ἐγὼ παρέξω φῶς, ὃ νυμφίοις πρέπει. tum illa: Οὐχ ὁ νόμος οὗτος, κἀν σὺ φαῦλ' ἡγῇ τάδε. voculam incommodam versui sustuli: tantumdem enim hoc valet ac si dixisset, Οὐ τοῦτο νόμιμον. Sed, si nostro loco νόμιμον posuit *Euripides*, quid ista praeterea significabunt Ὡς πρέπει ματρὶ μακαρίᾳ; nihil enim interest, utrum hic ὡς πρέπει dicatur, an ὡς νόμιμόν ἐστι, vel ὡς νενόμισται, quod po-

Non perstrepuit carmine festo,
Purisque tuos abluit artus
Ismenos aquis. nova nupta tuam
Cùm ducta domum, sonus Ogygiam
Non inde ullus contigit urbem.

Va-

ναίων ἀκούσας, μήτε λουτρά σοι ἐκπέμψας.

Φυ-

postremum est *Theocriti*, XXIV, 95. Hanc ob causam placet in hac sede γόνιμον. In Erotico *Plutarchi* p. 764. B. sole dicitur deferri, sicut & Amore, θερμότης γλυκεῖα καὶ γόνιμος, *dulcis calor & genitalis*, qui vel corpus vel animum foecundat. Fax nubentibus praelata semper erat ominosa: *Propertius* IV El. III, 13. *Quae mihi deductae fax omen praetulit:* si minus essent nuptiae fortunatae, faces maritales gestasse dicebantur Eumenides; si fortunatae; Pronuba Iuno vel Venus: si facem Venus ipsa ventilasset, amor non tantum durabilis portendebatur, sed inprimis censebatur πυρὸς φῶς γόνιμον, *genitale lumen iugalis ignis*, & laetum omen foecunditatis, calore potissimum adumbratae, vid. *Barthius* ad *Nemesian*. Cyneg. v. 16. & *Weitzius* ad *Valer. Flacc.* VIII, v. 245. Aqua, de patrio flumine sumta, se adspergebant, συμβολικῶς παιδοποιΐαν εὐχόμενοι, ἐπεὶ ζωοποιὸν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον, ut scribit Scholiastes ad v. 349, in Aug. Cod.

Vs. 352 Ἐσιγάθη σᾶς εἴσοδος νύμφας.] Duplex olim librorum fuit lectio: Scholiastes, χάφονται, inquit, καὶ Ἐσιγάθησαν. Quod apud *Hesychium* legitur, Ἐσιγάθη, hinc derivatum putat *Abreschius*, variam quoque lectionem e Scholiis commemorans: bis Doctissimo viro tributum fuit Ἐσιγάθησαι εἴσοδοι· scripserat is, ni fallor, εἴσοδοι· haec saltem veterum quorumdam Codicum fuisse videtur lectio: Ἐσιγάθησαν εἴσοδοι νύμφας· qua recepta, versus manebit antispasticus; sed pes secundus erit diiambus: εἴσοδον, quod habet Ms. Flor. antiquae praefert lectionis vestigium.

Vs.

Ὄλοιτο τάδ', εἴτε σίδαρος,
Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος;
Εἴτε τὸ δαιμόνιον
Κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα·
Πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ' ἄχη.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΧΟΡ. Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι' ὠδίνων γοναί,
Καὶ φιλότεκνόν πως πᾶν γυναικεῖον γένος.

ΠΟΛ.

Vs. 353 Ὄλοιτο τάδ'] Corrigendum arbitror: Ὄλοιθ' ὁ τάδ'· εἴτε σίδαρος Εἴτ' ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος. *Pereat, qui haec*: vel, *Male sit illi, qui haec*: nempe mala primus invexit: dicere potuisset: Ὄλοιθ' ὁ ταῦτα μηχανώμενος. *Soph.* Electra v. 126. Ὡς ὁ τάδε πορὼν Ὄλοιτ', εἴ μοι θέμις τάδ' αὐδᾶν. *Eurip.* Rhes. 875. Ὄλοιθ' ὁ δράσας. istiusmodi significatus participium si subaudias, iratae congruit inprimis indignantique Iocastae haec ἀποσιώπησις, nisi simplex dicenda sit potius ellipsis; quales in quotidiano sermone plurimas obtinuisse credibile est. Non dissimilis locum habet ellipsis in blandientium formula, μὴ σύγ', apud *Aristophanem*, Tragicos, sed in communi sermone quoque satis usitata, significante: *noli, quaeso te, hoc facere.* vel, *ne hoc, obsecro te, facias.* Iratis autem ellipticam orationem saepius *Homerum* tribuisse plus semel animadvertit *Eustathius*; in Od. Π, p. 610, 14. & in Il. χ, p. 1340, 2. σημειῶσαι, inquit, ὅτι αὐτὸς ὁ ποιητὴς ἐνταῦθα, σχηματισθεὶς οἷον τῷ πράγματι, ὑπεσημήνατο τὴν τοῦ λόγου ἔλλειψιν προσφυῶς γενέσθαι τῷ χόλῳ τῆς Ἥρας, οὐκ ἐῶντος μὴ κρατεῖν ὀρθῆς φράσεως --- Vulgata lectio, Ὄλοιτο τάδ', *ista pereant*, defensorem forte non inveniet, praeter veteres Grammaticos; his qui Linguam tamen patriam fuisse, quam tractabant, contenderit, nae multum errat opinione sua. Cui religio non erit a Metrico dissentire, forsan hic eo praeferat Ὄλοιθ' ὃς τάδ', verbo, non participio, subaudito, quia sic passim loqui solent Tragici: *Aeschylus* Theb. v. 458. Ὄλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται.

Valeant, valeant, ſive his ferri
Violentus amor, diſcorsque furor,
Seu cauſa pater, ſive Oedipodæ
Gravia infeſtant qua fata domum.
Horum ex omni parte malorum
In me luctus mœrorque cadunt.

I A M B I.

CHO. Res magna parere: magnus in nixu dolor:
„ Amat inde natos omne femineum genus.

POL.

ται. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 1353. Ὄλοιθ᾽ ὅςις ἦν ὃς ἀπ᾽ ἀγρίας πέδας / Νομάδος ἐπιποδίας / Μ᾽ ἔλυσεν, ἀπό τε φόνου / Ἔρρυτο κἀνέσωσεν. ſic locus longe plenior, quam in editis, legitur in optimo ſane Codice Regio, quem Pariſiis miſſum Celeberr. *Hemſterhuſius* adhibui. conf. *Eurip.* Rheſo v. 906, 908. Hippol. v. 407. Quod verbum ſupplendum noſtro loco relinquatur roganti noſtrum drama plura ſubminiſtrabit, e quibus eligat, vel ἐμήσατο; vel ἔπραξε, vel ἐπλούτησε. Legitur in Phoen. v. 805. Ἦ δεινά τις ἔρις θεὸς, ἃ τάδε μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσι. Vs. 1038. φόνιος ἐκ θεῶν, Ὃς τάδ᾽ ἦν ὁ πράξας. Vs. 1073. Πάντα δ᾽ ἐν ἅμαρ τῷδε συνάγαγεν Ἀμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς, Ὦ πάτερ, ἴσχε τάδε πλούτε. In his cum Deus ut auctor malorum conſideretur, manifeſtum eſt, cur hic, poſtquam dixerat, Ὄλοιθ᾽ ὁ τάδ᾽, aut ὃς τάδ᾽, ne impia videretur in Deum, ſeſe reprehendat, & corrigat: εἴτε σίδαρος, / Εἴτ᾽ ἔρις, εἴτε πατὴρ ὁ σὸς αἴτιος. --- Cum ultimo Strophes colo, lucis adhuc indigo, comparari poterit e *Senecae* Troaſin v. 1061, *Sua quemque tantum, me omnium clades premit.*

Vs. 358. Δεινὸν γυναιξὶν αἱ δι᾽ ὠδίνων γοναί, Καὶ --] *Euſtathius* de Iſmeniae & Iſmenes Amor. VI, p. 226. ὡς δὲ καὶ γυναιξὶ δεινὸν, κατὰ τὴν παροιμίαν, αἱ δι᾽ ὠδίνων γοναί, ὅλαι μητέρες συμμαρτυρήσουσι. alius ſcripſiſſet ὅσαι μητέρες. *Euſtathium* tamen dediſſe ſuſpicor κατὰ τὴν τραγῳδίαν, ſicuti ſcribit p. 221, 314, 361. Huius dicti varia leguntur in Scholiis interpretamenta; quorum unum aptiſſimum: καί τοι τῶν γονῶν ἐπωδίνων ἐστὶν,

ἔρως

ΠΟΛ. Μῆτερ, φρονῶν εὖ, καὶ φρονῶν, ἀφικόμην
Ἐχθροὺς ἐς ἄνδρας· ἀλλ' ἀναγκαίως ἔχει
Πατρίδος ἐρᾷν ἅπαντας· ὃς δ' ἄλλως λέγει,
Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.

Οὔ-

ὅμως φιλότεκνοί εἰσιν αἱ γυναῖκες. duo loca hanc in rem prolata lectori satisfecissent, *Sophoclis* in Electra v. 772. Δεινὸν τὸ τίκτειν ἐστίν· οὐδὲ γὰρ κακῶς Πάσχοντι μῖσος ἂν τέκῃ προσγίγνεται. ubi legendum arbitror: οὐδὲ καὶ κακῶς Π. *tamen neque iniuriam passa mater, quos peperit, odisse solet.* eadem voculae vis in simillimo loco *Euripidis* Iphig. Aul. v. 917. Δεινὸν τὸ τίκτειν· καὶ φέρει φίλτρον μέγα, Πᾶσίν τε κοινὸν, ὥσθ' ὑπερκάμνειν τέκνων. hunc locum, ni fallor, attulerat Scholiastes antiquus; eius enim in Scholio, quod vulgavit *Kingius*, recentioris, observari poterunt vestigia.

Vs. 360,--363 Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει.] Hos quatuor senarios ad Titulum XXXIX, περὶ πατρίδος, retulit *Stobaeus*, ubi p. 227, 8. genuina vocum forma legebatur, quae ante *Kingium* in Doricas, Μᾶτερ & ἀφικόμαν, corrupta prostabat in Edd. Euripideis: quid de talibus esset sentiendum alibi fuit disputatum. Versum 363 *Thomas M.* profert in v. Ἐκεῖ. vocem inde superfluam sustulit vir Doctus in Miscell. Obs. Vol. III, p. 108. Qui peregrinam regionem anteponit patriae, Λόγοισι χαίρει, τὸν δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχει, *verba profundit, a quibus diversum sentit. Eupolidis* Adulator apud *Athen.* VI, p. 236. F. Κᾂν τι τύχῃ λέγων ὁ πλούταξ, πάνυ τοῦτ' ἐπαινῶ, Καὶ καταπλήττομαι, δοκῶν τοῖσι λόγοισι χαίρειν. *Meque probare praefero, quin velut obstupesco.* sic reddidit Excellentissimus interpretum *Grotius* in Exc. p. 500. versus *Eupolidis* similes sunt huic apud *Hephaestionem*, p. 57, Καὶ ξυνεγενόμην ἀεὶ τοῖς ἀγαθοῖς φάσκοισιν. torjes in isto versu ξυνεγεν-όμην non debuerat repraesentari. Eupolidea *Casaubonus* ad *Theophrasti* Char. p. 24. contulit; in quo propterea praetulerim alteram Summi viri coniecturam, ἐπαινέσαι δ' ἄκρα, quasi vero δοκῶν τοῖς λόγοις χαίρειν. *verbis hominem laudans, eius corde premit contemtum. Theognis* v. 87. Μή μ' ἔπεσιν μὲν στέργε, νόον δ' ἔχε καὶ φρένας ἄλλῃ, vid. *Euripidis* Androm. v. 451, 452, cuius dicti vim *Iac. Nic. Loensis* enervavit: quod hic λόγοισι χαίρειν, alibi dixit γλώσσῃ χαρίζεσθαι, Orestis v. 1514, Δειλίᾳ γλώσσῃ χαρί-

ζῃ,

POL. En venio ad hostes, mater: imprudens magis
„ Prudénsne dubito: cogimur sed patriam
„ Amare cuncti: siquis id de se negat,
„ Iactat se inani voce, mens aliò rapit.

Ac

ζῃ, τοῖσδ' οὐκ ἔστι φρονεῖν. quod legitur in Scholiis, χαριτογλωττίζειν, alias χαριτογλωσσεῖν & γλωσσοχαριτεῖν dicebatur. --- Notatu non est indignum, in Mſ. Flor. deesse versus 362 & 363. Quamobrem male fuerint hi duo versus omissi, Doctis obscurum esse nequit: minus etiam periti, quid sibi saepius evenerit cogitantes, idem olim accidisse non mirabuntur: quum librarius in fine versus 361 posuisset ἔχει, in eadem autem voce versus desineret 363, huc oculo aberrante, transsiliit intermedia: in *Euripidis* Florentino Codice saepius, ob eamdem semper rationem, aliquot fuere versus omissi; in Phoen. qui versum sequuntur 1607 sex continui; in Medea versus 718 & tres sequentes, ob γονάς repetitum: ob verbum ἀντιλήψεται bis ab *Euripide* positum omisit librarius in Androm. v. 742 & 743. ob vocabulum δόμοις, ibidem versum 933 & 934. propter duas tantum syllabas similes vocum αἱμάτων & δωμάτων in eodem dramate sex versus omiserat librarius 1068 --- 1073. Pronomen αὐτὸν medio versu 1084 Hippolyti collocatum, nec non versu 1087 fecit, ut intermedia, alias minime negligentissimus scriptor, transsiliret, coniungens illhaec: Οὐχ ἕλξετ' αὐτὸν, ἥσω--. Hoc errorum fonte derivata clades plurima procul dubio, quin integras nobis interdum columnas intercepit, atque ea veterum locis intulit vulnera, quae sine Codicum fideliorum subsidio resarciri non possint: illinc ortas lacunas, praeter *D'Orvillium* in *Charit*. p. 552, 553, e Codd. Mſſ. passim Librorum Editores supplerunt. In Euripideis istiusmodi defectus plures esse, quam in aliis Poëtis, eo credibile videtur, quia, quod hi plerique saltem evitarunt, versus in eadem voce desinentes saepenumero vicinos collocare non dubitavit, nimis quoque frequens in universum in iisdem repetendis. Locus in quo versamur esse poterit exemplo: verbum ἀφικόμην claudit versus 360, 364, 369. Centum exempla, quae sunt ad manum, proferri possent; nisi propter eam ipsam rationem rectius videretur,

tur,

Οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,
Μή τις δόλος με πρὸς κασιγνήτου κτάνῃ,
Ὥστε, ξιφήρη χεῖρ' ἔχων, δι' ἄστεος
Κυκλῶν πρόσωπον ἦλθον. ἓν δέ μ' ὠφελεῖ,
Σπονδαί τε, καὶ σὴ πίστις, ἥ μ' εἰσήγαγε
Τείχη πατρῷα· πολύδακρυς δ' ἀφικόμην
Χρόνιος ἰδὼν μέλαθρα, καὶ βωμοὺς θεῶν,
Γυμνάσιά θ', οἷσιν ἐνετράφην, Δίρκης θ' ὕδωρ·
Ὧν οὐ δικαίως ἀπελαθεὶς, ξένην πόλιν
Ναίω, δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχων δακρυῤῥοοῦν.

'Αλλ',

tur, doctis notissima non adposuisse.

Vs. 364 Οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην,] Incertum, utrum e scripto Codice *Grotius*, an ex ingenio vulgarit: Οὕτω δὲ τάρβος εἰς φόβον τ' ἀφ. nam casu factum aut operarum vitio non opinor; quoniam sic quoque legisse videtur Scholiasta recentior, non tantum explicans, εἰς τοῦτο ἤγουν εἰς τοσοῦτο τάρβος ἀφικόμην, sed, postquam τάρβος & φόβον diversa designare monuerat, addens: τάρβος ὃν χρὴ χαίρειν καὶ ἐνταῦθα. Vetus Grammaticus sinceram sine dubio scripturam vulgatam, Οὕτω δὲ τάρβους, εἰς φόβον τ' optime explicat: εἰς τοσοῦτο τοῦ τάρβους καὶ εἰς φόβον τοσοῦτον ἀφικόμην. In multis loquendi formulis, in quibus legitur εἰς τοῦτο vel εἰς τοσοῦτο, --ὥστε, -- paululum tantum variata structura, locum reperit οὕτω· nihil interest, utrum dicatur: Οὕτως εἰσὶν ἀμαθεῖς, ὥστ' -- an εἰς τοσοῦτον ἥκουσιν ἀμαθίας, ὥστε -- *in tantum processerunt amentiae*; *Plato* Lyside p. 218. A. memorat τοὺς οὕτως ἀγνοίας ἔχοντας, ὥστε κακοὺς εἶναι. vulgatur ἀγνοίας. Nihil etiam refert, utrum dicas ἐς τόδε ἡλικίας ἥκοντα. cum *Herodoto* VII, c. XXXVIII. an ἡλικίας οὕτως ἔχοντα. *Gregor. Nazianzen.* Epist. LXIII, p. 820. A. καὶ ἡλικίας οὕτως ἔχεις, ὡς ἤδη τὰ πάθη κλίνεσθαι. Huius est in Orat. XX, p. 319. C. παρασκευῆς --- οὕτως εἶχον καὶ γνώμης. aliorum etiam, οὕτως ἔχω δόξης. conf. Celeb. *Hemsterhusius* ad *Luciani* Nigrin. p. 38, 8, Rarius, quod legitur in Eurip. Heraclid. v. 214, Γένους μὲν ἥκεις ὧδε (id est οὕτω) ὧδε,

Δη-

Ac me huc euntem tantus incessit pavor,
Perfidia fratris ne mihi intentet necem,
Oculos in urbem ut usque circumiecerim
Armatus ense dexteram. at me unum iuvat,
Fides tua, & sacra pacta, quæ me intra patris
Traxere muros. venio, non fletu sine, 369
Tandem hoc revisens limen atque aras Deûm,
Gymnasiaque in queis adolui & Dirces aquas,
Non iure pulsus unde, peregrinam colo
Vrbem, perennes irrigans lachrymis genas.
Sed

Δειμοφῶν. Frustra vetus interpres copulam τε censebat in hoc versu supervacuam. Ut origine, sic significatu differunt *τάρβος terror*, & *φόβος metus*. *Aeschylus* Supplic. v. 744. Περίφοβον μ᾽ ἔχει τάρβος. *Sophocles* Trachin. v. 179. *metu, futuri* nempe *mali, territam*, Φόβῳ dixit ταρβοῦσαν. *Euripides* Herc. Fur. v. 971. ταρβοῦντες φόβῳ.

Vs. 368 Σπονδαί τε κἀμὴ σὴ πίστις, ἥ μ᾽ εἰσήγαγε] Legitur in Flor. Mf. εἰσήγαγες, quod adeo non spernendum, ut mihi quidem genuinum videatur; si minus aliis, venustum tamen apparebit. Est in eodem Codice similis huic egregia sanequam lectio: Hecubae versus 501 vulgatur: Ἔα, τίς οὗτος; σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷ κεῖσθαι; scribi debet e Flor. οὐκ ἐᾷς· praeterea poni malim: Ἔα, τίς; οὗτος σῶμα τοὐμὸν οὐκ ἐᾷς κεῖσθαι· nam οὗτος hic est, ὦ οὗτος, vel οὗτος σύ.

Vs. 373 Ναίω, δι᾽ ὄσσων ὄμμ᾽ ἔχων δακρυρροοῦν.] His vetus insidet ni fallor menda, quae lectoribus attentis saepe fuit offendiculo: Graece minus periti procul dubio mirabantur *aspectum per oculos lacrymantem*; ridebant *vultum oculis madentem*, *Kingii*: Haeccine castigatissimis ingeniis imputari! Quis, obsecro, dixit uspiam ὄμμα δι᾽ ὄσσων δακρυρροοῦν; quis, quod ullam habeat cum istis similitudinem? ὄσσων ὄμμα, quamvis a me nuspiam lectum, si simpliciter in grandisono collocaretur chorico cantu, non adeo quidem of-

Ἀλλ', ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ, σε δέρκομαι,

Κάρα

offenderet; sed haec nostra qui sic, ut sunt vulgata, recte poni contenderit, hunc equidem censorem haud desiderem. Graviter *Aeschylus* Prom. v. 399. Δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν λειβομένα ῥέος, παρειὰν Νοτίοις ἔτεγξα παγαῖς. *Oculis lacrymas effundere* vel *deiicere*, κατ' ὄσσων βαλεῖν δάκρυ dixit *Euripides* Hippol. v. 1396. cuius est in Med. v. 906. Κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ. Rectissime, quis dubitet? ὄμμα dicitur δακρυρροοῦν. *Sophocli*, δακρύρροον Oed. Col. v. 1709. cui verbum inde formatum etiam innotuit. Illud vereor, ne cui Grammaticorum satis esse videatur ad vulgatam nostri versus lectionem firmandam auctoritas: praeter Scholiasten, *Eustathius* ita legit in *Hom.* Il. Γ, p. 328. v. 21. ubi formam vocis ὄσσος masculinam & aliunde firmat, λέγει τι τῆς πληθυντικῆς γενικῆς, ὃ παρ' Εὐριπίδῃ κεῖται ἐν τῷ, --- δι' ὄσσων ὄμμ' ἔχω δακρυρροοῦν. ἔνθα, ait, ζήτει διαφορὰν ὄσσων καὶ ὄμματος. Hinc saltem variam lectionem lucremur ἔχω. nihil e Codicibus enotatur diversitatis: in Optimo Leidensi scribitur Ναίω, δ' ὄσσων ὄμμ' ne hoc quidem de nihilo; vitii namque sedes esse videtur in istis Ναίω δ' ὄσσων. Corrigo: --- ξείναν πόλιν Ναίων, ἀειδὴς ὄμμ' ἔχω δακρυρροοῦν.

huius lectionis vestigia Criticus in depravatis illis ΔΙ ΟCC animadvertet. Fundus emendationis est in Hesychiana nota, nisi fallor, ad hunc ipsum locum *Euripidis* conformata: Ἀειδής, ἀφανής, ἄμορφον, αἰσχρόν. cui certe congruunt interpretamenta, si capiatur ἀφανὴς eo sensu, quo recentiores ἀφανίζειν adhibuere: vid. *T. H.* in Miscell. Obs. V. III, p. 411. *Eustathius* in Od. Ζ, p. 261, 12. αὐχμοῦ πιναρότης, inquit, καὶ κακὰ σπεῖρα, τὸ λαμπρὸν εἶδος ἀφανίζουσιν. Idem in *Homeri* Od. Τ, v. 263 Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο --- observat p. 695, 33, verbum ἐναίρειν significare τὸ ἀφανίζειν ἢ αἰσχύνειν. οὕτως γὰρ (sic scribendum) ἐναίρεται χρὼς καλὸς δάκρυσιν, αἰσχρὸς δηλαδὴ ἀντὶ καλοῦ ἤγουν ἀειδὴς γινόμενος. quae possunt in nostrum locum apte transferri: moerore conciderat vultus Polynicis, & lacrymis inprimis fuerat deformatus: olim ἀειδής, exsul, patriaeque sibi debitum regnum usque cogitans, contraxerat ἀειδὲς ὄμμα· Alcestis tamen Euripidea v. 171, in malis erat ἀστένακτος, οὐδὲ τοὐπιὸν Κακὸν μεθίστη χρωτὸς εὐειδῆ φύσιν. Proprie quidem erat Ἀειδὴς, ὁ μὴ ἔχων ὄμμα· uti legitur in *Cyrilli* Lexico Ms. ubi, quod eadem exhibet pagina cum eadem explicatione, Ἀδὴς deleri poterit in li-

Sed ob dolores tu quoque, ut video, meos
Do-

libro Leidensi. Ut δίσμορφος & ἄμορφος, ita δυσειδὴς & ἀειδὴς idem prorsus valent, δυσπρόσωπος & ἀπρόσωπος· quorum illud in *Sophoclis* est Oed. posteriori v. 278. hoc eodem sensu legitur in Charmide *Platonis* p. 154. D. οὗτος, εἰ ἐθέλει ἀποδῦναι, δόξει σοι ἀπρόσωπος εἶναι· οὕτως τὸ εἶδος πάγκαλός ἐστιν. Sophistica recentiorum elegantia diceretur ἐκδὺς δὲ ὅλος πρόσωπον φαίνεται. *Statii* Theb. VI, 573. cum Parthenopaeus, cursu certaturus, vestes posuisset, *Effulsere artus, --- insignesque humeri, nec pectora nudis Deteriora genis; latuitque in corpore vultus. Sophocles* apud *Stobaeum* p. 503, 37. de opum vi: Καὶ γὰρ δυσειδὲς σῶμα, καὶ δυσώνυμον Γλώσσῃ, σοφὸν τίθησιν, εὔμορφόν τ' ἰδεῖν. ubi figura potest observari, quam vocant Χιασμὸν, quamque sic etiam dixerat cum ceteris *Moschopul.* in Il. B, v. 212. nam pro κλιμακισμὸν corrigendum ibi χιασμὸν, olim me monuit Clar. *Jo. Jac. Schultensius*, in hoc etiam literarum genere iam tum peritissimus. Haec si nihil ad *Euripiden* faciunt, ne illud quidem omittam, male viros Doctos ad *Hesychianum* Ἀπηδίδην, p. 448, v. 21. Graecis ignotum confinxisse vocabulum, eiusdem cum nostro ἀειδὴς virtutis, Ἀπηδὴς· istis omissis, utilius *Eustathium* contulissent in Od. A. p. 37, 10, e *Pausaniae* Lexico nobis proferentem Comici *Platonis* loca, in quibus, ab istis alienissima, reperiantur Ἀπηδίσθη & Κατηδίσθομεν. --- Aliis fortasse vulgata versus nostri lectio sic potius videbitur corrigenda: --- ξένην πόλιν

Ναίω, κατηφὲς ὄμμ' ἔχων δακρυρροοῦν.

usitatius illud altero; praeterea Tragico quoque nostro frequentatur: *Eurip.* Heraclid. v. 633. Τί χρῆμα; κεῖσαι, καὶ κατηφὲς ὄμμ' ἔχεις; conf. Orest. v. 882. In Medea v. 1012. legitur: Τί δὴ κατηφὲς ὄμμα, καὶ δακρυρροεῖς; qui versus est in *Gregorii Nazianz.* sub nomine vulgato dramate 730.

Vs. 374 Ἀλλ', οὐ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ, σε δέρκομαι] Potuerant etiam ista sic separari: Ἀλλ' (οὐ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ·) σε δέρκομαι Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους Ἔχουσαν. *Sed (luctum enim nova lugendi sequitur iterum materies) Te conspicor capite raso, vestibusque lugubribus indutam.* Sensum perverterant interpretes; horum, sui etiam ipsius, errorem corrigens in notis, prope veritatem accesserat *Kingius*: sed αὖ pertinet ad ea quae praecedunt: neque, si quis curatius haec exputet, οὐ γὰρ ἄλγους ἄλγος notat, *dolor enim additur dolori*,

 sed

Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους
Ἔχουσαν. οἴ μοι τῶν ἐμῶν ἐγὼ κακῶν.
Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων,
Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς.
Τί γὰρ πατήρ μοι πρέσβυς ἐν δόμοισι δρᾷ,

Σκό-

ſed *dolor excipit*, vel *novus alium mox ſequitur dolorem*: illud *Kingii* congrueret *Euripidis* Alc. v. 1039. Ἀλλ' ἄλγος ἄλγει τοῦτ' ἂν ἦν προσκείμενον. & Troadum v. 591, ἐπὶ δ' ἄλγεσιν ἄλγεα κεῖται, vel κεῖνται, e Mſ. Polynicis luctus nonnihil erat hoc temporis articulo levatus; ſed, ſimulac matrem moerore videt confectam, nova mox luctus iterum materia prioris in locum ſuccedit: hoc eſt ἐκ γὰρ ἄλγους ἄλγος αὖ. *Eurip.* Troad. v. 701, Ἀλλ' ἐκ λόγου γὰρ ἄλλος ἐκβαίνει λόγος. *Homerus* Il. Τ, v. 290. --- ὥς μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεί. Sic loquitur cui vix ulla malorum eſt intermiſſio, cuique συνεχῆ καὶ ἀλληπάλληλα τὰ κακά, ut ait *Euſtathius*. *Euripides* Iph. Taur. v. 191. μόχθος δ' ἐκ μόχθων ἀΐσσει. v. 865. Ἄλλα δ' ἐξ ἄλλων κυρεῖ. Hecuba v. 688. Ἕτερα δ' ἀφ' ἑτέρων Κακὰ κακῶν κυρεῖ. ſic codices etiam ſcripti: perperam edidit ἐφ' ἑτέρων *Kingius*. ἕτερα ἐξ ἑτέρων ἀεὶ παρεισφέρων, *Athenaeo Caſaubonus* feliciſſime reſtituit VIII, p. 346. c. *alias ſemper quaeſtiones poſt alias nectens*. Iſta ſuo ſaepe more variavit *Euripides*: in Oreſte legitur v. 979. Ἕτερα δ' ἑτέροις ἀμείβεται Πήματ' ἐν χρόνῳ μακρῷ. Scholiaſtes, ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις κατὰ διαδοχὴν ἐπέρχεται. Hippol. v. 866. Τόδ' αὖ νεοχμὸν ἐκ διαδοχῆς Ἐπισφέρει θεὸς κακόν. In Androm. v. 801, pro κακῶς, e Mſ. Flor. legendum, ὡς κακὸν κακῷ Διάδοχον. ex eodem Codice reponi poterit in Troaſin v. 617. Κακῶν· κακὸν γὰρ εἰς ἅμιλλαν ἔρχεται. In Supplicibus v. 71, Ἀγὼν ὅδ' ἄλλος ἔρχεται γόων, γόων Διάδοχος· legendum cenſeo: γόοις Διάδοχος. quia ſic ſtruere ſolet illam dictionem *Euripides*.

Vs. 375 Κάρα ξυρηκὲς, καὶ πέπλους μελαγχίμους Ἔχουσαν.] Hic, & ubicunque vox occurrit apud Tragicos, ſecundum *Ezech. Spanhemium* in *Callim.* h. in Cer. v. 11. ſcribendum eſſet μελαγχίμους, Atque ita, ſi dicto eſſemus audientes, iambos aliquot in Tragicis haberemus ſcazontes: ſed hoc, opinor, incommodum vir Illuſtris non anim-

Doles, amictu ſquallida atrato, comis
De capite vulſis, propter heu luctus meos.
„ Quam dira mater res, domi diſcordia,
„ Quam pacis hæc ſpes odia difficiles habent?
Senex quid autem genitor intra ædes agit,
Spe-

animadverterat; *Aeſchylo* dicti μελάγχιμοι *Aegyptii* hanc obiecerant *Spanhemio* caliginem. Locis a Clariſſ. *F. L. Abreſchio* p. 405. & *Stanlejo* citatis in *Aeſchyli* Choeph. v. 9. addi poterunt ex *Euripidis* Rheſo v. 962. & e Codice Flor. Mſ. verſus Alceſtidis 427. integrum locum adponam e Mſ. Πᾶσι δὲ Θεσσαλοῖσιν, ὧν ἐγὼ κρατῶ, Πένθους (pro Πένθος) γυναικὸς τῆσδε κοινοῦσθαι λέγω, (male θέλω Mſ.) Κουρᾷ ξυρηκεῖ καὶ μελαγχίμοις πέπλοις· vulgatur: Κουρᾷ ξυρηκεῖ καὶ μελαμπέπλῳ στολῇ. conf. Troades v. 141. Ut hic, ſic in Electra v. 335. Κάρα ξυρηκές· --- Πέπλους μελαγχίμους ἔχειν, *Scymno Chio* dicitur v. 400, Μελανειμονεῖν τε πενθικάς τ' ἔχειν στολάς.

Vs. 377 Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων,] Qui hunc ſequitur, verſus olim in exemplaribus forte quibusdam deerat: *Scholiaſtes*, ὁ στίχος, inquit, οὗτος (378) ἔν τισιν οὐ φέρεται. Si noſtris abeſſet, a nemine requireretur: veriſſimum quidem, quod illo verſu dicitur, ſed nihil adeo facit ad ſermonem inſtitutum: hic ſatis erat dixiſſe: Ὡς δεινὸν ἔχθρα, μῆτερ, οἰκείων φίλων. *Euripides*, Iphig. Aul. v. 376. Δεινόν, κασιγνήτοισι γίγνεσθαι λόγους, Μάχας θ', ὅταν ποτ' ἐμπέσωσιν εἰς ἔριν. -- Quae *Grotius* ut incerti Tragici poſuerat in Excerptis p. 467. ex *Ariſtotelis* Polit. VII, c. VII. p. 195, 8. *Euripidis* eſſe docuit e *Plutarchi* T. II, p. 480. D. *Gatakerus* A. M. P. c. XII. p. 513. ſunt autem haec, verſumque conficiunt Paroemiacum: Χαλεποὶ πόλεμοι γὰρ ἀδελφῶν. -- Poſtquam haec ſcripſeram, in Edd. Scholiorum, antiquioribus illa Kingii, ſequentia reperio continua: Καὶ δυσλύτους ἔχουσι τὰς διαλλαγάς.] ὁ στίχος οὗτος ἔν τισιν οὐ φέρεται. Ὡς δεινὸν] Λίαν χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστί, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν. Hinc mihi nata ſuſpicio, num forte ſcripſiſſet Grammaticus ad verſum 377, Ὁ στίχος οὗτος ἔν τισιν οὐ φέρεται, Ὡς δεινὸν -- ἄλλος δέ. Πρᾶγμ' ἐστὶ χαλεπόν, μῆτερ, ἐχθρὰ συγγενῶν. ſenarius eſſet, neque *Euripiden* dedeceret.

Vs.

Σκότον δεδορκώς; τί δὲ κασίγνηται δύο;
Ἦ που ςένουσι τλήμονες φυγὰς ἐμάς;

ΙΟ. Κακῶς θεῶν τις Οἰδίπου φθείρει γένος.
Οὕτω γὰρ ἦρξατ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ,
Κακῶς δὲ γῆμαι πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ.
Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν.
Ὅπως δ' ἔρωμαι, μή τι σὴν δάκω φρένα,
Δέδοιχ', ἃ χρήζω. διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα.

ΠΟ. Ἀλλ' ἐξερώτα, μηδὲν ἐνδεὲς λίπῃς.
Ἃ γὰρ σὺ βούλει, ταῦτ' ἐμοὶ, μῆτερ, φίλα.

ΙΟ. Καὶ δή σ' ἐρωτῶ πρῶτον, ὧν χρήζω τυχεῖν.

Τί

Vs. 380 Σκότον δεδορκώς;] Affert ista *Thomas M.* in v. Σκότος. Dissentit a *Thoma*, quin prorsus a *Moeride*, *Aelius Dionysius* in Attico Lexico apud *Eustath.* in Od. Α. p. 19, 39. cui placet, ἀρσενικῶς praeter ceteras secundum Atticos efferendam vocem σκότος. *Eustath.* in Od. Λ. p. 452, 50. γίνεται Σκότος ἐκ τοῦ Σκότος, πλὴν οὐκ ἐκ τοῦ οὐδετέρου ἀλλὰ τοῦ Ἀττικωτέρου ἀρσενικοῦ. cum *Aelio* convenit Scholiastae in versum primum Hecubae. Talia quaedam collegit *Henr. Stephanus* App. de Dial. Att. p. 152, 153, 156, 157. ut vocis Σκύφος, οἱ Ἀττικοὶ τὴν θηλείαν καὶ ἀρσενικῶς καὶ οὐδετέρως λέγουσιν, quod observat *Athenaeus* XI, p. 498. Α. sic nostrae quoque Σκότος. Utramque formam etiam adhibuere Tragici.-- Hoc autem, Σκότον δεδορκώς, non primus, opinor, periclitari voluisset *Euripides*; veluti *Sophoclis* usu iam notum ex Oed. Tyr. recepit, ubi Tiresias obscurius Oedipum v. 427 dicit βλέποντα νῦν μὲν ὄρθ', ἔπειτα δὲ, σκότον· Scholiasta: καινότερον εἶπε βλέποντα σκότον· merito sane; quidquid enim est istiusmodi formularum, etiam apud Comicos, ab ista *Sophoclis* & *Euripidea* discrepat.

Vs. 383 Οὕτω γὰρ ἦρξατ',] Mihi quidem ista non placent; quo sint modo redintegranda, videant acutiores: commodum praeberent sensum sic scripta: Οὔπω γὰρ ἤρκεσ', ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμὲ, Κακῶς δὲ (τε Mſ. B) γῆμαι

Spectans tenebras, quidque germanæ duæ?
Quid, quæso? mea ne exsilia miserantes gemunt?
IOC. Male quis Deorum perdit Oedipodæ domum.
Ita cœpta res est: nuptias fecit pater
Male: iura contra peperi ego: atque hinc tu satus.
„ Sed ista quorsum? ferre nos fatum decet.
Exquirere aveo multa, quæ ne mordeant
Tibi cor, laboro. cupio, si pateris, tamen.
POL. Exquire: nihil omitte, quod notum velis:
Quæ namque tibi sunt cara, mihi mater placent.
IOC. Hoc te ergo primum, scire quod cordi est, rogo:
„ Ma-

πατέρα σὸν, φῦναί τε σέ. *Nondum enim satis erat*, vel *sufficiebat*, illi nempe, quisquis sit Deorum, qui perdit Oedipi sive Laii genus: aliud quid sequi debuerat, quo referri possent ista, Οὔπω γὰρ ἤρκεσ'· at orationem, ne dicenda Polynicen offenderent, interrumpit institutam Iocaste, Ἀτὰρ τί ταῦτα; δεῖ φέρειν τὰ τῶν θεῶν. Verbum ἀρκεῖν, hoc etiam sensu positum, iungitur infinitivo: *Sophocles* Aj. v. 80, Ἐμοὶ μὲν ἀρκεῖ τοῦτον εἰς δόμους μένειν. *Euripides* Heraclid. v. 953, Οὐκ ἤρκεσέν σοι ταῦτα λωβᾶσθαι μόνον. vid. Rhes. v. 483. Meliori forte coniectori lectio Florentina proderit: Οὐδὲς γὰρ ἤρξατ' ἄνομα μὲν τεκεῖν ἐμέ. ἐμοὶ praebet Leid. B.

Vs. 386, 387 --- Ἀλλὰ πόθος σ' ἐλήλυθα.] Una litera casu forsan adiecta versum obscuraverat: *Kingius* paucissimas Editiones adhibuit, quod in his invenerat, ἐλήλυθας omnibus Editoribus imputans: ἐλήλυθα recte Venetiis vulgarant *Aldus*, & *Hervagius* primum Basileae; sed in alteram Ed. Basil. anni 1551, sive casu, seu a *Joanne Oporino*, receptum fuit ἐλήλυθας· quod deinceps retinuerunt, praeter *Grotium*, Codices sequutum; quibus addi poterunt Leidenses. --- Quae haec antecedunt recte veteres cepere Grammatici; partim protulit *Eustathius* ex Homerico in Il. B, v. 493. --- δάκνει δὲ φρένας Ἔκβολα μῦθος, derivatum observans p. 437, 2, παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, μήτε σὴν δάκνω φρένα,

 plu-

Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος; ἦ κακὸν μέγα;
ΠΟ. Μέγιστον· ἔργῳ δ' ἐστὶ μεῖζον, ἢ λόγῳ.
ΙΟ. Τίς δ' ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσιν τὸ δυσχερές;
ΠΟ. Ἓν μὲν μέγιστον; οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.

ΙΟ.

plurima potuerat protuliſſe ſimilia; requirentibus dabunt *Gataker*. in *M. Antonin*. XI, XVIII, 9. *Spanhem*. in *Ariſtoph*. Nubes v. 12. *Abreſch*. Animadv. ad *Aeſch*. II, c. XXXIV. *Albertius* in *Heſychium* ad Δακέθυμον· Hinc petitum, quod apud *Heſychium* legitur: Δάκω φρένα, λυπήσω τὴν διάνοιαν. Pro μή τι, legitur in Leid. A. μή τι τὴν δάκω φρένα, non anteponerem vulgato: Auctor Aïtis, inter *Theocritea* XII, v. 25. Ἦν γὰρ καὶ τὸ δάκος· deſignat *amoris morſum*, ἔρωτος δῆγμα. *Plutarchus* de profectu virtutis p. 77. B. ὅταν δὲ ἔρωτος δῆγμα παιδικὸν πρόσεστιν: eſſe *Sophoclea* iam ante ſenſeram, & perſpicuum fuit ex I Sympoſ. p. 619. A. ſcripſerat *Sophocles*:

Ὅταν δ' ἔρωτος δῆγμα παιδικοῦ προσῇ.

illud hic adſirmari poſſet; niſi ſatius videretur, Euripideis noſtris, Ὅπως δ' ἐρῶμαι --- Δίδαξ' ἃ χρῄζω, ſimillimum excitaſſe *Pacuvii* locum ex Atalanta: *Dubito viam quam inſiſtam; aut quod primordium Capiſſam ſtirpi exquirendae*. *Virgilius* Aen. IV, v. 284 — *quae prima exordia ſumat?*

Vs. 391 Τί τὸ στέρεσθαι πατρίδος;] Sic placuit interpungi. Hunc verſum & ſequentes aliquot, quod viderat *Stiblinus*, hinc excitatos examini ſubiicit, eorumque ſententiam refutat *Plutarchus* in libello de Exilio p. 599. D. 605, F. 606. A. D. E. Quatuor ſequentes protulit & *Stobaeus* Tit. XXXIX. p. 226, 50. Plutarcheis multa ſimilia ſunt in *Dionis Chryſoſt*. Orat. XIII περὶ φυγῆς. & in diatribis *Teletis* & *Muſonii*, a *Stobaeo* conſervatis Tit. XL περὶ ξένης. Uterque meminit Euripideorum etiam e Phoeniſſis.

Vs. 393 Τίς δ' ὁ τρόπος αὐτοῦ; τί φυγάσι τὸ δυσχερές;] Initio ſenarii deerat δ', hoc e *Stobaeo* recepi: ſed, Lectore ne monito quidem, in fine *Kingius* vulgavit τὸ δυστυχές, quia Codex hoc etiam Leidenſis B praefert, credibile *Kingium* in Anglicis inveniſſe δυστυχές, quod *Plutarchus* agnoſcit p. 605. F. mihi melior altera videtur lectio δυσχερές, quam hic inveniſſe videntur *Teles* & *Muſonius*; nam quae leguntur in *Stobaeo Geſneri* p. 233, 53. & 236, 14. ſcribentibus hic *Euri-*

pi-

„ Magnumne patria vivere extorrem malum?
POL. Magnum, nec adeò verba, quam res est gravis.
IOC. Quae caussa, quae res, tam grave exsilium facit?
POL. Primùm loquendi nulla libertas adest.
IOC.

pidis obversabatur de exsilii incommodis excursus. Memini voces δυσχερὲς & δυστυχὲς bis minimum in *Euripide* Florentino fuisse permutatas: recte vulgatur in Hippol. v. 484, Ὁ δ' αἶνος ὄντως δυσχερέστατος λόγων Τῶν πρόσθ'· ubi Mſ. Flor. δυστυχέστερος. contra Cod. iste praefert in Troas. v. 357, δυσχερέστερον γάμον, ubi vulgata scriptio δυστυχέστερον praeferenda videtur: quamvis enim finitima sit harum vocum in usu significatio, dantur tamen loca, quibus alterutra tantum congruit: velut incerti Tragici, quod procul dubio nostro tribuendum, legitur in Excerptis *Grotii* p. 465. fragmentum, e *Plutarcho* de Superstit. p. 166. E. derivatum: Δεινή τις ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ συμφορὰ, Δούλους γενέσθαι, δεσπότας τε δυστυχεῖς Λαβεῖν. ubi corrigendum fortasse: δεσπότας τε δυσχερεῖς Λαβεῖν, *dominos intractabiles & morosos accipere* multo maior est servo calamitas, quam *infortunatos*. *Faciles & commodi* Graecis εὐχερεῖς dicuntur; *difficiles & morosi*, quique manu veluti tractantibus reluctantur, δυσχερεῖς. Initio Pluti meminerat opinor Euripideorum *Aristophanes*. Propria notione vocem adhibuit *Euripides* in Oreste v. 793. Δυσχερὲς ψαύειν νοσοῦντος ἀνδρός. *grave est & molestum*, quia se vix aeger manu tractari patitur. conferatur *Sophoclis* Philoctetes v. 474, 897. In Ione v. 398, licet propriam iterum vim vocis alludat *Euripides*, parum tamen intererat, utrum δυστυχῆ dixisset, an τὰ τῶν γυναικῶν δυσχερῆ πρὸς ἄρσενας, quod recte vulgatur: In *Plutarchi* Consolat. p. 102. F. insigne fragmentum legitur, quod, ob facilem nitorem & τὸ γνωμικὸν, multo maiori iure potuerat inter Euripidea referri, quam alia multa fuere relata: *Grotius* ut incerti Tragici posuit in Exc. p. 463. Haec est istius dicti sententia: *quum fueris felix, noli nimis altos tollere spiritus*; Μὴ δ', ἐάν τι συμβῇ δυσχερὲς — (frequens apud historicos, ἐὰν ἀποβῇ τι δυσχερές.) δουλοῦ πάλιν. opponitur ibi τοῖς εὐτυχήμασι τὸ δυσχερὲς atque adeo τὸ δυστυχές.

Vs. 394 Ἓν μὲν μέγιστον· οὐκ ἔχει παῤῥησίαν.] Sic in Codd. legitur hic senarius; tum apud

 Plut-

10. Δούλου τόδ᾽ εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.
110. Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας φέρειν χρεών.

10.

Plutarchum, & bis in *Stobaei* Flor. venustior tamen est, quam apparet prima specie, *Georgii Arnaldi* correctio legentis, οὐκ ἔχειν παρρησίαν· in Miscell. Observ. Vol. VI. p. 596. Non tamen arbitror defuturos, quibus omnino videbitur ἔχει servandum, ne mutata quidem praecedentis senarii lectione; quique petent ex ipsis *Arnaldi* verbis argumentum, quo correctionem optimi iuvenis labefactent; invenient autem vulgatae lectionis egregium in *Ioann. Davisio*, viro Eruditissimo, patronum, in notis ad *Ciceron.* de Nat. Deor. I, c. 19. p. 49. hinc etiam probante, Scriptores veteres a numero plurali ad singularem transire: Praecesserat scilicet his nostris proxime: τί φυγάσιν τὸ δυσχερές; *Aldus*, *Hervagius* certe, vulgarat φυγάσι· si versus admitteret φυγάδι, recte sequeretur οὐκ ἔχει παρρησίαν. legendum esse φυγάδι, credidit *Morellus* in *Dion. Chrysost.* p. 67. quod ex adiectis etiam manifestum est. quid *Musonius* invenerit in suo codice minus liquet; e *Stobaeo* p. 236, 13. verba quaedam Philosophi, ne quis forte requirat, subiiciam: Εὐριπίδης φησὶν, ἐλευθερίας στέρεσθαι τοὺς φυγάδας, ἐπεὶ καὶ παρρησίας. πεποίηκε γὰρ τὴν Ἰοκάστην πυνθανομένην Πολυνείκους τοῦ υἱέως, Τί τὸ δυσχερὲς τῷ φεύγοντί ἐστιν, ὁ δ᾽ ἀποκρίνεται, ὅτι Ἓν μὲν μέγιστον, οὐκ ἔχει παρρησίαν. Sed quomodocunque legerint alii, certum est *Euripiden* dedisse: τί φυγάσιν τὸ δυσχερές; sic autem interroganti numero plurativo Iocastae, verisimillimum, respondisse Polynicen: Ἓν μὲν μέγιστον· οὐκ ἔχειν παρρησίαν hoc eo probabile, quod sic solent in senariis ἀμοιβαίοις Tragici infinitivos ponere, qui pendeant a praecedentibus: In *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 1179. seni dicenti, Οἴμοι· πρὸς αὐτῷ γ᾽ εἰμὶ τῷ δεινῷ λέγειν· respondisse fertur Oedipus, Κἄγωγ᾽ ἀκούειν· ubi cum dudum ante correxeram: Κἄγωγ᾽ ἀκούειν· ἀλλ᾽ ὅμως ἀκουστέον· postea sic planissime scriptum inveni bis apud *Plutarchum* in lib. de Curiosit. p. 522. C. & advers. Epicur. p. 1093. B. Ob eamdem rationem in *Sophoclis* Trachiniis v. 66. legendum αἰσχύνην φέρειν (pro φέρει) scilicet εἴρηκεν· ibidem pro Σὲ v. 65 Σοὶ praestiterit. Ἥξειν in eodem dramate v. 189, pendet ab εἶπον e v. 187 subaudiendo. λαχεῖν -- ἴσον in Antigone v. 526 dixit Creon, respondens ad illud Regiae puellae ποθεῖ. In eiusdem dramatis v. 410, Creonti roganti, Ἦ καὶ ξυνίης καὶ λέγεις ὀρθῶς ἃ φῄς; nuncius respondet:

Ταύ-

IOC. Servile memoras, non loqui, quae ſentias.
POL. Sed & potentum perferenda inſcitia eſt.

IOC.

ταύτην γ' ἰδεῖν θάπτουσι — ſic certe praeferunt editiones; memor, ut puto, *Henr. Stephanus*, augmentum omitti non potuiſſe, poſuit in iſto loco εἶδεν, in Append. de Dial. Att. p. 178. Sed hoc verſum peſſumdat: quam nuper prodidit in Miſcell. Crit. p. 268. *Richardus Dawes*, peritus Atticismi iudex, emendatio prorſus eſt egregia, quantumvis facilis: ταύτην γ' ἰδεῖν θάπτουσιν· Euripidea quaedam ponam e Phoeniſſis ſolis petita: v. 745. verbis Creontis, Ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασίν, ὡς ἤκουσ' ἐγώ, ſubdit Eteocles: Τί προστετάχθαι δρᾶν; nempe τοὺς ἑπτὰ τούτους φασίν. vidit hoc Scholiaſta, diverſam a vulgata lectionem προστετάκται, illa procul dubio deteriorem, commemorans, qui recte τὸ δὲ προστετάχθαι, inquit, πρὸς τὸ ὄπισθεν φασὶ συντακτέον. indidem quoque pendet, quod ſequitur Λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις· nempe φασὶ προστετάχθαι. v. 717, Eteocli roganti Λέγε δὲ δὴ τί τῶν ἐκεῖ νεώτερον; Creon reſponderat, Μέλλει &c: hoc quoque fuerat in Μέλλων perperam transmutatum. v. 1218, Καὶ τἀπίλοιπά γ', εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν. dixerat nempe nuncius: Μεῖζόν τι χρῄζεις. Eadem eſt in Dialogis loquendi ratio, nonnunquam etiam ab interpretibus & editoribus depravata.

Vs. 395 Δούλου τόδ' εἶπας, μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ.] Haec praeſertim ſibi ſumſere refutanda *Plutarchus* & *Muſonius*. Rectius in Ioue Tragicus v. 673, *Inquilinus Athenis*, Κἂν τοῖς λόγοισιν ἀστὸς ᾖ, τό γε στόμα Δοῦλον πέπαται, κοὐκ ἔχει παῤῥησίαν. ſic pro πέπαυται vere corrigenti *Gul. Cantero* Nov. Lect. VII, c. III. tamen obloquitur *Barneſius*: turpiter ſaepe fuit in hoc verbo peccatum; & haec ipſa forma πέπαται apud *Archytam* oſtendit *Marcum Meibomium* notis in fragm. Pythag. p. 674. Noſtro loco culpa vacaſſet dixiſſe: Δούλου τόδ' εἶπας, οὐκ ἔχειν παῤῥησίαν. quo paene ſenſu cepit Euripidea *Conr. Rittershus.* in *Phaedri* L. III Prologum. Cui periit ἡ παῤῥησία, perdidit is τὸ κάλλιστον ἐν ἀνθρώποις, ſecundum *Diogenem* apud *Diog. Laërt.* VI, 69. atque is τό γε στόμα Δοῦλον πέπαται. Sed hinc diverſiſſimum μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ, ſaepenumero prudentis eſt & ingenui: verſatur in hoc cardine *Plutarchi* p. 606. A. B. *Muſonii* quoque ſatis verboſa diſputatio p. 236. 21 — 38.

Vs. 396 Τὰς τῶν κρατούντων ἀμα-

θίας

Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.

110.

-θίας φέρειν χρεών.] Apud *Plutarchum* legitur: Τὴν τῶν κρατούντων ἀμαθίαν· Maioris momenti lectio vetus in Scholiis commemoratur: Τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας φέρειν χρεών· Sed ecce nobis *Langium*, qui in Specim. Lectionum Euripid. in Phoen. *Lepidum*, ait, *heic errorem errat Barneſius, qui ex male intellecto Scholiaſte variam lectionem* τῶν πολιτῶν pro τῶν κρατούντων *effingit*. Deceptus Editione *Kingii*, Poëtam *Langius* nobis hic comminiſcitur *Athenaeum*, ad cuius locum ſpectaret iſta lectionis diverſitas. Nolo quidquam inclementius ne in illum quidem dicere. Quam *Plutarchus* movet, obiectioni ſic Scholiaſtes occurrit, ut *iſta dicere tradat Poëtam* noſtrum *tanquam Athenienſem*, (Τοῦτο ὡς Ἀθηναῖος εἶπεν ὁ ποιητής.) *nam*, inquit, *tametſi quis exul non ſit, tamen, ſive velit, ſeu nolit*, (Athenis nempe) *ferre debet Potentum inſaniam*. Dubium non eſt, quin dederit *Euripides*: Τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας· non minus certum eſt e Scholiis, hic olim quoque lectum Τὰς τῶν πολιτῶν ἀμαθίας. Hanc equidem lectionem deberi ſuſpicor Polynicis partes agenti hiſtrioni, qui, ſaepius forte ſibilis exceptus, ad ſpectatores capite leniter reflexo, hoc civibus ſuis in os obiecerit, quos τῶν κρατούντων adpellatione noverat ab *Euripide* licet obſcurius hoc verſu ſequentique notatos. *Langius* eo praeſertim diverſitatem hanc lectionis non ad *Euripidem* pertinere iudicabat, *quia neque Thebis tum, neque Argis, cives* κρατοῦντες *auctoritate gaviſi fuerint, ſed vixerint ſub regibus*. Quid iſta, quaeſo faciunt ad hanc lectionis diverſitatem? nonne Thebis etiam & Argis viris Principibus civium erat inſania ſaepe toleranda? ſed hic verſus Atticos aevi ſpectat Euripidei: quin belli quoque Thebani tempore Theſeus quidem Athenis regnabat, neque tamen cives nondici poterant οἱ κρατοῦντες. De populo Theſeus in *Euripidae* Supplic. v. 352, κατέστησ' αὐτὸν εἰς μοναρχίαν, Ἐλευθερώσας τήνδ' ἰσόψηφον πόλιν. v. 404, ad Argivum Theſeus, *fruſtra veri nominis*, ait, *Regem hic quaeris*: οὐ γὰρ ἄρχεται Ἑνὸς ὑπ' ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐλευθέρα πόλις, Δῆμος δ' ἀνάσσει διαδοχαῖσιν ἐν μέρει Ἐνιαυσίαισιν. *Theſeus*, ut ait *Iſocrates* Hel. Encom. p. 215. B. τὸν δῆμον καθίστη κύριον τῆς πολιτείας. Callide quidem ille prudenterque Regii nominis invidioſam umbram a ſe removit, & celebrem illam ἰσηγορίαν introduxit; poteratque ſub Theſeo populus τῶν κρατούντων adpellatione honeſtari: τὸ κρατοῦν τῆς πόλεως ſive Rex ſeu populus

eſt

IOC. Difficile condesipere desipientibus.

POI

est seu duntaxat ὀλίγοι, *Xenophon.* Memor. I, p. 718. c. Hanc lectionem recte *Ciceronis* auctoritate firmavit *Barnesius* his ad Atticum (II Ep. XXV) *nos tenemus praeceptum illud*, τὰς τῶν κρατούντων, versum nostrum, Attico notissimum, fuisse designatum primus vidit *Adr. Turnebus* Advers. XXIV, c. IV. deinceps alii monuerunt: plura dedit & e *Dionis Cassii* L. LVIII, p. 896. cuius verbis *Victorius* iam fuerat usus ad alterum *Ciceronis*, *Gatakerus* A. M. P. c. X. p. 525, 526. quorum partem habet ad nostrum locum *Barnesius*. His tandem pauca succedant, quibus penitus firmetur vulgata lectio. *Euripides* Hecuba v. 404. -- τοῖς κρατοῦσι μὴ μάχου: Alcmena, ap. *Stob.* p. 384, 16. Ἀεὶ δ' ἀεικεῖν τοῖς κρατοῦσι. *Sophocles* Electra v. 342. -- τῶν κρατούντων ἐστὶ πάντ' ἀκουστέα. V. 398. -- Τοῖς κρατοῦσι δ' εἰκάθειν.

Vs. 397 Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.] Meis quidem auribus compositum illud συνασοφεῖν accidit inexspectatum: damnare tamen non sustinuerunt homines his in literis exercitatissimi, quibus illud verbum ut minus Graecum memini me designare: Primum, quid velim, cognoscant; causa cognita iudices si sedere dignabuntur, eorum haec observatio iudicio stabit, cadetve. Sic in animum meum induxi, Graecum non esse συνασοφεῖν, quia repugnare videbatur ἀσοφεῖν analogiae, saltem usui Graece loquentium, exempli simillimi comparatione, quantum intelligo, non facile firmandum. Ab istiusmodi substantivis dissyllabis, πόρος, νόμος, λόγος, θυμὸς, τόνος, κόσμος, nomina formantur non tantum, sed & hinc verba derivantur, ἄπορος, ἀπορεῖν· ἄνομος, ἀνομεῖν· ἀθυμεῖν· ἀλογεῖν, ἀτονεῖν, ἀκοσμεῖν. Sed ab adiectivis istius moduli talia verba non formant Graeci: istius dico moduli, nam a diversissimi generis adiectivis oriuntur verba ἀθετεῖν, ἀτακτεῖν, ἀψευστεῖν, ἀπιστεῖν, ἀσεπτεῖν, &c. sunt enim a passivorum praeteritis orta θετὸς, τακτὸς, ψευστὸς, πιστὸς, σεπτὸς, πεπτὸς, quae ne quidem omnia recepit usus. Nostro σοφὸς similia sunt adiectiva, κακὸς, κοῦφος, φορὸς, φίλος, δοῦλος· hinc formantur ἄκακος, ἄκουφος, ἄφορος, ἄφιλος, ἄδουλος· hinc non item verba: sicuti Graecum non est ἀφιλεῖν, vel ἀκακεῖν, ita neque illud ἀσοφεῖν vel συνασοφεῖν. Quis ferat verbum ἀφωνεῖν; quod nuper nobis dedit *Io. Christ. Wolfius* in Epist. Theanus III, Mulier. Gr. Fragm. p. 232. fine: vulgarant ante *Wolfium*: ἴσθι μιμουμένη τὰ ὄργανα, ἀφωνεῖ μᾶλλον ἀπειμένα, ἐκ-

ΠΟ. Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος παρὰ φύσιν δουλευτέον.

ΙΟ. Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι φυγάδας, ὡς λόγος.

ΠΟ.

Φυγάδας βόσκουσιν αἱ ἐλπίδες, καὶ ἡ προσδοκία τοῦ ἐπιβήσεσθαι τῆς πα-

ἐκκόπτεται δὲ μᾶλλον ἐπιτεινόμενα· Muſicus *Marcus Meibomius* in hoc quoque loco tractando fuit ἄμουσος. corrigo: διαφωνεῖ μὲν μᾶλλον ἀνιεμένα· quae ſequuntur emendationem extra dubium collocant. Magis miror *Gul. Canterum*, qui verbum nobis abſonum confinxit ἀτωφρονεῖν, idque pro μὴ σωφρονεῖν ſubſtitutum voluit in *Euripidae* Bacchis v. 314. Οὐχ ὁ Διόνυσος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει Γυναῖκας ἐς τὴν Κύπριν· mirifica ſunt in hunc verſum Magnorum virorum commenta, quem, ſi tamen indiget medelae, ſic certe ſanum praeſtabo, ſi reſtituatur:

Οὐκ Εὔιος μὴ σωφρονεῖν ἀναγκάσει
Γυναῖκας ἐς τὴν Κύπριν

ut adſcriptum fuerit nomini Εὔιος interpretamenti loco ὁ Διόνυσος· quod in alterius poſtea ſedem immigraverit. Qui tolerare poterunt ἀφωνεῖν & ἀτωφρονεῖν, his minime miror ſi non ſit diſpliciturum συνασοφεῖν. Huius verbi duas literas in unam contrahamus; quod hinc naſcetur συμψοφεῖν mollior erat verae lectionis, ut autumo, pronunciatio. Scripſerat, opinor, *Euripides*: Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συμψοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς. a Grammatico ſuperſcribi potuit: ἄτοπον εἶναι συν nempe τοῖς μὴ σοφοῖς. noſtro quoque verbo vulgatum Scholion accommodum eſt interpretamentum: praeterea mea certe ſententia nullum, quod ad literas vulgatas huiusque loci ſententiam aptius reſpondeat, verbum poterit illo συμψοφεῖν reperiri. Harum rerum intelligentibus, ſi hoc forte minus placuerit, aliena quaedam adponam, non omnino diſplicitura: Ψόφος *inanis* eſt *crepitus* ſeu *ſtrepitus*; Ψοφεῖν, *edere ſtrepitum ſenſu vacuum*: hinc ad verba ſonora, ſed rerum pondere deſtituta, ad plauſus imperitae plebis theatrales, ad alia quaevis vana translatum fuit Ψόφος, & Ψοφεῖν. *Alexis* apud *Athen.* VIII, p. 336. F. Ἀρχαί, πρεσβεῖαί τε, καὶ στρατηγίαι, Κόμποι κενοὶ ψοφοῦσιν ἀντ' ὀνομάτων. ſic corrigo pro ὀνειράτων, quod nimis patienter in iſto loco probarunt viri docti, *Io. Daviſius* ad *Ciceron.* Tuſc. Diſp. III, c. 18. p. 201. aliique: *Berglerus* ad *Alciphron.* p. 236. ſenſiſſe videtur ſcrupulum, dum vertit; *ina-*

POL. Servire quæstus præter ingenium docet.
IOC. Spes anne pascunt exsulem, fama ut refert?
POL.

πατρίδος.

ὅμ-

inaniter strepunt & sunt instar somniorum: tueri voluit *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 454, ipsemet p. 616 in *Tatiano* adv. Gent. p. 78, reponens τὸ ὄνειρ, ubi rectius, me iudice, posuisset vocem *Tatiano* notam, τὸ ἐνύπνιον. *Alexidis* locum, ut puto, spectat *Hesychii* nota: Ονειάτων, ἐπιφέρων. ignotae vocem substituere librarii notissimam: *vana* quidem dici potuissent ἐνύπνια. vid. *Gataker.* ad *M. Antonin,* II, §. 17. sed in ista sede requiritur ὀνειάτων. Nomen post obitum superstes, *Antonin.* V. §. 33. nihil est nisi ψόφος καὶ ἀπήχημα. Vitae regiae privatam praeferens Ion *Euripidis* v. 630. ὁ φιλῶ ψόφους κλύων· Inanis verborum strepitus saepe ψόφος dicitur: *Soph.* Aj. v. 1135. *Eurip. Herc.* Fur. v. 229. In Epist. *Socrat.* p. 63. v. 10. ὀνειμάτων ψόφος reponendum, pro ψόγος, quod *Leonem Allatium* decepit. ψόφον καὶ κενὰ ῥήματα iungit *Euseb.* Praep. VI, p. 253. A. cum varia memorarat violentae mortis genera *Arrianus* in *Epict.* II, c. VI. p. 151. ψόφος, ait e suae sectae placitis, ψόφος ἐστι ταῦτα πάντα καὶ κόμπος κενῶν ὀνειμάτων. in Scholiis ad *Luciani* Timon. p. 99. οἶδε, οὐ μὴ μόνον ψόφος ποιητικῶν ὀνειμάτων. De vanis terriculamentis proverbio dicebatur Πολλῶν ἐγὼ θρίων ἀκήκοα ψόφους· bis apud *Diogenian.* θρίων legitur Cent. I, Pr. 70. & VII, 92. non vidit *A. Schottus* θρίων emendandum e Scholiis in *Aristoph.* Vesp. v. 434. ubi τὰ θρῖα inquit Gramm. κινούμενα ψοφεῖ. Laudantis vulgi strepitum inanem haud sanequam idoneum verae pulcritudinis iudicem esse censebant sapientiores: Comicus apud *Clem. Alex.* Strom. V, p. 655. v. 26. Αἰσχρὸν δὲ κρίνειν ἐν πολλαῖς τῶν πολλῶν ψόφῳ· alibi minus emendate legitur τῷ πολλῷ· mecum facit *Gataker.* qui plura protulit ad *M. Antonin.* IX, §. 18. senarius est forte *Menandri*, (confer. eius locus in *Stobaeo Grotii* p. 113.) cui *Philemon pravis sui temporis iudiciis saepe praelatus est*, ut ait *Quinctilian.* I. O. X, c. I. p. 900. qui L. III. c. VII. p. 269. *iustiora Menandrum*, dicit, *posterorum, quam suae aetatis iudicia consequutum.* Quod *Menandro*, quibusvis evenit

T Prin-

ΠΟ. Καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν, μέλλουσι δέ.

10.

ὄμμασι καλοῖς ὁρῶσιν αἱ ἐλπίδες, ἀλλὰ βραδύνουσιν.

οὐδὲ

Principibus viris, *Euripidi* saepenumero, ut populi iudicio longe deterioribus postponerentur; neque mirum: ἐν γὰρ ἀμούσοις Καὶ κόρυδος κύκνου φθέγξατ' ἀοιδότερον· ut in tali re cecinit *Dioscorides* Anthol. II, c. XXIV. ep. V. *Euripidis* Hippol. v. 988. -- οἱ γὰρ ἐν σοφοῖς φαῦλοι, παρ' ὄχλῳ μουσικώτεροι λέγειν. confer. Bacch. v. 480. Athenis, vigente republica, saepius evenit, ut vel in theatro vel in concione populi prudentiores ab imperitis victi se tamen ad horum sententiam accommodare cogerentur, & cum insanientibus insanire, quamvis inviti: *Isocrates* ad Demon. p. 10. A. ἐν δημοκρατίᾳ πολιτευόμενος τὸ πλῆθος δεῖ θεραπεύειν. recusavit Socrates χαρίσασθαι τῷ δήμῳ παρὰ τὸ δίκαιον, *Xenophon* Memor. I, p. 711. B. conf. Axiochus qui dicitur *Aeschinis* Socr. p. 146. Huc ut arbitror respiciens *Euripides*, cum dixerat Atticorum suorum saepe ferendam imperitiam, subiicit: Καὶ τοῦτο λυπρὸν, συμφέρειν τοῖς μὴ σοφοῖς. id est, ut in Scholiis legitur, συνανοηταίνειν τοῖς ἀνοήτοις· hoc molestum quidem, sapienti tamen semper & ubique necessarium malum. Capitalis est in *Menandri* loco *Bentleji* correctio p. 56. Οὐ πανταχοῦ τὸ φρόνιμον ἁρμόττει παρὸν, Καὶ συμμανῆναι δ' ἔνια δεῖ. *Calliae* versum quem restituit ibidem habuit e *Clem. Alex.* p. 743, 7. Scolii veteris initium ex *Athen.* XV, p. 695. D. emendatius e suo Codice descripsit *Eustath.* in Od. Η. p. 277. 10. unde vetus erui poterit scribendi ratio: Σύν μοι μαινομένῳ μαίνεο, σὺν σώφρονι σωφρόνει. praecepto veteri libenter morem gessit *Theognis* v. 317. Ἐν μὲν μαινομένοις μάλα μαίνομαι. *Vino* veluti μαινομένῳ (*Platonis* est L. L. VI, p. 773, D. μαινόμενος οἶνος· cuius verba latent in *Longino* π. Υ. XXXIII, §. 10.) συμμαίνεσθαι dixerat interpres Graece doctissimus Proverb. XX, 1. Ἀκόλαστον οἶνος --- Πᾶς δὲ ὁ συμμαινόμενος, οὐκ ἔσται σοφός. hoc enim restituendum est pro συμμιγνύμενος, quod ex Alexandrino Codice, cui debemus hoc comma, dederat *Jo. Ern. Grabius*: quae sequuntur, hinc eiicienda, pertinent ad comma 3. olim velut interpretis diversi prostabat in notis ad Edit. Rom. πᾶς δὲ ὁ λυμαινόμενος οὐκ ἔσται σοφός. quin idem illud συμμαινόμενος hic latuerit, parum dubito. Eiusdem est interpretis XIII, 20. ὁ συνεμβόμενος ἄφροσι. bis in isto loco praeferunt Constitut.

POL. Blando tuentes ore, sed tardæ nimis.

IOC.

tut. Apost. p. 351. & 368. ὁ συμπορευόμενος. apud *Diogen. Laërt.* IX, 63 pro συνεπορεύετο genuinam sine dubio lectionem invenit *Menagius* in Msl. συνερέμβετο. I Reg. XXIII, 13 ubi posuerunt bis *Alexandrini* ἐπορεύοντο, *Symmachus* dederat ἐρέμβοντο ἐπιδήποτε· hoc eo moneo, ne verbum nihili, quod vulgavit e Ms. vener. *Bern. Montefalconius*, ἐρεμόνοντο, Graecorum interpretum Antiqui Foederis castigatissimo tribueretur. Haec si prorsus sunt ἀπροσδιόνυσα, videbitur ad priorum rationem accommodatius, quod in Vaticana legitur Append. Prov. II, 77. Μισῶ νοσοῦντας μαλθακοί φασι κακῶν. Dissentit Agamemnon *Euripidis* Iphig. in Aul. v. 407. ζυσσωφρονεῖν σοι βούλομ', ἀλλ' οὐ συννοσεῖν. Qui verbo συνσωφρονεῖν vitium inesse mecum senserat, *Ioannes* noster *Piersonus*, ad hanc artem tractandam natus, sagaciter istum versum cum nostro contulit, hic autem συννοσεῖν restituendum coniicit in elegantiss. Verisimilium libello p. 77. mihi placet ob eam, quam dixi rationem, alterum. Senarius Euripideus sic scriptus apud *Plutarch.* prostat T. II. p. 64. C. Συσσωφρονεῖν γὰρ οὐχὶ συννοσεῖν ἔφυ. Simillimae sententiae Sophocleum in eodem libello protulerat p. 53. C. Οὐ γὰρ συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυ, *verus amicus* scilicet: Οὔτοι συνέχθειν in *Sophoclis* Antig. v. 530. legi, cum forte non meminerant homines eruditissimi, incredibile quantum a Tragici mente aberrarint, propter unam literam vitiose scriptam: συνεχθεῖν, quod vulgatur apud *Plutarchum*, fraudi fuit *Xylandro* non tantum, sed & *Gatakero* ad *M. Antonin.* v. §. 36.

Vs. 399, 400.] Alterum horum versuum, 400, respicere potuit *Accius* in Aeneadis: *Sed saepe ignavit fortem in spe exspectatio.* Qui hos praecedunt, duo versus non attigit *Plutarchus*, ut ad institutum nihil adeo facientes; si vera suspicor, noverat is Athenienses, ut alibi saepenumero, sic istis quoque senariis ab *Euripide*, corruptae civitatis suae morum acerrimo censore, fuisse notatos. Ad hos versus Philosophus p. 606. D. καὶ τοῦτο ἀβελτηρίας ἔγκλημα μᾶλλον, ἢ τῆς φυγῆς ἐστι. κ. τ. λ. verissime; quod e proverbio manifestum: *Sophocles* in *Stobaeo Grotii* p. 463. Ἐλπὶς γὰρ ἡ βόσκουσα τοὺς πολλοὺς βροτῶν. Grotianae con-

ΙΟ. Οὐδ' ὁ χρόνος αὐτὰς διεσάφησ' οὔσας κενάς;
ΠΟ. Ἔχουσιν ἀφροδίτην τίν' ἡδεῖαν κακῶν.
ΙΟ. Πόθεν δ' ἐβόσκου, πρὶν γάμοις εὑρεῖν βίον;
ΠΟ. Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.
ΙΟ. Φίλοι δὲ πατρὸς καὶ ξένοι σ' οὐκ ὠφέλουν;
ΠΟ. Εὖ πρᾶσσε. τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.
ΙΟ.

"Οὐδὲ ἡ πολλὴ παράτασις τοῦ χρόνου διασαφεῖ αὐτὰς οὔσας ματαίας; τέρψιν τινὰ ἡδεῖαν ἔχουσιν πρὸς τὰς συμφοράς. ἀπὸ ποίου δὲ πόρου ἐτρέφου πρὸ

versioni longe praeposuerim hanc *Gatakeri*: *Spe namque pasci vulgus humanum assolet*: A. M. P. C. XII, p. 515. F. *Euripidi* praeiverat *Aeschylus* Agam. v. 1677. οἶδ' ἐγὼ φεύγοντας ἄνδρας ἐλπίδας σιτουμένους. postrema iocose transtulit in Atticos *Eubulus* Comicus in Epitome *Athen.* II, p. 47. c.

Vs. 402 Ἔχουσιν ἀφροδίτην τίν' ἡδεῖαν κακῶν.] Ante *Kingium* legebatur ἡδεῖαν θεόν· κακῶν substituit, e Codd. procul dubio, *Kingius*; nam legitur in binis Leid. Flor. & in Cantabrig. cuius aliquot lectiones, a *Barnesio* praetermissas, *Wilb. Piersio* debemus. Vulgatae lectioni defensor venit *Langius* in Specim. p. 407. alteram tamen ignorans e libris vetustis petitam. Ni me nimium vicina detinuissent, adderem nonnulla notatis in Miscell. Lipsiens. vol. VI, p. 287, 288.

Vs. 404 --- Εἶτ' οὐκ εἶχον ἄν.] Si mei res fuisset arbitrii, suum αὖ recepisset *Euripides*, hic quoque sede male deturbatum ab ἄν, diversissimae potestatis vocula. οὐκ εἶχον ἄν significaret *non habuissem*, ut οὐκ ἂν εἶπον, vel οὐκ εἶπον ἄν, *non dixissem*. *Euripidis* Hippolyti versus 700 sic reficiendus videtur: Εἰ δ' εὖ γ' ἔπραξ' ἄν, κάρτα γ' ἂν σοφοῖσιν ἦν· *si res mihi bene successisset*: illud κάρτα γ' ἂν est e Codice Reg. Parisino. vid. v. 472. & Alcest v. 97. cuius dramatis v. 361, in simillima formula ponendum e Flor. Cod. ἂν pro αὖ. Hic significatus a nostro versu prorsus est alienus; cuius vocula postrema sine magno sensus detrimento omittitur in Scholiis ad Phoen. v. 71. scripserat *Euri-*

IOC. Ergo esse vanas longa detexit dies.
POL. Lenocinatur his venus semper nova.
IOC. At unde pastus ante coniugium tibi?(diem.
POL. Nunc nactus aliquid, nunc egens vixi in
IOC. Patrisne amici nîl dabant, nîl hospites?
POL. Sis usque felix. miser amicos non habet.
IOC.

πρὸ τοῦ γάμου; ἐν μίᾳ ἡμέρᾳ εἶχον τροφὴν, ἐν ἄλλῃ δὲ οὔ.

πῶς

ripides: Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ εἶχον, εἶτ' οὐκ εἶχον αὖ. --- *deinde nihil rursus habebam*: saepe iunguntur εἶτ' αὖ, *deinde rursus*, in *Eurip.* Hecub. v. 1190. Phoen. v. 420. *Sophoclis* Antig. v. 609. *Aristoph.* Nub. v. 963, 971. &c: hae duae voculae credi vix potest quam saepe sint inter se male permutatae: viginti minimum Tragicorum loca sunt ad manum, in quibus αὖ ponendum alterius vice.

Vs. 406 Εὖ πράσσοι. τὰ φίλων δ' οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.] Solus *Kingius* hic nobis dederat Εὖ πράττοι· sic in Cod. Cantabrig. legitur & Leidensium deteriore, perperam: εὖ πράσσοι scripserat *Euripides*; qui sic, ut notum, literam σ frequentavit, ut iocandi Comicis saepe dederit ansam, literam ut ingrati soni, cum sui temporis Atticis, ubicunque commode poterat in τ converti, repudiantibus: legitur quidem apud Tragicos recentiorum illud duplex ττ non raro, sed vitiose: vetus Attica dialectus duplici σσ non offendebatur; ut e *Thucydide* manifestum est: ab *Aelio Dionysio* monitus morem Thucydideum diligenter observavit *H. Stephanus* Anim. in *Joann.* Gramm. p. 13. *Stephanum*que sequutus *Jos. Wassius* ad *Thucyd.* p. 17. n. 7. Egregia dedit vir Summus *T. Hemsterhuis* ad *Lucian.* 1, p. 91, 92, 93. qui sic in minuta re pertractanda versatur, ut *Hemsterhusium* agnoscas. Si quid id est, Εὖ πράσσοι praeferunt in hoc loco Leid. Ms. A. *Plutarchus* p. 606. E. & *Sextus Empir.* A. G. p. 277. Ceterum Εὖ πράσσοι, minus intellectum interpretibus, tantumdem hic fere valet ac μηδαμῶς, *nequaquam*; est enim ne-

ΙΟ. Οὐδ' ἡ 'ὐγένειά σ' ἦρεν εἰς ὕψος μέγα;
ΠΟ. Κακὸν τὸ μὴ 'χειν· τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με.
ΙΟ. Ἡ πατρὶς, ὡς ἔοικε, φίλτατον βροτοῖς.
ΠΟ. Οὐδ' ὀνομάσαι δύναιμ' ἂν ὡς ἐςὶν φίλον.
ΙΟ. Πῶς δ' ἦλθες Ἄργος; τίν' ἐπίνοιαν ἔσχεθες;

ΠΟ.

πῶς δὲ εἰς τὸ Ἄργος ἦλθες, καὶ οὐκ εἰς ἄλλην πόλιν; τίνα σκοπὸν, νοῦν

negantis formula sed bene ominata, qua fausta quaevis alteri precabantur, qui isthoc esset animo; *fortunata sis*, quae sic facere debuisse censeas amicos paternos; sed *nequaquam* fecere: in eumdem sensum Εὐτυχοίης adhibetur, & rarius Ζηλῶ σ', in *Eurip.* Medea v. 60. Non multum distat interdum Ὄναιο. Erant istiusmodi formulae plures in Atticorum sermone familiari; qualis est illa recusantis honeste, Καλῶς ἔχει, in versu *Clearchi* Comici apud *Athen.* XIV, p. 642. B. --- μηδαμῶς, καλῶς ἔχει. Schol. *Aristoph.* ad Ran. v. 511. παραιτούμενοι οἱ παλαιοὶ ἔλεγον· Κάλλιστ' ἐπαινῶ primus vidit *Casaubonus* Lect. Theocr. c. XVI. quem sequitur *Kuster.* ad l. *Aristoph.* similem e Latinis Comicis εὐφημισμὸν *Io. Fred. Gronovius* illuminavit ad *Plauti* Captiv. II, II, v. 104. --- Si δὲ hinc abesset, non requirerem: --- τὸ φίλων οὐδὲν, ἤν τις δυστυχῇ.

Vs. 407 Οὐδ' ἡ 'ὐγένεια] Minus emendate legitur apud *Plutarchum*, Οὐδ' εὐγένεια· *Euripides* Alcmena apud *Stobaeum Grot.* p. 373. Ἀλλ' οὐδὲν ἡ 'ὐγένεια πρὸς τὰ χρήματα. reponendum illud e MSS. Leid. in eius Oreste v. 785, & 955. recte scriptum in Heraclid. v. 303. Elec. v. 38. quibus etiam similis inest sententia: alibi reperitur ad eam rationem ἡ 'ὐλάβεια, & ἡ 'ὐσέβεια, neque solet in talibus articulus apud Tragicos omitti; sensit illud *Rich. Dawes* Miscell. Crit. p. 241. in *Sophoclis* Philoct. v. 1439 reponens, οὐ γὰρ ἡ 'ὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς· negantem enim voculam οὐ huic dicto iam dudum ante viderant interferendam *Petr. Wesselingius* Obs. I. c. 24. p. 95. &, viris etiam Primariis parcius adhibitus, *Gatakerus* A. M. P. C. XII, p. 513. E.

Vs. 408 Κακὸν τὸ μὴ 'χειν.] Hoc emendatior scriptura postulat, pro

IOC. Te nonne in altum celſa nobilitas tulit?
POL. Miſerum eſt egere: me meum haud aluit genus.
IOC. Patria eſt hominibus ergo res dulciſſima?
POL. Ego fando, quam ſit dulcis, haud poſſim aſ-
IOC. Peteres ut Argos, quae tibi ratio fuit? (ſequi.
POL.

νῦν εἶχες;

ἔχρη.

pro μὴ ἴχειν· quod huc usque fuerat vulgatum, & *Battierium* implicuerat errori: ſolet enim, praeſertim a Tragicis & Comicis, ε ψιλὸν ſic elidi poſt η finale, voculam inprimis μή. exempla quaedam collegit *H. Steph.* Tract. de Orthogr. ap. Trag. p. 10. & Animad. in *Joan.* Grammat. p. 63. conf. Attici moris diligentiſſ. *Dawefius* Miſcell. Crit. p. 340. longa vocalis ſi quando deficit, quia ſic elidi non ſolet, reſtituenda, velut in *Calliae* ſenario apud *Athen.* x, p. 454. A. vulgatur, Ὀρθὴ μακρὰ γεγράμμεν' ἐστι. ſcribi debet γεγραμμένη 'στι· plura ſuperſunt, ad hoc exemplum integranda. Noſtrum ἴχειν ſic ſcriptum legitur in *Eurip.* Helena v. 440. οὐκ ἂν μὴ 'χόντων βίον, Οἶδ', εἰ θέλοιεν, ὠφελεῖν ἔχοιεν ἄν· & v. 914. Τἀλλότρια μὴ 'χειν· ſic ſcribendum in *Euripidis* fragm. apud *Stobaeum* p. 503. v. 15. Κακὸς δ' ὁ μὴ 'χων, οἱ δ' ἔχοντες, ὄλβιοι. non eſt is locus ex Hecuba, ſed e dramate deperdito, ni fallor. *Grotius* vertit p. 370. *Dites beati: pauperum infelix genus.* Quacunque virtute, ſed *opibus* inprimis, *praeſtantes* contracta locutione, quod notum, frequentiſſime dicuntur ἔχοντες. -- Quod additur in Euripideo verſu, propemodum idem eſt cum hoc in Ione v. 268. --- ὁ δ' οὐ γένος μ' οὐκ ὠφελεῖ. Ceterum hunc verſum Phoen. & v. 407 excitat *Plutarch.* de Nobilit. p. 265. T. IV. Anecdot. *Wolfii.* -- ſequentes verſus 409 & 410 velut Euripidei legebantur in *Stobaeo Geſneri* p. 226, 18. velut incerti verſus cum alia converſione vulgavit *Grotius* in ſuo *Stobaeo* p. 154. Eorum alter, nempe v. 409, deerat hic in Cod. Flor. --- Verſu 411 legebatur ἔχεις· *Barneſius* e Cod. Cantab. repoſuit ἔχεθες. ſed hoc iam dederat e Pariſinis *Grotius*, quibus adſtipulatur Mſ. Leid. B.

Vs.

ΠΟ. Ἔχρησ᾽ Ἀδράστῳ Λοξίας χρησμόν τινα.
ΙΟ. Ποῖον; τί τοῦτ᾽ ἔλεξας; οὐκ ἔχω μαθεῖν.
ΠΟ. Κάπρῳ, λέοντί θ᾽ ἁρμόσαι παίδων γάμους.
ΙΟ. Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;
ΠΟ. Οὐκ οἶδ᾽· ὁ δαίμων μ᾽ ἐκάλεσεν πρὸς τὴν τύχην.
ΙΟ.

ἔχρησεν ὁ θεὸς Ἀδράστῳ τινὰ χρησμὸν ἀφ᾽ οὗ δείκνυται ὅτι ὁ Λοξίας με ἤγαγεν εἰς τὸ Ἄργος. τί κατὰ τοῦτο ἔλεξας; οὐ δύναμαι νοῆσαι. ἔχρησε ἑνῶσαι τὰς θυγατέρας λέοντι καὶ κάπρῳ. καὶ τίς σοι τοῦ ὀνόματος

Vs. 415 *Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὀνόματος μετῆν, τέκνον;*] In altero Leid. θηρὸς legebatur; atque ita *Kingius* edidit, libris ſcriptis, in quibus illud invenerit, ſuo more non memoratis. Quod pro μετῆν habet Flor. Cod. μετεῖχες ex interpretamento fluxit. *Heſychius*: Μέτην, μέσην, μετουσίαν. olim, duplex fuerat nota: Μέτην, μέσην. Μετῆν, ἦν μετουσία. prior e Gloſſario; haec e Lexico Tragico: Μετῆν & in *Sophoclis* eſt El. v. 538. Prima ſpecie veroſimile videbitur, quod viro Docto venit in mentem, corrigendum: Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὄμματος μετῆν, τέκνον; Poſuit, opinor, θηρῶν quia praeceſſerat, oraculo iuſſum Adraſtum, Κάπρῳ, λέοντί θ᾽ ἁρμόσαι παίδων γάμους. Cecinerat Adraſto Phoebus, *generos* ſecundum *Stat.* Theb. I, v. 397. *Setigerumque ſuem & fulvum adventare leonem.* Paulo legitur inferius v. 423. Τί θηρσὶ δ᾽ ὑμᾶς δῆτ᾽ Ἄδραστος εἴκασε; Hinc verbis tantum diſtaret alterum: Καὶ σοὶ τί θηρῶν ὄμματος μετῆν, τέκνον; *Ecquid tibi, mi fili, ſimilitudinis erat cum feris?* θηρῶν dixiſſe, vel θηρῶν ὄμματος, eodem recidit. Ne quis huc referendum cenſeat χῆμα θηρὸς ex *Euripidis* Rheſo v. 209. ponam e Mſ. Flor. vulgatis meliora:

Λύκειον ἀμφὶ νῶτον ἅψομαι δορὰν,
Καὶ χάσμα θηρὸς ἀμφ᾽ ἐμῷ θήσω κάρᾳ.

vulgatur Λ. ἀ. νῶτα θήσομαι δ. Κ. χῆμα θηρὸς --- Quae hic loquitur, Iocaſta ſupra v. 312, Χρόνῳ σὸν ὄμμα --- προσεῖδον· ſed hoc ad periphraſin adeo referri nolim, cui hanc etiam vocem ὄμμα ſaepius inſervire docuit; praeter ceteros, *Th. Stanlejus* ad *Aeſch.* Perſ. v. 428. Eleganter, meo iudicio, & vere, Φοίνης ὄμμα *Sophocli* reſtituit flos iuvenum noſtratium *Io. Pierſonus* Veriſim. I, c. I. ὄμμα νυμ-

POL. Fatidicum Apollo carmen Adrasto dedit.
IOC. Quid est, quod inquis? mente non capio satis.
POL. Apro & leoni filias iussit dare.
IOC. Quid hæc ferarum nomina ad te pertinent?
POL. Non video. sors hæc obtigit fato mihi.

IOC.

τος τῶν θηρῶν ἦν μετουσία, τέκνον; οὐκ οἶδα· τὸ εἱμαρμένον ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τοῦτο τῆς συντυχίας.

κατὰ

νύμφας, *puellam* dixit *Soph.* Trach. v. 536. conf. *Aesch.* Prom. v. 655. *Eurip.* Rhes. v. 54. Eidem usui δέμας & σῶμα inserviunt; illud frequentissime, hoc rarius: Cerberus dicitur σῶμα θηρὸς *Soph.* Oed. in Col. v. 1564. ὄμμα θηρὸς vel θηρῶν ὄμμα neminem offendet, qui noverit usum vocis πρόσωπον. Praeterea frequenter vicinae voces ὄμμα & ὄνομα fuerunt inter se male permutatae. Vulgarant in *Euripidis* Oreste v. 1082. Ἀλλ' ὦ ποθεινὸν ὄμμ' ὁμιλίας ἐμῆς· sic ferme *Soph.* Aj. v. 992. Ὦ φίλτατ' Αἴας, ὦ ξύναιμον ὄμμ' ἐμοί. ad *Euripidae* locum ὄνομ' in margine notarat *Barnesius* e Mss. in pluribus forte repertum recepit in contextum *Kingius*: de tribus Leidens. Mss. unus, isque recentior ὄμμ', ὄνομ' alii duo praeferunt: utrum sit in isto loco praeferendum, non decerno: sed hoc mihi liquido constat, in *Aeschyli* Choëph. v. 236. corrigendum:

Ὦ τερπνὸν ὄνομα, τέσσαρας μοίρας ἔχων
Ἐμοί, --- pro ὄμμα· erat Orestes Electrae, fratris, sororis, & utriusque parentis loco, τερπνὸν ὄνομα, τέσσαρας μοίρας ἔχων· Doctis notus est is usus vocis ὄνομα, vel e Latinis; illud forte minus, ἔπος eodem sensu positum a *Sophocle* nonneminem offendisse, qui, quod editiones insidet, πάθος substituit in Antig. v. 53. Dixerat Poeta:

Ἔπειτα μήτηρ, καὶ γυνή, διπλοῦν ἔπος.

Scholiasta vetus: Διπλοῦν ἔπος] διπλοῦν ὄνομα ἔχουσα (Iocaste) μήτηρ τε καὶ γυνή. Quae Iovi soror erat & coniux, Iuno διπλοῦν ὄνομα φύσεως καὶ συμβιώσεως dicitur *Heraclito* Allegor. Hom. p. 438. alterum ab omnivolo sibi Iove queritur ereptum *Senecae* Herc. Fur. v. 2. *Soror Tonantis: hoc enim solum mihi Nomen relictum*

V est.

ΙΟ. Σοφὸς γὰρ ὁ θεός· τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;
ΠΟ. Νὺξ ἦν, Ἀδράστου δ' ἦλθον εἰς παραστάδας.
ΙΟ. Κοίτας ματεύων, ἢ φυγὰς πλανώμενος;
ΠΟ. Ἦν ταῦτα· κᾆτα δ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.
ΙΟ. Τίς οὗτος; ὡς ἄρ' ἄθλιος κἀκεῖνος ἦν.
ΠΟ. Τυδεύς, ὃν Οἰνέως φασὶν ἐκφῦναι πατρός.
ΙΟ. Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς δῆτ' Ἄδραστος εἴκασε;

ΠΟ

κατὰ τί δὲ ὑμᾶς ὁ Ἄδρασος ὡμοίωσε τοῖς θηρσί;

διό-

est. In eodem dramate v. 388, *quid geminum nefas, Mixtumque nomen coniugis, gnati, patris?* conf. *Soph.* Oed. Tyr. v. 1405. Sophocleis istis subdit *Longinus* π. Υ. Sect. XXIII, 5. πάντα ταῦτα ἓν ὄνομά ἐστιν Οἰδίπους· ἐπὶ δὲ θατέρου, Ἰοκάστη. *Isaeus* p. 83, v. 24. Τί τούτων τῶν ὀνομάτων, οἷς ὁ νόμος τὴν ἀγχιστείαν δίδωσι. talia plura dantur; sed ad priora propius accedit *Ovid.* Her. VIII, 30. *Instant officio nomina bina tuo.* Metam. VIII, v. 484 --- *trahunt duo nomina pectus.* Nonnulla dedit ad *Quinctil.* Declam. p. 12. vir Egregius *Io. Schultingius.*

Vs. 417 --- τίνι τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος;] Solus *Piersius* e Cantabrig. Cod. variam adnotavit lectionem ἔχεις· quam eo hic profero, ne forte neglecta videretur momenti non nullius. Potuerat etiam Poëta posuisse: τῷ τρόπῳ δ' ἔσχες λέχος; nam apud Tragicos & Comicos promiscue ponuntur τίνι τρόπῳ; & τῷ τρόπῳ; hoc forte frequentius: in talibus a Codicibus standum, qui hic conspirant cum vulgata. -- E versu 418 παραστάδας enotarunt *Eustathius* ad Il. Β p. 402, 33. ubi μέρος θυρῶν ait, ἐν Ὀδυσσείᾳ δὲ σταθμοί, οὓς παραστάδας ὁ Τραγικός φησι· & *Thomas M.* in v. ubi vulgatur ἦλθεν. addatur *Eurip.* Iphig. Taur. v. 1159. Adrastus in *Eurip.* Suppl. v. 142. de generis: Ἐλθόντι φυγάδι νυκτὸς εἰς ἐμὰς πύλας. Nostri loci παραστάδας vel *Antimachi* σταθμοὺς expressit *Statius* Theb. I, 388, --- *ignotae acclinis postibus aulae*; de Polynice loquitur. *Cratinus* apud *Pollucem* VII, 122, Παραστάδας καὶ πρόθυρα βούλει ποικίλα· conf. *Callixenus* Rhodius ap. *Athen.* V, p. 196. Ε. In *Euripide* παραστάδας male reddiderant *porticus:* hanc notionem nonnulli congruere iudicabunt *Xenophontis*

in

IOC. Sapit Deus. ſed parta quî coniunx tibi?
POL. Pernox adivi forte Adraſteos lares.
IOC. An quæritans cubile, ut extorres ſolent?
POL. Sic eſt: deinde & alter extorris venit.
IOC. Quis ille tecum pariter ex æquo miſer?
POL. Tydeus parentis Oenei genitus ſatu.
IOC. Cur rex Adraſtus vos pares fecit feris?
POL.

in Hierone loco, p. 918. B. quo ſi *Pollux* reſpicit, ut credibile, VII, 122, pro Παςάδας corrigendum Παρεςτάδας δὲ ὁ Ξενοφῶν, ὡς εἰ νῦν ἐξέδρας. vox eamdem corruptelam ſubierat in *Pollucis* L. I, 76.

Vs. 419 Κοίτας ματεύων, ἢ φυγάς τ.] Iure *Barneſius* emendationem G. *Canteri* ματεύων, pro μαςεύων, recepit, quod ſequitur ἢ recte quoque interpretatus; altero *Canteri* conamine, ἦ coniicientis, reiecto. Scholiorum, de quibus argute diſputat, alterum certe pertinet ad λέχος in v. 417. atque eo fuit a *Pierſio* relatum: hic in ματεύων *Barneſium* ſequitur, ut & *Kingius*: in Hecuba v. 779. recte quoque primus *Canterus* emendarat Τοῦτον ματεύων, ubi Codices Leidenſes in deteriori ſcriptura contumaces conſpirant: noſtro loco ματεύων praefert eorum optimus; uterque tamen ἢ, quod *Canterus* coniecerat.

Vs. 420 Ἦν ταῦτα· κᾆτα δ' ἦλθεν ἄλλος αὖ φυγάς.] Ex Mſſ. Leid. recepi κᾆτα δ' ἦλθεν pro κᾆτά γ' erat enim illud accommodatius. Quatuor vocularum, quae his inſunt, nulla non ſuam quamdam vim habet: *deinceps vero venit etiam alius rurſus fugitivus.* Formula prior Ἦν ταῦτα hic eſt adfirmantis, quod dubia poſuerat Iocaſte: in Hecuba roganti Regi v. 775, ἦ που χρυσὸν ἠράσθη λαβεῖν; reſpondet Hecuba: Τοιαῦτ', id eſt, ναὶ, οὕτως vel οὕτως, ut Scholion ineditum edito rectius interpretatur in Cod. Leid. B. quod ne cui ſit ſuſpectum efficiet *Eurip.* Elec. v. 645. ubi ſimillimo modo ponitur Τοιαῦτα.

Vs. 423 Τί θηρσὶ δ' ὑμᾶς εἶτ' Ἄδραςος εἴκασε;] Ex Flor. Mſ.

ΠΟ. Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὕνεκ᾽ ἤλθομεν πέρι.
ΙΟ. Ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς συνῆκε θέσφατα;
ΠΟ. Κἄδωκεν ἡμῖν δύο δυοῖν νεανίδας.
ΙΟ. Ἆρ᾽ εὐτυχεῖς οὖν τοῖς γάμοις, ἢ δυστυχεῖς;
ΠΟ. Οὐ μεμπτὸς ἡμῖν ὁ γάμος εἰς τόδ᾽ ἡμέρας.
ΙΟ. Πῶς δ᾽ ἐξέπεισας δεῦρό σοι σπέσθαι στρατόν;

ΠΟ:

διότι ἤλθομεν εἰς μάχην ἕνεκα στρωμνῆς. ἐν τούτῳ ὁ τοῦ Ταλαοῦ παῖς Ἄδραστος ἔγνω τὰ μαντεύματα; ναὶ δηλονότι, καὶ ἔδωκεν ἡμῖν τοῖς

Iſ. Voſſius enotarat: τ. θ. δ᾽ ὑμεῖς ἐπ᾽ Ἄδρ. quod veluti res nullius alio quoque potuerat reiici. Nihil ego quidem hic requirerem, niſi quis praeferat, Τί θηρσὶν ὑμᾶς δῆτ᾽ Ἄδραστος ᾔκασε. vid. ad v. 165 notata. --- Ut in hoc verſu, ſeq. 424 perperam ſcribitur in Florentino: Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν οὐκ σὺν ἤλθομεν (pro οὕνεκ᾽ ἤλθομεν) πέρι. Tydea, Polynicenque, περὶ στρωμνῆς, *tegminis* occaſione, quod a Polynice iam occupatum ignotus Tydeus ſubire tentabat, decertantes expingit *Statius* Theb. 1, v. 408 --- 427. Adraſtus interventu ſuo dirimit pugnantes; tandem, dum tecta ſubeunt Regia, v. 483 --- *tergo videt huius inanem Impexis utrinque iubis horrere leonem. Terribiles* (ſic *Statius* v. 488.) *contra ſetis ac dente recurvo Tydea per latos humeros ambire laborant Exuviae, Calydonis honos, Stupet omine tanto Defixus ſenior.* vs. 494. -- *ſenſit manifeſto numine ductos Affore, quos nexis ambagibus augur Apollo Portendi generos, vultu fallente ferarum Ediderat.* Haec Euripideis quanto maiore ſe veriſimilitudine commendant! mihi certe frigida Tragici videtur ratio. Poſſet forte cui ſuſpicio ſubnaſci, poſt verſum 424 unum alterumque intercidiſſe, (quod ſaepius accidiſſe dubium non eſt) qui Polynici, ad matris quaeſtionem paulo plenius reſpondenti, fuerint olim tributi una cum vſſ. 425 & 426. ſed obſtat huic emolliendae difficultatis modo Tragicus in Supplic. v. 144. Τυδεὺς μάχην ξυνῆψε, Πολυνείκης θ᾽ ἅμα. tum Theſeo dicente: Ἦ τοῖσδ᾽ (ita leg.) ἔδωκας, θηρσὶν ὥς, κόρας σέθεν; ſubdit Adraſtus: Μάχην γε δισσοῖν κνωδάλοιν ἀπεικάσας. vellem leonis & apri memoraſſet ab Adraſto viſas exuvias; qui-

POL. Quod ære propter ſtragulas pugnavimus.
IOC. At tum Talaïdes ſenſit oracli fidem?
POL. Natasque geminas coniuges nobis dedit.
IOC. Infauſta ſors, an fauſta coniugii fuit?
POL. Video, quod eius hactenus culpem, nihil.
IOC. Quanam arte poſt te tanta traxiſti agmina?
POL.

τοῖς δυσὶν τὰς δύο αὐτῦ θυγατέρας.

ἀλλ'

quibus *Apollodor.* III, VI. §. I. & *Zenob.* Cent. I, Prov. XXX. clypeorum inſignia ſubſtituunt: eorum, qui cum *Euripide* ſentirent, opinioni colorem dat *Euſtathius* in Il. Δ, p. 369, 48. hanc non nihil iuvat oraculum Adraſto datum: Οὓς κεν ἴδῃς προθύροισι τεῦ δόμου. vidit autem ibi ſecundum *Euripiden* ferino more depugnantes iuvenes. ſenſit opinor hic nonnihil incommodi *Diodor. Sic.* itaque ne ſuum tamen ducem deſereret, IV, p. 309, 42. ſimpliciter κατὰ τὸ λόγιον Adraſtum dicit συνοικίσαι τὰς θυγατέρας αὐτοῖς. Quem paulo ante dicebam, *Euſtathius* etiam alteram probabilem magis ſententiam explicuit.

Vs. 425 Ἐνταῦθα Ταλαοῦ παῖς συνῆψε θέσφατα] Deerat in Flor. Cod. nomen Ταλαοῦ perperam: *Antimacho* dicebatur in Thebaide Ἄδρηστος Ταλαοῦ υἱὸς Κρηθηϊάδαο. locum ſervavit *Pauſan.* VIII, p. 650. *Talaum Cretbidem* dicere potuit obſcurus Poëta, tametſi fuerit *Cretbeus* avus *Talai* vel proavus. Pari modo Telamonium Aiacem *Aeaciden* vocat, ſuaviſſimus inprimis Poëta, *Euphorion* apud *Schol. Theocriti* in Eid. X, 28. ubi minus cogitate *Dan. Heinſius* Lect. Theocr. c. XVI, p. 351. b: „*non capio*, ait, *quomodo dicat* Αἰακίδαο, non Αἴαντος.„ Plura poſſent huius generis expromi: ſed hoc alienum non videbitur, ſi *Talai filio* ſuum locum reddidero in oraculo veteri, quod e *Porphyrio* deſcriptum legitur in *Euſebii* Praep. Ev. VI, p. 238. c. Εἰ χαίτης ἐπίκειτο Κριὸς, συγγενοῖσι δὲ κάπροις Ἀλγυπτοῦ παῖδες Ταλαοῦ δυσπέμφελον εἶν. hoc *Fr. Vigeri*, pro εἶο reponentis ἰὼ, placet inventum, prae altero *Joannis Opſopoei*, qui nobis ὅπος ſubſtituit in Orac. Vett. p. 50. interpretantur autem i-

ΠΟ. Δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τάδε,
Τυδεῖ τε, κἀμοὶ, σύγγαμος γάρ ἐστ᾽ ἐμὸς,
Ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν· πρόσθεν δ᾽ ἐμέ.

Πολ-

ista, *pueri miseri difficile cor.* *Vigerus*, vir Graece Doctissimus, hoc quidem incommodum evitavit; dederat tamen & hic: *Caesarie densa incubuit, stimulosque cruentos In tristem pueri auroram Saturnus adegit*; cuius obsecro pueri? *tristem*, ni fallor, *auroram* vel *iuventutem* intelligit *filii Talai*, non *Adrasti*, sed *Hippomedontis*, qui, cum Adrasto ceterisque profectus adversus Thebas, secundum nonnullos *Talai* quoque fuit filius, *Apollod.* Bibl. III, c. VI. §. 3. Ἱππομέδων Ἀριστομάχου, οἱ δὲ λέγουσι, Ταλαοῦ· hos inter est *Sophocles* Oed. in Col. v. 1313, Τέταρτον Ἱππομέδοντ᾽ ἀπέστειλεν πατὴρ Ταλαός. Quo patre genitus sit Hippomedon, quia res erat minus liquida, nuspiam, quantum memini, prodidit *Euripides*, qui duram, quam exegerat, iuventutem, nobis in Supplic. enarrat v. 882 --- 887. ubi praeter cetera dicitur σκληρὰ τῇ φύσει διδοὺς, quod ipsi fatale fuisse, si vera coniecto, monstrat oraculum.

Vs. 430 Δισσοῖς Ἄδραστος ὤμοσεν γαμβροῖς τάδε] Unam hic ut saepe literam *Kingio* debemus, cuius neglectus versum vitiabat: ὤμοσεν correxerat & *Battierius*. Unam quoque literam immutavi: vulgarant τόδε. *Barnesius* e Cod. Cantab. enotarat τάδε· hoc & in binis erat Leid. neque propter istam tamen solam rationem recepi; sed quia ad hanc accedebat altera, mos nimirum Tragicorum, etiam ubi τόδε poni posset, τάδε tamen praeferentium in fine versuum potissimum. vid. *Aeschyli* Theb. v. 236. Prom. v. 625. *Sophoclis* Aj. v. 1297. Philoct. v. 539, 540. (in alterum horum versuum, in τάδε similiter desinentium, melior e Scholiis recipi poterit lectio, κοινά.) *Euripidis* Hec. v. 604. Or. v. 600, 787, 1583, 1600. Hippol. v. 1257, 1327. &c. in binis postremis locis Cod. Flor. τόδε legit; quod frustra *Kingius* intulit in Orestis v. 694. ubi τάδε tres habent MSS. Leid. ob eamdem rationem ex illis Codd. tribus receperim in Or. v. 788. Ἦ λέγω μὲν ἀδελφῇ πατρὸς (ed. τοῦτ᾽) ἐμοῦ; Poëtam edenti ne haec quidem omittenda, quantula etiam cunque sint. Pollicitus fuerat Adrastus τάδε, -- Ἄμφω κατάξειν εἰς πάτραν, πρόσθεν δ᾽ ἐμέ. *Et patriis spondet reduces inducere terris;*

Sta-

POL. Fidem obligarat iureiurando ſocer
Mihique, Tydeoque, ſe generos duos,
Sed me priorem, redditurum finibus.
Ad-

Statius Theb. II, 200. *Diodor. Sic.* in hac hiſtoria noſtri Tragici perſequutus veſtigia, verbum Euripideum retinuit IV, p. 309, 46. Φασὶ τὸν Ἄδραστον -- ἐπαγγείλασθαι κατάξειν ἀμφοτέρους εἰς τὰς πατρίδας, κρίναντος δ' αὐτοῦ πρῶτον καταγαγεῖν τὸν Πολυνείκην, -- *Apollodor.* Bibl. l. c. αὐτὸς Ἄδραστος ἀμφοτέρους εἰς τὰς πατρίδας ὑπέσχετο κατάξειν. verbo κατάξειν, *Apollodorum* deſcribens paſſim, *Zenobius* ἀποκαταστῆσαι ſubſtituit.

Vs. 431 — σύγγαμος γάρ ἐστ' ἐμὸς,] Laudo *Barneſium*, qui σύγγαμος e Mſ. receperit in contextum pro σύγγαμβρος. quae praeterea *Barnes* argutatur, unius aſſis non ſunt. Dudum ante *Grotius* e Pariſinis iam dederat veram lectionem, ſed editionem *Grotii* neque *Kingius* niſi raro dignatus eſt inſpicere. In altero Leid. A legitur depravate, σύγαμβρός ἐστ' ἐμός. in altero nec non in Flor. recte, σύγγαμος γάρ ἐστ' ἐμὸς, praeterea commodum in Leid. B ſuperſcriptum erat interpretamentum σύγγαμβρος· quo minus mireris, ab hac genuinam ſede ſua motam fuiſſe lectionem: ſi verſus admiſiſſet, σύγγαμβρος hic fuiſſet ab *Euripide* poſitum. *Pollucis* locum adponam, ut inſigni menda liberem L. III, 32. Οἱ ἀδελφὰς γήμαντες, ὁμόγαμβροι, ἢ σύγγαμβροι, ἢ μᾶλλον συγκηδεσταὶ, καὶ, παρὰ τοῖς ποιηταῖς, εἰλίονες. Quantocius inviſitatos illos *Eliones* reiice, eorumque loco repone Κηδεμόνες. hi ſaepius κηδεσταὶ dicuntur: vide *Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* XIV. p. 645, 77. erant autem Κηδεμόνες non *qui proxime ſanguine coniuncti erant*, ut putabat *Dan. Heinſius* Lect. Theocr. c. XXVI, p. 381. b. ſed *adfinitate iuncti*. *Heſychius*: Κηδεμόνες, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι. conf. Schol. *Apoll. Rhod.* ad I, v. 271. *Ariſtophanes* Vespis v. 730. Εἴθ' ὤφελε (νῦν) μοι ξυγγενὴς ἢ κηδεμὼν Εἶναί τις. ibi κηδεμὼν tantumdem valet ac. Οἰκεῖος. *Callicratidas Stobaei* p. 485. v. 24. Τῶν συμπληρούντων τὸν οἶκον ἀνθρώπων, τοὶ μὲν Συγγενέες, τοὶ δ' οἰκῆοι. καὶ Συγγενέες μὲν, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ αἵματος γενόμενοι· --- Οἰκῆοι δὲ, ἐπίκτατοι συγγενέες, ἀπὸ τᾶς τῶ γάμω κοινωνίας λαμβάνοντες τὰν καταρχάν. Hos, per nuptias ἐπικτήτους, *familiares*, veteres πηὰς vel παὸς dicebant: ab iis, *qui ſanguinis nexu cohaerebant*, πηὸς ſecernitur ab *Homero* Ἐσθλὸς ἐὼν γαμβρὸς ἢ πενθερὸς, Od. Θ, v. 581. 582.

Πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι
Πάρεισι, λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοὶ,
Διδόντες· ἐπὶ γὰρ τὴν ἐμὴν στρατεύομαι
Πόλιν. θεοὺς δ' ἐπώμοσ', ὡς ἀκουσίως
Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσιν ἠράμην δόρυ.
Ἀλλ' εἰς σὲ τείνει τῶνδε διάλυσις κακῶν,
Μῆτερ, διαλλάξασαν ὁμογενεῖς φίλους
Παῦσαι πόνων με, καὶ σὲ, καὶ πᾶσαν πόλιν
Πά-

ἀλλ' εἰς σε ἀφορᾷ, ὦ μῆτερ, ἡ διάλυσις τούτων τῶν κακῶν, συνάξασαν ἡμᾶς εἰς φιλίαν παῦσαι καὶ ἐμὲ πόνων, καὶ σαυτὴν, καὶ πᾶ-

582. *gener* aut *ſocer*; reſpiciens Homericae dictionis originem, Γαμβρὸν πεπᾶσθαι dixit *Euripides* in Androm. v. 641. qui has etiam adpellationes γαμβροῦ & πενθεροῦ nonnunquam permiſcuit; certe τὸν πενθερὸν, *ſocerum*, bis minimum Γαμβρὸν adpellavit. *Suidas* in v. Πενθερὸς, -- πενθερὸς ὁ (τῆς κόρης) πατήρ. Εὐριπίδης δὲ γαμβρὸν αὐτὸν παρὰ τὴν λέξιν λέγει. ὁ γοῦν Ἀλκμαίων τῷ Φηγεῖ φησι.

Καὶ σ', ὦ γεραιὲ, τήν τε παῖδα δοὺς ἐμοὶ,
Γαμβρὸν νόμιζε, καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.

καὶ ὁ Πρωτεσίλαος τῷ Ἀκάστῳ φησὶν,
ἄξιος δ' ἐμὸς
Γαμβρὸς κέκλησαι, παῖδά μοι ξυνοικίσας.

Fraudi non erit in *Euripide* verſanti, ſi lacerata Poëtae fragmina redintegravero: prioris ex Alcmaeone petiti ſententiam pervertit *L. Kuſterus*; *Grotius* dederat in Exc. p. 369. Καὶ σύγε, γεραιὲ, σὺν γε παῖδ' ἐμοὶ δοὺς ἐμοὶ, Γαμβρὸς νομίζῃ ---- haec *Barneſius* etiam adponit p. 443, ne nihil tamen novaret, perperam omiſſo γε. Sic ſcripſerat, opinor, *Euripides*:

Καὶ σύγε, γεραιὲ, τήνδε παῖδα δοὺς ἐμοὶ,
Γαμβρὸς νομίζου, καὶ πατὴρ σωτήρ τ' ἐμός.

In altero fragmento, quod debuerat ad *Euripidae* Proteſilaum referri, legendum arbitror:

-- ἄξιος δ' ἐμὸς
Γαμβρὸς κεκλῆσθαι, ——

ſic ſolet *Euripides*: in Rhadamantho, *Grotii Stob.* p. 269. χρημάτων πολλῶν κεκλῆσθαι βούλεται πατὴρ δόμοις. Phryxo, Ibid. p. 53. Δειλὸν κεκλῆσθαι, καὶ νοσεῖν αἰσχρὰν νόσον. --- Noſtro loco Σύγγαμος dicitur, qui vulgo σύγγαμ-

Adsunt Danaïdûm principes omnes mihi,
Et flos Mycenes, triste præsidium, sed hoc
Vti necesse est. Patriam oppugno meam,
Fateor: Deosque testor, ex animo dolet,
Caros parentes arma quod terrent mea.
Speramus à te, mater, his finem malis.
Si reddis almam fratribus pacem, mihi
Tibique & urbi pariter auxilium feres.

Me-

πᾶσαν τὴν πόλιν.

Ὅτι

σύγγαμβρος· alias σύγγαμοι sunt eiusdem *lecti participes* apud *Euripidem*: *pellices* sic dicuntur in Androm. v. 182. & 836. Mulierum genus priori loco dicitur invidum quid, Καὶ ξυγγάμοισι δυσμενὴς μάλιστ᾽ ἀεί. quae melior etiam est & Attica vetus scriptio, saepius obliterata. Amphitryonem Iovis σύλλεκτρον vocat *Euripides* Herc. Fur. v. 1. ὁμόγαμον, v. 339. σύγγαμον, versu 149, sic forte restituendo: Ὡς σύγγαμός σοι Ζεὺς τέκνου τε ξυνεάν· hoc qui probaverit, eamdem vocem ξυνεὼν v. 340 mecum reponet. *Participes*, κοινωνοί, *Xenophonti* κοινῶνες, dicebantur etiam Dorice ξυνάονες, Ionice ξυνήονες, Attice ξυνέονες. Par ratio in voce ἀὼς, ἠὼς, ἕως· vid. *Eustath.* in Il. Α, p. 757, 6. *Photius* Lexico Ms. κόννια, τὸ κοινωνόν, Σοφοκλῆς.

Vs. 433 Πολλοὶ δὲ Δαναῶν] Haec & sequentia profert *Plutarchus* de Exil. p. 606 E. quibus ingratum ostendat Euripidei Polynicis animum, quaeque superius is de exilii dixerat incommodis v. 405. & seqq. confutet.

Vs. 437 Τοῖς φιλτάτοις ἐκεῖνον ξεράμενον δόρυ] Non quidem variant Codices; sed quantivis est pretii lectio, in Scholiis conservata; quam eo miror prorsus neglectam, quod non dici poterat Parentibus bellum intulisse Polynices: obduxit hoc incommodum *Grotius*; sed in re tam manifesta quid verbis opus

est?

Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ.
Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισι τιμιώτατα,
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.
Ἃ 'γὼ μεθήκω, δεῦρο μυρίαν ἄγων

Λόγ-

est? sic notat Scholiasta: Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσι] Γράφεται καὶ ἑκοῦσι (Mſ. Aug. γράφεται, τεκοῦσι) ἵν' ᾖ, τῷ ἀδελφῷ μου. optime: veterem scripturam itaque restituamus *Euripidi*: *Deos testor*, ὡς ἀκουσίως

Τοῖς φιλτάτοισιν γ' ἑκοῦσιν ἤραμην δόρυ.

invitum me adversus fratrem quidem, sed volentem, arma movisse. tirones primum velim literarum animadvertant similitudinem in vocibus ΤΟΚΕΥϹΙΝ & ΓΕΚΟΥϹΙΝ, erroris certissimum fontem. Deinde Parentes nuspiam *Euripidi* dicuntur, si bene memini, οἱ φίλτατοι τοκεῖς. Praeterea fratri, qui solus sibi regnum retinebat, bellum intulit Polynices; non Patri, dudum illinc remoto: Porro manifesta nunc est inter ἀκουσίως & ἑκοῦσι oppositio, Tragicis etiam usitatissima: *Sophocles* Antig. v. 281. Πάρειμι δ' ἄκων οὐχ ἑκοῦσι, οἶδ' ὅτι. vid. Trach. v. 201. Oed. in Col. v. 979, 981. *Saepe solet* Ἄκων ἀκούειν οὓς ἑκὼν εἴπῃ λόγους, *Soph.* ap. *Plutarch.* T. II, p. 89. B. pati quoque, quae fecerit. *Oppianum* corrige Ἁλ. I, v. 529 — οἱ δ' ἀεκοῦσι

Εὐνῇς ἱμείροντες ἑκοῦσαι, — pro ἀεκοῦσαι Εὐνὴν ἱμ. ἑκοῦσαι in Cod. Palat. εὐνῆς erat & ἑκοῦσαι hoc probatum in Miscell. Obs. V. III. p. 66. — Tandem Polynices arma movet invitus adversus fratrem volentem: quamprimum enim suam fratri partem restituisset Eteocles, paratus erat Polynices v. 488, Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς, quaeque ibi plura prostant, huic lectioni firmandae prorsus accommoda. Fratrem autem germanum, quid mirum? *carissimum* vocat; erat enim in hoste tamen frater:

Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος·

ut infra loquitur de fratre moribundus Polynices v. 1455. *Lex*, inquit *Dion Chrysost.* Or. LXXV, p. 646. D. πατράσιν υἱέων ἀνυστέρος, καὶ παισὶ, γονέων, καὶ ἀδελφοῖς, ἀδελφῶν, πολλοὶ γοῦν ὑπὸ τῶν φιλτάτων ἀδικούμενοι, πρὸς τοῦτον καταφεύγουσι. Graeci scilicet *liberos*, *parentes*, *fratrem*, quin & *amicum verum* vocare solent elegantissime τὰ φίλτατα. Oraculo iussi Melii Φιλεῖν τῶν φιλτάτων τὰ φίλτατα, *liberos* intellexerunt adhuc pueros, quod legitur in

Va-

„ Memorare dictum liceat antiquum mihi:
„ Imperia opesque prima sunt mortalium
„ Censu, atque in animos maximas vires habent.
Horum ergo veni cum tot hastarum agmine.
„ Res

Vatic. Prov. Append. IV, 5. Apud *Suidam* in Ἀγνοεῖ de quodam araneae genere nescio quis, Θρέψασα γὰρ τίθησι πρεσβυτῶν φιλτάτων. *Filium* Atossa vocat τὸ φίλτατ' in *Aeschyli* Pers. v. 853. quem oderat, filium tamen, τὰ φίλτατα dixit Clytaemn. in *Aesch.* Eumen. v. 100. filium Xuthus in *Eurip.* Ione v. 521. sed liberi sic dicuntur apud Tragicos frequentissime. vid. Phoen. v. 1467. maritum sic Megara vocat in *Eurip.* Herc. Fur. v. 514. *Fratrem* Electrae senex in Elec. v. 576. Misere parcum seque ipsum defraudantem dicebat *Euripides* in Danaë ap. *Stob.* p. 91, *sacra quoque rapturum*, τοῖς φιλτάτοις τε πολέμιον πεφυκέναι. De Patroclo Philoctetes Sophocleus v. 435. ὃς σοῦ πατρὸς ἦν τὰ φίλτατα· hunc locum etiam attulerant alii; sed ibi σοὶ corrigendum vidit vir Summus *Tib. Hemsterhusius* ad *Lucian.* I, p. 147. ubi hoc loquendi genus explanavit.

Vs. 441 —— 443, Δύναμιν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχει.] Sic, ut vulgantur, scripti prostant hi tres senarii in *Stobaei* Florileg. p. 501, 40. In Excerptis *Grotianis* e Trag. & Com. p. 180, eadem, ut plerumque semper, prostat interpretatio, sed in *Stobaeo* viri Magni diversa p. 366. quam non poenitebit hic etiam legisse: „ *Utcunque nota est dictio, effabor tamen:* „ *Opes opimae summam honestitudinem Summamque vim res* „ *inter humanas habent.*" Eadem aliter, venuste tamen, reddidit *Rittershusius* in *Phaedr.* IV. Fab. XI. primus expressit ista Latinis numeris *Erasmus* in Adag. *Pecuniae obediunt omnia.* Ms. Leid. B pro ἀλλ' ὅμως ἐρῶ, in v. 442 praefert ὅμως δ' ἐρῶ. quod, eodem sensu tritum, paulo tamen elegantius, & videretur Euripideum, si Codices praeterea legerent:

Πάλαι μὲν ἦν ὑμνούμενον, ὅμως δ' ἐρῶ,

Soph. Aj. v. 292 -- ἀεὶ δ' ὑμνούμενα· Γύναι, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Nostri loci sine fortasse quis praeferat:

Δύναμιν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχειν.

quomodo scribitur apud *Plutarch.* de Amore prolis, p. 497. B. Ne quis inde variam quoque lectionem in v. 442. commi-

Λόγχην· πένης γὰρ οὐδὲν εὐγενὴς ἀνήρ.
ΧΟ. Καὶ μὴν Ἐτεοκλῆς εἰς διαλλαγὰς ὅδε
Χωρεῖ· σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν
Τοιούσδε μύθους, οἷς διαλλάξεις τέκνα.
ΕΤΕ. Μῆτερ, πάρειμι, τὴν χάριν δὲ σοὶ διδοὺς
Ἦλθον. τί χρὴ δρᾶν; ἀρχέτω δέ τις λόγου.
Ὡς ἀμφὶ τείχη καὶ ξυνωρίδας λόχων
Τάσσων, ἐπέσχον* πόλιν, ὅπως κλύοιμί σου
Κοινὰς βραβείας, αἷς ὑπόσπονδον μολεῖν
Τόνδ'

*Ὅτι ἐπέσχον, ἐμαυτὸν δηλονότι, τάσσων τοὺς πολίτας περὶ τὰ τείχη καὶ τὰς συντάξεις τῶν ταγμάτων, ὅπως ἀκούσαιμί σου τὰς κοινὰς βρα-

miniscatur, primum ponam Plutarchea, deinde fontem erroris digito tangam. Post ista Comici Ὦ δῆμε, λῦσαι κ. τ. λ. (sic corrigendum pro ᾠδὴ μέλλουσαι, quae tanquam insanabilia praeteriit *Xylander*) ex Equit. v. 50, sequitur apud *Plut.* τὸ δὲ ὑπὸ τοῦ Εὐριπίδου λεγόμενον,

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκειν φίλους,
Δύναμίν τε πλείστην τῶν ἐν ἀνθρώποις ἔχειν,

οὐχ ἁπλῶς ἀληθὲς, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀτέκνων. Duo confudit diversorum loca, quae retulerat Philosophus ad unum caput: *Sophocles* dixerat:

Τὰ χρήματ' ἀνθρώποισιν εὑρίσκει φίλους.

locus insignis e dramate deperdito superest apud *Stobaeum* p. 503, 28. Nostrum Euripideum v. 442 ut & 443, uti nunc vulgantur, olim etiam legit *Strabo*, in cuius prostant L. IX, p. 636. A. Legitur etiam versus 442 inter alia veterum dicta τὰ μὴ καλὰ in Carm. Iamb. *Gregor. Nazianz.* de Virtute v. 373. p. 210. ubi, quae praecedunt, 369, 370, 371, ex *Euripidis* sunt Bellerophonte. Quando autem nostra prolaturus *Euripides*, Πάλαι μὲν οὖν, inquit, ὑμνηθὲν, vetus illud fuisse dictum ostendit: erat autem *Theognidis*, in cuius male consarcinatis reliquiis etiam nunc legitur v. 718,

Ὡς πλοῦτος πλείστην πᾶσιν ἔχει δύναμιν.

hunc locum solerter ad nostrum *Euripidae* comparavit *Thom. Wopkensius* in Lect. Tull. p. 171. conf.

„ Res misera, pauper genere præclaro editus.
CHO. Ad colloquendum ductor Eteocles venit.
Hoc iam tuorum, Iocasta, sermonum est opus,
Relocare veterem fratribus concordiam.
ETE. En, mater, adsum, gratiæ hoc tribuens tuæ.
Quid facere me vis? aliquis incipiat loqui.
Vix civium sustineo prorumpentium
Currus & arma, pacis ut discam tuo
Ex ore leges: cuius in spem mœnibus
Tuâ

βραβείας, ἤγουν τὰς διαλλαγὰς, τὰς κρίσεις, ἐφ' αἷς, ἤγουν δι' ἃς, ἐδέ-

conf. *Lambinus* in *Horat.* II Sat. III, p. 183.

Vs. 447 — Σὸν ἔργον, μῆτερ Ἰοκάστη, λέγειν] Optime reddidit *Ratallerus*: *Mater Iocaste: muneris Hoc est tui*. Formula, σὸν ἔργον, minus peritis videbatur designanda: *Platonis* Timaei initio, Οὐκοῦν σὸν τόδε τι ἔργον, — ἀναπληροῦν, *Chalcidius* interpretatur: *Ergo tui & item borum erit officii, complere* &c. p. 27. B. σὸν ἂν ἔργον λέγειν. *Aeschylus* Prom. v. 636, Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν. *Sophocles* Phil. v. 15, Ἀλλ' ἔργον ἤδη σὸν, τὰ λοίφ' ὑπηρετεῖν. *Euripidis* Iphig. Taur. v. 1079, Σὸν ἔργον ἤδη καὶ σὸν, recte *Barnesius* ὑμέτερον interpretatur: *Herodotus* V, c. I. τὸ ἡμέτερον τὸ ἔργον. *Xenophon*, K. Π. V. p. 148. A. ὅπως οὐδὲν μᾶλλον τοῦτο ἐμὸν ἔργον ἢ καὶ ὑμέτερον μηχανᾶσθαι. eadem structura, sed infinitivo suppresso, *Lucianus* D. D. XX, 15. In *Xenophontis* Sympos. permutantur formulae σὸν μέρος, λέγειν· & σὸν ἔργον, λέγειν· p. 885. A. 887. D. conf. *Euripid.* Bacch. v. 847. Hel. v. 836. *Aristoph.* Nub. v. 1496. Ran. v. 598. Av. v. 863. Structura minus usitata *Cratinus* in Nemesi apud *Athen.* IX, p. 373. E. Λήδα, σὸν ἔργον. δεῖ σ' ὅπως — Ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τοὺς τρόπους. sic, pro δεῖ σε δεῖξαι, *Sophocles* Aj. v. 557. δεῖ σ' ὅπως — Δείξεις. & in Philoct. v. 55. — Nihil vetat, integrum adscripsisse *Cratini* locum:

Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων, πείσασά με.
ΙΟΚ. Ἐπίσχες· οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει·
Βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν.
Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα, καὶ θυμοῦ πνοάς·
Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργόνος, ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.

Σύ

ἐδέξω μολεῖν τόνδε εἴσω τῶν τειχέων, πείσασά με.

ἀπό-

Λήδα, σὸν ἔργον· δεῖ σ' ὅπως εὐσχήμονος
Ἀλεκτρυόνος μηδὲν διοίσεις τῆς τρόπους,
Ἐπὶ τῷδ' ἐπώζουσ' ὡς ἂν ἐκλέψῃς καλὸν
Ἡμῖν τι καὶ θαυμαστὸν ἐκ τοῦδ' ὄρνεον.

versu tertio tantum ἐπωάζουσαν in ἐπώζουσ' immutavi: Casaubonus Anim. p. 646, 46. tentarat, Ἐπὶ τῷδ' ἐπωάζουσαν ἐκλέπειν καλόν. quod posui sine dubio praestat: verbum ἐπωάζειν Attici contraxerunt in ἐπώζειν· Aeschylus in Niobe apud Hesych. in Ἐπώζειν. & Aristoph. vid. Notas ad Hesych. Gataker. ad M. Antonin. VIII, §. 37. & Kuster. ad Suidam. -- Istum Cratini locum respicit Eratosthenes Catast. c. XXV, ubi vulgatur, ut alibi saepenumero pro Cratino, Κράτης.

Vs. 454 Τόνδ' εἰσεδέξω τειχέων,] Recte Scholiastes: ἀντὶ τοῦ εἴσω ἐδέξω· ubi Sophocles Aj. v. 1292. ὁρκίων dixit ἐγκεκλεισμένους, Schol. ἐν, inquit, ἀντὶ τοῦ ἐντὸς; ἢ ἐν ἡ ἐντὸς κεκλεισμένους. haec loca perite comparavit Clariss. Abreschius Animadv. ad Aesch. p. 175. Contra ἔνδον & ἔσω vim nonnunquam obtinent praepositionum ἐν & εἰς. sed, quia Tragici non sectantur talia, nisi metro coacti, scribendum arbitror in Eurip. Iphig. Taur. v. 470. Ναοῦ δ' ἔσω στείχοντες, pro Ναὸς δ' ἔσω.

Vs. 455 Οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει.] Quod pro Οὐ τὸ subministrabant Leid. Codd. & Flor. Οὔ τοι recepi. Quando τοι & τι eodem efferebantur sono, mirum non est ista bina saepius a librariis fuisse permutata: in Aristoph. Avib. v. 1335, οὔ τοι e Scholiis in contextum reduci debuerat; in Ran. contra v. 525, οὔ τι που σπουδὴν ποιεῖς. nam versum iugulat τοι. In Euripidis El. v. 760. vulgato longe praetulerim Οὔ τι. Illud τοι, frequens in gnomis, sententiam est adfirmantis; pro τὸ restituendum

Ae-

Tuâ prece hic receptus assensu meo.
Mane. æquitati inimica festinatio est:
,, Consilia tarda providum excudunt opus.
Remitte torvum lumen atque animos truces.
Non tu Medusæ cernis anguicomæ caput
Cervice raptum: frater est, quem conspicis.
Et

Aeschylo Prom. v. 697, —— τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκὺ, *profecto dulce est.* *Soph.* Aj. 1007, —— τοῖς θανοῦσί τοι φιλοῦσι πάντες κειμένοις ἐπεγγελᾶν. Nonnunquam dubites, utrum praeferas; sed nostro loco nulla poterat superesse dubitatio; ubi praeterea proxime sequebatur: Βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσι σοφόν, *sed lenta praestant consilia:* quia δὲ nonnunquam sic ponitur, ubi τι praecesserat, in *Euripidis* Ione v. 739 corrigebam: Αἰπεινά τοι μαντεῖα· τοῦ γήρως δέ μοι. Ceterum *Statius* Euripidea nostra, ni fallor, expressit in Theb. x, 697. *ne frena animo permitte calenti: Da spatium, tenuemque moram: male cuncta ministrat Impetus.* eamdem ista Iocasten dicentem facit *Papinius.*

Vs. 458, 59 οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσ. κάρα Γοργόνος,] Legendum arbitror Γοργοῦς· hoc antequam firmetur, praeter alia ponam ex Euripideo derivatum *Oppiani* locum Κυνηγ. III, 222. foeminam onagri venuste facit ad maritum loquentem, qui prolem torvis oculis adspectabat: οὐχὶ μέτωπον ἄθρεις λιθοεργὸν ἄγχι Μεδούσης, Οὐ γόνον ἰοφόρον παναμειλίκτοιο δρακαίνης· minus ista cepit *Conr. Rittershusius*; non enim interrogative capienda vel solus evincit *Euripides*; cuius est in Oreste v. 1522, Μὴ πέτρος γένῃ, δέδοικας, ὥστε Γοργόν' εἰσιδών. Alcestidis v. 1117, & 1118 sic leguntur in Cod. Flor. recte scripti: Τόλμα· πρότεινε χεῖρα, καὶ θίγε ξένης. Α. Καὶ δὴ προτείνω, Γοργόν' ὡς καρατομῶν. *facie* scilicet *aversa.* vulgari solet: Τόλμα προτείνειν χ. καὶ θιγεῖν ξ. Α. Καὶ μὴν π. similiter Τόλμα legitur in *Soph.* Phil. v. 82, & 482. Sensu diverso *Xenophon* Sympos. p. 884. B. ὥσπερ οἱ τὰς Γοργόνας θεώμενοι, λίθινος ἔβλεπε πρὸς αὐτὸν, καὶ λιθίνως (le-

Σύ τ' αὖ πρόσωπον πρὸς κασίγνητον στρέφε,
Πολύνεικες· εἰς γὰρ ταυτὸν ὄμμασι βλέπων,
Λέξεις ἄμεινον, τοῦδέ τ' ἐνδέξῃ λόγους.

Παρ-

(legerim ἄπ λίθινος) οὐδαμοῦ ἀπιέναι ἀπ' αὐτοῦ. vid. *Antiphanes* ap. *Athen.* VI, p. 224. C. D. *Hedylus*, VIII, p. 345. B. *Lucian.* T. II, p. 458. ut apud *Euripiden*, *Heliodor.* IV. p. 173. ὥσπερ τὴν Γοργοῦς θεασαμένη κεφαλὴν, τὴν ὄψιν ἀπέστρεφε. Cur autem noſtro loco legi malim Γοργοῦς, doctis obſcurum non eſt. Formam quidem communem nominis Γοργόνος ter minimum adhibuit *Euripides*; ſed ubicunque modulus ſenarii non reſpuebat Atticam, Atticam Γοργοῦς adhibuit, & hic quidem alteram ſuperbae civium aures, ut puto, fuiſſent averſatae. *Thomas Mag.* Γοργὼ, Γοργοῦς, Ἀττικοὶ, -- Γοργὼν δὲ, Γοργόνος, ἁπλῶς Ἕλληνες. Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ (v. 1523) —— τὸ Γοργοῦς δ' οὐ κάτοιδ' ἐγὼ κάρα. In *Eurip.* Ione ter legitur Γοργοῦς vll. 1003, 1054, 1265. in Rheſo v. 306. Γοργὼ, ubi Mſ. Flor. perperam Γοργὼν. Ceterum formam *Gorgo* Γοργὼ, Γοργοῦς, Atticiſtis valde frequentatam, vetuſtiſſimi iam adhibuerunt, *Homerus*, *Heſiodus*, aliique. Atticis propria fuit forma Εἰκὼ, εἰκοῦς. apud *Euripiden* quoque ſaepius obvia, velut in Med. v. 1162. Iphig. Taur. 222, 816. Hel. v. 72. Troaſin v. 1178. ad poſtremum locum referri poſſet *Heſychii* nota: Εἰκοῦς, εἰκόνας. *Heſychius* alibi: Σινδοῦς, χιτῶνας, σινδόνας. *Luſcinia* non tantum ἀηδὼν ſed & ἀηδὼ dicebatur, *hirundo*, χελιδώ. *Euſtath.* ad Il. Θ, p. 604, 29. Τὸ Γοργοῦς, κλίνεται, ὡς ἡ Σαπφὼ, τῆς Σαπφοῦς. ἴσως δὲ καὶ τὸ Ἀηδοῦς, ὅ ἐστι ἀηδόνος, παρὰ Σοφοκλεῖ (in Aj. v. 635.) καὶ τὸ χελιδοῖ παρὰ τῷ Κωμικῷ (in Avib. v. 1412.) ἀπὸ ὁμοίας εὐθείας ἐκλίθησαν. Ζηνόδοτος δὲ, Γοργόνος ὄμματ' ἔχων, γράφει (in Il. Θ, v. 349.) Ἀρίσταρχος δὲ, Γοργοῦς ὄμματ' ἔχων. *Scholiaſtes* in Cod. Leid. *Hom.* l. c. Γοργόνος (imo Γοργόνος) δὲ γράφει Ἀρίσταρχος, κακῶς· οὔτε γὰρ ὁ Ποιητὴς οὔτε Ἡσίοδος Γοργὼν φασὶν, ἀλλὰ Γοργώ. Huius formae vocabula plurima fuerunt olim in uſu, Εἰδὼ, Ἐρατὼ, εὐεστὼ, ἀειεστὼ, ἀπιστὼ, κακιστὼ, Κινὼ, Μορφὼ, Φυσώ. *Heſychius*: Κυνώη· Lege, Κυνὼ, ἡ ἀναιδεστάτη. haec vulgo κυνῶπις· quod reſtituendum in Epiſt. XLIV *Firmi*: συνθεῖναι ἔπαινον τῇ Κυνώπιδι. *Muratorius* nobis dedit κοινώποδι, faſſus tamen in Cod. Mſ. legi, κυνώπιδι. Ex *Plutarchi* Quaeſt. Rom. p. 278. D. ὥσπερ ἡμεῖς τὰς τρεφούσας τὰ παιδία γάλακτι, Θηλονὰς ἀπὸ τῆς θηλῆς καλοῦμεν, οὕτως ἡ Ῥωμαίων Θηλω-

Et tu ſimul Polynices os fratri tuo
Obverte. vultu melius adverſo datur
Loqui, & loquentem rurſus auditu ſequi.

Sa-

λωτὶς ἔστι καὶ τηθήνη, —— recepe-runt in Lexica voces non Graecas θηλονὴ & θηλωτὶς. una tantum tolli debuerat litera ſuperflua: legendum Θηλὴς & Θηλώ τις ἔστι. *Heſychius*: Θηλώ, τροφὶς, τήθη. Haec ab inſtituto non ſunt aliena.

Vs. 460 Σύ τ' αὖ πρόσωπον π. κ. στρέφε] Suavius aures accidit atque uſitatius eſt, Σὺ δ' αὖ π. hoc itaque praetulerim cum *Battierio* in Oreſtis v. 783, Muſ. Helvet. P. XIX, p. 197. *Eurip.* Hippol. v. 270. Σοῦ δ' ἂν πυθέσθαι καὶ κλύειν βουλοίμεθ' ἄν. bis in eadem periodo voculam ἂν repeti, frequenter monuit *Barneſius*. saepius tamen apud Tragicos alteri ſupponendum αὖ, ut hoc in loco, Σοῦ δ' αὖ π. —— Plus ſemel *Statius* noſtri loci ſententiam adhibuit Theb. VII, v. 508. *Tecta vide, fratremque (quid aufers lumina?) fratrem Alloquere.* XI, 335. —— *quo, ſaeve, minantia flectis Ora?* Achill. I, v. 271. -- *cur ora reducis?* *Seneca* Oed. v. 1011. --- *gnate, quo avertis caput?*

Vs. 462 Λέξεις ἄμεινον, τοῦδέ τ' ἐνδέξῃ λόγους.] Solus, quod ſciam, *Wilb. Pierſius* vulgavit, Λέξεις ἄμεινον & ἐνδέξῃ e Cod. Cantabr. neque aliter duo praeferunt Leidenſes: e Flor. Cod. etiam enotatum ἐνδέξῃ. Ante *Barneſ.* ediderunt Λ. τἄμεινον, τοῦδέ τ' ἐκδέξῃ λόγους. *Kingius* dedit ἐνδέξῃ· mihi ratio nulla videbatur, cur veterem lectionem ἐκδέξῃ loco moveremus, *Abreſchio* merito probatam Anim. ad *Aeſch.* p. 475. In *Platonis* Euthydemo Dionyſodorus ὥσπερ σφαῖραν ἐκδεξάμενος τὸν λόγον. p. 277. B. frequentatur *accipiendi* verbum *intelligendi* ſignificatu: οὐκ εὖ Δικαίαρχον ἐκδεξάμενον, legendum apud *Athen.* III, p. 85. F. pro ἐκλεξάμενον, Praeterea *Kingius* hoc verſu cum *Barneſio* legit, Λέξεις τ' ἄμεινον· alterum, ut in Codd. repertum, praetuli; ſed hoc quoque recipi potuerat; Λέξεις τἄμεινον non item. Quae hic ſtatui non poteſt, craſis ſi obtineret ſyllaba produceretur. In *Eurip.* Or. v. 852. recte pro τἀκεῖθεν *Kingius* vulgavit Λέξον τὰ 'κεῖθεν. Scholiaſtes in Cod. Barocc. βαρεῖαν χρὴ τιθέναι εἰς τὸ τὰ, ἵν' ᾖ βραχὺ τὸ α, καὶ ἀπόστροφον. ſic iſta ſcribi debuerant: ante *Turnebum* & *H. Steph.* male dederant in *Soph.* Aj. v. 5. Ἴχνη τἀκείνου pro Ἴχνη τὰ κείνου· errat iſt-

hic

Παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν·
Ὅταν φίλος τις ἀνδρὶ θυμωθεὶς φίλῳ,
Εἰς ἓν συνελθὼν, ὄμματ᾽ ὄμμασιν διδῷ,
Ἐφ᾽ οἷς συνήκει ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,

Κα-

ὁπόταν τὶς φίλος θυμωθεὶς ἀνδρὶ φίλῳ, συνελθὼν, ἐκείνῳ δηλονότι, τὰ αὑτοῦ ὄμματα τοῖς ἐκείνου δώσῃ, ταῦτα μόνον πρέπει σκοπεῖν δι᾽ ἅπερ

hic loci *B. Stolberg.* p. 110. vid. *H. Steph.* Tract. de Orthogr. init. Ut syllaba producatur, τἀπὸ Θράκης λήμματα ponendum in *Antiphanis* versu apud *Athen.* x, p. 450. F. facilem medelam plura Tragicorum loca postulant. Nostro versu τε semel an bis ponatur, nihil interest.

Vs. 463 Παραινέσαι δὲ σφῷν τι βούλομαι σοφόν·] Ex Phoenissis *Strattidis* duo nobis senarios reliquit *Athenaeus* IV, p. 160. B. memorans τὴν Στράττιδος τοῦ Κωμῳδοποιοῦ Ἰοκάστην, ἥτις ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Φοινίσσαις φησὶ,
Παραινέσαι (δὲ) σφῷν τι βούλομαι σοφὸν,
Ὅταν φακῆν ἕψητε μὴ ᾿πιχεῖν μύρον.
Grotius notis ad Exc. p. 879. *ex ipso Phoenissarum loco, quem* παρῳδεῖ, addidisse se voculam ait δέ. quem apud *Grotium* legerat, locum designat *Piersius*. *Is. Casaubonus*, ubi de *Strattidis* agit fabulis L. VII. Anim. in *Ath.* c. XXIII, Phoenissarum quidem *Euripidis* non meminit, sed locum *Strattidis* attulit, & commodum citat *Aristotelem*, cuius verba iam dederat *Erasmus* in Adagio, *In lente unguentum.* Locus est in libello περὶ Αἰσθήσεως καὶ Αἰσθητῶν c. V, p. 16, 13. ἀληθὲς γὰρ, ὅπερ Εὐριπίδην εἶπε σκώπτων Στράττις, Ὅταν φακῆν ἕψητε μὴ ᾿πιχεῖν μύρον. Quae *Strattidi* fuerit *Euripiden* hic irridendi ratio, non quaeret, qui vocem σοφὸν hac in sede revocaverit ad animum; huic aliam si substituisset noster, hic quidem Comico ludendi defuisset occasio: velut in Heraclid. v. 1018. Παραινέσαι σοι μικρὸν, Ἀλκμήνη, θέλω. Sed nimium quantum amat vocem σοφὸς *Euripides*, propterea, nec non ob σιγματισμὸν, saepe notatus a Comicis; monuerunt hoc etiam Grammatici: *Schol.* ad Med. v. 665. εὐεπίφορός ἐστιν ὁ Εὐριπίδης εἰς τὸ λέγειν σοφὸς καὶ σοφὴ, πρὸς μηδὲν χρήσιμον παραλαμβάνων τὸ ὄνομα· postea, ὥσπερ παραπληρώματι, inquit, χρῆται τῇ λέξει. quorum vim explicuit vir Summus

ad

Sapienter aliquid ambo vos monitos volo:
„ Quoties amici post trucem iracundiam
„ Iterum fruuntur mutuis obtutibus,
„ Quorum ergo ventum est hæc decet sola exsequi,
„ Ex-

περ ἦλθε,

τῶν

ad *Luciani* Timon. p. 99, 6. Exemplo sit locus ex Antiopa in *Stob.* Floril. *Grot.* p. 23. in quo quater ea dictio legitur repetita; sunt tamen Amphionis ista sapientiam laudantis verba, quod e *Cicerone* constat. Senarius, qui legitur in *Plut.* Antonio p. 953. A. Σοφοὶ σοφοὺς σώζουσι, ἢν ὦσι σοφοί, ob eam, quam dixi, rationem videtur *Euripideus.* Paene praetermiseram, & potuerat omitti, quod in Tragici versu praeferunt Edd. *Aldi* & *Hervagii* prima, Παραινέσαι δὲ σφῷ τι β. σ. in secunda Basil. cui praefuit *Io. Oporinus*, recte iam positum σφῷν· *vobis*, δυϊκῶς· ut Σφῷν Attici pro ὑμῖν, sic Νῷν, μὴ συνεκφωνουμένου τοῦ ι, Ἀττικῶς ἡμῖν, Ἑλληνικῶς, *Moeris Attic. H. Steph.* App. de D. A. p. 174, 175. In Excerptis ex *Apollon. Dysc.* libello de Pronom. p. 428. B. debuerat corrigi: --- οὐ γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων (Od. Δ, 62.) ὅπερ ἐδόκει ἐπίμεμπτον εἶναι ὡς τρίτον πληθυντικὸν. δίχα τοῦ ι γραφόμενον. ibid. loca prostant ex *Antimachi* Thebaide, σφῶ velut casum quartum usurpantis.

Vs. 465 Εἷς ἓν συνελθὼν, ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ.] Nihil hic desiderem; est tamen memoratu digna Flor. Ms. lectio: Εἷς ἓν συνελθόντ' ὄμματ' ὄμμασιν διδῷ. quae, si doctum defensorem inveniet, mutata videbitur ob insolentiam structurae. *Kingius* hic iterum & *Battierius* optime posuerant ὄμμασιν· nec literam, olim omissam, in Excerptis p. 181 neglexerat *Grotius*.

Vs. 466 Ἐφ' οἷς συνήκει ταῦτα χρὴ μόνον σκοπεῖν,] In B Leidensi quod legitur, σκοπεῖν μόνον, edito non est deterius. Ex Anglicorum uno *Kingius* recepit, Ἐφ' οἷς συνήκει, pro Ἐφ' οἷσιν ἥκει. quia Leidensium optimus ad illum accedebat, *Kingium* sequutus sum; neque tamen olim vulgatam lectionem praeferenti refragabor. *Eurip.* Heraclid. v. 136. Ἐφ' οἷσι δ' ἥκω, καὶ παρ' οὗ, λέ-

Κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.
Λόγος μὲν οὖν σὸς πρόσθε, Πολύνεικες τέκνον·
Σὺ γὰρ ςράτευμα Δαναΐδῶν ἥκεις ἄγων,
Ἄδικα πεπονθὼς, ὡς σὺ φής· κριτὴς δέ τις
Θεῶν γένοιτο, καὶ διαλλακτὴς κακῶν.

ΠΟ. Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ,
Κοὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων,
Ἔχει γὰρ αὐτὰ καιρόν· ὁ δ' ἄδικος λόγος,
Νοσῶν ἐν αὑτῷ, φαρμάκων δεῖται σοφῶν·
Ἐ-

τῶν προτέρων δὲ κακῶν μὴ μνήμην ἔχειν. Ἡ ἀλήθεια λόγῳ χρῆται ἀποικίλῳ, ὐ γὰρ ποικίλων δεῖται τὰ δίκαια ἐξαγγελιῶν· ἔχει γὰρ αὐτὰ τὰ ἀ-

λέγειν θέλω. *Soph.* Phil. v. 50. ἐφ' οἷς ἐλήλυθας.

Vs. 467. Κακῶν δὲ τῶν πρὶν μηδενὸς μνείαν ἔχειν.] Per Editiones huc usque receptam lectionem, μηδαμῶς, sua sede deturbavi, quodque Codices scripti praebebant, μηδενὸς substitui, non dubitanter; hoc in binis Leidensibus non tantum, sed etiam in Flor. & Cantabrig. nec dubito, quin in aliis praeterea reperiatur. Quis autem illud aptissimum neget? *Thucyd.* IV, c. LXXIV. ὁρκώσαντες πίστεσι μεγάλαις μηδὲν μνησικακήσειν. *Xenoph.* K. A. II, p. 281. D. μὴ μνησικακήσειν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ ἐπιστρατείας, μηδὲ ἄλλων μηδενὸς τῶν παροιχομένων. vid. *Andocides* p. 11, v. 5, 15. p. 12, 18. p. 14, 34. *Antiphon*, p. 115, 27.

Vs. 472 Ἁπλοῦς ὁ μῦθος —— 475.] Ad Tit. XI περὶ ἀληθείας haec retulit *Stobaeus* p. 136. v. 25 -- 28. venustis locum integrum senariis expressit *Erasmus* in Adag. *Veritatis simplex oratio.* Postrema -- ὁ δ' ἄδικος λόγος Νοσῶν ἐν αὑτῷ φ. δ. σ. hinc excitat *Clem. Alex.* I Strom. p. 340, 10. & e *Clemente* descripta *Theodoretus* Therap. I, p. 15, 41. Primum illud, Ἁπλοῦς ὁ μῦθος τῆς ἀληθείας ἔφυ, proverbii vim obtinuit: *Diogenian.* II Prov. 85. atque eo saepius legitur apud veteres, *Sextum Empir.* Ἀντιῤῥ. III, p. 329. *Julian.* Or. VII, p.

„ Expectorantes priſtinas iniurias.
Priora fari, nate Polynices, tuum eſt.
Tu namque ad urbem ducis Argolica agmina,
Iniuriâ inquis, preſſus: atque utinam Deûm
Sequeſter aliquis dirimat hæc certamina.
PO. „ Simplex & infucata veri oratio eſt:
„ Multiplice nec egent æqua verborum ambitu,
„ Manifeſta per ſe: cauſa ſed iuris ſui
„ Vitio laborans quærit à verbis opem.

E-

ἀληθῆ ἀφ' ἑαυτῶν τὸ εὔκαιρον· ὁ δὲ ἄδικος λόγος, ἐν ἑαυτῷ κακῶς ἔχων, συνηγόρων δεῖται θεραπειῶν πεπαιδευμένων.

ἐ-

p. 214. B. alios. *Plutarch.* de Adul. & Amici Diſcrim. p. 62. C. ὁ τῦ φίλυ τρόπος, ὥσπερ ὁ τῆς ἀληθείας μῦθος, ἁπλῦς ἐςι κατ' Εὐριπίδην καὶ ἀφελὴς καὶ ἄπλαςος. ὁ δὲ τῦ κόλακος, ὄντως Νοσῶν ἐν αὐτῷ φαρμάκων δεῖται σοφῶν, καὶ πολλῶν, νὴ Δία, καὶ περιττῶν. ſaepius huc Oratores antiqui reſpexerunt, *Iſaeus* p. 87, v. 14. *Lycurgus* p. 152, 15. alii. *Euripidi* praeiverat *Aeſchylus*, e cuius Armorum iudicio ſenarium ſervavit eodem Tit. *Stobaeus*; Ἁπλᾶ γάρ ἐςι τῆς ἀληθείας ἔπη· qui verſus congruit Aiacis perſonae. -- In *Stobaeo Grot.* p. 79. verſus 473 legitur ſic ſcriptus, Κὐ ποικίλων δεῖ τἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων· in *Stobaeo Geſneri* p. 136, 26. Κὐ ποικίλων δεῖτ' ἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων· *nec variis eget interpretationibus biſariam*: haec veterum fuit Editionum *Euripidis* lectio, quam, iam emendatam, mireris Celeberr. *Fabricium* tamen ſequi notis ad *Sext. Empir.* p. 299. *Gul. Canter.* N. L. II, VII. retinet veterem ſcripturam, recte tamen explicat δεῖ τὰ ἔνδικα ἑρμηνευμάτων. *Grotius* litera tantum ſeparata vulgavit δεῖ τἄνδιχ' ἑρμ. *Sam. Battierius* in ſchedis MſſT. „ ἄνδιχα *certe locum hic habere non poteſt; nam* „ *in ſequenti verſu ſequitur* ἔχει „ γὰρ αὐτὰ καιρόν. *quod utique referri debet ad aliquod neutrum* „ *plurale. Neque vero congruum* „ *eſt ſi ſcribatur,* δεῖτ' ἔνδιχ' — „ *articulus enim hic poſtulatur:* „ *E-*

Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην
Τοὐμόν τε, καὶ τοῦδ᾽· ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς,
Ἃς Οἰδίπους ἐφθέγξατ᾽ εἰς ἡμᾶς ποτε,
Ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ᾽ ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς,
Δοὺς τῷδ᾽ ἀνάσσειν πατρίδος ἐνιαυτοῦ κύκλον·
Ὥστ᾽ αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,

Καὶ

ἐγὼ δὲ, προνοησάμενος τὸ ἐμὸν καὶ τὸ τούτου συμφέρον, χρῄζων τὰς ἀρὰς τοῦ πατρὸς ἐκφυγεῖν, ἃς ἐφθέγξατο ὁ Οἰδίπους εἰς ἡμᾶς, ἐξῆλθον

„ *Ego itaque ſic ſcribo:* —— δεῖ „ τἄνδιχ᾽ —— pro τὰ ἔνδικα." δεῖ τὰ ἔνδιχ᾽ ἑρμηνευμάτων recte dederunt *Barneſ.* & *Kingius*.

Vs. 476 Ἐγὼ δὲ πατρὸς δωμάτων προὐσκεψάμην Τοὐμόν τε, καὶ τοῦδ᾽,] Olim vulgata δωμάτων πατρὸς *Grotius* invertit, obſequutus Codicibus ſcriptis; *Grotium* hic ſequutì ſunt *Barneſ. Pierſ. King.* vel Codices, quibus accedunt Leidd. & Flor. Vellem hi nobis ſubminiſtraſſent Ἔγωγε πατρὸς δ. π. quod ſane praetulerim: *Ego quidem domui paternae* (vel *regno*) *meum & huiusce commodum antetuli:* ἐκφυγεῖν χρῄζων ἀρὰς, —— Ἐξῆλθον ἔξω τῆσδ᾽ ἑκὼν αὐτὸς χθονὸς, *diras*, videlicet *Oedipodis*, *evitare deſiderans*, *ſolus mea ſponte Thebis exul diſceſſi.* ſic Euripidea capienda ſunt, ab interpretibus huc usque parum intellecta: *Barneſio* praeterea gratiam facimus coniecturae, legenti, Κἀξῆλθον ἔξω τ. Libentius *Georg. Arnaldum* nominarem, ſi laudem mereretur, quam in Miſcell. Obſ. V. vi, p. 596. protulit, interpretatio, vel vulgatae lectionis mutatio, legentis, Τοὐμοῦ τε καὶ τοῦδ᾽, nimirum πατρὸς, rectius ad hanc lectionem accommodari potuerat interpretatio *Barneſii* vel *Kingii*, quae tamen aptius quadraret, ſi legeretur: Ἔγωγε πατρὸς δωμάτων προὐκηδόμην, Τοὐμοῦ τε καὶ τοῦδ᾽. *Soph.* Antig. v. 752. σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι. Nihil vero mutandum; hic enim nativus videtur verborum ſitus: ἔγωγ᾽ ἐσκεψάμην τὸ ἐμὸν καὶ (τὸ) τοῦδε πρὸ δωμάτων πατρὸς, quorum ſententiam ſupra iam expreſſi. *Eurip.* El. v. 1114, τοὐμὸν δ᾽, οὐχὶ τοὐκείνου σκοπῶ. *Soph.* El. v. 253. Ἐγὼ μὲν, ὦ παῖ, καὶ τὸ σὸν σπεύδουσ᾽ ἅμα, Καὶ τοὐμὸν αὐτῆς ἦλθον. *Eurip.* Androm. v. 256

οὐ

Ego pro paterna ſuſtinens curam domo,
Diras timeſcens, quas & mihi atque iſti ſimul
Inſenſus olim genitor intentaverat,
Fines reliqui ſponte natalis ſoli,
Fratrique patriæ regna conceſſi annua,
Vt ſceptra caperem temporum alterna vice,
Ac

θον ἑκὼν ἔξω τῆς ἐμῆς πατρίδος,

Καὶ

—— ὃ τὸ σὸν προσκέψομαι. Med. v. 460, τὸ σόν γε προσκοπούμενος· quae tranſſumſit Auctor dramatis Χ. Π. v. 1982.

Vs. 480 Δὺς τᾶδ' ἀνάσσειν πατρίδος ἑκαυτῦ κύκλον,] Haec & quae ſequuntur v. 482, 483, vix dubito quin *Accius* hoc loco Phoeniſſarum ſuarum expreſſerit: *Viciſſitatemque imperitandi tradidit; Ne eorum dividiae diſcordes diſſipent, Diſturbent tantas & tam opimas civium Divitias.* apud *Nonium Marcellum* divulſa ſic perite iunxit *Ioſ. Scaliger* Conject. in Varron. p. 131, ſed comparavit ad *Eurip.* Phoen. v. 71, 72. Ad verſ. 73, 74, primum ex Accianis contulit *Fulv. Urſinus* in *Virg.* cum Gr. coll. p. 295. ſequentia retulit *Ioſ. Mercerus* ad vſſ. 1586, 87, 88. notis in *Nonium Marc.* p. 119. tentat Acciana *Waſius* in Senario p. 186.

Vs. 481 Ὡς αὐτὸς ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβὼν,] Mirabar quamobrem *Gul. Cantero* videri potuerit αὖ deeſſe poſt αὖθις; atque adeo delendum ἀνὰ, ſed viro perdocto dubium non eſt quin facta fuerit iniuria, cuius iſthaec nota pertinet ad verſum 490. ἀνὰ μέρος, ſignificans *viciſſim*, optime iam tuitus eſt in Animadv. ad *Aeſch.* p. 18 *Fr. Lud. Abreſchius*, *Gloſſarium* San-German. nondum editum: Ἀνὰ μέρος, ἀντὶ τῦ ἐν μέρει· Εὐριπίδης Φοινίσσαις. hanc notam praeter alias inde decerptas *Davidi Ruhnkenio* debemus. Deinde *Barneſii* reiicit *Abreſchius* interpretamentum, ἄρχειν per ἀρχὴν explicantis, docte τὴν ἀρχὴν in λαβὼν ſubaudiendum iudicans; tamen poterat λαβὼν eo quoque modo poſitum hic cenſeri, ficut ſaepius, apud Tragicos praeſertim, prope πλεονάζοντι participia λαβὼν, ἰλὼν,

Καὶ μὴ, δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν,
Κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν, ἃ γίγνεται.
Ὁ δ' αἰνέσας ταῦθ', ὁρκίους τε δοὺς θεοὺς,
Ἔδρασεν οὐδὲν, ὧν ὑπέσχετ', ἀλλ' ἔχει
Τυ-

λὼν, παρὼν, &c. Aliud hic erat praeterea dignum quod adolescentes animadverterent: ad Λαβὼν *Scholiastes*: Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, Λαβὼν ἀντὶ τοῦ λαβόντα, αὐτὸν ἐμὲ λαβόντα· his subdit incerti Comici senarium: Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων· nisi sic scripserit *Chariton Aphrodis.* quod suspicor ob insolentiam a sciolo mutatum, ipse censeri debet Atticam in hoc versu figuram obliterasse: legitur apud *Chariton.* IV, p. 76, 22. Ἐξὸν καθεύδειν τήν τε ἐρωμένην ἔχειν. Inter iambos, qui ut aliis sic etiam exciderint *Charitoni*, collocat ista Cel. *D' Orvillius* p. 363. tum forte non memor veteris esse Comici, non in Scholiis nostris duntaxat, sed & apud *Eustathium* ad Il. Β p. 179, 12. recte scriptum; nam & is inter τὰ σολοικοφανῆ vel κακοπρεπῆ σχήματα retulit τὸ, Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων· ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. οὐκ ἔχει δὲ, inquit, οὐδὲ τοῦτο θεραπείαν τινά. hoc addit, quia facilior reddi poterat ratio usus *Homerici*, non prorsus dissimilis in Il. Β, 350. Φημὶ μὲν οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα Ἀστράπτων ἐπιδέξι'· *Eustathius* haec *Homerica* retractat ad Il. Ε p. 413, 46. Il. Ζ p. 512, 8. Κ p. 741, 13. ad Od. Α p. 17, 42. Od. Ε p. 240, 16. Conferri potuit, & fuit olim ad primum illud Homericum collatus *Aeschyli* locus in Agamemn. v. 734, 735, *Stanleio* temere tentatus. vid. *Th. Gataker.* ad *M. Antonin.* III, §. 4. Unus est *Homeri* locus, quem, licet omnium aptissimum, cum nostro senario comparare neglexit interpres, in Od. Ρ, v. 555. si nempe πεπαθυῖαν scribatur, ut legit *Eustathius.* Figurae, quam in nostro loco Scholiastes observavit, quem legisse forsan suspiceris, Ὥστ' αὐτὸν ἄρχειν αὖθις ἀνὰ μέρος λαβών· contraria erat, Ἀσιανὸν σχῆμα *Lesbonacti* dicta p. 188. huic enim ἐναντίον erat σχῆμα, ὃ ἔμπαλιν ἔχει τὴν μετοχὴν ἐπὶ ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ αἰτιατικῆς. οἷον εἴ τις εἴποι, λέγεται Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα στρατεῦσαι τοὺς Πέρσας, ἐλθὼν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ τοῦ ἐλθόντα. sic emendatius ista debuerant in *Lesbonacte* vulgari.

Vs. 482 Καὶ μὴ, δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φόνου μολὼν,] Interpretes, quorum numero *Grotius* eximen-

Ac non ut esset, hostium in morem, mihi
Facere ac pati necesse quæ bellum iubet.
Hæc ille pepigit, iusque iurandum dedit,
Qui nunc fidem atque sacra contemnens, tenet
Hæc

mendus est, sensum perverterant. Quum vel meis vel *Abreschii* poteram, huius verbis uti malo ex Animadv. ad *Aesch.* p. 19. „ cum reddi debuisset *inimicitia & caede adversus hunc* (Eteoclem) *grassando*, perperam μολὼν acceperunt de reditu Polynicis, qui id unice intendit, ut rationem aperiat discessus e patria. vid. quae praecedunt. Locutione utitur iterum in Androm. vs. 175. διὰ φόνυ δ' οἱ φίλτατοι χωρῶσιν." aptior locus non poterat excitari: quamvis autem in illo quoque φόνυ legatur, nostro tamen ista dictio hoc minus convenit, quia sequitur: Κακόν τι δρᾶσαι, καὶ παθεῖν, ἃ γίγνεται· hoc enim poni non potuerat, si vox φόνυ praecessisset. Quod in antiquissima legitur Leid. membrana, Καὶ μὴ δι' ἔχθρας τῷδε καὶ φθόνυ μολὼν, arbitror genuinum, &, si mei res ubique solius fuisset arbitrii, hoc quoque iam recuperasset *Euripides*: forma loquendi manet eadem; de qua multa notat Cl. *Abreschius* ad *Aesch.* Prom. v, 120. τὸν πᾶσι θεοῖς δι' ἀπεχθείας ἐλθόντ'· sic dicit *Diis omnibus invisum. Plato* Theage p. 130. B. τῇ προτεραίᾳ μοι δι' ἀπεχθείας ἐν λόγοις τισὶν ἐγεγόνει. *Philo Iud.* in Flacc. p. 983. D. ἐκ πάντων δ' οἱ μάλιστα αὐτῷ δι' ἀπεχθείας ἐγένοντο. personatus *Clemens* in Clementin. Colloquiis v, §. 2. *Apionem*, ait, πάνυ Ἰυδαίυς δι' ἀπεχθείας ἔχοντα. nihil differunt hae locutiones: qui dicitur Alexandrinis ὁ μισῶν Psalmo LIV, 13. *Symmacho* fuerat dictus ὁ διὰ μίσυς μοι· nam negligi non debuerat articulus. --- Nostro loco δι' ἔχθρας καὶ φθόνυ μολὼν mea quidem sententia nihil est aliud quam ἐχθρὸς γενόμενος καὶ φθονερός. *Eurip.* Hippol. v. 1164. ---- δι' ἔχθρας μῶν τις ἦν ἀφιγμένος; nihil aliud utique διὰ μάχης ἐλθεῖν vel μολεῖν τινὶ, quam *cum aliquo pugnare*: δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, *alicui iratum esse.* sunt huius generis plurima: διὰ σπυδῆς frequentissimum: rarius illud *Athen.* VII, p. 300. C. αἱ Στρυμόνιαι ἐγχέλεις δι' ὀνόματος ἦσαν, *laudari solebant.* De multis, quae ad manum sunt, *Euripidae* quaedam ponam: Hec. v. 850. Ἐγώ σε καὶ τὸν παῖδα -- δι' οἴκτυ -- ἔχω, *tui filiique tui me miseret.*

Τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμὸν μέρος.
Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι, τἀμαυτοῦ λαβὼν,
Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς,
[Οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν,]
Καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον,
Καὶ μήτε πορθεῖν πατρίδα, μήτε προσφέρειν
Πύργοισι πηκτῶν κλιμάκων προσαμβάσεις·
Ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, πειράσομαι
Δρᾷν. μάρτυρας δὲ τῶνδε δαίμονας καλῶ,
Ὡς, πάντα πράσσων σὺν δίκῃ, δίκης ἄτερ
Ἀποστεροῦμαι πατρίδος ἀνοσιώτατα.

Ταῦτ'

Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι τὸν μὲν στρατὸν ἀποστεῖλαι, οἰκεῖν δὲ κατὰ διαδοχὴν τὸν ἐμὸν οἶκον λαβόντα. ἅ τινα ἀπόπειραν ποιήσομαι πράττειν, μὴ ἐπιτυχὼν τοῦ δικαίου. ἐπιβοῶμαι δὲ μάρτυρας τούτων τοὺς θεοὺς,

Or. v. 755. -- διὰ φόβου γὰρ ἔρχομαι, *metuo*. Phoen. v. 1554, & alibi, δι' ὀδύνας ἔβας minime ceperunt interpretes. Androm. v. 416. Καὶ πατρὶ τῷ σῷ διὰ φιλημάτων ἰών, *patrem osculatus*.

Vs. 486 -- δόμων ἐμὸν μέρος] Pro ἐμῶν recte *Io. Kingius* ἐμὸν restituit, non primus tamen; nam sic quoque *Grotius* vulgarat: ratio mutationis est manifesta.

Vs. 487 -- τἀμαυτοῦ] Vitiose ponitur in Ed. *Kingii* τὰ 'μαυτοῦ· crasi coalescere debet syllaba producenda: vid. paulo superius ad v. 462 notata.

Vs. 489 [Οἰκεῖν δὲ τὸν ἐμὸν οἶκον ἀνὰ μέρος λαβὼν] Ex Euripideis quidem conflatus, nec tamen versus *Euripidis* esse videtur hac sede: Iphig. in Aul. v. 331. Οὐχὶ δεινά; τὸν ἐμὸν οἰκεῖν οἶκον οὐκ ἐάσομαι. Phoen. v. 1237. Κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος, & Androm. v. 581. saepius οἰκεῖν ponitur pro διοικεῖν, *administrare*, *regere*: *Plato*, dum in Amator. p. 138. B. scribit: ὅπως γε καὶ πόλεις εὖ οἰκοῦνται, nobilem respicit ex *Euripidis* Antiopa locum, a multis olim usurpatum: *Platonis* non meminerat

Hæc regna ſolus & mei partem laris.
Adſum paratus nunc quoque his è finibus
Exercitum omnem protinus deducere,
Dum me iſta dominum regia agnoſcat ſuum,
Reddenda fratri temporum iuſto ambitu.
Ita nec paternas arma vaſtabunt opes,
Nec ſcala celſos faciet in muros gr..dum.
Sin hæc negantur, quicquid eſt iuris mei
Experiar: inque hoc advoco teſtes Deos,
Cùm ius petam præſtemque, me patrio tamen
Eliminari fine, ius contra ac fidem.

Hæc

θεὺς, ὅτι, πάντα πράττων μετὰ δικαιοσύνης, ἀπαλλοτριοῦμαι τῆς πατρίδος ἀδικώτατα.

ταῦ-

nerat *Gataker.* A. M. P. c. x. p. 510, 511. Interrogata Lacaena, quid ſciret, εὖ οἰκεῖν οἶκον ἔφη. *Plutarch.* Lacaenar. Apophthegm. p. 242. c. quod non debuerat verti, *domum bene incolere.* -- Alterum ἀνὰ μέρος λαβὼν legitur v. 481, atque inde huc fuiſſe puto derivatum. Abeat illuc verſus, quia μὲν praeceſſerat, hic forſan interſertus a ſciolo: nihil ad ſententiam requiri poterit: exercitum dimittere hac conditione paratum ſe dicit Polynices, ſi, quod poſtulabat, prius ſibi conceſſiſſet Eteocles, v. 487. Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι, τἀμαυτοῦ λαβὼν, Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονὸς, Καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον, quid? τἀμαυτοῦ· Plena .i haec continent ſententiam, neque egent iſthoc emblemate. Quis dubitare poterat, quin eſſet paratiſſimus Polynices regnum adminiſtrare? nihil autem aliud repetere, niſi *pactas vices*, monſtrat v. 490.

Vs. 490 Καὶ τῷδ' ἀφεῖναι τὸν ἴσον αὖθις αὖ χρόνον.] Olim omiſſam, a *Cantero* reſtitutam, voculam αὖ *Grotius* recepit; *Pierſius* &

Kin-

Ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς
Λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ καὶ σοφοῖς
Καὶ τοῖσι φαύλοις ἔνδιχ', ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.
ΧΟ. Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα
Τεθράμμεθ', ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.
ΕΤΕ.

ταῦτα ἕκαστα εἶπον, οὐ συστροφὰς συνάξας λόγων, ἀλλ' ἃ καὶ λογίοις καὶ ἀτέχνοις ὑπάρχειν δίκαια φαίνεται. Ἐμοὶ μὲν, εἰ καὶ μὴ κατὰ γῆν

Kingius in optimo Codice repererunt. Mitto *Battierii*, *Barnesii*que tentamina. -- Versu sequenti πίεθειν erat in Cod. Flor. ego quidem πορθεῖν hic genuinum arbitror, nec tamen in chori cantu πίεθειν temere reiecerim.

Vs. 497, 498 Ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς Λόγων ἀθροίσας, εἶπον, ἀλλὰ --] Postremum illud frustra *Kingius* e paraphr. in ἀλλ' ἃ, *sed quae*, mutandum suspicabatur; qui nihil etiam habebat causae, cur ex uno non optimo Cod. reciperet in contextum οὐ περιπλοκὰς Λ. *Grotius* αὐθέκαστα curavit exprimi, quod *Barnesius* & *Piersius* etiam praetulere: mihi, hoc an illo modo scribatur, nihil videtur interesse cum Cl. *Abreschio* qui Anim. ad *Aesch.* Prom. v. 949 -- μηδὲν αἰνικτηρίως Ἀλλ' αὔθ' ἕκαστ' ἔκφραζε. locis prolatis monstrat, sic passim scribi: reliquis addatur *Eurip.* Hec. v. 1227. --- τὰ χρηστὰ δ' αὔθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους· ubi φίλα legitur in Cod. Flor. *Alexis* apud *Athen.* x. p. 449. E. Παίζεις σὺ (malim: Παίζουσα) χαίρεις, ὦ γύναι, μ' αἰνίγμασι. Γ. Καὶ μὴν ἁπλᾶ γε καὶ σαφῆ λέγω μαθεῖν· haec sunt αὔθ' ἕκαστα vel αὐθέκαστα. *Simplex oratio*, qualem natura dictat: qui sic loquitur simpliciter, quique scapham scapham vocat, proprie dicitur αὐθέκαστος. in hoc composito non est αὐτὸς *solus*, ut credidit vir Eruditiss. sed eadem obtinet vis, quam ad *Hesych.* in Αὐτόπαιδα explicuit, & *Georg. Arnaldus* Var. Coniect. I. c. XXV. p. 176, 177, 414. αὐθέκαστος, in singulis genuinus, &, nulla arte adhibita, naturam ducem sequens: αὐτοπατλότης apud *Suidam* parum differt ab αὐθεκαστότης, quod damnat *Phrynichus* p. 154, αὐθέκαστον, κάκιστον ὄνομα pronuncians. in oratione αὐθέκαστα sunt ἁπλᾶ καὶ σαφῆ, *artificiosis* verborum *strophis* opposita. *Aeschylus* Prom. v. 610.

Δίξω

Hæc ſum profatus, mater, haud ambagibus
Implicita, ſed quæ, regulis æqui & boni
Suffulta, doctis pariter & rudibus patent.
CHO. Mihi educatæ Græcia quamvis procul,
Videtur ille provide & recte loqui. 501
ETE.

γῆν τῶν Ἑλλήνων ἀνετράφημεν, ὅμως συνετά μοι δοκεῖς λέγειν.

εἰ

Λέξω τορῶς σοι πᾶν ὅ, τι χρῄζεις μαθεῖν, Οὐκ ἐμπλέκων αἴνιγμα τ', ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ· quae male *Sophocli* tribuuntur apud *Etymologum* p. 762, 29. ἐμπλέκειν πλοκὰς eſt in *Eurip.* Iph. Aul. v. 936. frequens *Euripidi* πλέκειν hoc ſenſu. vid. Rheſ. v. 834. Ion. v. 826, 1410. Med. v, 321. nam, pro μὴ λόγους λέγε, poſtremo loco ſcribendum arbitror, μὴ λόγους πλέκε. Noſtro loco *veritati ſimplici* Tragicus opponit περιπλοκὰς λόγων, *Achilli Tatio* quoque memoratas IV, p. 223. Comici *Stratonis* locus eſt apud *Athen.* pervenuſtus, in quo τῷ ἁπλῶς διαλέγεσθαι opponitur περιπλοκὰς λέγειν L. IX, p. 383. A. apud eumdem XI, p. 459. A *Antiphanes* Ganymede: Οἴμοι, περιπλοκὰς [λέγεις, ὦ δέσποτα] Λίαν τ' ἐρωτᾷς. Δ. Ἀλλ' ἐγὼ σαφῶς φράσω. quae parentheſeos ſignis ſunt incluſa, verbum certe λέγεις ſuſpicor excidiſſe: ὦ δέσποτα ſequentia reddunt ſaltem veroſimile. περιπλοκὰς λέγειν *Terentio* dicitur *perplexe loqui*: *Caſſius Hemina* apud *Nonium* p. 515, 19. *Prudens*, ait, *perplexim*, σκοτεινῶς, *ſcribit*: ſic recte corrigit *Iſ. Voſſius* pro *ſcotirio*. *Accius* Agamemnonidis: *Compoſita dicta e pectore evolvunt ſuo.* his opponuntur αὐθέκαστα. *Plautus* Ciſtell. IV, II, 63. *Involvolum (imitatur) quae in pampini folio intorta implicat ſe: Itidem haec exorditur ſibi intortam orationem.*

Vs. 500, 501 Ἐμοὶ μὲν, — ἀλλ' οὖν ξυνετά μοι δοκεῖς λέγειν.] Optime *Barneſ.* pro δοκεῖ reſtituit δοκεῖς e Mſ. Cantabr. accedunt Flor. & Leidenſes duo, praeterea *Sophocles*, in cuius Antig. v. 692, Chorus, velut inter diſſidentes iudex ſuique muneris memor, ad Creonta, qui primus dixerat, Ἡμῖν μὲν, εἰ μὴ τῷ χρόνῳ κεκλέμμεθα, Λέγειν φρονούντως ὧν λέγεις δοκεῖς πέρι. quae cum noſtris adeo congruunt, ut manifeſtum ſit, alterum locum

ΕΤΕ. Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ, σοφόν θ' ἅμα,
Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις·
Νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον οὐδὲν, οὔτ' ἴσον βροτοῖς,
Πλὴν ὀνομάσαι, τὸ δ' ἔργον οὐκ ἔστιν τόδε.
Ἐγὼ

εἰ παρὰ πᾶσιν ἅμα τοῖς ἀνθρώποις ἦν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καλὸν καὶ σοφὸν, ἤγουν φρόνιμον, καὶ μὴ, τῷ μὲν δηλονότι, ἐδόκει τόδε καλὸν, ἑτέρῳ δὲ τοὐναν-

cum ex altero fuisse derivatum, atque adeo nostrum e Sophocleo; nam aliquot annis ante fuit acta *Sophoclis* Antigone, quam *Euripidis* committerentur Phoenissae. Ut hic ap. *Eurip.* Ἐμοὶ --- μοι δοκεῖς, sic saepe, Poëtae praesertim, pronomen repetunt *quasi obliti semel posuisse*, ut ait *Casaubon.* in *Aristoph.* Eq. v. 472. quandoquidem mulierem Phoenissam sic facit *Euripides* loquentem, hinc etiam constat istius repetitionis ratio. Apud *Xenophont.* Κ. Π. VI, p. 170. Α. ὅτι με αἰχμάλωτον γεγενημένην, καὶ ἐξαιρεθεῖσαν ἑαυτῷ, οὔτε με ὡς δούλην ἠξίωσε κεκτῆσθαι, οὔτε ὡς ἐλευθέραν ἐν αἰσχρῷ ὀνόματι. Panthea loquitur.

Vs. 502, 503 Εἰ πᾶσι ταὐτὸ κ. κ. σ. θ' ἅ. Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις·] Haec & seqq. numeris Latinis primus reddidit *Erasmus* in Adag. *Quot homines, tot sententiae.* In Edd. ante illam *Grotii* male deerat ἂν, quam voculam is restituit, ab *Erasmo* non omissam, & in optimo Leidensi quoque repertam; in altero legitur & in Flor. οὐκ ἦν ἀναμφίλεκτος. *Porphyrius* in *Ptolem.* Harmon. p. 190. fine. δεξαίμην ἂν πάντας ἐπὶ αὐτὰ λέγειν περὶ τοῦ αὐτοῦ, καὶ, ὡς ὁ Σωκράτης ἔφασκε, διὰ τοῦ αὐτοῦ· καὶ οὐκ ἂν ἦν ἀναμφίλεκτος περὶ τῶν πραγμάτων τοῖς ἀνθρώποις ἔρις. de quibus nulla possit esse dubitatio, dicuntur ἀναμφίλεκτα· legendum itaque: καὶ, Οὐκ ἦν ἂν ἀμφίλεκτος (π. τ. π. τ.) ἀνθρώποις ἔρις· sic ista recte scripta leguntur in *Lucianeo* Demosth. Encom. § 9. T. III. p 497, 28. ubi, cum *Moys. Solanus* sedem senarii designarat, ut Euripidea potuerant a *Luciani* verbis secerni. Hos duo senarios cupide; nec mirum, enotatos *Sextus Empir.* adhibuit Pyrrh. Hyp. I, § 86. quod sequitur ibi, Δεινόν γε, ταὐτὸ τοῖς μὲν ἀνδάνειν βροτῶν, Τοῖς δ' ἐχθρὸν εἶναι· itidem videtur *Euripidis*: priora Phoenissis esse decerpta vidit *Io. Alb. Fabricius*, atque egregia notat, quibuscum comparari poterunt *Gataker.* A. M. P. C. VIII, p, 487.
F. &

ETE. Si ius bonumque ducerent omnes idem,
,, Diſſidia generi nulla mortali forent:
,, Nunc æquitas nihil ipſa, nîl concordia,
,, Niſi vox inanis: facta diſcedunt procul.

Ego

τοὐναντίον, οὐκ ἦν ἔρις ἐν τοῖς ἀνθρώποις ἀμφισβητήσιμος· νῦν δὲ ὅμοιον καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι.

Ἐκεῖ-

F. & Clariſſ. *Adr. Heringa* Obſerv. c. XXI. Quo reſpicit etiam hic & in ſeqq. *Euripides*, ne eadem quidem omnibus honeſta ſunt atque turpia: quam in rem legi poſſunt *Diogen. Laërt.* in Pyrrhone IX, 83, 84. & ad ſingula *Menagius*, *Nymphodor.* in Schol. ad *Soph.* Oed. in Colono v. 329. *Clemens* in Colloquiis Clementin. IV, § XI. IX, § 5. *Clementin.* Recognit. IX, c. XIX, XX, & ſeqq. Haec materia copioſiſſime tractatur in Anonymi Sophiſtae (nam non ſunt iſta Pythagorei Philoſophi) disſertat. Doricis, Opuſculis Mytholog. a *Galeo* ſubiectis, inprimis Diſſ. II, περὶ καλοῦ καὶ αἰσχροῦ· (hoc in Mſ. Leid. lemma praefigitur) a p. 711, --- ad 715. quod ultimum traditur de Aegyptiorum & Graecorum hac in parte diſſenſione poterit e *Nymphodori* verbis illuſtrari: vulgatur ibi p. 714, v. 13. Αἰγύπτιοι οὐ ταὐτὰ νομίζοντι καλὰ τοῖς ἄλλοις· (forte dederat & hic τοῖς Ἕλλασι) τῆνδε μὲν γὰρ γυναῖκας ὑφαίνεν καὶ ἐργάζεσθαι (reponendum, quod excidit, ἔρια ἐργάζεσθαι. *Nymphod.* habet ταλασιουργοῦσι) καλόν· ἀλλὰ τηνεὶ τὰς ἄνδρας. p. 715, ſervavit nobis inſigne Tragici fragmentum, hoc modo facile reſtituendum: Καὶ γὰρ τὸ ἄλλον οὐδὲ θνητοῖσιν νόμον / Ὄψει διαθρῶν, οὐδὲν ἂν πάντῃ καλὸν, / Οὐδ᾽ αἰσχρὸν· ἀλλὰ ταὔτ᾽ ἐποίησεν λαβὼν / Ὁ καιρὸς αἰσχρὰ καὶ διαλλάξας καλά./ cuius iſta ſint Tragici, mihi quidem non liquet.

Vs. 504, 505.] Haec commodum ex iis, quae proxima protuli, lumen foenerabuntur. Priora deſcripſit *Euſtath.* in *Hom.* Il. B, p. 432, 10. τὴν διαφορὰν, inquit, τοῦ ἴσου πρὸς τὸ ὅμοιον, δηλοῦσι μὲν καὶ παλαιοὶ σοφοὶ, δηλοῖ δὲ οὐδὲν ἧττον σαφέστατα καὶ Εὐριπίδης ἐν τῷ, —— οὐδ᾽ ὅμοιον οὐδὲν οὔτ᾽ ἴσον βροτοῖς· ὧν τὸ μὲν ποιότητος, τὸ Ὅμοιον· τὸ δὲ, ποσότητος, τὸ Ἴσον δηλαδή. Sequentia, Πλὴν ὀνομάσαι, τὸ δ᾽ ἔργον οὐκ ἔστι τόδε, quam continere debeant ſententiam, intellectu non eſt difficile; ſic ab

Euri-

Ἐγὼ γὰρ οὐδὲν, μῆτερ, ἀποκρύψας ἐρῶ·
Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς,
Καὶ γῆς ἔνερθεν, δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε,

Τὴν

Euripide scripta primitus prodiisse, non opinor: medio versu vitium latet, dum corrigi nequit, a me ne tentandum quidem: ultima, οὐκ ἔστι τόδε· ne cui suspecta sint, leguntur in Suppl. v. 1080, -- οὐ δὴ βροτοῖσιν οὐκ ἔστι τόδε, Νέους δὶς εἶναι; Frequenter ἔργον & ὄνομα sic solent opponi.

Vs. 506, 507 Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς,] Horum versuum alterum respicit *Aristoph.* Pluto v. 343. Quatuor continuos 506--509 *Stobaeus* retulit ad Tit. XLV, p. 322, 9. eosdem *Plutarchus* adhibuit περὶ Φιλαδελφ. p. 481. A. apud hunc ἀνέλθοιμ', ut in vett. Edd. *Euripidis*, apud illum vulgabatur ἂν ἔλθοιμ', quam scripturam, a *Grotio* iam repraesentatam, in Codd. quoque repertam, probarunt *Piersius* & *Kingius*; sed hic ad illam firmandam argumentum adhibuit admodum imbecille: nam ubi praecesserat ἀνέλθοιμ', in istis, Καὶ γῆς ἔνερθε, (sic scribendum,) facile supplendum, κατέλθοιμι, poterat omitti, more satis usitato, quem, praeter *Davisium* ad *Ciceron.* de N. D. I. c. XVII. p. 45. illustravit Celeberr. *D'Orvillius* Anim. in *Chariton.* p. 395. & seqq. & suspicor propemodum, non paucis hic propterea placiturum ἀνέλθοιμ'· ἀντολὰς agnoscunt *Plut.* & *Stob.* quibus accedit Ms. Leid. A. ἀνατολὰς est in B, August. Cod. & in Edd. vett. — Multo maioris est momenti Stobaeana lectio, tamen a *Grotio* quoque, locum convertente, neglecta, haec nimirum.

Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς,
Καὶ γῆς ἔνερθε,

Hoc genuinum arbitror & *Euripidi* restituendum: quid enim, amabo, significabit per Editiones & scriptos Codices huc usque propagata lectio? an *Astra adscenderem solis ad ortum*, prout interpretantur? sed *astra adscendere* diceturne Graece ἄστρων ἀνελθεῖν; ponere potuerat: Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ' ἡλίου τ' ἐπ' ἀντολὰς; Sol enim, ἄστρον quidem *Pindaro* dictus, ab astris tamen saepe discernebatur. Sed genuinum est, quod dicebam, Ἄστρων —— αἰθέρος πρὸς ἀντολὰς, vulgata lectio fluxisse videtur vel e nota Grammatici, vel e calamo scribentis, qui saepius legerat —— ἡλίου πρὸς ἀντολὰς, sensu diversissimo positum in *Aeschyli* Prom. v. 706. & in Agam. v. 1189.

Ego, mater (animi nec tegam ſenſus mei)
Peterem vel imas merſa ſub terras loca,
Vel ſolis ortus, fata ſi hac ſinerent via
Po-

1189. Quia tribuerat aſtris *Euripides* ἀντολάς, fieri poteſt ut quis olim adnotarit, hic poni debuiſſe, non ἀντολάς, quod *Solis* eſſet, ἡλίου, ſed ἐπιτολάς· quod poſtremum hic in margine Mſ. Cantabrig. velut Scholion invenerat *Pierſius*. *Phrynichus* p. 48. Ἀνατέλλει μὲν ἱερεὺς ὁ ἥλιος, ἐπιτέλλει δὲ ὁ Κύων ἢ ὁ Ὠρίων &c. Iam vero praeterea in *Ariſtoph.* Ran. v. 919. ubi *Euripides* ait: Αἰθὴρ ἐμὸν βόσκημα καὶ γλώσσης στρόφιγξ, Scholiaſta, χαρακτηρίζει, ait, Εὐριπίδην, διεπίφορον ὄντα ἐπὶ τῷ αἰθέρα ὀνομάζειν. uſus hac nota *Ioann. Daviſius* ad *Ciceron.* de Nat. Deor. I. c. XXXVII. p. 91. levem mendam inde non ſuſtulit; omnino legendum: ἐπὶ τὸ αἰθέρα ὀνομάζειν. ſaepe cum ἐπὶ, frequentius illud διεπίφορος cum εἰς conſtruunt Grammatici. In *Euripidis* Ione v. 1147 dicitur Οὐρανὸς ἀθροίζων ἄστρ' ἐν αἰθέρος κύκλῳ. coelum ſtelliferum *Aeſchylus* etiam αἰθέρα dixit Agamemn. v. 6. Λαμπροὺς δυνάστας ἐμπρέποντας αἰθέρι· adſcripſerat quis ad hunc verſum Ἀστέρας· hinc, ut ſuſpicor, orſus, ineptum neſcio quis nobis ſenarium tornavit, Ἀστέρας, ὅταν φθίνωσιν, ἀντολάς τε τῶν· qui prioribus proxime ſubiectus nunc in Editis legitur tanquam *Aeſchyli*, ſed, niſi fallor, *Achilli Tatio* fuit incognitus; vid. Iſagog. in *Arati* Phaenom. p. 122. D. ἄστρων ἀντολάς dixit *Aeſch.* Prom. V. v. 456. ſicut *Euripides*, cuius fragmentum de Hippone Centauri filia *Clemens Alex.* Strom. I, p. 361, 8. nobis ſervavit, uſurpatum quoque *Cyrillo* contra Iulian. IV, p. 134. B. apud hunc multo melius quam ap. *Clem.* ſcriptum, ſic vero reficiendum: Ἣ πρῶτα μὲν τὰ θεῖα πραγματεύσατο Χρησμοῖσι σαφέσιν, ἀστέρων ἐπ' ἀντολαῖς. Fragmentum inter incertae tragoediae fragmina relatum a *Grotio*, p. 429. ex *Euripidis* Aeolo petitum ſuſpicabar, quem Hippo Chironis filia maritum habuit & phyſica docuit: ſed procul dubio referendum eſt ad *Euripidis* Melanippen: *Eratoſthenes* Cataſt. c. XVIII, Εὐριπίδης δέ φησι Μελανίππην εἶναι· reſtituendum, quod excidit ob literarum ſimilitudinem: φησὶν ἐν Μελανίππῃ, Ἵππην εἶναι τὴν τοῦ Χείρωνος θυγατέρα. *Hygin.* P. A. II, c. XVIII. *Euripides autem in Melanippa, Hippen, Chironis centauri filiam, Thean antea appellatam, dicit.* Ἱππὼ *Clementi* vocatam, Ἵππην dixit & *Cyrillus*.

Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν Τυραννίδα.
Τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν, μῆτερ, οὐχὶ βούλομαι
Ἄλλῳ παρεῖναι μᾶλλον, ἢ σώζειν ἐμοί.
Ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας
Τοὔλασσον ἔλαβε· πρὸς δὲ τοῖσδ', αἰσχύνομαι,
Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν,
Τυχεῖν ἃ χρήζει. ταῖς γὰρ ἂν Θήβαις τόδε
Γένοιτ' ὄνειδος, εἰ, Μυκηναίου δορὸς
Φόβῳ, παρείην σκῆπτρα τἀμὰ τῷδ' ἔχειν.
Χρὴν δ' αὐτὸν οὐχ ὅπλοισι τὰς διαλλαγὰς,
Μῆτερ, ποιεῖσθαι· πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος,
Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

Ἀλλ',

Vs. 509 Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα] In Caesarem, cui placuit etiam aliud Eteoclis Euripidei dictum, transtulit hunc senarium *Cicero* L. VII Epist. ad Atticum, XI. *honestum igitur — occupare urbes civium, quo facilior sit aditus ad patriam? — Sexcenta alia scelera moliri,* Τὴν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα? In *Euripidis* Cod. Leid. A legebatur, Τῶν θεῶν μεγίστην· apud *Plutarchum* l. c. Τὴν τῶν θεῶν μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα. Nuspiam a se repertam, diversissimam huius versus lectionem protulit *Gatakerus*, Adv. Misc. I. c. I, p. 174. A hanc nimirum: Τὴν θεῶν πάντων μεγίστην ὥστ' ἔχειν τυραννίδα, *Summam ut omnium Dearum Regnum possit assequi.* memoriae lapsu fecit vir Eximius e senario trochaicum, *Themistium* ibidem iure merito refutans, hoc etiam *Euripidis* loco abusum Orat. VI, p. 73. A. *Regnum* Eteocles *Dearum* vocat *maximam*; *Ambitionem immoderatam* Iocaste *pessimam Dearum*, v. 534.

Vs. 512 Ἀνανδρία γὰρ, τὸ πλέον ὅστις ἀπολέσας] Olim hic lectum πλεῖον primus *Grotius* in πλέον commutavit, quod in B Leid. reperitur, & in Cantabrig. hoc receperunt etiam *Barnes. Piers. King.* sed, quum *Barnesius* τὸ πλεῖ-

Potentiam reperire, quæ prima eſt Deûm.
Aliquiſne adhuc miratur, hoc tantum bonum
Servare mihi ſi malo, quam fratri dare?
„ Imbellis animi eſt plus quod eſt amittere,
„ Minus tenere. deinde qui armatus venit,
Qui vaſtat agros, conſequi hunc quod poſtulat,
Pudenda res ſit. Abſit hoc Thebis probrum,
Vt cogat haſtæ me Mycenææ metus
Sceptrum hoc avitum tradere alienam in manum.
Nec ille, mater, debuit ferro viam
„ Paci parare. blanda ſæpe oratio
„ Plus impetrabit quam truces belli minæ.

Ha-

πλεῖον *aperte metro* dixiſſet *obverſari*, hac etiam parte *Barneſium* ſibi refutandum ſumſit *Kingius*, in πλεῖον primam corripi poſſe ratus: *corripi enim*, ait, *vocalem longam ante alteram, etiam tyronibus notum.* imo diphthongum ει ante vocalem in Attici Tragici ſenario corripi, ne Doctis quidem, opinor, notum: diphthongus οι ſic poſita, in ποιεῖν, & in τοιοῦτος apud Atticos etiam corripitur; ει non item; propterea toties, de duabus, vocalis ι ſolet elidi. —— Ἀνανδρία rectius a recentioribus quam veteribus redditur Grammaticis: *totus quantus eſt mera ignavia.* Vitioſis & virtute praeditis, ſed illis praeſertim, ipſas dare vitiorum amant & virtutum adpellationes Oratores & Poëtae.

Vs. 514 Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε,] Quam *Iſ. Voſſius* enotarat Flor. Cod. lectio, Ἐ. σ. ο. τήνδε καὶ πορθοῦντα γῆν, talis eſt, ut prima ſpecie ſe lectori commendare queat, qui quidem non meminerit *Euripiden* in Phoeniſſis Thebanam regionem ſaepius γῆν ſimpliciter dixiſſe: verſus Phoen. 931 exempla quaedam requiret.

Vs. 519, 520. —— πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.] Codices in ſententia non obſcura nihil, quod ſci-

Ἀλλ', εἰ μὲν ἄλλως τήνδε γῆν οἰκεῖν θέλει,
Ἔξεστ'· ἐκεῖνο δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι.

Ἐκεῖνο δὲ, ἤτοι τὸ βασιλεύειν, ἑκὼν οὐκ ἀπολύσω. Βα-

ſciam, variant. Ubi locus citatur *Euripidis*, legitur ἐξαιρεῖ vel ἐξαίρει. De Cinea Theſſalo, homine natura diſertiſſimo, atque oratore potentiſſimo, quem legatum ad civitates Pyrrhus mittere ſolebat, *Plutarch.* in Pyrrho, p. 391. B. συνὼν τῷ Πύῤῥῳ, καὶ πεμπόμενος ἐπὶ τὰς πόλεις, ἐβεβαίου τὸ Ευριπίδειον, —— ὅτι πᾶν ἐξαιρεῖ λόγος, Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν. ὁ γοῦν Πύῤῥος ἔλεγε πλείονας πόλεις ὑπὸ Κινέου τοῖς λόγοις, ἢ τοῖς ὅπλοις ὑφ' ἑαυτοῦ προσῆχθαι. *Xylander*, qui locum vidit e Phoeniſſis petitum, interpretabatur: *Orationem conficere omnia.* *Herm.* autem *Cruſerius*: *Omne id expugnare verba compta, ferrum quod minax poſſit.* *Themiſtius* Orat. II de Conſtantio Imp. p. 37. B. ὡς δή τι σοφὸν ἡ τραγῳδία, καὶ φθέγγεται ἐπάξια τῆς φθεγγομένης. (lapſu memoriae Iocaſtae verba credidit *Themiſtius*:) —— πολλὰ ἐξαιρεῖ λόγος / Ἃ καὶ σίδηρος πολέμιος δράσειεν ἄν. In Eiusdem oratione XVI, p. 207. D. inter alia legitur *Euripidea*: —— πολλὰ ἐξαίρει λόγος, / Ὃ καὶ σ. π. δ. α. / *Petavius* priorum immemor hic interpretatur: —— *Ratio permulta eximit*; priori loco dederat: —— *multa obtinet oratio*: vicina loca *Petavio* fraudi fuere, p. 207. D & 208. A. uterque *Euripideus*, quorum in altero legendum: Πάνθ' ἐγὼ σοφὸς τοὺς ἐξ ἀμηχάνων ἄγει, Καὶ πάντα καλεῖ· -- Iſthaec interpretationum diverſitas lectionem receptam dubiam ſaltem facit, quae facili correctione corrigi poſſe videretur, niſi *Plutarchi* me nonnihil retinerent, & *Themiſtii* Editiones: ἐξαιρεῖν, ſignificans inprimis *velut eximium ſeligere*, hic non congruit: ſed nonnunquam eo ſenſu ponitur ἐξαίρειν, qui huic loco non plane diſconveniat; velut apud *Philoſtr.* V. A. V, c. XXXVII p. 220. τὸ δύσνουν ἐξαιρεῖ (*e medio tolle*) μᾶλλον, ὥσπερ τὰς ἀκάνθας τῶν λήϊων. *Plutarch.* eodem ſenſu in Praeceptis Polit. p. 824. D. optimum eſſe ſcribit e civitate ἔριδας —— καὶ δυσμένειαν ἐξαίρειν ἅπασαν. Noſtri loci ſententiae duo ponam ex *Euripide* finitima dicta. Helena v. 1174. *ferro dimicarunt*: Ἐξὸν διορθῶσαι λόγοις Σὰν ἔριν, ὦ Ἑλένα. Supplic. v. 758. Πόλεις, ἔχουσαι διὰ λόγου κάμψαι κακὰ, Φόνῳ καθαιρεῖσθ', οὐ λόγῳ, τὰ πράγματα. —— Sed Euripidea diligentius ſpectanti, quae hic ſequuntur, Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν, manifeſtum erit praecedere debuiſſe, quod in *Euripidae* ſententiis *Canterus* expreſſit —— *ſermo nil non efficit, Hoſtile quod prae-*

Habitare si vult finibus nostris, licet:
Vt me imperet præsente, non possum pati.
In

praestare ferrum vix queat. Suspicor equidem antiquissimo iam tempore veram hic lectionem obscuratam sic instaurari posse, si minima mutatione legatur:

——— πᾶν γὰρ ἐξανύει λόγος
Ὃ καὶ σίδηρος πολεμίων δράσειεν ἄν.

Correctionis fundus est *Apollonius Rhod.* L. III, v. 188. Πολλάκι τοι ῥέα μῦθος, ὅ κεν μόγις ἐξανύσειεν Ἠνορίη, τόδ' ἔρεξε, κατὰ χρέος, ἧπερ ἐῴκει Πρηΰνας. eadem est sententia, sensus idem verbi ἐξανύσαι, *conficiendi*: *Eurip.* Phoen. v. 456. Βραδεῖς δὲ μῦθοι πλεῖστον ἀνύουσιν σοφόν. verbum ἐξανύσαι frequentant *Sophocles*, & *Euripides*. In Oratione Mardonii *Herodotus* VII, c. IX. Graecos, ait, oportebat, ἐόντας ὁμογλώσσους, κήρυξί τε διαχρεωμένους καὶ ἀγγέλοισι, καταλαμβάνειν τὰς διαφορὰς καὶ παντὶ μᾶλλον ἢ μάχῃσι. In eamdem dantur sententiam plura. *Themistius* Orat. XVI, p. 208. A. ἀνίει τι μᾶλλον ἡ Πειθὼ τῆς βίας ἐν τῷ μύθῳ. *Cornutus* de N. D. p. 167. πλάττεται καὶ ἄχειρ καὶ ἄπους ὁ Ἑρμῆς —— ἐπεὶ (ὁ λόγος) οὔτε ποδῶν, οὔτε χειρῶν δεῖται, πρὸς τὸ ἀνύειν τὸ προκείμενον αὐτῷ. *Dioni Chrys.* Or. LXXV, p. 646. B. *Lex*, ἄρχων ἁπάντων καὶ κύριος ὤν, χωρὶς ὅπλων καὶ βίας κρατεῖ.

Vs. 522 ——— ἐκείνῳ δ' οὐχ ἑκὼν μεθήσομαι] Corrigendum arbitror, ἐκείνου· inter alias haec etiam est optimae frugis observatio *Rich. Dawes*, Miscell. Crit. p. 238, 239. activum μεθίημι accusativo coniungi, medium μεθίεμαι cum casu secundo; notat illud *Dawesius* ad *Aristoph.* Ran. v. 854 Οὐκ ἂν μεθείμην τοῦ θρόνου· ubi sic optime restituit pro vulgato μεθείην· quod sua structura cum recte legatur in *Eurip.* Alcest. v. 1111. Οὐκ ἂν μεθείην σοῖς γυναῖκα προσπόλοις· perperam ibi Flor. Cod. exhibet μεθείμην· recte σοῖς, pro τήν. Legitur quidem in *Aristoph.* Vesp. v. 414. ——— τοῦ δ' ἐγὼ οὐ μεθήσομαι· sed vel cum *Flor. Christ.* τοῦδέ γ' οὐ μεθήσομεν· vel, quod paene malim, legendum, τοῦδε δ' οὐ μεθήσομαι. quae totidem literis scripta prostant in *Euripid.* Heraclid. v. 267. Phoen. v. 1655. Τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ. *Aristoph.* Pluto v. 42. ——— τούτου μὴ μεθίεσθαι μ' ἔτι. & alibi. Multo frequentior est activa verbi forma, nunquam a Tragicis cum casu secundo, semper cum quarto constructa. *Aeschyli* poterant & *Sophoclis* loca designari: sed Euripidea, ne requirerentur, *Euripiden* tractanti non videbatur inutile demonstrasse; sunt autem haec: Hecub. v. 554, 888. (ubi pro

Ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ;
Πρὸς ταῦτ᾽, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα,
Ζεύγνυσθε δ᾽ ἵππους, πεδία πίμπλασθ᾽ ἁρμάτων,
Ὡς οὐ παρήσω τῷδ᾽ ἐμὴν τυραννίδα. 526
Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι

Βασιλεύειν ἐξόν μοι τῷδ᾽ ὑποταγήσομαι; Οὐ

τόνδ᾽ ἐμοὶ legendum: Τόνδε μὲν μῦθον λέγων e tribus Mſſ. Leid. & Flor.) Or. v. 1673. Phoen. 90, 271, 283 &c. Med. 227, 590, 728, 736, 1050, 1218. Hipp. 356, 499, 1202. 1372. Alc. 266, 544, 849 (1111.) Androm. 1016. Iph. T. 307, 468. Rheſ. 482. Troaſ. 42, 777, 780. Bacch. 254, 350, 627, 635, 1263. Cycl. 210. Heracl. 108, 161. Hel. 595, 1252, 1412, 1697. Ion. 233, 256, 1039. Elec. v. 797. —— Non itaque dubitandum, quin in Hel. pro φέβω μισθεῖσα, v. 562 ponendum ſit φέβον μ. & in Hippol. v. 333. Ἄπελθε πρὸς θεῶν, δεξιάν τ᾽ ἐμὴν μέθες. e Mſ. Flor. pro δεξιᾶς τ᾽ ἐμῆς μέθες. quod optimus Cod. Pariſin. tamen agnoſcit. Verſum e Troaſin 1321 eo praetermiſi, quia μεθήσει in duo μὲ θήσει ſeparandum cenſeo cum *Scaligero*, cuius correctionem, cum ~~recipere debuerat~~, hic tamen laudat *Barneſius*.

V. 523 Ἄρχειν παρόν μοι, τῷδε δουλεῦσαι ποτέ·] Ante vulgabatur τῷδε δουλεύσω ποτέ; Quatuor Codicum collationes ad manum ſunt: e tribus, Cantabrig. biniſque Leidenſ. hic enotatum erat δουλεῦσαι, quod, quia iudicabam accommodatiſſimum Eteoclis perſonae, veterum librorum auctoritate munitum non dubitavi reſtituere in contextum. Infinitivus eſt indignantis, cum adfectu vehementiſſimo pronunciatus: *dum licet imperare, huiccine me ſervire!* Quibus hic mos orationis formandae minus notus, videant infra notanda ad v. 1715.

V. 524 Πρὸς ταῦτ᾽, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανα] Hic quoque μοι genuinae voculae, quam *Kingius* reſtituit, locum occuparat: μὲν erat in Leid. B, Flor. & Cantabrig. Mſſ. alterum tamen τῷ μὲν *Gatakerus* antetulit. Imitatur *Euripides Aeſchyli* locum in Prom. V. v. 991. Πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα (ſcribendum, αἰθαλοῦσα) φλὸξ, —— Γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ᾽· *Abreſchius* ad hunc locum p. 66 noſtrum commode comparavit. Πρὸς ταῦτα *Stanleius*, *Praeter haec*; *Denique*, *Kingius* interpretatur;

per-

In servitutem cadere de regno grave est.
Potius vagetur ignis, eat in sanguinem
Ferrum, quadrigis horreat densis ager,
Et cuncta fiant, sceptra quam tradam mea.
„ Nam iura si violanda, regni gratia
„ Vio-

perperam uterque: quia saepius in his apud Tragicos peccatum memini, semel monendum, in talibus loquendi formulis πρὸς ταῦτα significare, *quapropter*, *quare*, vel *propterea*, *proinde*: vide quantum huius rei ignoratio *Sophoclis* locum obscurarit in Aj. v. 1134. In *Aeschylo* saepe peccat *Stanlei*. Solebat *Euripides* in diversis fabulis eosdem interdum senarios collocare; hunc autem nostrum in Syleo Herculem fecerat dicentem: Πρὸς ταῦτ᾽, ἴτω μὲν πῦρ, ἴτω δὲ φάσγανον, Πίμπρη (Πίμπρη *Piersonus* emendabat) κάταιθε σάρκας, —— *omnia prius fient*, Πρὶν ἐξ ἐμοῦ σοι θῶπ᾽ ἀπαντῆσαι λόγον. haec emendate scripta leguntur apud *Philonem Iud.* de Ioseph. p. 537. D. E. (eorum partem iam dederat L. II Alleg. p. 98. C. D.) e *Philone* repetiit *Euseb.* Praep. Ev. VI, p. 242. C. sed ibi prostant, minus sincera. Primi versus lectio, quam *Fr. Vigerus* excogitavit, multo magis est tolerabilis, quam *Gatakeri* coniectura, pro πίμπρη, πίμπρειν poni potuisse censentis; quod, si Graecum est, fuerit e Dialecto Siciliensium; λάβειν, ἄγγελον, Syracusanis tribuit *Etymologus* p. 302, 35. quae praeterea notat *Gatakerus* A. M. P. c. X p. 520. & ad *M. Antonin.* VIII, § 41. digna sunt eius eruditione.

Vs. 527 Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν.] Dicti non obscuri genuinam sententiam primus inter recentiores e *Ciceronis* conversione monstravit *Io. Baptista Pius*, Annot. Poster. Syll. III, c. XXVIII. Graeca, quae legebantur olim in *Suetonii* Caes. c. XXX, *Casaubonus* atque alii recte reiecerunt: dedisse sequentia tantum videtur *Suetonius*. *quod existimasse videbatur & Cicero, scribens* (de Off. III, XXI.) *semper Caesarem in ore habuisse Euripidis versus, quos sic ipse convertit: Nam si violandum est ius, regnandi gratia Violandum est: aliis rebus pietatem colas.* Praeter *Barnesium*, *Th. Gataker.* A. M. C. I, p. 174. B. contulit ista cum Euripideis. Absurde praeter ce-

Κάλλιςον ἀδικεῖν. τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.
ΧΟ. Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ 'πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς,
Οὐ γὰρ καλὸν τοῦτ', ἀλλὰ τῇ δίκῃ πικρόν.
ΙΟΚ. Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν· ἀλλ' ἡ 'μπειρία
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

Τι

Οὐ χρὴ τὰ φαῦλα τῶν ἔργων λόγοις καλλωπίζειν, οὐ γάρ ἐστι τοῦτο καλὸν, ἀλλ'

cetera Polynicen ista dicentem facit in Phoen. *Seneca* v. 662. —— *Pro regno velim Patriam, penates, coniugem flammis dare: Imperia pretio quolibet constant bene.* *Grotius*, huc in Prolegom. respiciens, *illos*, inquit, *versus hic ne ponere quidem volo, adeo eos detestor:* sententiam eorum detestatus *Grotius*, Eteoclis tamen personae, qualem fingit Tragicus, convenire versus, ut equidem puto, non diffitebatur: οὐ γάρ ἐστι ταὐτὸ, τὸ καλὸν, καὶ καλῶς τι μιμεῖσθαι· καλῶς γάρ ἐστι, τὸ πρεπόντως καὶ οἰκείως· οἰκεῖα δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρά. ubi haec scribit *Plutarch.* de Aud. Poët. p. 18. D. Eteoclis, neque minus flagitiosum Ixionis Euripidei dictum in exemplum attulit, quibus subdit: μοχθηροὶ μὲν εἶσι λόγοι, —— Ἐτεοκλεῖ δὲ καὶ Ἰξίονι πρέποντες. vid. *Barnesio* notata tum h. l. tum ad pessimam sententiam in Ione v. 1045, & seqq. Ex *Eurip.* Bellerophonte hominis impii verbosa superest oratio: neque tamen propterea *Critiae* minus imputaverim, quae velut ex *Euripidae* Sisypho petita prostant; & non nescio quae *Pet. Petitus* disputavit Miscell. Obs. c. 1. Quominus *Euripidis* esse videantur, sola praesertim facit orationis structura: nam cur *Iob. Columbus* ad *Lactant.* de M. P. p. 269. propter tot egregia dicta, impiam sententiam abiudicaret *Euripidi*, nihil habuisset causae, si tot impia spectasset, quae toties populum adversus *Euripiden* exacerbarunt: vid. *Dan. Heinsio* notata apud *Rutgers.* in V. L. p. 392. Minus honesta quam plurima, sed in Deos impia dicta non commemini, quae *Sophocli* unquam exciderint in scena; cuius propterea laudata quoque pietas, heroas insuper sibi seligentis, quorum laus amplificari poterat & in exemplum proponi: huc spectat

„ Violanda: pietas cæterum vitæ regat.
CH.„ Inhoneſta pulchre diſſeri non convenit,
„ Nec eloquendi ars iſta Iuſtitiæ placet.
IOC. Eteocles audi. „ Non nihil fert commodi
„ Senecta ſecum: multa, quæ membris virens
„ Neſcit iuventus, monſtrat experientia.
„ Quid

ἀλλ' ἐναντίον τῷ δικαίῳ,

τὰ

tat, opinor, *Ariſtot.* de Poët. c. XXV. iſto namque nomine culpatus *Sophocles* reſpondit, αὐτὸς μὲν, οἵους δεῖ εἶναι, ποιεῖν· Εὐριπίδης δὲ, οἷοί εἰσι. Ceterum hoc Eteoclis dictum praeterea *Plutarchus* adhibuit in M. Craſſo T. I, p. 567. C. Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, κατὰ τὸν Εὐριπίδην, ἡσυχίαν ἄγειν μὴ δυναμένους, μηδὲ χρῆσθαι τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς εἰδότας, —— πολλῷ ἠμηπιον τὸ ἀδικεῖν, μὴ ῥᾳδίως, μηδ' ἐπὶ τοῖς τυχοῦσιν, ὡς τὸ φαῦλον ἢ μικρὸν περιϊεμένους τὸ δίκαιον. dictum bis praeterea corrigens in alium ſenſum eleganter deflexit, Lib. de Sanit. tuenda p. 125. D. Εἴπερ γ. α. χ. φησὶν ὁ Θηβαῖος, οὐκ ὀρθῶς λέγων τυρ. π. κ. α. ἡμεῖς δὲ βέλτιον, ὡς, εἴπερ φιλοδοξεῖν πρὸς τὰ τοιαῦτα, πρὸς ἐγκράτειαν (ſic legendum puto) κάλλιστον ὑπὲρ ὑγείας. In Reip. ger. Praecept. p. 814. E. τὸν Εὐριπίδην ἐπανορθωτέον, ᾄδοντα καὶ λέγοντα, ὡς, εἴπερ ἀγρυπνεῖν χρὴ, καὶ φοιτᾶν ἐπ' αὐλὴν ἑτέρου, καὶ ὑποβάλλειν ἑαυτὸν ἡγεμονικῇ συνηθείᾳ, πατρίδος πέρι κάλλιστον ἐπὶ ταῦτα χωρεῖν, τὰ δὲ ἄλλα τοὺς ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ δικαίοις φιλίας ἀσπάζεσθαι καὶ διώκειν. quod inferius legitur p. 818. A. conferri poterit Iaſonis Theſſali dictum.

Vs. 531 Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακὰ, —— 533] *Sophoclis* in Scyriis dictum, Πάντ' ἐμπέφυκε τῷ μακρῷ γήρᾳ κακὰ, quod ſervavit *Stob.* Tit. CXV, p. 591, 49. hic, ni fallor, reſpexit *Euripides*; cuius ſententiam paene interpretatum *Ovidium*, Met. VI, 28. —— *Non omnia grandior aetas Quae fugiamus habet: ſeris venit uſus ab annis.* dudum monuerunt *Stiblinus*, ſed edoctus ab *Hartungo*; (vid. Fax Crit. T. II, p. 695.) *Ciofanus*, a *Mureto*; praeterea *Barneſ.* *Solanus* ad *Lucian.* T. II, p. 426. & *Fabricius* ad *Sextum Empir.* p. 229. Profert ibi *Sextus* hos tres *Euripidae* ſenarios, ut oſtendat Ἐμπειρίαν πέφυσθαι καὶ ἐπὶ

ἐπὶ

Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι
Φιλοτιμίας, παῖ; μὴ σύγ', ἄδικος ἡ θεός·
Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους, καὶ πόλεις εὐδαίμονας
Εἰσ-

ἐπὶ τῆς τῶν πολλῶν καὶ ποικίλων πραγμάτων γνώσεως, atque eo ſenſu ſumendam vocem in artis Grammaticae definitione, quam dederat *Dionyſius Thrax.* In Scholiis ad *Dionyſ. Thracem* nondum editis haec leguntur: Μέμφονταί τινες τῷ Διονυσίῳ, διότι τὴν Γραμματικὴν ἄλογον τριβὴν, τὴν πάσης τέχνης λογικῆς μητέρα, ἐκάλεσεν· καὶ ἔστιν ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ λέγειν, ὅτι Ἐμπειρίαν νῦν εἶπεν οὐ τὴν ἄλογον τριβὴν, (quo ſenſu *Plato* frequentavit vocem ἐμπειρίας, eam opponens τῇ τέχνῃ, in Gorgia p. 465. A. de LL. XI, p. 938. A. Phaedro p. 270. B.) ἀλλὰ τὴν γνῶσιν καὶ τὴν εἴδησιν· λέγεται γὰρ Ἐμπειρία καὶ ἡ γνῶσις, ὥσπερ καὶ παρ' Εὐριπίδῃ,

Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ βίῳ κακὰ,
Ἐτεόκλεες, πρόσεστιν, ἀλλ' ἐμπειρία
Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

τουτέστιν ἡ γνῶσις καὶ ἡ εἴδησις. e duobus Codd. Leid. collatis inter ſe haec paulo prodeunt emendatiora, quam ſcripta leguntur in ſingulis: diverſitas lectionis, τῷ βίῳ, tribuenda Grammatico: genuinum enim γήρᾳ· quod praeter *Ovidium*, *Sextum Emp. Stobaeum*, alii repererunt, locum vel excitantes vel certe reſpicientes. *Plutarch.* de Adulat. & Amici diſcrim. p. 73. C. ὅτι τῷ γήρᾳ πάντα πρόσεστι κακὰ, κατ' Εὐριπίδην, ὅτι &c. *Senectus* eodem Volum. II, p. 790. C. dicitur ὁ τὸ φρονεῖν ἐπιφέρουσα δι' ἐμπειρίαν ἡλικία. haec poſtrema, δι' ἐμπειρίαν, in memoriam revocant a vulgata diverſam noſtro loco ſcripturam —— ἀλλ' ἐμπειρίᾳ· *Scholiaſta*: Γράφεται καὶ πρὸς δοτικὴν, ἵν' ᾖ, τῇ γὰρ ἐμπειρίᾳ τὸ γῆρας ἔχει τι λέξαι τ. ν. σ. *Accius* apud *Non. Marcell.* p. 258, 3. *Quod periti ſumus in vita, atque uſu callemus magis: uſu callere* Graecorum eſt διὰ πείρας πολλῆς ἐληλυθέναι. pro *pallendum*, *Quinctiliano* reſtituendum arbitror: *callendum eſt uſu, facienda ſua cuique vis, ſua ratio*, L. VII. I. O. c. X, p. 654. —— Sed in Euripideis rectius ſcribitur: ἀλλ' ἡ 'μπειρία· quomodo praeter priores legit *Lucianus* in Amor. § 25. p. 426. κἂν παρέλθῃ τι τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. conf. *Eraſmus* in Adag. *Eam auſculta cui quatuor ſunt aures.* Veluti *Cornuti* verba vulgantur in lib. de Nat. Deor. p. 222. ὡς γὰρ νέων μὲν δρᾶν εὐθετώτεραι αἱ χεῖρες, Οὕτω ψυχαὶ ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ. quae ſunt *Euripidis* e Bellerophonte, apud *Stobaeum* Tit. CXIV,

„ Quid te procacis impotens animi malum
Ambitio vexat? abstine: iniusta est Dea,
Quæ sæpe & urbes intrat & claras domos,
Nec

cxiv, p. 585, v. 15. illinc sic corrigenda:

Ὦ παῖ, νέων δρᾷν εὐτονώτεραι χέρες·
Γνῶμαι δ' ἀμείνους τῶν γεραιτέρων πολύ·

nisi apud *Cornutum* in τῷ lateat τοι· tum scribendum: —— νέων τοι δρᾷν μὲν εὔτονοι χέρες· e *Stobaeo*; apud quem hoc dictum antecedit nostrum e Phoenissis, in quo solus *Stobaeus* lectionem diversam praefert —— Vs. 533, Ἔχει τι δεῖξαι —— quam genuinam censuisse *Grotium*, e versione coniici posset: —— *multa* —— *monstrat experientia*. δεῖξαι hoc loco placuisse memini *Adr. Heringa*, inprimis idoneo harum rerum iudici: quamprimum itaque reperietur in Codd. Euripideis, locum poterit antiquum recuperare: in *Euripidis* Medea v. 741, Πολλὴν ἔλεξας ἐν λόγοις προμηθίαν, legi malim: Πολλὴν ἔδειξας· Cod. Flor. habet π. ἔλεξας, ὦ γύναι. Saepe δεῖξαι significat *animi sententiam* verbis *declarare*, atque adeo, quid censeas, *ostendere*: *Dan. Heinsius* in *Hesiodi* Interpr. p. 108. a. hunc usum, qui locum habet in *Hesiodi* v. 502 Ἔργ. —— Δείκνυε δὲ δμώεσσι· *Dic servis*, e veteri repetit Ionismo: conf. in istum locum *I. G. Graevius*: obtinuit & apud Atticos veteres: *Aeschylus* in Eumen. v. 665. Τεκμήριον δὲ τοῦδέ σοι δείξω λόγου. *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 285. Οὔτ' ἔκτανον γὰρ, οὔτε τὸν κτανόντ' ἔχω Δεῖξαι. *Eurip.* Herc. Fur. v. 172. —— ἐμοὶ μέλει Λόγοισι τὴν τοῦδ' ἀμαθίαν ὑπὲρ σέθεν Δεῖξαι. In his utrum δεῖξαι an λέξαι ponatur, ad sensum nihil refert.

Vs. 534 Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι Φιλοτιμίας, παῖ;] Πλεονεξίας, παῖ; legitur apud *Dion. Chrysost.* Orat. xvii, p. 249. qui, περὶ πλεονεξίας disputans, Καὶ μὴν, ait, ὅγε Εὐριπίδης οὐδενὸς ἧττον ἔνδοξος ὢν τῶν ποιητῶν (*Aeschines* contr. Timarch. p. 21, 27. ὁ τοίνυν οὐθενὸς ἧττον σοφὸς τῶν ποιητῶν Εὐριπίδης·) τὴν Ἰοκάστην εἰσάγει λέγουσαν πρὸς τὸν Ἐτεοκλέα, παρακαλοῦσαν αὐτὸν ἀποστῆναι τοῦ πλεονεκτεῖν τὸν ἀδελφὸν, οὕτω πως, Τί τ. κ. δ. ἐφ. Πλεονεξίας· —— sequuntur ibi decem *Euripidis* hinc petiti senarii: *Feder. Morell.* Collect. in *Dion.* p. 83. dubitans, eo tamen proclinat, ut germanam *Euripidae* lectionem a *Dione* nobis arbitretur repraesentatam. Mihi contra prorsus nihil esse videtur dubitationis, quin dederit *Euripides* honestam saepe vocem φιλοτιμίας, per il-

Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων,
Ἐφ' ᾗ σὺ μαίνῃ. Κεῖνο κάλλιον, τέκνον,
Ἰσότητα τιμᾷν, ἢ φίλους ἀεὶ φίλοις,
Πόλεις τε πόλεσι, ξυμμάχους τε ξυμμάχοις
Συν-

lam tamen *habendi* designans *cupiditatem*, ut adeo licuerit Oratori veram restituere sententiam, scribenti Πλεονεξίας· quam, ne filium prima oratione sua irritaret, Iocasta sic lenire voluit, ut rei turpitudinem dubio Φιλοτιμίας vocabulo velaret: hoc *Plutarch.* vocat, *rei* ἀτοπίαν εὐφήμοις περιαμπίσχειν ὀνόμασι, T. II, p. 921. F. αἴσχιστα ἔργα εὐπρεπέσι καὶ σεμναῖς κλήσεσιν ἐπαμπίσχειν, *Philo Iud.* p. 739. E. Qui τὸ κλέπτειν, *furari*, dicebant Παίζειν, ut ille coquus *Euphronis* apud *Athen.* IX, p. 377. D. qui τὸ ἱεροσυλεῖν, Νεωκορεῖν· vid. *Kuster.* ad *Suid.* in Ἱερόν τι νεωκορ. & ad *Hesych.* in Ἀφαγνίσας· hi, quod dicit *Aristoph.* Pluto v. 159, Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. —— Praeterea genuinam nostri loci lectionem *Plutarchus* habet in Sylla p. 453. B. *rerum eventus* ἀπέδειξε τὸν Εὐριπίδην σοφὸν ἄνδρα καὶ πολιτικῶν ἐπιστήμονα νοσημάτων, διακελευσάμενον φυλάττεσθαι τὴν Φιλοτιμίαν, ὡς ὀλεθριωτάτην καὶ κακίστην δαίμονα τοῖς χρωμένοις. & *Gregor. Nazianz.* Epist. XLIII, memorans τὴν κακίστην δαιμόνων, ἥν φησιν Εὐριπίδης Φιλοτιμίαν. —— ubi paulo post legitur μὴ σύγε, ὦ ἄριστε. quod itidem e nostro versu petitum; ubi μὴ σύγ'· est illud blandientis & venustum. *Soph.* Oed. II, v. 1436. *Aristoph.* Lys. v. 189. μὴ σύγ', ὦ Λυσιστράτη. *Theano* Epist. II, μὴ σύγε, ὦ φίλη. sic saepe *Chariton*, & alii. attigit Celeb. *T. H.* Miscell. Obs. V. III, p. 410. exemplis firmavit *Ier. Markland.* in *Max. Tyr.* p. 716. B.

Vs. 537. Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων,] In Cod. Flor. scribitur τῶν κτωμένων· minus recte: χρωμένων praeter reliquos Codd. *Dion.* habet *Chrysost.* neque aliter legisse *Plutarchum* ex iis, quae protuli, manifestum est. Quando praecesserat: Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους καὶ πόλεις εὐδαίμονας Εἰσῆλθε, facile poterat in sequenti κἀξῆλθ', οἴκων ex istis suppleri: in talibus istiusmodi solemnis est ellipsis: *Eurip.* Hel. v. 1183, —— ἐξιών τε κ' εἰσιὼν δόμους. *Antisthenes* ap. *Athen.* XIII, p. 589. E. εἰσιόντα καὶ ἐξιόντα ἀπ' αὐτῆς. *Lucas* Act. Ap. I, 21. ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς. Sap. *Salom.* XVI, 13. κατάγεις εἰς πύλας ᾅδου, καὶ ἀνάγεις. dantur huius gene-

Nec exit antè, cuncta quam proſtraverit:
„ Hæc te efferavit. ſatius at quanto fuit
„ AEqualitatem colere, quæ paribus pares
„ Sociisque ſocios, urbibusque urbes ligat?
„ AE-

neris multa; ſed iſta duntaxat noſtro loco videbantur congrua.

Vs. 538 —— Κεῖνο κάλλιον, τέκνον, Ἰσότητα τιμᾷν.] Haec & ſeqq. Latinis numeris reddita protulit *Erasmus* in Adag. *Dimidium plus toto.* *Dion Chryſoſt.* habet, τοῦτο κάλλιστον βροτοῖς, Ἰ. τ. cur τέκνον in βροτοῖς mutarit, attendenti liquebit: extra ſcenam Tragicorum Comicorumve loca, quum ab aliis adhibebantur, non egebant adpellationibus iſtiusmodi: nomina quoque propria tum ſaepe praetermittebantur; quorum defectus numeris illigare veterum reliquias tentanti Critico crucem figit: κάλλιστον, forſan e Cod. Cantabrig. vel e *Dione*, *Pierſius* in contextum recepit; hunc ſequitur *Kingius*, probante *Langio*: meas aures κάλλιον ſuavius accidebat; eſt etiam ſuadentis inſtituto multo magis adpoſitum: κάλλιον ἰσότητα τιμᾷν ἢ φιλοτιμίαν. Leidenſium Codicum alter κάλλιστον· alter haud paulo melior κάλλιον praeferebat, ut & Flor. e quo liquet, quam facile talia fuerint a librariis permutata: nam, ubi Κύδιον recte vulgatur in Androm. v. 639, κύδιστον habet Mſ. Flor. ubi Κάλλιον, in Med. v. 664. perperam habet Κάλλιστον· quod pro κάλλιον ſi vel Codd. in Hippol. v. 610. praeferrent, vulgato non anteponerem.

Vs. 539, Ἰσότητα τιμᾷν, ἣ φίλους ἀεὶ φίλοις,] Hunc & ſequentes quatuor verſus excitat etiam *Clemens Alex.* Strom. v, p. 663. ubi quae leguntur a vulgatis non diſcrepant, praeterquam in una litera ξ. Edd. *Clementis*, *Plutarchi* T. II, p. 481. A. & 643. F. *Dionis Chryſ.* p. 249. B. praeferunt v. 540 – συμμάχους τε συμμάχοις. In hoc certe compoſito, ſed & paſſim in aliis, *Thucydides*, Tragici, nec non *Ariſtophanes*, ξὺν praetulerunt: vid. Celeberr. *Hemſterhuſius* ad *Lucian.* T. I, p. 94, 95. ad *Ariſtoph.* Plut. v. 774. *B. Stolberg.* ad Aj. *Sophoclis* p. 112. & *Adr. Heringa* Obſ. p. 47. ſingula, quae ſic fuerant in Phoen. ſcribenda, tanti non videbatur attigiſſe, ſi Codices cum Edd. conſpirarent.

Συνδεῖ· τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ·

Τῷ

Vs. 541 —— τὸ γὰρ ἴσον νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ] Non nescius, τὸ ἴσον etiam νόμιμον esse dicique, tamen iam olim suspicabar, μόνιμον hoc in loco corrigendum; quia iuris & aequi contemptori filio, certe quidvis ad explendam cupiditatem facere parato (v. 527.) parum profutura videbatur si persuasisset Iocaste, quam commendabat, *aequalitatem* esse νόμιμον, humanis vel aeterni iuris legibus congruam; plurimum contra, si μόνιμον, *durabilem*, esse demonstrasset. Quum propter alias rationes ab hac coniectura reiicienda parum aberam, illam in *Plutarcho* firmatam inveni: nam in Lib. de Frat. Am. p. 481. A. ubi tres prostant hinc petiti senarii, planissime scriptum:

—— τὸ γὰρ ἴσον μόνιμον ἀνθρώποις ἔφυ.

inferius etiam *Plut.* huc alludens p. 484. B. *qui hominibus persuaserit aequalitatem*, καλὴν, ait, κρηπῖδα καὶ μόνιμον ὁμονοίας καὶ εἰρήνης καταβαλλόμενός ἐστι. —— C. οὐ γὰρ μόνον ἐν χρημάτων κτήσει καὶ μεθέξει, Τῷ πλέονι . . . πολέμιον καθίσταται, Τοὔλασσον, (sunt Euripidea quae sequuntur.) ἀλλ' ἁπλῶς, ἧ φησιν ὁ Πλάτων, ἐν μὲν ἀνωμαλίᾳ κίνησιν, ἐν δὲ ὁμαλότητι στάσιν ἐγγίνεσθαι καὶ μονήν. Accedit ad haec *Guil. Xylandri*, hominis perdocti, suffragium Annotat. in *Plut.* Moral. p. 481. A. scribentis: „ Hoc „ nolui dissimulare, μόνιμον mihi multò magis probari quam „ νόμιμον. disputatur enim (*in* „ *Eurip. Phoen.*) quae imperia „ sint durabilia, itaque tantum abest μόνιμον ut tollerem, „ ut etiam rogatos hîc eos cuperem, quibus fide dignorum suppeditat copia, an „ non ipsi quoque in melioris „ notæ libris Euripideis μόνιμον „ invenissent. quae praeterea „ disputans adferre non absurda posse videbar, sciens prudensque praetereo. " —— Si disputaretur apud *Euripiden*, *quae imperia sint durabilia*, tum ne dubitationem quidem ista lectio admitteret: *Violenta nemo imperia continuit diu; Moderata durant*, *Seneca* Troasin v. 258. Aequalitatem, atque *auream mediocritatem*, *quae est inter nimium & parum*, Iocaste commendat Euripidea: haec sola, quia νόμιμος, etiam est μόνιμος, stabili nixa fundamento, manet: nam *Quisquis medium defugit iter, Stabili nunquam tramite curret.* τὸ πλέον ostendit *Euripides*, & aliunde satis novimus expositum invidiae. *Propert.* II El. XIX, 74. *Invidiam quod habet, non solet esse diu:* τὸ ἴσον contra, μόνιμον· sic vocant quidquid est *permanens* & *durabile.*

Eu-

„ AEquale iuri res amica & legibus:

„ Ei,

Euripides Or. v. 340. Ὁ μέγας ὄλβος οὐ μόνιμος ἐν βροτοῖς, quae *Scholiasta* simillimo *Pindari* dicto admovit Pyth. III, 188. eiusdem est sententiae cum nostro dictum in *Eurip.* Med. v. 125. & seqq. *Schol.* τῆς συμμετρίας τὸ ἀσφαλὲς τῆς παραμονῆς ἐχούσης· —— ὁ τοιοῦτος βίος κρείσσων εἰ μόνιμος. Nobile fertur in hunc sensum *Theopompi* Spartani dictum: *Euripides* Erechtheo: Ἀδίκως δὲ μὴ κτῶ χρήματ᾽ ἢν βούλῃ πολὺν Χρόνον μελάθροις ἐμμένειν, ap. *Stob.* Tit. III, p. 36, 21. & T. XCII, p. 511, 45. Cui vero iuste fuerint opes quaesitae, huic αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει, *Theognis* v. 198. *Thucydid.* VIII, c. LXXXIX. αὐτοῖς οὐκ ἐδόκει μόνιμον τὸ τῆς ὀλιγαρχίας ἔσεσθαι. Haec me movent, ut saltem credam, antiquitus in Codicibus *Euripidae* duplicem fuisse lectionem; quarum illam, nempe Μόνιμον, Scholiastes explicuerit ἀσφαλὲς καὶ βέβαιον· ad alteram fuerit accommodatum, quod his subiicitur in Scholiis, οἱ γὰρ νόμοι ἀμετάτρεπτοι εἰσίν. *Hesychius*: Μόνιμον, στάσιμον, βέβαιον· alibi: Νόμιμον, δίκαιον· sic legendum; vocis Νόμιον excidit interpretatio. ut Schol. Νόμιμον, ἀντὶ τοῦ δίκαιον. Nam quin olim hic lectum sit Νόμιμον, dubium non est: hoc praeferunt Codd. Leid. & Flor. praeterea *Clem. Alex.* & *Dio Chrysost.* qui deinceps locum retractans p. 249. c. ὡς τέμνος, ait, τιμῶν τὸ ἴσον, καὶ ὅτι (male vulg. ἔτι) τὸ μὲν κοινὴν φιλίαν καὶ πᾶσιν εἰρήνην πρὸς ἀλλήλους ποιεῖ. Si rem ipsam exputes, Νόμιμον etiam egregie congruit: —— τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον ἀνθρώποις ἔφυ. sicuti τὸ πλέον, ἄνομον· his enim duobus designantur apud *Euripiden* ἰσότης & πλεονεξία. Inter improba veterum dicta hoc habet *Theodori* cuiusdam *Athenaeus* III, p. 122. B. τὸ κελεῦον μὲν, (sic lego) πλέον ἔχειν, ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον. *Orpheus* hymno LXII, Iustitiae —— βίον ζηλοῦσα βέβαιον· Αἰεὶ γὰρ τὸ πλέον στυγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις. Iam vero τὸ ἴσον est νόμιμον· *Aristot.* Eth. Nicom. V, c. I. p. 78, 10. δοκεῖ δὲ, ὅ, τε παράνομος, ἄδικος εἶναι, καὶ ὁ πλεονέκτης, καὶ ὁ ἄνισος· ὥστε δῆλον, ὅτι καὶ ὁ δίκαιος ἔσται ὅ, τε νόμιμος, καὶ ὁ ἴσος· Τὸ μὲν δίκαιον ἄρα, τὸ Νόμιμον καὶ τὸ Ἴσον· Τὸ δ᾽ ἄδικον, τὸ παράνομον καὶ ἄνισον. *Eurip.* Supplic. v. 312. τὸ γάρ τοι συνέχον ἀνθρώπων πόλεις; Τοῦτ᾽ ἔσθ᾽, ὅταν τις τοὺς νόμους σώζῃ καλῶς· atque adeo τὸ νόμιμον, sive τὸ ἴσον laudatur *Philoni Iud.* de Confus. Ling. p. 335. E. ἰσότητα τιμῶσα πολιτεία, ἧς ἄρχοντές εἰσι νόμος καὶ δίκη. Eidem p. 734. E Ἰσότης dicitur μήτηρ δικαιοσύνης; ut in epigramm. Ὡς ἰσότης πάντων ἐστὶ δικαιοτάτη, Antholog. IV, c. XII, ep. XCIII. Idem erat

Τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίςαται
Τοὔλασσον, ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται.
Καὶ

rat in Schola Pythagorae *Legi obtemperare*, & τὸ ἴσον τιμᾶν· In ſymbolo *Pythag.* Ζυγὸν recte *Diog. Laert.* VIII, § 18. explicat τὸ ἴσον καὶ δίκαιον μὴ ὑπερβαίνειν· eodem recidit *Porphyrii*, μὴ πλεονεκτεῖν· quod minus animadvertiſſe videtur *Aeg. Menagius*, cum cuius nota conf. *Conr. Rittershuſ.* in *Porphyr.* de V. P. p. 61, 62. Quantum in univerſum valeat ἡ ἰσότης docet *Iamblich.* in Protrept. c. XIX, p. 109. ubi poſtrema: Τὸν δὲ μὴ προσέχοντα τούτοις λέληθεν, ὅτι ἡ ἰσότης, ἡ γεωμετρικὴ, καὶ ἐν θεοῖς καὶ ἐν ἀνθρώποις μέγα δύναται· διὸ (ſic leg.) πλεονεξίαν οἴονται δεῖν ἀσκεῖν, e *Platonis* ſunt Gorgia p. 508. A. ad inſtitutum leviter accommodata: conferri poterit *Archytas Stobaei* p. 270, v. 14 —— Tametſi autem noſtro loco μόνιμον Eteocli movendo longe videtur aptius, alterum tamen, νόμιμον, a Poëta, qui Socratem audiverat praeter ceteros, profectum arbitror, potiſſimum propter illa, quae ſequuntur v. 544 — 550. quibus cum tamen ab eo, cui μόνιμον placuerit, comparari debet *Dio Chryſ.* Or. XVII, p. 249. D. & 250. A.

Vs. 542 Τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίςαται Τοὔλασσον] In altero Leidenſium Codd. B legitur τῷ πλείονι δ' ἀεὶ πολ. κ. quod, ſi in ceteris etiam reperiretur, nihil eſſet cur ſperneremus; ſed in lectione quoque vulgata conſpirant, *Ioanni Hartungo* Decur. I Locor. Memorab. c. IX, primum ad hunc locum, deinceps *Aem. Porto* collatus, *Ariſtot.* Ethic. Eudem. VII, I, p. 186, 10. *Dion Chryſoſt.* p. 249. B. *Clemens Alexandr.* p. 667, 17. *Plutarchus* & alibi, & agens de communione menſae Sympoſ. II, X, p. 643. F. huc reſpiciens, τῷ πλέονι δ', inquit, ἐκ τῶν κοινῶν ἰσθίοντι πολέμιον καθίςαται τὸ καθυςερῶν καὶ ἀπολειπόμενον. —— Ἰσότης contra, velut amicitiae coagulum, conſiderabatur: teſte *Timaeo*, primus ſecundum *Diogen.* VIII, § 10. *Pythagoras* κοινὰ τὰ φίλων εἶναι dixerat, & φιλίαν, Ἰσότητα. *Cicero* de LL. I, c. XII. *Iamblich.* de V. P. § 162. *Heſychius*: Ἰσότης, φιλότης· διὰ τὸ ἰσότητα τὴν φιλίαν εἶναι. vid *Suidas* & *Andr. Schottus* ad Cent. VIII, Prov. II.

Vs. 543 Ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας κατάρχεται] Interpretantur, *& inchoat ſtatim hoſtilem diem:* ſi quaeras, cur *ſtatim?* quid tandem *inchoet?* cur *hoſtilem diem?* altum ſilent; nec mirum. Nonnulli his mendam ineſſe fatebun-

„ Ei, quod eſt plus, ſemper infeſtum Minus
„ Obſiſtit, unde hoſtilis exoritur dies.

„ At

buntur, antiquiorem Codicibus; qui conſpirare videntur cum Edd. praeterea ſic ſcriptum apud *Dion. Chryſoſt.* legitur, & *Clem. Alex.* niſi quod apud illum δ' exſtet, ut in Edd. *Euripidis* quae praeceſſerunt illam *Barneſii*; hic enim θ' e Mſ. curavit exprimi, quod eſt in A Leid. quoque, nec non Flor. Sed ab his diverſum abit, quod apud *Ariſtotelem* reperitur l. c. —— ἔχθρας δ' ἡμέρα κατάρχεται. Interpres dedit: *inimicitiamque dies exorditur*; monet autem in Var. Lect. *Sylburg.* in *Eurip.* Phoen. aliter legi, ſed, utra lectio melior videatur, non decernit. Si ſtatuas in ἡμέρα ſubaudiendum μία, quae nonnunquam obtinet ellipſis, ſenſus extorqueri poterit forte tolerabilis, melior illo ſaltem, quem exhibet vulgata lectio, quae tamen ad genuinam, ut iudico, altera propius accedit. Notisſima ſunt δούλιον ἦμαρ, & ἐλεύθερον ἦμαρ, ſed qui ſic ἐχθρᾶς meminerit ἡμέρας ne lector quidem eruditus ullum, opinor, nobis monſtrabit. Aequus iudex modeſtam eſſe fatebitur medicinam, ſi literam unicam tantum a me mutatum iri dixero. Pro ἡμέρας, corrigo, ἧς ἐρᾷς· —— ἔχθρας δ', ἧς ἐρᾷς, κατάρχεται. *illa vero, quam deperis, inimicitiam orditur*, vel *auſpicatur*; nempe Φιλοτιμία, *ambitio nimia*, ſive regnandi *cupiditas immoderata*: paulo ante Φιλοτιμίας meminerat, v. 538, Ἐφ' ἧς σὺ μαίνῃ· *quam perdite amas*: Schol. interpretatur, ἧς σὺ ἐρᾷς. *Homer.* Il. Ξ, v. 269. ἧς ἱμείρεαι, id eſt ἐρᾷς· *Dio Chryſoſt.* Or. LXV, p. 607. c. τῆς δόξης ἐρῶσιν· eſt illud ἐρᾶν *ardenter deſiderandi* ſenſu frequens etiam *Euripidi*: Hec. v. 996. Σῶσόν νυν αὐτὸν, μηδ' ἔρα τῶν πλησίον· v. 1280. Οἶτος σὺ, μαίνῃ καὶ κακῶν ἐρᾷς τυχεῖν· Supplic. v. 239. divites avari πλειόνων ἐρῶσ' ἀεί. Rheſi v. 166. οὐ σῆς ἐρῶμεν πολυάρχου τυραννίδος· ſic corrigo vocem vulgatam πολυάρχου· verſum iſtum conferenti cur fuerit omiſſus in Cod. Flor. patebit. —— Ceterum hoc loco pervenuſta translatione ponitur, ἔχθρας —— κατάρχεται· *inimicitiam auſpicatur ambitio nimia*: notat eximie κατάρξασθαι ἱερεῖα, *victimam auſpicari*, vel *immolandam deſignare*: Nicolaus Syracuſ. in Orat. apud *Diodor.* Sic. XIII, c. XXIII. Καλὸν —— κατάρξασθαι φιλίας, καὶ τῷ τῶν ἠτυχηκότων ἐλέῳ σπείσασθαι τὴν διαφοράν· proprio ſenſu ſic iunguntur κατάρξασθαι, θύειν & σπονδὰς ποιεῖν in *Athenionis* ῥήσει μαγειρικῇ ap *Athen.*

Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν
Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.
Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς,
Ἴσον βαδίζει τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
Κοὐδέτερον αὐτοῖν φθονὸν ἔχει νικώμενον.

Εἶθ'

XIV, p. 661. c. De tribus *Plutarchi*, hanc Euripidae ῥῆσιν respicientis, locis unus meae nonnihil coniecturae favet. Cum praecedentia memorasset T. II, p. 643. F. *Plutarchus*, p. 644. c. οὐ γὰρ, ait, οἰκείου κτῆσις, ἀλλ' ἀφαίρεσις ἀλλοτρίου καὶ πλεονεξία περὶ τὸ κοινὸν, ἀδικίας ἦρξε καὶ διαφορᾶς. quod recorder, nuspiam ipsa versus nostri verba protulit; quae, si vidit eam, quam erui, lectionem, suis intertexere verbis vix poterat: εἰς ἑρᾶς, unum spectans, quem alloquebatur Iocaste, filium, extra scenam commode poni non poterat; quaeque sunt istiusmodi ferme solent ab Auctoribus antiquis, Poëtarum loca proferentibus, omitti: commodum nunc memini *Strabonis* XVI, p. 1105. c. quocum Phoenissarum conferantur vss. 34 —— 37. Reliqua sunt duo loca, quae lectioni favent, quam, ante memoratam, subministrat *Aristoteles*; alter T. II, p. 483. D. quo de cernenda loquitur haereditate paterna: μάλιστα δεῖ τὴν ἡμέραν ἐκείνην φυλαττομένους, ὡς τοῖς μὲν ἔχθρας ἀνηκέστου καὶ διαφορᾶς, τοῖς δὲ φιλίας οὖσαν ἀρχὴν, &c. alter T. I, p. 453. A. ἡ μὲν ἐν ἔχθρᾳ, βραχεῖαν οὕτω καὶ μειρακιώδη λαβοῦσα τὴν πρώτην ὑπόθεσιν καὶ ἀρχὴν, εἶτα χωροῦσα δι' αἵματος ἐμφυλίου —— ἀπέδειξε τὸν Εὐριπίδην σοφὸν ἄνδρα —— qui τὴν φιλοτιμίαν dixerit κακίστην δαίμονα τοῖς χρωμένοις. Lubentissimus audiam, qui, quid verum sit, nos doceat.

Vs. 544, 45 Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμὸν διώρισε.] Cur obsecro *numerum* διώρισε; aut, si iungenda sunt ista, cur τάξασα διώρισεν; Equidem διώρισεν ad sequentia pertinere censeo, hic autem subsistendum in istis, Ἰσότης ἔταξε, κἀριθμόν· neque obstat *Dion. Chrys.* huc respiciens Orat. XVII, p. 250. A. καλῶς μέμνηται καὶ μέτρων καὶ σταθμῶν, ὡς, ὑπὲρ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ πλεονεκτεῖν μηδένα, τούτων εὑρημένων. sic ista corrigit *Casaub.* Diatrib. in *Dion.* c. XVIII, excitans Euripidea nostra, in quibus bis Ἰσότητ' ἔταξε legitur apud *Priscianum* p. 542, & 572. —— Velut unius inventum *Numerus* cum

„ At ponderum momenta ſe librantium
„ Numeroſque, menſurasque dedit Æqualitas.
„ Obſcura facies noctis & Phœbi iubar
„ Lege paritatis annuas explent vices, (cant,
„ Vincuntque vincunturque, at invidia va-
„ Vt

cum *menſuris ponderibus*que coniungi ſolet: *Sophocles* apud *Achill. Tat.* Iſag. p. 122. B. Palamedi tribuit Σταθμῶν, ἀριθμῶν, καὶ μέτρων εὑρήματα. ſic verſum emendat *Salmaſ.* de Uſur. c. XV, p. 430. In *Gorgiae* Apolog. pro Palam. p. 190, 43. dicitur inveniſſe νόμους γραπτοὺς, μέτρα τε καὶ σταθμὰ, συναλλαγῶν εὐπόρους διαλλαγὰς (legerim διαλλακτὰς,) ἀριθμόν τε χρημάτων φύλακα· ſed, praeter cetera, Palameden ἀριθμοὺς, μέτρα, σταθμοὺς, inveniſſe pernegat *Alcidamantis* Ulyſſes p. 180, 19. numerorum inventum v. 32 *Muſaeo* tribuens: ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων ſibi quoque vindicat *Aeſchyli* Prom. V. v. 458. ubi *Stanleius* Euripidea protulit, a *Meurſio* iam uſurpata Den. Pyth. c. I. Athenienſes apud *Andociden* de Myſt. p. 11, 25. dicuntur νόμοις χρῆσθαι τοῖς Σόλωνος, καὶ μέτροις καὶ σταθμοῖς.

Vs. 546, 547 Ἴσον βαδίζει ——] Βαδίζειν Editionum eſt antiqua lectio, ſcriptorum quoque Codd. *Canteri* coniecturam, corrigentis βαδίζει, *Grotius* recepit; *Grotium Pierſius* ſequitur: *Kingius* in tribus ſe Codd. reperiſſe ſcribit βαδίζει, horumque auctoritate βαδίζει reſtituiſſe; „ *hac etiam inductum ratione*, „ *quod haec ſententia ſc.* ἰσότης „ ἔταξε βαδίζειν ἴσον κύκλον, *ſatis* „ *frigida per ſe videtur.* —— Βαδίζει legitur in Flor. & A Leid. Βαδίζειν in Leid. B, & in quatuor vel quinque Codd. Anglicis. —— Hoc cur in βαδίζει fuerit mutatum, liquet e verſu ſeq. —— φθόνον ἔχει νικώμενον. Literam hic quoque revocandam arbitror eliſam a ſequenti, ſcribendumque, φθόνον ἔχειν ν. Iam vide mihi quaeſo, quam haec egregie congruant ſic ſcripta:

—— διάγειν
Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον ἡλίου τε φῶς
Ἴσον βαδίζειν τὸν ἐνιαύσιον κύκλον,
Κοὐδέτερον αὐτοῖν φθόνον ἔχειν νικώμενον.

Verbo διάγειν ſi copula praefigatur, e ſequenti verſu facile repetenda, nihil hic deſiderari poterit: καὶ διάγειν Ἰσότης, *Solem & Lunam* βαδίζειν, —— *neutrum* tamen φθόνον ἔχειν. Ad haec illuminanda apta ſunt quae ſcribit *Philo Iud.* p. 734. B. πάντα Ἰσότης, ὅσα τε κατ' οὐρανὸν καὶ τὰ ἐπὶ

Εἶθ' ἥλιος μὲν, νύξ τε δουλεύει βροτοῖς;

Σὺ

γῆς τὸ διατάξαν νόμοις καὶ θεσμοῖς ἀκινήτοις. ὡς γὰρ ἀγνοεῖ τοῦθ', ὅτι ἡλίῳ μεμέτρηνται πρὸς νύκτας ἡμέραι, καὶ πρὸς ἡμέρας νύκτες ἰσότητι διατεταγμένως ἀναλογούντων. *Ausonius* de rat. Librae v. 30, *Et solis Lunaeque vias sua libra coërcet.* —— Nostro loco Ἰσότης, *Aequalitas*, tanquam lex aeterna naturae, *Solis Lunaeque vices* διώρισε, *definivit*: de lege ponitur eximie διορίζειν, ut notum. *Aeschyli* frequens imitator *Euripides*, dum sic in uno versu diversa collocat structura verba ἔταξεν & διώρισε, penes me dubium non est quin respexerit locum *Aeschyli* de Palamede loquentis, in *Athen.* Epitom. I, p. 11. servatum:

Καὶ ταξιάρχας, καὶ στρατάρχας, [καὶ λόχους]
Ἔταξα· σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα
Ἄριστα, δόρπα, δεῖπνά θ' αἱρεῖσθαι τρίτα.

pars postrema sic ter legitur apud *Eustathium* scripta ad Il. Ω, p. 1494, 2. Od. Β, p. 76, 47. Od. Π, p. 590, 10. prior mendosa prostat apud *Athen.* *Ios. Scaliger* in *Manil.* p. 320, primo versu καὶ πυγὰς posuerat, quod stare non poterat in ultima senarii sede: praetuli, καὶ λόχους. Ceterum venuste *Lunam*, quae de sole lumen mutuatur, νυκτὸς vocat hic *Euripides* ἀφεγγὲς βλέφαρον. attigit Celeberr. *Schultens* ad *Iobum* p. 61. *Plutarcho* locus obversabatur in Quaest. Rom. p. 282. B. ἡ σελήνη συνοίχειν ἐθέλει τῷ κρείττονι καὶ δευτερεύειν,

Αἰεὶ παπταίνουσα πρὸς αὐγὰς ἠελίοιο,

κατὰ τὸν Παρμενίδην. & T. II, p. 1066. B. *Phocylides* v. 68, Οὐ φθονέει μήνη πολὺ κρείσσοσιν ἡλίου αὐγαῖς. *Dio Chrysost.* Or. XVII, p. 249. D. Μετὰ ταῦτα τοίνυν (post v. 543.) ὁ αὐτὸς ποιητὴς οὔ φησιν ἐν τοῖς θείοις εἶναι πλεονεξίαν· ἀλλὰ τοῦτο ἄφθαρτα καὶ ἀγήρω μένειν αὐτά, τὴν συνθήκην ταύτην ἐν ἕκαστον ἑαυτοῦ τάξιν φυλάττοντα, τήν τε νύκτα καὶ τὴν ἡμέραν καὶ τὰς ὥρας.

Vs. 549 Εἶθ' ἥλιος μὲν, νύξ τε δουλεύει βροτοῖς;] Acerbissimo ioco suis in Phoenissis traduxit Euripidea *Strattis* Comicus, loco, quem *Polluci* debemus IX, 124.

Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις
Ὅταν λέγωσιν, Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε;

Ita invitabant pueri solem ad emicandum, si quando nubibus tegeretur, inquit *Io. Camerar.* Utriusque Ling. Comm. p. 326, 52. *Iungermanno* quoque citatus *Leopardus* Em. VII, c. IV, iam dederat, quae *Io. Meursius* notavit de Lud. Graec. in Ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε. conf. *Kuster.* ad *Suidam.* neque hi nec *Casaubonus* viderant ad quem locum *Euripideum* pertineret illud *Strattidis*; vidit *Grotius* in Prolegom. p. 18, sed ingeniose nimis philosophatur. Quantum intelligo, postre-

„ Vt uſui hominum ſerviant ſocialiter.

Et

ſtremum illud, de Sole Lunaque poſitum, δουλεύει βροτοῖς, Comico riſu videbatur excipiendum; nec enim Solem magis dici poſſe δουλεύειν βροτοῖς, quam pueris πείθεσθαι, quando, his inter ludendum clamantibus, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἅλιε, nubibus tandem emicaret. *Ioſ. Barneſius*, quod mireris, primus hoc verſu repoſuit ἥλιος· Doricum ἅλιος per Editiones eo usque fuerat propagatum: ἥλιος in hoc ſenario iam praeferebant, qui eo uſi ſunt, *Oenomaus* apud *Euſeb.* Praep. Evang. VI, p. 259. C. (ubi legitur δουλεύειν βροτοῖς) *Origen.* contra *Celſum* IV, p. 180, & p. 214 in verbis *Celſi*; *Theodoret.* Therap. IV, p. 62, 49. &, *Barneſio* citatus, *Iſidor. Pelus.* IV Epiſt. LVIII. ubi *Conr. Rittersbus.* loci meminit Euſebiani. *Celſus* autem apud *Origenem* Euripideum illud δουλεύει βροτοῖς non minus acerbe, quam olim *Strattis*, exagitavit: τί μᾶλλον ἡμῖν ἢ τοῖς μύρμηξι καὶ ταῖς μυίαις; καὶ γὰρ ἐκείνοις ἡ μὲν νὺξ γίνεται πρὸς ἀνάπαυσιν, ἡ δὲ ἡμέρα πρὸς τὸ ὁρᾶν τι καὶ ἐνεργεῖν· —— Dum toties noſter verſus Latine fuit converſus, nemo tamen primae vocis vim expreſſit, praeter doctum Ieſuitam *Franc. Vigerum*, qui dederat in *Euſeb.* *Hominibus ergo ſolque noxque ſerviant*, *Parem ipſe quemquam ferre non poſſis domi?* Quando ſcilicet apud Atticos initio ſententiae poſitum interrogat, εἶτα cum affectu pronunciandum vel indignantis eſt, vel admirantis, vel ridentis, ſic tamen ut riſum expreſſerit indignatio: Latine ſaepius reddi poteſt *Itane? Siccine vero? Ergo?* vid. *Caſaubon.* Anim. in *Athen.* VII c. XX. init. vim voculae *Raphelius* explicuit T. II Annot. in N. T. p. 714. conf. Celeberr. *Alberti* Obſ. Phil. in N. F. p. 440. & *L. Kuſter.* in *Ariſtoph.* Plut. v. 79 —— εἶτ' ἐγὼ Πλοῦτος ὤν; Σὺ Πλοῦτος; *Amphidis* ſimillimum locum obſcurarunt omiſſa voce librarii: τὸν ἐξ Ἀκάνθου πόλεως οἶνον *Amphida* Comicum laudaſſe docuit *Athenaeus*: in huius Epitome I, p. 30. E. leguntur iſta: Ποδαπὸς εἶ, φράσον. Ἀκάνθιος. εἶτα πρὸς θεῶν —— nomen gentile Ἀκάνθιος bis fuerat, ni fallor, in *Amphidis* loco poſitum, ſic reſtituendo: —— B. ποδαπὸς εἶ, φράσον. / A. Ἀκάνθιος ἐγώ. B. Ἀκάνθιος; εἶτα, πρὸς θεῶν, / Οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου, στρυφνὸς εἶ; / *Tu Acanthius? ſiccine vero, per Deos, ſuaviſſimi vini civis, aſper es & auſterus?* apud Comicos in talibus iſta frequens eſt repetitio: vid. apud *Athen.* XIII, p. 559. D. locus *Antiphanis*, *Stratonis*, IX, p. 382. C. (*Philemonis*

Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,
Καὶ τῷδ' ἀπονέμειν; κᾆτα ποῦ 'στιν ἡ δίκη;
Τί τὴν Τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα,
Τιμᾷς ὑπέρφευ, καὶ μέγ' ἥγησαι τόδε;

Πε-

nis, apud *Pollucem* IX, 65.) *Sosipatri*, IX, p. 378. D. ἴσως Ἐθαύμασας —— B. Ἔγωγ' ἐθαύμασ'; in Adelphis *Terentii* II, I, 31. *Egon debacchatus sum autem?*

Vs. 550 Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,] Apud *Euseb.* & *Theodoret.* locis citatis ἔχειν vulgatur: *Isocrat.* ad Demonic. p. 10. C. παρασκεύαζε σεαυτὸν πλεονεκτεῖν μὲν δυνάμενον, ἀνέχου δὲ τὸ ἴσον ἔχειν· sed ἔχων procul dubio genuinum: verbo ἀνέχεσθαι participium iungunt *Herodot.* V, c. XIX. *Xenophon* K. Π. V. p. 118, D. Symp. p. 881. C. aliique: vid. *Ier. Markland.* ad *Max. Tyr.* p. 654. b. & *Dan. Heins.* Lect. *Theocr.* p. 355. b. semper autem, nisi fallor, *Euripides*, quod rem conficit: Med. v. 38. —— οὐδ' ἀνέξεται κακῶς Πάσχουσ'· Alc. v. 952. οὐ γὰρ ἐξανέξομαι (Mſ. Flor. οὐδὲ γὰρ ἀνέξομαι) Λεύσσων —— Hippol. v. 354. οὐκ ἀνέξομαι Ζῶσ' ἐχθρὸν ἦμαρ. Heracl. v. 353. Νικωμένη γὰρ Παλλὰς οὐκ ἀνέξεται. add. Herc. Fur. v. 222. Ion. v. 947, *Euripides* apud *Clem. Alex.* Strom. IV, p. 621. 7. Σοὶ δ' ἔγωγε καὶ νοσοῦντι συννοσοῦσ' ἀνέξομαι, cum hoc versu proxime connexa mirifice fuerunt interpolata: similiter *Aeschylus* & *Sophocles* verbum illud construxere, nisi quod ille, qui ter in iisquae supersunt participium adiecerat, posuerit in Eumen. v. 917. —— οὐκ ἀνέξομαι τὸ μὴ οὐ —— τιμᾶν. Minerva loquitur. —— Nostro versu more veteri scripserat *Euripides* ἀνέξει.

Vs. 551 Καὶ τῷδ' ἀπονέμειν;] Ἀπονεῖμαι praeferebant Edd. Tragicis evitatum paribus sedibus anapaestum sustulit *Kingius*; potuit enim ἀπονέμειν e Cantabrig. Cod. cui duo Leidenses adstipulantur. Vtrumvis forte favere videbitur lectioni versu praecedenti reiectae; melius enim ἔχειν & ἀπονέμειν in una periodo iungi: diversa via *Battierius* insistens, in Schedis „ *necessario scribendum*, ait, ἀπονείμας, „ *ratio Graecae constructionis elegantioris postulat hoc, & praecedit etiam alterum participium* „ ἔχων, *hinc & alterum* ἀπονείμας „ *requiritur.*" Vtraque cum obtineat constructio, utramque ponere potuit in una periodo Tragicus. *Langio* monente, *Salmasius* hic legendum suspica-

Et tu recusas parte dimidia domus
Fratrem recipere frater? Ergo ius ubi est?
Quid splendida iniustitia, quam regnum vocant,
In se potest habere quod tanti putes?

Pul-

cabatur καὶ τῶνδε νέμειν; Qui cum *Battierio* sentiunt, maluerint καὶ τῶνδε νείμας. *Sophoclis* Aegeus apud *Strabon.* IX, p. 601. B. Πατὴρ δ' ἀπηλλαξεν ἐμὲ εἰς ἀκτὴν, ἐμοὶ Πρεσβεῖα νείμας τῆσδε γῆς —— sic praeter *Casaubon.* *Ios. Scaliger* emendavit in Catalect. p. 54. Est illud νέμειν, hoc sensu positum, eximie patris: vid. *Soph.* Trachin. v. 166. Oed. in Col. 1392. ut blandiatur Eteocli Iocasta velut auctoritate praedito, posuisse videtur *Euripides*, καὶ τῶνδ' ἀπονέμειν. Horum sententiam *Dion* expressit *Chrys.* p. 250. A.

Vs. 552 553 Τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα, Τιμᾷς ὑπέρφευ] Frustra *Barnes.* ὑπέρευ, vel ὑπέρευγε, quod adprobantis est alterius dicta, legisse Scholiasten suspicabatur: *Piersio* suspectum fuit ὑπέρφευ, quippe quod in Lexicis vulgatis non invenerat: *Hesychius*, dum Ὑπέρφευ per ὑπεράγαν interpretabatur, *Aeschyli* respicit & *Euripidae* loca, quae designantur in nota *Barnesii*, & in *Abreschii* Anim. ad *Aesch.* Pers. v. 822, Ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν· *supra modum*, ὑπεράγαν, id ipsum in versu significasse *Cratini*, constat e Lexico Bibl. Coislin. p. 467. Μηδέν γ' ὑπέρφευ· Κρατῖνος (ita corrigit *A. Heringa* Obs. Crit. p. 295) ἐπὶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. —— Aliter hoc in loco vocem cepit auctor Scholii recentioris: τὸ Ὑπέρφευ, σχετλιαστικὸν ὂν, διὰ μέσου ἔθηκεν· non inepte: sic censeri deberet ad indignationem Iocastae designandam interiectum: Τί τὴν τυραννίδ', ἀδικίαν εὐδαίμονα, Τιμᾷς, (ὑπέρφευ) καὶ μέγ' ἥγησαι; *Arrianus* Epictet. IV, c. V, p. 606. Ἐτεοκλέα —— τὸ πεποιηκὸς, οὐκ ἄλλο, ἢ τοῦτο τὸ δόγμα τὸ περὶ τυραννίδος, —— ὅτι —— τὸ μέγιστον τῶν ἀγαθῶν, similia dederat in Enchiridio c. XXXVIII. Apud *Plutarchum* de Aud. Poët. p. 25. A. B. propter abusum vocis εὐδαίμων, mea quidem opinione pervenustum, nostra prostant Euripidea: Τί τ. τ. ἀ. εὐδαίμονα τιμᾷς. *Euripidis* est, ni fallor, versus, quem, in Append. Vatic. Prov. p. 280, vulgavit *A. Schottus*: Ἡ γὰρ τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἔφυ. *Accius* apud *Ciceron.* de Offi. III, c. XXI,

Multi iniqui atque infideles regno, pauci sunt boni.

Vsi

Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.
Ἢ πολλὰ μοχθεῖν, πόλλ' ἔχων ἐν δώμασι,
Βούλει; τί δ' ἔστι τὸ πλέον, ὄνομ' ἔχει μόνον·
Ἐπεὶ τάγ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.

Οὔ-

V. 554 Περιβλέπεσθαι τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.] Probem equidem, ut versus praecedentis fine τίδε, disiunctum a prioribus, commutetur in τί δὲ, hoc autem referatur ad Περιβλέπεσθαι· tum paululum subsistendum censeo, duplex ut statuatur interrogatio. Neminem puto fore, qui negaturus sit, his vigorem addi, si hunc in modum accipiantur:

—— τί δὲ
Περιβλέπεσθαι; τίμιον; κενὸν μὲν οὖν.

Quid autem est Digito monstrari? pulcrum? imo vero res inanis. Huc alludit *Plutarch.* in Gryllo p. 986. A. τὸν ἀθάνατον σὺν ἐμοὶ βίον ἀφεὶς, ἐπὶ γυναῖκα θνητὴν διὰ μυρίων ἔτι κακῶν σπεύδεις, ὡς δὴ περίβλεπτος ἐκ τούτου καὶ ὀνομαστὸς ἔτι μᾶλλον ἢ νῦν, γενόμενος, κενὸν ἀγαθὸν καὶ εἴδωλον ἀντὶ τῆς ἀληθείας διώκων. citat *Euripiden Aelianus* V. H. II, c. XII. ὅστις δὲ ἐρᾷ φθονεῖσθαι, τοῦτο δή που τὸ τοῦ Εὐριπίδου, Περιβλέπεσθαι, σπεύδει· ὅτι δὲ τοῦτό ἐστι κενὸν ὁ αὐτὸς Εὐριπίδης φησί. verbum *Euripidae* Περιβλέπεσθαι restituit *Aeliano Casaubonus*, versus nostri non memor; quem attulit deinceps vir Clarissimus *Abr. Gronovius*: vid. & Celeberr. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* I, p. 563. Verbo Περιβλέπεσθαι frequentius nomen occurrit περίβλεπτος. multo rarius est περίοπτος, obvium apud *Diodor. Sic.* XIV, c. I. *Hesychius* per περίβλεπτον interpretatur. *In quem omnium vultus sunt conversi*, quique veluti δακτυλοδεικτεῖται, dicitur etiam Ἀπόβλεπτος· *Casaubon.* Lect. *Theocr.* p. 240. b. & *Rittershus.* ad *Isid. Pelus.* II Ep. CI. In *Euripidis* Hecuba scribendum v. 354, Γυναιξὶ παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα. suprascriptum in duobus Codd. περιφανὴς, in uno περίβλεπτος· cuius margo scholion praebet a *Kingio* vulgatum, vitiis vacuum. Ἀποβλέπεσθαι multo magis frequentatur, quam verbum Euripideum.

Vs. 557 Ἐπεὶ τάγ' ἀρκοῦνθ' ἱκανὰ τοῖς γε σώφροσιν.] *Barnes.* vulgavit τοῖσι σώφροσιν, e Cantabr. Cod. haec lectio, licet duobus Codd. Leid. firmata, tamen alteri, velut multo deterior, locum cedere debuit: τοῖς γε σώφροσιν est in Edd. vett. & Flor. Cod. tum apud *Clem. Alex.* Strom. VI, p. 751, 5. ubi, cum versus sedem non indicarant, *Barnesius*, quem mi-

Pulchrum videtur ſuſpici? quid inanius?
An, ut ſuperba ſit domus, magno cupis
Emtum labore? nomen eſt: ultra nihil.
„ Animo modeſto, quod ſat eſt, ſemper ſat eſt.
„ Non

minime decebat omnium, ſenarium inter incertae tragoediae fragmenta collocavit, v. 397. p. 514. his paene proxima quae poſuit, ſunt e Bacchis v. 266, 267. —— In *Stobaeo Geſneri* p. 514, v. 41. vulgabatur Ἐπεὶ πάγ' ἁ. l. τοῖς σώφροσι. *Grotius* poſuit τοῖσγε in *Stob*. p. 383. & alibi: ſed in Adnot. ad *Matth*. VI, 25. τοῖσι σώφροσι. meliorem lectionem *Io. Pricaeus* ſequitur in 1 Tim. VI, 6. —— Bis in uno verſu collocatum γε neminem offendet: vid. *Soph*. Oed. in Col. v. 379. Oed. Tyr. v. 1040. Σοί γ', ὦ τέκνον, σωτήρ γε. — Noſtro loco prius γε ponitur πρὸς βίοτον χασμῳδίας· alterum in τοῖς γε σώφροσιν emphaſin habet egregiam, ſignificans *certe*, *ſaltem*: ὅστις γε σύνεσιν ἔχει, *qui quidem ſapit*, ſaepe recurrit apud *Herodot*. II, c. V. VII, c. XLIX. &c. apud alios legitur ἅπασι, τοῖς γε σώφροσι· ſed adferam Euripidea quaedam, ut omnis in poſterum tollatur dubitatio. Or. v. 928, Καὶ τοῖς γε χρηστοῖς εὖ λέγειν ἐφαίνετο. Androm. v. 944, Χρὴ τούς γε νοῦν ἔχοντας, — Med. v. 1369, Ἥτις γε σώφρων· mulieri non cuivis, ſed *quae quidem modeſta ſit*, vel *ſaltem modeſtae*. Bacch. v. 318, ἔγε σώφρων. *Soph*. El. v. 367, Οὐδ' ἂν σὺ, σώφρων γ' οὖσα, *neque tu, ſi quidem recte ſentires*: in *Soph*. Oed. Tyr. v. 597, γ' inſerendum: ὅστις σωφρονεῖν γ' ἐπίσταται. *Eurip*. Dictye ap. *Stob*. Τῶν δυσσεβούντων, οἵτινές γε σώφρονες, Ἐρῶν *Eurip*. apud *Clem*. *Alex*. IV Strom. p. 621, 28. *maritum licet deformem* Χρὴ δ' ἐκεῖν' δύσμορφον εἶναι, τῇ γε νοῦν κεκτημένῃ· / Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ κρῖνόν ἐστιν, ἀλλὰ νοῦς, … / addatur γύναι· plenus erit trochaicus: in Excerptis p. 425 omiſſum ſic in notis ſupplet p. 960 *Grotius*: Οὐ γὰρ ὀφθαλμὸς τὸ μορφὴν κρῖνον ἐστὶν ἀλλ' ὁ νοῦς. ſed alterum, γύναι, cur a *Clemente* fuerit omiſſum, patet. — Nonnunquam tamen legitur, & recte quidem, etiam in Euripideis, τοῖσι σώφροσι. velut in Hippol. v. 1013. Ἀλλ', ὡς τυραννεῖν ἡδὺ τοῖσι σώφροσιν; *ſed diceſne regnare iucundum eſſe caſtis*, atque adeo mihi? ubi γε locum non reperit: ſentiri potius poteſt quam verbis explicari locutionis diverſitas: οἱ σώφρονες βροτῶν idem eſt ac οἵγε σώφρονες ſimpliciter. *Soph*. Phil. v. 303, Οὐκ ἐνθάδ' οἱ πολλοὶ τοῖσι σώφροσι βροτῶν.

Οὔτοι τὰ χρήματ᾽ ἴδια κέκτηνται βροτοί,
Τὰ τῶν θεῶν δ᾽ ἔχοντες ἐπιμελούμεθα·
Ὅταν δὲ χρῄζωσ᾽, αὔτ᾽ ἀφαιροῦνται πάλιν.
[Ὁ δ᾽ ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ᾽ ἐφήμερος.]

Ἄγ᾽,

τὰ ἀπὸ τῶν θεῶν δὲ ἔχοντες χρήματα φροντίζομεν· ὁπόταν δὲ θέλωσιν, αὐτὰ πάλιν ἀφ᾽ ἡμῶν λαμβάνουσιν. ὁ δὲ πλοῦτος οὐ μόνιμος, ἀλλὰ

τῶν· qui Codices habuit Sophocleos plures, *Eustathius* sic scriptum versum quater excitavit: Φόβος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν, recte legitur velut incerti Trag. senarius in Exc. *Grot*. p. 465. e *Plut*. de Aud. Poët. p. 34. A. descriptus, qui sententiam, ut arbitror, *Sophoclis*, optime corrigit in hanc meliorem: Θάρσος τὰ θεῖα τοῖσι σώφροσι βροτῶν· *Plutarchi* commodum memini; nam nostri quoque versus sententiam sic expressit de Cupid. Divit. p. 524. E. ἐπεὶ τοῖς γε νοῦν ἔχουσιν ἐκ φύσεως πλοῦτος ὥρισται.

Vs. 558 Οὔτοι τὰ χρήματ᾽ ἴδια κέκτηνται βροτοί, —— 560.] Leguntur hi tres senarii ap. *Stobaeum* Tit. XCII p. 512, 6. In horum secundo Cod. Flor. praefert: Τὰ τῶν θεῶν δ᾽ ἔχοντες ἐπιμελούμεθα: In edita lectione cum ceteris conspirat *Plut*. Consol. ad Apoll. p. 116. A Οὐ μόνον (ὥς φησιν Εὐριπίδης) τὰ χρήματα οὐκ ἴδια κέκτηνται βροτοί, ἀλλ᾽ ἁπλῶς τῶν ἀνθρωπίνων οὐδέν. διὸ καὶ ἐπὶ πάντων λέγειν χρή,

Τὰ τῶν θεῶν ἔχοντες ἐπιμελούμεθα,
Ὅταν δὲ χρῄζωσ᾽, αὔτ᾽ ἀφαιροῦνται πάλιν.

οὐ δεῖ οὖν δυσφορεῖν, ἐὰν, ἃ ἐχρήσαντο ἡμῖν πρὸς ὀλίγον, ταῦτα ἀπαιτῶσιν. *Euripideis* commode sunt usi *Lambin*. ad *Horat*. Epist. p. 476. & *Adolph. Vorstius* ad *Luciani* Nigrin. p. 66.

Vs. 561 [Ὁ δ᾽ ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ᾽ ἐφήμερος] Est ille quidem *Euripidae* versus, sed, ut opinor, ex alio dramate primum ad marginem a studioso quopiam hic adnotatus ob adfinitatem quamdam sententiarum, deinceps, ut fieri solet, reliquis intersertus. Primum prope nullus est inter hunc versum, quique proximi praecedunt tres, si pensiculatius expendantur, nexus: istorum sententia paucioribus verbis expressa sic legitur in Supplic. v. 534. —— οὔτι γὰρ κεκτήμεθα Ἡμέτερον αὐτό· *propria* non sunt *humana bona: Vitaque mancupio nulli datur, omnibus usu, Lucret*. III, v. 983. Nostri versus sen-

„ Non possidemus propria mortales bona,
„ Sed ius Deorum, nostra dispensatio est,
„ Et commodata cùm libet repetunt Dei.
„ Fortuna fluxa est: datur in incertam diem.
Quòd

λα πρόσκαιρος.

ἀ-

sensus est, *humanas opes non esse durabiles*, contra *fluxas* & *evanidas*; quae sunt utique diversi generis. Sed tres istos senarios praecedentes potuerat etiam omisisse Iocaste; nam non multum valent ad Eteoclem movendum: hoc si peccatum est, est illud *Euripidis*; quem tamen ut credam nostrum in hac sede versum collocasse non possum in animum inducere: *Plutarchus* hunc adhibuit Consol. ad Apollon. p. 104. A. εἰπόντος Εὐριπίδου,

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος·

καὶ ὅτι,

Μικρὰ τὰ σφάλλοντα, καὶ μί' ἡμέρα
Τὰ μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὰ δ' ἦρ' ἄνω·

postremis duobus iambis hunc praefixerat *Euripides*:

Ὁρᾷς τυράννους, διὰ μακρῶν ηὐξημένους,
Ὡς σμικρὰ τὰ σφάλλοντα·

quae servavit nobis *Stobaeus* p. 559, 50. Locum emendavit & ex Inone petitum docuit *Th. Gataker.* A. M. P. cap. XI, init. eo tamen errans, quod versum ap. *Plut.* Ὁ δ' ὄλβος οὐ β. ἀ. ἐ. esse dicat ex *Euripidae* Supplic. Mihi sic videtur; nostrum versum ex eodem Inonis Euripideae loco petitum, qui sic olim fuerit lectus:

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος·
Ὁρᾷς τυράννους, διὰ μακρῶν ηὐξημένους,
Ὡς σμικρὰ τὰ σφάλλοντα· καὶ μί' ἡμέρα
Τὴν μὲν καθεῖλεν ὑψόθεν, τὴν δ' ἦρ' ἄνω.

nunc demum manifesta mox adparet ratio, propter quam versum *Plutarchus* omiserit intermedium, hoc omisso mutarit sequentis initium, Ὡς σμικρὰ τὰ σ. in Μικρὰ τὰ σ. non animadverterant illud *Gatakerus* aut *Rittersbusius* in *Phaedr.* L. V, Fab. I. Neque obstat, ut prima facie plurimum obesse videretur coniecturae, quod legitur apud *Sextum Empir.* Ἀντιῤῥ. XI § 54. p. 701.

Ὁ δ' ὄλβος οὐ βέβαιος, ἀλλ' ἐφήμερος·
Ἐξέπτατ' οἴκων μικρὸν αὐξήσας χρόνον.

Ne haec quidem cohaerent, neque potuerunt ab *Euripide* coniungi, cuius scribendi color mihi satis videtur notus: in his haereremus, si periisset *Euripidis*

dis

Ἄγ', ἣν σ' ἔρωμαι, δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,
Πότερα τυραννεῖν, ἢ πόλιν σῶσαι θέλεις;
Ἐρεῖς, τυραννεῖν; ἢν δὲ νικήσῃ σ' ὅδε,
Ἀργεῖά τ' ἔγχη δόρυ τὸ Καδμείων ἕλῃ,
Ὄψει δαμασθὲν ἄστυ Θηβαίων τόδε,
Ὄψει δὲ πολλὰς αἰχμαλωτίδας κόρας
Βίᾳ πρὸς ἀνδρῶν πολεμίων πορθουμένας.
Ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν,
[Γενήσεται Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.]
Σοὶ

ἄγε ἀποκρίθητι, ἐάν σε ἐρωτήσω, δύω λόγους προβαλλομένη, ἆρα τυραννεῖν θέλεις, ἢ τὴν πόλιν σῶσαι; πάντως ἐρεῖς μοι τυραννεῖν, ἐὰν δὲ νικήσῃ οὗτος, καὶ ἡ τῶν Ἀργείων ἰσχὺς τοὺς Καδμείους νικήσῃ, θεάσῃ Φθα-

dis Electra: haec commodum ſuppeditat v. 942, 3.
Ὁ δ' ὄλβος ἄδικος, καὶ μετὰ σκαιῶν ξυνὼν,
Ἐξέπτατ' οἴκων, σμικρὸν ἀνθήσας χρόνον.
ſic ſuſpicor ſcripſiſſe quoque *Sextum*; antiquarium autem, iſta transſcribentem, alteri verſui ſibi notiorem forte fortuna ſuppoſuiſſe noſtrum.

Vs. 562 Ἄγ', ἣν σ' ἔρωμαι, δύο λόγω προθεῖσ' ἅμα,] Ex optimo Leid. Cod. & Flor. λόγω recepi, δυϊκὸν, pro λόγους· in iisdem recte cum vulgatis Edd. ſcriptum erat προθεῖσ', id eſt *proponens*, quod huius loco centies vitioſe legitur, forte legebatur ut in Leid. B, ſic in Anglicis Mſſ. προσθεῖσ' ἅμα· hoc *Kingius* arripuit, δύο λόγω προσθεῖσ' ἅμα interpretatus, *in eadem oratione bina complectens*: atque ita λόγω ſignificabit, *in eadem oratione*; προσθεῖσ' ἅμα, *bina complectens*. Una litura delenda eſt *Kingii* nota; cui, propter tot egregia, quae nos docuit e Codd. peccata non pauca condonabunt Φιλευριπίδειοι. Non minus turpe Graeci magiſtelli peccatum in hoc verſu proſtat in recentiorum Scholiis ad *Pind.* Ol. VI, v. 83. p. 73. A. fine. ὥσπερ φασὶ — ὑβρίζω σε ὕβριν· οὕτω καὶ ἔρομαί σε λόγον. Εὐριπίδης, Ἄγ', ἥν σ' ἔρομαι (ἔρωμαι) δύο λόγω. ſunt in illis huiusmodi plurima, quae ſa-

Quòd ſi è duobus optio detur tibi,
Regnare malis, ſoſpitare an patriam,
Regnare dices? Ille quid ſi vicerit,
Cadmique ſuccubuerit Argivæ manus,
Avita nempe mœnia hæc cernes capi?
Tot inclitarum virginum cernes gregem
In ſervitutem manibus infeſtis trahi?
Erit poteſtas ergo, quam tantum cupis,
Miſeranda Thebis, tuque nimium pertinax.

Et

Φθαρὲν τὸ ἄϛυ τῶν Θηβαίων, καὶ πολλὰς κόρας αἰχμαλωτιζομένας σὺν βίᾳ παρὰ τῶν πολεμίων ἀνδρῶν. ἐπώδυνος λοιπὸν ὁ πλοῦτος καὶ αἰσχύνης αἴτιος γενήσεται ταῖς Θήβαις, ὅντινα ζητεῖς κεκτῆσθαι.

ʼΩ

ſatius eſſet ne memorari quidem. —— Ex ſequenti ſenario 564 notam interrogandi *Kingius* ſuſtulerat poſt Ἐρῶ, τυραννεῖν· *Kingio Battierius* aſſentitur: neuter me movet; ſenſus eſt apertus: *Age ſi te interrogem, duorum dans optionem, utrum malis; regnare, vel ſervare civitatem*, Ἐρεῖς, τυραννεῖν; *dicesne regnare* te malle? neutiquam ſane. Convenit concitatae matri βραχυλογία.

Vs. 566 Ὄψει δαμασθὲν ἄϛυ Θηβαίων τόδε·] Prae vulgata nemini placebit, ἄϛυ Θηβαῖον τόδε· quod eſt in Flor. Cod. ne cui autem forte collatus ad hunc locum *Aeſchylus* in Theb. v. 47, —— λαπάξειν ἄϛυ Καδμείων· in eam inducat perſuaſionem, hic olim ſcriptum fuiſſe λαπαθὲν, eiusdem *Aeſchylei* dramatis impedient, ne nunc alia memorem, verſus 344, —— ὅπη πόλις δαμασθῇ. & v. 771, Δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι Μὴ πόλις δαμασθῇ. Legitur in Perſis v. 279, —— πᾶς δ' ἀπώλετο Στρατὸς, δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς. —— Verſus 567, 8, ſic expreſſit in Phoeniſſis *Seneca* v. 573. &c. *Matres ab ipſo coniugum raptas ſinu Saevus catena miles impoſita trahet?*

Vs. 569, 570 Ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν, [Γενήσεται Θή-

Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω·
Ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἴς σ' ἀνήψατο·
Ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.
Φέρ', ἢν ἕλῃς γῆν τήνδ', ὃ μὴ τύχοι ποτὲ,
Πρὸς θεῶν, τρόπαια πῶς ἀναστήσεις δορός;
Πῶς δ' αὖ κατάρξῃ θυμάτων, ἑλὼν πάτραν;

Κεἰς

Θήβαισι, φιλότιμος δὲ σύ.] Horum verſuum ſecundus ſpurius eſt & inficetus; quod ſenſiſſe videri poteſt R. P. *Brumoi* Theatro Graec. T. IV, p. 170, 171. In priore, pro Ὀδυνηρὸς, olim lectum fuiſſe Δαπανηρὸς *Scholiaſta* monuit: quae lectio vetus *Salmaſio* placuiſſe dicitur apud *Langium* in Specim. p. 411. hic vero, a *Barneſio Kingio*que recte poſitum, ἄρ' ὁ πλοῦτος, reiicere non debuerat: vulgo quidem interrogat ἆρα, ἄρα concludit argumentationem; ſed hoc, adfirmandi ſignificatu poſitum apud Poëtas, ubicunque verſus ſyllabam poſtulat longam, ἄρα quoque ſcribendum, optime decernit *Phil. Iac. D'Orvillius* Vanno Crit. p. 227. —— Scholiaſtes in hunc verſum, Ἔστι δὲ, inquit, τοῦτο συμπέρασμα τῶν ἄνω· egregie: verſus enim hic Iocaſtae concludit adverſus Eteoclem diſputationem:

Ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν.

Sciolus Phoeniſſarum interpolator adiecit ad haec ſequentia, Γενήσεται Θήβαισι, ſcilicet ὀδυνηρὸς ὁ πλοῦτος. cur Thebis potius, quam Eteocli? quam frigidum, quod additur, φιλότιμος δὲ σύ; abſurdius tamen, e Scholiis variam eruentis lectionem φιλόνεικος, *Barneſii* commentum. Siccine tandem concluderet egregiam argumentationem Iocaſta, hoc ut efficeret, tanquam priorum conſequens, Eteoclem eſſe φιλότιμον; ſed hoc in ipſo iam poſuerat orationis exordio: Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι Φιλοτιμίας, παῖ; nec negaſſet Eteocles. Id conficit Regina mater, immoderatam regnandi cupiditatem Eteocli futuram & civibus luctuoſam:

Ὀδυνηρὸς ἄρ' ὁ πλοῦτος, ὃν ζητεῖς ἔχειν.

Vs. 572 Ἀμαθεῖς Ἄδραστος χάριτας εἰς σ' ἀνήψατο] In duobus Leid. Codd. in Cantabrig. forſan in aliis pluribus, legitur —— εἰς σ' ἠμείψατο· Quum χάριν & χάριτας ἀμείψασθαι, *acceptum referre beneficium*, ſolemnis ſit & nota forma loquendi, poterat

Et hæc quidem ad te, nate. nunc audi minor.
Infauſtum Adraſtus fecit officium tibi,
Nec tu iſta ferro tecta ſapienter petis.
Fac Marte capias: (omen avertat Deus)
Quod ſibi tropæum ſtatuet hæc victoria?
Quam deinde cauſam victimis dices tuis?
Quos

rat illud ἠμείψατο ſtructuram minus animadvertenti mirum in modum adblandiri: ſed eo tamen ſuſpicioſior aliquis nihil temere novandum iudicaret. -- χάριτας εἰς σ' ἀνήψατο, vel invitis Codicibus, omnino retinendum eſt: ἀνάπτειν ἐπὶ τὴν χάριν, vel χάριτας εἴς τινα ἀνάψασθαι itidem *acceptum alicui* notat *referre beneficium.* In altero Leidenſi Cod. B verbo ἠμείψατο veteris lectionis noſtrae adſcriptum legitur interpretamentum ἀνέθηκε quod in Scholiis etiam eſt vulgatis; ubi praeterea legendum προσήψατο, quodque ſubiicitur de tranſlata verbi ſignificatione (verumne ſit, nec ne, nunc non diſputo:) lectionem omnino receptam ſpectat: χθονὶ πείσματ' ἀνάψαι & ἀνάψασθαι frequentantur. Ex hoc *Euripidae* loco deſumtum Ἀνήψατο *Heſychius* explicat προσανέθηκεν, ἀνέθηκεν.

Vs. 573 Ἀσύνετα δ' ἦλθες καὶ σὺ πορθήσων πόλιν.] —— πορθήσων πάτραν, quod exhibet *Oenomaus Euſebii* Praep. Evang. VI, p. 259. c. mihi quidem perplacet. Contra verſu 576 legendum arbitror ἑλὼν πόλιν; admodum proclivi lapſu ſuſpicor in verſuum vicinorum fine voces πάτραν & πόλιν ſedes invicem commutaſſe; alteri loco πόλιν, huic verſui πάτραν multo eſt accommodatius. vid. *Aeſchyl.* Theb. v. 588, 591. *Soph.* Oed. in Col. v. 1416. *Seneca* Phoen. v. 555, —— *ne, precor, ferro erue Patriam ac penates.*

Vs. 576 Πῶς δ' αὖ κατάρξῃ θυμάτων, ἑλὼν πάτραν;] Scripſerat, ni fallor, *Euripides:* Πῶς δ' αὖ κατάρξεις θυμάτων, ἑλὼν πόλιν; *quomodo vero ſacra redauſpicaberis, urbe capta? Io. Kingius* in notis, *Omnes*, inquit, *libri impreſſi* κατάρξῃ *legunt, omnes vero Codices MSti* κατάρξεις, *quod melius videtur cum filo orationis convenire, ut illa* ἀναστήσεις, γράψεις, *utrinque poſita indicant.* ad Codices Anglicanos, quibus uſus eſt, adiici poſſunt duo Leidenſes, κατάρξεις, quod *Kingius* in contextum intulit, repraeſentan-

Κεἰς σκῦλα γράψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς;
Θήβας πυρώσας, τάσδε Πολυνείκης θεοῖς
Ἀσπίδας ἔθηκε· μή ποτ', ὦ τέκνον, κλέος

Τοι-

tantes; quin suspicor idem illud in plerisque MSS. repertum iri; ne his quidem exceptis, quibus *Aldus* primum fuit usus; ut adeo docti correctoris fuerit κατάρξῃ. Attica vetus scriptio fuit *Euripidis* aevo κατάρξει quod in κατάρξει, commutatum hac in sede quis tandem miraretur? Non ignoro κατάρχειν τῶν ἱερῶν nonnunquam apud recentiores legi, velut apud *Heliodor.* II, p. 121, 38. 125, 14. X, p. 469, 7. III, p. 137, 5. *Philon. Iud.* Legat. p. 1026. B. αὐτοὶ κατάρξονται τῶν θυμάτων οἱ καλοὶ ἱερεῖς. Sed *auspicari sacra*, vel ritu solemni *victimam immolare* veteribus dicebatur forma media κατάρξασθαι, semper autem *Euripidi*, sicut ad sacrorum ritus in universum describendos, sic ad hoc verbum usurpandum valde proclivi. *Euripidae* loca protulit, verbique vim *Lud. Kusterus* eleganter explicuit ad *Aristoph.* Av. v. 960. Qui praeter illum legerit *Hemsterhusio* citatos in Schol. ad *Aristoph.* Plut. p. 419, *Budaeum* inprimis; *Moys. Solanum* ad *Luciani* Somn. § 3. & ad huius Toxar. § 6 Celeberr. *I. M. Gesnerum*; plura veterum loca non requiret: *Euripidea* tamen addantur a *Kustero* citatis, Heraclid. v. 530, 601. Iphig. in Taur. v. 1155. de Iphigenia, *num iam* τῶν ξένων κατήρξατο; *Ovid.* Epist. e Ponto III Ep. II, v. 73. *Spargit aqua captos lustrali Graja sacerdos*, ——, 75, *Dumque parat sacrum*, (κατάρχεται τοῦ θύματος) *dum velat tempora vittis*; &c: —— Sed cur secundam personam κατάρξει scribi malim hoc loco, quam κατάρξῃ, iuvenes ut intelligant, veterem hunc fuisse discant temporis *Euripidei* scribendi morem, quo nondum Ionicae literae η fuerat Athenis usus receptus; qui passim postea veterem mutarunt orthographiam, Grammatici reliquerunt in secundis personis pass. & med. saepius intactam; & apud *Aristophanem* quidem illud ει permansit in hunc usque diem per Edd. propagatum. ex. gr. Pluti v. 456. ubi nonnullae tamen Edd. λοιδορῇς exhibebant perperam: vid. *T. H.* & vss. 632, 647, 828, 897, 964, 1136. &c. In Nubibus v. 36, pro τρίψῃ poni debuerat τρίψει, uti recte scribitur in Acharn. v. 384. & Thesm. v 237. conf. *H. Steph.* Anim. in *Corinth.* § 54. p. 43, 44. In Atti-

Quos ſpolia titulos Inachi ad ripas ferent?
Thebis crematis ſcuta Polynices Deis
Suſpenſa ſacrat? ſit procul per Græciam
Vt

ticiſtis recentioribus iſta talia poni nolim. Apud Tragicos hae formae pleraeque ſive iam olim fuerunt, ſeu ab Editoribus primis obliteratae: hic illic in ſcriptis Codd. conſervantur. *Eurip.* Or. v. 530, Mſ. Leid. A μισῶ praefert, ν tamen ſupra ſcripto. v. 1212, Mſ. B ἁμαρτήσει Med. v. 622, Mſ. Flor. ἀλγυνεῖ. In *Aeſchyli* verſu Μίμψει, *Dionyſ. Halic.* Ἀρχ. I. p. 33, 43. In *Eurip.* loco apud *Pollucem* IX, 75. Mſſ. praeferunt ἄξει. Omiſſum *Barneſio* legitur Alcmaeonis *Euripidei* fragmentum apud *Priſcianum* p. 1182. Τί τοῦθ'; ἐκγονος οὐδὲν αἰδεῖται πατρός. Senſus eſſet optimus, ſi legeretur:

Πιθοῦ· γέροντος οὐδὲν αἰδεῖται πατρός;
da te mihi: parentem ſenem nihil revereris? ſed hoc eſſet hariolari: quid vero vetat in alio loco tentaſſe ſine dubio depravata? nam *Sophocli* quis Graece ſciens imputabit quae leguntur in *Stobaeo Gesneri*, p. 199, 23. *Grotii*, p 127?

Οὔτοι ποθ' ἥξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.

Corrigo:

Οὔτοι γ' ἐφίξει τῶν ἄκρων ἄνευ πόνου.
Summa non certe ſine labore conſequeris.

Vs. 577 Κἀς σκῦλα χάψεις πῶς ἐπ' Ἰνάχου ῥοαῖς;] Hic, nemine, quod ſperem, invito, recta ratio Codicibus & Editionibus praevaluit: Κἀς σκῦλα χάψεις, e coniectura, ſed in Lingua fundata, vulgavi pro Καὶ σκῦλα χάψεις —— quod praeter Edd. exhibent Codices, certe Leidani. Ut origo veteris mendae magis eſſet manifeſta, fortaſſe quis Καὶ ἐς maluerit contractum in Κἀς σκῦλα χάψεις prouti ſcribi ſolet apud *Ariſtophan.* Acharn. v. 183. Κἀς τοὺς τρίβωνας ξυνελέγοντο τῶν λίθων. Avib. v. 950. Κἀς τὴν πόλιν γ' ἐλθὼν ποιήσω δὴ τοιαδί. *Ioſeph.* autem *Scaliger* notis in *Eurip.* Cyclopa, v. 234. repoſuit κἀς τὸν ὀμφαλὸν μέσον. ad eamdem rationem contracta reperiuntur apud Comicum κἄπι, κᾆτ', κἄπειτα, κἀν, κἀξ, κἀξιν, κἀφ', κἀργάτης, κἀμπορεῖ, & ubique κᾆτα pro καὶ εἶτα. vid. *Henr. Steph.* de Orthogr. p. 6. *Mich. Maittairium* Dial. Att. p. 16. Sed ſi quis prioribus peritior *Euripidis* editor ea norma ſcribi voluerit in poſterum ubique κἀς, me quidem id non faciet nolente, qui nunc tamen praetuli Καὶ ἐς, quia nunquam aliter illud, frequenter recurrens in

Τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.
Ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, καὶ τὰ τοῦδ' ὑπερδράμῃ,
Πῶς Ἄργος ἥξεις, μυρίους λιπὼν νεκρούς;
Ἐρεῖ δὲ δή τις, ὦ κακὰ μνηστεύματα,
Ἄδραστε, προσθεὶς, διὰ μιᾶς νύμφης γάμον

Ἀπ-

Euripideis, invenitur, velut in Hec. v. 50. Alc. 841. Heracl. 603. Hel. 409, 887, 1574. Ion. 1199, 1572. Herc. Fur. 1005, 1276. eodem modo ex κἂν εἰ contractum ubique scribitur κεἰ ex κἂν ἐ, κἐ neque haec aliter scribi potuerunt. —— Καὶ σκῦλα γράψεις converterant: *Et quomodo inscribes spolia?* —— si saltem dedissent *spoliis*: σκῦλα γράφειν significaret *spolia pingere*: sed σκύλοις ἐγγράφειν & εἰς σκῦλα γράφειν est *in spoliis* vel *clypeis scribere*, vel *inscriptionem inarandam curare*; nonnihil enim est inter istas duas locutiones differentiae. *Euripid.* Supplic. v. 1202. Ἔγγραψον ὅρκους τρίποδος ἐν κοίλῳ κύτει in templo Delphico dedicandi *tripodis cavo iusiurandum inscribe*. *Varro* Eumenid. apud *Nonium* in v. *Praebitio* p. 153. *In ianuam, Cave canem, inscribi iubeo.* Quo vultu Polynices in clypeos inscribi iuberet, quae sequuntur apud *Euripiden*: Θήβας πυργώσας, τάσδε Πολυνείκης θεοῖς Ἀσπίδας ἔθηκε quae *Virgilius* imitatus in Aen. III, 288. *Aeneas haec de Danais victoribus arma.* nempe *consecravit*, vel *posuit*, *Servius*; ἔθηκε locum adnotarat R. P. *Brumoi* Theatri Graec. T. IV, p. 171. Scutorum in templis dedicatorum inscriptiones commemorat *Pausanias* I, p. 31. V, p. 425. X, p. 849. De spoliis Diis dedicatis egerunt accurate *Des. Heraldus* in *Tertull.* Apolog. Digress. I, c. XIII. & *Thom. Stanlejus* in *Aesch.* Agam. v. 587.

Vs. 580 (μήποτε κλέος) Τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ὑφ' Ἑλλήνων λαβεῖν.] *Kingium* sequor: antea legebatur γένοιτ' ἂν ὑφ' Ἑλλήνων λ. quam delendam iudicabat *Barnesius*, voculam ἂν eiecit *Kingius*, ad evitandum anapaestum: tenaciter eam tamen retinent codices Anglicani, Batavi, Florentinus. Fortasse quis legi potuisse suspicabitur: —— κλέος Τοιόνδε σοὶ γένοιτ' ἀν' Ἕλλανας λαβεῖν quibus olim quis adscripserit tanquam interpretamentum ὑφ' Ἑλλήνων. *Timocreontis Rhodii* canticum in Themistoclem memorat *Plutarch.* in Themist. p 122. E. cuius hoc fuerit exordium: Μῶσα τῶδε μέλεος κλέος ἀν' Ἕλλανας τίθει.

in

Vt ista nomen fama nobilitet tuum.
Sin victor alter, spesque conciderint tuæ,
Argos redibis tot peremtorum reus?
Vt dicat aliquis: socer es infelix nimis
Adraste nobis: unius nuptæ toro
Per-

in talibus saepe legitur apud *Euripiden* ἀν' Ἑλλάδα· quia nuspiam, ἀν' Ἕλληνας, mihi quidem prius placet: voculam ἂν saepius in talibus adiectam memini.

Vs. 581 Ἢν δ' αὖ κρατηθῇς, καὶ τὰ τῶνδ' ὑπερδράμῃ,] Quod *Canterus* coniecerat, *Grotius* recepit pro ἐκδράμῃ· *Barnesius*, integros versus a se tornatos interferens Euripideis, unicam hic literam transmutare formidabat. Ambo sunt *Euripidea*, tam ἐκδραμεῖν, quam ὑπερδραμεῖν, sed diversissimae significationis. Ἐκδραμεῖν usu notat *effugere*, nihilque distat ab ἐκφυγεῖν. *Eurip.* Phoen. v. 880. Med. v. 524. Androm. v. 338. 414, — ἢν δ' ἐκδράμῃς μόρον, *si mortem evitaris*. ibi Flor. Cod. praebet ὑπερδράμῃς· perperam; nam ὑπερδραμεῖν, idem ac ὑπερθεῖν, a cursu translatum, notat *superare*, *vincere*. *Eurip.* Helen. v. 1540. — μίαν ὑπερδραμεῖν χρεὼ Τοσάσδε ναῦς· Troasin v 930 — εἰ θεὰς ὑπερδράμοι Κάλλει· *Barnesius* veram lectionem optime recepit, & Ionis versu 973 adfirmavit. *Sophoclea* nunc non lubet expendere: *Philetaerus* in Atalante, ap. *Athen.* x, p. 416. F. Κἂν δέῃ προσάζω στάδια πλείω Σωτάδου, / Τὸν Ταυρέαν δὲ δὶς τόσους ὑπερβαλῶ, / Τὸν Κτησίαν τε τῷ φαγεῖν ὑπερδραμῶ. pro Ταυρίσκον, in hunc locum Ταυρέαν reduxi, quem velut ὀψοφάγον notat *Antiphanes* ἐν Πλουσίοις, Ibid. VIII, p. 342. F.

Vs. 583 — ὦ κακῶν μνηστευμάτων, Ἄδραστε, πενθήσεις,] Usitatissimo vitio legitur in Flor. Cod. Ἄνδραστε. mox A Leid. praefert: διὰ μιᾶς νύμφης γάμον Ἀπωλόμεσθα· sincerum est γάμους· *Eurip.* Troasin v. 498, διὰ γάμον μιᾶς ἕνα Γυναικὸς οἵων ἔτυχον. — Prius illud, in Scholiis vexatum, κακὰ μνηστεύματα πενθήσεις, tantumdem valet ac κακὸν κῆδος συναψάμενος· supra v. 77, de Polynice, Ὁ δ' Ἄργος ἐλθὼν, κῆδος Ἀδράστου λαβὼν, *Pausan.* de eodem IX, p. 722. Ἀφικόμενος δὲ ἐς Ἄργος καὶ θυγατέρα Ἀδράστου λαβὼν, κατελθεῖν ἐς Θήβας. *Soph.* Oed. in Col. v. 370. Nostro loco congruit in Med. v. 1356. Οὐδ' ἡ τύραννος, οὐδ' ὁ σοὶ προσθεὶς γάμους Κρέων· sic legitur in Flor. non προθεὶς.

Ἀπωλόμεσθα· δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,
Κείνων στερέσθαι, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.
Μέθετον τὸ λίαν, μέθετον, ἀμαθία δυοῖν,
Εἰς ταῦθ' ὅταν μόλητον, ἔχθιστον κακόν.

ΧΟ. Ὦ θεοὶ, γένοισθε τῶνδ' ἀπότροποι κακῶν·
Καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπου τέκνοις δότε.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΕΤΕ. Μῆτερ, οὐ λόγων ἀγὼν ἔστ', ἀλλ' ἀνάλωται
χρόνος

Οὐν

Ὦ μῆτερ, οὐκ ἔριδός ἐς' ἀγὼν, ἀπώλετο γὰρ ὁ καιρὸς

ὁ

Vs. 585 —— δύο κακὼ σπεύδεις, τέκνον,] Scribitur in Codd. Leidenſibus δύω, ſicut in Edd. *Euripidis*, quae *Grotianam* praeceſſere: bis haec noſtra *Priſcianus* excitat p. 542, & 572, priori loco δύω legitur; altero recte δύο· haec enim fuit Atticis uſitata ſcribendi ratio, quod monuit *Rich. Dawes* Miſcell. Crit. p. 347. Tragicis ſaepe reſtituenda: nobilis ex Erechtheo ῥῆσις exſtat *Euripidae*, cuius partem tantilla res ignorata penitus obſcuravit. —— In verſu 586 Mſ. Flor. praefert, τῶνδ' ἐπ' ἐμπέσω πεσεῖν· in quibus adparet veſtigium veteris ſcriptionis, ἐμμέσῳ· forte quis legi malit, τῶνδέ τ' ἐν μέσῳ πεσεῖν.

Vs. 587, 88 —— ἀμαθία δυοῖν, Εἰς ταῦθ' ὅταν μόλητον, ἔχθιστον κακόν.] Primus *Barneſius*, a prioribus Edd. ſecedens, edi curavit ἀμαθίαι, *potuit tamen*, inquit, & ἀμαθία *in ſingulari ſtare*: quinimo καὶ παιδὶ δῆλον, formam hic eſſe dualem ἀμαθία· quam, licet invitis Mſſ. etiam Leidanis, praetulerim pluralivae. Poterat ἔχθιστον κακὸν in αἴσχιστον videri mutandum: αἴσχιστον ἔργον frequentiſſime legitur: ſed ἔχθιστον κακὸν etiam reperitur in *Euripidis* Archelai fragm. *Stob. Grot.* p. 385. & alibi. ἐχθρὸς & αἰσχρὸς, ἔχθιστος & αἴσχιστος ſaepenumero male fuerunt a librariis permutata: pro ἐχθροῖς reponendum αἰσχροῖς ἀποπτύωσι Homil. *Clementin.* X, § 16.

Vs.

' Perimus omnes. nate, ſic duplici malo
Nec conſequêris iſta, cumque illis cades.
,, Iam mittite amboquicquid eſt nimium: duos
,, Nam pariter inſanire crudele eſt malum.
CHO. Cladem imminentem cœlites avertite,
Sanctamque pacem reddite Oedipodæ domo.

ETEOCLES.

Mater, haud ſermonis eſt res. interim
tempus perit,

Il-

Vs. 591 Μῆτερ, ὐ λόγων ἀγών 'ἐσ',] Antea vulgarant: Μᾶτερ, ὐ λόγων ἔσ' ἀγὼν, atque in hac mendoſa ſcriptione cum Edd. vett. conſpirant Codices Mſſ. etiam Leid. Flor. Cantabrig. dedit illa *Barneſio* coniectandi materiem; quam hic primam memorat, correctio *Canteri*, ὐ λόγων ἔσ' ἀγὼν, vel ὠ 'γὼν, etiam *Battierio* venerat in mentem: quam vero poſtremam e libro memorat *Scaligeri*, dederat illam lectionem dudum *Grotius*; hanc, *Pierſio*, *Kingio*, *Langio*, probatam hic quoque repraeſentavi velut genuinam: ὐ λόγων ἀγὼν ἔσ' expreſſeris e *Turpilii* Lindia apud *Non.* in v. *Velitatio*, *Comperce verbis velitari.* —— In hac formula loquendi perparum diſtant voces ἀγὼν, ἀκμὴ, καιρὸς, ἔργον. *Soph.* Phil. v. 12. —— ἀκμὴ γὰρ ὐ μακρῶν ἡμῖν λόγων. Aj. v. 822. ὐχ ἕδρας ἀκμή. *Eurip.* Or. v. 1294. ὐχ ἕδρας ἀγών. *Euſtathius* Eroticus VII, p. 242. ὐχ ἕδρας καιρός. *Bacchylides*, Οὐχ ἕδρας ἔργον, ὐδ' ἀμβολᾶς, apud *Dionyſ. Halicarn.* π. Συνθ. Ὀνομάτ. p. 55, 14. & apud *Athen.* XIV, p. 631. c. His, iſtius aevi more, partim *Caſaubonus* fuit uſus ad *Sueton.* Neron. c. XLV. *Homerum* imitantur, cuius Οὐχ ἕδος ἐστὶν, & Οὐχ ἕδος, hoc ſenſu leguntur in Il. Λ, 647. Il. Ψ, 205. recte *Heſychius*: Οὐχ ἕδος, ὐ καιρὸς τῦ καθίζεσθαι, ὐ καθέδρας φροντίς.

Οὖν μέσῳ μάτην, περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία·
Οὐ γὰρ ἂν ξυμβαῖμεν ἄλλως, ἢ 'πὶ τοῖς εἰρημένοις,
Ὥςε με, σκήπτρων κρατοῦντα, τῆς δ' ἄνακτ' εἶ-
ναι χθονός.
Τῶν μακρῶν δ' ἀπαλλαγεῖσα νουθετημάτων μ' ἔα.
Καὶ

ὁ ἐν μέσῳ ἀκαίρως, περαίνει δὲ, ἤτοι πληροῖ, ὐδαμῶς ἡ σὴ προθυμία. ὁ δὲ νοῦς, περαίνει δ' ὐδὲν ἡ προθυμία, ἀντὶ τῦ προθυμυμένη ἡμᾶς εἰς Φιλίαν ἀγαγεῖν, οὐ πείθεις, οὐ γὰρ Φιλιωθείημεν, καὶ εἰς ξύμ-
βα-

Vs. 591, 92 —— ἀλλ' ἀνάλωται χρόνος Οὖν μέσῳ μάτην,] Lectio Flor. Cod. ὐμμέσαι μάτην antiqui moris ſcribendi praefert indicium, ὀύμμεσῳ· paulo ſuperius vidimus ἰμμέσῳ· haec quoque ſcribendi ratio obtinet in Alex. Cod. monente *Io. Ern. Grabio* Prolegom in T. I V. T. p. 9. vid. Prolegom. in T. II, p. 84. b. T. III, p. 12. eadem eſt in marmoribus antiquis; fluxit e pronunciandi conſuetudine, neque hac parte diſtat ab illa, quam attigit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 733. & in Vanno Crit. p. 588, conf. Clariſſ. *Lennepius* in *Coluthi* v. 208. —— Praeterea diſcant hinc iuvenes rem minutam quidem, quae doctos tamen aliquoties fefellit: ἀνάλωται ſcribendum Attice, non ἀνήλωται· Fieri facile poteſt, ut quis hic maluerit ἀλλ' ἀναλῦται χρόνος, *ſed abſumitur fruſtra tempus.* *Philemon* in Pyrrho, apud *Stobaeum* p. 367, 45. Περὶ τῦτό τ' αὐτοῖς πολὺς ἀναλῦται χρόνος. Veteres Attici Grammaticis ignotum frequentarunt tempus praeſens Ἀναλόω. *Eurip.* Med. v. 325. Λόγυς ἀναλοῖς· ὐ γὰρ ἂν πείσαις ποτέ. participium ἀναλῶν legitur in *Ariſtoph.* Pluto v. 248. Equit. v. 911. *Aeſchylus* Theb. v. 819, Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος· *perdit*, *abſumit*: aptiſſimum locum *Dukerus* admovit *Thucydidis* III, c. 81, p. 216, 8. ἀνηλῦντο, *ſe ipſos abſumebant*; ad quam lectionem *Suidam* ſuſpicor reficiendum: alibi formam eamdem adhibuit *Thucydides.* Litera verbi, ſemper producta, non erat augmenti capax, propterea formas vulgares ἀνήλωκα, ἀνήλωσα, ἀνήλωμαι &c. repudiantes Attici ſcribere ſueverant ἀνάλωκα, ἀνάλωμαι &c. Quod ſi quis itaque retinere maluerit in hoc *Euripidae* loco praeteritum, non aliter ſcribendum, quam

Ille nec qui te fatigat proficit quicquam labor.
Vna lex eft pactionis quæ fatis dicta eft femel,
Vt mihi Thebana tota pareant regni fola.
Parce me longo monere, mater, affatu tuo:
Tu-

βασιν καὶ Φιλίαν ἔλθοιμεν ἄλλως, ἢ ἐπὶ τοῖς εἰρημένοις ὑπ' ἐμοῦ, ὥςε με τὰ σκῆπτρα κατέχειν δηλονότι, καὶ βασιλέα ὑπάρχειν τῆς χθονὸς τῆσδε. τῶν ἐπὶ πολὺ δὲ παρατεινομένων νουθετημάτων ἀποςᾶσα, ἄφες ἡμᾶς. καὶ

quam vulgatur, ἀνάλωται· ut & in Androm. v. 1154, 455. in his idem fervatur in *Euripideis* tenor: ἀνάλωσεν eft in Hippol. v. 1336. Elec. v. 681. De hac re minuta notare non dedignati funt viri Praeftantiffimi *Carol. Andr. Duker.* ad *Thucyd.* VI, c. 31, p. 397. & p. 477, 38. (ubi debuerat ἀναλωκέναι e Mff. recipi) Cel. *Petr. Wesseling.* Obferv. I, c. 30, p. 132. & ad *Diod. Sic.* T. II, p. 245, 59. ad *Thomae Mag.* quam parat Cl. *Bernard.* Edit. p. 55, 56, Clar. *Sallierius*, ceterique; a quibus, fi fas eft, hoc diffentio, quod formam a *Thoma*, *Moeride*, velut Atticam defignatam, Atticis certe veteribus folam & femper imputandam iudicem, non quia fic Grammaticis videtur, fed quia nititur eorum obfervatio fyllabae natura, quam vere iudicabant veteres augmenti minus capacem: exempla requirenti plura poterunt adnumerari: communes, quae proftant hic illic apud Atticos antiquos formae, debentur Editoribus primis, vel correctoribus ad minuta minus attentis: ne *Grotius* quidem abftinuit in *Stobaeo*, alios etiam novi, qui nobis ἀνήλωσεν in alterius vicem fubftituerint homines Eximios. Mitto reliqua; poftquam monuero, verfum penultimum argumenti veteris Oedipi Tyr. *Sophoclis*, quod *Ariftophani* tribuitur Gramm. Δισσαῖσι χερσὶν ἐξετίφλωσεν κόρας· binis in Codd. Leid. *Euripidae* Phoeniffis praefixi, tum in Cod. Reg. Parif. fic fcriptum legi:

Δισσαῖσι χερσὶν ἐξαναλώσει κόρας.

eamdem lectionem, ex alio Codice petitam, mecum ante hos aliquot annos communicavit Eruditiffimus Medicus *Io. Steph. Bernard.* dignam quae hic legeretur.

Vs. 594 Ὥςε με, σκήπτρων κρατεῖν

Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζου τειχέων, ἢ κατθανῇ. 596

ΠΟΛ. Πρὸς τίνος; τίς ὧδ' ἄτρωτος, ὅστις, εἰς ἡμᾶς ξίφος
Φόνιον ἐμβαλὼν, τὸν αὐτὸν οὐκ ἀποίσεται μόρον;

ΕΤΕ. Ἐγγύς· οὐ πρόσω βέβηκας; εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς;

ΠΟΛ.

καὶ σὺ δὲ τῶν τειχῶν τούτων ἐξέρχȣ, εἰ δὲ μὴ, ἀποθανῇ. παρὰ τίνος ἀποθανοῦμαι; τίς δ' ὕτως ἄτρωτός ἐςιν, ὅςις, εἰς ἡμᾶς φονικὸν ἐμβαλὼν ξίφος, τὸν ὅμοιον ὐκ ἀπολαβὼν οἴσεται θάνατον; οὗ τινος ἐγγὺς

τῦντα, τῆςδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός.] Codices Leidenses, Cant. forsan & alii praeferunt σκῆπτρα κρατῦντα. Nisi nonnullorum subire noluissem reprehensionem, recepisset *Euripides*: Ὥσ' ἐμὲ, σκῆπτρα κρατῦντα, τῆσδ' ἄνακτ' εἶναι χθονός. supra scriptum in B Leid. τὴν βασιλείαν· non aliter legit Graecus interpres vulgatus: ὥςε με τὰ σκῆπτρα κατέχειν δηλονότι καὶ βασιλέα ὑπάρχειν τῆς χθονὸς τῆσδε. Praeterea multo rarius illud σκῆπτρα κρατῦντα, *sceptra retinentem*, altera structura, quae vulgatur, eo, ni fallor, evitata Tragico, ne μέρος lectori videretur subaudiendum, quod ab Eteoclis mente longissime remotum. Denique nihil differunt σκῆπτρων κρατεῖν & ἄνακτ' εἶναι· sed σκῆπτρα κρατεῖν notat, quod iam tenebat, *mordicus retinere*, idem ac τὸ κράτος κατέχειν. Doctis haec lectio facile poterit adprobari.

Vs. 596 Καὶ σὺ τῶνδ' ἔξω κομίζȣ τειχέων, ἢ κατθανῇ.] Infra v. 617, —— Ἔξιθι χθονός. & 639. Haec loca respexit *Accius*, ubi suis in Phoenissis ista fecit Eteoclem forte dicentem, quae *Nonius* habet p. 292, 20. *Egredere, exi, effer te, urbe elimina.* hic forte scripserat Tragicus, *urbe elimina gradum*: quaesitum, *an gradus eliminat apud Accium in Tragoedia dici oportuisset*, discimus e *Quinctil.* I. O. VIII, c. III, p. 689. *Accii* verba *Ios. Scaliger*, *Fulv. Ursin.* & *Ios. Mercerus* alio retulerunt. ——

Quae

Tuque te muros fer extra, ni mori extemplo cupis.

POL. Qua manu: quis ille tandem vulnerum est impervius,

Cæde qui nostra cruentus non cadat fato pari?

ETE. Non tibi longinquus abstat. hanc meam cernis manum?

POL.

γὺς καὶ ἔμπροσθεν ἵςασαι· (τὸ δὲ, εἰς χέρας λεύσσεις ἐμὰς, ἐν ἐρωτήσει·) λεύσσεις εἰς χεῖρας ἐμὰς, ἐκ τούτων θνήσκεις;

ὁ-

Quae sequuntur Vs. 597, 598, ad *Eurip.* Helenae versum 816 comparanda, *Virgilio* quoque videri queant observata Aen. XII, 50. *Et nos tela, pater, ferrumque haud debile dextra Spargimus, & nostro sequitur de vulnere sanguis:* sed *Homerus* iam dixerat in eumdem sensum Il. Δ, 510. οὔ σφι λίθος χρὼς οὐδὲ σίδηρος, Χαλκὸν ἀνασχέσθαι ταμεσίχροα βαλλομένοισιν. similia dedit *Fulv. Ursinus* in *Virg.* p. 526. Ceterum v. 597 Τίς οὐδ' ἄτρωτος, ut *Kingius* vulgavit, legitur in Codd. Leid. olim δ' intersertum legebatur.

Vs. 599 Ἐγγύς· οὐ πρόσω βέβηκας, εἰς χέρας λεύσσεις ἐμάς;] Diversam a vulgata (Ἐγγὺς, οὐ π. β.) lectionem recepit *Euripides*, quam praeter duo Leidd. Codex praebet Cantabr. Ἐγγύς· οὐ πρόσω βέβηκας; *Prope adest: nonne procul abis quam longissime?* Sic legit Grammaticus, cuius hoc erat Scholion in Aug. Cod. Τὸ δὲ, οὐ πρόσω βέβηκας; ἀντὶ τοῦ πέφευγάς με; scripserat is, ἀντὶ τοῦ, οὐ πέφευγάς με; sed hanc lectionem satis adfirmat usus *Euripidis*, apud quem πρόσω significat *procul:* Iphig. Taur. v. 1330, 1378. Herc. Fur. v. 557. Elec. v. 298. οὐ πρόσω, *non procul*, legitur in eius Bacch. v. 847. Herc. Fur. v. 752. Elec. v. 77. Ut nostro versu, sic ἐγγὺς & πρόσω opponuntur in Herc. Fur. v. 1106. —— Εἰς χέρας, quod habet Leidensium alter A, recte repositum a *Kingio*, pro εἰς χεῖρας· mox λεύσσεις erat in Cod. Flor. λεύσσεις

 de-

ΠΟΛ. Εἰσορῶ· δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν.

ΕΤΕ. Κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην;

ΠΟΛ. Ἀσφαλὴς γάρ ἐστ' ἀμείνων, ἢ θρασὺς στρατηλάτης.

ΕΤΕ. Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσιν θανεῖν.

ΠΟΛ. Καὶ σὲ δεύτερόν γ' ἀπαιτῶ σκῆπτρα, καὶ μέρη χθονός.

ΕΤΕ. Οὐκ ἀπαιτούμεσθ', ἐγὼ γὰρ τὸν ἐμὸν οἰκήσω δόμον.

ΠΟΛ.

ὁρῶ· ὁ πλοῦτος δὲ κακὸν δειλίας καὶ φιλοζωΐας ποιητικόν. καὶ εἶτα πρὸς τὸν φιλόζωον, καὶ ἄνανδρον, σὺν πλείστοις ἦλθες μαχέσασθαι: ναὶ, καὶ γὰρ ὁ ὠχυρωμένος ἐν ὅπλοις στρατηλάτης κρείττων ἐστὶ τοῦ θρασέος. ἀλα-

dederat, ut alibi plerumque semper, *Aldus*. Locum nostrum expressit forte *Theocritus* hymno in Castores (XXII) v. 69. Polluci dicenti, Τίς γὰρ ὅτῳ χεῖρας καὶ ἱμὰς συνερείσω ἱμάντας; respondet Amycus: Ἐγγύς· ὁρᾷς; οὐ γύννις ἐὼν κεκλήσεθ' ὁ πύκτης.

Vs. 600 Δειλὸν δ' ὁ Πλοῦτος, καὶ φιλόψυχον κακόν.] Haec est sine dubio sincera lectio; perversas exhibent Cod. Flor. Δεινὸν, & margo *Stobaei* p. 507, 49. Τυφλὸν. hanc memorat etiam *Ti. Hemsterhus.* ad Schol. in *Aristoph.* Plut. v. 203. ad Aristophanea, λέγουσι πάντες, ὡς Δειλότατόν ἐσθ' ὁ Πλοῦτος· commodum adfert *Scholiastes Euripidea* nostra; locum e Phoenissis petitum ubi monuit Anglus in Miscell. Obs. III, p. 104. nescio cur sibi quosdam fingat, qui legerint Δειλὸς δ' ὁ Πλοῦτος· nisi ut nos doceret, vulgatam esse loquendi rationem usitatissimam: inspexerat, opinor, oculo fugiente, *Caroli Girardi* notam; *Kusterum* rectius consuluisset, suamque omisisset. Praeter *Schol. Arist.* & *Stob. Euripidae* dictum *Eustathius* adhibuit ad *Hom.* Il. E, p. 390, 8. ut hic Flor. sic in Orestis v. 778, MS. Leid. A exhibet Δεινὸν τόδε.

Vs.

POL. Cerno: ſed parcum eſſe vitæ divitum novi genus.

ETE. Nempe tanta vi cohortum cinctus imbellem petis?

POL. Tuta quam ferociora malle ductorem decet.

ETE. Pacta te reddunt ſuperbum, quæ tibi avertunt necem.

POL. Alterùm te ſceptra poſco: patrii & partem ſoli.

ETE. Nolo poſci. nam penates incolam ſolus meos.

POL.

λαζονικὸς ὑπάρχεις, θαῤῥῶν ἐν σπονδαῖς, αἵ σε τηρῶσι θανεῖν. ἰδὲ, φησὶν, ἐκ δευτέρȣ σοι λέγω ἀποδοῦναί μοι τὸ μέρος τῆς βασιλείας.

τῦ

Vs. 601 Κᾆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν ȣ̓δὲν ἐς μάχην;] εἰς μάχην legitur in Leidenſibus Mſſ. *Barneſ.* pro ȣ̓δὲν notat alios ȣ̓δὲν legere, ſed utramque lectionem idem valere, notas citans in Ion. v. 594, ubi rem gerit infeliciſſime. Graece dicitur ὁ ȣ̓δὲν ὢν εἰς μάχην· non item, ὁ ȣ̓δεὶς εἰς μάχην· ſed, ſicuti ſcripſiſſe videtur *Euripides* πρὸς τὸν ȣ̓δὲν ἐς μάχην· ſcribere quoque potuerat, πρὸς τὸ μηδὲν εἰς μάχην. —— Quid vero *Barneſius?* hunc nobis dedit in Ione verſum 594, Μηδὲν καὶ ȣ̓δὲν ὢν ἐνθάδ᾽ ἂν κεκλήσομαι· καὶ ſcilicet, ut ab aliis Poëtis ante vocalem, ab Attico quoque Tragico corripi poterat! mihi quidem *Scaligeri* placet emendatio, ſi ſic iſta ſcribantur, ἀσθενὴς μὲν ὤν/ Ὁ μηδὲν ὢν, κἀξ ȣ̓δένων κεκλήσομαι. *homo nullius pretii Sophocli* dicitur ὁ μηδὲν ὢν, Aj. v. 778. μηδὲν ὢν γονεῦσι, v. 1113 opponitur εὐγενεῖ· & v. 1248. Ὃν, ȣ̓δὲν ὢν, τȣ̃ μηδὲν ἀντέστης ὕπερ. ſunt apud *Sophoclem*, *Euripiden*, & alios, huius generis plura; quantum ſatis eſt eam in rem locorum protulit Celeberr. *Alb. Schultenſius* ad *Iobum* p. 755, & p. 124. ubi proſtat inter *Euripidea* hic quoque verſus e Phoen.

Vs. 602 Ἀσφαλὴς γάρ ἐσ᾽ ἀμείνων

ἢ

ΠΟΛ. Τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον; ΕΤΕ. Φημ'. ἀπαλλάσσου δὲ γῆς·

ΠΟΛ. Ὦ θεῶν βωμοὶ πατρῴων. ΕΤΕ. οὓς σὺ πορθήσων πάρει.

ΠΟΛ. Κλύετέ μου. ΕΤΕ. τίς ἂν κλύοι σου πατρίδ' ἐπεστρατευμένου;

ΠΟΛ. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'· ΕΤΕ. οἵ στυγοῦσί σε.

ΠΟΛ. Ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος. ΕΤΕ. καὶ γὰρ ἦλθες ἐξελῶν.

ΠΟΛ.

τοῦ ἐπιβάλλοντός σοι μέρους κεκτημένος τὸ περισσότερον; ναὶ λέγω. ἐλευθεροῦ δὲ καὶ ἀπαλλάσσου τῆς γῆς. ὦ βωμοὶ τῶν θεῶν πατρῴων. οὓς σὺ

ἢ θρασὺς στρατηλάτης.] In *Stobaei* Florileg. Tit. LII, p. 360, v. 31. legitur hic trochaicus, tum apud *Sueton.* in Aug. c. XXV, tanquam Augusto saepius usurpatus: *Euripidis* esse versum e Phoenissis non meminerat *Fabricius* Bibl. Gr. L. III, c. XXIV, p. 597. Sequenti versu scribi poterit Κόμπος εἶ· ex Aug. Cod. & Etymolog. M. p. 527, 47. *inanis tantum es crepitus.*

Vs. 606 Τοῦ μέρους ἔχων τὸ πλεῖον] Sic Msl. Leid. & Flor. pro πλεῖστον· πλεῖον iam dederat *Grotius*; quem sequuntur *Piers.* & *King.* —— Hic in Vs. 608 Τίς ἂν edidit, pro Τίς δ' ἂν κ. quod Leidenses tamen Codd. exhibent.

Vs. 609. Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'.] Hunc locum non attigerunt, qui de *Castoribus* egere, vel etiam λευκοπώλων adpellationem Zetho atque Amphioni adfirmarunt. Utri hic θεοὶ dicantur λευκόπωλοι, Grammatici quoque Graeci dubitant: Castor & Pollux albis equis utebantur dum essent inter homines; &, quia, postquam hinc secesserant, candidis in equis saepius adparuisse credebantur, λεύκιπποι dici solebant, vel λευκόπωλοι· docte notat ea de re *Io. Davisius* in *Ciceron.* de Nat. Deor. II, c. 2 p. 114. sed λευκόπωλοι quandoquidem Zethus & Amphion quoque fuerunt di-

POL. Parte plus tua retentans? ETE. Sic libet. Thebis abi.
POL. O Deûm paterna ſacra. ETE. nempe quæ ferro petis.
POL. Vos precor me audite. ETE. at hoſtem patriæ non audiunt.
POL. Vosque Divûm equis ſedentum ſana. ETE. queis exoſus es.
POL. Finibus pellor paternis. ETE. perditurus veneras.

POL.

σὺ πορθήσων παρεγένου.

O

dicti, dubium nullum eſt, quin arcis Thebanae conditores Thebanus Polynices deſignarit adpellatione θεῶν τῶν λευκοπώλων. hoc prorſus confirmat *Euripidis* ex Herc. Fur. v. 29 & 30. Τὼ λευκοπώλω πρὶν τυραννῆσαι χθονὸς, Ἀμφίον', ἠδὲ Ζῆθον, ἐκγόνω Διός. ad quem locum quae ſcribit *Hadr. Iunius* Animad. I, c. XII. rectius omiſiſſet; ſi fuiſſent omiſſa, *Barneſianae* quoque adnotationis parte careremus. *Euripidis* ex Herc. Fur. locum commodum admovit *Heſychio* Cl. *L. Bos*, in Διόσκυροι ſcripſerit is forſitan: Διόσκυροι, οἱ Ἑλένης ἀδελφοὶ, ὡς Ζῆθος καὶ Ἀμφίων, Λευκόπωλοι καλούμενοι, praeter ea, quae notantur ad *Heſychium*, conſulendus *Io. Daviſius* ad *Ciceron.* de N. D. L. III, c. XXI, p. 301.

Vs. 610 Ἐξελαυνόμεσθα πατρίδος.] Olim hic legebatur Ἐξελαυνόμεσθα ἀπὸ πατρίδος, dum variis illa modis tentabat *Battierius*, tamen viderat vir Egregius, abiiciendum ἀπό. Quod a me quoque repraeſentatum, ſcriptis Codicibus obſequuti dederunt *Grotius*, & *Kingius*; reperitur illud in Leid. Flor. Si Codicis auctoritate nititur *Barneſii* lectio Ἐξελαυνόμεσθα πάτρης, crederem *Euripiden* πάτρας poſuiſſe; haec enim eſt Attica, πάτρης Ionica forma. Legitur a-

ΠΟΛ. Ἀδικίᾳ γ᾽, ὦ θεοί. ΕΤΕ. Μυκήναις, μὴ ᾽νθάδ᾽ ἀνακάλει θεούς.

ΠΟΛ. Ἀνόσιος πέφυκας. ΕΤΕ. ἀλλ᾽ οὐ πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος;

ΠΟΛ. Ὅς μ᾽ ἄμοιρον ἐξελαύνεις· ΕΤΕ. καὶ κατακτανῶ γε πρός.

ΠΟΛ. Ὦ πάτερ, κλύεις ἃ πάσχω; ΕΤΕ. καὶ γὰρ οἷα δρᾷς κλύει.

ΠΟΛ. Καὶ σὺ, μῆτερ; ΕΤΕ. οὐ θεμιτόν σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα·

ΠΟΛ. Ὦ πόλις. ΕΤΕ. μολὼν ἐς Ἄργος, ἀνακάλει Λέρνης ὕδωρ.

ΠΟΛ.

apud *Plutarch.* Conſolat. ad Apollon. p. 112. D. Φυγάς τ᾽ ἐμαυτῷ σεσωθεὶς πάτρας ἐμᾶς, in *Euripidei* Theſei fragmento, ubi Doricum illud ἐμᾶς recte quidem in ἐμοῖς, ſed πάτρας inſuper in Ionicum πάτρης convertit *Grotius* in Excerpt. p. 389.

Vs. 611 Ἀδικία γ᾽, ὦ θεοί. Ε. Μυκήναις, μὴ ᾽νθάδ᾽ ἀνακάλει θεούς.] *Kingium* ſequor, ſic omnes Codices legere monentem; cum Britannicis conſpirant Leidenſes. Enormis erat olim in Edd. trochaicus: Ἀδικία γε σῇ, ὦ θεοί. Ε. Μυκήναις, μὴ ᾽νθάδ᾽ ἀνακάλει θεούς. Abſque Codicibus eſſet, placere cui poterat *Grotii* lectio: Ἀδικίᾳ γε σῇ. Ε. Μυκήναις — certe placuit *Sam. Battierio*, qui *Grotianam* non viderat Phoeniſſarum Editionem: me, praeter Codices, ſequentia potiſſimum movebant, ut alteram lectionem, Ἀδικίᾳ γ᾽, ὦ θεοί. reciperem: huc enim referendum Eteoclis illud, Μυκήναις, μὴ ᾽νθάδ᾽ ἀνακάλει θεούς. vidit hoc etiam *Langius*. ut omnibus conſtet, hanc eſſe genuinam lectionem, duo tantum loca ſubiiciam. *Eurip.* Iphig. in Taur. v. 780 Π. Ὦ θεοί. Ι. τί τοὺς θεοὺς ἀνακαλεῖς ἐν τοῖς ἐμοῖς; Philoctetae, ἰὼ θεοί, ingemiſcenti, Neoptolemus in *Soph.* Phil. v. 735, Τί τοὺς θεοὺς ὧδ᾽ ὧδ᾽ ἀναστένων καλεῖς; hoc in loco cum ἰὼ θεοί extra verſum ponatur, ſic inter trochaicos quoque fortaſſe quis collocandum hariole-

tur

POL. Per tuum fcelus. ETE. Myccnis quære non iftic Deos.
POL. Iuris es contemtor. ETE. at non perduellis patriæ.
POL. Eripis partem bonorum. ETE. fpero mox vitam quoque.
POL. O pater, quæ patior audis? ETE. quæ facis, multo magis.
POL. Tuque mater: ETE. nuncupari quam tua voce eft nefas.
POL. Vrbs mea. ETE. I, profectus Argos invoca Lernes aquas.

POL;

tur ὦ θεοὶ, tumque adoptandum praeterea quod *Grotius* dederat: ego vero Codicum hic malim auctoritate niti. Utrum autem dicatur Μυκήναις, an Ἀδικίᾳ γ', ὦ θεοί. ἐν Μυκήναις, nihil interest; ut apud alios frequenter, apud *Euripiden* in talibus omittitur interdum praepofitio.

Vs. 615 —— Οὐ θεμιτόν σοι μητέρος ὀνομάζειν κάρα.] *Grotii* lectio, οὐ θέμις σοι, fi Codicibus plerisque niteretur, caufae nihil effet cur alteri poftponeretur; fed hanc, *Kingio* quoque probatam, Codices agnofcunt Leidenfes, Cantabrig. Flor. In altero Leidenfium legitur, οὐ θεμιτὸν ὀνομάζειν μητρὸς κάρα· perperam; e compendio fcribendi patet, qua fide dederint Doricum ματρός. —— Vs. 616, Ὦ πόλις. μολὼν ἐς Ἄργος —— obverfabatur Grammatico, qui ad *Ariftoph.* Plut. v. 601, Ὦ πόλις Ἄργους, κλύεθ' οἷα λέγει· μετείληπται, inquit, ὁ στίχος ἐκ Φοινισσῶν Εὐριπίδου. errorem *Thomas Mag.* errat in v. Πόλις, dum ducem fuum deferit, non diffimilem; quae legerat apud *Ariftophanem*, velut ex *Euripidis* excitans Orefte, verbo πάσχω pro λέγει pofito. Videri poterat Comicus *Euripidis* refpexiffe verfum e Supplic. 807, Ὦ πόλις Ἀργεία, τὸν ἐμὸν πότμον οὐκ ἐσορᾶτε; fed vir Summus monuit partem verfus fecundam in Medea legi; Mede-

ΠΟΛ. Εἶμι, μὴ πόνει, σὲ δ' αἰνῶ, μῆτερ. ΕΤΕ. Ἔξιθι χθονός.

ΠΟΛ. Εἶμι, τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰσιδεῖν· ΕΤΕ. οὐκ ἂν τύχοις.

ΠΟΛ. Ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς. ΕΤΕ. οὐδὲ τάσδ' ὄψει ποτέ.

ΠΟΛ. Ὦ κασίγνηται. ΕΤΕ. τί ταύτας ἀνακαλεῖς γ', ἔχθιστος ὤν;

ΠΟΛ. Μῆτερ, ἀλλά μοι σὺ χαῖρε. ΙΟΚ. χαρτὰ γοῦν πάσχω, τέκνον;

ΠΟΛ.

deae autem *Euripideae* alia nonnulla praeterea Comicus in Plutum, risus captandi gratia, recepit: exemplo sit Pluti v. 114. Οἶμαι γὰρ οἶμαι, ξὺν θεῷ δ' εἰρήσεται, Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Atticam vetulam potius decebat, quam ferocissimam Medeam, quod hanc dicentem facit *Eurip*. Med. v. 625. σὺν θεῷ δ' εἰρήσεται. indidem alterum etiam hemistichium *Aristophanis* suspicor derivatum: versu Medeae 916 vulgatur, Οἶμαι γὰρ ὑμᾶς· sed non absurde credi poterit, olim lectum: Οἶμαι γὰρ οἶμαι, τῆσδε γῆς Κορινθίας Τὰ πρῶτ' ἔσεσθ', ubi proxime σὺν θεοῖς praecesserat; quod, in sermone quotidiano contritum, in ambiguo sensu venuste iocantibus commode nonnunquam inserviit: Doctis nota sunt urbana *Diogenis* & *Stratonici* dicta; quibus etiam usi sunt *Dan Heins*. Lect. *Theocr*. c. XXI, p. 366. b. *Aeg. Menag*. in *Diog. Laërt*. VI, § 69.

Vs. 618 Εἶμι· τὸν δὲ πατέρα μοι δὸς εἰσιδεῖν.] *Grotium* sequor, &, quos ille, forte Codd. Parisinos. Per Edd. haec erat vulgata lectio: Ἔξειμι. πατέρα δὲ (Mſ. Leid. B δέ γε) μοι δὸς ἰδεῖν. Ε. οὐκ ἂν τύχοις. Leid. A, B, & Flor. praebebant εἰσιδεῖν· hoc, cum invenisset in Cod. Cant. recepit *Barnes*. in notis absurdae, quam posuerat, coniecturae locum esse negans, *ubi Authoritas adest tam sancta*: Docti rident istiusmodi verborum inanias. *Kingius*, Codices mendosos esse fassus, *Grotii* lectiones tandem adprobat. Mitto *Langium*, quodque is imputat *Salmasio*, Ἐξ-

POL. Ibo: laus ingens tibi ſit, mater: ETE. exi protinus.
POL. Iamque eo: patrem videre da ſenem: ETE. nón impetras.
POL. Virgines ſaltem ſorores. ETE. at nec has tueberis.
POL. O ſcrores. ETE. & quid iſtas, queis es odium, nominas?
POL. Iam vale, mater. IOC. valere, nate, quæ patior vetant,

POL.

Ἔξιμι. Noſtrum verſum Εἶμι ſicut optime orditur, diſplicet idem illud Εἶμι verſus praecedentis initio, quo ſcriptum fuiſſe hariolabar: Εἶα, μὴ πόνει, —— hoc, ſi Lectori perito non diſplicet, facile poterit adfirmari.

Vs. 619 Ἀλλὰ παρθένους ἀδελφάς.] Si Codices interſertum γε praebuiſſent, non ſpernerem Ἀλλὰ παρθένους γ' ἀδελφάς· *ſed ſorores ſaltem virgines.* Infra v. 1665, Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι. *Soph.* Oed. in Col. v. 1272, Πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι. verum ἀλλὰ ſaepenumero vel ſolum *ſaltem* denotat. *Soph.* El. v. 417. Λέγ' ἀλλὰ τοῦτο. Schol. κἂν τοῦτο. *Eurip.* Iphig. in Aul. v. 1239. Ἵν' ἀλλὰ τοῦτο κατθανοῦσ' ἔχω σέθεν Μνημεῖον· —— In verſu ſequenti, quod praeferebant Editiones, γ' obliteravit *Barneſius*; hunc *Pierſ.* & *King.* ſequuntur; eo reducendum quoque cenſui, quia legebatur in Mſſ. Leidanis.

Vs. 621 —— χαῖρε. Ι. χαρτὰ νῦν πάσχω, τέκνον.] Reſpicit hunc locum *Euſtathius* de Iſmeniae & Iſmenes Amor. VII, p. 270. Ἰσμηνία, χαίρεις· ἐγὼ δὲ, ἀλλ' οὐ χαρτὰ πάσχω. In *Eurip.* Hec. v. 427, Polyxenae χαῖρε dicenti reſpondet Hecuba, Χαίρουσιν ἄλλοι, μητρὶ δ' οὐκ ἔστιν τόδε. quod poſtremae voci fuerat adſcriptum interpretamenti loco, χαρά, tanquam *Euripideum* per Editiones non tantum ſed & Codices ſcriptos fuit propagatum, genuinum τόδε ſervavit de tribus Leidanis unus, recens ille quidem, ſed ex optimo deſcriptus. *Eurip.* Alc. v. 510 Ἄδμητε καὶ σὺ χαῖρε,

ΠΟΛ. Οὐκ ἔτ' εἰμὶ παῖς σός. ΙΟΚ. εἰς πόλλ' ἀθλία
πέφυκ' ἐγώ.
ΠΟΛ. Ὅδε γὰρ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζει. ΕΤΕ. καὶ γὰρ ἀνθ-
υβρίζομαι.
ΠΟΛ. Ποῦ ποτε στήσῃ πρὸ πύργων; ΕΤΕ. ὡς τί μ'
ἱστορεῖς τόδε;

ΠΟΛ.

A. Θέλοιμ' ἄν· ἐκεῖνον δ' ὄντα σ' ἐξεπίσταμαι. δ' e Codice est Flor. contra vero Gadatae, χαῖρε dicenti, Cyrus ore *Xenophontis* K. Π. v, p. 128. B. ἀλλὰ ποιῶ ταῦτ' ἔφη· σὺ γάρ μοι σὺν τοῖς θεοῖς οὐ κελεύεις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀναγκάζεις χαίρειν. *Sophocles* Elec. v. 1484. Χαίροις ἄν, εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε. *Aristaenet.* I Epist. XXII, p. 54. *Charisius*, χαίροις, εἶπε, φιλτάτη· ἡ δὲ, καὶ πόθεν ἂν ἐμοὶ γένοιτο χαίρειν; ubi mox legi malim: τί δαί; μή τι πρὸς θεῶν νεώτερον συμβέβηκεν; *Plato* Protag. p. 310. B. μή τι νεώτερον ἀγγέλλεις; *Basilius* epistolam sic orditur XLIV, Χαίρειν οὐ λέγομεν, ὅτι οὐκ ἔστι χαίρειν τοῖς ἀσεβέσιν.

Vs. 622 -- Εἰς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ.] Olim haec erat lectio vulgata: Εἰς πολλά γ' ἀθλία π. ε. *Grotius* dedit: Εἰς πόλλ' ἀθλία γε π. ε. *Barnes.* e Cod. Cant. Εἰς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ· hoc coniectura *Battierius* etiam adsequutus est, &, suavius aures accidens, atque in Leidensibus Codd. inventum, prioribus antetuli. Neminem, haec sola legentem, offendere poterit illud, Εἰς πόλλ' ἀθλία· Phoen. v. 1636, Ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ. erat Oedipus πανάθλιος· *Nam is demum miser est, cuius nobilitas miserias Nobilitat.* ex *Euripidis* Alexandro legitur in *Stobaeo Grot.* p. 439. Ὡς οὔτις ἀνδρῶν εἰς ἅπαντ' εὐδαιμονεῖ. sed sequentia spectanti verisimile saltem videbitur, hic legendum: Ὡς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ.

Vs. 624 —— ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε;] Ista sic scripta vulgavit in *Epicteteis Arriani* Clar. *Io. Uptonus* L. II, C. XXII, p. 313. ubi ante legebatur interpretamentum verbi ἱστορεῖς, ἐρωτᾷς nimirum. —— Vocibus ὡς τί supra scriptum in Codice Leid. B εἰς τί, utrum veluti diversa lectio, an vice supplementi latet. Non equidem arbitror, *quamobrem* (πρὸς τί; vel εἰς τί; vel τί;) vocibus ὡς τί, simpliciter positis, designari: loca nemo mihi sobrius obiiciet, in quibus ὡς, quarto casui iunctum, tantumdem valeat ac εἰς vel πρός. In *Euripideis* etiam aliquoties legitur ipsum illud ὡς τί, sed, ut ar-

POL. Non ſinor tuus videri. IOC. nata ſum
multa ad mala.

POL. Iſte nos per vim laceſſit. ETE. & la-
ceſſor denuo.

POL. Ante turres ſtabis ecqua parte? ETE.
cur interrogas?

POL.

arbitror, ſemper in alium ſenſum adhibetur: Iphig. Taur. v. 557, ὡς τί δὴ θέλων; Rheſo v. 99, Σὺ δ' ὡς τί δράσων πρὸς τάδ' ἐξοπλίζῃ χέρα; *tanquam quid facturus?* in ὡς τί δὴ alibi participium illud, vel δράσας, vel δράσοντα, relinquitur ſubaudiendum, Oreſtis v. 797. Iphig. Aul. v. 1342. Ion. v. 525. Ὡς δή τι φίλτρον τοῦτ' ἔχων ῥάων ἴσῃ, legitur in Herc. Furente v. 1407. Non tamen vulgatum ὡς ſollicitarem, ubi ſuppreſſa forte cenſeri poſſet praepoſitio, niſi paulo legeretur ante εἰς in verſu, qui noſtrum illud ὡς haud ſane reſpuit. Suſpicor in vicinis verſibus voces ὡς & εἰς iam olim ſedes commutaſſe, ſcriptum autem a Poëta v. 622, ——— ὡς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ. noſtro verſu 624, ——— εἰς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; *quamobrem hoc ex me ſciſcitaris?* *Sophocles* Trachin. v. 407, Σὺ δ' εἰς τί δή με τοῦτ' ἐρωτήσας ἔχεις. idem illud *Pierſonus* Veriſim. p. 20, ſagaciter detexit in *Euripidis* Iphig. Taur. v. 494, ——— ἐς τί δή σοι τοῦτ' ἐν ἡδονῇ μαθεῖν; concinit in eumdem ſenſum v. 496, Τί δ' ἄν, μαθοῦσα τίδε, πλέον λάβοις, γύναι; Antholog. III, c. VI, ep. 5. ——— ἐς τί δὲ τοῦτο; IV, c. XII. ep. 25. *Philippus*: Ἐς τί δὲ ταῦτ' ἐνέδυς ἀνδροκτόνα; epigr. 50, v. 3. ——— ἐς τί δὲ τρισσὰ Στέμματα χερσὶν ἔχεις; ——— Prius illud Vs. 622, Ὡς πόλλ' ἀθλία πέφυκ' ἐγώ. eo praetulerim, quia praepoſitio plerumque ſemper omitti ſolet in talibus. *Aeſchyl.* Agam. v. 1304, Ὦ πολλὰ μὲν τάλαινα, πολλὰ δ' αὖ σοφὴ Γύναι· *Sophocles* Phil. v. 254, Ὦ πόλλ' ἐγὼ μοχθηρὸς, ὦ πικρὸς θεοῖς. *Euripides* Hec. v. 427, ——— ὡς δὲ πάντα δυστυχῶ. *Soſiphanes* *Stobaei* Tit. XXII, p. 187, 10. Ὦ δυστυχεῖς μὲν πολλὰ, παῦρα δ' ὄλβιοι Βροτοί· invenerat illud παῦρα *Soſiphanes* in loco *Soph.* Aj. v. 1041. Πολλοὶ μὲν ἐχθροὶ, παῦρα δ' ὠφελήσιμοι· ——— Tandem ὡς vocibus πόλλ' ἀθλία praefigitur aptiſſime, ſignificans, *ut*, vel *quam*: *quam ego ſum in multis calamitoſa!* Exempla requirenti dabit *Sophocles* El. v. 508, 926, 1169, 1302. Trach. v. 398, 637, 676, 747, 1097. &c. Hoc non cadet in du-

ΠΟΛ. Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. ΕΤΕ. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει.
ΙΟΚ. Ὦ τάλαιν' ἐγώ. τί δράσετ', ὦ τέκν'; ΕΤΕ. αὐτὸ σημανεῖ.
ΙΟΚ. Πατρὸς οὐ φεύξεσθ' Ἐριννῦς; ΠΟΛ. ἐῤῥέτω πρόπας δόμος.
ΕΤΕ. Ὡς τάχ' οὐκ ἔθ' αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος.
ΠΟΛ. Τὴν δὲ θρέψασάν με γαῖαν, καὶ θεοὺς μαρτύρομαι,
Ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός,

Δοῦ-

dubitationem, utrum iſta duo his ſedibus conveniant, ſed an non vulgata quoque ſtare poſſint, quod, ſi quis pertendere velit, non valide negaverim.

Vs. 625 Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε.] Cum praecedenti hic quoque proſtat in Epictetεis *Arriani* II, c. XXII, *Euripidis* non nominati trochaicus: integrum *Arriani* locum, ſic ibi diſputantis, ut τὸ φιλεῖν ſolius eſſe ſapientis evincat, adponam e p. 312, 313. ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης οὐκ ἦσαν ἐκ τῆς αὐτῆς μητρός, καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρός; οὐκ ἦσαν συντεθραμμένοι, συμβεβιωκότες, συμπεπωκότες, (ſic recte corrigit *Io. Uptonus*, p. 161.) συγκεκοιμημένοι, πολλάκις ἀλλήλους καταπεφιληκότες; —— ἀλλ' ἐμπεσούσης εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ κρέως (*velut carnis fruſto canibus adulantibus obiecto*) τῆς τυραννίδος, ἴδε οἷα λέγουσι, Π. Ποῦ ποτε στήσῃ πρὸ πύργων; Ε. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; / Π. Ἀντιτάξομαι κτενῶν σε. Ε. κἀμὲ τοῦδ' ἔρως ἔχει. / καὶ εὔχονται εὐχὰς τοιάσδε. Iſthic loci deeſſe ſuſpicor, quas olim poſuerat *Arrianus*, utriusque fratris malas preces, e Phoen. v. 1376, 1377. & 1383, 1384. ubi quia genuinis ſpuria ſunt intericcta, iſtam quoque vellem in *Arriano* redimi poſſe iacturam, quam non magni fecerit Philoſophus.

Vs. 626 —— Ε. αὐτὸ σημανεῖ.]

E-

POL. Stabo contra & te necabo. ETE. me lubido eadem tenet.
IOC. Perditam me. quid paratis filii? ETE. res deteget.
IOC. Nil patris diras timetis? POL. tota dispereat domus.
ETE. Quando tandem noſter enſis feriari deſines?
POL. Denuo ſuperos humique teſtor altricis ſolum,
En miſer, contemtus, exſul, patrio exturbor lare,

Mo-

Eteoclis fuerit ex *Euripidis* mente, an Polynicis, dubitari poteſt: Eteocli facile potuerunt a librario tribui, qui hemiſtichia, quae praecedunt, huius eſſe meminerat. In Leidenſi Cod. B perſona praefigitur Polynicis, forſan & in aliis: talia fere negligimus in Codicibus conferendis: mihi videntur tamen Eteoclis, animo iam tum agitantis, quod effecit poſtmodum: Αὐτὸ σημανεῖ, vel, αὐτὸ δείξει ſolemnis erat formula ſciſcitantibus eventum exſpectandum deſignantis; vel ſimpliciter ſignificans, *res ipſa indicabit*, aut *indicat*. *Euripides* in Bacch. v. 974, —— τάχα δ' αὐτὸ σημανεῖ. quod omittebatur vulgo, Tragicus etiam addidit in Androm. v. 264. —— τὸ δ' ἔργον αὐτὸ σημανεῖ τάχα. Or. v. 1131. Εἴτ' αὐτὸ δηλοῖ τοὔργον, ἢ πίνειν χρεών. parum diſtat in Helena v. 150. Πλοῦς, ὦ ξέν', αὐτὸς σημανεῖ. Recte *Suidas*: Αὐτὸ δείξει. παροιμία· ἐλλείπει τὸ ἔργον. ubi notat *Kuſter*. cum *Gatakero* ad *M. Anton.* XI, § 15. conferri poterit *A. Schottus* ad *Suidae* Prov. p. 376. ſed haec dudum dederat *Erasmus* in Prov. *Res indicabit*.

Vs. 630 Ὡς ἄτιμος, οἰκτρὸς πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός.] *Indigne exigor patria innocens*, e *Naevii* Danaë legitur apud *Non. Marc.*

 ap-

Δοῦλος ὢς, ἀλλ᾽ οὐχὶ ταὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου
γεγώς.
Κἄν τι σοι, πόλις, γένηται, μή με, τόνδε δ᾽ αἰτιῶ·

[Οὐχ

p. 291, 5. Quod olim hic legebatur Ὡς ἄτιμος οἰκτρῶς κ. tentabat *Battierius* Ὡς ἄτιμος, κ᾽ οἰκτρῶς κ. sed Codices scripti, quibus caruit, dederunt aptissimum ἄλιμος· quod expressere *Grotius*, *Barnes*. *Piers*. *King*: hoc etiam in Leidensibus & Flor: vid. vers. 1749.

Vs. 631 Δοῦλος ὢς, ἀλλ᾽ οὐχὶ ταὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου γεγώς.] Scribendi compendium pepererat πρὸς Οἰδίπου. *Gul. Canterum*, recte πατρὸς corrigentem, deinceps sunt Editores sequuti. *Sam. Battierius* in schedis „*Prius*, „ inquit, *quam illud Canteri vidissem, putavi sic scribendum esse versum, quod non omnino est reiiciendum*: —— οὐχὶ „ ταὐτοῦ εἰ πρὸς Οἰδίπου γεγώς." hoc vereor ut Graecum sit: εἰ πρὸς αἵματος nihil huc facerent. Genuinum utique πατρὸς, quod saepius eamdem subiit corruptelam. Ex Codice Flor. hanc *Is. Vossius* excerpserat lectionem, —— οὐχὶ τ᾽ αὐτοῦ πατρὸς Οἰδίπου μολών. si postremum illud plures libri scripti praeferrent, dignum esset, quod expenderetur.

Vs. 632 Κἄν τι σοι πόλις γένηται, μή με, τόνδε δ᾽ αἰτιῶ·] *Kingii* lectionem repraesentavi, non ut genuinam, sed ut e Ms. petitam, *Scholiastis* auctoritate munitam, atque aliis, quae prostant, praeponendam: eadem in mentem venerat *Sam. Battierio*, nec non *Ioanni Piersono*: olim fuerat vulgatum: —— μή με τῶνδ᾽ αἰτιῶ· sex septemve diversas lectiones *Kingius* in notis commemorat, atque, inde repetitas, in Specimine *Langius*: istam crambem hic reponi necesse non est; Codicum tamen scriptorum lectiones adponam: in duorum Britannicorum altero μή με τῶνδ᾽ αἰτιῶ legebatur; in altero μ. μ. τῶνδ᾽ δ᾽ αἰτιῶ. Proxime veterem, ut puto, lectionem duo Leidenses accedunt; alter A praefert: —— μή με τῶνδε δ᾽ αἰτιῶ· Ms. B —— μή με τῶνδε γ᾽ αἰτιῶ· unam si literam Γ mutaverimus in Π, veram, nisi fallor, & antiquam reprehendemus scripturam:

Κἄν τι σοι πόλις γένηται, μή με τῶνδ᾽
ἐπαιτιῶ.

Et si quid tibi civitas malorum evenerit, horum ne me incuses, vel, *ne mihi culpam imputes*. Habet, fateor, illud a me quoque vulgatum in contextu, quo se docto possit Lectori commenda-

More servi, non ut uno patre natus Oedipo.
Civitas huic imputato siquid eveniet tibi:
Non

dare, tanquam altero vehementius, μή μοι, τόνδε δ' αἰτιῶ· *si quid tibi contigerit mali, non me, sed huncce, incuses.* Scholiasta recentior: μὴ ἐμὲ αἰτιῶ, τόνδε δὲ, ἤγουν Ἐτεοκλέα, addens ὅτι χρὴ χαίρειν τὸ ἄρχειν. his subiecta monstrant Grammaticum tamen veterem invenisse lectionem τῶνδ' in suo Codice; neque aliam alter repererat, explicans *Euripidea* hunc in modum: ἐάν τι δὲ σοι συμβῇ κακὸν ὑπ' ἐμοῦ, ὦ πόλις, μή μοι τούτων αἰτιῶ. —— Praeterea simplex αἰτιῶ, *incusa*, frequentatur eadem structura. *Eurip.* Med. v. 605. Αὐτὴ τάδ' εἵλου· μηδέν' ἄλλον αἰτιῶ. *Soph.* Oed. Tyr. v. 616. Γνώμῃ δ' ἀδήλῳ μή με χωρὶς αἰτιῶ. *Aristoph.* Ran. v. 643. Αὑτὸς σὺ σαυτὸν αἰτιῶ. deterius est quod ibi e Mſ. notatur. —— me tamen haec non movent, ut scriptorum Codicum lectionem τῶνδε, verbo congruam, librariis aut sciolis tribuerem: ubi τι praecesserat, illis certe pluralis τῶνδε displicere poterat, qui hunc transitum a singulari ad plurativum non meminerant Tragicis inprimis in talibus adamatum: Μή μοι, τόνδε δ' αἰτιῶ in Sophista recentiori potius probem, quam in *Euripide.*

Tandem simplici non minus frequens, ista quoque structura, compositum ἐπαιτιᾶσθαι etiam apud Atticos Poëtas. *Sophocles* Oed. Tyr v. 653. —— ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν, Addatur Antig. v. 495. El. v. 606, 634. μηδ' ἐπαιτιῶ τοὐμὸν στόμ'· *Aeschylus* Prom. v. 973. Ἦ κἀμὲ γάρ τι συμφορᾶς ἐπαιτιᾷ. vulgatur ibi συμφοραῖς. Eruditum *Abreschii* monitum p. 64. non impedit, quominus alterum ibi praeferam: usitatam namque structuram mutandi nihil caussae Tragicus habebat. *Euripides* Heraclid. v. 462. Ὦ πρέσβυ, μὴ νῦν τήνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν. ubi, si Codices praeberent, τῶνδ' ἐπαιτιῶ πόλιν vulgatae non postponerem. vid. *Aristoph.* Vesp. v. 1438. *Thucydid.* VI, c. 28. ὧν καὶ τὸν Ἀλκιβιάδην ἐπῃτιῶντο. Simplex eadem, ut notum, adhibetur structura: *Isocrates* p. 348. E. πάντων αὐτὸν τῶν γεγενημένων αἰτιῶνται. &c. utrumque etiam diversa: *Antiphon.* p. 112, 29. ὃ ἐπαιτιῶμαι τὴν γυναῖκα ταύτην. *Xenophon* K. Π. VII, p. 183. A. οὐκ αἰτιῶμαι οὐδὲ τάδε τὸν θεόν. Est, ubi simplex locum non reperiat: *Eusebius* Praep. Evang. I, p. 34. c. scripserat: πλάνην Ἕλλησιν ἐπαιτιᾶ-

[Οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι
χθονός.]
Καὶ σὺ Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα
χαίρετε,
Ἥλικές θ' οἱ 'μοὶ, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα.
Οὐ γὰρ οἶδ', εἴ μοι προσειπεῖν αὖθις ἔσθ' ὑ-
μᾶς ποτε.
Ἐλπίδες δ' οὔπω καθεύδουσ', αἷς πέποιθα, σὺν
θεοῖς,
Τόνδ' ἀποκτείνας, κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας
χθονός.

ΕΤΕ.

πᾶπαι, non αἰπᾶπαι, prouti vulgatur. Activa legitur hic illic utriusque verbi forma, sed perperam.

Vs. 633 [Οὐχ ἑκὼν γὰρ ἦλθον, ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός.] Vera quidem haec, sed odiose repetita: dixerat ab hinc tertio versu Polynices: Ὡς ἄτιμος, οἰκτρὸς πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός· quid obsecro distat — ἄκων δ' ἐξελαύνομαι χθονός; *invitum arma movisse se* dudum iam fuerat obtestatus v. 437, — ἀκόντως Τοῖς φιλτάτοις γ' ἐκοῦσιν ἦγον ἐνθάδε. Eruditi Lectoris optio sit, *Euripidine* versus inutilis sit attribuendus, an interpolatori; si mihi datur libera, posterius elegerim.

Vs. 634. Καὶ σὺ Φοῖβ' ἄναξ Ἀγυιεῦ,] *Ratallerus*: *O compitorum Phoebe custos.* Non video, quid impulerit *Iosephum Wassium* ad *Thucyd.* VI, c. 28. ut distingui maluerit: Καὶ σὺ Φοῖβ' ἄναξ, Ἀγυιεῦ, καὶ μέλαθρα, χαίρετε· nam, quem sic dici noluit, Apollinis *Aguieus* cognomen fuisse, vel ex *Horatio* notum IV Carm. VI, 28. ubi memorantur Ἀγυιάτιδος θεραπεῖαι *Eurip.* Ione v. 186, praeter alia non adspernanda nostrum locum attulit *Barnesius.* vid. *Flor. Christian.* in *Aristoph.* Vesp. v. 870. (ubi Scholia diligentius debuerant cum *Harpocratione* in Ἀγυιᾶς comparari) *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* h. in Dian. v. 144. in Del.

Vs

Non volens veni, paterna nec volens pellor domo.
Iam vale custos viarum Phœbe, & æquales mei,
Aulaque & simulachra Divûm victimis gaudentia.
Nescio permittar an vos alloqui post hunc diem:
„ Nec tamen spes dormit omnis (Dis enim fido bonis)
Hoc peremto regna patriæ me potiturum meæ.

ETE.

v. 293. & ad *Hesych.* in Ἀγυιεὺς citatos.

Vs. 635 Ἥλικές θ' οἵ μοι, θεῶν τε δεξίμηλ' ἀγάλματα.] *Grotius* recte vulgavit οἵ μοι, prouti scriptum in Flor. quod in reliquis prostat Editionibus οὔ μοι nihil habet quo se tueatur, praeter exemplorum quamdam similitudinem nostris in exemplaribus: In *Aristoph.* versu ap. *Athen.* x, p. 422. F. Ὥρα βαδίζειν μοι 'στὶ πρὸς τὸν δεσπότην· nemo facile ferat μοὐ 'στὶ, eadem est in similibus ratio. —— Δεξίμηλ' ἀγάλματα (non sane *simulacra*, sed *altaria* victimis recipiendis destinata) respexit forsan *Accius* in Phoenissarum verbis, quae *Nonius* servavit p. 174. 1. quaeque *Scaliger* in *Varron.* p. 131. emendatius scripta retulit ad alium Phoen. *Eurip.* locum: *Delubra coelitum, mari* (ed. *maris*) *sanctitudines.* ubi forte scribendum, *in aris*: Quid si, *Delubra Zethi, in aris sanctitudines?* ut illa sint *Euripidis* v. 609. θεῶν τῶν λευκοπώλων δώμαθ'· hac, δεξίμηλ' ἀγάλματα, si non sint, certe respiciant. δεξίμηλον ἐσχάραν *altaris craticulam* dixit *Eurip.* Androm. v. 1138. *altaria*, δεξιπύρους θεῶν θυμέλας in Supplic. v. 64.

Vs. 638 κρατήσειν τῆσδε Θηβαίας χθονός.] Aliorum Codicum ante consensus exspectandus, quam in hunc versum recipi dignum sit τῆσδε Θηβαίων χθονός· quod praebet

ΕΤΕ. Ἔξιθ᾽ ἐκ χώρας· ἀληθῶς δ᾽ ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ
Ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ νεικέων ἐπώνυμον.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

ΧΟ. 1 Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν·

2 Τύ-

Ὁ Κάδμος ἦλθεν εἰς τήνδε τὴν γῆν

ὁ

bet Mſ. Leid. B. τῆςδε Θηβαίας χθονὸς legitur in Bacch. v. 1041, 1200. Phoen. v. 294. τῇδε Θηβαίᾳ χθονὶ, v. 783, 890. addatur v. 1108, 1239. In Rheſi v. 471, δὸς σοὶ στρατεύειν γῆν ἐπ᾽ Ἀργείων θέλω· Mſ. Flor. legit Ἀργείων.

Vs. 639 Ἔξιθ᾽ ἐκ χώρας.] Recte *Barneſius* e Mſ. recepit, pro Ἔξελθ᾽ ἐκ χώρας· idem illud, e Pariſinis Codd. petitum, a *Grotio* potuerat accepiſſe: Ἔξιθι quoque legerat in Flor. Cod. *Voſſius*. Ἔξιθ᾽ ἐκ χώρας invenitur in A Leid. Sed in altero B Ἔξιθι χθονός· hoc, niſi fulcrum addatur γ᾽, trochaicum corrumperet; debetur autem deſcriptori, qui meminerat legi ſupra v. 617.

Vs. 639 —— ἀληθῶς δ᾽ ὄνομα Πολυνείκην πατὴρ Ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ, νεικέων ἐπώνυμον.] Iudex inprimis idoneus, *Quinctilianus* I. O. v, c. x, p. 405. *& illud*, ait, *apud Euripidem frigidum ſane, quod nomen Polynicis, ut argumentum morum, frater inceſſit.* hunc unum locum reſpicit, a *Turnebo* deſignatum: praeterea legitur Phoen. v. 1500, ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ᾽ ἐπώνυμος. Erudite *Grotius* in Prolegom. p. 21. excuſare nititur *Euripidae* peccatum. *Aeſchylus* quidem, *ſui nominis* eſſe Polynicen, dicere non neglexerat, neque tamen in eam incurrit *Quinctiliani* reprehenſionem: vid. Theb. v. 583, 84. & v. 835, 36. *Sophocli* tantum dicitur in Antig. v. 112, Πολυνείκους Ἀρθεὶς νεικέων ἐξ ἀμφιλόγων. *Euſtath.* in Il. I, p. 686, 24. Φερωνύμως καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς —— ὠνόμασται. καὶ τὸ τοῦ Αἴαντος δὲ ὄνομα, καθά φησι Σοφοκλῆς (Aj. 430) ἐπώνυμον ἦν τοῖς ἑαυτοῦ κακοῖς ὡς ἀπὸ τοῦ αἶ,

ETE. Quin abis? nam, nomen indens cœlitum nutu tibi,

Iure Polynicen vocavit odia quærentem pater.

[*Actus primi finis.*]

E P O D I C A.

S T R O P H E.

[*Parodus*]

CHO. Cùm Tyro Cadmus fugiens relicta,

Quæ-

ᾶς, —— καὶ Πολυνείκης δὲ πολλῶν νεικέων ἦν ἐπώνυμος θείᾳ προνοίᾳ, ὡς Εὐριπίδης φησίν. Nominis Ὀδυσσεὺς ex ipso quoque Summi vatis imitatore *Sophocle* potuerat originationem his similem excitasse. Auctor vitae *Sophoclis*, παρετυμολογεῖ δὲ, inquit, καθ' Ὅμηρον καὶ τοὔνομα τοῦ Ὀδυσσέως. Ὀρθῶς δ' Ὀδυσσεύς εἰμ' ἐπώνυμος κακοῖς, / Πολλοὶ γὰρ ὠδύσαντο δυσσεβεῖς ἐμοί. sic ista leguntur in Cod. Reg. Paris. ὠδύραντο, quod apud *Hesych.* legerat, nollem in istum locum intulisset *Menagius* ad *Laërt.* IV, §. 20. Mulierem Σιδηρὼ vocatam, *sui* quoque *nominis* esse dixerat *Sophocles*: vid. *Salmas.* in *Aelii Lamprid.* Commodum p. 122. F. & *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* I, p. 312, 99. Sed fatendum tamen, in his quoque, disparatis ab iis, quae superius attigi in Vs. 27, multo parcius versatum *Sophoclem*, quam *Euripiden*, quod vere monuit Ill. *Ios. Scaliger* Conj. in *Varron.* p. 146. cuius observatis qui *Burmanno* quoque citatum addiderit *Hieron. Columnam* ad *Enn.* fragm. p. 240, 241, is huius generis habebit affatim. In Aeschyleis quae supersunt nescio num praeter designatum quidpiam inveniatur tale, nisi nomen *Epaphi. Aesch.* Prometh. V. v. 849. Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς θιγημάτων Τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· vulgatur absurde τῶν Δ. γεννημάτων. egregiam correctionem veluti *Peyraredi* posuerat in margine libri sui *Ios. Scaliger.* *Hesychius*: Θιγημάτων, μιασμάτων. —— Quod ultimum adfert *Columna*, distichon inficetum, tanquam spurium, *Ovidio* pronunciat indignum Celeberr. *P. Burmannus* ad Heroid. XXI, v. 209.

2 Τύριος, ὦ τετρασκελὴς
3 Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα
4 Δίκε, τελεσφόρον διδοῦσα
5 Χρησμὸν, οὗ κατοικίσαι;
6 Πε-

ὁ Τύριος, οὗ χάριν ἡ τετράπους μόσχος ἔῤῥιψεν ἑαυτὴν αὐτόματον πτῶμα, μὴ ὑπό τινος πληγῆς γεγονὸς, διδοῦσα τέλος φέροντα τὸν χρη-

209. cui ſane libenter adſentior; neque tamen talibus vel ipſe prorſus abſtinuit *Ovidius*: Epiſt. ex Ponto IV, XIII, 2. —— *quod es, vere, Care, vocaris.* XVI, 17. *Ingeniique ſui dictus cognomine Largus.* Sed haec non invenuſta ſunt, ut nec illud in Anthol. III, XV, ep. 3. Πανσανίαν ἱερὸν ἐπώνυμον· quaeque ſunt eiusdem generis; a quibus multum diſtat illud in *Acontii* Graeco nomine quaeſitum in Latino carmine *acumen*; quod, ut Ennianum de *Andromache*, quaeque ſunt ſimilia, Latinis auribus non minus abſurda videri debuerunt, quam Graecis videbitur, quod de *Nabale* legitur in Alexandrina verſione I *Reg.* XXV, 25. κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ οὗτός ἐστι· Νάβαλ ὄνομα αὐτῷ καὶ ἀφροσύνη μετ' αὐτοῦ. נבל שמו ונבלה עמו Nemo, niſi ſciens Orientalium dialectorum, intelliget in *Sirach.* VI, 22. Σοφία κατὰ τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐστι, —— οὐ πολλοῖς φανερά. quaeque ſunt in iſthoc libello ſimilia c. XLIII, 8. & XLVI, 1. Ἰησοῦς —— ἐκλήθη κατὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ μέγας ἐπὶ σωτηρίᾳ. κ. τ. λ. —— Sed haec nihil ad *Euripidae* locum, quem *Io. Daviſius* profert ad *Ciceron.* de N. D. II, c. XXXI. p. 181. ut oſtendat ante *Platonem* τῆς [illegible] *Euripiden* commemoraſſe.

Vs. 642, 43 —— ὦ τετρασκελὲς / Μόσχος ἀδάμαστον πέσημα / Δίκε,] Poſtremum verbum e colo tertio retulit ad quartum *Kingius*, Codicis & Scholiaſtis auctoritate; huius ductu *Battierius* idem viderat. Iſthaec praeterea ſic convertit *Kingius*: *cui quadrupes Vitula indomitum corpus Proſtravit*: corrigendum ſcilicet ratus, ἀδάμαστον τὸ σῶμα Δίκε· excitat e Bacchis v. 600, Δίκετε πέδοσε τρομερὰ σώματα, Δίκετε, Μαινάδες, *proſternite.* *Langius* vulgatam hic lectionem adverſus *Kingium* tueri voluit: mihi, quid ſit antiquitus a Poëta profectum, non liquet. Μόσχος ἀδάμαστος eſt *indomita iuvenca*; *Neſcia aratri*, nul-

Quæreret Phœbo monitore ſedes,
Sponte ſe ſtravit quadrupes iuvenca,
Neſciens tardi iuga curva plauſtri,
Sorte monſtrato recubans in agro,
Le-

χρησμὸν, ὅπου οἰκεῖσθαι ἐποίησε

πό-

nullo collum Signata iugo: Cadmea iuvenca, quam dixerat *Ovid.* Met. III, 16, *Nullum ſervitii ſignum cervice gerentem:* ibid. v. 23, *Procubuit, teneraque latus ſubmiſit in berba:* taurus, qui Iovem tegebat amatorem, II, 865, *latus in fulvis niveum deponit arenis:* Ὤκλασεν, in Europa *Moſchi* v. 99. *Luciano* de Saltat. § 41. memorantur p. 292, Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὀκλάσις· de eadem *Pauſan.* IX, p. 733. Cadmo, ait, manendum erat, ἔνθα ἡ βοῦς ἔμελλε καμοῦσα ὀκλάσειν. de Cadmea *Nonnus* Dionyſ. IV, p. 132, 12. Καὶ βοὸς ὀμφήεσσα χαμευνάδος ὤκλασε χηλὴ, Ἄστεος ἐσσομένοιο σφρήγιδος. Minus, in hac re proprium *Euripideum* Δίκε tantumdum valet, ac κάββαλεν ὀκλὰξ *Apollonii Rhodii.*

Vs. 645 ἵν' κατῴκισεν / ὁ Πεδία μὲν τὸ θέσφατον Πυροφόρα δόμων ἔχοντα.] Non infeliciter, ut arbitror, corrigo, Πυροφόρ' Ἀόνων· quod, hinc facile natum, Codices inſidet & Editiones, Πυροφόρα δόμων, in quamcunque partem verſaveris, nullam admittere videtur interpretationem, quae ſit ſpecie veri commendabilis: nam quid obſecro ſunt τὰ πεδία τῶν δόμων, *Scholiaſtis* memorata? quorum unus πεδία δόμων πυροφόρα, γλῶ interpretatur πεδία καὶ ἐνορίαν τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτῇ τρέφειν· haec, & reliqua recentiorum quoque, ſunt hominum commenta, quos veritas latet. Colon autem 7 ſtrophae & antiſtrophae ſibi non reſpondent invicem; neque colon 7 antiſtrophae, Κάδμος ἄλοχε μαρμάρῳ· verſus eſt a *Scholiaſte* deſignatus; ſed Glyconius, in cuius prima ſede trochaeo quoque locus conceditur;

Κάδμος ἄλοχε μαρμάρῳ / - υ / - υυ - / υ - /

una voce tranſpoſita, noſter verſus ad hoc poterit exemplum ſic accommodari, ut legatur:

Χρηστὸν, πυροφόρ' Ἀόνων / - υ / - υυ - / υ - /

Praeterea non convenit inter Editores, quomodo ſcribendum ſit quinto colo verbum, κατῴκησε, κατῴκισε, κατῴκισεν, κατῴκισαν

 pro

6 Πεδία μὲν τὸ θέσφατον
7 Πυροφόρα δέμων ἔχρησε,

8 Καλ-

πεδία δὲ σιτοφόρα τῶν δόμων, ὃ χρησμὸς ἔχρησε, γενέσθαι δηλονότι, ὅ-

pro lubitu quisque ſuo vulgantes; neque dubium quin totidem quoque proſtent in ſcriptis libris lectiones; ſed in id, quod mirabar, cum prioribus etiam *Kingius* conſpirat, ut illud verbum, prorſus ad ſequentia non pertinere iudicantes, hinc poſita maiori divulſerint diſtinctione: mihi ſecus videtur, & *Scholiaſtae* quoque veteri, quem hic ſine dubitatione ſequor; is, ἐν ἐνίοις, inquit, τῶν ὑπομνημάτων, ἀντὶ τοῦ, οὗ κατῴκισε, Κατοικίσαι. ὁ δὲ λόγος; πλεονάζοντος τοῦ μὲν, ἀντὶ τοῦ, οὗ κατοικίσαι μὲν καὶ οἱονεὶ κτίσαι τὰ πεδία —— ὁ θεὸς ἐμαντεύσατο, ἔνθα ἡ τῆς Δίρκης πηγὴ καταρδεύει τὰς γύας. Haec eſt vera verborum ſtructura, hic legitimus nexus. Si iam neminem iſthaec inſidet religio, nunquam a metrici dictatis eſſe reſiliendum, ſupra iam idoneo, ni fallor, argumento confutata, commode videbor hunc locum enodaſſe, quem ſic legi velim atque accipi:

—— —— οὗ κατοικίσαι
Πεδία μὲν τὸ θέσφατον
ἔχρησε (πυροφόρ' Ἀόνων)

ubi iuſſerat oraculum urbem condere. Deus edixerat oraculo: Ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοῦς κέρας ἀγραύλοιο Ἵζηται, κλίνῃ τε πέδῳ γόνυ ποιήεντι, —— Ὄχθῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγυιαν. —— *qua requieverit herba, Moenia fac condas, Boeotiaque illa vocato.* nihil differunt iſta duo: κτίσαι πόλιν, *urbem condere*, & κατοικίσαι πεδία· eodem ſenſu dicitur quis *inſulam condere*, κατοικίσαι vel κτίσαι νῆσον· vid. Celeberr. *P. Weſſelingius* Obſ. II, c. XV, p. 208. *Euripidea* ſic interpretari placet: *ubi habitari* (*vel incolis habitandos adſignare*) *campos oraculum iuſſerat*, (*frugiferos Aonum*) ut haec poſtrema duo per ἐπεξήγησιν ex eventu Tragicus adiecerit, ſicut ſequentia, memorans & γύας Δίρκας χλοηφόρους· Cadmi autem aevo ne *Dirce* quidem innotuerat, nedum ut oraculo credi poſſet cum *Aonibus* deſignata. Iam neceſſe non eſſet, ut quam commoda ſit hoc in loco, quo de Cadmi in has oras agitur adventu, *Aonum* mentio, monſtraretur, ſi Doctos tantum lectores ſperarem. Ponam nonnulla, ne his quidem ingrata forte futura: *Tyriis qui quondam pulſus ab oris, Cadmus in Aonia conſtitit exul humo*, Ovid. I Faſt.

Lene quem campi per amœna ſerpens,
Flo-

1 Faſt. v. 490. *Sidonius ex quo Hospes in Aonios iecit ſata ferrea ſulcos.* *Statius* Theb. III, v. 180. Ibid. v. 645. *ſanguine —— Aoniam, & diri ſaturare novalia Cadmi.* de Cadmo *Nonnus* Dionyſ. IV, p. 132, I. Ἀονίης χεδὸν ἦλθε πέδον Βοιωτὸν ὁδεύων. Quae vero πεδία πυρφόρ' Ἀόνων *Euripidi*, (*Homer.* h. in Apoll. v. 228. Θήβης ἀμπέδιον πυρηφόρον.) eadem Ἀόνια πεδία dicuntur *Apollon. Rhod.* III, v. 1184. Καί ῥ' ὁ μὲν Ἀονίοισιν ἐνισπείρας πεδίοισι Κάδμος Ἀγηνορίδης γαιηγενῆ εἴσατο λαόν. de Spartis ſcilicet quinque ſuperſtites ὁ Κάδμος ποιεῖται πολίτας, κατοικίσας αὐτοὺς ἐν Θήβαις, ut ait *Pherecydes* in Schol. ad *Apollon.* l. c. *Moſcho* IV, 37. memorantur Ἀονίῃ πεδίοιο βαθεῖαν βῶλον ὀρύνης. *Aonii campi*, *agri*, *Aonia arva*, *Statio*, Theb. VII, 229, 567. X, 134. XII, 192. Sed nemo ſic eſt *Aonidum* expers, qui Poëtis quibusvis veterem regionis adpellationem ignoret in deliciis fuiſſe. Serpens, quem Cadmus confecit, *Aonius* dicebatur: meminit *Apollonius* III, v. 1177. Ἀονίοιο δράκοντος, ὃν Ὠγυγίῃ ἐνὶ Θήβῃ Κάδμος —— πέφνεν. facillima transformatione ſerpens *Aonius* in *coeleſtem* tranſiit apud *Nonnum* Dionyſ. II, p. 80, 33.

Οὐρανίοιο δράκοντος ἐναυλίσιν ἔμμεν ἀλήτης.

Corrigendum:

Ἀονίοιο δράκοντος ——

ſcriptum fuerat ονιοιο· librarius legit Οὐνίοιο· hoc erat vocis Οὐρανίοιο compendium. Si tanti videtur *Nonnus*, corrigi poterit inſignis eruditi tamen Poëtae locus L. IV, p. 142, 2. de Cadmo canentis: Ἀλλὰ μεθ' ἑρπυστῆρος, μετ' ἄγρια φῦλα γιγάντων Ἐκτήνων προμάχιζε, καὶ ἄορι μάρνατο λαῷ, Βάρβαρον ἀμώων στάχυν Ἄρεος· ἀγχιπόρους δὲ Ἕχρας Τεμμίκεσσι —— ſecundum verſum interpres his vocibus reddidit: *Producens anteſignanis*, & *enſe pugnabat* (cum) *populo*: abſurdius quid hoc in genere vix memini me legere: una tantum litera mutata commutabit *enſem* in antiquum *Boeotorum nomen*: emendandum enim:

Ἐκτήνων προμάχιζε καὶ Ἄοσι μάρνατο λαῷ.

Boeotiam ſcilicet antiquitus incoluerunt ante adventum Cadmi, Ἔκτηνες, Ἄονες, Τέμμικες, & Ὕαντες. *Strabo* L. IX, p. 615. C. ἡ Βοιωτία πρότερον ὑπὸ βαρβάρων ᾠκεῖτο Ἀόνων καὶ Τεμμίκων —— καὶ Ao-

8 Καλλιπόταμος ὕδατος ἵνα γε
9 Νοτὶς ἐπέρχεται γύας
10 Δίρκας χλοηφόρους,
11 Καὶ βαθυσπόρους.
12 Βρόμιον ἔνθα δὴ τέκεν ποθ'
13 Ἁ μάτηρ, Διὸς γάμοις,
14 Κισσὸς ὃν περιστεφὴς,
15 Ἑ-

ὅπου γε ἡ καλλιπόταμος νοτὶς τοῦ ὕδατος τῆς Δίρκης ἐπέρχεται τὰς βοτανηφόρους αὔλακας τῆς γῆς καὶ βαθυσπόρους, ἔνθα τὸν Διόνυσον ἔτεκεν ἡ μή-

Λελέγων καὶ Ὑάντων. L. VII, p. 494. C. antiquitus τὴν Βοιωτίαν (ἔσχον) Ἄονες καὶ Τέμμικες καὶ Ὕαντες. *Pausan.* conf. IX, p. 719. *Lycophron* Ἀόνων meminit v. 1209. Ἐκτήνων, v. 1212, Τεμμίκων, v. 644. Doctus sane Grammaticus, *Probus* in *Virgil.* Georg. III, v. II. *Terram*, inquit, *quae nunc Boeotia vocatur, habuerunt ante Hyantes, Leleges, Temmices, Phoenices, Aones: unde adhuc Aonia dicitur.* minus ista vulgantur emendata. Ceterum *Aonius* usitatius multo Poëtis, quam *Aon: Aona* tamen *Statius* dixit Theb. VIII, 475.

Vs. 648 —— 8 Κ. ὕδατος ἵνα γε / 9 Νοτὶς ἐπέρχεται γύας / 10 Δίρκας χλοηφόρους / 11 Καὶ βαθυσπόρους] In his quoque *Battierium* & *Kingium* sequutus sum; nisi quod γυίας in γύας mutarim, atque ἵνα γε posuerim pro ἵνα τε, ne scriptorum quidem Codicum consensum in tantillis, quia videbantur explorata, exspectandum ratus: illud ipsum ἵνα γε, saepius recurrens apud Tragicos, recte *Kingius* recepit infra v. 1740. —— Sequentia sic olim vulgabantur: 9 Νοτὶς ἐπέρχεται γαίας / 10 Δ. χ. / 11 Καὶ βαθυσπόρους γυίας. a quibus non discedunt MSS. Leidenses; in utroque tamen legitur 9 Νοτὶς ἐπέρχεται γᾶς· *Kingius* γυίας, ex undecimo colo petitum, hic voci γαίας supposuit: γυίας praeferebat & Cod. Flor. γύας praetuli, hanc vocis genuinam censens scripturam, ubicunque saltem versus syllabam postulat correptam, reducendam. velut in Phoen. v. 673. *Lycophron.* v. 1059, 1161. & alibi. In *Eurip.* Hec. v. 454, legebatur: ἔνθα —— Φασὶ Ἀπιδα-

Floribus texto lavat amne Dirce.
Nunc ubi ſurgunt laqueata tecta,
Creverat ſulcis ſeges in profundis.
Hîc ab amplexu Semele Tonantis
Debitum cœlo peperit Lyæum,

Qui

μήτηρ αὐτοῦ ἡ Σεμέλη διὰ τοῦ γάμου τοῦ Διός. ὅν τινα τὸν Διόνυσον εὐ-

ὠδῖνα Πεδία λιπαίνειν non aliter Mſſ. Leid. praeferunt; *Kingius* e duobus Codd. repoſuit Τὰς γυίας (ſcribe γύας) λιπαίνειν. ſupra ſcriptum fuerat πεδία· ſolent iſta duo permutari; ſicut in *Euripidis* & *Sophoclis* locis apud *Lucian.* in Conviv. T. III, p. 436, 23 & 437, 25. *agros uberis ſoli*, (ſic *Boeotios* vocat *Seneca* Phoen. v. 129.) εὐκάρπους γύας dixit *Eurip.* Androm. v. 1045. πυροφόρους γύας, *Apollon. Rhod.* I, v. 796. quique latet ſub nomine *Theocriti*, carminis Auctor XXV, v. 30. Laudat *Aeſchylus* Prom. v. 369, Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευροὺς γύας. *arva genitalia* caſte *Sophocli* dicuntur ἀρώσιμοι γύαι, Antig. v. 575. Quid eidem probabiliter fuerit Εὐήρης γύη docebit ad *Heſychium* Ti. *Hemſterhuſius.* —— Ex undecimo colo *Kingius* & *Battierius* vocem γυίας (cuius loco χώρας habet Flor. Cod.) recte ſuſtulerunt; fecerat idem iam *Grotius*; ſed hic praeterea, diſcedens ab omnibus aliis, pro γύας / Δίρκας χλοηφόρους / Καὶ βαθυσπόρους· vulgavit: γαίας / Δίρκας χλοηφόρου / Καὶ βαθυσπόρου. incertum, Codicis, an ingenii fretus auctoritate: ſuſpicor, eo diſplicuiſſe βαθυσπόρους, quod inferius v. 673 legeretur, Εἰς βαθυσπόρους γυίας. verum *Euripidis* eſt conſuetudo, locis etiam vicinis eadem repetere vocabula: hoc in loco *arva Boeotia* dixerat γύας χλοηφόρους καὶ βαθυσπόρους, quae paulo ſuperius πεδία vocabat πυροφόρα.

Vs. 654: 14. Κισσὸς ὃν περιστεφὴς —— 17.] Nihil in his quatuor colis variant Editiones, nihil etiam Leidenſes Codices, niſi quod, in Edd. omiſſum, ad-

Ii ii-

Ἑλικτὸς εὐθὺς ἔτι βρέφος
Χλοηφόροισιν ἔρνεσι
Κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισεν·

Βακ-

εὐθὺς ἔτι βρέφος ὄντα κισσὸς, φύσιν ἔχων ἑλίσσεσθαι κύκλῳ, ἐσκέπασε,

μα-

iiciant ultimo verbo. Perversam Flor. Codicis scripturam *Is. Vossius* adnotarat, Κισσὸν ὃν περιστεφὴς καὶ λικτὸς, εὐθὺς &c. — Quae hic tradit *Euripides*, *Barthio* commemorata in *Statii* Theb. IX, 796. minime sunt protrita; si quid his inest obscuritatis, admota mox illuminat Patatensis *Mnaseae* narratio, quam *Scholiastae* debemus, & huic quidem, ut puto, soli: Bacchum, de matre cadentem, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν, *& ramis obductum illaesum conservavit:* διὸ καὶ Περικιόνιος (sic scribendum in Scholiis) ὁ θεὸς ἐκλήθη παρὰ Θηβαίοις. Bacchi Περικιονίου nescio num alibi memoria supersit, praeterquam in *Orphicorum* hymno XLVI, qui inscribitur, Βάκχου Περικιονίου θυμίαμα· Inde manifestum est, nomen illud Περικιονίου *Orphicos* accepisse sensu mystico, cuius originem & rationem ex historia veterrima repetiit *Mnaseas*. De hac adpellatione quaedam notavit, nostris etiam *Euripideis* non praetermissis, *Ioach. Camerar.* in Miscell. Quaest. Decur. IV, Probl. V. Originem fabulae, quam sequutus est hic *Euripides*, in iis mihi videor detexisse, quae de Osiride fabulantur Aegyptii: narrant apud *Plutarch.* de Is. & Osir. § XV, p. 38, arcam, cui fuerat Osiris inclusus, fluctibus in litus expulsam circa Byblum, *ericae* tandem insedisse; ἡ δὲ Ἐρίκη, κάλλιστον (*Squirii* non egemus supplemento:) ἔρνος ὀλίγῳ χρόνῳ καὶ μέγιστον ἀναδραμοῦσα περιέπτυξε καὶ περιέφυ καὶ ἀπέκρυψεν ἐντὸς ἑαυτῆς· similiter columnam & Bacchum *hedera* sponte nata, κισσὸς περιστεφὴς, celerrime crescens περιέπτυξε καὶ περιέφυ καὶ ἀπέκρυψεν ἐντὸς ἑαυτοῦ. Pleraque, quae de Osiride narrabantur, aut in eius honorem fiebant, in Bacchum quoque Thebanum Graecorum ab *Orpheo* vel a *Melampode* fuisse translata, viri Docti dudum monuerunt: plerique Deum eumdem crediderunt, Aegyptiis Osirin, Graecis Διόνυσον dictum. vid. *Paul. Ern. Iablonski* in elaboratissimo Pantheo Aegypt. L. II, c. I, § 5. *Plutarch.* de Is. & Os. § XIII, p. 32. § XXXV, & seqq. ubi nititur ostendere ὅτι ὁ αὐτός ἐστι Διονύσῳ citans in eam rem p. 94, 95,

A

Qui tener cunis hederæ superba
Fronde vestitis latitavit infans:

Vn-

μακάριον δεῖξας, κλάδοις χλοηφόροις κατασκίοις.

κισ-

Aristonem, *Hermaeum*, & *Mnaseam*, non Colophonium, quod *Squirius* putabat, sed nobilem, illum Patarensem, in Scholiis etiam ad h. l. *Euripidae* designatum: quid *Ariston* tradiderit, quia latet in vocibus perverse scriptis, quae facile possint corrigi, ponam primum vulgata p. 94. Ἀρίςων —— ἐπιςολῇ τῇ Ἀλεξάρχυ περιπέπτωκε νήιδος. ἱςορεῖται δὲ καὶ Ἴσιδος &c. sic ista corrigenda puto: ἐπιςολῇ τῇ Ἀλεξάρχυ περιπτωσεῖν, ἐν ᾗ Διὸς ἱςορεῖται καὶ Ἴσιδος υἱὸς ὢν ὁ Διόνυσος, ὑπὸ Αἰγυπτίων οὐκ Ὄσιρις —— λέγεσθαι. huic non dissimilis locus est § XXXIV fine, p. 85. τὸν Ὄσιριν Ἑλλάνικος Ὕσιριν ἔθηκεν ἀκηκοέναι ὑπὸ τῶν ἱερέων λεγόμενον. locus, quem *inter omnium corruptissimos esse* putabat nuperus Editor, v de quantilla mutatione possit integritati restitui: ΕΘΗΚΕΝ tantum in ΕΟΙΚΕΝ refingendum est: ἔοικεν ἀκηκοέναι, *Osirin Hellanicus Hysirin videtur audivisse a sacerdotibus vocatum:* cur autem videtur? οὕτω γὰρ, (haec proxima subdit istis) ὀνομάζων διατελεῖ τὸν Θεὸν, *sic enim Deum semper adpellat:* reliquis tentaminibus non anteponenda tantum est, sed dubio vacat emendatio: hanc non invitus adprobabit Praestantissimus *Iablonskius*, quem ad istum obhaesisse locum commemini.

Vs. 657 —— ἔρνεσι κατασκίοισιν ὀλβίσας ἐνώτισεν·] Scholiastes, ὄντα Διόνυσον, inquit, κισσὸς ἔξωθεν περιπλακεὶς ἔτι βρέφος ὄντα κατὰ τοῦ νώτου ἐκάλυψεν· in his omittitur ὀλβίσας· Poëtae mentem *Kingius* perspexit, interpretatus: *ramis opacis obductum beavit*. Per hypallagen, Tragicis etiam usitatissimam, ὀλβίσας ἐνώτισεν ponitur, pro νωτίσας ὤλβισεν· Verbum ἐνώτισεν *Hesychius* explicat, τὰ νῶτα περιέσκέπασεν· hinc enotatum viderant *Dan. Heins.* & *Abreschius*; redditur in Scholiis ad h. l. ἐσκέπασε· κατὰ τοῦ νώτου ἐκάλυψε· τὸ νῶτον περιείλιξε. ut nullum plane dubium sit, quin haec sit vetustissima lectio: sitne tamen hic *Euripidea* dubito: νωτίζειν significat vel *in fugam vertere*, vel *terga dare: Eurip.* Androm. v. 1141. πρὸς φυγὴν ἐνώτισαν, *in fugam terga dederunt.* Bacch. v. 672. Ἐτραυμάτιζον, κἀπενώτιζον φυγῇ Γυναῖκες ἄνδρας, *in fugam verterunt.*

u-

18 Βακχεῖον χόρευμα
19 Παρθένοισι Θηβαίαισι,
20 Καὶ γυναιξὶν Εὐίοις.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1 Ἔνθα φόνιος ἦν δράκων
2 Ἄρεος, ὠμόφρων φύλαξ,
3 Νάματ᾽ ἔνυδρα, καὶ ῥέεθρα

4 Χλοεκισσὸν δὲ εἰπὼν, ἐπάγει βακχεῖον χόρευμα. ἤγουν λέγω χόρευμα βακχικὸν τῶν Θηβαίων παρθένων, καὶ τῶν γυναικῶν τῶν Εὐίων, ἤγουν τῶν βακ-

ubi legitur apud *Hesych.* Sophocleum Ἀπωάτισαι, locum *Eurip.* adnotavit Cl. *Abresch.* *Hesychius* in Νωτίσαι respicit *Sophoclis* ex Oed. T. v. 202. ubi Scholiastes in Cod. Reg. Paris. commode reddidit νῶτα δῶναι. Cur illam *terga tegendi* significationem verbo propriam dicant viri docti, non exputo. Suspicor aliud hic ab *Euripide* verbum fuisse positum; coniecturam tamen periclitari nolo: *amicitur vitibus arbor;* & *amictae vitibus ulmi* dicuntur: *Catullo* LX, 34. *tenax hedera huc & huc Arborem implicat errans.* qui hinc eruere poterit, quid mihi venerit in mentem, illum ego coniectorem optimum perhibebo.

Vs. 658 Βακχεῖον χόρευμα] Scribi malim, Βάκχιον χόρευμα· nam versus est Ithyphallicus: ubi versus syllabam poscit correptam, ει semper producentes, Βάκχιον scribere solent Attici: vid. ad vs. 21 & v. 196 notata: ne diphthongus ει corriperetur, in plurimis sane vocabulis vocalium eliditur altera: praeter notissima, πλεόνιον exemplo sit in *Eurip.* Alcest. v. 836. ad eam normam scripta conteruntur a Comicis ταρτοπώλιον, & ταυπ[illegible]ώνιον· hoc quidem saepe perverse scriptum prostat in Comicorum locis apud *Athen.* L. III, p. 102. F. *Damoxenus:* Ἐγὼ γὰρ εἰς τοὐπτανεῖον οὐκ εἰσέρχομαι. scribendum εἰς τοὐπτάνιον· *Grotius* in Excerpt. p. 703, vulgavit Ἐγὼ γὰρ ὀπτανῖον οὐκ ε. L. IV, p. 170. F. *Philemonis* locum emendavit *R.* *Bent-*

Vnde Thebanæ celebrant choreis
Virgines Evæ, trepidæque matres.

ANTISTROPHE.

Hîc & ingenti ſpatio volutus
Martius campos draco poſſidebat,
Fluminum cuſtos, oculos micantes

Huc

βακχικῶν. Ἔνθα δράκων ἦν τοῦ Ἄρεος Φονικὸς, ἄγριος, ἀπηνὴς, Φύλαξ, τῆς πηγῆς δηλονότι, τὰ νάματα τὰ εὔϋδρα, καὶ τὰ ὑγρὰ ῥεῖθρα ἐφ-

Bentlej. Em. in *Philem.* p. 115. L. VII, p. 290. D. *Hegeſippus* Adelphis: —— ἐὰν δὲ δὴ λάβω τὰ δίεντα, καὶ τὸν ταινῖον (lege: κᾀς τοὐπτάνιον) ἁρμόσω μ' ἅπαξ. *Phrynichus* Ecl. p. 120, Ὀπτάνιον λέγουσι, τῆς μὲν δευτέρας συλλαβῆς ὀξυτονουμένης, τῆς δὲ τρίτης συστελλομένης.

Vs. 660 Καὶ γυναιξὶν Εὐίοις.] *Aldus*, & Baſileënſes Εὐβοΐοις dederant: *mulieribus Euboïcis*, qui primus *Euripidea* Latine convertit, latens ſub nomine *Dorothei Camilli*. emendatam lectionem Codices ſcripti praeferunt. In Aeolico carmine non temere reiiceretur Εὐβίοις vel ΕὐϜίοις. Spartani recentiores ſcripſiſſe dicuntur Εὔοι & Εὔιος. apud *Etymol. M.* p. 391, in Εὔιος καὶ Εὔσιος, legi poterit adnotatio, quam alibi fruſtra quaereremus.

Vs. 661 Ἔνθα φόνιος ἦν δράκων Ἄρεος, ——] Iungi debent δράκων Ἄρεος, non Ἄρεος φύλαξ, quod cenſuit uterque Scholiaſta: Draconem enim hunc e Marte genitum fabulabantur: vid. *Casp. Barthius* ad *Statii* Theb. X, 606. ubi *Martius anguis* Scholiaſtae quoque dicitur *Filius Martis*, *quem occidit Cadmus*. *Ovid.* III. Metam. v. 32, *conditus antro Martius anguis erat, criſtis praeſignis & auro; Igne micant oculi*: *Nonno* Dionyſ. IV, p. 132, 22. Ἄρεος αἰολόνωτος ὄφις, quod additur, μετρώσατο πηγὴν, paene ridiculum. —— Mox colo 3 Νάματ' ἔνυδρα *Kingius* quoque dedit cum prioribus; ſolus ex Editoribus *Grotius*,

4 Χλοερὰ δεργμάτων κόραισι
5 Πολυπλάνοις ἐπισκοπῶν·
6 Ὃν ἐπὶ χέρνιβας μολὼν
7 Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ
8 Κρᾶτα φόνιον, ὀλεσίθηρος
9 Ὠλένας δικὼν βολαῖς·
10 Δίας ἀμάτορος

11 Παλ-

ἐφορῶν ὀφθαλμοῖς, ἐπὶ πολλὰ διάγουσι τὸ βλέμμα, καὶ σκοπουμένοις. ὃν ὁ Κάδμος, ὁ ὀλεσίθηρος, ἐπὶ θυσίας ἐλθὼν, ὤλεσε, λίθῳ βαλὼν αὐτὸν

tius, Νάματ' εὔυδρα, procul dubio Codices ſequutus: ita ſcriptum praeferunt Mſſ. Cantabrig. & Leid. optimus; alter B Νάματά τ' εὔυδρα. vulgata non diſplicet.

Vs. 667. 7. Κάδμος ὤλεσε μαρμάρῳ / 8 Κρᾶτα φόνιον, ὀλεσίθηρος / 9 Ὠλένας δικὼν βολαῖς.] Mihi quoque licere credidi, quod hic in aliis reprehenſione caruit: olim fuerat vulgatum: 9 Ὠλέναις δικὼν βολαῖς· atque ita legitur in Cant. binisque Mſſ. Leid. Ingenioſe Doctus iuvenis e noſtratibus Λαίναις legendum ſuſpicabatur: ὠλέναις plerisque viſum fuit mendoſum: ὠλέναν ſine Codicis auctoritate ſubſtituit *Barneſ.* quem *Pierſius* & *Kingius* ſequuntur. *Canterus* dudum iam monuerat, veriorem ſibi lectionem ὠλένας videri; hoc, *Battierio* quoque probatum, *Grotius* in contextum recepit: mihi Doricum ὠλένας ad vulgatum ὠλέναις propius videbatur: (φίλα pro φίλαι e Mſſ. poſitum v. 1068.) hoc praeterea ſuſpicabar repertum in antiquo Codice, e quo Leidenſis B fuerat expreſſus; ubi Scholion inter verſus poſitum legebatur: χειρὸς βολαῖς ῥίψας τὸν λίθον· ſic ille μάρμαρον etiam in v. 667 rectius interpretatur, quam fecere recentiores, *marmore*: errorem, evitatum *Ratallero*, *Grotio*, *Ez. Spanhemius* notavit Obſerv. in *Callim.* h. Apoll. v. 24. commode iungens *Euripidea*: ὤλεσε μαρμάρῳ Κρᾶτα φόνιον· ſic certe iungi debere iudico: ὃν — Κάδμος ὤλεσε — Κρᾶτα φόνιον· ut ſequentibus modum clarius expreſſerit: ὀλεσι

Huc cito motu referens & illuc,
Nequis ad puros penetraret amnes.
Cadmus, ut poſſet ſuperis litare,
Dum piis quærit manibus liquorem,
Fortibus librans lapidem lacertis,
In venenatum iaculatur anguem,
Verticem frangens, repetitque vulnus
Ius-

σὸν βολαῖς χειρῶν κατὰ τὸ κρᾶτα τὸ φόνιον, κατὰ τὰς βολὰς τῆς ἐνδόξȣ
'A-

σιδηρος Ὠλένας δικὼν βολαῖς· nemini displicebit, opinor, in Tragico choro ὀλεσίθηρ ὠλένα. *Euripideum* eſt in Ione μιξόθηρ v. 1161. Dubitabant Grammatici, *ſerpens* hic ὀλεσίθηρος diceretur an Cadmus; mihi *brachio* videtur illud congruere; quod ſi verum, ὠλένας ſine controverſia legendum. Hercules in *Soph.* Trachin. v. 1106. Ὦ νῶτα, καὶ ϛέρν', ὦ φίλοι βραχίονες, *O Pectora, ô terga, ô lacertorum tori, Veſtrone preſſu quondam Nemeaeus Leo Frendens efflavit graviter extremum halitum!*

Vs. 670. 10 Δίας ἀμάτορος / 11 Παλλάδος φραδαῖς / 12 Γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας, 13 Εἰς βαθυσπόρȣς γύας.] In his nihil novatum, praeterquam in voce γύας pro γυίας poſita; φραδαῖς, pro φραδαῖσι, *Grotius* iam receperat e Mſ. ex alio *Kingius*: ſolius metrici ductu *Battierius* φραδαῖς viderat reſtituendum; quod Schol. praefert ad v. 1068. in Aug. Cod. Iſthaec vero, Δίας ἀμάτορος Παλλάδος φραδαῖς, quae *Ioſ. Scaliger* convertit Caſtig. in *Catull.* p. 7, *Divae patrimae Minervae conſiliis*, poſita diſtinctionis nota, ab iis quae praecedunt, ſeparavi, cum ſequentibus hic mea quidem ſententia coniungenda: *Grotio* tamen atque aliis aliter fuit viſum: vid. Celeberr. *Weſſelingi* Obſerv. II, c. x, p. 179. Dircaeum Cadmus ſerpentem non adeo confecerat Minervae conſilio; verum ſerpentis confecti dentes ipſius iuſſu veluti ſemen terrae matri mandaverat: *Apollodor.* III Bibli-

11 Παλλάδος φραδαῖς
12 Γαπετεῖς δικὼν ὀδόντας
13 Εἰς βαθυσπόρους γύας·
14 Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ
15 Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων
16 Ὁ-

Ἀθηνᾶς, ἡ τῆς ἀπὸ τοῦ Διός, τῆς Ἀμήτορος, σπείρας χαμαιριφεῖς τὰς ὀδόντας αὐτοῦ εἰς αὔλακας βαθυσπόρους· ὅθεν ἀνέδωκεν ἡ γῆ ὡπλισμένους

blioth. p. 136, Κάδμος κτείνει τὸν δράκοντα· καὶ, τῆς Ἀθηνᾶς ὑποθεμένης, τὰς ὀδόντας αὐτοῦ σπείρει. quae leguntur & in Schol. ad *Hom.* Il. B, v. 449. ex *Apollodoro* descripta: *Hygin.* Fab. 178, *Cadmus* —— *dentes eius, Minerva monstrante, sparsit & aravit*: secundum *Pherecyden* in *Schol.* ad *Apollon. Rhod.* III, v. 1178, ὁ Κάδμος σπείρει αὐτὰς εἰς τὴν ἄρουραν, Ἄρεος κελεύσαντος. sed hoc consilium cum *Euripide* Minervae plerique tribuerunt: *Nonnus* Dion. IV, p. 134, 31 & seqq. *Ovid.* Met. III, 101. *Ecce viri fautrix* —— *Pallas adest: motaeque iubet supponere terrae Vipereos dentes:* —— *Paret: &, ut presso sulcum patefecit aratro, Spargit humi iussos, mortalia semina, dentes.* quae hoc e Phoenissarum loco sumta iudicabat *Herc. Ciofanus*: quia dentes terrae, nisi motae, non poterant supponi, mihi quidem perplacet Cod Medicei lectio, *Heinsio* laudata: *matrique iubet supponere terrae Vipereos dentes:* postea demum glebam Cadmus vidit sponte sua moveri, sicut in Colchide Iason: *Valer. Flacc.* VII, 612. *Bellatrix tunc gleba quati, pariterque creari, Armarique phalanx, totisque insurgere campis.* *matri* multo doctius videtur, quam ut a librario possit exspectari: serpens enim erat Γηγενὴς, *terrigena*: quod forte quem moveat, ut in *Euripideis*, colo 12, Γαπετεῖς in Γαγενεῖς censeat corrigendum. Ex isthoc quoque Cadmi, sicut & ex Iasonis semine prodeuntes Γηγενεῖς fuerunt, *e terra*, velut *matre*, *nati*. *Sophocles* ἐν Κόλχισιν apud *Schol. Apollon. Rhod.* III, v. 1371, —— μητρὸς ἐξέδυ· *e terra matre prodiit*: sic egregie correxit *Ian. Rutgers.* V. L. IV, c. XVI. pro μὴ προσεξέδυ, quod vulgatur; sed, quod me monuit olim vir Summus *Tiber. Hemsterhusius*, „ eximiae correctionis laudem *Rut-*

Iussibus natæ sine matre divæ.
At feros dentes moritura serpens
Sparsit in sulcos Cerealis arvi,
Quo satu fulgens soboles in armis
Extulit sese: subitoque ferrum
Strin-

νους ἄνδρας ἐπάνω τῆς

ἐπι-

„ *Rutgersius* obscuravit interpretatione pessima: —— est „ enim hic terra mater, unde „ iacto dentium semine Γηγενεῖς „ prodibant: quod non tantum „ ex titulo fabulae colligitur, „ sed ex *Scholiastae* verbis clarissime patet. „

Vs. 674: 14 Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ 15 Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων 16 Ὅρων χθονός.] *Ferax Deorum terra, – E cuius arvis eque foecundo sinu Stricto iuventus orta cum ferro stetit:* *Seneca* Herc. Fur. v. 260. Ponam *Sophoclea* quae leguntur in *Schol.* ad *Apollon.* III, v. 1377, sed loco non suo; (quod *Schultensium* Patrem non latuit ad *Iobi* c. III, p. 46.) nam pertinent ad v. 1353, 54. Οἱ δ' ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀναστάχυσαν ἄρουραν Γηγενέες· φρῖξαν δὲ περὶ στιβαροῖς σακέεσσι· *Scholiastes*, Σοφοκλῆς, ait, ἐν Κολχίσι πεποίηκε τὸν ἄγγελον τοῦ Αἰήτου (*T. H.* corrigit: τοῦ ἀγγέλου τὸν Αἰήτην) πυνθανόμενον περὶ τῶν ἐσπαρμένων ὅπως· Ἦ βλαστὸς οὐκ ἔβλαστεν ἐπιχώριος, / Καὶ κάρτα φρίξας δολίχῳ σφηκώματι, / Χαλκηλάτοις ὅπλοισι μητρὸς ἐξέδυ; sic *Sophoclea* videntur integranda: primum ἦ interrogantis cur mutarit *Rutgers.* in τί prorsus latet: pro σφηνώματι reposui σφηκώματι· Huc pertinet *Hesychii* nota, sic vulgata: Φρίξας, δολίχῳ σπηκώματι, αἰνὴ ἀναφὶς ἄρτιος· hunc in modum restituenda: Φρίξας δολίχῳ σφηκώματι, αἰνὴ τοῦ ἀναφὺς ἄρτιος· nisi quis censeat in Lexico Tragico lectum: αἰνὴ τοῦ ἀναδὺς ὄρθιος· Quum olim Sophoclea huc retuleram, haec me docuit *T. H.* „ Nihil „ prius in mentem veniat ex „ *Sophoclis* loco, quam in *Hesychio* legi debere, ἀναδὺς ὄρθιος, quod malo, tametsi ἄρτιος „ servari possit, *integris* „ *corporibus.* Ἀναφῦναι ad ea „ proprie pertinet, quae sic „ oriuntur, ut radicibus connexa terrae adhaereant: ἀναδῦναι dici solent quae soluta „ & libera indidem emergunt. Quae dedit ad hunc locum & ad

16 Ὅρων χθονός, σιδαρόφρων
17 Δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ.
18 Αἵματος δ' ἔδευσε
19 Γαῖαν, ἅ νιν εὐηλίοις
20 Δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.

ΕΠΩΙΔΟΣ.

1 Καί σε τὸν προμάτορος
2 Ἰοῦς ποτ' ἔκγονον
3 Ἔπαφον, ὦ Διὸς γένεθλον,
4 Ἐκάλεσ', ἐκάλεσα

5 Βαρ-

ἐπιφανείας τῆς γῆς. σιδηρόφρων δὲ Φόνος πάλιν ἥνωσεν αὐτὴν (ἤγουν τὴν πάνοπλον ὄψιν ἀνδρῶν) τῇ προσφιλεῖ γῇ. ἀπὸ δὲ αἵματος αὐτῆς ἔδευσε τὴν γῆν, ἥτις (ἤγουν ἡ γῆ) ἔδειξεν αὐτὴν ταῖς πνοαῖς τοῦ ἀέρος, ταῖς εὐηλίως ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις. Καὶ δή σε, ὦ γένεθλον τοῦ

[a]dalia quaedam *Hesychii*, nunc, ita suspicor, non scripta mallet Medicus Clariss. *Dan. Wilh. Trillerus.* *Sophoclis* locus *Euripidi* fortassis in Supplic. v. 31, obversabatur: —— πρῶτον φαίνεται (πρῶτ' ἐφαίνετο praetulerim, si Codices praeberent) φρίξας ὑπὲρ γῆς τῆσδε κάρπιμος στάχυς. *frugum* etiam censebantur *inventrices* Athenae, illud ὑπὲρ γῆς τῆσδε, inprimis autem *Apollonii* III, 1362, Λάμπον ἀναλδήσκοντες ὑπὲρ χθονὸς, comparandum cum Euripideis, ὑπὲρ ἄκρων ὅρων χθονός.

Vs. 676 —— σιδαρόφρων (17) Δέ νιν φόνος πάλιν ξυνῆψε γᾷ φίλᾳ.] Ex optimo Codice restituisse se scribit *Kingius* γᾷ φίλᾳ, pro φίλᾳ γᾷ. sed illud iam reposuerat *Grotius*: *Battierius*, ut iambicus evaderet, corrigebat: φίλᾳ ξυνῆψε γᾷ. in Mss. Flor. binisque Leid. φίλᾳ γᾷ legebatur; in horum autem altero A praeterea: φόβος πάλιν ξυνῆκε φ. γ. in B, φόνος π. ξυνῆκε φ. γ. cum interpretamento supra scripto, ἥνωσε γῇ προσφιλεῖ. ego quidem illud ξυνῆκε damnare non ausim, vi sua propria parum distans a ξυνῆψε, significans ἥνωσε, *commisit*. usum figuratum, qui potissimum inva-

Strinxit alternas meditata cædes:
Donec in Terram rediit parentem:
Quæ madens, fuso velut amne, cerni
Sanguinem soli dedit atque ventis.

E P O D V S.

Nunc ades votis Epaphe, ô Tonantis
Germen, & nostræ genetricis Iûs,
Bar-

τῦ Διὸς, τὸν Ἔπαφον λέγω, τὸν υἱὸν τῆς ποτὲ Ἰῦς, τῆς προμήτορος ἡμῶν, ἀντὶ τῦ τῶν ἀρχόντων ἡμῶν, (οἰκειῦται γὰρ τὰ τῶν δεσποτῶν,) ἐπικαλῦμαι

βαρ-

valuit, dubium non est quin *Homericus*, in ξύνεσις δύω ποταμῶν, antecesserit: armatos apud *Euripiden* ἐξανῆκε γᾶ, quos mutua caedes ilico πάλιν ξυνῆκε γᾶ φίλα. Sed versum nostrum iambicum qui tandem fit ut ordiatur vocula Δὶ; quae, sicuti nunquam sententiam, sic ne versum quidem inchoare potest, quod plus semel in Menandreis monuit *Rich. Bentlejus*: in choricis quidem, celeriter & continuo ductu decantatis, maior licentia; sed ne sic tamen in ista sede placet: Scholiastes, Οὐδὲ, inquit, εὐθὺς ἅμα τῷ φανῆναι, ἀλλήλους ἐφόνευσαν: quid si scriberemus itaque, 16 — σιδαρόφρων δ' / 17 Αἵματι νιν φόνος πάλιν ξυνῆκε γᾶ φίλα. ut illud ἅμα *Scholiasta* respiciens reddiderit εὐθὺς, ἅμα τῷ φανῆναι. In Colchide Sparti, ὥστε θοαὶ κύνες ἀμφιθορέντες Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδῄουν, *Apollon Rhod.* III, v. 1372. *Seneca* Med. v. 470. *Terrigena miles mutua caede occidit.* Cadmi fuit idem & Iasonis, nomine tantum mutato, lusus; quin eiusdem quoque serpentis Dircaei dentes Cadmum inter & Aeëten fuisse divisos memoriae prodidit *Pherecydes*.

Vs. 678: 18 Αἵματος δ' ἔδευσε

Βαρβάρῳ βοᾷ,
Ἰὼ, βαρβάροις λιταῖς,
Βᾶθι, βᾶθι τάνδε γᾶν,
Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,
Αἱ διώνυμοι θεαὶ

Περ-

βαρβαρικῇ βοῇ, βαρβαρικαῖς λιταῖς, (τὸ δὲ Ἰὼ διὰ μέσου) βᾶθι, ἤγουν ἐλθὲ, εἰς τήνδε τὴν γῆν, οἱ σοὶ ἀπόγονοι ἔκτισαν αὐτὴν ἐκεῖ, ὅπου αἱ διτ-

19 Γαῖαν, ἅ νιν δινήλοις 20 Δεῖξεν αἰθέρος πνοαῖς.] Dudum ante sic *Grotius* Parisiis evulgarat, quam δινηλίοις e Ms. reponeret *Kingius*, pro δινήλιξι, quod, cum priores insideret Editiones, absque scripti Codicis adiumento *Battierius* eadem emendarat ratione: libri Leidenses δινηλίοισι praeferebant. Haec *Euripidae* sic *Ovidius* interpretatur Met. III, v. 125, *Sanguineam trepido plangebant pectore matrem.*

Vs. 688. 8 Σοί νιν ἔκγονοι κλίσαν,] Per Editiones & Codices vulgatam lectionem repraesentandam censui, eo vel inprimis, ut intelligeretur Scholiastae minime vulgaris adnotatio: corrigendum ille iudicavit: Σῷ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν / Αἱ διώνυμοι θεαὶ / ut sensus esset: τῷ ἐκγόνῳ σου (τῷ Κάδμῳ,) αἱ θεαὶ κατέκτισαν τὰς Θήβας. *Euripiden* scilicet scripsisse putat, ΣΟΙ ΝΙΝ ΕΚΓΟΝΟΙ· cum nondum *Euripidis* aevo vocales Ionicae Η & Ω Athenis essent in usu, sub *Euclidis* demum Magistratu, seu anno 2 Olymp. XCIV auctoritate, ut videtur, publica receptae: cum itaque postea Tragicorum describerentur dramata, ubicunque vocales Ε & Ο essent producendae, harum in locum longas, Ionicas, substituerunt; hoc autem in loco veteres autumat Grammaticus forte fortuna relictas; quod non animadvertentes postea scripsisse, Σοί νιν ἔκγονοι, *tui illam posteri* —— hoc qui fecerunt, ἐπέρραξαν, inquit Schol. τὸ νοητόν. Eruditissimi quique Scholiastae videntur observationem adprobasse. *M. A. Muretus* V. L. XVIII, cap. I. ubi venuste de vocalibus disputat, & Atticos veteres τοῖ λαοῖ scripsisse monet pro τῷ λαῷ &c; *apud Euripidem*, ait, *in Phoenissis* σοὶ νιν ἔκγονοι, *pro* σῷ ἐκγόνῳ, *quod qui non intelligebant, fecerunt* σοί νιν ἔκγονοι" *Salmasius* atque alii docta hanc in rem no-

Barbara supplex prece, barbaroque
Te Deus ritu voco: tu benignus
Posteris cultas miserare terras:
Quas duæ quondam tenuere divæ,

Li-

διτταὶ θεαί,

ἢ

notarunt, dignam tamen quae pensiculatius expendatur. Scholion atque alia forsan huc spectantia deinceps attingam. *Euripidis* aevo literam Η Athenis usurpatam, monstrare locus videtur ex eius Theseo apud *Athen.* x, p. 454. c. qui ne literarum quidem noverat nomina, figuras earum designat, quae conficerent nomen ΘΗΣΕΥΣ, secundam sic expingens: Τὸ δεύτερον δὲ, πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο· Ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία. prima dicitur Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος. prostat ibidem, expressus ex Euripideo, locus simillimus *Theodectis* Tragici, cuius initium sic restituendum arbitror: Γραφῆς ὁ πρῶτος ἦν μεσόμφαλος κύκλος· Ἔπειτα διοσοὶ κανόνες ἰσόμετροι πάνυ, Τούτους δὲ πλάγιος διὰ μέσου συνδεῖ κανών. vulgatur: Γ. ὁ π. ἦν μαλακόφθαλμος κύκλος Ἔπειτα δύο οἱ κανόνες. in quibus διοσοὶ dubio caret: primum versum, ex *Agathonis* loco vicino derivatum, aliter tentarunt *Scaliger* & *Grotius*, hic in Excerpt. p. 447. *Scaliger* apud *Casaubon.* Animadv. in *Athen.* p. 765, 28.

Vs. 689 —— 694 (Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν,) Αἱ διώνυμοι θεαὶ —— Ἐκτήσαντο] Haec quoque de Doctioribus interpretem exspectant; me frustra detinuerunt: locum tractaturis quia diversae forte proderunt lectiones, studiose videbantur adnotandae: sic olim legebatur in Editis: 8 Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν. / 9 Αἱ διώνυμοι θεαί; 10 Περσέφασσα καὶ φίλα / 11 Δαμάτηρ θεά, ἁπάντων / 12 Ἄνασσ', ἁπάν- / 13 Των δὲ γᾶ τροφὸς, / 14 Ἐκτήσαντο, (*Aldus* & Basil. Ἐκτήσατο) πέμπε πυρφόρους. Nihil in his *Grotius* novavit: ultimum colon e Ms. Cantabrig. *Barnesius* exhibuit Ἐκτήσαντο· πέμπε πυρφόρους. *Barnesium* sequitur *Piers.* *Sam. Batt erius* in schedas con-

 ie-

Περσέφασσα, καὶ φίλα
Δαμάτηρ θεὰ,
Πάντων ἄνασσα
Πάντων δὲ Γᾶ τροφὸς,
Ἐκτίσαντο πέμπε πυροφόρους
Θεὰς ἀμῦναι τᾷδε γᾷ.
Πάντα δ' εὐπετῆ θεοῖς.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ, ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΕΤΕ. Χώρει σὺ, καὶ κόμιζε τὸν Μενοικέως
Κρέοντ'

ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ προσφιλὴς Δημήτηρ, ἡ θεὰ ἡ γῆ; πάντων ἄνασσα, πάντων δὲ τροφὸς, ἐκτίσαντο καὶ κατῴκισαν, ἢ τὴν κτῆσιν ἔσχον· πέμπε

iecerat verba Scholiastae, quibus haec subdit: " *Scribi deberet:* Σᾶ νιν ἐκγόνῳ κλῆσαν Αἱ διώνυμοι θεαί· *si lectio vulgata locum habet,* ᾶ *monente etiam altero Scholiaste est Doricum pro* ἦ, *quod est* ὅπου. „ ad versus 11, 12, 13, 14, sequentia notarat: „ *primus teste Scholiaste est trochaicus* πενθημιμερὴς, *secundus & tertius vero jambici* πενθημιμερεῖς· *scribendi itaque mihi videntur sequentem in modum.*

Δαμάτηρ, θεὰ
Ἄνασσα πάντων,
Τροφός τε πάντων.

„ *Lectio utique vulgata non potest tolerari, cum ipsa* Δαμάτηρ *sit ipsa terra, &* γᾶ *ex Scholiaste in textum sit receptum, unde etiam colligi possit* θεὰ *cum* Δαμάτηρ *non immediate coniungendum, sed virgulam interponendam, & post* θεὰ *delendam eandem: & sensus erit*, Ceres, quae est Dea regina omnium nutrixque omnium. *Colligitur etiam ex Scholiastae verbis, pro* ἐκτίσαντο *etiam legi* ἐκτήσαντο. Πυρφόρους θεὰς *genuina mihi lectio esse videtur, cum etiam versus sic constet; Scholiastes autem,* „ *dum*

Libera & late Ceres imperatrix.
Alma feu Tellus potius vocanda eſt.
Tu deus (nam dî faciles moveri)
Mitte quæ terram tueantur iſtam
Numina, arcanis facibus colenda.

ETEOCLES, CREON, CHORVS, TIRESIAS, MENOECEVS.

[*Act.* II. *Epiſodii pars* I.]

ETE. i, duc Creontem patre ſatum Menœceo,
Quem

σιτοφόρους θεὰς, ταύτας δηλονότι, τὴν Δήμητρα καὶ τὴν Περσεφόνην, βοηθῆσαι τῇδε τῇ γῇ, πάντα δὲ εὔκολα τοῖς θεοῖς.

„ *dum explicat locum illum dicit:* „ πέμπε σιτοφόρους θεὰς ταύτας, *ac ſi* „ *legiſſet* πυρφόρους." —— Interim, dum meliora quis proferat, *Kingii* lectiones, ex optimo Codice petitas, repraeſentavi: Leidenſis uterque praeferebat Δαμάτηρ θεὰ πάντων ἄνασσα πάντων δὲ γᾶ τροφός· mox alter A, πυρφόρους. B, πυρηφόρους. uterque praeterea ἐκτήσαντο. in B ſupra ſcriptum εἰς κτῆσιν ἔχειν. equidem Ἐκτήσαντο praetulerim alteri lectioni; quae quem ſenſum admittat, quidquid narrent Grammatici, non exputo. —— Γᾶ miror cur *Battierio*, pro δὲ recte restituenti, fuerit ſuſpectum. *Euripid.* Bacch. v. 275 —— Δημήτηρ θεά, (Γῆ δ' ἐστίν, ὄνομα δ', ὁπότερον βούλει, κάλει.) Αὕτη μὲν ἐν ξηροῖσιν ἐκτρέφει βροτούς. & ſaepius Ceres eadem habita cum Tellure: fuere tamen numina diverſa, *matres frugum, Tellusque Ceresque, Ovid.* Faſt. I, 671. ubi mox v. 673, *Officium commune Ceres & Terra tuentur: Haec praebet cauſſam frugibus, illa, locum; Conſortes operum, per quas correcta vetuſtas.*

Vs. 695 Ἀμῦναι τᾷδε γᾷ] Ab hac diverſam praebet lectionem Scho-

Κρέοντ', ἀδελφὸν μητρὸς Ἰοκάςης ἐμῆς,
Λέγων τάδ', ὡς οἰκεῖα καὶ κοινὰ χθονὸς
Θέλω πρὸς αὐτὸν συμβαλεῖν βουλεύματα,
Πρὶν εἰς μάχην τε καὶ δορὸς τάξιν μολεῖν.
Καί τοι ποδῶν σῶν μόχθον ἐκλύει παρών·
Ὁρῶ γὰρ αὐτὸν πρὸς δόμους ςείχοντ' ἐμούς.

ΚΡΕ. Ἦ πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ
Ἐτεόκλεες· πέριξ δὲ Καδμείων πύλας
Φύλακάς τ' ἐπῆλθον, σὸν δέμας θηρώμενος.

ΕΤΕ. Καὶ μὴν ἐγώ σ' ἔχρῃζον εἰσιδεῖν, Κρέον·
Πολλῷ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς διαλλαγάς,
Ὡς εἰς λόγους συνῆψα Πολυνείκει μολών.

ΚΡΕ.

* Οὕτως ἐπὶ πολλὰς τόπους ἐπέδραμον χρῄζων εἰσιδεῖν σε, βασιλεῦ, περιῆλθον γὰρ τὰς τῶν Καδμείων πύλας, καὶ φύλακας, ζητῶν τὸ σὸν δέμας, περιφραςικῶς, ἤγουν σέ. Πάντως κἀγὼ ἤθελόν σε ἰδεῖν, ὦ Κρέον· κα-

Scholion Auguſtani Cod. Γέ κῃ, ἀμυνει . . . δὲ γᾶ ἥ ἐστιν ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ἀμείψασθαι ταῖς εὐεργεσίαις. ſcriptum videtur: Ἀμύνεται δὲ γᾶ, haec terra gratiam referet accepto beneficio. Γᾶ vel γῆ ſic ſaepe ponitur in Phoeniſſis. Alterum qua nitatur auctoritate dici poterit, ubi Scholia tractabuntur.

Vs. 704 Ἦ πόλλ' ἐπῆλθον, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ] Quando mox ſequitur, πέριξ δὲ Καδμείων πύλας Φύλακάς τ' ἐπῆλθον· fieri nequit, quin lector attentus eiusdem verbi minus grata repetitione ſaltem offendatur: *Euripides* quidem in locis vicinis, etiam in dramatis elaboratiſſimis, quale hoc Phoeniſſarum, eadem interdum repetit; hic tamen ſi verſu 704 pro ἐπῆλθον Codex antiquus aliud verbum, iſti ſedi commodum, ſubminiſtraret, lubentiſſimus amplecterer: non ſane ſpernerem, Ἦ πόλλ' ἐμόχθουν, εἰσιδεῖν χρῄζων σ', ἄναξ. dixerat quidem paulo ante ποδῶν σῶν μόχθον, ſed Creonte, qui hic loquitur, nondum praeſente: πολλὰ μοχθεῖν frequentatur etiam *Euripidi*, Phoen. v. 555. Troa-

ſin

Quem noſtra fratrem mater Iocaſte vocat,
Conſilia ut ipſi partiar de commodis
Vtriusque noſtrum, reque ſumma publica,
Acies priusquam ſtruitur & pugnæ calent.
Sed en remittit hunc tibi curſum Creon,
Adire noſtros ſponte qui properat lares.

CRE. Videre te affarique iampridem flagro
Quæroque, rex Eteocles, excubias cito
Cadmique munimenta colluſtrans gradu.

ETE. Et te videre non minus ſtudium mihi. (eſt,
Nam poſteaquam audire Polynicen datum
Res tota pacis abiit inſperabilis.

CRE.

τὰ πολὺ γὰρ εὗρον ἐνδεεῖς τὰς Φιλιώσεις, ἡνίκα εἰς λόγȣς ἐλθὼν ἠνώθην τῷ Πολυνείκει.

ἤκȣσα

ſin v. 862. Med. v. 1030, Ἄλλως δ᾽ ἐμόχθȣν. Heraclid. v. 59. *Leonides*, Anthol. II, c. XIII, ep. 7. —— πολλὰ δ᾽ ἐμόχθει. *Gregor. Nazianz.* Carm. Iamb. I. II, p. 188. A. Ἢ πόλλ᾽ ἐμόχθησ᾽. in Schol. ad Phoen. v. 44, πολλὰ καμόντες ἐπὶ σὺν ἐδύναντο εὑρεῖν. Diverſum quid excogitabit forſan, qui noſtri verſus memor inciderit in *Eurip.* Ion. v. 1108, —— πανταχῇ γὰρ ἄστυ Ζητῶν νιν ἐξέπλεξα (ſic *Scal.* emendavit) κȣκ ἔχω λαβεῖν.

Vs. 709 Ὡς εἰς λόγȣς συνῆψα Πολυνείκει μολών.] Quod in optimo Codice *Kingius* invenit, formaeque praefert vulgatae, Πολυνείκῃ Leidenſium exhibet etiam alter A. Πολυνείκης caſum quartum apud Atticos format Πολυνείκην, more in nominibus propriis iſtius moduli ſolemni; atque ita ſemper ſcribitur in Phoeniſſis. Nihil eſt in recepta ſtructura minus expeditum; ſiquidem dativus Πολυνείκει tam referri poſſit ad συνῆψα quam ad phraſin εἰς λόγȣς μολών· ſcripſiſſe quidem potuerat *Euripides*: Ἐπὶ λόγȣς συνῆψα Πολυνείκει μολών· ſed more ſuae gentis formas a-

ΚΡΕ. Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν,
Κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.
Ἀλλ' εἰς θεοὺς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν·
Ἀ

ἤκουσα αὐτὸν φρονοῦντα μεῖζον, ἢ κατὰ δύναμιν Θηβῶν, ἐπὶ τῇ συγγενείᾳ τοῦ Ἀδράστου, καὶ τῷ στρατῷ θαῤῥοῦντα. ἀλλὰ ταῦτα μὲν τῷ

amat Euripides locutionum contractas: plene diceretur: Ὡς εἰς λόγους μολὼν Πολυνείκει λόγους συνῆψα. Phoen. v. 778, Σοὶ μὲν γὰρ ἤδη εἰς λόγους ἀφίξεται. Ponam unicum *Neophronis* e Medea locum, servatum in Scholiis ad *Euripidis* Medeam v. 666. verba sunt Aegei, qui Medeae conveniendae gratia Corinthum venerat, hunc in modum integritati suae non dubitanter restituenda:

Καὶ γὰρ τιν' αὐτὸς ἤλυθον λύσιν μαθεῖν
Σοῦ· Πυθίαν γὰρ ὄσσαν, ἣν ἔχρησέ μοι
Φοίβου στόμαντις, συμβαλεῖν ἀμηχανῶ·
Σοὶ δ' εἰς λόγους μολὼν ἄρ' ἤλπιζον μαθεῖν.

Vulgatur v. 2, σοῦ πρὸς. θείαν γὰρ ο. η. ε. μ. vss. 3 & 4, συμβαλεῖν ἀμηχάνως Οἶδ' εἰς λόγους. μολεῖν γὰρ ἤ. μ. Corrigebat ista, scilicet! *Sam. Petitus* Miscell. VI, c. ult. Σοῦ φρεῖν. θείαν γὰρ ὄ. η. ε μ. Φ. π. συμβαλεῖν ἀμήχανον, Οὐδ' εἰς λόγους μολεῖν· ῥᾷ γ' ἤλπ. μ. Corrector! paravit etiam hac patella *Petitus* dignum operculum: Isthaeccine viris istius aevi perdoctis excidisse! mirificum illud φρεῖν *Barnesius* tamen recepit.

Vs. 710 Ἤκουσα μεῖζον αὐτὸν ἢ Θήβας φρονεῖν] Codicem Cant. adhibuerunt *Barnes. Piers. King.* solus *Piersius* diversam ab edita nobis inde lectionem enotavit μείζον', non magni quidem illam momenti, neque tamen editori negligendam: vellem, quidquid tanquam rem nullius reiecit *Kingius*, cum orbe literato communicaretur ex Angliae Codicibus; multa detegerentur, quae, manu artifice tractata, dramatis Euripideis expoliendis inservirent: μεῖζον, an μείζον' scribatur parum interest: μεῖζον quinimo frequentius in talibus numero plurali: Tragicus tamen noster in Heraclid. v. 933, μείζω τῆς τύχης φρονεῖν πολύ. Supplic. v. 844, --- κρείσσον' ἢ λέξαι λόγῳ. quocum congruit Euripideum apud *Strabon.* VIII, p. 563. B. μείζον' ἢ λόγῳ φράσαι· sed ibi iungitur cum voce ἀρετήν.

Vs. 711 Κήδει τ' Ἀδράστου καὶ στρατῷ πεποιθότα.] Pro πεποιθέναι sic legebatur in Codicibus Bodleianis omnibus, in binis Leidd. & Flor.
Κέ-

CRE. Nempe ille Thebas ſpernit, ut rumor refert,
Soceri ſuperbus opibus atque exercitu.
„ Sed iſta Dîs eſt arbitris permittere.
At

τῷ θεῷ ἀναθετέον.

ἀ

Κἰδη τ' Α. κ. τ. πεποιθότες) Cantabrig. quod itaque praeferendum in notis cenſuit *Kingius*, id abſque ulla haeſitatione Tragico reſtitui: nihil quidem erat in vulgata, quod quempiam offenderet; ſed in iſtis obſecundandum eſt Codicibus. Amant in talibus quoque loquendi formis nonnunquam ponere participium, ubi modum infinitivum nemo reprehenderet: *Eurip.* Rheſo v. 953, — ἐδεν μάντεως ἔδει φράσαι, Ὀδυσσέως πλεῖστα τόνδ' ὀλωλότα. Cyclopis v. 443, *nihil iucundius audirem*, ἢ Κύκλωπ' ὀλωλότα. *Sophocles* Oed. in Col. v. 1576, — ξυνδιωμοτέτως μὲν ἂν Τόχοιμι λέξας Οἰδίπεν ὀλωλότα. *Salvum te adveniſſe gaudeo* dicebatur & Χαίρω σε ἐληλυθότα. Hunc orationis formandae morem Oropiis, Atticorum vicinis, Grammatici veluti proprium tribuunt: Auctor *Etymologici M.* p. 808, 4. Χαίρω σε ἐληλυθότα, Ὠρωπικοὶ ὅυτω λέγουσιν, καὶ Εὐριπίδης Σισύφῳ. *Barneſius* in *Euripidis* fragm. p. 493 velut Siſyphi fragmentum nobis affert: ——— Χαίρω σ' ἐληλυθότα. nihil praeterea: praetermiſſa potuerat *Barneſius* apud *Suidam* invenire: ubi namque leguntur eadem in *Suidae* Lexico, dramatis titulum haec ſequuntur: Χαίρω τε γ', ὦ (χ. τε γε σ' ὦ — *Suidas* habet *Aldi*:) βέλτιστ' Ἀλκμήνης τέκος, Τόν τε μιαρὸν ἐξολωλότα. Haec apud *Etymologum* omiſſa non ſane reiicienda ſunt. Quia *Homereum* eſt τέκνον φίλον, nemo tamen adeo iacentem habebit aurem, ut hic idcirco ſervari velit βέλτιστ' Ἀλκμήνης τέκος. Docti iudicent, an ſic ſcriptus locus videatur integer:

Χαίρω μὲν, ὦ βέλτιστ' Ἀλκμήνης τέκος,
Σ' ἐλθόντα, τὸν δὲ μιαρὸν ἐξολωλότα.

Euripides Rheſo v. 390, Χαίρω δέ σ' ἐυτυχοῦντα, καὶ προσήμενον Πύργοισιν ἐχθρῶν· Sed neque haec neque illa nonnullis videbuntur *Euripidea*: mihi Rheſus *Euripidis*, *Critiae* fuiſſe videtur Siſyphus.

Vs. 712 Ἀλλ' εἰς θεὸς χρὴ ταῦτ' ἀναρτήσαντ' ἔχειν.] Nihil in his adeo dignum erat notatu; nam ἀναρτήσαντ' ἔχειν poſitum pro ἀνακτη-

Ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.
ΕΤΕ. Τὰ ποῖα ταῦτα; τὸν λόγον γὰρ ἀγνοῶ.

ΚΡΕ.

ἃ δ' ἔςιν ἐμπόδιον, ἢ ἐν ποσὶν, ταῦτα παρῆλθον λέξων.

ἔ-

ῆσαι satis notum videri poterat: novi tamen, quos Ionica, sed & Atticis valde frequentata, forma loquendi deceperit; illud praeterea; usus istius rationem plerisque minus fuisse perspectam; propterea videbatur haec tractaturis explananda. Vbi scriptor non sanequam Atticus *Diogen. Laërt.* IX, § 40, posuit ἐπαινέσας ἔχει, pro ἐπῄνεσε· *Is. Casaubonus*, sed admodum iuvenis, *ita*, ait, *millies Poëtae, praesertim Comici & Tragici; sed & caeterorum scriptorum elegantissimus quisque non raro.* Comicorum diversorum loca, in quibus isthaec obtineat forma, legerat *Casaubonus* perpauca; multo plura solus subministraret *Herodotus*: ex aliis nonnulla collegit *Henr. Steph.* Append. de D. A. p. 165. quae partim *G. Budaeo* debentur; quod e *Gregor. Naz.* protulit uterque, potuerant apud optimos invenire: *Plato* Phaedro p. 257. C. τὸν λόγον σου πάλαι θαυμάσας ἔχω. idem illud θαυμάσας ἔχω legitur in *Sophoclis* Oed. Col. v. 1136, Philoct. v. 1356. hoc in loco per θαυμάζω Scholiastes interpretatur, in altero per ἐθαύμασα· frequentarunt Atticistae; *Lucian.* Alexandro §. 61. *Heliodor.* V, p. 228, ἐγὼ σοῦ τὴν —— τῆς θυσίας (ἑστίας male vulgatur) πολυτέλειαν ἔχω θαυμάσας· *Phrynichus* Eclog. p. 2, & p. 184. ceterique. Cum quibusvis verbis eadem obtinet structura, sed praesertim apud Tragicos; apud *Euripiden* aliquoties; apud *Sophoclem* multo frequentius: in *Aeschyli* fabulis, quae supersunt, nuspiam illa, quod meminerim, locum invenit: nam si vel in Supplic. v. 925, ubi vulgatur ἐγὼ, mecum censueris corrigendum:

Πῶς δ' οὐχί; τἀπολωλόθ' εὑρίσκων ἔχω.

verbum tamen ἔχω vim suam nativam servare fateberis: *inveniens perdita teneo*: sed in *Aeschylei* dramatis deperditi fragmento, quod servavit *Aristoteles* Hist. Anim. IX, c. XLIX, (emendatum a *Scaligero* Comm. in Aetnam *Severi* p. 151, 152) p. 309, 20. legitur: Πεποικίλωκε, κἀποδηλώσας ἔχει. Verbum ἔχω hoc usu ponitur in *Euripidis* Or. v. 1396. Med. v. 33. Hipp. v. 932. Iphig. in Aul. v. 659. Troas. v. 318, 1150, Bacch. v. 53. Hel. v. 840. Ion. v. 230, 615, 736. Herc. Fur. v. 264. Perpe-

At nunc quod inſtat maxime id venio eloqui.

ETE. Quid hoc? neque etenim capio quid dictum velis.

CRE.

peram legitur in Heraclid. v. 437, αἰνίσας δ' ἔχω· ubi ſcribendum αἰνέσαι δ' ἔχω· ut v. 486, αἰνεῖν ἔχω. Verſus eſt in Hecuba 1013 ſic vulgatus:

Ποῦ δῆτα; πέπλων ἐντὸς, ἢ κρύψασ' ἔχεις;

interpretantur: *Ubi ſane? intra veſtes, aut occultans habes.* ἦ ponendum interrogantis:

Ποῦ δῆθ', πέπλων ἐντὸς ἦ κρύψασ' ἔχεις;

ubi tandem, an intra veſtes occultaſti? Scholiaſtes in *Euripidis* Med. v. 33, ut ἀτιμάσας ἔχει monſtraret Attice poſitum pro ἠτίμησε, duo profert *Sophoclis* e fabulis, quae periere, loca: ſimilia triginta potuerant e ſeptem, quae ſuperſunt, excitari; nonnulla deſignavit Clariſſ. *Weſſeling.* Obſ. I, c. XXIV, p. 97. optime reponens in Antigon. v. 930, ἐκπεπληγμένοσ' ἔχω· pro ἐγώ. Hunc in cenſum non retulerim Antigones v. 1054, nam τρίσας ἔχω, pro ἔτρισα poſitum, quomodo cum reliquis Θάπτειν παρήσω κεῖνον connecteretur? in iſtius dramatis v. 327, Οὐκ ἂν τόδ' ἔρξαν τὸν ποιήσας ποτέ· ſcriptus Codex praefert ποιήσας ἐγώ. corrigendum ἔχω. *Soph.* Aj. v. 21. πρᾶγος ἄσκοπον Ἔχει περάνας. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπέρανε. εἰς τὸ ῥῆμα τὸ μετοχῆς τῶν διαλύεται ὁ λόγος. Illud arbitror ignoraſſe Grammaticos, quae tandem ratio fuerit huius formae loquendi, quacum altera φλυαρεῖς ἔχων, itidem adamata *Sophocli*, licet ex eodem fonte derivanda, toties tamen ab hominibus Eruditis confundi non debuerat. Ἔχειν interdum idem ſignificat ac εἶναι, τυγχάνειν, κυρεῖν, velut in *Soph.* Aj. v. 320. Oed. Tyr. v. 600. Phil. v. 22. Ut autem iſta, participiis iuncta, periphraſi, quam vocant, inſerviunt, ſic in his, quae protuli, verbum ἔχειν. utrum dicatur ἔχει περάνας, an ἐστὶ vel κυρεῖ vel τυγχάνει περάνας nihil intereſt: hinc facile poterit aeſtimari quidquid eſt iſtius generis: alteram, quam attigi, formulam ληρεῖς ἔχων ſolus fortaſſe *Gregorius* recte cepit de Dial. Att. §. 70, poſitam, ἀντὶ τοῦ ἔχεις καὶ ὑπάρχεις ληρῶν, ὃ καὶ αὐτὸ Ἀττικὸν ἀντὶ τοῦ ληρεῖς ἐστιν. haec ſubminiſtravit Codex Leidenſis, idem ille, quo *Henr. Stephanus* Animadverſ. in lib. de Dial. fuit uſus.

Vs. 713 Ἃ δ' ἐμποδὼν μάλιστα, ταῦθ' ἥκω φράσων.] Excitat iſta ſub *Aeſchyli* nomine *Thomas M.* in

ΚΡΕ. Ἥκει τὶς αἰχμάλωτος Ἀργείων πάρα.
ΕΤΕ. Λέγει δὲ δὴ τί τῶν ἐκεῖ νεώτερον;
ΚΡΕ. Μέλλειν πέριξ πύργοισι Καδμείων πόλιν
Ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.
ΕΤΕ. Ἐξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.
ΚΡΕ. Ποῖ; μῶν νεάζων οὐχ ὁρᾷς, ἃ χρή σ' ὁρᾷν;
ΕΤΕ. Ἐκτὸς τάφρων τῶνδ', ὡς μαχουμένους τάχα.
ΚΡΕ. Σμικρὸν τὸ πλῆθος τῆσδε γῆς· οἵδ' ἄφθονοι.
ΕΤΕ. Ἐγῷδα κείνους τοῖς λόγοις ὄντας θρασεῖς.

ΚΡΕ.

v. Ἐμποδὼν, Clar. *Abreschio* notatus Anim. ad *Aesch.* p. 72. Inprimis apud Comicos & Tragicos frequentissime legitur ἥκω φέρων, nuspiam ἥκω φράζων· semper ἥκω φράσων vel ἔρχομαι λέξων. ἔρχομαι φράσων, *Herodot.* I, c. 194. II, c. XI. & alibi. - In Vs. 715, pro αἰχμάλωτος, nescio quid *Barnesium* moverit, ut legendum suspicaretur αὐτομόλητος· quod ne notum quidem fuit *Euripidi*.

Vs. 717 Μέλλειν πέριξ πύργοισι Καδμείων πόλιν Ὅπλοις ἑλίξειν αὐτίκ' Ἀργείων στρατόν.] Quod *Barnes.* pro Μέλλων restituit, Μέλλειν iam dederant *Aldus* & *Hervagius*. Praeterea literam, quae saepius excidit a vicinis elisa, restituendam arbitror scribendumque: πύργοισι Καδμείων πόλιν Ὅπλοις θ' ἑλίξειν· tantilla res ignorata hunc quoque locum obscuraverat Interpretes censuerunt iungi debere voces πέριξ πύργοισι, has interpretati *circum turres*, vel *undique ad turres* Thebarum scilicet! Quis, obsecro, Graece vel Latine sic loquutus est? Rectius reliquis *Ratallerus*: *Cadmea mox cingent Pelasgi moenia, Armisque & obsidione difficili prement.* Thebas dicuntur Argivi πέριξ ἑλίξειν πύργοις ὅπλοις π· haec istum in modum iungenda iudico; neque tamen adspernarer, si vocem magis aptam Codex antiquus pro πύργοισι subministraret. Vir quidam Eruditissimus per πύργους hic designari putabat *Argivorum copias, quae manipulatim & per cuneos* (πυργηδὸν) *Thebas invaderent.* Alii forte *turres* mallent intelligere, quas Argivi Theba-

CRE. Argivus aliquis venit in noſtram manum.
ETE. Bene habet. quid hoſtes ille moliri indicat?
CRE. Vt narrat ille, Inachia confeſtim phalanx
Cadmea cinget celſa propugnacula.
ETE. Thebana oportet arma contra educere.
CRE. An præ iuventa quod videndum eſt non vides?
ETE. Vallum exeundum, pateat ut pugnæ locus.
CRE. At hoſtium ingens turba, nos pauci ſumus.
ETE. Illis ferox eſt lingua, cor pavitat metu.

CRE.

banorum muris admoverent armatis implendas; ſi earum uſus vel Thebano bello, vel *Euripidis* aevo ſaltem, iam fuiſſet a Graecis receptus: vid. *Lipſii* Poliorcet. II, Dial. IV. *Stewech.* ad *Vegetii* IV, c. XVII. Quidquid huius fuerit, Ὅπλα certe ſunt *armati*, ὁπλῖται vel ὡπλισμένοι. Pictor in tabula Thebas obſeſſas repraeſentante dicitur περιβάλλων τοῖς τείχεσιν ἄνδρας ὡπλισμένους, *Philoſtr.* Icon. I, c. IV, p. 768. *Euripides* in Oreſte v. 444, Κύκλῳ γὰρ εἰλισσόμεσθα παγχάλκοις ὅπλοις. *Schol.* ὑπὸ ἀνδρῶν ὡπλισμένων. Scribi malim iſto verſu, Κύκλῳ γ' ἑλισσόμεσθα· vel, ſi quis illud praeferat, Πέριξ ἑλισσόμεσθα· vocem Πέριξ Grammatici interpretabantur κύκλῳ. eſt autem *Euripideum* περιξειλίξαι, quod in *Platonis* etiam eſt Timaeo p. 73. A. exſtat in *Euripidis*, ex Antiopa procul dubio, verbis apud *Longinum* π. ὕ. Sect. XXXIX, 7. conf. Androm. v. 265. Herc. Fur. v. 243. Elec. v. 561.

Vs. 719 Ἐξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα] Solus *Grotius* ſic recte vulgavit: Ἐξοιστέον τ' ἄρ', ut erat in ceteris Edd. ferri nequit: neque enim, qui plus paulo fuerit in his exercitatus, τε & γε ab Atticis Poëtis promiſcue poni poſſe cenſebit: ad evitandum hiatum ſaepe quidem interſeritur γε, nunquam huic uni ſuni τε inſervit: *Aeſch.* Choeph. v. 110. Ἐμοί τε καὶ σοί γ' ἄρ' ἐπεύξομαι τάδε; *Sophocli* pro γὰρ aliquoties γ' ἄρ' eſt reſtituendum.

Vs. 723 Ἐγγῦθα κείνους] In talibus ſaepenumero, ſicut hic in

Co-

ΚΡΕ. Ἔχει τίν' ὄγκον Ἄργος Ἑλλήνων πάρα.
ΕΤΕ. Θάρσει· τάχ' αὐτῶν πεδίον ἐμπλήσω φόνου.
ΚΡΕ. Θέλοιμ' ἄν· ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.
ΕΤΕ. Ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν.
ΚΡΕ. Καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν εὐβουλία.
ΕΤΕ. Βούλει, τράπωμαι δῆθ' ὁδοὺς ἄλλας τινάς;

ΚΡΕ.

ἔχει τινὰ δύναμιν τὸ Ἑλληνικὸν Ἄργος. θάῤῥει, τῷ αὐτῶν φόνῳ τὸ ἐμὸν πεδίον πληρώσω. ἴσθι, ὅτι οὐκ ἐπισχήσω τὸν στρατὸν ἐντὸς τῶν τειχῶν. ἀκολουθεῖ γὰρ τῇ εὐβουλίᾳ τὸ νικᾶν, καὶ ἡ εὐβουλία ἔχει τὸ κράτος ἐν ταῖς

Codicibus Mss. obscurarunt librarii veterem scribendi contrahendique morem. Ἐγὼ οἶμαι prout in ἐγᾦμαι, sic ἐγὼ οἶδα passim ab Atticis in ἐγᾦδα contrahebatur: hoc legitur in fragmentis *Sophoclis*, *Strattidis*, *Cratini*, apud *Plutarch.* T. II, p. 74. B. *Athen.* XI, p. 467. C. 494. C. *Sophoclea* apud *Plut.* sunt Ulyssis ad iratum Achillem, abiturum se minitantem, verba, sic integranda:

Ἐγᾦδ' ὦ φθόγγης, οὐ τὸ μὴ κλύειν κακῶς,
Ἀλλ' ἐγγὺς Ἕκτωρ ἐστὶ θυμαίνειν καλόν.

quod vulgatur ἐστιν, οὐ μένειν καλόν· *Grotius* in Excerpta recepit p. 153. In Var. Lect. *Plutarcho* subiectis θυκαίνειν e *Turnebi* Codice profertur, ex illo *Vulcobii* θυμαίνειν· origo mendae tironibus quoque patebit. — In Vs. 724 *Grotius* vulgarat: Ἔχει τιν' ὄγκον τ' Ἄργος· rectius omittitur articulus.

Vs. 726 Θέλοιμ' ἄν, ἀλλὰ τοῦθ' ὁρῶ πολλοῦ πόνου.] Non male supplet Schol. δεόμενον· *Plato* LL. IV, p. 708. D. τὸ δὲ συμπνεῦσαι —— χρόνου πολλοῦ καὶ παγχάλεπον. Si legeretur: ἀλλὰ τοῦθ', ὁρᾷς; πολλοῦ πόνου· subaudiendum esset δεῖ. *Aeschyl.* Prom. v. 874. ταῦτα δεῖ μακροῦ λόγου Εἰπεῖν· *Euripides* Hipp. Cor. v. 23, Οὐ πόνου πολλοῦ με δεῖ. Solet illud ὁρᾷς sic a Tragicis & Comicis adhiberi. *Soph.* El. v. 630, Ὁρᾷς; ποῖ ὀργὴν ἐκφέρει· *Eurip.* Androm. v. 87. add. notata *Dawesio* Misc. Crit. p. 326, 327. —— Cum versu 725 conferatur v. 572 Herc. Fur. Νεκρῶν ἅπαντ' Ἰσμηνὸν ἐμπλήσω φόνου.

Vs. 727 Ὡς οὐ καθέξω τειχέων εἴσω στρατόν.] In quibusdam Edd. quae *Barnesianam* antecessere, legebatur Ἴσθι ὡς οὐ καθέξω τ. ε. σ. *Gul. Canterus* N. L. IV, c. 1, *Quin*, ait, *e glossa primum vo-*

ca-

CRE. At nomen Argos grande apud Græcos habet.
ETE. Nil metue: faxo exundet ut castris cruor.
CRE. Vtinam: sed illud facere res est ardua.
ETE. Stat non teneri mœnibus sententia.
CRE. Consilia recta proferunt victoriam.
ETE. Suadesne ut alias igitur insistam vias?

CRE.

ταῖς νίκαις· βούλει ἵνα διανοήσωμαι μεθόδους ἄλλας καὶ αἰτίας βουλευμάτων;

πά-

cabulum desumtum sit, quis dubitare poterit? Cantero Battierius & *Aem. Portus* adstipulantur: dudum ante *Barnes.* qui multum hic argutatur, Ἴθι *Grotius* eiecerat: non equidem arbitror illud ἴθι, quod deest in Mss. Cant. Flor. Leidd. repertum in ullius scripti Codicis contextu. Recte Venetiis *Aldus* vulgarat: Ὡς οὐ καθήξω τ. ε. ς. non aliter *Io. Hervagius* Basileae anno MDXXXVII. sed in Edit. Basileënsi, anno MDLI renovata, reperitur Ἴθι ὡς οὐ κ. non sane petitum e MSto Cod. nam nullum adhibuit *Io. Oporinus*, qui huic praefuit Editioni, sed e nota marginali viri cuiusdam non indocti; nam in praefat. scribit se *priorum editionum vitia non pauca emendasse, & eruditi cuiusdam viri exemplar castigatissimum secutum:* hic, quod in Scholiis invenerat, ἴθι, (γίνωσκε Cod. Baroc. suppeditavit) in *Euripideis* subaudiendum, ad marginem libri sui posuerat, ab operis, nam *Oporino* hoc imputari nolim, in ipsius versus contextum receptum: simillimam huius versus structurae *Canterus* & *Portus* deprehenderant in Phoen. v. 1658, Ὡς οὔπ⸗ ἀμφὶ τῷδ᾽ ὑγρὰν θήσει κόνιν· eamdem invenire potuerant in v. 526, Ὡς οὐ παρήσω τῷδ᾽ ἐμὴν τυραννίδα. & in v. 628, Ὡς τάχ᾽ οὐκ ἴθ᾽ αἱματηρὸν τοὐμὸν ἀργήσει ξίφος. Androm. v. 587. —— Nostro versu ἴσω, vel εἴσω scribatur, nihil refert: εἴσω praefert Cod. Flor. Secundum Grammaticorum placitum, ἔνδον hic fuerat ponendum, *intus:* ἴσω est *intro;* quod hoc sensu tribus & viginti locis adhibuit *Sophocles*, qui decies tamen ἴσω ponere non dubitavit in quiete. *Quinctilian.* I. O. 1, c. v, p. 64. *Eo*

 in-

ΚΡΕ. Πάσας γε, πρὶν κίνδυνον εἰς ἅπαξ μολεῖν.
ΕΤΕ. Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς προσβάλοιμ' ἂν ἐκ λόχου;
ΚΡΕ. Εἴπερ σφαλεὶς γε δεῦρο σωθήσῃ πάλιν.

ΕΤΕ.

πάσας τράπηθι, πρὶν ἐλθεῖν εἰς κίνδυνον. εἰ συμπλακείημεν αὐτοῖς νύκτωρ ἐκ λόχου, καλόν σοι δηλονότι τοῦτο δοκεῖ; καὶ καλόν μοι δοκεῖ, εἴπερ

intus, & *intro sum*, *soloecismi sunt*. —— Versu sequenti 728 *Io. Piersonus* corrigendum suspicabatur: Καὶ μολὼ τὸ νικᾶν 'στὶ κἀν εὐβουλίᾳ,

Vs. 731 Εἰ νυκτὸς αὖθις προσβάλοιμ' ἂν ἐκ λόχου;] *Piersius* e Mss. Cantabrig. προσβάλοιμ' ἂν in contextu posuit: hunc sequitur *Kingius*, hoc ut amplecteretur, eo potissimum motus, quod in vicinis versibus legerentur in singulari, καθίξω, πράπωμαι, προσβάλω. quia bini Leidenses Mss. idem illud exhibebant, προσβάλοιμ' ἂν recepi; neque tamen olim vulgatum, in Cod. Flor. repertum, προσβάλοιμεν temere spreverim. *Thucyd*. III, c. XXX. εἰ ἂν προσπέσοιμεν ἄφνω τε καὶ νυκτός· —— In Leidensium altero legitur: Ἢν νυκτὸς αὖθις προσβάλοιμ' ἂν —— saepe quidem εἰ & ἢν sedes commutarunt, sed hic stare nequit ἢν —— προσβάλοιμ' ἂν, aut προσβάλοιμεν. —— Ceterum in hoc Eteoclem inter & Creontem dialogo elucet *Euripidis* artificium non vulgare, Imperatoriam in Creontis persona prudentiam monstrantis, in Eteocle contra militis audaciam minime providam: in *Euripidis* Rheso, quam hic Creon, personam sustinet Aeneas; quam hic Eteocles, illic Hector: cum *Euripideis* in Phoen. a v. 717 —— ad 755. conferatur Rhesus v. 87 —— 130. & eadem opera corrigatur isthaec pars dramatis e Cod. Flor. v. 90, Αἰνέα πύκαζε τεύχεσιν δέμας σέθεν. v. 94, Τί τοῦδ' ἂν εἴποις· v. 98, ἀφορμήσειν χθονός. 99, —— χέρας· v. 122, Αἴθων γὰρ ἀνὴρ καὶ πεπύργωται θράσει. *Homerus* in Il. M providentis Ducis exemplar expinxit in Polydamante, in Asio militis arrogantis: vid. *Dion. Chrys.* Orat. LV, p. 562 D. p. 563. A.

Vs. 732 Εἴπερ σφαλεὶς γε δεῦρο σωθήσῃ πάλιν.] Sic *Piers.* & *Barn.* vulgarunt: sed, quam posuerant illi, sustuli notam interrogandi: haec etiam Codicum erat Leidensium, Cantabr. Flor. nec non Editionum *Aldi Hervagii*que lectio; nisi quod in his σφαλεῖς scriberetur: genuinum est σφαλείς· *Chaeremon* in *Stob. Grot.* p. 29, Σφαλεὶς γὰρ οὐδεὶς σὺν βιβουλεύσας

ας

CRE. Quasuis, priusquam Martis adeas aleam.
ETE. Quid si paremus arma nocturno impetu?
CRE. Male si ceciderit, certus an reditus tibi?
ETE.

περ ἀποτυχὼν δυνατὸς ἔσῃ πάλιν δεῦρο σωθῆναι.

ἴσχυν

ἀξ δοκεῖ. Quod in Codice Scaligerano positum testatur *Barnesius*, σφαλῇς *Kingius* in contextum recepit: ne testificante quidem *Barnesio* crederem, Εἴπερ σφαλῇς γε corrigi voluisse *Scaligerum*; hic enim posuisset Ἤνπερ σφαλῇς γε· sicut infra v. 765, ἐὰν δὲ τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ· In nonnullas Editiones irrepserat δεῦρο σ' ὠθήσῃ πάλιν. modeste *Gul. Canter. videtur*, inquit, *legendum* σωθήσῃ· Quid hic *Barnesius*? non minus aliam sibi lectionem ait placere σ' ὠθήσῃ, pro σὺ ὠθήσῃ, *repelleris*. Vbi tandem υ ψιλὸν in σὺ legerat elisum *Euripidis* Editor? Dedisse saltem potuerat δεῦρ' ἐσωθήσῃ πάλιν, *huc iterum in urbem repelleris*. cui tamen commento nimis arguto vulgatam praefero, vel ab hac paulo diversam lectionem. Εἰς πόλιν σωθῆναι vel διασωθῆναι vulgo quidem significant *salvum & incolumen in urbem pervenire:* vid. *Gataker*. A. M. P. c. XXXI, sed vel unicum mihi dari velim *Euripidae* locum, in quo σωθῆναι πάλιν legatur, atque adeo significet *incolumen redire*. Dum illud fiat, suspicabor σωθήσῃ supra scriptum genuinae lectioni, quae, si vere coniicio, haec fuerit primitus:

Εἴπερ σφαλείς γε δεῦρο σῶς ἥξεις πάλιν.

siquidem spe frustratus huc salvus redibis, vel *redire poteris*. *Euripidis* est ex Erechtheo versus ap. *Stobaeum* Tit. LII, p. 360. 17. Οὐδεὶς στρατεύσας ἄδικα σῶς ἦλθεν πάλιν. *Aristoph*. Equit. v. 612. Καὶ νῦν ἐπειδὴ σῶς ἐλήλυθας πάλιν. *Aeschyl*. Agam. v. 627. Εἰ νόστιμός γε κἀι σεσωσμένος πάλιν. Ἥξει σὺν ὑμῖν. Ἥκειν πάλιν & similia frequentat *Euripides*: Alc. v. 1019. δεῦρ' ὑποστρέψας πάλιν. Herc. Fur. v. 25, ἔνθεν οὐχ ἥκει πάλιν· Iph. Taur. v. 531, Κάλχας δὲ ἦλθε μάντις ἐκ Τροίας πάλιν; v. 772, —— ἥκει πάλιν; v. 1216, —— καθαρὸν ὡς μόλοις πάλιν· v. 1421, —— πάλιν μολεῖσθαι δεσποτῶν χέρας· Addantur Hec. v. 1020. Bacch. v. 1223. Herc. Fur. v. 1406. Rhes. v. 235, 594, 774. In talibus nonnunquam πόλιν vulgatur, ubi sontentia πάλιν postulat: exemplo sit nostro simillimus locus in Rheso, quo Hectorem Aeneas, ut hic Eteoclem Creon

ΕΤΕ. Ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον.
ΚΡΕ. Ἐνδυςυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.
ΕΤΕ. Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον οὖσι προςβάλω δόρυ;
ΚΡΕ. Ἔκπληξις ἂν γένοιτο· νικῆσαι δὲ δεῖ.
ΕΤΕ. Βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.
ΚΡΕ. Ἅπαν κάκιον τοῦ φυλάσσεσθαι καλῶς.

ΕΤΕ.

ἴσην ὠφέλειαν ἐπάγει ἡ νὺξ ἀμφοτέροις τοῖς μέρεσι τοῖς ἀντιταττομένοις· τοῖς ἐπιτιθεμένοις δὲ, ἢ ἡσυχάζοντι τῷ ἑτέρῳ μέρει, πλέον. ἐπιτήδειον τὸ σκότος τῆς νυκτὸς εἰς τὸ ἐνδυςυχῆσαί τινα ἐν αὐτῷ· ἀλλὰ βού-

rationum pondere coërcet: dixisse fertur v. 115, Νικάμβρος ἀμβρὸ, τηῶδε μὴ μόλῃς πόλιν· sic loqui poterat, si in urbe fuissent versati; sed castra Troiani fuerant ad Graecorum navale metati, quod e toto dramate manifestum & ex *Homeri* scena in Il. κ. Corrigendum puto: Νικάμβρος ἀμβρὸ τῇδε, μὴ μόλῃς πόλιν.

Vs. 733 Ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον.] Hic quoque locus esse poterit documento, quam utile sit, versuum, qui hic illic sparsi iacent in Veterum scriptis, pervestigasse sedem: narrat *Polybius* in Excerpt. e Legat. CXIV. p. 189. ed. *Urs*. ad Demetrium, antequam fuga se subduceret ex urbe, male moras nectentem, misisse se tabellas, quibus aliquot essent inscriptae Poëtarum sententiae: quod latuit *Ursinum*, versus esse vidit *Is. Casaubon*. istorum versuum secundus sic vulgatur in ed. *Gron*. p. 1311, Εἰς ὁ φέρει νὺξ· τοῖς δὲ τολμῶσι τὸ πλέον. syllabam saltem superfluam tollere debuerant: nunc tandem corrigi poterit, Ἴσον φέρει νὺξ, τοῖς δὲ τολμῶσι πλέον· atque interpretatio *Grotii* in locum *Casaubonianae* reponi, quae haec prostat: *Vbi atra nox. Fortuna forteis adiuvat*: iisdem mendis deformatum hunc versum cum vicinis adhibuit *Casaubon*. in *Sueton*. Aug. c. 89.

Vs. 734 Ἐνδυςυχῆσαι δεινὸν εὐφρόνης κνέφας.] Schol. in *Aristoph*. Vesp. v. 1115. Ἐμβραχὺ, τὸ βραχὺ, ὡς Ἐμφαγεῖν, τὸ φαγεῖν· καὶ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ Ἐνδυςυχῆσαι, ἀντὶ τοῦ δυςυχῆσαι. nostrum versum designavit Vir D. in Miscell. Observ.

V.

ETE. Nox æqua, ſed facilior aſſultantibus.
CRE. Periclitari noctis obſcuro grave eſt.
ETE. Quid ſi petamus Marte, dum dapibus vacant?
CRE. Pavor ſequetur, vincere at nobis opus.
ETE. Dirces profunda non darent hoſti fugam.
CRE. Muros tueri præſtat his conatibus.

ETE.

βούλει περὶ δεῖπνον αὐτοῖς οὖσι σύγκροτήσω πόλεμον; ταραχὴ μόνον γένηται αὐτοῖς, οὐ μέν τοι ἧττα, ἐπεὶ εἰκὸς αὐτοὺς ἐνόπλους δειπνεῖν. τὰ πάντα δεύτερα τῆς εὐλόγου ἀσφαλείας.

τί

V. 111, p. 108. & e Bacch. v. 508. ubi certe compoſitum illud vice ſimplicis poni videtur, ſed noſtro loco ſua vi praepoſitio non caret.

Vs. 735 —— προσβάλω δόρυ;] Olim legebatur προσβάλλω σ'. alterum *Kingius* poſuit & in A Leid. reperitur: Mſ. Flor. praebet προσβαλῶ· quod receperunt *Grotius* & *Pierſius*: mihi dubitantis eſſe videbatur Eteoclis interrogatio; propterea ſignum ſubieci, alterique lectioni praetuli προσβάλω. tali quippe congruit modus ſubiunctivus. *Sophoclis* Trach. v. 394, Ἡμεῖς δὲ προσμένωμεν; Philoct. v. 541, Ἐπίσχετον, μάθωμεν; conf. *Eurip.* Hec. v. 1041. Or. v. 218. Ex his aut e vicinia petitum βάλῃ noſtro quoque verſu poterit a Lectore ſuppleri.

Vs. 737 Βαθύς γέ τοι Διρκαῖος ἀναχωρεῖν πόρος.] Quum δέ τοι vulgaretur, recte *Barneſius* & deinceps *Kingius* γέ τοι ſcribendum curarunt; neuter vim vocularum iſtarum percepit, quae hic debuerat exprimi per *atqui certe*: hac virtute frequentantur ab Atticis. —— Videtur autem hic Tragico locus obverſatus *Homeri* ex Il. M, v. 62, Ἀφραδέως διὰ τάφρον ἐλαύνομεν ὠκέας ἵππους· Ἡ δὲ μάλ' ἀργαλέη περάαν· *Statius* Theb. x, v. 515. —— *at patulas ſaltu transmittere foſſas, Horror equis.* confer. *Eurip.* Rheſ. v. 111, 112. & *Ezech. Spanhem.* ad *Callim.* h. in Del. v. 76. —— In verſu ſequenti ſyllaba vocis κάκιον media, ſemper apud Tragicos & Comicos Atticos producta, *Battierium* fefellerat.

ETE. Τί δ' εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;
KPE. Κἀκεῖ πέφρακται λαὸς ἅρμασιν πέριξ.
ETE. Τί δῆτα δράσω; πολεμίοις δῶσω πόλιν;
KPE. Μὴ δῆτα· βουλεύου δ', ἐπείπερ εἶ σοφός.
ETE. Τίς οὖν πρόνοια γίνεται σοφωτέρα;
KPE. Ἕπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, ὡς ἤκουσ' ἐγὼ,
ETE. Τί προστετάχθαι δρᾷν; τὸ γὰρ σθένος βραχύ.
KPE. Λόχων ἀνάσσειν, ἑπτὰ προσκεῖσθαι πύλαις.
ETE. Τί δῆτα δρῶμεν; ἀπορίαν γὰρ οὐ μενῶ.
KPE. Ἕπτ' ἄνδρας αὐτὸς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.
ETE. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός;
KPE. Λόχων, προκρίνας οἵπερ ἀλκιμώτατοι.

ETE.

τί δὲ ἄρα πλέον ἡμῖν ἔςαι, εἰ πάντες ἐφ' ἵππων ὁρμήσομεν κατ' αὐτῶν; κἀκεῖ ἠσφάλιςαι ἅρμασιν ἐν κύκλῳ ὁ ςρατός. θέλεις οὖν προδῶ τὴν πόλιν; τίς οὖν προμήθειά ἐςι φρονιμωτέρα; ἑπτὰ ἄνδρας ἐν αὐτοῖς φασὶ λόχων ἀνάσσειν. τί λέγουσιν αὐτοῖς προστετάχθαι; τὸ γὰρ σθέ-

Vs. 739 Τί δ' εἰ καθιππεύσαιμεν Ἀργείων στρατόν;] Pro στρατῶν, ante *Barnesium*, *Grotius* emendate iam vulgarat στρατὸν, quod libri quoque praeferunt Leidd. & Florent. Pro καθιππεύσαιμεν *Kingio* legendum videbatur καθιππεύσαιμ' ἂν, mihi vero, non esse recedendum a vulgato. — Versu sequenti literam olim omissam in ἅρμασιν optime restituit, ut alibi saepenumero, *Kingius*.

Vs. 743 Τίς οὖν πρόνοια γίνεται σοφωτέρα;] Quod scribit in hunc locum *Scholiastes*, iis nititur, quae leguntur in Scholiis ad Hecubae v. 85, ἀεὶ ζῶ — ἀπορίαν ἐμφαίνοντα ὑποτακτικοῖς συντάσσονται. οἷον, τί γένωμαι; καὶ, πῆ τράπωμαι; —— Leve quidem, nec tamen editori negligendum, pro γίνεσθαι in Attico Tragico scripturam emendatiorem γίγνεται postulare, quod Phoen. v. 483 recte *Kingius* posuit e Msl. & in

ETE. Quid ſi irruamus caſtra turmarum impetu?
CRE. Vallantur arcta curruum compagine.
ETE. Quid ergo? tu me dédere hanc urbem iubes?
CRE. Non iubeo. ſed, quod res ferunt, expende-
ETE. An reſtat aliquid conſilî ſapientius? (re.
CRE. Eſſe inter hoſtes fama ſeptenos refert.
ETE. Haud grande robur: ſed quid his operæ datum?
CRE. Septena portas ducere ad ſeptem agmina.
ETE. Quid ergo facimus antequam ſpes excidant?
CRE. Portas tueri tu viros totidem iube.
ETE. Septemne ſolos, an catervis additis?
CRE. His danda pubes quam regant, flos civium.

ETE.

σθένος τῶν ἑπτὰ βραχύ. ἑπτὰ ἄνδρας ἐπ' αὐτοῖς ἤγουν κατ' αὐτῶν καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἔκλεξαι. ταγμάτων ἀνάσσειν ἕκαστον, ἢ μόνης τῆς ἑαυτοῦ λόγχης ἕκαστον ἀνάσσειν; ταγμάτων ἀνάσσειν, ἐκλεξάμενος ἐκείνους οἵπερ ἰσχυρώτατοί εἰσι.

ἐ-

in v. 1396 Codex exhibet Flor.

Vſ. 745 Τί προσπτύχθαι δρᾶν.] Duplicem commemorat *Interpres* Graecus exemplarium veterum lectionem προσπτύχθαι, & προσπίπτειν· quarum haec correctori, illa debetur *Euripidi*: videantur ſuperius notata in Vs. 394.

Vs. 748 Ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς καὶ σὺ πρὸς πύλαις ἑλοῦ.] *Grotius* recte vulgavit αὐτὸς καὶ σὺ, pro αὐτοῖς καὶ σὺ, quod Codices etiam exhibere videntur; nihil inde cogas, niſi vetuſtatem mendae: paulo ſuperius legebatur: Ἑπτ' ἄνδρας αὐτοῖς φασὶν, —— id, deſcribentis adhuc inhaerens memoriae, noſtrum verſum corruperat, e duobis expreſſum *Aeſchyli* Theb. 57, 58, Πρὸς ταῦτ' (*Propterea*) ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος.

Vs.

ΕΤΕ. Ξυνῆκ'· ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις.
ΚΡΕ. Καὶ ξυστρατηγούς· εἷς δ' ἀνὴρ οὐ πάνθ' ὁρᾷ.
ΕΤΕ. Θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;
ΚΡΕ. Ἀμφότερον· ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον.
ΕΤΕ. Ἔσται τάδ'. ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν
Τά-

ἐνόησα, βοηθεῖν πρὸς τὰς ἀναβάσεις τῶν τειχῶν. καὶ συςρατηγοὺς ἔκλεξαι αὐτοῖς, εἷς γὰρ ἀνὴρ ὐ πάντα γινώσκει. ἄνδρας ἐν τόλμῃ ἐκλεξάμενος καὶ ἀνδρείᾳ, ἤγουν τολμηροὺς καὶ ἀνδρείους, ἢ ἐν εὐβουλίᾳ

Vs. 751 —— *ἀμύνειν τειχέων προσαμβάσεις*] Antiquarum Edd. ſcripturam *πρὸς ἀμβάσεις* revocavit *Kingius*: alteram probarunt *Canterus*, *Grotius*, & *Battierius*. Codex Flor. (ſed Codicum eſt in talibus auctoritas exigua:) *προσαμβάσεις* hic exhibet, & alibi in Phoen. v. 492, v. 1180, ubi *κλιμάκων προσαμβάσεις* ſunt *ſcalarum gradus*, ut in Bacch. v. 1211. vid. *Gul. Canteri* N. L. III, c. III. *Ἀμύνειν τειχέων πρὸς ἀμβάσεις* quid ſignificare poſſit non exputo: ſed *ἀμύνειν τειχέων* (aut, ſi quis malit, *τειχέσιν*) *προσαμβάσεις* notat *a moenibus adſcenſum arcere*, atque adeo *moenia tueri*. ſententiam expreſſerunt *Ratallerus* & *Grotius*.

Vs. 753 *Θάρσει προκρίνας, ἢ φρενῶν εὐβουλίᾳ;*] Hoc, quodque ſequitur, *Ἀμφότερον, ἀπολειφθὲν γὰρ οὐδὲν θάτερον* ſaepius videri poſſet uſui veniſſe; ſed iſta talia, ſimul loquentium accommodata ſcenae, raro ſolent extra ſcenam uſurpari, quoniam eorum pendet a praecedentibus intellectus. *Homericum*, *Ἀμφότερον βασιλεύς τ' ἀγαθὸς, κρατερός τ' αἰχμητὴς*, non dubito quin reſpexerit hic *Euripides*: *Regem ἀγαθὸν* conficit *φρενῶν εὐβουλία*, dos eſt Imperatoris non minima *θάρσος*, ſi primam, *τὴν εὐβουλίαν*, comes ſequatur: *Libanius* Declam. IV, p. 259. C. *ἰσχὺς καὶ σύνεσις ἑκατέρα μὲν μικρὰ πέφυκε παρ' ἄλληλα· ἄμφω δὲ συνελθοῦσαι μεγάλα.* *Scholiaſtes* hic *Θάρσος* interpretatur *ἀνδρείαν*· Grammaticis *Ἀνδρεία* dicitur *σώματος δύναμις ἐπαινουμένη*· ſic legendum arbitror in *Ammon.* p. 15. Inſignis eſt ex *Euripidis* Oedipo locus in *Stob.* Flor. *Grot.* p. 47. Noſtrum locum praeter cetera protulit *Ioſ. Waſſe* ad *Thucyd.* p. 174, 24. in praefat. Cl. *Dukeri*, quibus oſtendere nititur, veteres etiam *θάρσος* in malam ſum-

ETE. Vt pariter hoſtem mœnium adſcenſu arceant.
CRE. Sociosque ducibus adde. plus plures vident.
ETE. Spectansne manuum robur, an vim conſilî?
CRE. Vtrumque iunge. nam ſeorſim nil valent.
ETE. Peragentur iſta. Iamque nunc urbem peto:
Le-

λία ἤγουν φρονίμους καὶ ἀγαθοὺς τὰς βουλάς; κατὰ τὰ δύο· οὐδὲν γὰρ ἐστι τὸ ἕτερον, ἀπολειφθὲν τοῦ ἑτέρου.

οὐκ

ſumſiſſe partem; ab hoc ſaltem loco *Waſſium* retrahere debuiſſet alter e Supplic. v. 161, ubi Theſeus ad Adraſtum: Εὐψυχίαν γ' ἐσπούδασας ἀντ' εὐβουλίας, Ὃ δή γε πολλοὺς ὤλεσε στρατηλάτας· horum verſuum ſecundum Adraſto male tribuunt Editiones; mitto *Barneſii* commentum, quodque poſitum olim videbatur γ' interſerui. Notat *εὐψυχία magnitudinem animi*; haec *fiduciam* parit *in periculis ſuſcipiendis*, θάρσος, quam, in duce neceſſariam, moderari tamen debet φρενῶν εὐβουλία· vid. notata *Spanhemio* ad *Iuliani* Orat. I, p. 301. A.

Vs. 755 Ἔσται τάδ'. ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν Τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν,] Sic e Codicibus vulgarunt *Grotius*, *Pierſius* & *Kingius*; niſi quod hic ſolus ἐς poſuerit pro εἰς. *Barneſius* dederat ἐλθὼν δ' ἑπτάπυργον ἐς πόλιν, una tantum voce mutata, nam priorum haec erat Editionum perverſa lectio, Ἔσται τάδ', ἐλθὼν δ' ἑπτάπυλον ἐς πόλιν· unde fluxerit, Codex manifeſtat Leidenſis B, in quo genuinae ſcripturae, E. τ. ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν, ſuperſcriptum ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλον· eamdem veram lectionem Leid. A & Flor. repraeſentant; in illo tamen εἰς legitur; in hoc δ' ante ἐς male poſitum. Ἑπτάστομον πύργωμα, quod eſt in Phoen. v. 294, reſtituendum in *Eurip.* Supplic. v. 1221. pro Ἑπτάστολον· vid. *Eurip.* Bacch. v. 917, & *Sophoclis* verſus apud *Dicaearchum* p. 16. —— Hoc *Phoen.* loco *Scholiaſtes*: Ἐλθὼν δ' ἐς πόλιν] Γελοίως τοῦτο φησὶν, ὡς μὴ ὢν νῦν ἐν τῇ πόλει. non placet inventum *Barneſii*. *Grotius* in Prolegom. p. 29, *Reprehenditur*, inquit, *quod Eteocles dicat, iturum ſe in urbem* ἑπτάπυργον, *id eſt, Thebas, cum iam intra eam urbem eſſet: ſed quanquam regia in urbe eſt, quis tamen neſcit poſſe urbem a regia* dis-

Τάξω λοχαγοὺς πρὸς πύλαισιν, ὡς λέγεις,
Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.
Ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,
Ἐχθρῶν ὑπ' αὐτοῖς τείχεσιν καθημένων.
Ἀλλ' εἶμ', ὅπως ἂν μὴ καταργῶμεν χέρα.

Καὶ

οὐκ ὀφείλομεν ἑκάστου καταλέγειν τὸ ὄνομα, πολέμου ἐπείγοντος. ἀλλ' ἀπέρχομαι, ὅπως μὴ ἐμποδίζωμεν τὸ τῶν χειρῶν ἔργον, τουτέστι τὸν τό-

distingui? urbem a regia posse distingui, verissimum: acropolis fuit *Cadmea*, urbs ipsa *Thebe*, Θήβη dicebatur antiquitus, numero singulari, qui numerus forte reponendus infra v. 827. Zethus & Amphion τὴν πόλιν τὴν κάτω προσῴκισαν τῇ Καδμείᾳ, *Pausan.* IX, p. 720. postquam urbi coepit acropolis adiungi, numerus *Thebarum* pluralis invaluit: in acropoli fuisse regiam, ex *Aeschylo* liquet in Septem contra Thebas v. 246. Sed est in eodem *Aeschyli* dramate locus, quem, quoniam haec scribenti obversabatur *Euripidi*, non poenitebit integrum attulisse; sic legitur v. 288 & seqq.

Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἕξ, ἐμοὶ σὺν ἑβδόμῳ,
Ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον
Εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών.

Canterus, Ἐγὼ δ' ἐπάρχους ἕξ, vel quid simile, restituendum hariolabatur; *Stanlejus*, praepositionem ἐπ' a verbo per tmesin semotam; hoc non adeo displicet; neque tamen legi nollem, Ἐγὼ μὲν ἄνδρας ἕξ, —— sed *Euripidea*, ἑπτάπυργον ἐς πόλιν μολὼν Τάξω —— πρὸς πύλαισι· —— prorsus concinunt cum his *Aeschyleis*, Εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών. hunc locum imitantem *Euripiden* verosimillimum est aciem iudicandi minus intendisse; nam quicunque color etiam his concilietur, aliquid tamen inest, quod attento lectori minus satisfaciat.

Vs. 757 Ἴσους ἴσοισι πολεμίοισιν ἀντιθείς.] Versum excitat in exemplum *Etymologus* in v. Ἴσος· cum dixisset παρὰ τοῖς Τραγικοῖς καὶ Κωμικοῖς συστέλλεται ἀεὶ τὸ Ι. Concinit *Euripidi Sophocles* Antig. v. 146, Ἑπτὰ λοχαγοὶ γὰρ, ἐφ' ἑπτὰ πύλαις Ταχθέντες ἴσοι πρὸς ἴσους, ἔλιπον Ζηνὶ τροπαίῳ πάγχαλκα τέλη. *Apollodor.* III, p. 154. Ἐτεοκλῆς, καταστήσας ἡγεμόνας, ἴσους ἴσοις ἔταξε. Septem adversus Thebas militas-

Legamque ſeptem turribus ſeptem duces,
Pares reponens hoſtium primoribus.
At nomina ediſſerere non eſt otium:
Namque ecce muris hoſtis aſſultat ferox.
Iam tempus ire, noſtra ne ceſſet manus:
Vti-

πόλεμον.

τρέ-

taſſe tradentem *Aeſchylum* ipſi ſequuti ſunt Argivi, quod ubi monet *Pauſan.* II, p. 156. plures tamen fuiſſe duces innuit.

Vs. 758 Ὄνομα δ' ἑκάστου διατριβὴ πολλὴ λέγειν,] Vide quantum diſſideant a ſe invicem hic quoque hominum Eruditorum iudicia: ſecundum *Grotium* Prolegom. p. 31, *Aeſchyli reverentiam eo demonſtravit Euripides, quod de ſeptem Thebanorum ducibus locum praeteriit, ab illo eximie tractatum*, (in Septem adv. Theb. v. 413 —— 680.) Contra R. P. *Brumoy*, *dans ſon Theatre des Grecs* T. IV, p. 178, *ſi l'on y regarde de près, il paroit qu' Euripide donne ici un trait de ſatyre aſſés fin à ſon prédeceſſeur.* mihi ſi deferatur arbitrium, verum eſſe iudico, quod ſuſpicabatur *Brumoy*. *Aeſchyli* Septem adverſus Thebas cum *Euripidae* Phoeniſſis, illius Choëphoros cum huius Electra comparanti quaedam etiam alia occurrent, quibus *Aeſchylum* noſter notaverit. Sed, quod hic paucis fieri poſſe deſperabat *Euripides*, quinque verſibus artiſicioſiſſimis complexus eſt *Statius* Theb. VIII, 353. *Ogygiis it ſorte Creon; Eteoclea mittunt Neïtae; celſas Homoloïdas occupat Haemon; Hypſea, Proetides; celſum fudere Dryanta Electrae; quatit Hypſiſtas manus Eurymedontis; Culmina magnanimus ſtipat Dircaea Menoeceus.* hoc loco nomina *Statius* elegit, quae maxime verſibus ſuis eſſent accommodata: ſeptem duces Thebanos, ab his, praeter Eteoclem, diverſos *Aeſchylus* commemoravit in Theb. vſl. 420, 454, 480, 510, 561, 626, 678. Quod *Barneſius* notat e Scholiis ineditis in *Aeſchylum*, hauſit e notis *Thomae Galei* ad *Apollodori* Biblioth. p. 70.

 Vs.

Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,
Καὶ ξυσταθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ,
[Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.]
Γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σοῦ
Αἴ-

Vs. 761 Καί μοι γένοιτ' ἀδελφὸν ἀντήρη λαβεῖν,] Καὶ mihi quidem hoc in loco non placet, ubi mox ſequitur: Καὶ ξυσαθέντα —— Legendum putem, Εἴ μοι γένοιτ' ἀ. idem incommodum in Alceſti v. 296, evitabitur, ſi ſublato κ, quod e ſequentis verſus adhaeſit initio, ſcribatur Οὐκ ἄν. —— Frequentius εἰ γὰρ, nonnunquam εἰ ſimpliciter poſitum, optantis eſt, & ſignificat *utinam*: *Etymologus* p. 26, 50. Αἰ —— ἐκ τοῦ Εἰ, σημαίνοντος τὸ εἴθε· —— ὡς τὸ, (*Eurip*. Hec. v. 835) Εἴ μοι γένοιτο φθόγγος ἐν βραχίοσι —— καὶ, Εἴ μοι γένοιτο παρθένος καλή τε καὶ τέρεινα· verſus eſt *Hipponactis* iambicus tetrameter, *Hephaeſt*. p. 16. *Euripides* apud *Euſtath*. in Il. Ψ, p. 1415, 10. Εἴ μοι (ἦγουν, εἴθε μοι, *Euſt*.) τὸ Νεστόρειον εὔγλωσσον μέλος, Ἀντήνορός τε τοῦ Φρυγὸς, δοίη θεός. conf. Clar. *Abreſch*. ad *Aeſch*. p. 97. Non neſcio, qua via defendi poſſit in *Sophoclis* Philoct. v. 324, Θυμῷ γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε· *irato mihi contingat*: non enim ſequerer alteram interpretandi rationem: ſi quis illud Θυμῷ correctoribus aut librariis imputare maluerit, me non invito faciet; ſi ſcilicet legerit:

Εἴ μοι γένοιτο χεῖρα πληρῶσαί ποτε.

Nuſpiam illud εἰ optantis cum καὶ, quantum memini, coaleſcit; quod eo dico, ne quis noſtro loco forte praeferendum cenſeat Κεἴ μοι γένοιτ'. ſaepenumero quidem apud *Euripiden* legitur κεἰ, ſed, nunquam ſignificans *atque utinam*, ſemper vim ſuam retinet nativam.

Vs. 762 Καὶ ξυσαθέντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ, [763 Κτανεῖν θ' ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.] Horum verſuum ſecundum conditori, quisquis ille fuerit, perplacuiſſe neceſſe eſt, ſiquidem dignus fuit viſus, ut infra poſt v. 1384 repeteretur, ne litera quidem mutata. Verſus noſter 763 ſententiam continet ingenio caſtigato, atque adeo *Euripide* minus dignam, &, ne dolo dicam, abſurdam. Patriam Eteoclis vaſtare deſideraſſet, quisquis tandem Thebas veniſſet oppugnatum: quanto rectius morte dignum dixiſſet, qui ſuam ipſius patriam veniret vaſtaturus! praeterea vide quam alieno

Vtinamque veniat frater adverſus mihi,
Haſta ut mea transfixus ingratam, impiam
Effundat animam patriæ obſeſſor meæ.
Tibi natus Hæmon & mea Antigone ſoror
Ri-

no loco legatur infra: hoc qui revocarit ad animum, eo facile delabetur, ut ſpurium verſum hic etiam cenſeat interſertum ab eadem mala manu. Sed ſi ſpurius eſt v. 763, qui praecedit quomodo tandem ſcriptus olim prodiit? Clariſſ. *Abreſchius* Anim. ad *Aeſch.* p. 16, ſequenti potiſſimum motus, ſcriptum fuiſſe ſuſpicabatur:

Καὶ ξυστάθεντι διὰ μάχης ἐλθεῖν δορὶ,

ſuam iſtam coniecturam p. 17 exornans erudite: non parum ad illam accedere videbitur ponderis, ubi Codicem Florentinum (in quo ξυστάθεντα recte tamen legitur) illud ἐλθεῖν hic exhibere dixero. Elegantis ingenii Iuvenis, *Ioannes Pierſonus* aliam viam inſtitit Veriſimilium L. II, c. V, p. 192, corrigendum ratus:

Καὶ ξυστάθεντα διὰ μάχης θένειν δορὶ,

Si mihi dare voluerit Cl. *Abreſchius*, ſpurium videri verſum 763, nihil eſſe cauſae fatebitur, propter quam praecedentem,

Καὶ ξυστάθεντα διὰ μάχης ἑλεῖν δορὶ,

corrigere tentaremus; ipſemet enim loca protulit idonea, in quibus ἑλεῖν pro ἀνελεῖν poſitum reperiatur, aut ipſum illud legatur ἑλεῖν δορί· quibus addi poterit e *Soph.* Trach. v. 244. Ponam Polynicis votum e Phoen. v. 1376, 77. Δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν Καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον· ſuccedat illud Diomedis ex *Homeri* Il. E, v. 118. Δὸς δέ τε μ' ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν· *Euſtathius* p. 400, 38. σχῆμά ἐστι πρωθύστερον, ἤτοι ὑστερολογία. ἔδει γὰρ οὕτω κεῖσθαι, δὸς τὸν Πάνδαρον εἰς ὁρμήν τε ἐλθεῖν μοι ἔγχεος, καὶ δός μοι καὶ φονεῦσαι αὐτόν. ſic & in verſu noſtro *Schol.* ἑλεῖν δορὶ reddidit φονεῦσαι διὰ τοῦ δορός. Pleriſque tamen genuinum videbitur, quod Codex dat Flor. quodque probaſſe memini *Adrianum Heringa*, Καὶ ξυστάθεντα διὰ μάχης ἐλθεῖν δορὶ, *Et haſta congreſſum cum ipſo pugnare.*

Vs. 764 Γάμους δ' ἀδελφῆς Ἀντιγόνης, παιδός τε σοῦ —— 766 Σοὶ χρὴ μέλεσθαι.] Legendum arbitror, Γάμου δ' ἀδελφῆς —— Σοὶ χρὴ μέλεσθαι· *Sophocles* Oed. Tyr. v. 1465, Αἷν μοι μέλεσθαι, καὶ μάλιστα μὲν χεροῖν ψαῦσαί μ' ἔασον. *Euripid.* Heraclid. v. 354. Εἰ σὺ μέγ' αὐχεῖς, ἕτεροι σοῦ πλέον οὐ μέλονται. frequentat hac ſtructura

Αἵμονος, ἐάν τι τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ,
Σοὶ χρὴ μέλεσθαι· τὴν δόσιν δ', ἐχέγγυον,
Τὴν πρόσθε, ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.
Μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ· τί δεῖ μακρηγορεῖν;
Τρέφ' ἀξίως νιν, σοῦ τε, τήν τ' ἐμὴν χάριν.
Πατὴρ δ' ἐς αὑτὸν ἀμαθίαν ὀφλισκάνει,
Ὄψιν τυφλώσας· οὐκ ἄγαν σφ' ἐπῄνεσα·
Ἡμᾶς τ' ἀραῖσιν, ἢν τύχῃ, κατακτανεῖ.
Ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, εἴ τι θέσφατον

Οἰω-

τρέφε αὐτὴν καὶ σοῦ ἀξίως, καὶ διὰ τὴν ἐμὴν χάριν.

Ὦ

τὸ Μέλεσθαι *Apollon. Rhod.* I, 967, 1124, 1355. II, 837. *Leonidas* Anthol. IV, c. XII, ep. 38. Τᾶν ἀρπακτῆρος μήτι μέλεσθε λύκω. —— Qui has literas tractant adolescentes nolim hic offendant ad nomen Ἀντιγόνης in ista sede: senarii tragici necesse quidem *Ut pes secundus, quartus, & novissimus, semper dicatus uni iambo serviat:* —— tamen *solet Temporibus aequus non repelli tribrachys.* Sed in Ἀντιγόνης nomine, brevis illa vocalis ι sic pronuntiabatur, ut propemodum elisa videretur, certe temporis ne momentum quidem conficeret; haec est ratio, quapropter aliquoties tres istius nominis syllabae quartum occupent in senario locum etiam in Phoen. v. 88, 1270. Eadem est in similibus ratio: sagaciter hoc vidit monuitque *Sam. Clarkius* ad *Homeri* Il. β, 811. Celeberr. quidem *D'Orvillius* se *Clarkio* obiecit in Critica Vanno p. 517, sed ita, ut ad usum Linguae Graecae quotidianum attendisse minus videatur; quo sic saepe vocales breves elidebantur, ut ne scriberentur quidem: exemplo sint verba δμάω· τμάω· μίμνω· πίπτω· πέφνω· κλέπτω· θρύπτω· στρόω· τρύω· de centenis pauca.

Vs. 766 —— τὴν δόσιν δ', ἐχέγγυον, Τὴν πρόσθε, ποιῶ νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς.] Sic exhibent Codd. Leidd. & recte vulgarat *Kingius* pro τὴν δόσιν τ' ἐχ· Idem in v. 764 eamdem literam recte commutarat, quod iam ante fecerant *Grotius* & *Piersius.* In Flor. Ms.

Rite ut iugentur, ſiquid eveniat mihi,
Curare perge. dicta quæ nuper fuit
Dos, hæc maneto: ſitque poſt obitum rata.
De matre, cui tu frater, haud verbis opus:
Vt decet alatur & tui cauſa & mei.
Pater, tenebris ſponte dilectis miſer,
Me non probante debet hoc totum ſibi:
Ac ſorte diris nos ſuis leto dabit.
Id reſtat unum, ſiqua Tireſiam ſenem
Ven-

Mſ. legitur Τὴν πρόσθε ποιῶν νῦν ἐπ' ἐξόδοις ἐμαῖς. *Grotius*: — *dicta quae nuper fuit Dos, haec maneto: ſitque poſt obitum rata.* Vereor ne quis, ſacras conſcribillans obſervationes, hoc etiam abuſus loco, ἐξόδους vel ἔξοδον hic *obitum* vel *exitum vitae* nobis interpretetur; quomodo *Iacobum Elsnerum* Obſ. Sacr. T. 1, p. 219, vocem cepiſſe memini in *Heracliti* Alleg. *Hom.* p. 420, ἄχρι τῆς ἀναιρέσεως τοῦ Πατρόκλου καὶ τῆς δι' ἐκεῖνον Ἀχιλλέως ἐξόδου· cum Achillis *exitus ad pugnam* deſignetur: iungit *Euſtath.* in Il. Π, p. 1098, 21, τήν τε τοῦ Πατρόκλου πτῶσιν, καὶ τὴν τοῦ Ἀχιλλέως ἔξοδον εἰς μάχην.

Vs. 768 *Μητρὸς δ' ἀδελφὸς εἶ.*] Infra v. 841 recte ponitur εἶ σύ, hic, ut a pueris intelligeretur, verbo εἶ adſcripſerant Magiſtri σύ, quod librarii receperunt in contextum; εἶ σὺ legitur in binis Codd. Leidd. & in Cantabrig. Vulgatur in Androm. v. 205, Ἀλλ' εἰ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία κυρεῖς. corrigendum cenſeo:

Ἀλλ' εἶ ξυνεῖναι μὴ 'πιτηδεία, κόρη.

ut Hermionem, adhuc adoleſcentulam, acerbe *puellam* vocarit Andromache; ſuperius dixerat in eadem oratione v, 191, Εἶπ' ὦ νεᾶνι· *intacta virgo* eximie Κόρη dicebatur; *ſterilem iuvenculam* cur ſic dixerit matrona, viro licet nuptam, obſcurum non eſt.

Vs. 773 *Ἐν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργόν*] In verſum praecedentem ex Aug. & Flor. Codd. τ' pro δ' recepi: hic *Grotium* ſequutus ſum ceteroſque qui poſuerunt

c

Οἰωνόμαντις Τειρεσίας ἔχει φράσαι,
Τοῦδ' ἐκπυθέσθαι ταῦτ'. ἐγὼ δὲ παῖδα σὸν
Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,
Λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον·
Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται·
Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην
Ἤδη πρὸς αὐτὸν, ὥστε μοι μομφὰς ἔχειν.
Πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω, Κρέον·
Ἤνπερ κρατήσῃ τἀμὰ, Πολυνείκους νέκυν
Μή ποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί·
Θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα, κἂν φίλων τις ᾖ.

Σοὶ

e Codd. ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν, pro ἡμῖν ἀργόν ἐστιν, quod in vett. erat Edd. prius etiam erat in Leidd. Codd. alterum tamen, secus atque arbitrabatur *Barnesius*, ferri quoque potuerat, accentu tantum mutato: ἥμιν & ὕμιν frequentissime leguntur apud *Sophoclem* secunda correpta; ἡμῖν in Electra quater vulgarunt etiam nuperrime, ubi ponendum erat ἥμιν, vss. 17, 1331, 1388, 1470. vid. ad Ajacis v. 744 *Triclinius*, *Eustath.* ad Il. Γ, p. 1151, 11. *Henr. Steph.* App. de D. A. p. 195. *T. H.* ad *Aristoph.* Plut. v. 286. *D'Orvill.* Vann. Crit. p. 92.

Vs. 776 Μενοικέα, σοῦ πατρὸς αὐτεπώνυμον,] Quando nuspiam alibi legitur hoc compositum, incertum, utro sit modo scribendum; uti vulgatur in Edd. plerisque, postquam in secundam Basilëensem αὐτεπώνυμον receperant? an ἀντεπώνυμον; quod, primitus Venetiis excusum ab *Aldo*, deinceps ab *Hervagio* Basileae; quodque repraesentant Codd. Cantabrig. & Leid. B, in A Leid. scribitur αὖτ' ἐπώνυμον· mihi probandum videtur αὐτεπώνυμον· *avo cognominem* designari liquet: ἐπώνυμος & αὐτεπώνυμος, ut κασίγνητος & αὐτοκασίγνητος.

Vs. 777 Λαβόντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν,] Prodibit fortasse, qui sic Graecos Poëtas loquutos doceat; interim suspicabor, *Euripiden* dedisse:

Ἄ-

Ventura celeres præpetum pennæ docent,
Audire. natum, si placet, Menœcea,
Clarum parentis qui refert nomen tui,
Mittam, senem vocare fatidicum, Creon.
Colloquia namque non reformidat tua.
Ego nuper eius artis irrisi fidem:
Atque inde pectus gestat infensum mihi.
Tibi nunc, Creon, populoque mandatum volo,
Si prospero utar Marte, Polynicen humus
Thebana nunquam capiat, ac siquis paret
Ingerere terram, quisquis est, leto luat.

Ti-

Ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν, Κρέον· Genuinae lectionis, ut arbitror, interpretamentum exhibet ora Codicis Leidensis, *Κομίσοντα·* Grammaticis enim Κομίζειν nonnunquam inservit ad verbum Ἄγειν interpretandum. *Hesychius:* Ἄγει, κομίζει. Ἄγειν, ἐπάγειν, κομίζειν. Ἀγηοχότων, κομισάντων. &c. Verbum autem illud de Tiresia commode poni dubium nullum est: *Sophocles* Oed. Tyr. v. 306, Τὸν θεῖον ἤδη μάντιν ὧδ᾽ ἄγουσιν· de Menoeceo Tiresias his in Phoen. v. 912, Ποῦ ᾽στιν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ᾽ ἐπήγαγεν. Futurum autem participiorum sic solet *veniendi mittendique* verbis adiungi, ut in *Euripideis*, Ἄξοντα πέμψω δεῦρο Τειρεσίαν· *Euripides* Heraclid. v. 137, Πέμπει Μυκηνῶν δεῦρό μ᾽ Εὐρυσθεὺς ἄναξ, Ἄξοντα τόνδε· vid. Iphig. Taur. v. 1441. Troad. v. 871. *Homerus* Il. Θ, 367. εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν Ἐξ Ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο· Od. Λ, 622, μ᾽ ἐνθάδ᾽ ἔπεμψε κύν᾽ ἄξοντ᾽. *Philostr.* Iun. Icon. I, p. 865. στέλλεται ὁ Φοῖνιξ ἐς Σκῦρον, ἀνάξων τὸν παῖδα. *Aelian.* de N. A. III, c. XLVI. πέμπει —— τὸν Ἰνδὸν ἐπὶ τὴν δίκην ἄξοντας.

Vs. 784 Θνήσκειν δὲ τὸν θάψαντα,] Praestat Θνήσκειν τε τὸν θ. e Ms. Leid. B. Eteoclis mandatum Creon edicto promulgari iussit v. 1626, 27. In fine versus male legitur in Flor. Cod. εἰ pro ἤ.

 Vs.

Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,
Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα,
Ὡς εἰς ἀγῶνα τὸν προκείμενον δορὸς
Ὁρμώμεθ' ἤδη ξὺν δίκῃ νικηφόρῳ.
Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ, χρησιμωτάτῃ θεῶν,

Προσ-

Vs. 785 Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· προσπόλοις δ' ἐμοῖς λέγω,] *Io. King.* in hunc locum, *Barnes.* ait, *& cæteri omnes Editores ita legunt :* Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ —— *Codices omnes* εἶπον· *parum interesse videtur, utram lectionem praetuleris.* praetulit tamen istam Codicum atque in contextum recepit *Kingius* lectionem, & iure quidem: ad Angliae Codices duo Batavi nec non Flor. accedunt: est tamen illud αὐδῶ huiusmodi, doctis etiam ut alteri videri possit anteponendum, nisi Codices vetusti conspirarent in εἶπον· alterum, αὐδῶ, crediderim ab *Euripidae* studioso notatum in margine, qui legere se supra meminerat v. 571, Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· σοὶ δὲ, Πολύνεικες, λέγω· ubi Codices non variant. *Eurip.* Helenae v. 1678, Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ· συγγόνῳ δ' ἐμῇ λέγω· Troasin v. 1260, Αὐδῶ λοχαγοῖς· non alibi, quantum recordor, illud αὐδῶ reperietur hoc usu positum; εἶπον frequentius prostat: *Eurip.* Supplic. v. 1213, Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· παισὶ δ' Ἀργείων λέγω. —— Elec. v. 1276. Σοὶ μὲν τάδ' εἶπον· τόνδε δ' Αἰγίσθου νέκυν Ἄργους πολῖται γῆς καλύψουσι τάφῳ. Med. v. 272, Μήδειαν εἶπον τῆσδε γῆς ἔξω περᾶν· Rhesi v. 640, Καὶ ταῦτ' ἐγὼ μὲν εἶπον· Phoen. v. 497, Ταῦτ' αὖθ' ἕκαστα, μῆτερ, οὐχὶ περιπλοκὰς λόγων ἀθροίσας, εἶπον· Haec eo collegi, quia sunt *Euripidi* peculiaria.

Vs. 786 Ἐκφέρετε τεύχη, πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα] *Scholiastes* a recepta diversam nobis lectionem commemorat; postquam intelligi dixerat, θώρακα, περικεφαλαίαν, κνημῖδας· addit οἱ δὲ γράφουσι τὰ σάγματα. Quid ille repererit incertum est: militum, χαλκῷ μαρμαίροντι σεσαγμένων, armatura σάγη dicebatur; hinc πανσαγία *Sophocli*, quae vulgo πανοπλία· vid. *Arnaldus* Lect. Gr. p. 108, 109, 119. Apud *Hesychium* pro Σάγαια correxerim, Σάγματα, σκεπάσματα, περιβόλαια· sic *involucra* vocabantur eximie, quibus scuta tegi solebant, cum essent usui detrahenda. *Euripidae* vocem usurpantis locum indicavit *Blasius Caryophilus* in libello de Veterum clypeis p. 35. *clypeum*
i-

Tibi fatus iſta, nunc ſatellitibus loquar.
Ite, ite, clipeum ferte, ferte arma ocyus,
Vt imminentis prælii ad certamina
Nos expeditos ultio victrix ferat.
Numen precemur optimum Prudentiam,
Hæc

ipſum σάγμα dixit *Ariſtoph.* Equit. v. 573. confer. v. 1123, 1185. Vesp. 1137. Aliam noſtro verſu praebet lectionem *Schol.* in Aug. Cod. in quo, poſtquam eadem ac in Edd. fuerant poſita ad πάνοπλα ἀμφιβλήματα, haec ſequebantur, οἱ δὲ γράφουσι, ἀγάλματα. Vtrum hanc lectionem ſequuti ſcripſerint, Ἐκφέρετε τεύχη πάνθ', ὅπλων τ' ἀγάλματα· an, Ε. τεύχη, πανοπλίας τ' ἀγάλματα, latet; neutram lectionem facile quis abſurdam dixerit: *Eurip.* Heraclid. v. 699, Ἐνεγκ' ὁπλίτην κόσμον ὡς τάχιστά μοι. v. 720, dixit ὅπλων παντευχίαν. dubium non eſt, quin *arma nitentia* potuerint ſic deſignari: *galeas* dicebat *Alcaeus* κεφαλαῖσιν ἀνδρῶν ἀγάλματα, ap. *Athen.* XIV, p. 627. B. Verum haec *Scholiaſtarum* qua fide nitantur quum ſit incertum, quumque neminem etiam offendere poſſit lectio vulgata, hanc retinendam arbitror: *corporis amictum*, *veſtes* ἀμφιβλήματα vocat *Eurip.* in Helen. v. 430, Πέπλους δὲ τοὺς πρὶν, λαμπρά τ' ἀμφιβλήματα, Χλιδάς τε πόντος ἥρπασε. *Aeſchyli* locus, quem hic imitatus eſt *Euripides*, non erat praetermittendus: Eteocles in Sept. adv. Theb. v. 681. —— φέρ' ὡς τάχος Κνημῖδας, αἰχμὴν, καὶ πετρῶν προβλήματα· ſunt *Euripidae* πάνοπλ' ἀμφιβλήματα. Vt in *Euripideis*, in iſtis etiam *Aeſchyli* variam *Schol.* a *Stanlejo* vulgatus lectionem adnotat: πτερῶν προβλήματα. *arma volatica*, πτερόεντα, *ſagittae* ſi πτερὰ dicerentur, lectio non eſſet adſpernanda: ἔρκος ἰοβελὶς, *thoracem* vocat *Alcaeus* loco cit. nam ſic legendum puto pro ἰσχυροβελὲς· *pellem leoninam*, accommodatam corpori, νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα, *Callimach.* fragm. CXLII. Apud *Aeſchylum* ſervandum tamen arbitror πετρῶν προβλήματα· *Eurip.* Phoen. v. 1150. Ἐμαρνάμεσθα σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις, Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς. In *Callimachi* fragm. CXXIV *Ioſ. Scaliger* ad marginem *Schol. Soph.* corrigebat: πίλημ' ἄλκαρ ἔκειτο πέτρου· vel, πέτρων· quod iſti verſui inſertum, & deeſt in Edd. vett. *galeam* autem & *thoracem* dixit *Aeſchylus* πετρῶν προβλήματα, *adverſus lapides munimenta*; quo ſenſu πρό-

Προσευξόμεσθα, τήνδε διασῶσαι πόλιν.

Ε Π Ω Δ Ι Κ Α.

Σ Τ Ρ Ο Φ Η.

ΧΟ. 1 Ὦ πολύμοχθος Ἄρης, τί ποθ' αἵματι
2 Καὶ θανάτῳ κατέχῃ, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς;
3 Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥραις,
4 Βό-

Ὦ πολλῶν καμάτων αἴτιε Ἄρες, διατὶ πρὸς φόνον καὶ πρὸς θάνατον ἐνθουσιᾷς, ἀνάρμοστος ὑπάρχων ταῖς ἑορταῖς τοῦ Διονύσου, οὐκ ἐπὶ στροφαῖς

βλημα χειμώνων posuit *Plato* Timaeo p. 74. B (προκάλυμμα dixerat *Timaeus Locrus* p 557.) isthoc etiam loco imitatus *Euripiden* in Suppl. v. 208. ubi laudat illum, qui primus in usum introduxerit vestimenta χείματος προβλήματ', αἰθέος τ' ἐξαμυναθεῖν θεοῦ· literam τ' omissam adieci; nec spreverim: πρόβλημά τ', αἰθέος τ' ἐξαμυνάθαι θεοῦ.

Vs. 790 Προσευξόμεσθα, τήνδε διασῶσαι πόλιν.] Ante *Barnesium* Προσευξόμεθα perperam vulgabatur, & διασώζειν. διασῶσαι praeferunt Mss. & in *Euripidis* Med. v. 934, Cod. Flor. ἀποστεῖλαι. Prius dubio vacat.

ΕΠΩΔΙΚΑ] Pleraque *Canterus* in ordinem legitimum iam restituerat: nonnulla *Kingius*, optimis instructus membranis, emendavit. *Langius*, a Metrico recedens ceterisque, e versibus XVII, unum & viginti nobis efformavit, omnes, duobus tantum exceptis, dactylicos tetrametros, atque id ne syllaba quidem Editionis *Kingianae* mutata. Facinus equidem laudo; sed *Kingium* sequor & Codicem antiquum.

Vs. 793 Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥραις —— 795] Veterum Editionum scriptorumque Codicum revocavi lectionem ὥραις, (cuius loco *Kingius* e Scholiis ὥρας posuerat:) non veluti genuinam, sed tanquam propius ad hanc accedentem.

Hæc ſoſpitare mœnia interea ut velit.

E P O D I C A.

S T R O P H E.

[*Staſimon incipit*]

CHO. Quid, Gradive pater, tantum tibi
Sanguis & arma placent Baccheis diſſona ſacris?
Non tibi veris honos vincturi tempora flores,
Ti-

Φαῖς καὶ κύκλοις χορῶν καλλιχόρων, εὐπρεπείαις λέγω νεάνιδος, ἤγουν ἐφ' οἷς διαπρέπουσιν αἱ νεάνιδες,

τὸν

tem. Primum, quid mihi; deinceps dicam, quid aliis de hoc loco videatur, & quo modo defendi tamen poſſit vulgata lectio, ſi quis illam ſervandam contendat. Vocabulum ὥραις ego quidem in αὔραις transmutandum, atque ita locum praeterea ſcribendum cenſeo: τί ποθ' αἵματι / Καὶ θανάτῳ κατέχῃ, Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς; / Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος, αὔραις / Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπῃ, / Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χοροποιοί· *Cur tandem, Bacchi ſacris diſſona, ſanguinem & caedem furibunde ſpiras? Non Tu, caput cinctus choros ornante corona puellari, per auras leves crine iactato, carmen cantas ad tibiam, cui vis inſit amabilis ad choream concitans inſtaurandam.* Poſtremum illud, vulgato certe non deterius, χοροποιοί, Codex ſubminiſtravit Flor. firmat Auguſtanus. Θεῶν χοροποί' ἄναξ eſt in *Sophoclis* Aj. v. 707. Nemini diſpliciturum arbitror ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοις. Quod ſequitur, αὔραις Βόστρυχον ἀμπετάσας, hoc in loco tam apte haeret, ut mirum ſit illud nemini in mentem veniſſe, ubi tumultuoſum Martis furorem amabili Poëta Bacchantium opponit inſaniae: Saepenumero pinguntur errantes *Thyades effuſis per ſua colla comis*: ipſe *Bacchus* dicitur in *Euripidis* Bacch. v. 150, Τρυφερὸν πλόκαμον εἰς αἰθέρα ῥίπτων· *levem iactato* cri-

4 Βόστρυχον ἀμπετάσας, λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπῃ
5 Μοῦσαν, ἐν ᾇ χάριτες χαροποιοί
6 Ἀλ-

τὸν σὸν βόστρυχον ἀναπετάσας κατὰ τὰ ἀπηχήματα τῆς σύριγγος περιηχῇ μέλος, ἐν ᾧ χάριτες εἰσὶ, χαρὰν ἐμποιοῦσαι καὶ ἀγαλλιά-

crine per auram: idem est nostrum αὔραις βόστρυχον ἀμπετάσαι, *crines*, tanquam vela (notum *Homericum* ἱστία ἐκπεπτάσαι) *ventis expandere*. *Eurip*. Hippol. v. 201, Βαρύ μοι κεφαλῆς ἐπίκρανον ἔχειν· ἄφελ', ἀμπέτασον βόστρυχον· οἴ μοι. In pompa Dionysiaca, quam describit *Athen*. v, p. 198. E. memorantur Μιμαλλόνες, καὶ Βασσάραι, καὶ Λυδαὶ, κατακεχυμέναι τὰς τρίχας καὶ ἐστεφανωμέναι. *Ecce Mimallonides sparsis in terga capillis*, *Ovidius* Artis Am. I, v. 541. *Agaue Collaque iactavit, movitque per aëra crinem*, Met. III, 726. Sed hanc in rem unas *Euripidis* Bacchas legisse satis erit. —— Ad hanc interpretandi rationem aliorum qui comparaverit conversiones illam haud paulo faciliorem melioremque fatebitur. Priores iungenda putabant vocabula νεάνιδος ὥραις vel ὥρας. Mitto reliquos; *Kingius* ὥρας recepit: in scholiis legitur, ἐπεὶ δὲ νεάνιδος ὥρας, τοῦ ἔαρος τοῦ πάντα νέα ποιοῦντος. hoc *Grotius* arripuit. *Kingius* in notis dubitat, utrum hoc de *vere novo* sit capiendum, an designari voluerit *Euripides nuptias puellae formosae*: suspicabatur ille, hac etiam parte Grammaticum Graecum sequutus, perpaucis tamen adprobabit, ὥρας positum pro ὡραίας. Alius interpres: ἄλλ —— ἐπὶ γάμοις νεάνιδος μέλπῃ. Sed *nuptiae* vel *nubile tempus puellae* nunquam νεάνιδος ὥρα vel ὧραι dicuntur; *puella viro matura* dicitur ἀνδρὸς, vel γάμων ὡραία. Quod in *Moeridis* est libello Ὥρα γάμων debetur Editori: genuinam lectionem praebent Mss. Codd. De verno tempore simpliciter positum ὥρα vel ὥρας exspectandus qui doceat. Nihil me movent quae *Dan. Heinsius* cum in finem attulit Lect. *Theocrit*. c. XIII, p. 341. ut labefactaret *Casaubono* docte notata Animadv. in *Athen*. II, c. XIV. Semper aliquid addunt Poëtae, quod significatum istum definiat. Eorum loco, quae hic a quovis adferri facile possent, iuvat in lucem protulisse doctam coniecturam *Is. Vossii*. In Fistula *Theocri-*

Tibia non placuit lætis inflanda choreïs,
Dulcia Pieridum nec carmina;
Sed

λίασιν.

ἀλ-

criti ſic verſus vulgatur ſeptimus:
Ὃς μοίσα λιγὺ πᾶξεν ἰοστεφάνῳ.
ad marginem Editionis *Salmaſii* Pariſinae p. 209, ſequentia poſuerat *Iſ. Voſſius*: „ μῶσα *procul dubio ſcriptum fuit, unde* „ *fac* μ' ὥρᾳ, *ita legit vetus Scholiaſtes. Pani enim non Muſis* „ *dedicatur haec fiſtula.* Ὥρᾳ „ ἰοστεφάνῳ, *ut* καλλιστεφάνοισιν ὥραις „ *apud Plutarchum initio* περὶ „ σαρκοφαγίας. *ſic enim leg.* " Graecus ille Grammaticus, cuius, ut & aliorum, penes me ſunt e libro *Voſſii* transſcripta Scholia, ἰοστεφάνῳ, inquit, τῇ ὥρᾳ (omitti debuerat articulus:) τῷ ἔαρι· ἐν τούτῳ γὰρ πλέκουσι τοὺς στεφάνους. *Ver placidum vario nectit de flore coronas.* Locus *Plutarchi* legitur T. II, p. 993. B. ἐπιτρέψας κάλυκος στεφάνοισιν ὥραις, ſic e duobus Codd. Mſſ. corrigendus: ἐπιστέψας καλλιστεφάνοισιν ὥραις. In cantico convivali apud *Athen.* XV, p. 694. C. D.

Πλούτου μητέρ' Ὀλυμπίαν ἀείδω
Δήμητρα στεφανηφόροις ἐν ὥραις.

Ὀμπνίαν docte reponenti non obniterer *Caſaubono*, niſi verſus eſſent Hendecaſyllabi. —— Iam vero noſtro loco ſi ſit ſervandum ὥραις, primum iungenda viderentur καλλιχόροις —— ὥραις· tum, στεφάνοισι νεάνιδος βόστρυχον ἀμπετάσας· locus autem in hunc eſſet ſenſum capiendus: *Non tu, choris ducendis oportuno tempore, cincinnos corollis implicans virgineis, carmen ad tibiam accinis* &c. Sed mihi, quod ſupra poſui, verum videtur: καλλιχόροις hic dixerit στεφάνοις *Euripides*, ſicuti καλλιχόρους ἀοιδὰς Φιλοστεφάνους τε κώμους, in Creſphonte ap. *Polybium* XII, p. 929. & *Stobaeum* Tit. LIII, p. 367, 9. ubi recte coniectaſſe *Geſnerum*, primus docuit *Paul. Leopardus* Em. IV, c. XXII. Paene praetermiſeram *Sam. Battierii* lectu non indignam adnotationem: „ *Mihi videtur ſcribi debere:* Κοὐκ ἐπὶ καλλιχόροις „ —— *ut praecedens* οὔ ποθ' *etiam* „ *ad illud & ſequentia ſpectet* „ *cum interrogatione? cum* ἤδη „ *enim oratio magis eſt ſic compoſita.* " Mallem ſequentia nobis explicaſſet.

Vs-

6 Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐ-
πιπνεύσας (ρεύεις.
7 Αἵματι, Θήβας κῶμον ἀναυλότατον προχο-
8 Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μετὰ δινεύ-
εις, ἀλλ'
9 Ἅρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μώνυ-
χα πῶλον.

10 Ἰσ-

ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις ἀνδράσι ἔμπροσθεν τῶν Θηβῶν χορεύεις χορείαν ὑβριστικὴν, κακομουσοτάτην, διεγείρας τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων ἐπὶ φό-

Vs. 796, 97 Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας Αἵματι, Θήβας κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις.] Nomen Θήβας, quod cum Αἵματι iunxerant Priores, interposita distinctione retulit ad sequentia *Kingius*, in notis male fluctuans. Est in *Euripidis* Herc. Fur. chori cantus, cuius pars cum hac parte Phoenissarum unice congruit. Hic Martis, ibi furorem Herculis detestatur chorus v. 889, Κατάρχεται χόρευμα τυμπάνων ἄτερ. Οὐ Βρομίῳ κεχαρισμένα θύρσῳ· Ἰὼ δόμοι πρὸς αἵματ', Οὐχὶ τᾶς Διονυσιάδος Βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβᾶς. quae profecto pervenusta *Sophoclis* ingenium non dedecerent. Nostro loco στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας Αἵματι significat, *Argivis caedis inspirans amorem*. *Euripidae*, quae sequuntur, Θήβας κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, facilem sensum admittunt, ἔμπροσθεν Θήβας χορείαν χορεύεις ἀμουσοτάτην· quem sensum sic paulo liberius exprimas: *formidabilem comessationis chorum Thebas deducis*: Κῶμον ἀσπιδηφόρον dixit in Supplic. v. 390. ἀναυλότατον autem, quoniam Ἄρης — Βρομίῳ παράμουσος ἑορταῖς· *Orpheus* H. LXIV, 5, Ἄρες ἄναξ — Ὃς ποθέεις ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμουσον· *Aristoteles* Rhetor. III, c. XI, p. 138. 25. ἡ ἀσπὶς, φαμὲν, ἐστὶ φιάλη Ἄρεος, καὶ τόξον, φόρμιγξ ἄχορδος. *Horatius* I Carm. XVII, 21. *Hic innocentis pocula Lesbii Duces sub umbra: nec Semeleïus Cum Marte confundet Thyoneus Proelia.*

Vs. 798 Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεύεις, ἀλλ' ——] Editorum numero, qui postrema voce deficientem versum vulga-

Sed galea pressus caput Inachia agmina ducens,
Fulmineum incendis Thebano sanguine (ludum:
Nec quatiens thyrsum, nec cinctus nebride saltas:
Curru & quadrupedum frænis lætatus equorum

Is-

Φόνον, οὐδ' ὑπὸ τῷ Διονύσῳ, τῷ μετὰ θύρσων μαινομένῳ, χορεύεις, δέρματα ἐλάφων ἐνδεδυμένος,

καὶ

garant, *Grotium* excepisse *Kingius* debuerat; quam hic in duobus Angliae Codd. in Parisinis lectionem *Grotius* invenit: eamdem duo praebent Batavi.

Vs. 799 Ἅρμασι, καὶ ψαλίοις, τετραβάμοσι, μώνυχα πῶλον·] Haec a sequentibus separanda iudicavi. Plerique voces μώνυχα πῶλον pendere censuerunt a verbo θοάζεις· mihi pertinere videbantur ad praecedens δινεύεις, hoc autem modo capienda: οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα (id est ὑπὸ Διονύσῳ, ἔχων θύρσον τε χερὶ, καὶ νεβροῦ στικτὸν δέρας, Bacch. v. 833.) δινεύεις, ἀλλ' ἐφ' ἅρμασι —— τετραβάμοσι μώνυχα πῶλον, nempe δινεύεις, *gyro flectis equum. Aeschylus* Theb. v. 468, ἵππους —— δινεῖ. —— Versum hunc, ne *Grotio* quidem excepto, cum mendis sic scriptum ediderant: Ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μώνυχα πώλων· *Canter.* πῶλον correxerat, idem voluisse *Grotium* credo: πῶλον praeter Scholiasten, exhibet Flor. Codex: *Aldus* & *Hervagius* dederant, Ἅρμασι καὶ ψαλίων τετραβάμοσι μώνυχα πώλων· In duobus Codd. Leid. legitur: Ἅρμασι καὶ ψαλίοις τετραβάμοσι μωνύχων πώλων· *Thomas M.* in v. Ψάλιον hinc excitat: — ψαλίοις τ. μώνυχα πῶλον· addi debuerat Ἅρμασι, vel omitti τετραβάμοσι. Sicut hic ἅρματα τετραβάμονα, noster in Troasin v. 515, paulo tamen aptius, equum ab Epeo fabrefactum, ἀπήνην dixit τετραβάμονα. illuc respiciens *Hesychius* Τετραβάμονος interpretatur τετράποδος. Nostrum locum ad *Thom. Mag.* comparavit Clariss. *Petrus Burmannus* Iun. ad *Henr. Valesii* Emend. II, c. x, p. 60.

Vs.

10 Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων,
11 Ἱππείαισι θοάζεις, Ἀργείους ἐπιπνεύσας
12 Σπαρτῶν γέννᾳ,
13 Ἀσπιδοφέρμονα θίασον, εὔοπλον,
14 Ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα.

15 Ἢ

καὶ ἐπὶ τοῖς ῥεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ, τοῦ ποταμοῦ, πορευόμενος σὺν ἅρμασι καὶ χαλινοῖς τετραπόδων μονωνύχων ἵππων, ἱππεύσεσιν ὁρμᾷς, διεγείρας τοὺς Ἀργείους κατὰ τῆς γενεᾶς τῶν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τῶν ὀδόντων τοῦ

Vs. 800 Ἰσμηνοῦ τ' ἐπὶ χεύμασι βαίνων, Ἱππείαισι θοάζεις,] Quam tres Codices curatissime collati cum Edd. Leidd. & Flor. hic copulam interserebant τ', illam ego, non temere positam a librariis ratus, in suum locum restitui, eo praesertim motus, quod ista, Ἱππείαισι θοάζεις, non, ut *Kingius* volebat, sed significarent, τῇ ἱππικῇ ἱκμαίνῃ, prouti cepit Graecus interpres, hac parte laudatus *Abreschio* ad *Hesych.* in Θοάζει, ubi quidquid prostat interpretationum e Lexico videntur Tragico petitum; earum tamen nonnullae loca spectant deperditorum dramatum. *Abreschio* notatis si addideris *Eurip.* Orest. v. 1544. Troad. v. 349, Bacch. v. 219, Iphig. Taur. v. 1142. in iis, quae supersunt, Tragoediis frustra plura quaeras. E *Sophoclis* loco nuper illud verbum Comico restituendum suspicabatur Celeberr. *D'Orvillius* Anim. in *Char.* p. 147, 148. Ne ista quidem *sedendi*, vel *sessum eundi* significatio non fluxit a *celeri motu.* quod non mirabitur qui noverit originem verborum Καθίζειν, Καθῆσαι, Καθίζεσθαι.

Vs. 801 Ἀργείους ἐπιπνεύσας / 802 Σπαρτῶν γέννᾳ / 803 Ἀσπιδοφέρμονα θίασον, εὔοπλον,] *Aldus* & *Hervagius* vulgarant: Ἀργείους ἐπιπνεύσας Σπαρτῶν γένναν· Deinceps Ἀργείοις in Editiones casu potius irrepsit, quam consilio fuit illatum. Ἀργείοις ἐ. Σ. γένναν receperant *Grotius* & *Kingius*: hic tamen plerosque Codices legere fatetur, Ἀργείους ἐπιπνεύσας Σπαρτῶν χθονί· *Argivos adversus Thebanos concitans*: ad Codices Anglicos accedunt duo Batavi, *Battierii* praeterea, sic emendantis, consensus. Vel sine Codicum auctoritate, quod a me repraesentatum, adoptari debuis-

Iſmeni veheris propter vada,
Fortibus opponens adverſa fronte Mycenis
Scutiferum ſerpente ſatum genus.
Armigerum thyaſum, lapide excita
Ferro cinctus obit qui mœnia.

Du-

τοῦ δράκοντος ἀναδοθέντων, λέγω θίασον ἀσπιδοφόρον, εὔοπλον, ἀντίπαλον κατὰ τὰ λίθινα τείχη τῆς Θήβας, ὁπλίσας χαλκῷ.

ὄντως

buiſſe monſtrant adiecta: neque enim, quod exiſtimaſſe videntur veteres & recentiores interpretes, Σπαρτῶν γένναν dixerat *Euripides*, Ἀσπιδοφέρμονα θίασον, εὔοπλον· ſed *Argivos*, qui Thebas venerant oppugnatum; Τὸν λεύκασπιν Ἀργόθεν — Φῶτα βάντα πανσαγίᾳ, *Sophoclis* Antig. v. 107. *Eurip.* Phoen. v. 1106, Λευκάσπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν. *Aeſch.* Theb. v. 90, Βοᾷ ὑπὲρ τειχέων Ὁ λεύκασπις; ὄρνυται λαὸς εὐπρεπής· utrum hoc, an εὐτρεπὴς eſſet in iſto loco praeferendum non decernit vir Summus ad *Lucian.* T. I, p. 316. B. Ἀσπιδοφέρμονα θίασον, εὔοπλον, ſpectanti λαὸς εὐπρεπὴς genuinum videbitur: in Perſis *Aeſchyli* v. 835, praetulerim εὐτρεπὴς, & in *Eurip.* Suppl. v. 392. in cuius, quae ſuperſunt, fabulis, alteri voci nuſpiam locum eſſe puto. —— ſed hic primus *Kingius* εὔοπλον e duobus Codicibus repoſuit pro ἔνοπλον, quod in ἔνοπλον commutarat, incertum qua auctoritate, *Grotius*: in Leidenſium optimo legebatur quidem ἔνοπλον, ſed ευ primae fuerat ſyllabae iam olim ſuperſcriptum. Scholiaſtes: εὔοπλον γράφε μὴ ἔνοπλον· οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. —— Commodum hic *Barneſius Euſtathium* citat: is huc reſpiciens in Il. Δ, p. 354, 16. τὰς ἀσπίδας, inquit, Ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἡ Τραγῳδία εἶπεν.

Vs. 804 Ἀντίπαλον κατὰ λάϊνα τείχεα.] Hoc etiam veram eſſe monſtrat paulo ſuperius adfirmatam lectionem: ἀντίπαλον enim κατὰ λάϊνα τείχεα dicit ἀσπιδοφέρμονα στρατὸν, Ἀργείων utique. Hic Editionum, quae praeceſſerant illam *Kingii*, commemoranda lectio: cola 12, 13, 14, ſic vulgabantur: 12 Σπαρτῶν γένναν ἀσπιδοφέρμονα, / 13 Θίασον (vel Θίασσον) ἔνοπλον, ἀντίπαλον κατὰ / 14

Λάϊ-

15 Ἢ δεινά τις Ἔρις θεὸς, ἃ τάδε
16 Μήσατο πήματα γᾶς βασιλεῦσιν,
17 Λαβδακίδαις πολυμόχθοισιν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1 Ὦ ζαθέων πετάλων πολυθηρότατ-
2 Τον νάπος, Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρὼν,
3 Μήποτε τὸν θανάτῳ προτεθέντα, λόχευμ' Ἰοκάςας,
4 Ὤφελες Οἰδίποδα θρέψαι βρέφος ἔκβολον οἴκων,
5 Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον·

6 Μη-

Οὕτως χαλεπή τις θεὸς ἡ ἔρις, ἥτις ταύτας τὰς βλάβας ἐβουλεύσατο κατὰ τῶν βασιλέων τῆς γῆς ταύτης τῶν ἀπὸ τοῦ Λαβδάκου καταγομένων, τῶν πολλοὺς καμάτους ὑπομεμενηκότων. Ὦ Κιθαιρὼν, περίβλεπτον καὶ διάδηλον ὄρος τῆς Ἀρτέμιδος, ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον, πολυει-

Λάϊνα τείχεα χαλκῷ κοσμήσας. In postremis modulus inerat nullus; ista tamen, χαλκῷ κοσμήσας, Codices exhibent antiquissimi, Flor. etiam, & duo Leidd. Corrigere tentabat *Gul. Canter.* sed, quod reponi volebat, χαλκοκοσμήσας Graecum non est; nec tamen absono *Barnesii* commento deterius: *Battierius*, *Canteri* sibi minus placere conamen significans, haerebat. Tandem unum vel duo Codices invenit *Kingius*, in quibus ista fuerant omissa; in eorum autem altero hanc Scholiastae, *Triclinii* fortasse, notam: περισσὸν ἐνταῦθα τὸ, χαλκῷ κοσμήσας· διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ· sic saepe loquitur in Schol. ad *Sophoclem.* *Qui Poëtas ita tractant, incedere per ignes suppositos cineri doloso videntur D'Orvillio* V. C. in Miscell. Obs. 11, p. 169. --- Versus huius Strophes ultimus syllabam postremam (nam ante in Editionibus scribebatur πολυμόχθοις.) opera *Piersii*, quem

Dura Dea atque ferox Diſcordia,
Labdacii generis quæ regibus
Heu miſeris immenſa tulit mala.

A N T I S T R O P H E.

Admirande feris, ſpectacula grata Dianæ,
Fronde virens multa, nivibus veſtite Cithæron,
Debitus ô utinam morti puer ille Iocaſtes,
Proiectusque domo non te creviſſet alente,
Aurea ſignarat quem fibula:

Nec

λυειδῶν θηρίων ἀγρευομένων περιεκτικὸν, χιόνων Φυλακτικὸν, οὐκ ὤφειλες τὸν Οἰδίποδα τὸν ἐκτεθέντα τῷ θανάτῳ, τὸν ἐκβεβλημένον τῶν οἴκων τὸν ἐπίσημον, ἤγουν διάδηλον, ταῖς χρυσοδέτοις περόναις, τὸν τόκον τῆς Ἰοκάστης, θρέψαι βρέφος ὄντα.

ὐδὲ

quem laudat *Kingius*, acceperat *Joſ. Scaliger*, vocis χιονοβλέφαρον accentu aliter poſito, quam vulgo collocabatur. —— Vs. 810 Ἰοκάστας quod pro Ἰοκάστης poſuit *King.* habet Leid. etiam B. —— Vs. 811 Flor. Cod. legit βρέφος ἔκβολον οἴκων· forſan οἴκω ſcriptum librarius invenerat. In iſto verſu legi malim Οἰδιπόδαν.

Vs. 809 Ἀρτέμιδος χιονοτρόφον ὄμμα Κιθαιρών,] Hexametri loco Dactylicum tetrametrum praebet Codex Flor. nam in eo deſunt voces ὄμμα Κιθαιρὼν, quocunque caſu male praetermiſſae. Quem Dea venatrix reliquis montibus antetulit, & plus oculis ſuis amavit, Dianae vocat ὄμμα χιονοβλέφαρον· Ubi *Peninſularum, Sirmio, inſularumque Ocellus Catullo* dicitur XXXI, 2. excitat *Euripidea*

Vs. 12 Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον.] Iſta protulit *Euſtathius* ad *Hom.* Il. Z, p. 513, 44. Infantis quidem talos ferro Laius olim

6 Μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν, οὔρειον τέρας, ἐλθεῖν
7 Πένθεα γαίας, Σφιγγὸς, ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς,
8 (Ἅ ποτε Καδμογενῆ, τετραβάμοσιν ἐν χαλαῖσι,
9 Τεί-

μηδὲ ἡ ὑπόπτερος Σφίγξ, ἡ παρθένος, τὸ ὀρεινὸν τέρας, τὸ πένθος τῆς γῆς ταύτης, ὤφειλε δηλονότι, ἐλθεῖν σὺν αἰνίγμασιν ἐμμέτροις κακομου-

olim perforari iusserat, Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσων, v. 26. Matris vero maritus deprehensus Oedipus dicitur Χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας, Phoen. v. 62. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 1277, Ἀποσπάσας γὰρ εἱμάτων χρυσηλάτους Περόνας ἀπ' αὐτῆς, αἶσιν ἐξεστέλλετο, —— v. 1285, Ἤρασσ', ἐπαίρων βλέφαρα· quae postrema reponi poterunt apud *Plutarch*. T. II, p. 497. D. Aureis istis Iocastae fibulis notatum Oedipum Chorus, ut equidem arbitror, dicit Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσαμον. Oedipo magis etiam infortunatum futurum Penthea Bacchus πᾶσιν ἐπίσημον inquit futurum in *Eurip*. Bacch. v. 965. quo sensu parum hinc distant ἐπιβόητος, ἐπίφατος, ἐπίῤῥητος. Postquam haec scripseram, in eumdem ista sensum accepta vidi in Scholio Codicis Augustani; quo modo si cepissent alter *Schol*. editus, & *Grotius*, nihil fuisset, cur *Euripiden* hic vel errasse crederent, vel excusationis indigere.

Vs. 813 Μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν, οὔρειον τέρας, ἐλθεῖν Πένθεα γαίας, Σφιγγὸς,] Quam οὔρειον τέρας *Euripides*, hunc imitatus *Lycophron* v, 1465 Φίκειον τέρας dixit, interprete *Scaligero*, *Picatum monstrum*. De Sphingis nomine veteri mons, in quo versabatur, secundum veteres traxit adpellationem, Φίκειον vel Φίκιον dictus. *Apollodor*. III, p. 148. ἐπὶ τὸ Φίκιον ὄρος ἐκαθέζετο. *Palaephatus* c. VII, καθεζομένη ἐπὶ Φικίου ὄρους αἴνιγμά τι τῶν πολιτῶν ἑκάστῳ ἔλεγε. *Plutarch*. in Gryllo p. 988. A. τὴν Σφίγγα dicit περὶ τὸ Φίκιον ἄνω καθεζομένην. Haec loca, minus licet accurate designata, non fugerunt *Thom. Galeum* ad *Palaeph*. *Sam. Bochart*. G. S. Part. II, L. I, C. XVI. *Io. Georg.* *Grae-*

Nec iuga celsa colens permixtum virgine monstrum
Carmina, grande malum terræ, perplexa tulisset:
Cum quibus accessit muros, Cadmique nepotes
Qua-

μεσοσάτοις, ἥτις ποτὲ τὴν γενεὰν τὴν ἀπὸ τῦ Κάδμου καταγομένην διὰ τῶν ὀνύχων τῶν τεσσάρων αὐτῆς ποδῶν

ἡ-

Graevium ad Hesiodi Theogon. v. 326, Sphinga suae gentis more φῖκα vocantis. Sicut hic Sphinx *monstrum montanum*, draco γᾶς πελώριον τέρας dicitur in Iphig. Taur. v. 1247. quod Hippolytum perdidit, *monstrum marinum*, Αἰγαῖον τέρας dixerat Hippol. v. 1214. si vera coniecit *Is. Vossius*: vulgatur, Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ἄγριον τέρας. cum legebatur in Flor. Cod. ταύρειον αἰγαῖον τέρας· adscripserat *Is. Vossius*: ,, *Forte* Κῦμ' ἐξέθηκε ταῦρον, ,, Αἰγαῖον τέρας. *ita* v. 1247, Mf. ,, —— τὸ δύσηνον τέρας Ταύρυ, ,, *non* κόρα, *ut vulgo*: hic cum Flor. conspirat Cod. Paris. in v. seq. recte præferens ἐκεῖ· sed in altero v. 1214, Reg. Cod. ab editis non dissentit: ἄγριον autem τέρας neminem offenderet: vid. Celeberr. *Burmanni* Ζεὺς Καταιβ. p. 268. ἱερὸν etiam hoc loco τέρας Scholiastes ἄγριον interpretatur: Phoen. v. 1030 Sphinx vocatur: Μιξοπάρθενον δάϊον τέρας.

Vs. 815 (Ἅ ποτε Καδμογενῆ, πτεράβαμοσιν ἐν χαλαῖσι, Τείχεσι χριμπτομένα, φ. α. ι. α. φ. Γένναν.)] Ut reliquis haec interserta liqueret parentheseos adscripsi signa: πτεραβάμοσιν ἐν χηλαῖσι vulgarat *Grotius*; *Grotium Piersius* sequutus est; idem ex optimo se restituisse Codice scribit *Kingius*: in reliquis Edd. posuerant: Ἅ ποτε Καδμογενῆ, πτεραβάμοσι χηλαῖς· e Mf. Cantabrig. dederat *Barnes*. πτεραβάμοσι χηλαῖσι. atque ita legi suspicor in plerisque Codd. Quia supra v. 799, πτεραβάμοισι scribebatur olim loco non suo, suspicari liceret, (nam forma vocis non obstat, siquidem Διβάμων reperitur in Rhesi v. 215.) hic forte positum antiquitus πτεραβάμοισι χαλαῖσιν· hanc formam Dori-

9 Τείχεσι χριμπτομένα, φέρεν αἰθέρος εἰς ἄβα-
τον φῶς;
10 Γένναν.) τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας
11 Καδμείοις ἐπιπέμπει. δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα
12 Θάλλει παίδων
13 Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ πόλιν.

14 Οὖ

ἠφάνιζε, τοῖς τείχεσιν ἐπικαθίζουσα, ἣν ὁ κατὰ χθονὸς ᾅδης ἔπεμψε κατὰ τῶν Καδμείων. ἄλλη δὲ πάλιν ἔρις δυστυχὴς αὔξει κατὰ τῶν

ricam, quam duo ſubminiſtrabant libri Leidenſes, & Florent. nihil erat cur vulgatae non anteponerem; χαλῶσι legitur etiam v. 1032, & Elec. v. 474. Doricum tamen illud χαλᾷ ſine librorum auctoritate recipere non ſuſtinuiſſem: occurrit in veteri Scolio apud *Athen.* xv, p. 695. A. Ὁ καρκίνος ὧδ' ἔφα, χαλᾷ τὸν ὄφιν λαβών, Εὐθὺν χρὴ τὸν ἑταῖρον ἔμμεν καὶ μὴ σκολιὰ φρονεῖν. Sic corrigi debet ex *Euſtath.* ad Od. Η, p. 277, 3. Stupendos errores *Dalecampii*, *cancrum* in Poëtam *Carcinum* transformantis, eo minus miror, quod ipſius hic hebeſcit acies *Caſauboni* L. xv, c. xv. Veram ſententiam dicti veteris, παιδεύοντος ὀρθότητα φιλικήν, petere potuiſſent ex *Euſtathio*, iſta ſic interpretante: καρκίνος, χηλῇ τὸν ὄφιν συσχὼν, εἶπεν, ὡς ὀρθὸν χρὴ τὸν φίλον εἶναι καὶ μὴ σκολιόφρονα. conf. *Aeſopica* Fab. LXX, p. 52.

—— Ex *Euripide* receptum in Lexicon Tragicum, χαλῶσιν, ἐνδοῖ· hoc apud *Heſychium* ubi degeneravit in χαλίσιν, vocem non Graecam, χάλος nobis comminiſcitur *Guietus*: Praeterea legitur apud *Heſych.* χαλᾷ, χαλάσει, καὶ πέδαι· dubites, utrum nauticam Grammaticus antiquior reſpexerit locutionem χαλᾷ —— πόδα· an legendum ſit, ΧΑΛΑΙ, χαλάσει, καὶ ὅπλαι.

Vs. 817 Γένναν·) τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας Καδμείοις ἐπιπέμπει.] Olim vulgabatur; 10 Γ. ἂν ὁ κατὰ χθονὸς 11 Ἀΐδας Κ. ἐ. *Barneſius* dedit, 10 Γένναν, ἂν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδης 11 Καδμείοις ἐπιπέμπει. *Grotius*: Γ. ἂν ὁ κατὰ χθονὸς ᾅδας Κ. ἐ. *Kingius* ex optimo, quod ait, Codice, Γ. τὰν ὁ κατὰ χθονὸς Ἅιδας. a *Kingio* τὰν mutuatus ſum, a reliquis Ἅιδας· hoc Leidenſes etiam libri præbebant. *Battierius*

Quadrupedi raptu ſuperas iactavit in auras,
Infernis veniens à ſedibus,
Invidia Stygii miſſum Iovis.
Et nunc concutiunt iterum nova
OEdipodionidas certamina.

Tur-

τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος, κατά τε τὰ δώματα, καὶ τὴν πόλιν.

καὶ

rius ſic emendanda credidit vulgata: Γένναν, ἂν ὁ κατὰ χθονὸς ἅδης/ Καδμείοις ἐπιπέμπει vel ἐπιπέμψειν, & recte vidit, ἂν non ad proximum γένναν, ſed ad remotiora referendum: ἐπιπέμπει tentari non debuerat: praeſentia de re praeterita Tragici frequentant. Thebanos, τέκνα Κάδμου τοῦ πάλαι, vocat hic *Euripides* Καδμογενῆ γένναν. Iuvenes hic figuram obſervent, qua verborum genuina poteſtas reſpicitur potius, quam externa forma: quoniam τὸ παρθένιον πτερὸν —— Σφιγξὶς nihil eſt aliud, quam ipſa *Sphinx*, ſequitur ἃ, & ἂν, vel πάν. iſte quidem ſcribendi mos Doctis eſt notiſſimus; ſed hoc forte minus animadverſum, ad nomen *Sphingis* foemininum adiungi, quae *latronem* marem deſignent, in Ithyphallico carmine, quod Athenis Demetrio cecinerunt Poliorcetae, quodque nobis e *Duride Samio* ſervavit *Athen.* VI, p. 253. F. Τὴν δ' οὐχὶ Θηβῶν, ἀλλ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος/ Σφίγγα περικρατοῦσαν/ Αἰτωλόν, ὅστις ἐπὶ πέτρας καθήμενος,/ Ὥσπερ ἡ παλαιά/ Τὰ σώματ' ἡμῶν πάντ' ἀναρπάσας φέρει. Noveramus & aliunde Σφίγγ' ἄρρενα.

Vs. 818: 11 —— δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα (12) Θάλλει παίδων (13) Οἰδιπόδα κατὰ δώματα καὶ πόλιν.] Secundum metrum a Schol. deſignatum verba ſic diſpoſuit *Kingius*, ut ad Strophae verſus curate reſponderet antiſtrophe. A reliquis Editoribus ſecedens, *Grotius* ea dedit, quae nuſpiam opinor alibi, non certe repererat in Scripto Codice: Δυσδαίμων δ' ἔρις ἄλλα θάλλει παισ'/ Οἰδίποδος κατὰ δώματα κ. τ. illud θάλλει παισ' eſſe Graecam loquendi formam non equidem dixerim: ἔρις ἄλλα, illius reſpectu quam v. 805 memorarat, dicitur iam nunc θάλ-

λειν,

Οὐ γὰρ, ὃ μὴ καλὸν, οὔ ποτ' ἔφυ καλὸν,
Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοί ποτε παῖδες,
Ματρὶ λόχευμα, μίασμά τε πατρός·
Ἦ δὲ σύναιμόν γ' ἦλθε λέχος.

Ε Π Ω Ι Δ Ο Σ.

Ἔτεκες, ὦ γᾶ, ἔτεκές ποτε,

Βάρ-

καὶ γὰρ ὅπερ οὐκ ἐστι καλὸν τῇ φύσει, οὐδέποτε καλὸν ὑπάρχει, οὐδὲ οἱ μὴ ὄντες ἔννομοι παῖδες καλόν εἰσιν, ὡς ὁ Οἰδίπους τὸ κακὸν γέννημα τῆς μη-

λειν, in horas veluti *crescere*. Nihil a me novatum praeterquam in *Oedipodis* nomine: Οἰδίποδος loco, formam minus contritam, Οἰδιπόδα suppofui, quia tres minimum Codices hanc exhibebant, Cantabrig. & duo Leidd. Tragici Doricum hunc nominis flexum amant in Choricis carminibus, *Aeschylus* Theb. v. 892, 1063. *Sophocles* Antig. v. 386. *Euripides* Suppl. v. 836, memorans Οἰδιπόδα δώματα. Ubi meminit *Homerus* Οἰδιπόδαο, (qui flexus est Aeolicus, Boeotis inprimis solemnis, *Etymol.* p. 11, 11. p. 35, 37. p. 154, 5.) *Eustathius* in Il. Ψ, p. 1445, 46. ὁ Οἰδίπους, inquit, πολλαχοῦ εὕρηται παρεσχηματισμένως καὶ Οἰδιπόδης λεγόμενος. Latinis etiam Poetis *Oedipodes*. Hinc quia casum quartum more Dorico Tragici flectunt Οἰδιπόδαν, *Aeschylus* ter minimum in Septem adv. Theb. *Sophocles* Oed. in Col. v. 214, & aliquoties in his ipsis Phoenissis *Euripides*, idcirco paulo superius si posuerimus Οἰδιπόδαν, versum 811 magis efficiemus sonorum: sed hic Οἰδιπόδα, quia dubio vacabat, e Codd. restitui: istius moduli nominum hunc in casu genitivo flexum Doriensibus usitatum fuisse multa sunt documento: *Archimedes* Praefat. libri περὶ ἑλίκων· —— ἐν τοῖς ὑπὸ Ἡρακλείδα κομισθεῖσιν. in *Diotogene Stobaei* p. 330, v. 4. κυβερνάτα μὲν ἔργον ἐστί. *Euryssus* ap. *Clem. Alex.* v Strom. p. 662, 24. σκᾶνος —— ὑπὸ τεχνίτα εἰργασμένον

„ Turpe quod eſt, heu, turpe manet, manet.
Hinc non legitimi partus, mala
Sunt matri, patrique piacula.
Iſta viro fratres partu dedit.

E P O D V S.

O felix quondam terra inclita,

Bar-

μητρὸς, τὸ μεμιασμένον σπέρμα τοῦ πατρός· ἡ δὲ Ἰοκάςη ἦλθε λέχος εἰς συγγενικόν. Ἔτεκες, ὦ γῆ τῶν Θηβῶν, ποτὲ,

καθὰ

μθίων λόγων· quae ſub *Ecphantae* nomine bis leguntur in *Stobaeo Geſneri* p. 324, 5. & 333, 7.

Vs. 821, 824. Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ᾽ ἔφυ καλόν,] Quomodocunque haec interpreteris, frigida manebit ſententia. Sicubi legeretur in ſcripto Cod. ἔφυ λον· ſyllabam exiſtimarem periiſſe genuinam, abſorptam a praecedenti; legendum autem οὔποτ᾽ ἔφυ φίλον· atque adeo vetus hic latere pervulgatum dictum, celebratum *Theognidi* v. 17, Ὅττι καλὸν, φίλον ἐστί· τὸ δ᾽ οὐ καλὸν, οὐ φίλον ἐστί· Τοῦτ᾽ ἔπος ἀθανάτων ἦλθε διὰ στομάτων· *Euripid.* Bacch. v. 879, 899. Ὅ, τι καλὸν φίλον ἀεί. meminerat ibi *Theognidis Barneſius*: vid. *Eraſmus* in Adag. *Quod pulchrum, idem amicum.* Quae ſequuntur, in hunc poterunt ſenſum accommodari: Οὐδ᾽ εἰ μὴ νόμιμοί ποτε παῖδες, nempe φίλοι ἔφυν, Ματρὸς λέχευμα μὴ καλὸν, μίασμά τι πατρός. —— In colo 15 *Grotium* ſequor, inſerentem vulgatis voculam ποτὶ, *Kingius* dedit Οὐδ᾽ εἰ μὴ νόμιμοί τοι παῖδες. ſed hoc multo minus accommodatum. Codicem quemque ſuum, in quo ſic legeretur, ſequutos ſuſpicor: Leidenſes, Flor. & Cantabr. hic conſpirabant cum Editis. —— Ultimum colon antiſtrophes ſic ferebatur: Ἡ δὲ σύναιμον εἰς λέχος ἦλθεν· *Grotius* edidit: Ἡ δὲ σύναιμον γ᾽ ἦλθε λέχος· quod quum inveniret in Codd. *Kingius* ſequutus eſt. Hoc

ver-

Βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην, ἐδάην πότ' ἐν οἴκοις,
Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος
Γένναν ὀδοντοφυῆ, Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος.

Ἀρ-

καθὰ ἐν τῇ ἐμῇ πατρίδι ποτὲ ἤκουσα λόγον βαρβαρικὸν, τὴν γενεὰν τὴν ἀπὸ τῶν ὀδόντων γεννηθεῖσαν, τὴν ἀπὸ τοῦ Δράκοντος τοῦ θηροτρε-

versu, ni fallor, causam aperit chorus, propter quam dixerat Ματρὶ λόχευμα nimirum μὴ καλόν. Aliquando futurum hariolor, quum in his novissimis colis alia libri suppeditabunt collatis fideliores. Quaedam intercidisse suspicatus *Sam. Battierius* sic haec legi posse iudicabat: Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν / Οὔ ποτ' ἔφυ καλὸν, οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι / Παῖδες. Ματρὶ λόχευμα κατάρατον. / Ἡ δὲ μίασμα πατρὸς Ἰοκάστη / Εἰς λέχος ἦλθε συναίμου. Quam parum his vir optimus tribuerit, subiecta verba monstrant: " *si quis rectius istis aliquid hic deprehendere valeat, nae lubentes illud amplectemur.*

Vs. 826 Βάρβαρον ὡς ἀκοὰν ἐδάην] Si vera *Samuelis* est *Bocharti* perdocta coniectura G. S. Parte II, L. I, c. XIX, fabula, de Cadmi spartis e serpentis dentibus natis, dici certe poterat βάρβαρος ἀκοὰ, e Linguae nempe Phoenissae vocabulis ambigui significatus, perperam intellectis, nata. Sed tantumdem fere significant Euripidea ac si legeretur: Βάρβαρον ὡς φήμην ἀκοαῖσι δέδεγμαι. vid. Iphig. in Taur. v. 1496. Scribi quoque potuit: Βάρβαρος ὡς ἀκοὰν ἐδάην· *Sicut barbara quondam fama atque auditione accepi.* Hoc saepe notat ἀκοή. in *Thucyd.* I, c. XX, τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων Schol. interpretatur τὰς ἀκροάσεις, τὰς φήμας, & *Ioach. Kühnius* in *Diogen. Laërt.* X, § 53. ἄλλων ἀκοῇ ἐπίσταμαι legitur apud *Thucyd.* IV. c. 126. *Herodotus* & *Thucydides*, de re quam rumore tantum acceperant, sic saepenumero loquuntur, *Antiphon* de Herod. caede p. 137, 16. ἤδη δ' ἔγωγε καὶ πρότερον ἀκοῇ ἐπίσταμαι γεγονός. p. 138, 10. ἃ μηδαμῶς ᾔδειν, ἀκοῇ δὲ ἠπιστάμην. *Aelian.* Hist. Anim. X, c. XLIV. ἀκοῇ παραδεξάμην. Hinc parum distat, quum quis auritum se testem esse dicit, oculatum negat; aut vice conversa: *Dion.*

Chrys.

Barbara fama domi nostras ut pertigit aures,
Cùm de purpureo genitam serpente tulisti
Dentigenam sobolem, decus haud ignobile Thebis,

Cùm

τρεφομένε, τῦ Φοινικῦ τὴν κεφαλὴν, κλέος κάλλισον τῶν Θηβῶν.

εἰς

Chrys. sic orditur Orat. VII. Τόδε μὲν αὐτὸς ἰδὼν, ὃ παρ' ἑτέρων ἀκέσας, διηγήσομαι. *Aeschylus* Pers. v. 266, Καὶ μὴν παρών γε, κ' λόγυς ἄλλων κλύων, Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν· Choëph. v. 852, Εἴτ' αὐτὸς ἦν θνήσκοντος ἐγγύθεν παρὼν, Εἴτ' ἐξ ἀμαυρᾶς κληδόνος λέγει μαθών. vid. *Eurip.* Helenae v. 116. & corrige Heraclid. v. 847, —— ἀπὸ τῦδ' ἤδη κλύων Λέγοιμ' ἂν ἄλλων· δεῦρο δ' αὐτὸς εἰσιδών. Quod vulgatur Λέγοι μὲν ἄλλος hic sensum non admittit.

Vs. 827 Τὰν ἀπὸ θηροτρόφυ.] Haec notarat *Battierius:* „ *Scholiastes legit* θηρότροφον, *illud* „ *enim cum* γένναν *coniungit :* „ *eius verba haec sunt:* θηρότροφον δὲ γένναν, περιφραστικῶς τὺς „ Σπαρτὺς, ἐπεὶ ἀπὸ θηρίυ — τῦ „ δράκοντος ἐγεννήθησαν, &c. Dubium nullum est, quin serpentis aptum sit epitheton. —— Γένναν, ὀδοντοφυῆ *Joannes* hinc attigit *Jonsenus* Epist. de Spartis p. 213.

Vs. 828 Θήβαις κάλλιστον ὄνειδος] *Euripiden* scripsisse suspicor, Θήβας κάλλιστον ὄνειδος, *Thebes opprobrium honoratissimum*, κλέος, ἐγκώμιον, ut recte cepit *Scholiastes*, eodem modo vocem ὄνειδος interpretatus v. 1722. ubi Latinorum correctorem *Kingium* perperam *dedecus* posuisse, proxima manifestant. *Etymologici M.* Auctor p. 626, 37. Ὄνειδος λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῦ κλέυς, ὡς Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις. *Eustathius* in Il. Α, p. 66, 18. Ὅτι οὐκ ἀεὶ τὸ Ὄνειδος βαρεῖα λέξις ἐστὶ καὶ ἀηδής, δηλοῖ ὐ μόνον ὁ γράψας, Καλόν γ' ὄνειδος παρθένων ἀνειλόμην, ἀλλὰ σὺν ἄλλοις καὶ ὁ εἰπὼν, κάλλιστον ὄνειδος. *Euripidae* locum respici monuit *H. Stephanus* Thes. L. G. T. II, p. 1321. B. quamvis legatur etiam in incerti Poëtae disticho, quod e *Diogeniani* Cent. III Prov. 85, *Suidas* descripsit: Γασέρα μοι προφέρεις, κάλλιστον ὄνειδος ἁπάντων. Senarius excitatus *Eustathio Sophoclis* est in Oed. Tyr. v. 1045. ubi recte vulgatur: Δεινόν γ' ὄνειδος σπ. ἀ. neque bis in isto loco posuisse debuerat *Eustathius* Καλὸν, quod

&

5 Ἁρμονίας δέ ποτ' εἰς ὑμεναίους
6 Ἤλυθον Οὐρανίδαι, φόρμιγγί τε τείχεα Θή-
βας,
7 Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα
8 Δι-

εἰς δὲ τοὺς γάμους τῆς Ἁρμονίας τῆς θυγατρὸς τῆς Ἀφροδίτης, ἣν ἔγημεν ὁ Κάδμος, ἦλθον οἱ θεοί καὶ ὑπὸ τῆς φόρμιγγος καὶ τῆς λύρας τοῦ Ἀμ-

& legitur in eius Comm. in Il. P, p. 1129, 45. non enim ibi ſanequam ἐπὶ κλίνης accipi poterit: duo ſenarios tragicos confudit; cum *Sophocleo* nempe verſum ex *Euripidis* Medea 514, Καλόν γ' ὄνειδος τῷ νέῳ νυμφίῳ. Idem Iphig. in Aul. v. 305, Καλόν γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας. praeter iſta loca, quae iam uſurparat *Marc. Ant. Muretus* V. L. VI, c. XVIII, non putem plura dari. —— Quandoquidem autem bis in hoc cantu chorico v. 797, 830, numero legebatur ſingulari Θήβας, hic eumdem plurali praeoptabam; quumque Θῆβαι corrigi poterat, vel Θήβας, hoc anteтuli, quia τῷ ὄνειδος caſum ſic ſaepe iungi quoque memineram ſecundum: *Aeſchylus* Sept. contra Thebas v. 545, Τό γε πόλεως ὄνειδος, — Σφίγγ' ὠμόσιτον· *Sophocles* Aj. v. 1215, Τροίαν vocat Δύστανον ὄνειδος Ἑλλάνων. *Lycurgus* contra Leocrat. p. 148, 24. τὸ τῆς πατρίδος ὄνειδος καὶ πάντων ὑμῶν γεγονυῖαν. *Eurip.* Herc. Fur. v. 130, εὐκλεεστάτας πατρίδος οὐκ ὀνείδη. *Horatius* IV Carm. XII, 6. *Cecropiae domus Aeternum opprobrium.* Noſtro quinimo loco Θήβας legiſſe videtur Scholiaſtes; reddit enim κλέος κάλλιστον τῶν Θηβῶν. *Thebarum* autem urbs primitus numero ſingulari Θήβη vel Θήβα vocabatur; atque ita plerumque dicitur a Poëtis, res antiquiſſimae memoriae Thebanas commemorantibus, *Homero*, Cyclicis, Tragicis, ceterisque: *Sophocles* ſit documento, in cuius una Antigone Θήβη vel Θήβα ſaepisſime recurrit vſſ. 102, 155, 744, 857, 949, 1135. atque ita paſſim *Euripides.* hac quoque parte *Statius Antimachum* ſequutus *Theben* ſaepenumero memorat Theb. IV, 610, 676. IX, 255, 294. X, 588. Utriusque numeri ſua conſtat in *Athenis*, *Mycenis*, *Thebis*, ſimilibusque nominibus urbium ratio.

Vs.

Cùm læta Harmonies ad federa
Venerunt ſuperi, fidibus cùm ſaxa canoris
Amphion animans ſcopulos in mœnia
duxit,

Ædi-

Ἀμφίονος τὰ τείχη τῶν Θηβῶν καὶ ὁ πύργος ἀνῳκοδομήθη.

περὶ

Vs. 829 Ἁρμονίας δή ποτ' εἰς ὑμεναίους Ἤλυθον Οὐρανίδαι] Manifeſtum, quod vetuſtis inerat Editionibus, vitium emendavit *Grotius*, Ἤλυθον reponendo, pro Ἦλθον· hoc libri Leidd. praefcrebant; illud, Florentinus: *Grotium* ſequuti ſunt Editores Angli. Veterem lectionem repraeſentavit *Bern. Martinus* V. L. III, c. VIII. hoc uſus loco, ut uxorem Cadmi *Harmoniam*, non *Hermionem* dictam evinceret. Hanc Harmoniam, e Martis & Veneris natam concubitu, ſenſus ſub fabulis latentis venatores libenter memorant: vid. *Heraclit.* Allegor. *Hom.* p. 494, ubi ſcribendum: εὐλόγως ἐξ ἀμφοῖν Ἁρμονία γεγένηται. Scriptor vitae *Hom.* p. 328, ubi vocum quarumdam defectus fecit, ut lateret *Harmonia.* Hanc divinitus datam quum duceret uxorem *Cadmus*, Καὶ χθονίης δείπνοιο θεὰς ἔχε δαιτυμονῆας, ut cecinit *Nonnus* Dionyſ. II, p. 80, 26. Legatur potius *Pindarus* Πυθ. III, 158. & ſeqq. Euripideis utitur *Muretus* V. L. IV, c. V.

Vs. 830, 31 —— Φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας Τᾶς Ἀμφιονίας τε λύρας ὕπο πύργος ἀνέστα] Praeter alia, vulgatis longe deteriora, Codex Florent. praefert ἀνέσταν· hoc ſi plures libri veteres exhiberent, nihil eſſet cur repudiaremus: τείχεα τε καὶ πύργος ἀνέσταν. Arcem ab urbe diſcernere videtur, *Homerum* ſequutus, cui Zethus & Amphion Od. Λ, 262, πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο Πύργωσάν τ'· ita certe cenſuit *Pauſan.* II, p. 125. Ὅμηρος —— Θήβας φησὶν οἰκίσαι πρώτους, ἀποκρίνων τὴν κάτω πόλιν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἀπὸ τῆς Καδμείας. Fabulae vero, Cyclicis & *Antimacho*, hinc reliquis Poëtis, decantatae, de ſaxis Amphionis lyra motis, non meminit *Homerus*: οὐκ οἶδε τὸν ῥηθέντα διὰ λύρας τειχισμὸν, inquit *Euſtath.* ad Od. Λ, p. 432, 30. Ne quidem ad lyram, dum muri conderentur, Amphiona cantaſſe

Διδύμων ποταμῶν, πόρον ἀμφὶ μέσον
Δίρκας, χλοεροτρόφον ἃ πεδίον
Πρόπαρ Ἰσμηνοῦ καταδεύει.
Ἰὼ θ', ἁ κερόεσσα προμάτωρ,
Καδμείων βασιλῆας ἐγείνατο.
Μυριάδας δ' ἀγαθῶν
Ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα,
Πόλις ἅδ' ἐπ' ἄκροις
Ἕστακ' ἀρηΐοις στεφάνοισιν.

TEI-

περὶ τὸ μέσον τῶν δύο ποταμῶν, ἤγουν τοῦ Ἰσμηνοῦ καὶ τῆς Δίρκης, ἥτις ὁμωνύμως λέγεται τῇ πηγῇ, ἥτις, ἤγουν Δίρκη, ἡ πηγὴ, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ πεδίον τὸ βοτανηφόρον ἄρδει καὶ κάθυγρον ποιεῖ. καὶ ἡ Ἰὼ, ἡ κέρας ἔχουσα, ἡ προμήτωρ, τοὺς βασιλεῖς τῶν Θη-

taſſe tradidit: *Pauſan.* p. 720. *Euripidae* verba ſecundum ſententiam *Palaephati* c. XLII poterunt explicari: conf. *Max. Tyr.* XXXVII, §. 6.

Vs. 832 Διδύμων ποταμῶν,] Recentioris Gracculi, quod in Cantabrig. Cod. repererat, Scholion ſequutus *Kingius* haec cum ſequentibus iungenda credidit: mihi videbantur ad priora pertinere; *Dirce* non poterat inſigniri appellatione διδύμων ποταμῶν, ſed urbs ipſa Thebarum, πόλις dicta διπόταμος in *Eurip.* Suppl. v. 621. vid. *Ez. Spanhem.* ad *Callim.* h. in Del. v. 78. cuius ad verſum 87 notata docebunt, cur Thebis vicinos campos ſupra v. 650, γύας dixerit χλοηφόρους· hic autem v. 833, χλοεροτρόφον πεδίον. In *Dicaearcho* p. 17, *Vulcanii*, *Berkeliique*, vel *Caſauboni* potius a *Spanhemio* recipi debuerat correctio, legentis ἰχύπωροι. Thebarum urbem *Antimachus* dixit φλοίουσαν ὀπώραις, *Plutarcho* teſte Symp. v, qu. 8. niſi tamen *Antimachus* ſcripſerit φλύουσαν· nota ſunt φλίω & φλύω, ſed ſignificandi tantum virtute figurata;

Ædificans inter duo flumina,
Qua Dirce virides herbas alit,
Nec minor Iſmenos vallem rigat:
Iö pulchra gerens cùm cornua
Cadmeos genitrix reges dedit:
Et nectens conſerta bonis bona
Floruit urbs claris virtutibus,
Vnde ingens Mavortis adorea
Victricia mœnia cinxit.

T I-

Θηβαίων ἔτεκεν. ἡ πόλις δὲ ἥδε, μυριάδας ἀγαθῶν ἑτέρας ἐφ' ἑτέραις κατὰ διαδοχὴν ἔχουσα, νῦν ἐπὶ μεγίστῃ καὶ ἐσχάτῃ πολιορκίᾳ τοῦ Ἄρεος ἔστηκεν.

Προ-

ta; propria *manandi* vis in Latinis *fluo* & *fleo* remanſit.

Vs. 838 Ἑτέρας ἑτέραις μεταμειβομένα,] Ita vulgarunt *Barneſ. Pierſ. King.* Codices ſequuti; nam eodem modo haec ſcripta proſtant in Leidenſibus: antea legebant, Ἑτέρας ἑτέροις μ. Flor. Cod. exhibet: ἑτέραις ἑτέρας μεταμειωμέναν· Μεταμειβόμενον in *Euripidis* Chryſippi fragmento reſtituendum eſt, in quo *Barneſius*, *Grotium* ſequutus in Exc. p. 417, vulgavit διακρινόμενον· neque aliter *Gataker* ad *M. Antonin.* VII, § 50. hi duo ſic ſcriptum repererant apud *Philon. Jud.* p. 939. D. & 948. D. & *Clem. Alexandr.* VI Strom. p. 750, 23. ſed hic e *Philone* ſua tranſſcripſit. Ex iſtis dictum illud *Plutarcho* poterit reſtitui de Placitis Philoſ. V, c. XIX. ubi legitur μεταμειβόμενα. Praeterea verſus ſic integrandos arbitror; —— Θνήσκει δ' οὐδὲν / Τῶν γιγνομένων· μεταμειβόμενον δ' / Ἄλλο πρὸς ἄλλου / Μορφὴν ἑτέραν ἀπέδειξεν. Idem illud fragmentum duobus verſibus e *Sexto* potuerat *Empirico* p. 360 locupletari.

Rr Vs.

ΤΕΙΡΕΣΙΑΣ ὑπὸ Μαντοῦς ὁδηγούμενος, ΜΕΝΟΙΚΕΥΣ, ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΤΕΙ. Ἡγοῦ πάροιθε θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ
Ὀφθαλμὸς εἶ σὺ, ναυβάταισιν ἄστρον ὥς·
Δεῦρ', εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν,
Πρό-

Προοδοποίει ἔμπροσθεν, ὦ θύγατερ, ὅτι ὀφθαλμὸς ὑπάρχεις σὺ τῷ τυφλῷ καὶ ὁδηγουμένῳ μοι ποδὶ, καθὰ τοῖς ἐπιβάταις τῆς νεὼς τὸ ἄστρον, εἰς

Vs. 841 Ἡγοῦ πάροιθε θύγατερ· ὡς τυφλῷ ποδὶ Ὀφθαλμὸς εἶ σὺ,] Anapaestus olim erat in secunda sede: προπάροιθε *Barnes*. in πάροιθε recte transmutavit. Hoc Tragici frequentant, illud Epici. —— Mirificus iste baculus, coelitus Tiresiae datus (de quo notant *Casp. Barthius* in Statii Theb. IV, 542. & *Ezech. Spanhem.* ad *Callim.* p. 639.) coecitatis solatium, Tragicis displicuit, qui filiam Manto dant coeco patri ducem: Graecos sequuntur *Seneca* Oed. v. 290. *Tiresias tremulo tardus accelerat genu, Comesque Manto luce viduatum trahens.* —— *patriasque illuminat umbras*, *Statius*, Theb. X, v. 597. Ut hic apud *Euripiden*, Tiresias in scenam prodit apud *Soph.* Antig. v. 1000, —— ἥκομεν κοινὴν ὁδὸν Δύ' ἐξ ἑνὸς βλέποντε· τοῖς τυφλοῖσι γὰρ Αὕτη κέλευθος ἐκ προηγητοῦ πέλει. In *Grotii* Stobaeo p. 499 dixit *Euripides*, Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον. Quod ibidem proximum sequitur, Κακοδαίμονος *Grotio* tribuendum, sic emendanti veterem lectionem sensu vacuam Ἀ δαιμόνων. corrigi debuerat, Εὐδαιμονῶν· sensu aptissimo: *si quem olim viderem*

Τυφλὸν προηγητῆρος ἐξηρτημένον,
Εὐδαιμονῶν ταῖς συμφοραῖς ἐλοιδόρουν.

Novi *Sophocleum*, Τυφλὸς τά τ' ὦτα, τόν τε νοῦν, τά τ' ὄμματ' εἶ. sed, praeter *Euripiden*, neminem, qui τυφλῷ ποδὶ ducem dederit alterius oculum: ne cui tamen illud suspectum sit Euripidea facient, quae collegit Celeberr. *Io. Iac. Wetstenius* ad N. F. T. I, p. 332. —— Leve quidem, non negligendum tamen, ὡς illud

TIRESIAS *ducente Manto*, MENOECEVS, CREON, CHORVS.

I A M B I.

[*Act.* III. *Episodii pars* II.]

TIR. Iam nata duc me, ſidus ut nautas ſolet,
Pedique cæco luminis præſta vicem.
Præcede mollem plana quà præbent viam,
Ne

εἰς δ δηλονότι ἀποβλέπϐσι. ἄγε, πρόβαινε, προέρχϐ, τιθεῖσα τὸ ἐμὸν ἴχνος, ἤγϐν ἐμὲ, εἰς ὁμαλὴν καὶ ἰσόπεδον γῆν,

ἵνα

lud prius interpretes cepiſſe perperam: ubi ſic in eadem periodo bis collocatur ὡς, alterum ſignificat ὕτως· *Ut ſidus nautis, ita tu coeci parentis es regimen.* Per ἄςρον *belicen* intelligit: ἑλίκῃ γε μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ Εἰν ἁλὶ τεκμαίρονται, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν. *Aratus* Phoen. v. 37. *Septem illam ſtellae certantes lumine ſignant; Qua duce per fluctus Graiae dant vela carinae. Manilius* I, v. 304. hinc ἑλίκωπες Ἀχαιοὶ ſecundum Grammaticos. —— Ceterum ὡς, in talibus pro ὕτως poſitum, ut ab altero ſecernatur, ſcribi ſolet ὥς. In *Platonis* Phaedro legitur p. 241, D. Ὡς λύκοι ἄρνα φιλῦσ', ὥς παῖδα φιλῦσιν ἐραςαί, expreſſit *Ariſtaenet.* II Epiſt. XX, Ὡς γὰρ λύκοι τὺς ἄρνας ἀγαπῶσιν, ὕτω τὰ γύναια ποθῦσιν οἱ νέοι. Incerti Poëtae verſus antiquitus lectus fuit in Scholiis ad *Hom.* Il. x, v. 263. proſtat in nuper editis, ut erat interpolatus in Leid. Cod. *Plato* L. VII Πολιτ. p. 530. D. κινδυνεύει, ὡς πρὸς ἀςρονομίαν ὄμματα πέπηγεν, ὣς πρὸς ἐναρμόνιον φορὰν ὦτα παγῆναι. *Callimach.* h. Cereris v. 121, Ὡς αἱ τὸν κάλαθον λευκότριχες ἵπποι ἄγοντι Τέσσαρες, ὣς ἁμῖν —.

Vs. 843 Δεῦρ', εἰς τὸ λευρὸν πέδον ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν, Πρόβαινε,] Caſu receptum, an conſulto, vitioſum eſt in Editione *Grotii* τιθὶς ἐμὸν, neque etiam iungenda ſunt δεῦρο — τιθὶς, vel τιθεῖσ', at δεῦρο πρόβαινε· *Barneſ.* πεδίον in πέδον mutavit: Quis credat *Scaligerum* legi voluiſſe: Δεῦρ' εἰς τὸ λευρὸν πεδίον ἴχνος θεῖσ' ἐμόν. multa *Scaligero Barneſius* tribuit, quae, libri cuiusdam

 mar-

Πρόβαινε, μὴ σφαλῶμεν· ἀσθενὴς πατήρ.
Κλήρους τέ μοι φύλασσε παρθένῳ χερὶ,
Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ᾽ ὀρνίθων μαθὼν
Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν, οὗ μαντεύομαι.
Τέκνον Μενοικεῦ, παῖ Κρέοντος, εἰπέ μοι,
Πόση τις ἡ ᾽πίλοιπος ἄστεως ὁδὸς
Πρὸς πατέρα τὸν σὸν; ὡς γ᾽ ἐμὸν κάμνει γόνυ,
Πυκνὴν δὲ βαίνων ἤλυσιν μόλις περῶ.
ΚΡΕ. Θάρσει· πέλας γὰρ, Τειρεσία, φίλοισι σοῖς
Ἐξώρμισαι σὸν πόδα· λαβοῦ δ᾽ αὐτοῦ, τέκνον·

Ὡς

ἵνα μὴ προσπέσωμεν, μὴ δυνάμενοι πορεύεσθαι, ἀσθενὴς γὰρ ὁ πατήρ σου. καὶ τὰς σημειώσεις τῶν ἀποβάσεων φύλασσε τῇ παρθενικῇ σου χειρί· ἃς ἔλαβον τὰς μαντείας τῶν ὀρνίθων νοήσας, σκεψάμενος, ἐν τῷ θρόνῳ τῷ ἱερῷ ὅπου μαντεύομαι. τέκνον Μενοικεῦ, ἀντὶ τοῦ τέκνον ἐμὸν καθ᾽ ἡλικίαν, πόσου διαστήματός ἐστιν ἡ ἐπίλοιπος ὁδὸς μέχρι τοῦ ἄστεος. ἡ

margine derivata, viro Maximo non deberent imputari.

Vs. 845 Κλήρους — Οὓς ἔλαβον, οἰωνίσματ᾽ ὀρνίθων μαθὼν,] *Eustathius* in Il. Γ, p. 317, 52. Εὐριπίδης ἐν Φοινίσσαις καὶ μαντικάς τινας ψήφους, Κλήρους καλεῖ, ἃς, φασὶ, δέλτοις παρεσημειοῦντο, ἔν τε πλήτεσιν ὀρνίθων καὶ λοιποῖς. Mopsus *Pindaro* Π. IV, 338, 39. dicitur Μάντις ὀρνίχεσσι καὶ κλάροισι θεοπροπίων ἱεροῖς. Hic apud *Euripiden* Κλήρους *Ez. Spanhem.* ad *Callim* h. in Pall. p. 626, recte *tabellas vaticiniorum* interpretatur, *Canterum* tamen sequutus, & *Scaligerum*, hoc utentem loco Castig. in *Tibull.* p. 158. Sequentem versum excitans *Des. Heraldus* I Digress. XX, posuit οἷς μαντεύομαι, frustra.

Vs. 850 — ὥς γ᾽ ἐμὸν κάμνει γόνυ·] Spondeus in quarta sede senarii, τοὐμὸν, *Barnesium* non offendit: ὡς ἐμὸν *Grotius* iam resti-

Ne proruamus: noſcis infirmum patrem,
Et has tabellas ſume virginea manu,
Queis augurales nuper impreſſi notas,
Ominibus operans, ſede ſuſſultus ſacra.
Fili Creontis age Menœceu, dic mihi,
Adhuc ne eundum eſt? quanta pars reſtat viæ
Tuum ad parentem? genua nam feſſo labant,
Vltraque vix me languidi portant pedes.
CRE. Securus at nunc eſto Tireſia: prope es:
Accede amicis, nate, ſuſtenta ſenem.
„ Nam

ἢ πρὸς τὸν πατέρα σου; κοπιῶσι γὰρ οἱ πόδες μου, καὶ μόλις περιπατῶ συνεχῆ βαδίσας βάδισιν. θάρσει, ὦ Τειρεσία, ἔξεστι σοὶ γὰρ πλησίον τῶν φίλων στῆσαι τὸν πόδα. ἅψαι δ' αὐτοῦ καὶ ἀντιλαβοῦ, τέκνον Μενοικεῦ·

ὅτι

ſtituerat: hoc, in Codd. repertum Britannicis, *Pierſius* & *Kingius* exhibent: his concinunt Leidenſes. Scriptura Codicis Flor. ὥς τ' ἐμὸν mihi quidem illam indicare videbatur, quam repraeſentavi. —— In verſu praecedenti quum perperam vulgaretur ἄστεος ὁδὸς, e Mſ. *Barneſius* ἄστεως recepit: hoc quoque potuerat apud *Grotium* invenire.

Vs. 853 Ἐξώρμισται τὸν πόδα.] Ex diverſis hanc tandem lectionem elegi, revocatam ex Edit. *Aldi* & Baſil. prima *Hervagii*, repertam in Leid. B. Haec, auctoritate munita, lectio *Barneſii* ſaltem conjecturae, ἐξωρμίσω, quam exhibent *Pierſius* & *Kingius*, videbatur anteponenda. *Cantero* probatum Ἐξόρμισται praebent Codd. Leid. A, & Flor. *Scholiaſtae* lectionem, Ἐξορμίσαι, *in infinita & activa forma* ſibi magis altera placere ſcribit *Battie-*

Ὡς πᾶσ᾽ ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου, φιλεῖ
Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα. 855

ΤΕΙ.

ὅτι πᾶσα ἀπήνη, καὶ πᾶς πρεσβύτου πούς εἴωθε περιμένειν χειρὸς ἀλ-

„ *tierius; ſed tamen*, ait, *ve-* „ *bementer exiſtimo Euripidem* „ *ſcripſiſſe* Ἐξώρμισας σὸν πόδα. „ *prope enim tuos amicos extuli-* „ *ſti tuum pedem. i. e. prope iam* „ *ad tuos amicos pedem tuum* „ *pertuliſti.* —— Scholion exſtat in Aug. Cod. Ἐξορμίσαι, λείπει τὸ ἐστιν, ὥστε ἐξορμίσαι σὸν πόδα ἐστίν· —— ἢ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξόρμισον, στῆσον. —— Ἐξώρμισαι σὸν πόδα nihil impedit quominus reddamus, *Promoviſti pedem, o Tireſia, prope amicos tuos: Aeſchylus* in Choëph. v. 674, —— δεῦρ᾽ ἀπεζύγην πόδας.

Vs. 854 Ὡς πᾶσ᾽ ἀπήνη, πούς τε πρεσβύτου, φιλεῖ Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα.] *Phil. Melanchthon* interpretabatur: *Quia omnis currus & pes ſenis amat Alienæ manus allevationem.* Qui dicitur *Dorotheus Camillus: Nam omnis greſſus pesque ſenis ſolet Manus alienæ expectare levamina.* ex his duabus vulgatam maxime converſionem conflarunt. Nec *Ratallero* neque *Grotio currus* in hac ſede diſplicuit. Sed cur obſecro prae millenis aliis in ſua quiete, niſi motum communices aliunde, manſuris, eligeretur ἀπήνη, *ſenilis inſtar pedis* deſiderans χειρὸς θυραίας κουφίσματα; Ἀπήνην ſive *carpentum* interpreteris, ſeu *plauſtrum*, ſive *vehiculum*, *muli* trahebant vel *boves*: vid. *Schefferus* de Re Vehicul. II, c. XVII, p. 220, 221. c. XIX, p. 250. *taurus* ὑποδμηθεὶς ἐρύει πολύφορτον ἀπήνην, in *Moſchi* Europa v. 83. Miror itaque cur hos duo verſus *Grotius*, tanquam prae ceteris eximiam ſententiam, ſuis in Excerptis collocaverit; quos, ſi ſic ſcripti prodierunt primitus, ego quidem ab *Euripide* hoc loco mallem omiſſos. Sed ſuſpicor profecto mendam his inſidere, Codicibus collatis antiquiorem. Elegantiſſima coniectura *Io. Pierſono* venit in mentem, corrigendum exiſtimanti: Ὡς παῖς τιθήνης, πούς τε πρεσβύτου φιλεῖ Χειρὸς θυραίας ἀναμένειν κουφίσματα. adferebat eam in rem e *Sophoclis* Philoct. v. 705. Τότ᾽ ἂν εἰλυόμενος Παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. *Aeſchyl.* Agam. v. 72. & ſeqq. Eumen. v. 38. Ut excitentur alii

„ Nam pes ſenecta tardus, ut currus ſolent,
„ Subſidia ſemper quærit alienæ manus.

TIR.

ἀλλοτρίας χειραγωγήματα.

. ἔξω

alii ad perveſtigandam genuinam lectionem, dicam quid mihi probabile fuerit viſum, *Euripidis*, in quibus fit ἀπήνης mentio, loca conſideratius ſpectanti. Curru mulieres deſcenſurae manu ſolebant & olim ſublevari: Clytaemneſtra in *Eurip.* Iphig. Aul. v. 618. Καί μοι χερός τις ἐνδότω στηρίγματα, Θάκους ἀπήνης ὡς ἂν ἐκλίπω καλῶς. conf. v. 599, & 600. Eadem in *Eurip.* Electra v. 998, Ἔκβητ' ἀπήνης, Τρῳάδες, χειρὸς δ' ἐμῆς / Λάβεσθ', ἵν' ἔξω τῶδ' ὄχου στήσω πόδα. ubi στήσω cur in θήσω mutaremus, vel in βήσω, nihil eſſe cauſae docuit Doct. *Aug. van Stavoren* Miſcell. Obſ. x, p. 98. *Aeſchylus* Agam. v. 915, Clytaemneſtram facit ad maritum loquentem, tanquam Aſiatico Phrygum luxui iam adſuefactum:
Ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε, μὴ χαμαὶ τιθεὶς
Τὸν σὸν πόδ', ἄναξ, Ἰλίου πορθήτορα.
vocem ultimam in πορθήτορος corrigendam arbitror. reſpondet Agamemnon v. 927, μὴ γυναικὸς ἐν τρόποις ἐμὲ Ἅβρυνε. Infra dicitur in eodem dramate Caſſandrae v. 1048, Ἔκβαιν' ἀπήνης τῆσδε. Ad priorem *Aeſchyli* locum Euripidea dedit Clariſſ. *Abreſchius* Anim. p. 354, nobis, ut puto, commodum inſervitura. Suſpicabar hinc noſtro, qui prae manibus eſt, Phoeniſſarum loco corrigendum:
Ἐκβᾶσ' ἀπήνης, πούς τε πρεσβύτου, φιλεῖ
curru mulier deſcendens, & pes ſenis manu deſiderant (vel *debent*) *alterius ſublevari.* Hoc praeferebam, quia muliebre fuit potiſſimum vehiculum ἀπήνη. Quoniam tamen ἀπήνῃ viri ſenes vecti quoque leguntur, & vehiculo Tireſias partem confeciſſe videtur itineris, nonnullis melior videbitur ſcriptura:
Ἐκβὰς ἀπήνης πούς γε πρεσβύτου φιλεῖ
Pes certe ſenis deſcendentis carpento ſublevari deſiderat alterius manu. Prudentes literarum in emendando cautique venatores, quos audacibus illis Maiorum gentium Criticis non poſtpono, meminerint illi, *Canterum* ἱκνόμου recte correxiſſe pro ὡς νόμου in *Aeſchyli* Choëph. v. 991. ſciantque apud *Iamblichum* de V. P. p. 116, 15. pro ἐκ τελετῶν, ὡς τελετῶν ſcriptum in Cizenſi Cod.

re-

ΤΕΙ. Εἶεν, πάρεσμεν· τί με καλεῖς σπουδῆ, Κρέον;
ΚΡΕ. Οὔπω λελήσμεθ᾽· ἀλλὰ σύλλεξαι σθένος,
Καὶ πνεῦμ᾽ ἄθροισον, κᾶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.

ΤΕΙ.

ἔξω ταῦτα, διατί με, ὦ Κρέον, μετεκαλέσω ἐν σπουδῇ. οὐδαμῶς ἐπελαθόμεθα, δι᾽ ὅ σε μετεκαλεσάμεθα, ἀλλ᾽ ἀνάλαβε τὴν δύναμιν, καὶ

reperiſſe Celeberr. *Hemſterbuſium.*

Vs. 856 —— τί με καλεῖς σπουδῆ, Κρέον;] Non neſcio, τί με καλεῖς; ſaepenumero legi ſic recte ſcriptum, velut in *Ariſtophanis* Nubib. v. 223. Pace, v. 254. In Equit. v. 150. vulgatur: Τί ἐστι, τί με καλεῖτε; reſtituendum cenſeo: Τί ᾽στι; τί με, τί με καλεῖτε; Δ. Δεῦρ᾽ ἔλθ᾽, ἵνα πύθῃ. Sic legitur in epigramm. *Diogenis Laërt.* VII, § 31. Ἔρχομαι αὐτόματος δή· τί με, τί με καλεῖς· ut hic, nonnunquam alibi quoque τί producitur: quod in Editione *Wetſten.* ſubſtitutum a *Meibomio*, δή· τί καλεῖς με, μορέ; ut verbo dicam, abſurdum eſt: praeceſſerat proxime: προσκόψας ποτ᾽ ἔφη, χερὶ γαῖαν ἀλοίσας· hoc, quum Graecum non ſit, corrigi debuerat in χερὶ γῆν ἀλοήσας· id eſt παίσας, τύψας· *terram* itaque matrem alloquitur. De eodem Zenone *Laërt.* §. 28. προσέπταισε καὶ τὸν δάκτυλον περιέρρηξε· παίσας δὲ τὴν γῆν τῇ χειρὶ, φησὶ τὸ ἐκ τῆς Νιόβης, —— Ἔρχομαι, τί μ᾽ αὔεις; ne hoc quidem genuinum; lege: τί μ᾽ ἀϋτεῖς; hoc tragicum, illud non item. —— Sed, ab inſtituto ne nimium deflectam, apud *Euripiden* hic ſcribi malim:

—— τί μ᾽ ἐκάλεις σπουδῇ, Κρέον;

Cur me vocabas? tempus illud praeteritum rei nondum perfectae hic requiritur: recte legitur in *Euripidis* Elec. v. 1123, Παῦσαι λόγων τῶνδ᾽. ἀλλὰ τί μ᾽ ἐκάλεις, τέκνον; Tireſias ad Oedipum in *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 440.

Οὐδ᾽ ἱκόμην ἔγωγ᾽ ἂν, εἰ σὺ μὴ ᾽κάλεις.

eliſae vocalis index omiſſus apud Tragicos ſaepenumero, tempus illud in alterum ut perverſe tranſmutaretur, effecit: In *Sophoclis* Aj. v. 1119, ſcribendum:

Πῶς σὺ ᾽στρατήγεις τοῦδε;

pro στρατηγεῖς. Pro κλύεις praetulerim in Eiusdem Oed. Tyr. v. 312, —— εἰ καὶ μὴ ᾽κλυες τῶνδ᾽ ἀγγέλων. Pro μοχθεῖς in *Euripidis* Ione v. 948, ἢ μόνη ᾽μόχθεις τάδε· pro δοκεῖ in Huius Hippol. v. 507, Εἴ τοι δόκει σοι, χρῆν μὲν οὔ σ᾽ ἁμαρ-

TIR. Adſum vocatus: ede quid iubeas, Creon.
CRE. Sat hæret animo. tu fatigatum via
Reciprocantem ſpiritum tacitus fove.

TIR.

καὶ τὴν πνοὴν σύλλεξον, ἐκβαλὼν τὸ ἄσθμα, ὅπερ ἡ ὁδὸς ἐποίησεν.

χθὲς

ἁμαρτάνειν. Tempus illud imperfectum non ſane dubito quin reponi debeat in *Soph.* Antigon. v. 1006. ubi dicenti Regi: Οὐκ οὖν πάρος γε σῆς ἀπεστάτουν φρενός, reſpondet augur: Τοιγὰρ δι' ὀρθῆς τήνδ' ἐναυκλήρεις πόλιν. vulgatur τήνδε ναυκληρεῖς. ſupra legitur v. 173, —— ἡνίκ' Οἰδίπους ὀρθὴν πόλιν. His ſimillimum quod *Aeſchylo* ſit reſtituendum non commemini; nec diſſimile tamen in Prom. Vincto v. 235. Ἐγὼ δὲ τολμῆς' corrige, ſodes:
Ἐγὼ δ' ἐτόλμων· ἐξελυσάμην βροτοὺς Τοῦ μὴ &c. His plerisque tuendis machina quidem adhiberi poterit; &, ſi quid auguror, admovebitur: ſemper enim fuere literatores, & erunt aliis in annis, qui veluti ſcopulis adhaerent vulgatis lectionibus. Augmentum ab Atticis Poëtis non omitti monuit *Rich. Dawes* Miſcell. Crit. p. 267. quod ſcribit p. 346, *hoc nos primi fortaſſe monemus*, rectius omiſiſſet. Qui recentiorum ſcripta perpauca legimus, multa tanquam nova miramur, quae dudum aliis venerant in mentem.

Vs. 857, 58 —— σύλλεξαι θένος, Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, αἶπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ.] Codex Florent. praefert, ἀπὸ σ' ἐκβαλὼν ὁδοῦ· librarius invenerat αἶπος, quod, cum non intelligeret, iſto modo corrupit: αἶπος enim hic in nonnullis libris antiquis inventum, monſtrat *Euſtathius*, *Barneſio* iam citatus, & *Pierſio*, ad Il. Γ. p. 288, 39. inter ἅπαξ λεγόμενα, quaedam commemorans Euripidea, Phoeniſſis & Hippol. v. 821, & 1172, derivata: Εὐριπίδης inquit αἶπος κλιτύος ἐκ τοῦ κρήμνου ἔφη. *Schol. Eurip.* ἄλλοι δὲ, αἶπος, τὸ ὕψος. ſcripſerat, opinor, Grammaticus: αἶπος, τὸ ὕψος. *Heſychius*: Αἶπος, κάματος, ἢ ὑψηλὸς τόπος· ibi Celeberr. *Alberti* noſtrum locum & *Scholiaſtae* notam attulit; conf. *Bentlejus* ad *Callim.* Fragm. ccccv. Sed pertinet iſta nota ad *Eurip.* ex Alc. verſum 500, ubi potuit αἶπος a Grammatico per κάματον

ΤΕΙ. Κόπῳ παρεῖμαι, γῆς Ἐρεχθειδῶν ἄπο
Δεῦρ' ἐκκομισθεὶς τῆς πάροιθεν ἡμέρας. 860

Κα-

χθὲς, τῇ προλαβούσῃ ἡμέρᾳ, ἀπὸ τῆς γῆς τῶν Ἀθηναίων παραπεμφθεὶς

δεῦ-

πν exponi: propria poteſtate Παρειάσιον αἶπ☉ legitur in *Theocr.* VII, v. 148, & in *Simmiae* Securi πύργων αἶπ☉. Quantumvis autem αἶπος in *Euripidae* loco deſignato ſignificare poſſit κάματον, hoc tamen iſta vox locum non invenit: Κᾶπ☉ hic plerique legiſſe videntur Grammatici; eam vocem ſaepenumero per πνεῦμα interpretantes eo, quod *Homerus* dixerat κεκαφηότα θυμὸν, & in Il. X, v. 467, ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσεν· quod Grammatici reddunt ἀπέπνευσε τὴν ψυχὴν· vel ἐξέπνευσε. Legitur in Lex. Mſ. *Cyrilli*: Κάπω, πνέω· ſcripſerat forte Καπύω. Homerea tantum Andromache paſſa fuerat animi deliquium: paulo poſt de eadem *Homerus*, Ἡ δ', ἐπεὶ οὖν ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη, v. 474. Cum his poſtremis comparari velim Euripidea, σύλλεξαι θεῖον, Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον. Si ſcripſiſſet *Euripides* Κᾶπός τ' ἄθροισον· commodius locum reperiret iſta toties memorata *ſpiritus* vel *animae* ſignificatio, quam quidem in ſequentibus κᾶπ☉ ἐκβαλὼν ἰδὲ. Apud *Heſychium* legitur: Κάπουπλ☉, φάρυγξ. reſtituendum puto: Κάπυ vel Κάπος πλέ☉, φάρυγξ. ſic *ſpiritus* vel *reſpirationis meatum* dixiſſe, *Sophoclem* non dedecet. Si Κᾶπ☉ noſtro loco genuinum, ſignificabit: τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον, quod legitur in Scholiis: *ex itinere contractam laſſitudinem*, vertit *H. Stephan.* Indice Theſ. v. Ἄπ☉. Erat prae fatigatione ſenex Δύσπνους, ut eſt in *Soph.* Antig. v. 229. βεβαρημέν☉ ἄσθματι θυμὸν, *Apollon. Rhod.* I, 1256. ἦ' ἄπιστον ἐκ κεφαλῆς Ἆσθμ' ἀναφυσιόων II, 432. Euripideum, πνεῦμ' ἄθροισον *Terentii* verbis ex Adelph. III, 2, 25. eſt *animam recipe. Euripid.* Herc. Fur. v. 626, σύλλεγοι ψυχῆς λάβε.

Vs. 859 Κόπῳ παρεῖμαι, γῆς Ἐρεχθειδῶν ἄπο Δεῦρ' ἐκκομισθεὶς] *Aldus* vulgarat: Κόπῳ πάρειμι γῆν Ἐρεχθειδῶν ἄπο· *Aldum* ſequutus eſt *Hervagius*; ſed in ſecundam Baſil. anni MDLI, pro γῆν irrepſit γᾶν· hoc deinceps vicinum etiam vocabulum corrupit in Ἐρεχθειδᾶν: dum πάρειμι mutarunt in παρεῖμαι. *Grotianam* Editionem hic perverſa prorſus inſedit lectio: Κόπῳ πάρειμαι τῶν Ἐρεχθειδᾶν ἄπο. *Barneſius Aldinum* revocavit πάρειμι. reliqua ſic vulgavit, γῆς Ἐρεχθειδῶν

ἄπο

TIR. Heri reductus Atticis à finibus
Multo labore fessus adveni domum.
Nam

δεῦρο σὺν κόπῳ παραγέγονα.

καὶ

ἄπο. Dorismos sustulit *Kingius*: solus *Battierius* veram, genuinae certe proximam, lectionem in schedis posuerat, Κόπῳ παρεῖμαι, γῆς Ἐρεχθειδῶν ἄπο Δεῦρ' ἐκκομισθείς· Primum παρεῖμαι Codices exhibent scripti, Cantabrig. Flor. duo Leidenses, forte plurimi; tum sic in suis reperit *Scholiastes*. ista, Κόπῳ παρεῖμαι, explicans, ὑπὸ τοῦ κόπου παραλέλυμαι. In *Aeschinis* Socr. Eryxia p. 34, καθεζόμεθα· κέκμηκα γάρ, χθὲς βαδίσας Μεγαρόθεν. idem est Κόπῳ παρεῖμαι. conspirat *Hesychius*: Παρεῖμαι, παραλέλυμαι, ἐκλέλυμαι. Tandem alterum πάρειμι hac in sede locum non invenit; Κόπῳ πάρειμι nusquam reperietur; sed *labore fatigati*, *tardi senecta*, *morbo languidi*, frequentissime dicuntur καμάτῳ, γήρᾳ, νόσῳ παρειμένοι. Ne nunc aliorum excitem, quae sunt ad manum, loca, verbum hoc usu nostro fuisse Tragico frequentatum docebunt Orestis v. 879. Alc. v. 202. Supplic. v. 1070. Bacch. v. 682. & v. 635, ubi, quod rem conficit, legitur: κόπῳ δ' ὕπο, Διαμεθεὶς ξίφος, παρεῖται. — Quod sequitur γῆς in uno tantum Codice se testatur invenisse *Kingius*; in ceteris Anglicis γᾶν, uti dederat *Aldus*: non aliter est in Leidensibus & Florentino. Hanc Codicum constantiam attendenti forsan aliquando videbitur *Euripides* scripsisse: Κόπῳ παρεῖμαι γυῖ', Ἐρεχθειδῶν ἄπο Δ. ἐ. hoc, in Euripideis rarius, facile potuit in γᾶν depravari. Γῆρας δὲ τοὐμὸν γυῖα κἀμαυρὸν σθένος legitur in huius Herc. Fur. v. 231. *Homericum* γυῖα βαρύνεται ex Il. T, v. 165. (conf. Od. Λ, 192.) transtulit in senem *Plutarch*. T. II, p. 789. D. *Aeschyleum* apte poterit ad hunc locum praeter alia comparari, quod est in Pers. v. 916. λέλυται γὰρ ἐμοὶ γυίων ῥώμη. Nostro loco *Tiresias* loquitur, qui hic ut Oed. *Senecae* v. 289, *tremulo tardus accelerat genu*. sic legitur in Cod. Mediceo. — Illud tandem dubium non est, quin recte dederim e Codd. Ἐρεχθειδῶν, non Ἐρεχθιδᾶν, aut Ἐρεχθιδῶν cum *Barnesio* vel *Kingio*. Ἐρεχθειδᾶν Choro congruit in *Sophoclis* Antig. v. 993. & in *Euripidis* Hippol. v. 151. extra chorum haec forma graviter aures offendisset *Erechthidarum*. *Erechtheidas* in Latinis et-

Κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,
Οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγώ·
Καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον, ὡς ὁρᾷς, ἔχω,
Λαβὼν ἀπαρχὰς πολεμίων σκυλευμάτων.
ΚΡΕ. Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα σὰ στέφη·
Ἐν γὰρ κλύδωνι κείμεθ', ὥσπερ οἶσθα σὺ,
Δορὸς Δαναϊδῶν, καὶ μέγας Θήβαις ἀγών.
Βασιλεὺς μὲν οὖν βέβηκε κοσμηθεὶς ὅπλοις
Ἤδη πρὸς ἀλκὴν Ἐτεοκλῆς Μυκηνίδα.
Ἐμοὶ δ' ἐπέσταλκ' ἐκμαθεῖν σέθεν πάρα,

Τί

καὶ ἐκεῖ γὰρ ἦν πόλεμος, ὅν τινα ἐποίησεν Εὔμολπος, ὅπου νικηφόρους τοὺς Ἀθηναίους ἐποίησα, καὶ τοῦτον τὸν χρυσοῦν στέφανον, ὡς βλέπεις, φορῶ, λαβὼν ὡς ἐξαίρετον ἀπαρχὴν ἀπὸ τῶν πολεμίων σκυλευμάτων αὐτόν. ἀγαθὸν σημεῖον ἐδεξάμην, καὶ σημεῖον ἐθέμην τοῦ ἡμᾶς νικῆσαι, τὸν ἐπὶ

τῇ

etiam legi vetustis Codd. Cel. *Burmannus* adnotavit ad *Ovid.* Met. VII, v. 430. *Barnesiano* contrarium errorem erravit in *Tzetzis* ad *Lycophrona* comment. v. 510, *Joannes Potterus*, ubi, quod versum *Euripidae* pessumdat, & analogiae prorsus est contrarium, Τυνδαρείδαις, ille tamen genuinae scriptioni Τυνδαρίδαις antetulit.

Vs. 861 Κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς,] Scholiastes nondum editus in *Aristidis* Panathen. T. I, p. 118, ubi Thraces memorantur, qui cum Eumolpo venerint in Graeciam, Κατὰ τὸν αὐτὸν, inquit, χρόνον Θρᾷκες ἐστράτευσαν ἐπὶ Ἀθήνας, καθ' ὃν καὶ οἱ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις, ὡς δηλοῖ ἐν Φοινίσσαις Εὐριπίδης, διὰ Τειρεσίου πρὸς Κρέοντα λέγων,
Κἀκεῖ γὰρ ἦν τις πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς
Οὗ καλλινίκους Κεκροπίδας ἔθηκ' ἐγώ.
Δείκνυσι δὲ τὴν ἱστορίαν ταύτην πρότερον τῶν Ἀμαζόνων. ἔστι δὲ αὕτη· Εὔμολπος ὁ βασιλεὺς Θρᾴκης, reliqua sunt aliunde notissima. Cuius humanitati haec debeo, *Abreschio* debebit forsan aliquando orbis eruditus insignem Docti Grammatici commentarium.

III.

Nam Mars & illic motus Eumolpo duce,
Cuius Cecropidas compotes nos fecimus:
Vnde ex manubiis munus eximium hosticis
Auri corona, quam vides, nobis data est.
CRE. Accipimus omen inclitum victoriae.
Iactamur etenim turbine, ut cernis, gravi
Martis Danaïdûm: durus heu Thebis labor.
Armatus hinc iam rector Eteocles abit,
Bellum acre contra vim Mycenaeam parans.
Me sciscitari iussit effatus tuos,
Vr-

τῇ νίκῃ δοθέντα σοι στέφανον. ἐν ταραχῇ γὰρ ἐσμὲν, ὡς αὐτὸς οἶδας, τοῦ πολέμου τῶν Ἀργείων. καὶ δὴ καὶ μεγάλη ἐστὶ ταῖς Θήβαις ἀγωνία· ὁ μὲν βασιλεὺς Ἐτεοκλῆς πρὸ ὀλίγου ὁπλισθεὶς ὅπλοις ἐξῆλθε πρὸς μάχην τῶν Ἀργείων, ἐμοὶ δ᾽ ἐνετείλατο παρὰ σοῦ μαθεῖν,

τί

III. *Ios. Scaliger* Animadv. in Euseb. p. 41. A. „ *Tiresias*, „ ait, *apud Euripidem* Φοινίσσαις „ *dicit bellum Eumolpi tum fuis-* „ *se, quum septem ad Thebas* „ *pugnarent, qui est maximus* „ *hiatus temporis, & me tacen-* „ *te vetus Scholion hoc arguit.* „ — *Quare peccat Euripi-* „ *des* μεταχρονισμῷ ποιητικῷ χρόνων." Sed sciens peccavit; ἀναχρονισμοὶ & μεταχρονισμοὶ nimis sunt frequentes apud quosvis, ne *Homero* quidem excepto, Poëtas, Tragicos praesertim, sed & apud Philosophos, *Platonem* & *Xenophontem*.

Vs. 865 Οἰωνὸν ἐθέμην καλλίνικα τὰ στέφη.] Hic quidem est mendosa Codicis Flor. lectio, καλλίνικα στέφη· sed in versu praecedenti vulgatae non postponenda, Λαβὼν ἀπαρχὴν κ. τ. Versu 865, & 866 venuste Socratem in fine Alcibiadis II, p. 151, facit utentem *Plato*, *Barnesio* citatus. *Euripides* Iphig. Aul. v. 607, Ὄρνιθα μὲν τόδ᾽ (lege τόδ᾽) αἴσιον ποιούμεθα. de malo omine *Eurip.* Ione v. 1191, Οἰωνὸν ἔθετο· nihil istiusmodi formulis notius.

Vs.

Τί δρῶντες ἂν μάλιστα σώσαιμεν πόλιν.
ΤΕΙ. Ἐτεοκλέους μὲν οὕνεκ' ἂν κλῄσας ςόμα
Χρησμοὺς ἐπέσχον· σοὶ δ', ἐπεὶ χρῄζεις μαθεῖν,
Λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον,
Ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,
Πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν,
Αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,
Θεῶν σόφισμα, κἀπίδειξις Ἑλλάδι.

Ἃ

τί ποιοῦντες τὴν πόλιν ῥυσαίμεθ' ἄν. ἕνεκα μὲν τοῦ Ἐτεοκλέους κλείσας ἂν τὸ ςό-

Vs. 872 —— κλῄσας ςόμα] *Barneſio* debetur; nam, quod notat ut *Grotianum Pierſius*, κλείσας praeferunt Editiones antiquiores illa *Barneſii*: κληΐσας erat in Codd. Cantabrig. & Leidenſibus. Parvi referebat, utrum hic Euripidea ſcriptio κληΐσας, an Attica legeretur recentiorum, ſecundum quam ſcribitur in Alc. v. 548, κλῄσατε· ξυνεκλῄσαν in Androm. v. 122, & ἄκληςα v. 593.

Vs. 875 Ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,] Ad oram libri poſuerat *Barneſius*, an τέκνωσε; Sic nonnullis forſan ſcripſiſſe videbitur Noſter, Ἐξ οὗ 'τέκνωσε Λ. in oraculo legitur, quod Laius acceperat, εἰ γὰρ τεκνώσεις παῖδ'· & acervus poterit exemplorum eam in rem congeri; nullum proferetur tamen, quod ad hoc *Barneſianum* accurate reſpondeat. Vulgatam lectionem conſtanter retinent Codd. exhibet Schol. in Phoen. v. 4, adprobat *Io. Daviſius* ad *Max. Tyr.* p. 572. Accedit ad haec *Heſychius*, hinc procul dubio ſumtum explicans: Ἐτεκνώθη, τέκνον ἔσχεν. & Τεκνώσει, εὔτεκνον ποιήσει. ſic legit, qui *Heſychium* huc reſpexiſſe viderat, Eruditiſſ. *A. Heringa.*

Vs. 877 Αἵ θ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ,] Olim vulgatum διαφοραὶ repertus tamen eſt qui tueretur *Aem. Portus*: *Canteri* coniecturam iure receperunt *Grotius*, *Barneſ. King.* duobus ſaltem Mſſ. firmatam Leid. & Flor. Oedipodis Τὰς αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς ſic memorat

Vrbis saluti fata quam monstrent viam.
TIR. Ego sciscitante Eteocle vocem occluderem,
Prememremque fata: sed tibi effabor, Creon.
Olim hæc laborat patria, ex quo Laïus
Nolente cœlo serere progeniem ausus est,
Miser unde natus matris est coniunx suæ.
Et illa sæva luminum laceratio
Opus deûm, Græcisque documentum fuit:
Ob-

στόμα τὰς μαντείας κατέσχον.

ῥ

rat *Sophocles* Oed. in Col. v. 545. ut versus alterum alterius recordatum fuisse manifestum sit. Cogitatius autem mea sententia *Sophocles* dixit αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθορὰς, quam quidem dixerat Noster αἱματωπὰς, Erinnyas aptius hac designans adpellatione in Or. v. 256, & v. 978. Androm. —— Nisi versus interciderit, scribendum videtur: Αἱ δ' αἱματωποὶ δ. δ. Nominativi soluti *per quod attinet* exprimendi sunt.

Vs. 878 Θεῶν σόφισμα, κἀπίδειξις Ἑλλάδι.] Quae prostat in Scholiis, eamdem exhibet alter Leidensium lectionem, κἀπόδειξις· in Cantabrig. Cod. positum κἀπιδείξεις, ut nempe praecedentibus accommodaretur. Sed Oedipodis διεγμάτων διαφθοραὶ non potuerunt adeo Θεῶν σόφισμα dici, κἀπίδειξις, vel κἀπόδειξις Ἑλλάδι, quam quidquid accidit misero, atque adeo Oedipus ipse, tot calamitatibus pressus, quarum visus isthaec orbatio levis tantum erat particula. Versu transposito, paucis mutatis, forsan locus pristinam recuperabit sanitatem, hunc in modum scriptus: Ἐξ οὗ 'τεκνώθη Λάϊος βίᾳ θεῶν,
Πόσιν τ' ἔφυσε μητρὶ μέλεον Οἰδίπουν,
Θεῶν σόφισμα, κἀπόδειξιν Ἑλλάδι.
Αἱ δ' αἱματωποὶ διεγμάτων διαφθοραὶ,
Ἃς συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρείᾳ
Χρῄζοντες —— Ἡμαρτον. de Oedipode *Seneca* Phoen. v. 329. *Exemplum in ingens regia Stirpe edite.* εἰς παράδειγμα. *Gellius* N. A. VI, C XIV. *Poenitio propter exemplum est necessaria, ut cete-*

ri

Ἃ συγκαλύψαι παῖδες Οἰδίπου χρόνῳ
Χρήζοντες, ὡς δὴ θεοὺς ὑπεκδραμούμενοι,
Ἥμαρτον ἀμαθῶς· οὔτε γὰρ γέρας πατρὶ,
Οὔτ' ἔξοδον διδόντες, ἄνδρα δυςυχῆ
Ἐξηγρίωσαν· ἐκ δ' ἔπνευσ' αὐτοῖς ἀρὰς
Δεινὰς, νοσῶν τε, καὶ πρὸς ἠτιμασμένος.
Ἃ 'γὼ τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,
Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου;

Ἐγ-

ἃ κρύψαι παῖδες Οἰδίπου διὰ τῆς παρατάσεως τοῦ χρόνου θέλοντες, καθὰ δὴ τὴν τῶν θεῶν ἀγανάκτησιν ἐκφευξούμενοι, ἀπέτυχον ἀνοήτως, ἤγουν

ri similibus a peccatis, quae prohiberi publicitus interest, metu cognitae poenae deterreantur. Idcirco veteres quoque nostri exempla pro maximis gravissimisque poenis dicebant. Voluit Deus, ὅκως πανωλεθρίῃ (Troiani) ἀπολόμενοι καταφανὲς τοῦτο ποιήσωνται, ὡς τῶν μεγάλων ἀδικημάτων μεγάλαι εἰσὶ καὶ αἱ τιμωρίαι παρὰ τῶν θεῶν. *Herodotus* II, c. 120.

Vs. 883 —— ἄνδρα δυςυχῆ Ἐξηγρίωσαν.] Haec & vicina *Ios. Scaliger* Conject. in *Varronem* p. 131, optime cum his ex *Accii* Phoenissis comparavit, a *Nonio* servatis: *Incusant ultro a fortuna opibusque omnibus Desertum, abiectum, afflictum ex animo expectorant.* verbum *exasperandi* fuisset ad Graecum convenientius Accianis *ex animo expectorant*, quod loquendi genus mirabatur *Scaliger.*

Vs. 885 Ἃ 'γὼ τί δρῶν, ὁποῖα δ' οὐ λέγων ἔπη,] Codicum scriptorum fuit a *Grotio*, *Barnesio*, *Kingio* haec repraesentata lectio, quibuscum concinunt duo Leidd. & Flor. Olim per editiones receptum ἃ οὐ δρῶν, vocula superflua reiecta, *Gul.* etiam *Canterus* ad istam iam rationem correxerat. Quod *Scaligero* tribuitur, *Battierius* certe conieccerat legendum: Ἃ 'γὼ τί οὐ δρῶν, ποῖα *vel etiam* ποῖ' οὐ δρῶν· —— sed hoc *Scaligero* non potuit in mentem venire: *Io. Kingii* prostat coniectura legentis: Κἀγὼ τί μὴ δρῶν, ποῖα δ'

οὐ

Obliterari poſſe quæ longa die
Nati arbitrantes cœlitumque iram effugi,
Fecere pravum facinus, & reverentiam
Miſero negantes & ſimul ius exitus.
Hoc efferatus ille dedecore & ſuo
Mœrore diras exſpuit miſerabiles.
Hæc cùm monerem nîlque prætermitterem
Fratrum duorum hinc odia pro fructu tuli.
Nunc

ἤγουν διὰ ἀγνωσίαν.

ἐκεῖ-

οὐ λέγων ἔπη· e quibus meo iudicio primum κἀγὼ ſine controverſia verum. Iam in his,

κἀγὼ τί δρῶν, ὁποῖα δ᾽ οὐ λέγων ἔπη,

nihil eſſe, quod quis iure reprehendat, haec fortaſſe perſuadebunt: *Aeſchyl.* Choëph. v. 313. τί σοι Φάρμακον ἢ τί ῥέξας Τύχοιμ᾽ ἄν· *Soph.* Oed. Tyr. v. 71. ὡς πύθοιτ᾽, ὅ, τι δρῶν, ἢ τί φωνῶν, τήνδε ῥυσαίμην πόλιν. *Eurip.* Hec. v. 371. σὺ δ᾽ ἡμῖν μηδὲν ἐμποδὼν γένῃ, Λέγουσα μηδὲ δρῶσα. Iſta tamen non impediunt, quominus coeco vati δρῶν hoc in loco, quo ſubaudiendum οὐ, parum videri queat congruere. Neminem, opinor, offenderet, ſi legeretur in Codd.

κἀγὼ παρών, ὁποῖα δ᾽ οὐ λέγων ἔπη,
Εἰς ἔχθος ἦλθον ———

κἀγὼ παρών, filiis nempe patrem irritantibus, filiosque diris devoventi Oedipo: hic ad Tireſiam in *Soph.* Oed. Tyr. v. 453.

——— παρὼν τάγ᾽ ἐμποδὼν Ὀχλεῖς·

vide quantillum diſtent literarum ductus in ΤΙΔΡΩΝ & ΠΑΡΩΝ. tantillum paene, τί δρῶν librariis ut imputari malim, quam *Euripidi.* Tireſiam dicentem facit *Statius* Theb. x, v. 586, *Quiane ante duci bene credita noſtra Conſilia & monitus, cum perfida bella vetarem.*

Vs. 886 Εἰς ἔχθος ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.] Non adſpernanda proſtat in Scholiis vetuſtis lectio: Γράφεται καὶ, Εἰς ὄχλον ἦλθον· ἀντὶ τοῦ εἰς ἐνόχλησιν. Attico more poſitum ὄχλος, ἐπὶ τῆς ἐνοχλήσεως,

Eu-

Ἐγγὺς δὲ θάνατος αὐτόχειρ αὐτοῖς, Κρέον.
Πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες,
Ἀργεῖα καὶ Καδμεῖα μίξαντες βέλη,
Πικροὺς γόους δώσουσι Θηβαίᾳ χθονί.
Σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτῃ πόλις,

Εἰ

Euripidi quoque frequentatur: Ὀχλεῖν idem est ac ἐνοχλεῖν. Vulgatur apud *Hesychium*: Ὀλαεῖ, ἐνοχλεῖ, καὶ Ὀλαθεῖ, ὁμοίως. putidus ne quem decipiat ab *Henrico Stephano* propagatus error Grammatici, quantocius corrigendus est, legendumque: Ὀχλεῖ, ἐνοχλεῖ· καὶ Ὀχλίει, ὁμοίως. Alicui *odiose molestum esse* Attice dicitur δι' ὄχλου εἶναι vel ἐνοχλεῖσθαι τινί, quorum hoc saepius occurrit apud *Basilium*; neutrum tamen apud *Euripiden*, cum ceteris frequentantem formam loquendi magis usitatam ὄχλον παρέχειν. velut in Or. v. 282. Med. v. 337. Hel. v. 446. Εἰς ὄχλον ἐλθεῖν τινὶ nuspiam memini me legere. Poterit tamen ob insolentiam illud ipsum hoc in loco mutatum videri: εἰς ἔχθραν vel εἰς ἔχθος ἐλθεῖν, & προσάγειν ἑαυτὸν εἰς ἀπέχθειαν, multo notiores erant locutiones. Ut Ὄχλον παρέχειν, sic scribi ab *Euripide* potuit:

Εἰς ὄχλον ἦλθον παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.

Tiresias autem, saepe praesentia sua molestus, praecipue tamen εἰς ἔχθος ἦλθε, quia vera fuerat odiose vaticinatus: *vates* enim, ut ait infra Tiresias, v. 962, ἢν μὲν πικρὰ σημήνας τύχῃ, Ἐχθρὸς καθίσταθ' οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ. veraci vates opponitur μαντευόμενος τὰ πρὸς χάριν, ut dicitur ab Alexandrino interprete *Ezech.* XII, 24. Saepe locum reperit *Agathonis* illud: Εἰ μὲν φράσω τἀληθές, οὐχί σ' εὐφρανῶ· Εἰ δ' εὐφρανῶ τί σ', οὐχὶ τἀληθὲς φράσω.

Vs. 888 Πολλοὶ δὲ νεκροὶ περὶ νεκροῖς πεπτωκότες] Sic recte *Kingius* vulgavit, ut exhibent Mss. Leidd. pro παρὰ νεκροῖς π. Quam *Barnes.* memorat, lectionem περὶ νεκρὲς praebet Ms. Flor. *Sophocles* Aj. v. 839. Πεπτῶτα τῷδε περὶ νεοῤῥάντῳ ξίφει. Antig. v. 1254. Κεῖται δὲ νεκρὸς περὶ νεκρῷ. *Quintus Smyrnaeus* IX, v. 168. περικάππεσον ἀλλήλοισιν.

Vs. 891 Σύ τ' ὦ τάλαινα συγκατασκάπτῃ πόλις,] πόλι praeferebant Edd: solus *Piersius* adoptavit πόλις· quod in Cantabrig. Cod. videtur invenisse; referitur

tur

Nunc manibus ipſi concident ambo ſuis.
Cæde aggerata cædibus latitans ager
Argolica tela mixta Cadmeis feret.
Miſerandus omnes luctus implebit domos,
Tuque urbs, & ipſa funditus verſa occides,

Niſi,

tur ſaltem in Leidd. atque eo hic anteponendum eſt alteri, quia ſequentem ſenarium orditur Εἰ. Quantum fieri poterat, in talibus certe dederunt operam Attici quoque Tragici, ne ſenarius in vocalem deſineret, ſi vocalis ſequentem, cum illo continuandum, ordiretur, ut hic etiam earum evitaretur concurſus; qui nonnunquam ab aliis Poëtis iucunditatis gratia captatus: *nam vocalis in priore verſu extrema eademque in ſequenti prima canoro ſimul atque iucundo hiatu tractim ſonat*, inquit *Gellius* N. A. VII, c. XX. Senarii praeſertim continuo tractu pronuntiabantur; itaque fine ſenariorum vocales etiam poterant elidi. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 30, μέλας δ' | Ἅιδης στεναγμοῖς καὶ γόοις πλουτίζεται. v. 1233,

Οἶ' ἔργ' ἀκούσεσθ', οἷα δ' εἰσόψεσθ', ὅσον δ'
Ἀρεῖσθε πένθος· ———

non debuerat vulgari Δ' ἄδης, & Δ' ἀρεῖσθε πένθος· in *Euripidis* Iphig. Taur. v 961, 62, ſcribi debuerat:

Ὡς δ' εἰς Ἄρειον ὄχθον ἧκον, ἐς δίκην τ'
Ἔστην·

non τ' ἔστην, multo minus τὸ ἔστην, quod *Barneſii* praebet editio prorſus abſonum. Non ſolet ab Atticis Poëtis verborum augmentum omitti. Verſum tamen 696 Alceſtidis *Eurip.* incepit olim Χαίρει· verſum Hecubae 1160, Θάκει orditur: *Soph.* Oed. Tyr. v. 1254, Κάλει (v. 1258 Ἐγχεῖ ponendum:) Qui ſcilicet hos praecedunt, ſenarii deſinunt in vocales, a quibus augmentum potuerit elidi. Haec minuta non ſunt in Poëtis negligenda. Sic Andromachen orditur *Euripides*: Ἀσιάτιδος γῆς σχῆμα, Θηβαία πόλις, Ὅθεν &c: ubi perperam legi πόλεως in Cod. Flor. e dictis liquet. Contra Codex Flor. Androm. v. 1176 exhibet Ὦ πόλις· ſed recte vulgatum, Ὦ πόλι Θεσσαλία διολώλαμεν· monſtrat verſiculi modulus. ——— Ceterum hoc noſtro Phoeniſſarum verſu Tireſiae decet perſonam de urbe dixiſſe peritura συγκατασκάπτη. Futura tanquam iam praeſentia vates conſiderabant.

Εἰ μὴ λόγοισι τοῖς ἐμοῖς τις πείσεται.
Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρῶτον ἦν, τῶν Οἰδίπου
Μηδένα πολίτην, μήδ' ἄνακτ' εἶναι χθονὸς,
Ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.
Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ,

Μί'

ἐκεῖνο μὲν πρῶτον ἦν, ἀντὶ τοῦ πρωτεῦον, αἱρετώτερον, ἐπικρατέστερον, μηδένα τῶν καταγομένων ἀπὸ τοῦ Οἰδίποδος μὴ βασιλέα μήτε πολίτην ὑπάρχειν τῆς χθονὸς, ὡς κακοδαιμονῶντας, ὡς σκληρῷ δαίμονι

Vs. 895 Ὡς δαιμονῶντας κἀνατρέψοντας πόλιν.] Libri Mss. Leidd. sic scriptum exhibent, ut *Aem. Portus* corrigenda censuerat olim vulgata δαιμονοῦντας κἀνατρέψαντας π. Hic chartae parcere potuerat *Barnesius*: quod ipsi venit in mentem, δαιμονιῶντας veteribus fuit insolens; δαιμονιᾷν apud *Iosephum* legerat & Scriptores Ecclesiasticos: δαιμονᾷν frequentant *Attici*, δαιμονεῖν Graecum non est: εὐδαιμονεῖν recepit usus. *Phrynichus* p. 28, θαυμάσαι ἄν τις —— πῶς Εὐδαιμονοῦσι μὲν λέγουσι, οὐκέτι δὲ Κακοδαιμονοῦσι, ἀλλὰ Κακοδαιμονῶσι.

Vs. 896 Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ,] Emendatam quidem scriptionem τἀγαθοῦ, quam Codices quoque praebent Leidd. mutarat *Grotius* in τοῦ 'γαθοῦ· sed manifestus est error *Kingii*, haec scribentis ad vulgatum τἀγαθοῦ." ita „ *libri impressi omnes, neque animadverterunt Editores in 5to* „ *loco pyrrichium* —— *neque* „ *video quid sibi velit* τἀγαθοῦ, „ *repone cum optimo Codice* τοῦ „ 'γαθοῦ." Ceterorum Codicum consensus cum vulgata *Kingium* retrahere debuerat ab errore, qui ne Poëtam quidem suum legisse multis videbitur. Crasi syllabam produci tironibus notum. In *Euripide* versato cui tandem acciderent nova, τἀγαθόν, τἀγαθοῦ, τἀγαθῷ· τἄνδρος, τἀνδρί; Rarius quod legitur in Iphig. Taur. v. 769. Ἀγγεῖλ' Ὀρέστῃ παιδὶ τἀγαμέμνονος. priora sunt Ionibus & veteribus Atticis quibusvis usitata, sed apud *Euripiden* pervulgata: τἀγαθοῦ satis erit adfirmasse. Iphig. Aul. v. 488, Ἑλένην ἑλώμεθα, τὸ κακὸν ἀντὶ τοῦ

Nisi, sera quæ cantamus, inveniunt fidem.
Primum optimumque fuerat OEdipodæ è domo
Regem nec ullum ferre, nec civem pati:
Quippe ille furiis patriam involvit suis.
„ Nunc quando cessit fausta sors improsperæ,
Vnam

νι καὶ ἀπανθρώπῳ χρωμένυς. ἐπεὶ δὲ ἐπικρατέςερόν ἐςι τὸ κακὸν τοῦ ἀγαθοῦ,

ἐςιν

τἀγαθῦ. Hel. v. 318, Εἰς συμφορὰν τὸ αὐτῦ τἀγαθῦ φέρει. Elec. v. 607, Κοινῆ μεταχεῖν τἀγαθῦ καὶ τῦ κακῦ. De multis unum depromam e *Sophoclis* Phil. versum 457, Ὅπυ γ' ὁ χείρων τἀγαθῦ μεῖζον σθένει. qui nostri versus sententiae planissime congruit: nam ut hic, sic frequenter apud *Euripiden* κρεῖσσόν ἐςι tantumdem valet, ac *Sophocleum* μεῖζον σθένει. *Homericum* est, quod istis obversabatur ex Il. Α, 576. —— ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. *Eustathius* ad ista p. 117, 1. Εὐριπίδης inquit, παραφράζων αὐτὸν φησίν. Ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐςι τῦ ἀγαθῦ. Hic κρεῖσσον idem est ac μεῖζον ut alibi saepenumero: corrigatur *Euripidis* Hippolytus v. 1217,

—— εἰσορῶσι δὲ
Κρεῖσσον θέαμα δεργμάτων ἐφαίνετο.

legendo: κ. θ. δειμάτων ἦ. Qui scripsit insulsum drama Χριςὸς πάσχων non aliter legit, quam vulgatur: nam in illo versus est 858, Θέαμα κρεῖσσον ὀμμάτων ἐφαίνετο. Sed quod a me repositum legerat *Seneca*, cuius est in Hippol. v. 1032,

—— *litori invexit malum*
Maius timore. ——

Librarii saepius permutarunt voces δεῖμα, δεῖγμα, δέργμα. Κρεῖσσον θέαμα δειμάτων, *spectaculum timore maius*, ut *Soph.* Oed. T. v. 1373, ἐμοὶ Ἔργ' ἐςὶ κρείσσον' ἀγχόνης εἰργασμένα. *laqueo maiora. Eurip.* Bacch. v. 666. δεινὰ δρῶσι, θαυμάτων τε κρείσσονα. expressit *Accius*: *Quod neque satis fingi neque satis dici potest Pro magnitate:* observante *Scalig.* in *Varron.* p. 87. *Thucydides* II, c. 50. γενόμενον, ait, κρεῖσσον λόγυ τὸ εἶδος τῆς νόσυ.

Μί' ἔστιν ἄλλη μηχανὴ σωτηρίας.
Ἀλλ' — (οὐ γὰρ εἰπεῖν οὐδ' ἐμοὶ τόδ' ἀσφαλὲς,
Πικρόν τε τοῖσι τὴν τύχην κεκτημένοις,
Πόλει παρασχεῖν φάρμακον σωτηρίας,)
Ἄπειμι, χαίρεθ'· εἷς γὰρ ὢν, πολλῶν μέτα,
Τὸ μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι· τί γὰρ πάθω;

ΚΡΕ. Ἐπίσχες αὐτοῦ, πρέσβυ. Τ. μὴ 'πιλαμβάνου.

ΚΡΕ. Μεῖνον τί φεύγεις μ'; Τ. ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.

ΚΡΕ.

ἔστιν ἄλλη μία μέθοδος, καὶ ἐπίνοια σωτηρίας. ἀλλ' οὐκ ἀκίνδυνον, ὅτ' ἐμοὶ τόδε εἰπεῖν, καὶ λυπηρὸν τὸ σύμβαμα τῶν κλήρων τοῖς κεκτημένοις τὴν δυστυχίαν, ὥστε παρασχεῖν τῇ πόλει θεραπείας φάρμακον, ἀπελεύσομαι, χαίρετε. εἷς γὰρ ὢν καὶ αὐτὸς μετὰ πολλῶν Θηβαίων ἀπολοῦ-

Vs. 902 Τὸ *μέλλον, εἰ χρὴ, πείσομαι·*] *Aeschylum* imitatur in septem contra Theb. v. 269. *Σιγῶ· σὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον.* ad Tiresiam Alcmena *Theocriti*, XXIV, v. 68. *ὡς οὐκ ἔστιν ἀλύξαι Ἀνθρώποις ὅ, τι μοῖρα κακὰν κλωστῆρος ἐπείγει, Μάντι Εὐηρείδα, μάλα σε φρονέοντα διδάσκω.* & sane Divinum inprimis dedecet in Euripideis vulgata dubitatio *εἰ χρή.* Corrigendum: Τὸ *μέλλον, ᾗ χρὴ, πείσομαι·* Dii namque cuncta *κλίνουσ', ᾗ κ' ἐθέλωσιν*, ut canit *Oppian.* Ἁλ. II, 13. Sic positum *ᾗ* parum in usu distat ab *ὡς*. vid. *Aesch.* Χοηφ. v. 556. *Soph.* El. v. 340. *Eurip.* Phoen. v. 419. usu diversissimo frequentantur *εἰ θέμις*, & *ᾗ θέμις*. quorum prius saepenumero recurrit apud *Sophoclem*, alterum, apud *Apollon. Rhod.* frequens, in Sophocleis ne semel quidem invenitur: non probo coniecturam Celeberr. *D'Orvillii* Animad. in *Charit.* p. 555. neque commentum *Etymologi* p. 78, 30. tantumdem differunt *εἰ χρὴ*, *si decet*; & *ᾗ χρὴ*, *quomodo* vel *sicuti decet.* *Plato* Sympos. p. 194. E. *βούλομαι πρῶτον μὲν εἰπεῖν ᾗ χρή με εἰπεῖν·* *Plutarch.*

Vnam ſalutis fata ſervarunt viam.
Sed quia profari nec mihi hoc tutum ſatis,
„ Durumque ſit, queis iſta fortuna imminet,
„ Conſulere patriæ cum ſuo ingenti malo,
Abeo: valete. parva pars tanti gregis
Quicquid futurum eſt (& quid hoc tamen eſt?) feram.

CRE. Mane, mane, oro, mi ſenex. TIR. ne detine.

CRE. Quid me fugis? TIR. Fortuna iampridem hoc facit.

CRE.

λῦμαι· τῦτο γὰρ εἵμαρται. ἐπίσχες σεαυτὸν, ὦ πρέσβυ, καὶ καρτέρησον. μή μυ ἅπτυ. περίμεινον, τί φεύγεις; ἡ ἀγαθὴ τύχη σε φεύγει, οὐκ ἐγώ.

εἰς

arch. adv. Stoicos p. 1073. c. μόνοι τὴν φύσιν καὶ συνήθειαν ἐρθῦντες, ἢ χρή. Eamdem ex *Euripidis* Herc. Fur. v. 726, maculam ſuſtulerunt *Scaliger* & *Canter.* pro εἰ χρεὼν veriſſime reponentes ἢ χρεὼν. Ad veterem tamen lectionem tanquam ad ſcopulum adhaeſit *Barneſius*; neque deerunt, qui noſtro verſu tuebuntur vulgatam. —— Quod ſequitur τί γὰρ πάθω; *quid enim agam?* eorum eſt formula, quos invitos natura, vel fatum, vel quaecunque tandem cogit vix ſuperanda neceſſitas, apud *Euripiden* obvia in Hec. v. 612. Suppl. v. 257. in *Ariſtophanis* Avib. v. 1432, Eccleſ. v. 855. ad haec loca comparanti Lyſiſtr. v. 884, MY Οἷον τὸ παιδίον· καταβαλεῖν· KI. Τί γὰρ πάθω; dubium non erit, quin iuſta fuerit prior *Florentis Chriſtiani* ſuſpicio; iſta, τί γὰρ πάθω; non a Cineſia dici cenſentis, ſed Myrrhinae quoque contribuenda: conf. *Gataker.* ad *M. Antonin.* XII, §. 16. τί γὰρ πάθῃ;

Vs. 904 K. Μεῖνον· τί φεύγεις μ'; T. ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ.] Ex uno Leid. Codice B literam vul-

ΚΡΕ. Φράσον πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν.
ΤΕΙ. Βούλει σὺ μέν τοι, κοὐχὶ βουλήσῃ τάχα.
ΚΡΕ. Καὶ πῶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σῶσαι θέλω;
ΤΕΙ. Θέλεις ἀκοῦσαι δῆτα, καὶ σπουδὴν ἔχεις;
ΚΡΕ. Εἰς γάρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;
ΤΕΙ. Κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων.
Πρῶτον δ' ἐκεῖνο βούλομαι σαφῶς μαθεῖν,
Ποῦ 'στὶν Μενοικεὺς, ὅς με δεῦρ' ἐπήγαγεν;
ΚΡΕ. Ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.
ΤΕΙ. Ἀπελθέτω νῦν θεσφάτων ἐμῶν ἑκάς.
ΚΡΕ. Ἐμὸς πεφυκὼς παῖς, ἃ δεῖ, σιγήσεται.
ΤΕΙ. Βούλει παρόντος δῆτά σοι τούτου φράσω;

ΚΡΕ.

εἰς γὰρ τί μᾶλλον δεῖ προθυμίαν ἔχειν;

ἄκυε

vulgatis adieci, quam sequentia poscere videbantur: vulgabatur τί φθέγγεις; quanto melius τί φθέγγεις με; ubi sequitur, ἡ τύχη σ', ἀλλ' οὐκ ἐγώ. Themistocles qui dicitur, Epist. XIX, p. 56. σὺ τὴν Τύχην ἠδίκηκας, ἣν τότε εἶχες, οὐ σὲ ἐκείνη. Euripides ap. Stobaeum Flor. Tit. CX, p. 581, 21. Πενίας διάκεις, ὦ τέκνον, τὰς ἐλπίδας· Οὐχ ἡ τύχη σε. —— Prius illud Μεῖον· τί φθέγγεις; Euripidi restituendum est in Iphig. Aulid. v. 831; ubi nullo sensu legitur Δεινόν. τί φθέγγεις; cum paullo legeretur inferius v. 855 μεῖον, mirum si suo loco nemini venerit in mentem. Eurip. Hel. v. 555, Μεῖον· τί φθέγγεις; Aristophanes Equit. v. 240, Οὗτος, τί φθέγγεις; οὐ μενεῖς; Thesmophor. v. 696, Ποῖ ποῖ σὺ φεύγεις; οὗτος, οὗτος, οὐ μενεῖς; sic recte Scaligerum restituisse, versus Pluti 417 monstrabit.

Vs. 909 Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;] In paraphrasi legitur, Εἰς γὰρ τί μᾶλλον· hoc Kingius in contextum recepit, fallus licet in Codicibus legi, sicut in editis: μᾶλλον duo tamen Codd. praeferunt, Flor. & Leiden-

CRE. Profer ſalutem civitati & civibus.
TIR. Neſciſſe cupies noſſe quod nimium expetis.
CRE. Ego non velim, quod publica expoſcit ſalus?
TIR. Audire ſerióne decretum eſt tibi?
CRE. Quid eſſe poſſit, velle quod deceat magis?
TIR. Oracula ergo vera me fante audies.
Sed illud ante cuncta ſcire expoſtulo,
Vbi Menœceus ille qui me adduxerat?
CRE. Non ille procul eſt: proxime te conſtitit.
TIR. Abſcedat ille, fata dum pando deûm.
CRE. Meus eſt: tacebit ille, quod fari vetas.
TIR. Illóne vis præſente ventura explicem?

CRE.

denſium deterior; ſed in altero A, μ' ἄλλο reperitur. Quae *Kingius* attulit nihil, ut arbitror, huc faciunt, ubi reſpondet ad iſta tantum Tireſiae Creon, quae proxima praecedunt.

Vs. 911 —— *σαφῶς μαθεῖν,*] *μαθεῖν σαφῶς* eſt in Flor. Verſu ſequenti literam omiſſam *Barneſ.* adiecerat: Πῶς ἐν M. in eodem Flor. Cod. *ἀπήγαγεν·* legerat forte librarius *ἀπήγαγεν·* perperam.

Vs. 913 Ὅδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλησίον δέ σου.] Codex Flor. Οὐδ' οὐ μακρὰν ἄπεστι, πλ. δέ σου. ſcribi potuit: Ὅδ' οὐ μακράν γ' ἄπεστι, πλησίον δέ σου.

Vs. 915 Ἐμὸς πέφυκεν παῖς] Si Codex exhiberet: Ἐμὸς πέφυκε παῖς· ἃ δεῖ σιγήσεται. hoc ut iucundius, magis animoſum, & Creonte dignum, vulgatae lectioni praeferrem.

Vs. 916 Βούλει παρόντος δῆτά σοι λέγω φράσαι;] Codex Flor. mendoſam habet lectionem; etiam λόγου, quod Editiones inſederat usque ad illam *Kingii*; hic λέγω recte reſtituit e Cod. Reg. quocum duo conſpirant Leidd. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 91, Εἰ τῶνδε

χρῄ-

ΚΡΕ. Κλύων γὰρ ἂν τέρποιτο τῆς σωτηρίας.
ΤΕΙ. Ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδὸν,
Ἃ δρῶντες ἂν σώσαιτε Καδμείων πόλιν.
Σφάξαι Μενοικέα τόνδε δεῖ σ' ὑπὲρ πάτρας
Σὸν παῖδ', ἐπειδὴ τὴν τύχην αὐτὸς καλεῖς.
ΚΡΕ. Τί φής; τίν' εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
ΤΕΙ. Ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.

ΚΡΕ.

ἄκουε δὴ τῶν ἐμῶν μαντευμάτων τὴν μέθοδον, ἅ τινα ποιοῦντες σώσαιτ' ἂν τὴν πόλιν τῶν Θηβαίων. χρεία ἐστὶν ὑπὲρ τῆς πατρίδος σφάξαι τὸν σὸν παῖδα τοῦτον τὸν Μενοικέα, ἐπειδὴ τὴν εὐτυχίαν τῆς πόλεως αὐτὸς ἀνα-
ζη-

χρήζεις πολυπαζόντων κλύειν, Ἕτοιμος εἰπεῖν.

Vs. 918 Ἄκουε δή νυν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν.] Sic cum *Barneſio* ad *Eurip.* Heraclid. v. 237, ſcribi placuit pro δὴ νῦν, ut & infra v. 1436. Saepe legitur Ἄκουέ νυν. minus accurate paſſim Ἄκουε δὴ νῦν: quia ſcilicet alterum νυν tantumdem ſignificare videbatur ac δή. ſed νυν idem ac οὖν. δή formula tantum eſt obſecrantis: *audi itaque, quaeſo.* vid. *Sam. Clarkius* ad *Hom.* Il. Β, v. 158. Il. Κ, v. 509. Pro ἄκουσον δή, *Ieremiae* XLIV, 20. Mſ. Cod. praefert ἀξιῶ, ἄκουσον; vid. Proleg. T. III, p. 22. b. hoc *Symmachi* videtur, Hebraeam voculam נא, δή redditam ab Alexandrinis, ἀξιῶ convertentis 1 Reg. XV, 25. huic uſui, praeter ἀξιῶ, inſerviunt apud Atticos ἀντιβολῶ, ἱκετεύω. —— Ubi Comicus in Equit v. 1012 haec habet: Φράζω Ἐρεχθείδη λογίων ὁδὸν, noſtrum locum cum pluribus *Lud. Kuſterus* attulit, quibus iſtum vocis ὁδὸς uſum adfirmaret.

Vs. 923 Ἅπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.] Siccine tandem Ἅπερ πέφυκε ſignificare poterunt hoc in loco, *ut res ferunt*, vel *ita nempe res ſunt?* De rebus, *quae fieri ſolent* ſive *natura ſunt* ad hoc illudve *comparatae*, dici quidem ſuevit ταῦτα πέφυκε· Sed hoccine fato convenit Deorumve decretis, quibus erat in re non legitima Creonti tamen obtemperandum? Ad Tireſiae decretum, verſu 920 denuntiatum, —— *ſtupet anxius alto Corda metu glaciante pater*, *Statius* X, Theb. v. 615. Creon *Euripideus* v. 922, Τί φής; τίν' εἶ-
πας

CRE. Iuvabit illum audire, quod patriam iuvet.
TIR. Audite cœli monita quam monſtrent viam,
Vt clara Cadmi ſoſpitentur mœnia.
Thebas tuus ſervare mactatus poteſt
Solus Menœceus. en habes, quod iuſſeras.
CRE. Quid fare, ſenior? iſta quæ eſt oratio?
TIR. Ita nempe res ſunt. hoc iubet neceſſitas.
CRE.

ζητεῖς. τί λέγεις; τίς ἐςὶν ὁ λόγος οὗτος, ὃν εἶπας, γέρον; ἄλλο τι οὐκ ἔςιν εἰς σωτηρίαν τῆς πόλεως. ὅπερ ἐςὶ, τοῦτο καὶ ἀνάγκη σε δρᾷν.

ὃ

πας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον; iſtius verſus loco, notante *Scholiaſta*, κεχώρισται καὶ οὕτως. Τί φής; ἐμὸν παῖδ᾽ οὕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις; Poſtrema qui crediderit ab *Euripide* profecta, noſtro forte verſu corrigendum ſuſpicabitur:
Εἴπερ πέφυκε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.
Εἴπερ πέφυκε ſcilicet σὸς παῖς, *ſiquidem tuus eſt filius, idcirco hoc tibi ſubeundum*; moriendum enim erat, ὃς δράκοντος γένους ἐκπέφυκε παῖς v. 948. ubi paulo poſt explicatur, cur hoc mali ſolum peteret Menoecea Creontis filium. Illud εἴπερ πέφυκε *Sophocles* eodem ſenſu poſuit in fragm. ap. *Stobaeum* Tit. LXXIV, p. 451, 33. Παῦσαι· κατηρκεῖ τοῦδε κεκλῆσθαι πατρός, Εἴπερ πέφυκέ γ᾽· εἰ δὲ μή, μείων βλάβη. ſic legendum cum *Geſnero*, non cum *Grotio* p. 331. *Euripides* Or. v. 483. Κείνου γὰρ ὅδε πέφυκε, ποίας γονῆς; Μ. Πέφυκεν. Mihi tamen verſus praecedens, qualis vulgatur, ſervandus, emendandum autem noſtro videtur, non,
Εἴπερ πέφυκε, ſed,
Ἅπερ πέπηγε, ταῦτα κἀνάγκη σε δρᾶν.
Quae quidem fixa ſunt, iſta facere te neceſſe quoque eſt. hoc ſenſu res Graece dicitur πεπηγέναι, *firmiter conſtituta*, qualis erat fato Menoecei caedes. Loci *Platonis* recordor Polit. x, p. 605. A. in quo verba πέφυκεν & πέπηγε videantur tranſmutanda. Haec autem *Euripidei* verſus emendata lectio quadrat ad iſta proxime praecedentia:
Τί φής; τίν᾽ εἶπας τόνδε μῦθον, ὦ γέρον;
quae mihi quidem *Euripidae* potius videntur, quam illa *Scholiaſtae* memorata; praeterea Creontis perturbati perſonae magis

ac-

ΚΡΕ. Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ χρόνῳ κακά.
ΤΕΙ. Σοί γ᾽, ἀλλὰ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια.
ΚΡΕ. Οὐκ ἔκλυον, οὐκ ἤκουσα· χαιρέτω πόλις.
ΤΕΙ. Ἀνὴρ ὅδ᾽ οὐκ ἔτ᾽ αὐτὸς, ἐκνεύει πάλιν.
ΚΡΕ. Χαίρων ἴθ᾽· οὐ γάρ σῶν με δεῖ μαντευμάτων.
ΤΕΙ. Ἀπόλωλεν ἡ ᾽λήθει᾽, ἐπεὶ σὺ δυστυχεῖς;

ΚΡΕ.

οὐ κλύω, οὐκ ἀκούω, Φθειρέσθω, οἰμωζέτω ἡ πόλις. ἀνὴρ ὅδε οὐκ ἔτι μένει ὁ αὐτὸς, ἐκκλίνει τοῦ σκοποῦ αὐτοῦ. χαίρων ἄπιθι· οὐ γὰρ χρεία μοί

accommodata. In *Eurip.* Helena v. 478 legitur: Πῶς φῄς; τίν᾽ εἶπας μῦθον; αὖθίς μοι φράσον. sic saepe solent admirabundi tam apud Tragicos quam Comicos. Τί φῄς; & Πῶς φῄς; in talibus sunt usitatissima, hoc inprimis; *Aeschylo* restituendum in Choëph. v. 765, ubi vulgatur, Η πῶς; λέγ᾽ αὖθις, ὡς μάθω σαφέστερον. *Canterus* excogitavit, Τί πῶς; Corrige: Πῶς φῄς; λέγ᾽ αὖθις, —— vid. *Aesch.* Agam. v. 276. *Soph.* Oed. Tyr. 756, &c. *Eurip.* Iphig. Taur. v. 1317. *Aristoph.* Pluto v. 268.

Vs. 927 Ἀνὴρ ὅδ᾽ οὐκ ἔτ᾽ αὐτὸς,] Scribendum arbitror: οὐκ ἔθ᾽ ὡὑτὸς, *non amplius idem est*, οὐκ ἔτι μένει ὁ αὐτὸς, ut explicat *Scholiasta*, hic tamen scribens articulum omissum ποιητικῶς· minus recte: *neque enim* αὐτὸς *nisi cum articulo coniunctum* idem *usquam denotat*, ut *Rich. Dawes* observat in Miscell. Crit. p. 132. ὁ αὐτὸς, *idem.*, Attice scribitur ὡὑτὸς, apud *Sophoclem* in Philoct. v. 523 (Ὅρα σὺ μὴ) Τότ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ὡὑτὸς τοῖς λόγοις τούτοις φανῇς. Cur non ad hoc exemplum tum alibi reponeretur ὡὑτὸς, tum in *Soph.* Oed. Tyr. v. 565, Καὶ νῦν ἔτ᾽ ὡὑτός εἰμι τῷ βουλεύματι. emendate scriptum ὡὑτὸς legitur in *Euripidis* Alc. v. 140. Rhes. v. 106. Troas. v. 1265. Bacch. v. 1265. Quid tandem impediet, quominus toties in *Euripideis* repertam scripturam reponamus in Hecubae v. 294. Iphig. Taur. v. 729, 1343. Troas. v. 1206. Hel. v. 565. & in Herc. Fur. v. 931. Ὅδ᾽ οὐκ ἔθ᾽ ὡὑτὸς ἦν. quibus in locis αὐτὸς editiones praeferunt vulgatae. *Euripides*, ut opinor, apud *Plutarchum* de

CRE. Quam multa paucis explicavisti mala?
TIR. Tibi: sed urbi prospera ac felicia.
CRE. Non audio: non moveor: urbs valeat mihi.
TIR. Non est homo qui fuerat, en dictum abnegat,
CRE. Oraculis, discede, non egeo tuis.
TIR. Verumne verum non erit, tibi ni placet?
CRE.

μοί ἐςι τῶν σῶν μαντευμάτων.

ὦ

de Consolat. p. 102 F. Ἀλλ' αὐτὸς αἰεὶ μίμνει. L. ὁ αὐτὸς, *Thucydid.* III. c. 38. Ἐγὼ μὲν οὖν ὁ αὐτός εἰμι τῇ γνώμῃ. Hunc etiam Graecismum Latinos imitari, docent *Nic. Heinsius* & *P. Burmannus* ad *Ovid.* I Amor. IV, I.

Vs. 928 —— οὐ γὰρ σῶν μοι δεῖ μαντευμάτων.] Primum dubitabam, utrum genuinum esset θεσπισμάτων, quod erat in Edd. an μαντευμάτων, quod in suam Edit. *Kingius* receperat; huc tandem inclinabam, ut μαντευμάτων verius videretur, in Codd. Bodleianis omnibus repertum, in Flor. nec non in Leidensium optimo. V. 910 dixerat Tiresias, Κλύοις ἂν ἤδη τῶν ἐμῶν θεσπισμάτων. hoc librariis nostro loco fraudi fuit: Creon isthoc honoratiore vocabulo Tiresiae dicta non dignatus, οὐ γὰρ, inquit, σῶν μοι δεῖ μαντευμάτων. Schol. ad v. 918, Θέσφατα, θεσπίσματα, χρησμοὶ, τὸ αὐτὸ, λέγονται δὲ ἐπὶ θεῶν· Μαντεῖαι δὲ καὶ Μαντεύματα ἐπὶ μάντεων ἀνθρώπων. Neque tamen nego, hoc minus a Tragicis observari. Hinc tamen liquet, quam vere Cicero Menoecea dicat, *oraculo edito, largitum patriae suae sanguinem* Tusc. Disp. I, c. XLVIII. quod minus animadvertisse videtur *Io. Davisius* V. C.

Vs. 929 Ἀπόλωλεν ἡ 'λήθει',] Ita recte *Kingius*: in *Soph.* Antig. v. 1210. vulgatur: —— ἔρρει ἡ 'λήθει' ἀεί. —— V. 930 iucundius aures accidit, quod praebet Codex Flor. Ὦ πρός σε γονάτων καὶ τριχὸς γερασμίου. de Creonte *Statius* Theb. x, v. 610. *Nunc humilis genua amplectens, nunc ora canentis Nequicquam reticere rogat.*

Vs.

ΚΡΕ. Ὦ πρὸς σὲ γονάτων, καὶ γερασμίου τριχός.
ΤΕΙ. Τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ᾽ αἰτῇ κακά.
ΚΡΕ. Σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους.
ΤΕΙ. Ἀδικεῖν κελεύεις μ᾽· οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.
ΚΡΕ. Τί δή με δράσεις; παῖδά μου κατακτενεῖς;
ΤΕΙ. Ἄλλοις μελήσει ταῦτ᾽, ἐμοὶ δ᾽ εἰρήσεται.

ΚΡΕ.

ὦ Τειρεσία, προσπίπτω σοι κατὰ τῶν γονάτων, ἢ ἕνεκα, καὶ τῆς τιμίας τριχὸς ἕνεκα. τί προσπίπτων αἰτεῖς με; δυσκόλως φυλαχθῆναι, ἤγουν σιωπηθῆναι δυνάμενα ζητεῖς, σιγᾶν σε αἰτῶ. ἄδικα ποιεῖν με προ-

Vs. 931 Τί προσπιτνεῖς με; δυσφύλακτ᾽ αἰτῇ κακά.] Una tantum litera sublata, corrigendum opinor:

——— δυσφύλακτα γῇ κακά.

Vulgatum αἰτῇ nunquam significare poterit *deprecaris*; deinde alterum unice hic accommodatum: *mala Thebanae regioni difficulter praecaveri poterunt.* Tiresias in *Statii* Theb. x, v. 605. *venit alma salus, sed limite duro*, legi malim: *limine duro.* *Thebas* in Phoenissis Thebani, vel regionem ipsam γῆν simpliciter adpellant saepenumero: v. 156. σὺν δίκῃ δ᾽ ἥκουσι γῆν. v. 514. Ἐλθόντα σὺν ὅπλοισι τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, Τυχεῖν ἃ χρῄζει. v. 940. αἷμα γῇ δοῦναι χοάς. v. 1203. Πύργων μὲν ὧν γῆς εἵνεκ᾽ εὐτυχοῦμεν κατασκαφαῖς. v. 1209. Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ. v. 1598. δεδοικώς, μή τι γῆ πάθῃ κακόν. nonnunquam tamen ut vulgo, sic & in Phoen. additur pronomen: Tiresias supra v. 874, ——— νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι, Κρέον. Hic dicit δυσφύλακτα γῇ κακά, *mala Thebis vix evitanda*; nec nisi Principis iuvenis morte. *Quae prorsus praecaveri* vel *evitari nequeant*, ἀφύλακτα vocant, & ἄφυκτα. Amor hominibus ἀφύλακτος dicitur, *inevitabilis*, Anthol. IV, c. XII, ep. 47. & epigr. 59, Cupidinis sagittam βέλος vocat ἀφύλακτον *Statyllius Flaccus*.

Vs. 932 Σίγα· πόλει δὲ τούσδε μὴ λέξῃς λόγους.] Optime *Kingius* πόλει δὲ restituit e Codd. Bodlei. al-

CRE. Quin te per iſta genua, per canos rogo.
TIR. Noli obſecrare: quod petis, certum eſt malum.
CRE. Tace: nec ille rumor in populum exeat.
TIR. Iniqua poſcis: iſta reticeri nefas.
CRE. Quid ergo? prolem ſævus interimes meam?
TIR. Hæc cura me non tangit: ego fata eloquar.

CRE,

προτρέπῃ; οὐ δυνατὸν ἵνα σιωπήσωμεν. ταῦτ' ἄλλοις ἔςαι διὰ Φροντίδος, τὸ κτανεῖν δηλονότι, ὑπ' ἐμοῦ δὲ λεχθήσεται.

ἀπὸ

alterum, quod per Edd. fuerat propagatum, πολίταις, in Codd. legi teſtatus, tanquam genuinae lectionis interpretamentum: cum Codd. Anglicis in vera lectione conſpirant duo Leidd. & Flor. Nonnunquam iunguntur πόλις καὶ πολῖται, velut a *Xenophonte* Ἀπομνημ. I, p. 719. B. ab *Eurip.* Phoen. v. 905. Φέρουσι πολίταις καὶ πόλει σωτηρίαν. Sed vi ſua nativa πόλις *cives* denotat: *Plato* Πολιτ. II, p. 369. C. πολλοὺς εἰς μίαν οἴκησιν ἀγείραντες κοινωνούς τε καὶ βοηθοὺς, ταύτῃ τῇ ξυνοικίᾳ ἐθέμεθα πόλιν ὄνομα. *Herodotus* II, c. 90. κατ' ἣν ἂν πόλιν ἐξενειχθῇ, τούτους πᾶσα ἀνάγκη ἐστὶ —— αὐτὸν θάψαι. *Demoſthenes* ἄνδρες γὰρ, inquit, πόλεις καὶ οὐ τείχη. in Schol. ad *Soph.* Oed. Tyr. v. 56. ubi verſus eſt, 860, Πόλις γὰρ ἥκουσ', οὐκ ἐγὼ μόνη, πόλις. *Eurip.* Heraclid. v. 400, Πόλις τ' ἐν ὅπλοις. Ixione ap. *Stob.* Florileg. *Grot.* p. 67, & p. 111. Φίλοις τ' ἄμικτος ἐστὶ καὶ πάσῃ πόλει. Phoen. v. 719, Ἐξοιστέον γ' ἄρ' ὅπλα Καδμείων πόλει.

Vs. 933 —— οὐ σιωπήσαιμεν ἄν.] Verſum ſyllaba defectum (nam σιωπήσαιμ' ἂν legebatur:) ſic implevit *Gul. Canterus*, cuius coniecturam firmant libri Leid. & Flor. non aliter in Anglicis reperiri plerisque hoc eſt indicio, quod *Kingius* unius Cod. Reg. diverſam memoret ab iſta lectionem, deteriorem tamen, οὐ σιωπήσαιμεν ἄν. *Scaligero* tribuit *Barneſius*, οὐ σιωπήσαιμι δή.

Vs.

ΚΡΕ. Ἐκ τοῦ δ' ἐμοὶ τόδ' ἦλθε καὶ τέκνῳ κακόν;
ΤΕΙ. Ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων.
Δεῖ τόνδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
Σφαγέντα, φόνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς,
Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων,
Ὃς

ἀπὸ ποίας αἰτίας τόδε τὸ κακὸν ἦλθεν ἐμοὶ καὶ τῷ παιδί; ἁρμοδίως μ' ἐρωτᾷς, καὶ εἰς ἐξέτασιν ἔρχῃ τῶν ἐμῶν λόγων. πρέπει τόνδε ἐν τῷ φωλεῷ, ὅπου ὁ γηγενὴς δράκων ἐγένετο φύλαξ τῶν ναμάτων τῆς Δίρκης, σφα-

Vs. 937 Ὀρθῶς μ' ἐρωτᾷς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων.] Mendosa Flor. Cod. vestigia non indigna sunt quae iuvenes considerent: Ὀ. μ' ἐρῶτα εἰς' εἰς ἀγῶν' ἐ. λ. Insigne fragmentum Erechthei *Euripidis* sic incipit apud *Stob.* Ὀρθῶς μ' ἐπήρου. Sequentia posuit etiam in Androm. v. 233, Τί σεμνομυθεῖς, κεἰς ἀγῶν' ἔρχῃ λόγων. placuisse Tragico videtur vetus dictum, δὶς καὶ τρὶς τὰ καλά. eadem certe diversis in tragoediis aliquoties repetit; exemplo sit his finitimum quod legitur & in Med. v. 546. & in Supplic. v. 428, — ἅμιλλαν γὰρ σὺ προὔθηκας λόγων.

Vs. 938 —— θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς Ἐγένετο] Pro θαλάμαις sic dudum ante *Grotius* emendate scripserat, quam e Cod. Cant. hanc formam eruisset *Barnesius*; similiter legitur in binis Leid. & Flor. In pictura, quam *Philostratus* explanat Iconum. I, c. IV, p. 768, λόγιον ἦν ὁ Τειρεσίας λέγει, τεῖναι εἰς Μενοικέα τὸν Κρέοντος, ὡς, ἀποθανὼν ἔνθα ἡ χειὰ τοῦ δράκοντος, ἐλευθέρα ἡ πόλις ἐκ τούτου εἴη. Ut *Euripides* alibi σηκὸς Τροφωνίου, & θαλάμαις Τροφωνίου· sic in Phoenissis permutat θαλάμαις δράκοντος & σηκὸν δράκοντος. vid. vss. 1017, 18.

Vs. 940 —— φόνιον αἷμα] Φοίνιον αἷμα praeferunt Codd. Leid. A, Flor. & Cant. & ubique voces φόνιος & φοίνιος permutantur in Mss. Codd. Hoc in versu φόνιον, an φοίνιον scribatur, nihil interest.

Vs. 941 Κάδμου παλαιῶν Ἄρεος ἐκ μηνιμάτων.] Corrigendum censeo, Κάδμῳ παλαιῶν Ἀ. ἐ. μ. *ex ira Martis adversus Cadmum in-*

CRE. Vnde iſta clades, heu, mihi & nato obvenit?
TIR. Bene quæris & me ducis in ſandi viam.
Lex iſta ſacri. Iuvenis umbroſo in ſpecu,
Tellure quem progenitus obſedit draco
Dircæa ſervans vallis irriguæ loca,
Cæſus cruorem fundat inferias Humo.
Hoc poſcit ira Martis in Cadmum vetus
Per-

σφαγέντα, τὸ ἀπὸ τῆς σφαγῆς αἷμα δοῦναι θυσίας τῇ γῇ, διὰ μηνίματα τὰ παλαιὰ τοῦ Ἄρεως, τὰ κατὰ τοῦ Κάδμου,

ὃς

inveterata. Sic praepoſitionis κατὰ non indigebimus ſupplemento, quod *Boſſio* probatum in Ell. Gr. Scholiaſta praebet, atque omne dubium evitabitur. Iam olim, ob interemptum draconem Mars ἐμήνισε Κάδμῳ. Venuſte nominibus accedunt iidem caſus, quos verba regunt: aptius ad hoc noſtrum exemplum reperiri vix poterit *Sophoclis* e Trachin. verſu 681, Οὐ δή τι τῶν σῶν Ἡρακλεῖ δωρημάτων, *non certe propter ea, quae Herculi donaſti:* *Scholiaſtes:* μὴ, ἕνεκα ὧν ἀπέσταλκας δωρημάτων τῷ Ἡρακλεῖ, ἀθυμεῖς. Hoc loquendi genus, in *Thucydide* frequens, illuſtravit Celeberr. *Dukerus*, & alibi, tum praeſertim ad v, c. 46, p. 345. plurima collegit Cl. *Abreſchius* in Miſcell. Obſ. VIII, p. 343, in Animadv. ad *Aeſchylum* repetita p. 55. Addantur notata *Raphelio* in II Cor. IX, 12. ubi, *accuſationes adverſus Deum*, *Arriano* dicta monet ἐγκλήματα τῷ θεῷ. —— Ceterum haec vatis oratio ea nititur opinione, quam *Grotius* attigit in Prolegom. *atrocia quaedam facinora* divinitus *etiam in poſteris puniri:* poſtea Stoicis iſta praeſertim placuit ſententia, quam Cotta ridet Academicus apud *Ciceron.* de N. D. III, c. XXXVIII, dubitans, *utrum Poëtae Stoicos depravarint, an Stoici Poëtis dederint auctoritatem.* *Bion* dicebat, τὸν θεὸν, κολάζοντα τοὺς παῖδας τῶν πονηρῶν, γελοιότερον εἶναι ἰατροῦ, διὰ νόσον πάππου καὶ πατρὸς, ἔκγονον ἢ παῖδα φαρμακεύοντος, teſte *Plut.* de ſera Numinis vind. p. 561. C. quin, ut ibid. traditur p. 556. E. ipſemet *Euripides* ἐγκα-

Ὃς γηγενεῖ δράκοντι τιμωρεῖ φόνον.
Καὶ ταῦτα δρῶντες, σύμμαχον κτήσεσθ᾽ Ἄρη.
Χθὼν δ᾽, ἀντὶ καρποῦ καρπὸν, ἀντί θ᾽ αἵματος
Αἷμ᾽ ἢν λάβῃ βρότειον, ἕξετ᾽ εὐμενῆ
Γῆν, ἥ ποθ᾽ ὑμῖν χρυσοπήληκα στάχυν
Σπαρτῶν ἀνῆκεν· ἐκ γένους δὲ δεῖ θανεῖν
Τοῦδ᾽, ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.
Σὺ δ᾽ ἐνθάδ᾽ ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους,
Ἀκέραιος, ἔκ τε μητρὸς, ἀρσένων τ᾽ ἄπο,
Οἵ σοί τε παῖδες· Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι
Σφα-

ὃς Ἄρης ἐκδικεῖ τὸν φόνον τοῦ ἐκ γῆς γεννηθέντος δράκοντος, ὃν ἐφόνευσεν αὐτὸς ὁ Κάδμος· καὶ ταῦτα ποιοῦντες βοηθὸν ἕξετε τὸν Ἄρην. ἡ γῆ δὲ, ἐὰν ἀντὶ καρποῦ, ἤτοι τοῦ δράκοντος τοῦ υἱοῦ αὐτῆς, λάβῃ καρπὸν, τὸν Μενοικέα, καὶ, ἀντὶ τοῦ αἵματος τοῦ δράκοντος, αἷμα βρότειον τοῦ

καλεῖ καὶ παῤῥησιάζεται πρὸς τοὺς θεοὺς, Τὰ Λαΐου τεκόντων σφάλματ᾽ εἰς τοὺς ἐκγόνους Τρέποντας. Quae disputat hac in re *Plutarchus* ingeniose cogitata, si nonnullis innotescerent, requirerentur.

Vs. 943 —— σύμμαχον κτήσεσθ᾽ Ἄρη.] Quod Codex habebat Flor. Ἄρη in alterius locum reposui: κτήσασθ᾽ Ἄρη olim fuerat vulgatum; κτήσεσθ᾽ Ἄ. ab *Aem. Porto* iam emendatum, *Barnes.* recepit; praeter Cod. Cantabrig. sic legunt duo Leidd. & *Arsenius* in paraphrasi posuerat: βοηθὸν ἕξετε. *Lesbonax* Protrept. p. 173, 37. τὴν δίκην τὴν παρὰ θεῶν καὶ δαιμόνων μεγάλην σύμμαχον ἔχειν. *Libanii* Menoeceus T. I, p. 170. D. vates, inquit, ἢ δέον ἐστὶ σώζεσθαι τὴν πόλιν, ἢ τὠναντίον οἴχεσθαι, προηγόρευσεν· quod vulgatur, εἰ δέον ἐστὶ, sententiam obscuravit.

Vs. 948 —— ὃς δράκοντος γένυος ἐκπέφυκε παῖς.] Hinc expressus *Accii* locus e Phoenissis apud *Nonium* superest: *Ab dracontis stirpe armata exortus, genere antiquior.* quibus usus est *Ian. Broukhusius* ad

Pergens alumnæ ſanguinem ulciſci feræ.
Si monita facitis, ſtabit à Thebis deus.
Simul alma, poſtquam ſanguinem pro ſanguine,
Pro fruge frugem ceperit, vobis erit
Placata Tellus, quæ tulit gravidas viris
Armiſque ariſtas. ſtirpis illius, draco
Quem dente genuit, poſcitur leto puer.
Tu nunc ſuperſtes unus anguigenûm è ſatu,
Tuique iuvenes. Hæmonem impendi ſacro
Con-

τοῦ Μενοικέως, ἔσαι ἵλεως ὑμῖν, ἥτις ἡ γῆ ἀνέδωκε ποτὲ ὑμῖν στάχυν τῶν σπαρτῶν χρυσοπήληκα, ἤτοι ἄνδρας χρυσαῖς περικεφαλαίαις κεκοσμημένους, οὕτω γὰρ ἀνεδόθησαν. δεῖ θανεῖν ἐκεῖνον, ὅστις ὑπάρχει ἐκ τῆς σιαγόνος τοῦ δράκοντος.

πάνθ',

ad *Propert.* IV, El. X, v. 6. ſine vitii ſuſpicione, quod ſibi viſus eſt in his detexiſſe *Ian. Gulielmius* Veriſim. III, c. V. cui *Io. Ionſius* vel *Ionſenus* adſtipulatur in Epiſt. de Spartis p. 216. praeterea *Gulielmius* Acciana tranſlata putat ex his *Euripidae* v. 949, Σὺ δ' ἐνθάδ' ἡμῖν λοιπὸς εἶ σπαρτῶν γένους. *Aeſchyl.* Theb. v. 480, Μεγαρεύς, Κρέοντος σπέρμα τοῦ σπαρτῶν γένους. —— Verba Tireſiae *Statius* exhibet Theb. X, v. 607, *Martius inferias & ſaeva efflagitat anguis Sacra, cadat generis quicunque noviſſimus exſtat Viperei: datur hoc tantum victoria pacto.* v. 662, *Terrigenam cuncto patriae pro ſanguine poſcunt.* apud *Hyginum* Fab. LVII, Tireſias reſpondit: *ſi quis ex Draconteo genere ſupereſſet, & pro patria interiiſſet, oppidum clade liberari.* Δρακοντογενεῖς Thebani dicuntur in *Schol.* ad *Soph.* Antig. v. 128. τοῦ Δράκοντος ἐκγενέτας, Pentheus, in *Eurip.* Bacch. v. 1153.

Vs. 951 Οἱ σοί τε παῖδες.] Scilicet ἐκ σπαρτῶν γένους orti ſunt, &

ἀκί-

Σφαγὰς ἀπείργουσ᾽, οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος·
[Κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ᾽, ἀλλ᾽ ἔχει λέχος.]·

Οὗ-

ἀπείργουσι.· Si legeretur: Οἱ σοὶ δὲ παῖδες;· Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι Σφαγὰς ἀπείργουσ᾽ —— Οὗτος δὲ —— sensus esset: *Tuorum vero liberorum alterum quidem Haemona nuptiae impediunt; hic autem sua morte patriam servare poterit.* Οἱ σοὶ δὲ παῖδες nominativus esset, genitivi vice, solemnis in distributione, tum apud *Euripiden* & alios, sed inprimis apud *Homerum*, *Eustathio* frequenter commemoratus, ad Il. Β, p. 230, 38. ad Il. Γ, p. 307, 48. ad Il. Δ, p. 389, 30. Il. Η, p. 557, 6. ad Od. Θ, p. 315, 4. Od. Ι, p. 369, 30. Od. Σ, p. 659, 15. Od. Τ, p. 693, 53. Od. Ω, p. 844, 43.

Vs. 951, 52 —— Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι Σφαγὰς ἀπείργουσ᾽, οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος.] Σφαγὴν ἀπείργουσ᾽ est in unico, quantum constat, Cod. Flor. Ordinem verborum invertit, haec ob vocem ultimam excitans, *Eustathius* ad Il. Δ, p. 382, 6. Ἠίθεος, inquit —— κατὰ τοὺς ἀκριβεστέρους, ὁ μήπω εἰς γάμον ἐλθὼν, ὡς καὶ τῷ Εὐριπίδῃ ἐν Φοινίσσαις δοκεῖ, ἔνθα λέγει τὸ, Αἵμονος μὲν οὖν σφαγὰς ἀπείργουσι γάμοι· οὐ γάρ ἐστιν ἠΐθεος. τουτέστιν ἄπειρος γάμου. Formam contractam ἤθεος adhibuerunt *Sophocles*, *Euripides*, & *Eupolis*.

Vs. 953. [Κεἰ μὴ γὰρ εὐνῆς ἥψατ᾽, ἀλλ᾽ ἔχει λέχος.] Mea quidem sententia versus inficetus est & adulterinus, sententiae scilicet supplendae gratia iam olim Euripideis interfertus. Insulsa fraudem patefacere potuisset interpretatio: *Quamvis enim non attigerit lectum, tamen habet lectum:* intacta tamen ista reliquit Latinorum corrector *Barnesius*; *Kingii* verba Graecis quidem non respondent, tegunt nihilominus fraudem: *Quamvis enim non maritus, tamen desponsatus est.* Lexicorum conditores vereor ne hoc supplemento copias suas aliquando locupletent: " "Ἔχειν λέχος, *desponsatum esse. Eurip. Phoen.* " Centena certe non alio nituntur fundamento, quam interpretum placitis. Sententiam, quam hic desiderari putabat interpolator, quanto rectius *Euripides* expressit Iphig. in Aul. v. 907, ubi filiae sponsum Achillem alloquitur Clytaemnestra: —— εἰ γὰρ μὴ γάμοισιν ἐζύγης, / Ἀλλ᾽ ἐκλήθης γοῦν ταλαίνης παρθένου φίλος πόσις. Ad exemplum quidem *Homeri* Λέχος & Εὐνὴ distinguuntur a Grammaticis; sed hoc usu figurato posita nihil prorsus differunt γάμος, εὐνὴ, λέχος & λέκτρον. Quidquid propemodum est

Connubia prohibent: cælibis quanquam tori;
Tamen iugalem fœdere adstrinxit fidem.

So-

est apud *Euripiden* huius generis adponam, ut ne morem quidem loquendi, huic usitatum, versus attendisse conditorem manifestum sit. *Qui mulierem non attigit* dicitur in Ione v. 150, ὅσιος ἀπ' εὐνᾶς ὤν. Hippol. v. 1003, Λέχους γὰρ εἰς τόδ' ἡμέρας ἁγνὸν δέμας. v. 14, Hippolytus Ἀναίνεται δὲ λέκτρα κοὐ ψαύει γάμων. v. 885, Ἱππόλυτος εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν. Electra v. 255, Οὐ πώποτ' εὐνῆς τῆς ἐμῆς ἔτλη θιγεῖν. Helena v. 801, Ἄθικτον εὐνὴν ἴσθι σοι σεσωσμένην. Vel unum locum mihi monstrari velim *Euripidis* in quo reperiatur εὐνῆς ἅψασθαι. Legerat scilicet interpolator ista: Ἀβιμέλεχ οὐχ ἥψατο αὐτῆς, & similia. Minime tamen negem, ἅπτεσθαι hoc usu frequentatum Graecis; contrarium ostendit *Gataker*. Diss. de Stylo N. I. c. XI. & ad *M. Antonin.* I, § 17. Sed nec *Euripiden* arbitror, neque alium Poëtam Atticum dixisse εὐνῆς ἅψασθαι. quod si vel adhibuissent illud, noster tamen versus censendus esset adulterinus. Praecesserat: Αἵμονος μὲν οὖν γάμοι Σφαγὰς ἀπείργουσ', οὐ γάρ ἐστιν ἤθεος. Quomodo vero dici poterat Haemon οὐκ ἤθεος, siquidem virginem non attigerat? Uxorem nondum duxerat Haemon, neque tamen *Veneris* esse *coniugiique rudem* noverat augur; talis dicitur ἤθεος, ἄπειρος γάμου, παρθένος. *Plato*, qui ἤθεον & γεγαμηκότα opponit IX, LL. p. 877. E. L. VIII, p. 840. D. μέχρι παιδογονίας, inquit, ἤθεοι καὶ ἀκήρατοι γάμων τε ἁγνοὶ ζῶσι. *Virgines*, *puerique casti*, sunt παρθένοι, ἠΐθεοί τε, *Homero*, *Herodoto* III, c. 48. γάμων ἁγναὶ & ἁγνοί. Multa dici possent ad ἤθεος. Potius corrigam *Aeschyli* fragmentum e Tragoedia Τοξότιδες dicta; *Grotio* praetermissum & *Stanlejo*: *Gatakerus* illud attulit A. M. P. c. x, p. 503. prout *Salmasius* emendarat in *Plinian*. p. 670. A. Ἁδνῇ γὰρ ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων / Λέκτρων, ἀτρέπτη βλεμμάτων ῥίπτει βολή. Efformavit ista, partim ne Graeca quidem, *Salmasius* ex his apud *Antigonum Caryst*. c. CXXVII, Ἁδων ταῖς ἁγναῖς παρθένοις γαμηλίων Λέκτρων * ἀστειμη βλεμμάτων * ῥεπιβουλή. Corrigo:

Γάμων γὰρ ἁγναῖς παρθένοις, γαμηλίων
Λέκτρων ἀπειθὴς, βλεμμάτων ῥίπτει βολή.

Puris enim virginibus nuptialem torum aversata declinatur oculorum acies. ista Criticos adprobaturos confido: eodem in loco his opponitur *iuvenculae* φλέγων / Ὀφθαλμὸς, ἥτις ἀνδρὸς ᾖ γεγευμένη.

Οὗτος δὲ πῶλος, τῇδ' ἀνειμένος πόλει,
Θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.
Πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον, Ἀργείοισί τε
Θήσει, μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὄμμασιν βαλὼν,
Κλεινάς τε Θήβας. τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν πότμοιν
Τὸν ἕτερον· ἢ γὰρ παῖδα σῶσον, ἢ πόλιν.
Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἡγοῦ, τέκνον,
Πρὸς οἶκον. ὅστις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ,
Μάταιος· ἢν μὲν ἐχθρὰ σημήνας τύχῃ,
Πικρὸς καθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ.

Ψευ-

πάνθ', ὅσα παρ' ἡμῶν ἐβούλου μαθεῖν, ἔχεις, ἀντὶ τοῦ ἀκήκοας καὶ κατέχεις. προσδοποιοῦ, θύγατερ, πρὸς τὸν οἶκον· ὅστις δὲ μαντικῇ χρῆται τέ-

Vs. 955 Θανὼν πατρῴαν γαῖαν ἐκσώσειεν ἄν.] Optimi Cod. Leid. lectio, θανὼν πατρῴαν πόλιν, ne voce quidem ferri posset transposita: supra v. 907, Καὶ πᾶς πατρῴαν γαῖαν οὐ σώσαι θέλω; Quae proxima praecedunt, non convenit inter Grammaticos, quo sensu sint capienda. Qui noverint, quid *sacra* fuerint *armenta*; quid ἄνετοι βόες; non quaerent, cur *Diis votus iuvenis*, *Euripidi* dicatur πῶλος, τῇδ' ἀνειμένος πόλει. Menoecei pro patria morituri verba prodidit *Statius* Theb. x, v. 758. *date gaudia Thebis, Quae pepigi*, & toto *quae sanguine prodigus emi.* *Statius* vocem *totus* frequentat; isthic tamen legi malim: & voto *quae sanguine prodigus emi.* Antea *Statius* dixerat *Diis votum iuvenem*, x, 714. infra v. 787, *Lustralemne feris ego te, puer inclyte*, Thebis Devotumque caput, *vilis ceu mater, alebam.* τῇδ' ἀνειμένος πόλει.

Vs. 957 —— μέλαιναν κῆρ'] *Aem. Porti* correctionem vocis vulgatae μέλαν receperunt *Grotius*, *Barnesius*, ceterique: firmant Codd. duo Leid. Flor. *Canterus* hic errabat & *Battierius*.

Solus Menœceus restat. hic leto datus
Mutabit instans patriæ exitium suo,
Reditumque Adrasto tristem & Argivis dabit,
Proh quot suorum funera aspectantibus,
Clarumque Thebis nomen. en datur optio:
Servare natum poteris, aut urbem Creon.
Habes quod ars dat nostra. nos, Manto, domum
Redeamus. „Est damnosus imprimis labor
„ Ars auguralis. læva qui denuntiat
„ Ingratus est auspicia consultantibus:
„ Qui

τέχνῃ μάταιός ἐςι. ἣν μὲν γὰρ τύχῃ δηλώσας μισητὰ, ἐπαχθὴς ἐγένετο, ἐκείνοις δηλονότι, ὧν χάριν τὰς μαντείας ποιῆται.

ψευ-

rius. *Duporti* commentum evulgari non debuerat.

Vs. 961 —— ὅςις δ' ἐμπύρῳ χρῆται τέχνῃ Μάταιος.] Tiresias in *Soph.* Oed. Tyr. v. 324, Φεῦ, φεῦ. φρονεῖν ὡς δεινὸν, ἔνθα μὴ τέλη Λύει φρονοῦντι. Sicut apud illum v. 452, Ἄπειμι τοίνυν· καὶ, σὺ παῖ, κόμιζέ με. apud nostrum Tiresias v. 960, Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν πάντ' ἔχεις· ἐγὼ, τέκνον, Πρὸς οἶκον. *Gorgias* pro Palam. p. 191, 37. Εἴρηται τὰ παρ' ἐμοῦ, καὶ παύομαι. —— Nostro versu χρῆται, pro χρᾶται, vulgavit ex optimo Cod. *Kingius*, cui duo Leidd. adstipulantur: sic scilicet scribi malebant Atticistae. vid. *Graevius* ad *Luciani* Soloecist. T. III, p. 571. ridet Grammaticos *Sextus Empir.* Ἀντ. I, § 197, 198, 199.

Vs. 963 Πικρὸς καθέστηχ', οἷς ἂν οἰωνοσκοπῇ.] Quod Codex habet Flor. οἷς ἄν, οἰωνοσκοποῖ, genuinum arbitror. Monente *Kingio*, Codex Reg. Soc. pro Πικρὸς exhibet Ἐχθρὸς, legitur etiam Ἐχθρὸς in Leid. Cod. B. sed in hoc Codice versus 962 erat omissus; eamdem lectionem Scholion adfirmat in Cod. Leid. Scripserat forsan *Euripides*: ἣν μὲν πικρὰ σημήνας τύχῃ, Ἐχθρὸς καθέστηχ', οἷς ἂν οἰω-

Ψευδῆ δ' ὑπ' οἴκτου τοῖσι χρωμένοις λέγων,
Ἀδικεῖ τὰ τῶν θεῶν. Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον
Χρῆν θεσπιῳδεῖν, ὃς δέδοικεν οὐδένα.
ΧΟ. Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;
Κα-

Ψευδῆ δὲ τοῖς χρωμένοις λέγων ὑπὸ συμπαθείας, ἀδικεῖ εἰς τοὺς θεοὺς ψευδόμενος. κρύπτων τὸ ἀληθὲς, καὶ μὴ διάδηλον ποιῶν τὴν δύναμιν αὐτῶν καὶ τὴν δωρεάν. τὸν Ἀπόλλωνα δὲ μόνον πρέπει χρησμοὺς διδόναι

οἰωνοσκοπεῖ· nisi hic quoque Tragicus, ad hiatum inter voces τύχῃ & Ἐχθρὸς evitandum, nativum inverterit vocum ordinem. Dubium quidem non est quin Πικρὸς saepe notet τὸν ἐχθρὸν, atque ita etiam reddatur a Grammaticis; *Aeschyl.* Choëph. v. 232, Τοὺς φιλτάτους γὰρ οἶδα νῷν ὄντας πικρούς. *Soph.* Aj. v. 1376, Ἦ κάρτα πολλοὶ νῦν φίλοι, καὖθις πικροί. Phil. v. 254, πικρὸς θεοῖς. Schol. ἐχθρός. Sed, vel ob morum vel verborum amaram asperitatem, homines saepius dicuntur πικροὶ, *Euripides* tamen, quantum memini, nuspiam *inimicum* adpellans πικρὸν, verbis hoc passim tribuit: Med. v. 1374. Στυγῆ, πικρὰν δὲ βάξιν ἐχθαίρω σέθεν. Troad. v. 441. Πικρὰν Ὀδυσσεῖ γῆρυν. Hel. v. 488. πικροὺς λόγους ἔδωκα. v. 668. πικρὰν δ' ἐρευνᾷς φάτιν. Ion. v. 1325. ἡ φάτις δ' οὔ μοι πικρά. Elec. v. 418. πικρὰ δ' ἀγγείλαιμεν ἄν. atque ita nostro loco legeretur: ἣν μὲν πικρὰ σημήνας τύχῃ.

Alterum, Ἐχθρὸς καθίσταχ', itidem Euripideum est: in Med. v. 506, Τοῖς μὲν οἴκοθεν φίλοις Ἐχθρὰ καθέστηχ'· v. 875, Ἐχθρὰ δὲ γαίας κοιράνοις καθίσταμαι. Vatis congruit sententiae, quod apud *Plutarch.* legitur de adulat. & amici discr. p. 56. A. ὁ μὲν ἐλέγχῳ καὶ ψόγῳ δηγμὸν ἐμποιῶν καὶ μετάνοιαν, ἐχθρὸς δοκεῖ καὶ κατήγορος. contra τὸ τοῦ λόγου πικρὸν σώζειν πέφυκε, *Dio Chrysost.* Or. XXXII, p. 366. C. Οὐ γάρ τι τοῖσιν ὦσι τερπνὰ δεῖ λέγειν, Ἀλλ' ἐξ ὅτου τις εὐκλεὴς γενήσεται, *Eurip.* Hipp. v. 488. Idem apud *Stob.* initio T. XIII, Πότερα θέλεις σοι μαλθακὰ ψευδῆ λέγω, Ἢ σκληρ' ἀληθῆ, φράζε· σὴ γὰρ ἡ κρίσις.

Vs. 965 —— Φοῖβον ἀνθρώποις μόνον, Χρῆν θεσπιῳδεῖν.] *Plutarchus* de Pyth. Orac. p. 407. D. Οὐ πείθεται, inquit, ὁ θεὸς τῷ Εὐριπίδῃ, ὥσπερ νομοθετοῦντι (sic legerim) καὶ λέγοντι, Φοῖβον ἀ. μ. χρῆ θεσπιῳδεῖν. Ez. *Spanhemius* in Callim. h. in Del. v. 94. p. 401. e *Plutar-*

„ Qui falſa loquitur conſcius, violat deos
„ Dum parcit homini. Phœbe te ſolum decet
„ Futura canere, qui metu ſolus vacas.
CHO, Tacéſne claudens exitum voci Creon?
Nil

ναι τοῖς βροτοῖς, ὃς ȣ̓ Φοβεῖται τινά. ὦ Κρέον, τί σιωπᾷς, τὴν Φωνὴν ἄηχον ἐπισχὼν, καὶ οὐκ ἔτι Φθεγγόμενος;

archo citans Euripidea ſic ait conſtituenda, *ut metri*, ſcilicet! *ratio habeatur:* Χρὴ Φοῖβον ἀνθρώποις θεσπιῳδεῖν μόνον. admodum iuvenis *Spanhemii* correxit errorem vir Eximius atque amiciſſimus *Io. Schraderus* in *Muſaeum* p. 21. Quod in Plutarcheis, ſaepius evenit, ut permutarentur a librariis Χρὴ & Χρῆν. noſtro loco Leid. A, ἐχρῆν. B, χρῆν, cum interpretamento, πρέπον ἦν. In Oreſte v. 563, Cod. Leid. B, praeferebat recte χρῆν, *oportebat*, pro χρὴ, *oportet*, reſtituendum in Hippol. v. 467. e Mſſ. Flor. & Pariſ. in Androm. v. 423, e Flor. Εἰς ξύμβασιν δὲ χρῆν σε σὴν παῖδ᾽ ἐξάγειν. idem Codex verſum 810, Alceſt. ſic recte ſcriptum exhibet: Οὐ χρῆν μ᾽ ὀθνείȣ γ᾽ οὕνεκ᾽ εὖ πάσχειν νεκρȣ᾽ pro vulgatis: hunc in modum legitur in optimo Flor. Androm. verſus 1208, Θανεῖν σε, πρέσβυ, χρῆν πάρος, Πηλεῦ, τέκνων. ubi Χρῆν vulgatur v. 212, idem Cod. exhibet recte χρὴ, quod praetulerim etiam eiusdem dramatis v. 1244. neque enim verum puto, quod ſcribit *Thomas Mag.* Χρῆν non tantum ἀντὶ τȣ̃ ἔπρεπε, ſed & ἀντὶ τȣ̃ πρέπον ἐςὶ poſitum. vid. Celeb. *T. H.* in *Ariſtoph.* Plutum v. 1195. cuius dramatis verſu nono Comicus verbum recte notat Euripideum Θεσπιῳδεῖν, iudice *Polluce* I, 17, διθυραμβῶδες, ſicut in vicinis *Euripidea* ridet *Ariſtophanes* ex Oreſte v. 285, Λοξίᾳ δὲ μέμφομαι.

Vs. 967 Κρέον, τί σιγᾷς, γῆρυν ἄφθογγον σχάσας;] Attigit haec *Euſtath.* in Il. Δ, p. 335, 14. ἀπὸ τȣ̃ χῶ, —— τὸ χάζω, καθ᾽ ὁμοιότητα τȣ̃ σχῶ, σχάζω. ἐξ οὗ τὸ, —— γῆρυν ἄφθογγον σχάσας. Alium e Phoeniſſis locum, ſeu verba v. 457, Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα Scholiaſtes excitat in *Ariſtoph.* Nubes v. 107, ad quae notat V. D. in Miſcell. Obſ. v. III, p. 106, 107.

Κἀμοὶ γὰρ οὐδὲν ἧττον ἔκπληξις πάρα.
ΚΡΕ. Τί δ' ἂν τις εἴποι; δῆλον οἵ γ' ἐμοὶ λόγοι.
Ἐγὼ γὰρ οὔ ποτ' εἰς τόδ' εἶμι συμφορᾶς,
Ὥςε σφαγέντα παῖδα προσθεῖναι πόλει.
Πᾶσιν γὰρ ἀνθρώποισι φιλότεκνος βίος·
Οὐδ' ἂν τὸν αὐτοῦ παῖδά τις δοίη κτανεῖν.
Μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κτείνων τέκνα.
Αὐτὸς δ', ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ,
Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.
Ἀλλ' εἶα, τέκνον, πρὶν μαθεῖν πᾶσαν πόλιν,
Ἀκό-

κἀγώ σοι οὐδὲν ἧττον συναλγῶ, ἀλλ' οὐ σιωπῆς, βουλῆς δὲ μᾶλλον καιρός ἐστιν· διὸ ἔδει λαλεῖν σε. ἐγὼ γὰρ οὐδέποτε εἰς τοῦτο τῆς συμφορᾶς, ἀντὶ τοῦ εἰς τοιαύτην συμφορὰν, ἀπελεύσομαι, ὥςε παραθεῖναι τῇ πόλει τοῦτον σφαγέντα, ἀντὶ τοῦ ὥςε σφαγιασθῆναι ὑπὲρ τῆς πόλεως. πᾶσι γὰρ ἀνθρώποις ὑπάρχει φιλότεκνος ὁ βίος, ἤγουν πάν-

Vs. 968 Κἀμοὶ γὰρ] Καμοὶ μὲν alter habet Leidensium A, in B legitur οὐδ' pro οὐδὲν. horum prius non displicet. Vs. 969 Cantabrig. Cod. praebet, Τί δ' ἂν τις εἴπῃ; ubi vulgatam praefero. Si Codex scriptus v. 970, suppeditaret: Ἐγὼ μὲν οὔ ποτ' hoc equidem amplecterer, servato γὰρ v. 968. —— Sequentia, versum inprimis 974, admiratur *Grotius* in Prolegom. p. 23. paterni velut affectus imaginem elegantissimam.

Vs, 976 Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον.] Quod supplementi loco fuerat a Graecis Magistris ad ἕτοιμος adscriptum εἰμὶ, quodque perperam intulerant in contextum, quum *Gul. Canterus* monuisset eiiciendum, monenti propterea *Barnesius* obtemperavit, quia deerat illud in Cod. Cantabrig. cum hoc conspirant duo Leidd. & Flor. Sed absque ulla Codicum auctoritate res vix in dubitationem venire posse videbatur: dubitarunt tamen, & verbum potius Θνήσκειν eliminandum censuerunt *Iac. Duportus*, *Io. Miltonus*, & *Sam. Battierius*: hic

Nil miror. & me gelidus invaſit ſtupor.
CRE. Quid namque dicam? quid velim clarè liquet:
Nunquam ipſe memet cladis in tantum induam,
Vt urbis ergo filium tradam neci.
„ Amare natos inſitum mortalibus,
„ Quos enecandos dédere exemplo caret.
„ Laus ob peremtum filium mihi non placet.
At non recuſo plenus ætatis meum
Dare expiandis patriæ culpis caput.
Tu, nate, Thebas antequam fama ambiat,
Sper-

πάντες ἄνθρωποι τὰ ἑαυτῶν τέκνα Φιλοῦσι, οὐδέ τις ἂν δοίη τὸν αὑτοῦ παῖδα ὥςε Φονευθῆναι. μὴ ἐπαινείτω με τὶς, λόγους εὐλόγους λέγων, τἀμὰ τέκνα συμβουλεύων με κτείνειν. ἐγὼ δὲ θνήσκειν ὑπὲρ πατρίδος ἕτοιμός εἰμι, ἀπολυόμενος αὐτὴν τῶν περιεςώτων κακῶν, ἐν ζωῇ γὰρ ἐγκαίρῳ καθίςαμαι. ἀλλ᾽ ἄγε, ὦ παῖ, πρὸ τοῦ τὴν πόλιν μαθεῖν, τὰ

hic, " *ego*, ſcribit, *exiſtimo* „ pro ἐκλυτήριον *eſſe legendum* ἐκ- „ λυτήριος, *&* θνήσκειν *eiiciendum*, „ *hoc autem* θνήσκειν *ex Scholia-* „ *ſtis alicujus explicatione ſum-* „ *tum eſſe.* " Scripſiſſe quidem potuerat *Euripides*: Θνήσκειν ἕτοιμός εἰμι, γῆς λυτήριον. Supra v. 487, Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι —— Στρατὸν —— ἀποστεῖλαι. *Dinarchus* adv. Demoſth. p. 96, 35. κἂν ᾖ ταῦτα ἀληθῆ, ἀποθνήσκειν ἕτοιμός εἰμι. Sed, verbo εἰμὶ ſuppreſſo, *Philoſtrat*. Epiſt. LVI, εἰ δὲ ἀπιστεῖς, ἕτοιμος ἀποθνήσκειν, ἂν ἐπιβάτης τοῦτο νοσῇ. Neque aliter hic ſcripſerat *Euripides*: Θνήσκειν ἕτοιμος, πατρίδος ἐκλυτήριον. Mos ſcilicet erat Atticorum tam veterum, quam recentiorum in hac inprimis locutione, verbum εἰμὶ lectori relinquere ſubaudiendum. *Soph*. Aj. v. 824. Χωρεῖν ἕτοιμος, κοὐ λόγῳ δεῖξαι μόνον. *Menander* in Synephebis apud *Zenob*. Cent. v, Prov. 60. οἱ γὰρ Ἥρωες .... Κακῶν ἕτοιμοι μᾶλλον ἢ εὐεργετεῖν. nomen proprium e fine prioris ſenarii praetermiſſum arbitror: quantum ſatis eſt exemplorum iam collegerunt Cl. *Abreſchius*, & *D'Orvillius* A-

nim.

Ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα,
Φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός·
Λέξει γὰρ ἀρχαῖς καὶ στρατηλάταις τάδε,
Πύ-

τὰ ἀπαίδευτα τοῦ μάντεως ἐάσας χρηστήρια, Φεῦγε λίαν ταχέως τῆς χθονὸς

nim. in *Charit*. p. 49. etiam Euripidea.

Vs. 978 Ἀκόλαστ' ἐάσας μάντεων θεσπίσματα] A *Kingio* mutatam lectionem revocavi, μάντεων· cuius loco posuerat e Codd. Ang. μάντεως· ad hos accedebant duo Batavi. Parum hic ponderis Codices habere scripti videbantur, ubi maior adstarat auctoritas *Statii*, lectionem quam antetulit, nisi fallor, sequuti, Theb. x, 717. *Non me ulli monitus, nec vatum exorsa furentum Sollicitant, manesque movent: sibi callidus ista Tiresias Manataeque canat.* verba sunt Menoecei, patris timorem avertentis, qui dixerat v. 691. *Ne vati, ne crede, puer; superine profanum Dignantur* (legerim: *Dignentur*) *stimulare senem?* In his *vatum exorsa furentum*, *Euripidae* sunt ἀκόλαστα μάντεων θεσπίσματα. Praeterea numerum in contemptu quoque pluratisvum adhiberi, praeter *Gataker*um A. M. II, c. XV. *Schultensius* docuit in *Iobi* XVIII, 2.

Vs. 979 Φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς χθονός.] Cur hic Codicibus scriptis non obsequeretur, usus Atticorum sola, ni fallor, *Kingium* impediit ignoratio. In ἀπαλλαχθεὶς cum Bodlei. Codd. omnibus & Cant. concinebant A Leidensis & Florentin. itaque adeo formam istam, in vicem hactenus per Edd. receptae, ἀπαλλαγεὶς, ponere non haesitavi. Temere fecisse videbor illis, qui standum arbitrabuntur *Henr. Stephani* decreto, hominis in talibus exercitatissimi; hic enim in App. de Dial. Att. p. 147, *aoristo*, inquit, *posteriore passivo libentius utuntur Attici, quam priore, ubi ambo sunt in usu.* Ut alibi fecit, Atticos ab Atticis distinguere debuerat: Attici quidem recentiores, emollitam sectantes Dialectum, in plerisque secundos istos aoristos praetulerunt, qui faciliores erant pronuntiatu, atque aures iucundius accidebant; sed Ionas & veteres Atticos contra primos aoristos passivos frequentasse, qui quidem hos attente legerint nunquam dubitabunt. *Eustathius* in Il. E, p. 393, 25. Σημείωσαι, inquit, ὅτι φιλεῖ Ὅμηρος θρεφθέντα λέγειν, ὁ μὴ τραφέντα· ὡς καὶ Εὐριπίδης θρεφθῆναι εἶπεν ἀντὶ τοῦ τραφῆναι. [illegible] δὲ εἰ σφεῖ

Spernens quod augur mente non vana canit,
Celerem capesse finibus Cadmi fugam.
Namque ille portis additos septem duces,
Pri-

νὸς ταύτης ἐλευθερωθείς. λέξει γὰρ τοῖς ἄρχουσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς ταῦτα, ἐπὶ

σοφεῖ τὴν καίριον ἐγχειροφωνίαν τῆς ἀκαίρου λακότητος. ὡς δηλοῖ καὶ τὸ, Βρεχθῆναι τὴν γῆν παρὰ Δίωνι, ἀντὶ τοῦ βρεχῆναι. καὶ τὸ Θαφθεῖσι παρ' Ἡροδότῳ, ἀντὶ τοῦ ταφεῖσι, καὶ, χλανιδίων ἔσω κρυφθεὶς, παρ' Εὐριπίδῃ, καὶ Βλαφθεὶς παρὰ τῷ ποιητῇ, ἀντὶ τοῦ βλαβείς. In Eclogis *Thomae Mag.* tres quatuorve sunt in universum huius generis observationes, ex Atticista veteri transscriptae: Βλαφθέντες, δόκιμον· τὸ δὲ βλαβέντες κοινόν. Καταλεχθεὶς, κάλλιον, ἢ καταλεγείς. Συλλεχθεὶς, κάλλιον, ἢ συλλεγείς. Φανθεὶς, καὶ Ἀποφανθεὶς, Ἀττικοὶ λέγουσιν, οὐ φανεὶς, οὐδὲ ἀποφανείς. Dissentit in Καταλεγεὶς *Moeris*, nec mirum; nam reperitur apud Atticos, non tamen veteres illos, quos formas asperiores adamasse constat: ex *Herodoto* multa possent & *Thucydide* congeri, quibus id evinceretur; sed nunc satis erit ostendisse, Tragicos Atticos has inprimis formas sectatos, tanquam tragici versus gravitati magis congruas, ubicunque modulus ipsis non reluctaretur. Semel, quantum memini, legitur ἀπαλλαχθεὶς apud *Aesch.* Agam. v. 344. & in *Soph.* Ant. v. 428. ubi formam alteram olim lectam, credibile fit, ubique recurrentem; velut in *Sophoclis* Aj. v. 493, 755, Elec. v. 1008, 1349. Antig. v. 250, Oed. Col. v. 780, ἀπαλλαχθῇ χθονός. —— Idem in Aj. v. 954, scripsit ἀποβλαφθεῖσαν· & v. 1038, γῆς ἀπορριφθήσομαι. ubi scriptus Cod. praefert ἀπορριφήσομαι· perperam: ἐκριφθεὶς & Ῥιφθῇ prostant in *Sophocleis*, & apud *Aesch.* Supplic. v. 493, ἀπορριφθῇ. —— Sed ad *Euripideum* ἀπαλλαχθεὶς firmandum sufficit dixisse, ne semel quidem ἀπαλλαγεὶς, aut ἀπαλλαγῆναι, apud nostrum inveniri; alterum creberrime: in Hippol. v. 1181. Iphig. Taur. v. 44, 106. Rhes. v. 474. Troas. v. 994, Cycl. v. 596, Heraclid. v. 12, 347, 1000. Hel. v. 101, Elec. v. 32, & 1291. Quae nostro versu leguntur, totidem verba nobis adnumerantur in Helenae v. 786,

Φεῦγ' ὡς τάχιστα τῆσδ' ἀπαλλαχθεὶς
χθονός.

Sed huc delata videntur e Phoenissis a studioso lectore; qui vicina legerit, versum inprimis 811, isthac sede minus esse commoda, non diffitebitur.

Πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών·
Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἐςί σοι σωτηρία·
Ἢν δ' ὑςερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ.
ΜΕ. Ποῖ δῆτα φεύγω; τίνα πόλιν; τίνα ξένων;
ΚΡΕ. Ὅπου χθονὸς τῆσδ' ἐκποδὼν μάλιστ' ἔσῃ.
ΜΕ. Οὐκοῦν σε φράζειν εἰκὸς, ἐκπονεῖν δ' ἐμέ.
ΚΡΕ. Δελφοὺς περάσας φεῦγε. Μ. ποῖ με χρὴ μολεῖν;
ΚΡΕ. Αἰτωλίδ' εἰς γῆν. Μ. ἐκ δὲ τῆςδε, ποῖ περῶ;
ΚΡΕ. Θεσπρωτὸν οὖδας. Μ. σεμνὰ Δωδώνης βάθρα;
ΚΡΕ.

ἐπὶ τὰς ἑπτὰ πύλας καὶ τὰς λοχαγέτας παραγενόμενος, καὶ ἐὰν προφθάσωμεν, ὑπάρχει σοι σωτηρία· ἐὰν δὲ ὑςερηθῇς, ἀπολόμεθα, ἀποθανῇ γάρ. πᾶ λοιπὸν φύγω, εἰς τίνα πόλιν, εἰς τίνα τῶν φίλων; ὅπα μακρὰν μάλιςα τῆςδε τῆς γῆς γενήσῃ. πρέπον σε λοιπὸν ὅπα πορευθῶ λέ-
γειν

Vs. 981 Πύλας ἐφ' ἑ. κ. λ. μ.] Hic verſus, ſi vel ab *Euripide* profectus, rectius tamen fuiſſet praetermiſſus: ſic certe iudicabat antiquus Criticus, cuius notam Cod. Aug. adſervavit, ſcribentis ad v. 980, ἔρκει οὗτος ὁ ςίχος· ὁ γὰρ ἐπιφερόμενος περιττός ἐςιν, Πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών. ἐπὶ τὰς ςρατηλάτας μολών.

Vs. 982 Κἂν μὲν φθάσωμεν,] Hoc modo legatur, an iſto, Κἂν νιν φθάσωμεν, nihil intereſt: infra legitur v. 1286, 87, ἢν μὲν φθάσω Παῖδας πρὸ λόγχης, οὑμὸς ἐν φάει βίος· ibi tum ridicule ferebatur in Edd. ne *Kingiana* quidem excepta, verſus: Ἢν δ' ὑςερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ, ex hac ſede, (nam verſus eſt 983.) in alienam illam tranſlatus. Sicut autem iſto loco legitur ἢν μὲν φθάσω Παῖδας, hic poni potuiſſet: Κἂν νιν φθάσωμεν, *quodſi ipſum praevenerimus*. Hanc certe medelam locus poſcit in Oreſte; vulgatur ibi v. 1220, 1222. Φύλασσε δ' ἤν τις, πρὶν πλουτηθῇ φόνος, Ἐλθὼν ἐς οἴκους φθῇ. *Aldus* edidit Ἐλθὼν δ' ἐςοί. Corrigendum: Φύλασσε, μή τις, πρὶν πλουτηθῇ φόνος, Ἐλθὼν μ' ἐς οἴκους φθῇ. —— *Eurip.* Androm. v. 990 Μὴ φθῇ με πρὸς πατρὸς δῶμα. Iphig. Taur. v. 679. Ἔφθης με μικρόν· ταῦτα δὲ φράσαι λέγεις. *Plato* Politico p. 293, E. σμικρόν γε ἔφθης με ἐρόμενος. —— ἔμελλον γάρ σε διερωτήσειν ταῦτα. ubi non eſt audiendus *H. Stephanus*, in eodem dia-

Primosque populi implebit his rumoribus.
Hoc si occupamus, parta tibi certo salus.
Sin prævenimur, morte me perdis tua.
MEN. Sed quam fuga urbem, quod peti hospitium iubes?
CRE. Quod distat istis finibus longissimè.
MEN. Te convenit iubere. me iussa exsequi.
CRE. Delphos profectus perge. M. quo pergam, pater?
CRE. Ætola transi culta. M quam sedem petens;
CRE. Thesprotiam. M. sacrumne Dodonæ nemus;

CRE.

γειν, ἐκπληροῦν δ' ἐμέ· ἐκ τῶν Δελφῶν περάσας δηλονότι ποῖ με χρὴ ἀπελθεῖν τοὺς Δελφοὺς διαβάντα; εἰς τὴν τῶν Αἰτωλῶν γῆν· ἐκ δὲ τῆςδε ποῖ περάσω; εἰς τὴν γῆν τῶν Θεσπρωτῶν. εἰς τὸν τόπον ἔνθα ἵδρυται ἡ σεμνὴ Δωδώνη;

τι

dialogo p. 266, D. pro ἵνα μὴ μεμφῇς in margine quidem perperam, sed in annot. Tomo III subiectis, egregie corrigens: ἵνα μή με φθῇς ἐρωτήσας. *Aristoph.* Eccles. v. 592, Μὰ Δί' ἀλλ' ἔφθης μ' ὑποκρούσας. *Herodot.* III, c. 71. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμὲ κατήγορος ἔσται. prouti corrigit vir Doctissimus. In *Luciani* Nigrino § 6, p. 44. scribi potest: σίγα μή μ' ἔφθης. Agesilaus in Epistola apud *Plutarch.* Apophthegm. Lacon. p. 211, C. ἕπομαι τᾷ ἐπιστολᾷ, σχεδὸν δ' αὐτὰν φθάσω.

Vs. 987 —— ποῖ μοι χρὴ μολεῖν;] *Grotium*, *Barnesium*, *Battierium*, & *Kingium* sequutus sum, vocem πάτερ, ante verbum μολεῖν positam, eiicientes: in istis certe vulgatis olim, K. Δελφοὺς περάσας, φεῦγε. M. πῇ μοι χρὴ πάτερ μολεῖν. vox erat superflua: nullam tamen omittunt Codd. Flor. aut Leid. A. sed in B Leid. & in Cantabr. πάτερ non aderat: iudice *Gul. Cantero* N. L. IV, c. I, versus *superfluam habet vocem* φεῦγε, *ex superioribus Menœcei verbis*, ποῖ δῆτα φεύγω, *repetitam:* non dissentit *Aem. Portus.* Nisi Codices obstarent, mihi vera *Canteri* videretur suspicio: φεῦγε cur adiecerint, adparet mox ratio; non item, cur πάτερ. Ceterum pro πῇ recte ποῖ repositum e Codd. quibus accedunt Leid. & Flor. *Sophocles* Elec. v. 814, νῦν δὲ ποῖ με χρὴ μολεῖν.

Vs.

ΚΡΕ. Ἔγνως. Μ. τί δῆτ' ἔρυμά μοι γενήσεται;
ΚΡΕ. Πόμπιμος ὁ δαίμων· Μ. χρημάτων δὲ τίς πόρος;
ΚΡΕ. Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. Μ. εὖ λέγεις, πάτερ.
ΚΡΕ. Χώρει νυν. Μ. ὡς σὴν πρὸς κασιγνήτην μολὼν,
Ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', (Ἰοκάστην λέγω)
Μητρὸς στερηθεὶς, ὀρφανός τ' ἀποζυγεὶς,
Προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον.

ΚΡΕ.

τί πρᾶγμα γενήσεται εἰς ἔρυμα, ἀντὶ τοῦ ἀσφάλεια γενήσεται; ὁδηγήσει σε ἡ τύχη. χρημάτων δὲ τίς εὐπορία; ἐγὼ πέμψω χρυσόν. καλῶς λέγεις, ὦ πάτερ. ἀπέρχου δή. πρὸς τὴν σὴν κασιγνήτην Ἰοκάστην ἐλθὼν, ἧς

Vs. 990 —— Τί δῆτ' ἔρυμά μοι γενήσεται;] Ἔρυμα mediam habet correptam: *Aeſch.* Eumen. v. 704. Ἔρυμά τε χώρας, καὶ πόλεως σωτήριον. *Eurip.* Bacch. v. 55, citatus *Straboni* x, p. 720. A. Ἀλλ' ὦ λιποῦσαι Τμῶλον, ἔρυμα Λυδίας. *Callimachus* νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα fragm. CXLII, *Homerum* imitatus in Il. Δ, 137. Μίτρης θ' ἣν ἐφόρει ἔρυμα χροὸς, ἕρκος ἀκόντων. Corrigendum itaque: —— Τί δῆτα ῥῦμά μοι γενήσεται; *Soph.* Aj. v. 159, Σφαλεροὶ πύργου ῥῦμα πέλονται. *Euripides* Heraclid. v. 261, Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα.

Vs. 992 Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν.] *Praebendi*, *ſuppeditandi*que ſenſu πορίσαι teritur, non πορεῦσαι. Πορεῦσαι, frequens apud Tragicos, vel eodem, vel adfini ſemper adhibetur ſignificatu, quo legitur in nobili *Platonis* e Phaedone (p. 107. E.) loco, ſaepius a Grammaticis eam in rem excitato: εἰς ᾅδου πορεύεσθαι μετὰ ἡγεμόνος ἐκείνου, ᾧ δὴ προστέτακται τοὺς ἐνθένδε ἐκεῖσε πορεῦσαι. Primo quidem adſpectu vulgatae favere videri poſſet *Ariſtophanes*; nam, ut hic quaerenti iuveni, χρημάτων δὲ τίς πόρος; reſpondiſſe fertur Creon: Ἐγὼ πορεύσω χρυσόν. ita in Comici Pace v. 123, filiabus interrogantibus, Καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται; reſpondet Trygaeus: Πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι. Sed hoc in loco πορεύσει notat *ſubvehet me*; πόρος autem ὁδοῦ, & χρημάτων πόρος ſunt ſane diverſiſſima. πόρος χρημάτων eſt *ratio pecuniae parandae*: vid. *Spanhem.* ad *Ariſtoph.* Ranas v. 1513. Suſpicor itaque, Tragicum noſtro verſu ſcripſiſſe: Ἔγωγε πορίσω χρυσόν. Praeter *Euripiden*, verbum πορίζειν hoc uſu fre-

CRE. Habes. M. quod illic ergo præsidium mihi?
CRE. Deus ipse prosequetur. M. unde aurum assequar?
CRE. Mittetur à me. M. teneo iam recte omnia.
CRE. I nunc. M. sororem sed tuam Iocasten prius,
Quæ vice parentis, matris orbatum nece,
Me vagientem lacte nutrivit suo,
Exosculabor: patriæ tum consulam.

CRE.

ἥστινος καταρχὰς τὸν μαστὸν ἐθήλασα, τῆς μητρὸς στερηθεὶς, καὶ ὀρφανὸς γενόμενος, προσαγορεύων ἐκείνην, καὶ συνταξόμενος, ἀπελεύσομαι, διατηρήσων τὴν ἐμαυτοῦ ζωήν.

ἀλλ'

frequentat *Aristophanes* Equit. v. 1077, 1098. Pace v. 937. Avib. v. 459. Eccles. v. 236. *Menander* ἐν Παιδίῳ. Χρυσοῦν ὑπόρισας. *Philemon* in fragm. incerti loci v. 169, *animantibus terra mater* Ἑκοῦσα παρέχει τὴν καθ' ἡμέραν τροφὴν, Αὐτὴ τρέφουσ'. *Dinarchus* in Demosth. p. 94, 37. ἐπόρισας χρήματα. *Dion Chrys.* Or. XVII, p. 284. A. πορίζειν τὰ δέοντα πρὸς τὸ ζῆν.

Vs. 994 Ἧς πρῶτα μαστὸν εἵλκυσ', (Ἰοκάστην λέγω)] Ut e Cod. Cantabr. dedit *Barnesius*, pro Ἰοκάστης, praeferunt Flor. Cod. & duo Leid. Quem intelligant, ubi res auditori paulo videri poterat obscurior, sic designare solent in Tragoediis: in *Aeschyli* Choëph. v. 250. κἀμὲ, τήνδε τ', Ἠλέκτραν λέγω. *Sophoclis* Trach. v. 9. Μνηστὴρ γὰρ ἦν μοι ποταμὸς, (Ἀχελῷον λέγω,) Ὅς μ' ἐν τ. *Euripidis* Heraclid. v. 642. Ὦ μῆτερ ἐσθλοῦ παιδὸς, (Ἀλκμήνην λέγω,) Ἔξελθ', ἄκουσον. sic saepe *Sophocles*. *Aeschyli* praeterea mos est, sua ipsius verba, si quando minus sunt vulgo nota, planioribus explicasse: vid. *Ios. Scaliger* in *Varron.* p. 49. In Eumen. v. 44, 45, legitur (κλάδον) Λήνει μεγίστῳ σωφρόνως ἐστεμμένον, Ἀργῆτι μαλλῷ, τῇδε γὰρ τρανῶς ἐρῶ. Pro Λήνει μεγίστῳ, *Georg. Arnaldus* in margine libri mei posuerat, Λήνει μὲν οἰὸς, quae correctio mihi quidem *Hemsterhusii* videtur, quem docentem audierat. *Soph.* Trach. v. 688. Ἔχραναι ἀργῆτ' οἰὸς εἰείρῳ (scribendum potius οἰείρῳ) πόκῳ· v. 703 dicitur usa Μαλλῷ. Oed. Col. v. 467, vulgatur: Οἰὸς νεαρᾶς οἰοπόκῳ μαλλῷ λαβών. ubi forte corrigendum: Οἰὸς νεογνῆς εὐπόκῳ μαλλῷ λαβών.

Vs. 996 Προσηγορήσων εἶμι, καὶ σώσω βίον.] E diversis elegi le-

Zz ctio-

ΚΡΕ. Ἀλλ' εἶα, χώρει· μὴ τὸ σὸν κωλυέτω.
ΜΕ. Γυναῖκες, ὡς εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον,
Κλέψας λόγοισιν, ὥσθ' ἃ βούλομαι τυχεῖν.
Ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν ἀποστερῶν τύχης,
Καὶ δειλίᾳ δίδωσι· καὶ συγγνωστὰ μὲν
Γέροντι, τοὐμὸν δ' οὐχὶ συγγνώμην ἔχει,
Προδότην γενέσθαι πατρίδος, ἥ μ' ἐγείνατο.
Ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι καὶ σώσω πόλιν,
Ψυ-

ἀλλ' εἶα, σπεῦσον, ἄπελθε· μὴ σὺ σαυτὸν ἐμπόδιζε πρὸς τὴν σωτηρίαν. ὦ γυναῖκες, λίαν ἐπιτηδείως καὶ καλῶς ἐξέβαλον τὸν φόβον τοῦ πατρὸς, διὰ λόγων ἀπατήσας αὐτὸν, ὥςε τυχεῖν ὧν βούλομαι· ὅςις ὁ πατὴρ φυγαδεύει καὶ ὑπεξάγει τῆς πόλεως, τῆς εὐτυχίας ἀποςερῶν με καὶ τὴν

ctionem, in quatuor minimum Codicibus repertam, a me quidem in utroque Leidd. in duobus Anglicis a *Kingio*: σώσων πόλιν dederant ante *Kingium* Editores, nisi quod *Aldus* primum Venetiis mendose vulgarat, & illum sequutus *Hervag.* Basileae πόλιν σώσων· voces iam invertit, qui secundae praefuit Basileensi, *Io. Oporinus.* Quod in duobus libris scriptis invenerat, σώσω βίον, exprimi curavit *Kingius*: eamdem lectionem e Scholiis eruit *Sam. Battierius*: σώσω mihi videbatur alteri praeferendum: infra v. 1020, 21. legitur: Στείχω δὴ —— δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει Δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα. v. 1004, Ὡς οὖν ἂν εἰδῆτ', εἶμι, καὶ σώσω πόλιν. Huc aberrans oculus describentis alteram istam peperisse videtur lectionem, quae nostrum versum 996 insederat; videtur inquam peperisse: fieri namque potest, ut ab ipso primordio duplex hic in exemplaribus obtinuerit lectio, quarum illa, βίον, Poëtae debeatur, altera, πόλιν, histrioni, qui, Creonte iam a theatro recedente, novissima pronuntiarit ad chorum & spectatores conversus. —— Quae versu leguntur 998, 99, εὖ πατρὸς ἐξεῖλον φόβον, Κλέψας λόγοισι· —— *Statius* expressit, ubi Menoeceus Theb. x, 715. *Fraude patrem tacita subit, avertitque timorem:*

Vs. 1000. Ὅς μ' ἐκκομίζει, πόλιν

CRE. Abi ergo, ne ſis impedimentum tibi.
MEN. Audîſtis equidem feminæ, ut patri metum
Exemerim omnem ſubdolis ſermonibus,
Qui me timori tradit, atque inglorium
Propellit urbe. ſed ſeni ignoſci poteſt:
Me nemo iuvenem ſanus excuſaverit,
Spem remque patriæ proditor ſi deſeram.
Ibo ergo terram hanc liberaturus metu,
A-

τὴν πόλιν, καὶ Φόβῳ δίδωσιν ἐμέ· καὶ συγγνώμης ἄξιον τὸ πρᾶγμα τῷ πατρὶ, τὸ κατ᾽ ἐμὲ δ᾽ οὐδαμῶς συγγνώμην ἔχει, τὸ γενέσθαι προδότην τῆς πατρίδος, ἥτις ἐγέννησέ με. ἵνα οὖν γνῶτε, ἀπελεύσομαι, καὶ σώσω τὴν πόλιν.

τὴν

λιν λάπισεῶν τύχης] Vulgata, Ὃς ἐκκ. πόλεως, ἀπισ. τ. diverſis modis tentabat libris ſcriptis deſtitutus *Battierius*. Primum recte dederat *Aldus*, Ὅς μ᾽ ἐκκομίζει· deinceps μ᾽ omiſſum reprehendit *Grotius*, qui iam e Codd. Pariſinis dudum ante *Barneſium* genuinam lectionem reſtituit, πόλιν λάπισεῶν τύχης. hanc duo Codd. Leid. etiam praeferunt: in Flor. legebatur: Ὅς μ᾽ ἐκκομίζει, λάπισεῶν πόλιν τύχης.

Vs. 1001 —— κἀν συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοὐμὸν δ᾽ οὐχὶ σ. ε.] Quando proximum praeceſſit, Καὶ δειλίᾳ δίδωσι· hic ſcribi malim: κεἰ συγγνωστὰ μὲν Γέροντι, τοὐμὸν οὐχὶ συγγνώμην ἔχει, &, *ſi vel metus in patre ſenilis veniam meretur excuſationis, mihi certe prorſus ignoſci non poterit*. Menoeceus apud *Libanium* T. 1, p. 171. ὁ πατὴρ, inquit, ἔλεος τῆς φύσεως ἐστὶ, καὶ τὸν παῖδα βούλεται σώζεσθαι, καὶ φυγῆς μοι δίδωσι σύνθημα. Recte *Scholiaſtes* in Cod. Leid. Συγγνωστὰ poſitum ſcribit ἀντὶ τοῦ συγγνωστὸν, συγγνώμης ἄξιον τὸ πρᾶγμα. Saepius & a multis illuſtratus mos loquendi, traductus ab Ionibus ad Atticos, quo vice ſingularium uſurpantur neutra pluralia. Κεἰ pro Καὶ ſcribendum videtur in *Aeſchyli* Choëph. v. 563. *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1404, κεἴ πως, vel κἄν πως potius. In *Euripidis* Hippol. v. 1007, vulgatur Εἰ δὴ, Καὶ δὴ praebet Flor. Cod. ſcribendum e Regio Paris.

Ψυχήν τε δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.
Αἰσχρὸν γὰρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι,
Κοὐκ εἰς ἀνάγκην δαιμόνων ἀφιγμένοι,
Στάντες παρ' ἀσπίδ' οὐκ ὀκνήσουσιν θανεῖν,
Πύργων πάροιθε μαχόμενοι πάτρας ὕπερ·
Ἐγὼ δὲ, πατέρα, καὶ κασίγνητον προδοὺς,
Πόλιν τ' ἐμαυτοῦ, δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς

Ἀπ-

τὴν δὲ ζωὴν δώσω ὥστε ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆσδε τῆς χθονός. αἰσχύνης γὰρ ἄξιον, ἐὰν οἱ τῶν μαντευμάτων ἐλεύθεροι, καὶ ὑπὸ τῶν θεῶν μὴ ἀναγκαζόμενοι, οὐκ ἀναβάλλονται ἀποθανεῖν παρὰ πόλεμον στάντες, καὶ ὑ-

Κεἰ μή τι πάρεργον τἀμὸν ἐκπείθει σ' ἴσως,
Δεῖ δή σε δεῖξαι, τῷ τρόπῳ διεφθάρην.

Postremum illud διεφθάρην erat & in Flor.

Vs. 1005 Ψυχήν τε δώσω τῆσδ' ὑπερθανεῖν χθονός.] *Kingius* e suis Codd. quibus accedunt Flor. & Leid. recte vulgavit, ψυχήν τε δ. pro ψυχὴν δὲ δ. *Barnesius* variam memorat lectionem ὑπερθανών, non adspernandam. *Libanii* Menoeceus T. I, p. 171. D. *reliquis*, inquit, *civibus* οὐδὲν ἐγκώμιον τὸ πατρίδος προαπελθεῖν· ἐμοὶ δὲ τὸ πᾶν ἀπόκειται τῆς δόξης· (scripsisse suspicor *Libanium*: ἐμοὶ δὲ στέφανος ἀπόκειται τῆς δόξης.) καὶ τὰς τιμὰς ἰσοθέους ἕξω, καὶ τὴν μνήμην παρὰ πᾶσι, τῆς ἐμαυτοῦ πατρίδος προαπελθών. ultimum hoc, idem ac τὸ δ' ὑπερθανεῖν χθονός, minime, cepit interpres *Libanii*, aliquoties in hoc verbo lapsus: πατρίδος προαπελθεῖν est *pro patria mori*; προθανεῖν idem ac ὑπερθανεῖν. istius usus praepositionis πρὸ, loco τοῦ ὑπὲρ vel ἀντὶ positae, quantum satis erit exemplorum sola subministrabit Alcestis *Euripidae*. Macaria pro reliquis liberis Herculis moritura in Heraclid. v. 590. προὔθανον, ait, γένους· in Ionis v. 278 Erechtheus filias dicitur dedisse πρὸ γαίας. apud *Philon*. Iud. p. 801. A. verbo προαποθνήσκειν litera nocet. προσφαγῆναι *Gregor*. habet *Nazianz*. ubi nobile facinus filiarum Leo comparavit cum illo Menoecei, Carm. Iamb. XVIII, v. 675. Τί ταῦτα; τοῦ Λεὼ δ' οὐ (pro δὲ ἢ legendum) σὺ θαυμάζεις κόρας, Τὰς τῶν Ἀθηνῶν προσφαγείσας ἀσμένως; Μενοικέως τε τὴν πρόθυμον εἰσφορὰν, Θηβῶν ὑπερθανόντος, ὡς σώσῃ πόλιν.

Vs. 1006 Αἰσχρὸν γὰρ, οἱ μὲν θεσφάτων ἐλεύθεροι] Hic quoque Codi-

Animamque morti pro meis Thebis dabo.
„ Nam quam ſit illud turpe, ſi, neceſſitas
„ Quos nulla superûm, nulla lex fati tenet,
„ Scutum tenentes non recuſabunt mori,
„ Vrbem tuentes inclitis pro turribus:
„ Ego urbe fugiam, deſerens fratrem, patrem,
„ Patriamque, fæda percitus formidine,
„ V-

ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἔμπροσθεν τῶν πύργων μαχόμενοι· ἐγὼ δὲ, πατέρα καὶ ἀδελφὸν προδοὺς, καὶ πόλιν τὴν ἐμαυτοῦ, ὡς ἄνανδρος, ἔξω τῆς χθονὸς ἀπ-

dicis Auguſtani, prioribus ignotum, Scholion veterem adfirmavit lectionem, quam dederat primitus *Aldus*, ab Editoribus, *Cantero* recentioribus, obliteratam: hi vulgarant, αἰσχρὸν γὰρ, εἰ μὲν θ. ἐ. A me reſtitutam ſcriptionem, οἱ μὲν, Codices etiam Batavi praebebant, &, *Pierſio* monente, Cantabrig. Scholion, quod dicebam, hoc eſt: Οἱ μὲν] λείπει τὸ εἰ, εἰ οἱ μὲν ἄνευ μαντείας μάχονται. Omiſſio voculae iuvenis animoſi dicto non parum addit vigoris. In eamdem ſententiam Macariae proſtat oratio virilis in *Euripidis* Heraclid. v. 506 & ſeqq. in eodem dramate Iolaus v. 700, Αἰσχρὸν γὰρ οἰκούρημα γίγνεται τόδε, Τοὺς μὲν μάχεσθαι, τοὺς δὲ δειλίᾳ μένειν.

Vs. 1011 Δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς Ἄπειμι·] Quia ſupra legitur v. 631, ἐξελαύνομαι χθονὸς Δοῦλος ὥς, hic quoque δοῦλος ὣς corrigendum vir quidam Doctus coniecerat: ſed haec diſſimilia ſunt, noſtroque verſu recte vulgatur: δειλὸς ὣς, ἔξω χθονὸς Ἄπειμι· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι. in hanc rem egregia fuit Elegia *Tyrtaei*, cuius partem *Lycurgus* inſeruit Orationi contra Leocrat. § 28. *Homerum* imitati, Poëtae veteres quosvis *nullius pretii* homines & *improbos* δειλοὺς paſſim vocant. Ut in *Theognideis*, δειλοὶ, & ἐσθλοὶ, vel ἀγαθοὶ, opponuntur in ſcolio apud *Athen.* xv, p. 695. c. a *Muſaeo* & *Heſiodo* apud *Clem. Alex.* Strom. vi, p. 751, 39. *Bacchylide* apud *Plutarch.* T. ii, p. 36. c. —— Noſtrum Phoeniſſarum locum reſpicit *Libanius* T. i, p. 171. B. ubi Menoeceus, ἐμοὶ, inquit, ἐπονείδιστος ὁ βίος, εἰ, τῆς Ἐλ-

Ἄπειμ'· ὅπου δ' ἂν ζῶ, κακὸς φανήσομαι.
Μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν', Ἄρη τε φοίνιον,
Ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας ποτὲ
Σπαρτοὺς, ἄνακτας τῆσδε γῆς ἱδρύσατο.
Ἀλλ' εἶμι· καὶ στὰς ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων
Σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ

Δρά-

ἀπελεύσομαι, καὶ ὅπου ἂν ζῶ, κακότροπος φανήσομαι. οὐ ποιήσω τοῦτο, μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆνα, τὸν Ἥλιον φησὶ, καὶ τὸν Ἄρη, τὸν αἴτιον τοῦ ἐμοῦ φόνου, ὅστις τοὺς ἀναδοθέντας ποτὲ ἐκ τῆς γῆς σπαρτοὺς,

Ἑλλάδος (hic inserendum puto πυρὸν) περιπλησθεῖν, μὴ τοῦ λοιμοῦ.

Vs. 1013 Μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν'] Quam *Kingius* mutaverat, *Gul. Canteri* lectionem revocavi, Μὰ τὸν — *Aldus* enim & *Hervag.* dederant: Οὐ μὰ τὸν μ. Codex tamen Leid. alter idem illud exhibet Οὐ τὸν, quod in Reg. repertum *Kingio* placuit: hic restitutam lectionem, praeter ceteros Anglicos, Codices servarunt Flor. & Leidensium A, quibus accedit *Plutarch.* de Poët. Aud. p. 23. B. Sententiam, in Μὰ τὸν, iudice *Kingio*, non perfectam, *per Iovem, per Martem*, sic recte supplet Scholion adscriptum in libro Leid. B. οὐ ποιήσω τοῦτο. *Hoc equidem, ita me Iupiter amet, non faciam*, — Ἀλλ' εἶμι *sed abeo*, quo destinaram. Non animadverterat *Kingius*, μὰ frequentissime negantis esse: Οὐ quidem interdum a iurantibus adhibetur quarto casui iunctum, velut aliquoties apud *Sophoclem*, *Theocritum*, alios; sed in *Euripideis* dubitem an alibi quam in Ionis v. 870, Ἀλλ' οὐ τὸν Διὸς πολύαστρον ἕδος. in senariis *Euripides* ubique negantibus tribuit Μὰ, plerumque tamen sequente vocula οὐ· velut in Med. v. 1059. Androm. v. 934. Iphig. v. 739, 948. Cyclope v. 261. Ion. v. 1528. In talibus οὐ saepenumero praefigitur, vel certe subaudiendum est: *Thomas Mag.* ὅταν τεθῇ τὸ Μὰ, ἡ προκειμένη ἔχει τὴν ἄρνησιν, ἢ νοουμένην. Differre monet *Aelius Dionys.* ap. *Eust.* in Od. B, p. 103, 1. τὰ ὀρκωμοτικὰ ἐπιρρήματα τὸ μὲν γὰρ, Νὴ τὸν, καὶ Ναὶ μὰ τὸν, καταφατικά φασιν (imo φησίν.) — ἀπωμοτικὰ δὲ τὸ, Μὰ τὸν. καὶ, Οὐ μὰ τόν.

Vs. 1013 Ἄρη τε φοίνιον,] Exhi-

„ Vbicunque fuerim fama me ut timidum vocet?
Non, per regentem siderum cursus Iovem,
Martemque lætum cæde, qui regni istius
Evexit olim ad solia terrigenas avos.
Sed eo: superque summa propugnacula
Stabo, ut cadentem nigra me capiat specus,
Dra-

τοὺς, δεσπότας καὶ βασιλεῖς τῆσδε τῆς γῆς κατεςήσατο. ἀλλ' ἀπελεύσομαι, καὶ ςὰς ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν ἐπάλξεων, καὶ σφάξας ἐμαυτὸν εἰς τὴν θαλάμην τὴν σκοτεινὴν

τοῦ

hibent *Plutarchus* T. II, p. 23. B. & Cod. Leid. A, pro Ἄρην τε φόνιον. Quod versus postulabat, φοίνιον e Codd. iam posuerant *Barnes.* & *Kingius*: mihi ne spernendum quidem videbatur Ἄρη, supra quoque repositum v. 136 & 943, atque infra reponendum v. 1131 e Cod. Flor. qui eamdem formam praebet in Rhesi v. 446. apud Tragicos frequentissimam.

Vs. 1017 —— σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ Δράκοντος] Μελαμβαφῆ legitur in omnibus Codicibus, quorum lectiones cum cura sunt enotatae, duobus Leid. Flor. & Cantabrig. si lectio iudicari debet vitiosa, mirum est, in ea quasi de compacto conspirasse librarios: velut genuinam in contextum introducere nolui; quoniam vulgata μελαμβαθῆ hic multo videbatur accommodatior: hoc praeterea auctoritate nititur *Aeschyli* Prom. v. 219. ubi Ταρτάρου μελαμβαθὴς Κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον· & *Apollon. Rhod.* qui meminit μελαμβαθέος ποταμοῖο, IV, v. 517. E veteribus, qui μελαμβαφὴς hoc usu posuerint, neminem novi: frustra *Fulv. Ursinus Bacchylidis* illud verbis apud *Etymol.* p. 296, I. censebat interserendum. Legitur quidem in Polyxenae *Sophoclis* fragmento, quod ex *Apollodoro Porphyrius*, e *Porphyrii* libello repetiit *Stobaeus* in Eclog. Phys. p. 129. ubi Achillis anima dixisse fertur: Ὦ πὰς ἀπαιώνας τε καὶ μελαμβαφεῖς Λιποῦσα λίμνας· —— sequentia, quae, ut erant, sensu cassa hinc excitarunt *H. Columna* ad *Ennii* fragm. p. 243. & *Thom. Galeus* in Diss. de Script. Mythol. p. 28. feliciter restituit *Grotius* p. 165. nollem Vir Ill. in ἀπαιώνας ad scopulum eumdem offendis-

Δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο,
Ἐλευθερώσω γαῖαν. εἴρηται λόγος.
Στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει
Δώσων, νόσου δὲ τήνδ' ἀπαλλάξω χθόνα.
Εἰ γὰρ λαβὼν ἕκαστος ὅ, τι δύναιτό τις
Χρηστὸν, διέλθοι τοῦτο, κεἰς κοινὸν φέροι
Πατρίδι, κακῶν ἂν αἱ πόλεις ἐλασσόνων
Πειρώμεναι, τολοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

AN-

τοῦ δράκοντος, ὅπου ὁ Τειρεσίας διηγήσατο καὶ παρῄνεσε φονευθῆναι, ἐλευθερώσω τὴν γῆν· ἐλέχθη ὁ λόγος· ἀπέρχομαι δὲ διὰ τοῦ ἐμοῦ θανάτου δῶρον οὐκ ἀπρεπὲς τῇ πατρίδι δώσων, καὶ τοῦ κινδύνου ταύτην ἐλευθερώσων. εἰ γὰρ ἕκαστός τις ὅ, τι ἂν δύναιτο χρηστὸν λαβὼν τοῦτο γυμνά-

diſſet cum *Cantero*: *Porphyrius* explicaſſe perhibetur: τὰς τῶν νεκρῶν, παιᾶν' ἐκ ἰχύσας· corrigendum, αἰῶν' ἐκ ἰχ. voces ſunt *Sophocleae* δυσαίων & εὐαίων· his ſimilis addatur ἀπαίων. Cuius autem cauſa haec protuli, non μελαμβαφεῖς, ſed *Sophoclem* arbitror ſcripſiſſe μελαμφαεῖς· *Carcinus* Tragicus apud *Diodor. Sic.* v, p. 334, 70. Δῖναι τι γαίας εἰς μελαμφαεῖς μυχούς. *Eurip.* Helenae v. 525, Μενέλαος ὅπου Μελαμφαὲς οἴχεται Δι' ἔρεβος. atque ita forſan hic dederit *Euripides*, σηκὸν ἐς μελαμφαῆ. Codicum certe lectio μελαμβαφῆ minime placet: hanc vocem frequentarunt nativo ſignificatu recentiores: μελαμβαφὲς πέπλον dixit *Georgius Piſides*, obſervante *Caſaub.* in *Trebell. Pollion.* p. 210. E. *Suidas*: Μελαμβαφὶς, μέλαν ἐκ βαφῆς. conf. *Pollux* VII, 129. In *Montfauconi* Diario Ital. p. 53, verſus aliquot iambici proferuntur cruci inſcripti; v. 15, legitur τὴν ἱππομέδα * Μελεμβάφη ἴχουσα· ſcripſerat forſan *Irene*, Μελαμβαφῆ.

Vs. 1020 Στείχω δὲ, θανάτῳ δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει Δώσων.] Cum *Kingio* recepi θανάτῳ· quod, cum in Anglicis videtur reperiſſe, Codices etiam exhibent Leidenſes; in eorum altero tamen ſupraſcriptum θανάτου· quae vulgaris olim lectio neminem, abſque Codicibus eſſet, offendere potuerat: ne ſpernerem quidem θάνατον, δῶρον οὐκ αἰσχρὸν πόλει Δώσων· *Diodor. Sic.* XIII, p. 557, 32.

Draconis antrum, vatis ex ſententia.
Servare terram, mente decretum ſedet.
Moriar, ſed urbi munus egregium dabo,
Cladis redemtor, liberator patriæ.
„ Si civium animis illud infixum foret,
„ Quicquid ſuarum virium eſt, id commodis
„ Conferre patriæ, cuncta ſuperarent mala
„ Tutæ beato civitates otio.

AN-

μνάσαιτο καὶ τῇ πατρίδι φέροι εἰς μέσον, πάντως αἱ πόλεις ἂν κατὰ τὸ ἔμπροσθεν εὐτύχοιεν, πεῖραν λαμβάνουσαι, ἀπολαύουσαι, βλαβῶν ἐλαττόνων, ἢ νῦν δηλονότι πειρῶνται.

Ἠλ-

32. τὸ ὀφειλόμενον τῇ φύσει θάνατον εἰς πατρίδος σωτηρίαν ἀναλῶσαι τις, ἀθάνατον ἑαυτῶν δόξαν καταλελοίπασιν.

Vs. 1022 —— 1025.] Cive dignam ſententiam, in qua nil variant Codd. praeter Leid. B, διέλθῃ praeferentem v. 1023, titulo περὶ πολιτείας XLI primam poſuit *Stobaeus*. Abuſus eſt hac, ni fallor, *Euripidei* Menoecei ſententia Socratis accuſator; ſiquidem huc reſpicit Auctor Epiſt. XIV *Socraticarum* p. 32, ὅτι ὡς ἐν τραγῳδίᾳ ἐπεχείρατο Μενοικέα τὸν φιλόσοφον. His noſtris ſimillima ſunt, quibus in *Euripidis* Erechtheo Praxithea ſuam illam claudebat eximiam orationem: Ὦ πατρίς, εἴθε πάντες, οἳ ναίουσί σε, / οὕτω φιλοῖεν ὡς ἐγώ· ῥᾳδίως / οἰκοῖμεν ἄν σε, κοὐδὲν ἂν πάσχοις κακόν. ſic verſum medium ſcribi malim quam cum *Grotio*. Fragmentum illud inſigne, verſibus conſtans 55, ſervavit nobis *Lycurgus* in Orat. contra Leocratem § XXIV. tranſſumſit *Grotius* in Exc. p. 383. In ſcena Praxitheam iſta protuliſſe, coniugem Erechthei, manifeſtum eſt e *Lycurgo*; quin ex ipſa pateret *Euripidis* oratione, ſi per librarios licuiſſet, & *Grotium*: ſenſu vacat Fragmenti verſus 44,

Οὐκ ἔσθ' ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἄτερ.

Corrigatur:

Ἐκεῖνο δ', οὗ τὸ πλεῖστον ἐν κοινῷ μέρος,
Οὐκ ἔσθ', ἑκούσης τῆς ἐμῆς ψυχῆς, ἄτερ,
Προγόνων παλαιὰ θέσμι' ὅστις ἐκβαλεῖ.

facilis erit intellectus: *Quod vero publicum attinet commodum;*

 ne-

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. Ἔβας ἔβας, ὦ πτεροῦσσα, γᾶς λόχευμα,
Νερτέρου τ' Ἐχίδνας,
Καδμείων ἁρπαγά,
Πολύστονος, πολύμοχθος,
Μι-

Ἦλθες, ἦλθες, ὦ πτερόεσσα Σφίγξ, γέννημα μὲν τῆς τῶν Θηβαίων γῆς, ἐνταῦθα γὰρ ἐγεννήθης, λόχευμα δὲ τοῦ Τυφῶνος, καὶ τῆς καταχθονίου Ἐχί-

nemo, mi vir, me volente, patrias evertet consuetudines: eorum versuum tertio Grotianae lectioni ἔπος alterum antetuli: genuinum arbitror, a me versu medio repositum, ἄνερ· ad maritum enim verba fecisse Praxitheam, liquebat e versu 36, antequam fuisset a *Grotio* hunc in modum mutatus: Καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ δύω γ' ὁμοσπόρους Σώσει· ultimum illud egregium est: legebatur apud *Lycurgum:* Καὶ τὴν τεκοῦσαν καὶ σὲ δύ' ὁμοσπόρους — Emendari debuerat:

Καὶ τὴν τεκοῦσαν, καὶ σὲ, δύο θ' ὁμοσπόρους Σώσει. *Et me matrem, & Te* (Erechthea,) *duasque sorores* sua morte *servabit:* tres enim tantum, (alii plures memorant:) Erechtheo filias *Euripiden* in isto dramate dedisse monstrat hoc *Hesychii:* Ζεῦγος τριπάρθενον, Εὐριπίδης Ἐρεχθεῖ. Clarissimus *Io. Taylor* vellem nobis explanasset, quae sunt in *Euripideis* istis obscuriora.

Vs. 1026 Ἔβας, ἔβας, ὦ πτεροῦσσα] Hanc formam, a *Barnesio Kingio*que iam receptam, *Georg. Arnaldus* in h. l. adfirmavit Miscell. Obs. V. VI, p. 596. Cum priscis Edd. in πτεροῦσσα Codices etiam conspirare scriptos non mirabuntur, qui frequens illud esse vitium noverint in istiusmodi formae nominibus, non tantum adiectivis, sed & in his, quae usu propriorum induerunt naturam: όεις in οῦς, όεσσα flectendum in οῦσσα. Propria sunt Ῥαμνοῦς· Ἀμαθοῦς· Ἀνθεμοῦς· Ὀποῦς· Οἰνοῦσσα· Πιτυοῦσσα· Γονόεσσα vel Γονοῦσσα· Δρυοῦσσα· Ὑδροῦσσα. in his similibusque saepius unum duntaxat σ legitur: Σιδηροῦσσαι & Πιθηκοῦσσαι exhibet emendate scripta Codex *Strabonis* Mediceus teste Cl. *Abrah. Gronovio* p. 154, & 186. De his plura dicere locus vetat; ubi *Scholiastis* aliisque dignus fuit reprehensione visus *Euripides*, qui veterem nobis de Sphinge narrat

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

[*Stasimon continuatur.*]

CHO. Telluris dominæ penniger um genus,
Infernæ soboles impia viperæ,
Virgo mixta feræ, vulnera Echionis
Ve-

Ἐχίδνης, ἐπὶ ἁρπαγῇ τῶν Θηβαίων, πολλῶν στεναγμῶν αἰτία, πολύφθορε,

rat & Oedipode cantilenam, atque adeo commodam laudandi facinoris egregii sibi tamen elabi propemodum patitur occasionem: nam Menoecea sub finem demum antistrophes velut in transcursu collaudat. Iure suo Criticus ad initium huius strophes: Πρὸς οὐδὲν, inquit, ταῦτα· ἔδει γὰρ τὸν χορὸν ἢ οἰκτίσασθαι τὸν θάνατον Μενοικέως, ἢ ἀποδέξασθαι τὴν εὐψυχίαν τοῦ νεανίσκου. *Scholiastes* in *Aristoph.* Acharn. v. 442. Εὐριπίδης, inquit, εἰσάγει τοὺς χοροὺς, οὐ τὰ ἀκόλουθα φθεγγομένους τῇ ὑποθέσει, ἀλλ' ἱστορίας τινὰς ἀπαγγέλλοντας, ὡς ἐν ταῖς Φοινίσσαις. Attigit hoc *Euripidae* peccatum *Grotius* in Prolegom. 30. Nostrum hac quoque parte longe superat *Sophocles*; in cuius fabulis rarius chorus *quid medios intercinit actus, Quod non proposito conducat & haereat apte.* *Aristoteles* de Poet. c. XVIII. τὸν χορὸν ἕνα δεῖ ὑπολαβεῖν τῶν ὑποκριτῶν, καὶ μόριον εἶναι τοῦ ὅλου, καὶ συναγωνίζεσθαι μὴ ὥσπερ παρ' Εὐριπίδῃ, ἀλλ'

μι-

ὥσπερ παρὰ Σοφοκλεῖ· quae *Dan. Heinsius* notis in Artem *Horatii* sibi sumsit explananda p. 73, 74. Hinc demum intelligi poterit, quid sibi voluerint apud *Nonium Marcellum* in v. *Temerius* p. 178, *Accii* verba *Didascalico* L. II. *Sed Euripidis, qui choros temerius in fabulis - - - -*. ad sensum implendum necessaria vel a librariis vel a *Nonio* sunt omissa. Duo tresve libri Διδασκαλικῶν *Accii*, oratione soluta scripti, quid potissimum complecterentur, e paucis fragminibus *Ios. Mercerus* eruit notis ad *Nonii* pag. 165, 7. quibuscum conf. *Casaubon.* Anim. in *Athen.* VI, c. VII. *Menag.* in *Laërt.* V, 26. apud *Plutarch.* T. II, p. 1096. A. iunguntur οἱ περὶ χορῶν λόγοι τῆς διδασκαλίας.

Vs. 1029 Πολύστονος, πολύμοχθος,] Codicum auctoritatem Metrico hic etiam anteponens, πολύμοχθος reposui vice vocis

Aaa 2 an-

5 Μιξοπάρθενον δάϊον τέρας,
6 Φοιτᾶσι πτεροῖς, χαλαῖσί τ' ὠ-
7 Μοσίτοις. Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ
8 Τόπων νέους πεδαίρουσ'
9 Ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν,
10 Ὀλο-

μιξοπάρθενε, ἔχεις γὰρ τὰ μὲν παρθένε, τὰ δὲ θηρὸς, ξένης καὶ παραδόξε φύσεως φονικὸν τέρας, τοῖς τε φοιταλέοις καὶ μανικοῖς πτεροῖς, καὶ τοῖς ὄνυ-
ξι

ante vulgatae πολύφθορος· cuius accentus debuerat in penultima collocari, monente *Battierio*: *Kingius* ex unico Codice vulgarat Πολύφθορος, πολύστονος· alterum, a me repositum, fassus in quatuor Codd. inveniri; his accedunt duo Leidenses. Erit itaque versus iambicus dimeter catalecticus, cui, si tollas unicam duntaxat literam, respondebit in Antistrophe: Τότ' ἄστροφος, πάλιν ἄχει. In Oreſt. v. 975. ἐφαμέρων ἔθνη πολύπονα dicuntur καὶ πολύστονα.

Vs. 1030 Μιξοπάρθενον δάϊον τέρας,] Vulgatam Μιξοπάρθενος, δ. sic leviter immutavi, Codicis Leidensis auctoritate nixus: scribi quoque posset: Μιξοπαρθένου δάϊον τέρας· supra v. 813, τὸ παρθένιον πτερὸν dicitur ἄγριον τέρας· hic δάϊον τέρας. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 1207, τὰν γαμψώνυχα παρθένον χρησμῳδόν. *Euripidae* locus obversabatur *Origeni* contra *Celſ.* 1, p. 32. φησὶ δέ τινα ἀπαντῆσαι τῷ Οἰδίποδι καὶ Ἰοκάστῃ, καὶ τὸ γεννηθέντων ἀπὸ ἀμφοτέρων Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους, διὰ τὸ συμπεπλέχθαι τῷ λόγῳ τὴν Σφίγγα μιξοπάρθενόν τινα. Cur Sphinga dixerint μιξοπάρθενον non quaererent, qui legerint descriptam eius picturam, aut viderint; figuram in veteri *Sophoclis* Codice depictam invenisse se *Galeus* testatur in *Palaeph.* c. VII. Scylla μιξοπάρθενος κύων *Lycophroni* vocatur v. 669. Apud *Herodot.* IV, c. IX, Hercules traditur εὑρεῖν ἐν ἄντρῳ μιξοπάρθενόν τινα ἔχιδναν, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτῶν εἶναι γυναικός, τὰ δὲ ἔνερθε, ὄφιος. vulgatur Ἐχίδνας διφυέος *Eustathio*, Herodotea usurpanti ad *Dionysii* Perieg. v. 310, omissam, vocem διφυέα, ni fallor, adiecerant ad *Herodoteam* μιξοπάρθενον, velut interpretamentum; cuius generis alia quoque supersunt apud *Herodotum*, pauca tamen.

Vs. 1031 & seqq.] In his colis dividendis Codicem optimum *Kingius* expressit, in ple-
ris-

Venisti populo cum gemitu ferens,
Pennis altivolis, unguibus efferis,
Tunc cùm luctifici carminis artibus,
Exercens furias & scelus horridum,
Qua Dirce vitreo flumine labitur,

In

ξι τοῖς ὠμὰ τὰ κρέα ἁρπάζουσι πρὸς σίτησιν. ἥτις πεδαίρουσα τοὺς νέους, ἀπὸ τῆς γῆς εἰς ὕψος αἴρουσα ποτὲ ἐκ τῶν τόπων τῆς Δίρκης,

περιῆ-

risque deinceps Metrici veteris notis adiutus; utroque destitutus adiumento *Battierius* nonnunquam veram versuum rationem detexit: in his *Kingium* sequor: versus aliquot sequentes sic olim in Edd. perperam dividebantur: 6 Φοιτᾶσι πτεροῖς/ 7 Χαλαῖσι τ' ὠμοσίτοις/ 8 Διρκαίων ἅ ποτ' ἐκ τό/ 9 πων νέους πεδαίρου/ 10 Σ' ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν —— Quae tum sequebantur, septem cola iam olim emendate posita legebantur.

Vs. 1034, 35 —— νέους πεδαίρουσ' Ἄλυρον ἀμφὶ μοῦσαν] *Euripidea* rectius omisisset Ill. *Ez. Spanhemius* ad *Callimachi* h. in Del. v. 304, p. 510. Ἄλυρος μοῦσα nihil est aliud quam *triste carmen* Sphingis, ἄμουσος ᾠδὴ, supra venisse dicitur v. 814, ἀμουσοτάταισι σὺν ᾠδαῖς. vid. ad Vs. 50 notata. —— *Carmina lugubria*, sive *threni*, ὕμνοι dicuntur ἄλυροι in *Euripidis* Alc. v. 447. conf. Helena v. 185. Iphigen. Taur. v. 146. *Sophocles* Oed. in Col. v. 1219. *Alexis* Olynthio apud *Athen.* 11, p. 55. A, Φθεγγοὺς ἀλύρους θρηνῶμεν. Quod hic *Euripides* πεδαίρειν, supra dixerat φέρειν αἰθέρος εἰς ἄβατον φῶς v. 816. tantumdem enim valet ac μετέωρον αἴρειν. Verbum est Aeolicum, neque a *Sophocle* potuit vel ab *Euripide* praeterquam in choro collocari vel in trochaicis. In *Euripidis* Herc. Fur. v. 819, pro Μηδεὶς πίδαιρε κῶλον, —— corrigendum suspicor: Μηδείς γ' ἔπαιρε κῶλον. Sic in Heraclid. v. 728, Λαιῷ τ' ἔπαιρε πῆχυν, εὐθύνων πόδα. *Aeschylus*, in senariis, Doricis istiusmodi formis & Aeolicis non abstinet; cui pro μετάρσιος adhibetur πεδάρσιος in Prometh. v. 269, 709, 915. *Hesychius*: Πεδάορον, μετέωρον. ipsius corrige Grammatici peccatum scribendo Πέδαορον. *Alcaeo* tribuitur πεδάορον in *Apollon.* de Pronomin. p. 430. B. scribi debuerat πεδάορον. Aeolicum πέδα saepenumero latet, in παῖδα transmutatum a libra-

riis;

10 Ὀλομέναν τ' Ἐρινύν
11 Ἔφερες, ἔφερες ἄχεα πατρίδι
12 Φόνια· φόνιος ἐκ θεῶν,
13 Ὃς τάδ' ἦν ὁ πράξας.
14 Ἰάλεμοι δὲ ματέρων,
15 Ἰάλεμοι δὲ παρθένων
16 Ἐςέναζον οἴκοις,
17 Ἰήιον βοὰν, βοὰν,
18 Ἰήιον μέλος, μέλος.
19 Ἄλλος ἄλλ' ἐπωττότυζε
20 Δια-

περιῆγες καὶ περιέφερες ἄναυλον καὶ ἀνήδονον ᾠδὴν, λέγω φόνους καὶ λύπας ταῖς Θήβαις. ὁ ἐκ θεῶν ταῦτα πράξας, αὐτὸς φόνιος ἦν. αἱ δὲ ἰάλεμοι τῶν παρθένων, καὶ τῶν μητέρων, ἐςέ-

riis: vid. *H. Stephan.* Epist. ad *Thom. Redingerum* praefixa Comment. de Dial. Att. sub finem: *If. Casaub.* Anim. in *Athen.* p. 711, & p. 983. *Iof. Scaliger* in *Phryn.* p. 136. turpe vitium e *Sapphus* fragm. XXVII, a *Wolfio* facile potuerat eximi.

Vs. 1043 Ἰήιον βοὰν, βοὰν] Hic semel βοὰν, ut in sequente colo μέλος legebatur in Edd. & in Codicibus, ut opinor, plerisque; certe Leidd. Flor. Cant. *Grotius* tamen in Parisinis vocabula bis posita videtur reperisse, sicut in uno saltem Anglicorum *Kingius*. Bis erat in Edd. praeterea Ἤιον Ἰήιον iam vulgarat *Grotius*, atque in Schedis ita posuerat *Battierius*: Ἰήιον est & in duobus Leid. *Hesych.* Ἰήιος —— καὶ θρῆνον σημαίνει, ὡς Σοφοκλῆς Τρωίλῳ. Caeterum haec duo cola, quod Scholiasta scribit Metricus, ἐλλιπῆ ὄντα πρὸς τὰ τῆς ἀντιστροφῆς ἀνεπληρώθη παρ' ἐμοῦ ὁμοίαις λέξεσι. Versus in choricis cantilenis corruperunt saepenumero librarii, dum voces omittunt, quae fuerant eaedem repetendae. Hoc mendarum genus late patet.

Vs. 1045, 19 Ἄλλος ἄλλ' ἐπωττότυζε] Duas voces aliter scriptas

In ſublime ferens corpora de ſolo
Cadmeis ſtrueres ſata nepotibus.
Heu crudelis erat, quisquis erat deûm,
Cui paſci innumeris ſuave doloribus.
Hinc matrum lachrimas triſte querentium,
Hinc planctus licuit cernere virginum:
Hinc mœſtis reſonans tibia cantibus,
Nunc hanc, nunc aliam perſtrepuit domum.
Sed

ἐςέναζον ἐν τοῖς οἴκοις, πενθῦσαι αἱ μὲν τὰ τέκνα, αἱ δὲ τὺς ἀδελφοὺς, θρηνητικὴν βοήν. ἄλλος ἄλλην ἐθρήνει.

ó

tas exhibui, quam erant in Editionibus: ante *Kingium* tanquam trochaicum tetrametrum catalecticum vulgarant uno ductu: Ἄλλος ἄλλαν ἐπωτότυζε διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν. *Battierius* in Schedis: „ *ut verſus, qui eſt* „ *trochaicus tetrameter* καταληκτος, „ *quinto pede habens tribrachyn,* „ *ſit integer, ſcribe:* Ἄλλος ἄλλ' „ ἐπωτότυζε. „ — *Kingius* haec ad ductum metrici ſeparavit in duo cola 19 Ἄλλος ἄλλοι ἐπωτότυζε / 20 Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν. ſed in notis eorum primum, ut Trochaicum evadat purum, ſic ſuſpicatur emendandum: Ἄλλος ἄλλοι ὀτότυζε. Mihi ſic placuit ἄλλ', (ἄλλο, nempe μέλος Ἰήϊον· vel ἄλλα, *alia:*) hoc ut non dubitarim ſine Codicum conſenſu recipere, qui praepoſitionem verbo conſtanter addebant. In ἐπωτότυζε litera fuerat ab Editoribus omiſſa, quam non negligendam duxi; quum duo Leidenſes ſubminiſtrarent ἐπωττότυζε. in altero ſupra ſcriptum ἔκλαιε· in altero B, ἐνχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀτοτοί. In *Aeſchyli* Agam. v. 1083 ἀνωττότυξας vel ἀνωτότυξας iure tuetur Cl. *Abreſch.* Anim. p. 369. Quod *Henr. Stephano* venerat in mentem, ἀνολόλυξας praefert in iſto verſu Tragici *Scholiaſtes* in Phoen. *Eurip.* v. 1635.

Vs.

20 Διαδοχαῖς ἀνὰ πτόλιν.
21 Βροντᾷ δὲ στεναγμὸς
22 Ἰαχά τ᾽ ἦν ὅμοιος, ὅτε
23 Πόλεως ἀφανίσειεν
24 Ἁ πτεροῦσσα παρθένος τιν᾽ ἀνδρῶν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1 Χρόνῳ δ᾽ ἔβα Πυθίαις ἀποστολαῖσιν
2 Οἰδίπους ὁ τλάμων
3 Θηβαίαν τάνδε γᾶν,
4 Τότ᾽ ἄσμενος, πάλιν δ᾽ ἄχη
5 Ματρὶ γὰρ γάμους δυσγάμους τάλας,
6 Καλλίνικος ὢν αἰνιγμάτων,
7 Συνάπτει· μιαίνει δὲ πτόλιν.

8 Δι᾽

ὁ στεναγμὸς δὲ καὶ ἡ ἠχὴ βροντῇ ὑπῆρχεν ὅμοιος, ὅταν ἀναρπάσειεν ἡ Σφίγξ ἀπὸ τῆς πόλεως τινὰ τῶν ἀνδρῶν, θρῆνος καὶ βοὴ ἐγένετο. Χρόνῳ δὲ ὕστερον ἔβη ὁ ἄθλιος Οἰδίπους εἰς τήνδε τὴν Θηβαίων γῆν, ἐν ἀποστολαῖς Πυθίαις, καὶ ταῖς τοῦ Πυθίου. ἀσμένοις, καὶ χαίρουσι τοῖς Θηβαίοις τότε, διὰ τὸ θανατῶσαι τὴν Σφίγγα, πάλιν

Vs. 1047, 48 Βροντᾷ δὲ στεναγμὸς/ Ἰαχά τ᾽ ἦν ὅμοιος, ὅτε] Ultimum ὅτε, quod ante *Kingium* *Grotius* receperat in vicem vocis Ὁπότε, quam Codices retinent Leidd. *Kingius* primus ſua ſede collocavit in colo 22. Idem ille, pro Ἰαχᾷ, poſuit caſum rectum: στεναγμὸς & ἰαχὰ adſimilantur Βροντᾷ· Mſ. Leid. B, ἰαχή τ᾽ ἦν ὅ. veſtigium genuinae lectionis ſervat Cod. Flor. in quo legitur ἰσχά τ᾽ ἦν ὅμοιος. frequens hoc mendae genus animadvertiſſe profuit *Moſcho*, cuius Carm. III, v. 40, pro ἴσχετο, repoſitum ἴαχε in duobus Mſſ. reperiri monuit Celeb. *D'Orvillius* in *Charit*. p. 252. conf. Clariſſ. *Schraderus* in *Muſaeum* p. 86. & *Iacob. Merrick* ad *Tryphiod*. v. 257.

Vs. 1053 Τότ᾽ ἄσμενος, πάλιν δ᾽ ἄχη]

Sed tunc præcipue, quando aliquem fera
Raptum de populi viſibus abſtulit,
Surrexit ſubitus clamor in æthera,
Qualis, fulmineæ cùm volitant faces,
Mugitus mediis nubibus intonat.

ANTISTROPHE.

Tandem à fatidico miſſus Apolline
Thebas ille miſer contigit OEdipus,
Tunc gratus populo, poſt iterum gravis.
Namque ille expliciti præmia carminis
Maternos thalamos neſcius accipit,
Vrbi Amphioniæ triſte piaculum.
Hic prolem furiis exagitans ſuam,

Au-

λιν δὲ καὶ ὕϛερον ἄχη ὑπῆρξε διὰ τὰς γεγενημένας ἀπ' αὐτȣ̃ συμφορᾶς· καλλίνικος δὲ καὶ νικητὴς ὢν τῶν τῆς Σφιγγὸς αἰνιγμάτων, συνάπτει ὁ τάλας τῇ μητρὶ γάμȣς δυσγάμȣς, (παρανομώτατοι γὰρ) μιαίνει δὲ καὶ μολύνει ἐκ τῆς τοιαύτης παρανόμȣ συναφῆς τὴν πόλιν.

ἀ-

ἄχη] Ad verſum in Strophe, prouti fuit e Codd. reſtitutus, hic reſpondebit, ſi literam demas: Τότ' ἄσμενος· πάλιν ἄχη. ſive legas, πάλιν ἄχθος. *Schol.* Τότε μὲν ἄσμενος, ἀντὶ τȣ̃ ἡδὺς· πάλιν δὲ, ἤτοι ὕϛερον, ἄχη συνάπτει. Ut primis vocibus μὲν, ſic ſequentibus δ' interſeruerant Grammatici. Pro ἀσμένοις, e Cod. Cant. *Barneſ.* dedit ἄσμενος· hoc Leidenſes etiam libri praeferunt; & in ſequenti verſu, quem *Kingius* delevit, articulum.

Vs. 1055 Καλλίνικος ὢν αἰνιγμάτων] Tria cola *Kingius* in duo contraxit; nam ſic iſthaec erant collocata: 6 Καλλίνικος ὢν, 7 Αἰνιγμάτων, συνάπτει· 8 Μιαίνει δὲ πόλιν. ultimum idem ille mutarat in πτόλιν, in his etiam Regium Codicem ſequutus.

Δι' αἱμάτων δ' ἀμείβει
Μυσαρὸν εἰς ἀγῶνα,
Καταβαλὼν ἀραῖσι
Τέκεα μέλεος· Ἀγάμεθ', ἀγάμεθ'·
Ὃς ἐπὶ θάνατον οἴχεται
Γᾶς ὑπὲρ πατρῴας,
Κρέοντι μὲν λιπὼν γόους,
Τὰ δ' ἑπτάπυργα κλεῖθρα γᾶς
Καλλίνικα θήσων.
Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες,

18 Γε-

ἀμείβει δὲ καὶ διέρχεται τὴν πόλιν δι' αἱμάτων καὶ διὰ φόνων καταβαλὼν ὁ μέλεος τὰ τέκνα ἐν ἀραῖς εἰς ἀγῶνα μυσαρὸν καὶ βδελυρὸν, καὶ ἀδελφοκτόνον. καταρασάμενος γὰρ τοῖς παισὶ δι' αἵματος τὴν ἀρχὴν λαχεῖν εἰς πόλεμόν τε συνῆψε, δι' οὗ πολὺς φόνος, καὶ κινδυνεύουσιν ὑπ' ἀλλήλων καὶ αὐτοὶ φονευθῆναι. καὶ θαυμάζομεν σφόδρα (ὁ γὰρ τῶν ὀνομάτων τούτων διπλασιασμὸς ὑπερβολὴν θαύματος δηλοῖ) τὸν Κρέον-

Vs. 1061 —— Ἀγάμεθ' ἀγάμεθ', 12 Ὃς —] Literam versui noxiam in ἀγάμεθα *Kingius* omisit, etiam ablatam a *Battierio*. Versuum huius antistrophes 14, & 15, perversam hanc in Flor. Cod. lectionem invenerat *Is. Vossius*: Γᾶς· γόους ὑπὲρ πατρῴας / Κρέοντι λιπὼν γόνος. quod saepius evenit, mendosae vocis correctionem, in margine Codicis vetusti positam, illa quoque relicta, in contextum librarius intulit loco non suo. Chori praeiudicium Euripideus Creon adfirmat v. 1323, Ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν, Τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί. apud *Diodor. Sic.* T. 1, p. 557, 30, Nicolaus Syracus. de filiis, qui ceciderant pugnantes: ἐκείνους μὲν μακαρίζω, τὸν ἐμαυτοῦ δὲ βίον ἐλεῶ. Praeivit *Homer*. Il. Δ, 197. τῷ μὲν κλέος, ἄμμι δὲ πένθος.

Vs. 1067 Γενοίμεθ' ὧδε ματέρες,] Sic e Cant. Cod. *Barnesius* edidit, ut e Parisinis posuerat *Gro-*

Audita nimium cœlitibus prece,
Alternum docuit quærere ſanguinem.
Te fas perpetuis laudibus, ô puer,
Tolli pro patria non timidum mori.
Tu patri gemitum, ſed decus inclitum
Tu ſeptemgeminis turribus adferes.
Et nos ô utinam læta beet dies
Tam forti faciens prole puerperas.

Pal-

Κρέοντος υἱὸν Μενοικέα, ὅςις οἴχεται καὶ ἐπορεύθη ἐπὶ θάνατον αὐτόχειρα ὑπὲρ πατρῴας γῆς, λιπὼν μὲν καὶ καταλείψας τῷ αὐτοῦ πατρὶ Κρέοντι γόους (ἀπαραμύθητα γὰρ ςενάζει δι' αὐτὸν) θήσων δὲ τὰ ἑπτάπυργα κλεῖθρα τῆς γῆς καλλίνικα, τουτέςι τὴν ἑπτὰ πύργους ἔχουσαν πόλιν τῶν Θηβαίων νικῆσαι ποιήσων, ὡς ἔφη ὁ μάντις. ὑπάρξαιμεν εὔτεκνοι μητέρες ἆδε, καὶ οὕτως,

τουτ-

Grotius; his concinunt duo Leidd. & Flor. Veterum erat Edd. lectio: Γενοίμεθα δ' ὧδε ματέρες. Nam. Battierius haec ſcribit: „Verſus eſſe debent trochaici dimetri catalectici: itaque „ſic ſcribendi: Γενοίμεθ' ὧδε μὲν / „Γενοίμεθ' εὔτεκνοι. quae εὔτεκνος fit, „utique mater erit: itaque ματέρες „neutiquam eſſet apte poſitum. „φίλαι etiam extrinſecus inſertum „& ejiciendum eſſe patet ex eo, „quod non ſe invicem alloquantur, ſed potius omnis ille chorus puellarum a Pallade illud „optet, ut tam nobiles liberos „aliquando gignant: Γενοίμεθ' „εὔτεκνοι, Παλλὰς —— & Schol. „ὡς παρθένοι δὲ παρθένῳ θεῷ εὔχονται." Battierium partim quidem decepit vulgata lectio verſuum Strophes 18, 19 Ἤιον βοὰν / Ἤιον μέλος· ab ipſo mutata in Ἰήιον βοὰν / Ἰήιον μέλος. Ultima quae notat, minime ſpernenda, monſtrant non eiiciendam, perverſe tamen ſcriptam vocem φίλαι, o amicae.

Vs-

Γενοίμεθ' εὔτεκνοι, Φίλα
Παλλὰς, ἃ δράκοντος αἷμα
Λιθόβολον κατείργασαι,
Καδμείαν μέριμναν
Ὁρμήσασ' ἐπ' ἔργον, ὅθεν
Ἐπέσσυτο τάνδε γᾶν
Ἁρπαγαῖσι δαιμόνων τις ἄτα.

ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΟΚΑΣΤΗ, ΧΟΡΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΑΓΓ. Ὠὴ, τίς ἐν πύλαισι δωμάτων κυρεῖ;
Ἀνοίγετ', ἐκπορεύετ' Ἰοκάςην δόμων,

Ὠὴ

τουτέςι τοιούτους παῖδας ποιήσαιμεν, ὡς ὑπὲρ τῆς πατρίδος ἢν δέῃ εἰς θάνατον ἑαυτὰς ἑκόντας διδόναι. γενοίμεθα, ὦ Ἀθηνᾶ, ἥτις κατειργάσω καὶ ἔπραξας αἷμα καὶ Φόνον διὰ λίθȣ βολῆς γενόμενον τȣ̃ ἐν Δίρκῃ δράκοντος, πῶς δὲ τȣ̃το ἐποίησας; ὁρμήσασα ἐπὶ τοῦτο τὸ ἔργον, ἤτοι τὸν Φόνον, τὴν Καδμείαν μέριμναν, τȣτέςι παρακινήσασα τὸν

Κά-

Vs. 1068, 69 —— φίλα Παλλὰς,] *Cara Pallas*. Coniecturae, ni fallor, poenituiſſet *Battierium*, ſi, quam *Kingio* ferimus acceptam, lectionem vidiſſet egregiam: non itaque comites alloquitur Phoeniſſa, ſed Minervam, quae noti facinoris Cadmo fuerat auctor. Videtur illam lectionem in Reg. Cod. reperiſſe *Kingius*, quam Leidenſes etiam duo Codd. repraeſentant; in eorum altero α vocis φίλα literae Doricae communis η erat ſuperſcripta. φίλη Παλλὰς erat in Cant.

Vs. 1069 —— ἃ δράκοντος αἷμα/ Λιθόβολον κατείργασαι,] Ultimum κατείργασαι, pro κατειργάσω, duo Codices praebuerunt Leidenſes & Cant. dignum quod in contextum reciperetur: ab

il-

Pallas ſancta fave, ſi monitis tuis
Olim marmoreo vulnere ſaucius
Cadmeis manibus procubuit draco:
Vnde iræ ſuperûm perpetuis malis
Vaſtant Labdaciam domum.

NVNCIVS, IOCASTA, CHORVS, ANTIGONE.

I A M B I.

[*Act.* IV. *Epiſodii pars* III.]

NVN. Eho quis intra ſe domus portas tenet?
Valvæ pateſcant: veniat Iocaſte foras.
Ge-

Κάδμου μεριμνῆσαι τὸν κατὰ τοῦ δράκοντος φόνον. ἀφ' ἧς αἰτίας, λέγω δὲ τῆς τοῦ δράκοντος ἀπωλείας, ὥρμησεν εἰς τήνδε τὴν γῆν τις δαιμόνων βλάβη ἐν ἁρπαγαῖς. τουτέστιν ὀργισθεὶς ὁ Ἄρης ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ τοῦ δράκοντος, ἐπήγαγε τὴν Σφίγγα Θηβαίοις, ταύτην γὰρ ἄτην δαιμόνων λέγει.

illis fuerat mutatum, qui non animadverterant, κατείργαται idem ac κατειργάσατο ſignificare. Ab Ionibus & Atticis εἴργασμαι ſaepe ponitur pro εἰργασάμην, *feci*, etiam apud *Euripiden*; Med. v. 293, *me ſaepius* Ἔβλαψε δόξα, (γλῶσσα legitur apud *Stobaeum* p. 217) μεγάλα τ' εἴργασται κακά. Hippol. v. 284, Εἰς πάντ' (πᾶν Flor. Cod.) ἀφῖγμαι, κοὐδὲν εἴργασ-

βρα-

μαι πλέον. Iphig. in Aul. v. 468. Γήμας ὁ Πριάμου παῖς μ', ὃς εἴργασται τάδε. Huius uſus ignoratio veterum loca quaedam obſcuravit, hic non illuminanda. —— Qui κατείργασται recte reſtitutum fatebuntur, praeterea mecum forſan in id conſentient, δράκοντος αἷμα minus commode λιθόβολον dici, corrigendumque potius: ὃ δράκοντος αἷμα λιθοβόλου κατείρ-

Ὠὴ μάλ' αὖθις· διὰ μακροῦ μὲν, ἀλλ' ὅμως
Ἔξελθ', ἄκουσον, Οἰδίπου κλεινὴ δάμαρ,
Λήξασ' ὀδυρμῶν, πενθίμων τε δακρύων.
ΙΟΚ. Ὦ φίλτατ', ἦ που ξυμφορὰν ἥκεις φέρων,
Ἐτεοκλέους θανόντος, οὗ παρ' ἀσπίδα
Βέβηκας αἰεὶ, πολεμίων εἴργων βέλη;
Τί μοι πόθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος;

Τέ-

βραδέως μὲν ἐξέρχῃ, ἀλλ' ὅμως δὲ ἔξελθε, καὶ ἄκουσον, ἔνδοξε γυνὴ τοῦ

τείργασαι. *quae, Cadmum ad illud opus cohortata, Draconis lapidibus icti caedem perfecisti.* Sicut Διόβολος idem ac Διόβλητος, ita λιθόβολος idem ac λιθόβλητος.

Vs. 1080 —— οὗ παρ' ἀσπίδα Βέβηκας αἰεὶ,] *Kingium* miror, qui, postquam vulgarat, οὗ παρ' ἀσπίδα —— *nonne ad clypeum Adstabas semper?* sic scribit in notis: " *Legitur etiam* οὗ παρ' ἀσ-„ πίδα, cuius ad clypeum, *ut* „ *intelligant auditores, quis in*„ *gressus sit; nimirum Eteoclis* „ *armiger.* „ Dixisse debuerat, quam repudiavit, omnium Editionum esse lectionem, Codicum quoque nonnullorum saltem; si vel alterum in aliis invenerit: mea sententia lectio vulgata non cadit in dubitationem: οὗ περ ἀσπίδα perperam legitur in Cod. Flor. Ὑπασπιστοῦ munus his *Euripidae* verbis exponi monuit *Blasius Caryophilus* de Vet. Clypeis p. 81. Sunt sanequam ad sensum explendum adeo necessaria, prorsus ut huc non congruat adnotatio *Scholiastis*: Οὗ παρ' ἀσπίδα βέβηκας] Ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται οὗτος ὁ στίχος· ni fallor, olim ad versum 1082 adposita: sola matrem decere videbatur de filio sollicitudo: Τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμὸς, σήμαινέ μοι. Quae secundum *Scholiasten*, si recte coniicio, deerant in exemplaribus non paucis, Τί μοι πόθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος, *Euripidea* tamen mea quidem opinione, non miror si nonnullis hac in sede displicuerint.

Vs. 1082 Τί μοι πόθ' ἥκεις καινὸν ἀγγελῶν ἔπος] In omnibus Editionibus, ne *Kingiana* quidem excepta, legebatur ἥκεις —— ἀγγέλλων· Leidensium Codicum recepi scripturam ἥκεις —— ἀγγελῶν· quam alios etiam Codices repraesentare non dubito, Cantabrigiensem exhibere monuit

Pier-

Generoſa coniunx OEdipi, ſerò licet,
Procede tandem: pone mœſtitiam gravem,
Longosque fletus, ut quod exponam audias.
Quam vereor, heu, ne nuntium triſtem feras
Eteocle cæſo, cuius ad lævum latus
Adſtare telis hoſtium arcendis ſoles.
Age dic quid agitur? prome quid portes novi.
Vi-

τοῦ Οἰδίποδος, παυσαμένη τῶν θρηνωδῶν δακρύων.

εὐ-

Pierſius, e quo *Barneſius* ἀγγελῶν enotarat, altero praetermiſſo: nec tamen ἥκεις ſperni debebat. mihi quidem non magis placet quod *Euripidis Scholiaſta* ſcribit ad initium Hecubae, quam *Henr. Stephano* in App. de D. A. p. 141. vere tamen *Thomam Mag.* ſcripſiſſe iudico: τὸ Ἧκον, κοινότερον· praeſens tempus ἥκω frequentabant Attici, rarius uſurpantes praeteritum imperfectum ἧκον, quod tempus huic quoque verſui non convenit: nemo mihi *D'Orvillio* obſervata velim obiiciat ex Animadv. in *Charit.* p. 37. quae firmant potius quod dicebam, quam labefactant. Ἀγγελῶν procul dubio genuinum eſt: ab hac forſan lectione *Kingium* abalienavit ἥκεις φέρων, verſu 1079. Sed nonnihil eſt duarum locutionum diverſa ratio: Ἥκω φέρων frequentiſſimum: ſupra notatis in Vs. 257, multa, ſi quis requireret, adiici poſſent. Sed, praeterquam in iſta forma loquendi, qua res ante praeſens adeſt, quam loquatur, qui eam attulit, verbis veniendi participii futurum tempus adiungi ſolet. Exempla quaedam idonea lectionem noſtram extra dubitationem collocabunt: *Euripides* Androm. v. 1070, Οἵας ὁ τλήμων ἀγγελῶν ἥκω τύχας; Suppl. v. 534, 48, Ἥκω —— Νίκην τε Θησέως ἀγγελῶν. Hec. v. 216, 17. ἔρχεται —— σημανῶν. Iphig. Taur. v. 237, Βουφορβὸς ἥκει σημανῶν τί σοι νέον. Rheſ. v. 268, Ἥκειν ἔοικας ἀγγελῶν· ſaepius alibi, nunquam aliter, *Euripides*. *Aeſchylus* Prom. v. 942, Πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε. Choeph. v. 708, ἦλθεν ἂν τάδ' ἀγγελῶν. *Ariſtoph.* Equit. v. 1069. Theſmoph. v. 586, Ἥκω φράσων τοῦτ', ἀγγελῶν θ' ὑμῖν. v. 602, ἦλθεν ἀγγελῶν· quod poſtremum *Lycophroni* reſtituendum arbitror v. 1467. eorum

Τέθνηκεν, ἢ ζῇ παῖς ἐμός; σήμαινέ μοι.
ΑΓΓ. Ζῇ· μὴ τρέσῃς τόδ', ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου.
ΙΟΚ. Τί δ', ἑπτάπυργοι πῶς ἔχουσι περιβολαί;
ΑΓΓ. Ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις.
ΙΟΚ. Ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορός;
ΑΓΓ. Ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν· ἀλλ' ὁ Καδμείων Ἄρης
Κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.
ΙΟΚ. Ἓν εἰπὲ πρὸς θεῶν, εἴ τι Πολυνείκους πέρι
Οἶσθ', ὡς μέλει μοι καὶ τόδ', εἰ λεύσσει φάος.
ΑΓΓ. Ζῇ σοι ξυνωρὶς εἰς τόδ' ἡμέρας τέκνων.
ΙΟΚ. Εὐδαιμονοίης· πῶς γὰρ Ἀργείων δόρυ
Πυλῶν ἀπεστήσασθε πυργηρούμενοι;

Λέ-

εὐτυχοίης λέξον δέ, πῶς τὰς Ἀργείους ἀπὸ τῶν πυλῶν ἀπεδιώξατε

πε-

rum prius, ἥκω vel ἔρχομαι φρεάτων, five λέξων, Ionibus & Atticis frequentiſſimum eſt. *Aeſchylus* Supplic. v. 531, Ἐγὼ δὲ ταῦτα πορσυνῶν ἐλεύσομαι. ſic pro πορσύνων ſcribendum verſus etiam modulus indicat: τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ὑνω ῥήματα ἐπὶ τοῦ μέλλοντος ἀεὶ βραχὺ τὸ δίχρονον ἔχουσι, *Schol. Theocr.* in Eid. 11, v. 3. In *Sophoclis* Antig. v. 248, pro σημαίνων, σημανῶν legendum; & in *Antiphanis* verſu apud *Athen.* 1, p. 15. A. Φαινίνδα παίσων ἦει ἐς Φαινίσιν.

Vs. 1084 —— ὥς σ' ἀπαλλάξω φόβου] Pronomen in Editionibus omiſſum *Barneſius* repoſuit; quod Leidenſium Codicum alter exhibet, omittit alter. *Eurip.* Supplic. v. 497, ἥν σ' ἀπαλλάξῃ πόνου.

Vs. 1085 — ἑπτάπυργοι —— περιβολαί.] *Vela* recte dixit *Euripides* in Ion. v. 1133, περιβολὰς σκηνωμάτων· navium vero *ſeptum* περίβολον νεωρίων, Helenae v. 1546. *Septa* templorum, urbium *muri* paſſim περίβολοι vocantur; quod noſtro forte quis verſu praeferat. Hoc certe reſtituendum in *Platonis* Timaeo p. 73. D. *oſſa* dixerat *Timaeus Locrus* de Anima mundi p. 557, μυελῶν (malim μυελῷ) περιφράγματα. *Platoni* Deus dicitur σίγασμα μὲν αὐτῷ (τῷ μυελῷ) πρῶτον ξυμπηγνὺς

πε-

Vivatne natus, an nece occiderit, doce.
NVN. Vivit, nec ista parte quod metuis latet.
IOC. Quid turrium septena propugnacula?
NVN. Stant urbe salva: nulla pars muri labat.
IOC. Tentata iamne est Martis Argolici alea?
NVN. Factum est periclum. sed Mycenæam manum
Cadmea vicit, quod dei vertant bene.
IOC. Sed una restat cura Polynice super:
Hoc adde quæso: vesciturne auris adhuc?
NVN. Par liberorum possides hunc in diem.
IOC. Ita sis beatus. ede, quæ vis turribus
Deiecta propulsavit Argivûm agmina,
Do-

περικυκλούμενοι ὑπ' ἐκείνων,

περίβολον ἐστῖνον· vulgatur περὶ ὅλον, ὀστῖνον. genuinum est, quod dicebam: *Plato* paulo post p. 74. A. λιθοειδεῖ περιβόλῳ ξυνέφραξεν.

Vs. 1086 Ἐστᾶσ' ἄθραυστοι, κοὐκ ἀνήρπασται πόλις] Quia loquuntur de Thebis, e Graeciae gremio veluti raptis, ἀνήρπασαι hoc forsan *Euripidis* versu derivarunt *Aeschines* & *Dinarchus*, quorum loca confert & illuminat eruditissime Celeberr. *P. Wesselingius* ad *Diodor. Sic.* XIII, p. 585. n. 24. illi quidem accommodatius: πόλις —— ἐκ μέσης τῆς Ἑλλάδος ἀνήρπασαι· quam *Euripides* hic, & in Helenae v. 757, de Troia: πόλις

ὅ-
ἀνήρπασαι μάτην. conf. Clariss. *D'Orvill.* Animadv. in *Chariton.* p. 318, & p. 416.

Vs. 1091 -- μέλει μοι καὶ τόδ',] Quod *Battierio* venerat in mentem, in altero Leidensium legebatur τοῦδ'· hoc, ortum e nota Grammatici, senarium pessumdat: recte *Thomas Mag.* Μέλει μοι τοῦδε, καὶ μέλει μοι τόδε, φαμέν. —— Cum versu sequenti comparandus ex *Aeschyli* septem advers. Thebas v. 21, Καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός.

Vs. 1094 —— πυργηρούμενοι.] Verbum ab *Aeschylo* mutuatus, qui Theb. v. 22. Χρόνον γὰρ ἤδη τεῖ-

Λέξον, γέροντα τυφλὸν ὡς κατὰ στέγας
Ἐλθοῦσα τέρψω, τῆσδε γῆς σεσωσμένης.

ΑΓΓ. Ἐπεὶ Κρέοντος παῖς, ὁ γῆς ὑπερθανὼν,
Πύργων ἐπ' ἄκρων στὰς, μελάνδετον ξίφος
Λαιμὸν διῆκε, τῇδε γῇ σωτήριον,
Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ, καὶ λοχαγέτας
Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, φύλακας Ἀργείου δορὸς,
Σὸς παῖς, ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις
Ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι,
Ὡς τῷ νοσοῦντι τειχέων εἴη δορὸς

Ἀλ-

ὄκως εἰσελθῦσα εὐφράνω τὸν τυφλὸν Οἰδίποδα, τῆς γῆς ταύτης φυλατ-

τόνδε πυργηρυμένοις Καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ. bis etiam adhibuit *Eurip.* in Oreste v. 760. Ὡσπερεὶ πόλις πρὸς ἐχθρῶν, σῶμα πυργηρύμεθα. v. 1574. Δόμων δ' ἐπ' ἄκρων τῶνδε πυργηρυμένας· hoc in loco de tribus Codd. Leid. duo praeferunt πυργυρυμένας, in altero Codex B exhibet πυργυρύμεθα. hanc forte diversam lectionem, memoratam *H. Stephano* Thes. L. G. T. III, p. 635. F. enotarat *Hesychius*, ubi legitur: Πυργηρύμεθα, ἐντὸς ἐσμὲν τῶν πύργων, ὡ τολμῶμεν ἐξιέναι. γράφεται δὲ (καὶ) πυργιύμεθα· quinimo πυργυρύμεθα.

Vs. 1099 —— ξίφος Λαιμὸν διῆκε,] *Ios. Barnesius* Λαιμῶν evulgavit ex Cod. Cant. in notis, λαιμὸν, inquit, *prius legebatur in impressis misero errore.* Si dicendus est error, hac etiam opera propagabitur: Λαιμὸν διῆκε recte dici quis tandem Graece doctus ignorat? infra legitur v. 1406. στέρνα Πολυνείκους βίᾳ Διῆκε λόγχην. supra v. 26. Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον. *Aeschylus* Pers. v. 505. Μέσον πόρον διῆκε. *Eurip.* Ion. v. 1037. Κἄνπερ διέλθῃ λαιμόν. dantur huius generis centena; quae minus attendens *Battierius* Λαιμοῦ διῆκε censuerat corrigendum: hoc non spernerem, si Codices praeferrent; sed Flor. & Leidenses cum Edd. hic vetustis conspirant.

Vs. 1099 τῇδε γῇ σωτήριον] Ex Anglicis Codicibus restituit *Kingius*, quibus duo Leidenses accedunt: quod antea vulgabatur,

Domum reverſa mox ego ut cæco ſeni
Solatium ingens urbe ſervata adferam.
NVN. Poſtquam Menœceus morte decreta ferox
Stans arce ſumma gutturis nigrum cavo
Adegit enſem, patriæ auxilium ſuæ,
Septena fortis filius locat agmina
Contra Danaïdûm robur & totidem duces.
Cohors cohorti conſtitit contraria,
Et turma turmæ, ne procul vires forent
Si portio ulla mœnium fatiſceret.

Nec

λαττομένης.

tur, τῆςδε γῆς librario debetur, qui v. 1096, ſcripſerat: τῆςδε γῆς σεσωσμένης. ubi errore non diſſimili legebatur in Leid. B, τῆςδε γῆς ὑπερθανης· verſum nempe ſequentem finit γῆς ὑπερθανών· —— ſcripſit *Euripides* τῇδε γῇ σωτήριον· ſicut Phoen. v. 925, πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια. Heraclid. v. 406, Λόγια παλαιὰ, τῇδε γῇ σωτήρια. Oreſt. v. 1637, ναυτίλοις σωτήριος. *Aeſchyl.* Theb. v. 189, ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια.

Vs. 1101 Πύλας ἐφ' ἑπτὰ] *Battierius* Πύλαις legendum ſuſpicabatur: forte genuinum illud videretur, ſi cum ἔταξε haec eſſent coniungenda: ſed Eteocles Λόχους ἔνειμεν ἑπτὰ καὶ λοχαγίτας Πύλας ἐφ' ἑπτὰ, *ivit ad ſeptem portas,*

ἀλλ'

cohortes diſtributurus, quibus ſingulis ſuum ducem praeficeret.

Vs. 1102 —— ἐφέδρους θ' ἱππότας μὲν ἱππόταις Ἔταξ',] Praeter priores *Barneſius* etiam vulgavit: Σὸς παῖς ἐφέδρους· ἱππότας μὲν ἱππόταις Ἔταξ', veram dedit interpunctionem *Kingius*; ſed ante utrumque *Grotius* ediderat: Σὸς παῖς ἐφέδρους δ' ἱππ. mihi, loco τοῦ δ', θ' potius videbatur adoptandum. Primum Eteocles λόχους ἔνειμε, tum ſingulis peditum equitumque turmis ſuos ἐφέδρους conſtituit, ἱππότας μὲν ἱππόταις Ἔταξ', ὁπλίτας δ' ἀσπιδηφόροις ἔπι, ut, ſicubi prior turma deficeret, hi mox adeſſent, in illorum locum ſucceſſuri. In his noviſſimis vox vitioſe priſcis in

Edd.

Ἀλκή· δι᾽ ὀλίγου περγάμων ἀπ᾽ ὀρθίων
Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατὸν
Τευμησὸν ἐκλιπόντα· καὶ τάφρου πέλας

Δρό-

Edd. scripta, ἀσπιδοφόρους, duo decepit viros Eruditissimos, sed rerum veteris memoriae longe peritiores, quam Graeci sermonis.

Vs. 1105 Ἀλκή· δι᾽ ὀλίγου περγάμων ἀπ᾽ ὀρθίων] Priscam interpunctionem revocavi, quam immutavit *Grotius*, edendo: Ἀλκὴ δι᾽ ὀλίγου· περγάμων δ᾽ ἀπ᾽ ὀρθίων· *Grotium*, *Piersius*; hunc *Kingius*, sequutus est: uterque tamen dederunt e vett. Edd. περγάμων τ᾽ ἀπ᾽ ὀρθίων· haec *Battierius*: " *Scribe* περγάμων ἀπ᾽ ὀρθίων· ,, Πέργαμα *hic designat arcem* ,, *Thebarum vel alia urbis loca* ,, *in altum surgentia, unde pro-* ,, *spici poterant quae extra The-* ,, *bas agebantur: vel ipsa moenia* ,, *urbis Thebarum:* v. 1183, κατ᾽ ,, ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν· *Schol.* ,, *explicat* τῶν τειχῶν. " τ cum *Battierio* deleto, vera lectio videtur quam reposui: δι᾽ ὀλίγου, *post exiguam temporis intercapedinem*, περγάμων ἀπ᾽ ὀρθίων, *e summis arcibus*, (*Eurip.* Androm. v. 10. Ῥιφθέντα πύργων Ἀστυάνακτ᾽ ἀπ᾽ ὀρθίων.) Λεύκασπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν. Postrema hinc excitant *Schol.* in *Soph.* Antig. v. 107. & in Phoen. v. 1137.

Vs. 1107 Τευμησὸν ἐκλιπόντα.] Hanc nominis scripturam exhibet Leidensium Codicum alter: Τευμησὸν tamen, an Τευμησσὸν scribatur nihil interest, (vid. *Frid. Sylburgii* Praefat. ad *Pausan.* p. 921.) nisi quod illa prior antiquior videatur istius temporis pronuntiatio, quo nondum literae geminabantur. Τελμησὸν hoc in loco vulgarant *Aldus* & *Hervagius*; deinceps, quam in Scholiis invenerant, lectionem Τευμησσὸν in contextum intulerunt; sed ecce nobis *Kingium* Τελμησὸν revocantem, non e vetustis Edd. neque enim contulit, sed e Codd. ut in notis monuit, Τελμησὸν (sic & Leid. A, & August.) & Τελμισσὸν praeferentibus. Non in *Euripidae* duntaxat, sed & in aliis Codicibus eadem est in hoc montis, vel collis, Boeotii nomine scriptionis inconstantia. Quae Thebanorum arva *vulpes* infestarat *Teumesia*, saepenumero Τελμησία dicitur, velut in *Plutarchi* Gryllo p. 988. A. Τελμησίαν ἀλώπεκα, μέρμερον χρῆμα. *Teumesiam* vocat *Xylander*. *Palaephat.* c. VIII, τῆς Τελμησίας ἀλώπεκος meminit, ibidem memorans τὸν καλούμενον λόφον Τελμησσόν· qui aliis mons, λόφος etiam dictus

Nec mora, videmus turrium de culmine
Clipeis nitentes de iugis Teumessiis
Venire Danaos: iamque festino gradu
Ra-

ctus fuit *Antimacho*: hic enim ἐπὶ τοῦ Τευμησσοῦ· Ἔστι δέ τις ἠνεμόεις ὀλίγος λόφος. teste *Aristotele* Rhetor. III, p. 127, 20. & *Strabone*. Apud *Suidam* eadem est scripturae differentia, quam e *Strabonis* etiam Codd. enotarunt IX, p. 632. A. apud hunc tamen p. 627, B. legitur ὁ Τευμησσός, ὃν ἐκόσμησεν Ἀντίμαχος διὰ πολλῶν ἐπῶν. partem istorum ex *Antimachi* Thebaide versuum in *Steph. Byz.* nobis servarunt v. Τευμησσός· qua monti nomen inditum fabulatur *Antimachus*, quod Europae Iupiter Ἄντρον ἐνὶ σκιῇ τευμήσατο. hoc certe veterem firmat scriptionem: versum, quem *Stephanus* excitat, Εἰς Μυκαλησσὸν ἰὼν καὶ Τευμησσὸν λεχεποίην, esse *Homericum* ex hymno Apoll. 224. vidit *Lucas Holstenius*. Τευμησσοῦ δρυόεντος meminit *Nonnus* Dionys. IV, p. 142, 25. *Antonino Liberali* c. XLI, p. 326. vulpes dicitur ἐκ τοῦ Τευμησσοῦ καλοῦσα. Sub teste *Corinna* traditur in scholio Cod. Augustani in Phoen. v. 26, Oedipum ἀνελεῖν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν Τευμησσίαν ἀλώπεκα· in eiusdem Cod. Scholio ad nostrum v. 1107, ter legitur Τελμησσός. *Statius* in Thebaide sibi constat in genuina scriptione, plerumque tamen in Edd. *Statii* legitur perperam cum adspiratione *Theumesus* & *Theumesius* Theb. I, 485. II, 331, 383, 624. IV, 85, 372. VIII, 344. XII, 52. Illud vix in animum induco, ut in alteram scripturam, quam passim damnant viri Docti, librarios quasi de compacto crederem conspirasse; mihi potius diversa nominis pronuntiatio videtur auctoribus ipsis imputanda: montem scilicet Boeotiae genuino nomine dictum puto Τευμησσὸν, & Τευμησσὸν, deinceps autem aliam etiam invaluisse nominis istius pronuntiationem Τελμησσὸν & Τελμησσόν. Ut in nominibus hominum propriis, sic in eiusdem loci diversis adpellationibus multa pendent a Dialectorum diversitate, quod huius non est loci demonstrasse; literas autem, hoc in nomine commutatas, υ & λ eamdem saepius mutationem in aliis subiisse, *Hesychium* tractantibus exploratissimum est. Nostro finitimum, urbis Pisidiae nomen verum fuit Τερμησσὸς, quod ad *Steph. Byz.* e numis ostendit *Luc. Holstenius*, *Wesselingio* laudatus ad *Diodor. Sic.* T. II, p. 291, n. 36. conf.

 Iob.

Δρόμῳ ξυνῆψεν ἄστυ Καδμείας χθονός.
Παιὰν δὲ καὶ σάλπιγγες ἐκελάδουν ὁμοῦ
Ἐκεῖθεν, ἔκ τε τειχέων, ἡμῶν πάρα.
Καὶ πρῶτα μὲν προσῆγε Νηΐταις πύλαις
Λόχον, πυκναῖσιν ἀσπίσιν πεφρικότα,
Ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,
Ἐπίσημ' ἔχων οἰκεῖον ἐν μέσῳ σάκει,
Ἑκηβόλοις τόξοισιν Ἀταλάντην κάπρον
Χειρουμένην Αἰτωλόν. εἰς δὲ Προιτίδας
Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν,
Ὁ μάντις Ἀμφιάραος, οὐ σημεῖ' ἔχων
Ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα.
Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ
Ἔστειχ', ἔχων σημεῖον ἐν μέσῳ σάκει,

Στι-

Iob. Davisius ad *Ciceron.* de Divinat. I, c. XLI.

Vs. 1113 Ὁ τῆς κυναγοῦ Παρθενοπαῖος ἔκγονος,] Perperam hic in priscis Edd. ἔγγονος legebatur, ut alibi saepius; in *Homeri* quoque, formam istam ignorantis Codd. quibusdam repertum Od. Γ, 122. —— Lectore non monito, *Kingius* hic posuerat κυνηγοῦ· ego priscam formam κυναγοῦ revocavi, quam Mss. Codd. repraesentant, Leidenses etiam: γυναγοῦ habebat Flor. infra v. 1176, κίναγα. ubi reliquerat forte fortuna *Kingius* versum intactum: Κυναγὸς ὡσεὶ παῖς τὸς ἐξαθροίζεται· sed in notis legendum scribit Κυνηγός. *Eurip.* Iphig. in Taur. v. 284, βοᾷ κυναγὸς ὥς. Qui nostro versu, dicitur & in Supplic. v. 888, Ὁ τῆς κυναγοῦ δ' ἄλλος Ἀταλάντης γόνος Παῖς Παρθενοπαῖος. Hanc cur alteri formam in Tragoediis praeferam, docebunt in Vs. II notata.

Vs. 1117 —— ἐφ' ἅρμασιν] *Piersius* restituit in locum ante vulgatae lectionis, ἐφ' ἅρματι. Cod. Leid. A idem exhibet & Scholion ad v. 178 Phoen.

Vs. 1119 —— σωφρόνως ἄσημ' ὅπλα] *Aeschylum* imitatur, secun-

Rapidi ſub ipſum venerant valli pedem,
Cùm ſubito Pæan cecinit, & caſtris ſimul,
Simulque muris ſtridor auditur tubæ,
Neïta primos impetus porta excipit.
Huc namque denſa venerat teſtudine
Arcas parentis ſilvicultricis puer.
Gentilis illi pinxerat ſcutum nota,
Potita telis horridam AEtolam ſuem
Atalanta mater. Prœtidi ſucceſſerat
Fatidicus Amphiaraus, in curru ferens
Sua ſacra ſecum. clipeus huic ſimplex erat,
Nullo colore pictus & faſtu vacans.
Ogygia contra mœnia Hippomedon ferox
Ductabat agmen, cuius in ſcuto nitens
Ra-

cundum quem in Theb. v. 597, σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ· utroque loco *Deſ. Heraldus* uſus eſt Digreſſ. 1, XII. noſtro *Blaſius Caryophilus* de Vett. clypeis p. 125, ſed perverſe ſcripto. Quae praecedunt, οὐ σημεῖ' ἔχων Ὑβελτμίν', attigit *Lamb. Bos* Obſ. Crit. c. IV, p. 17. Praeterquam in Amphiarao, ſeceſſionem in reliquis plerisque ab *Aeſchylo* fecit *Euripides*, clypeorum inſignia Ducibus attribuens ab *Aeſchyleis* diverſiſſima.

Vs. 1121 Ἔστειχ'] In locum vulgatae lectionis Ἔστηκ', equidem non dubitavi reponere, quod in duobus inventum Leidd. Ἔστειχ', quodque legerat *Pierſius* in Cant. cum hoc Scholio adiecto: ἐχώρει, τὴν ὁρμὴν ἐποιεῖτο. Non neſcio, qua machina defendi poſſit Ἔστηκ'· neminem tamen ad illud uſurum arbitror verſibus 1126, & 1140. reliqua monſtrant Ἔστειχ' eſſe veram lectionem, quam in Anglicis etiam Codd. optimis hariolor inventum iri. vs. 1111, Parthenopaeus προσστῆναι Νηΐταις πύλαις λέγει. v. 1130, Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις Ἄρη προσστῆναι. v. 1136, Καπανεὺς προσστῆναι λέγει ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις. v. 1116, Amphiaraus εἰς Προ-

Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα,
Τὰ μὲν, σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν, ὄμματα
Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα,
[Ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν.]
Ὁμολωΐσιν δὲ τάξιν εἶχε πρὸς πύλαις
Τυδεὺς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος
Χαίτῃ πεφρικός· δεξιᾷ δὲ λαμπάδα

Τι-

Προιτίδας πύλας ἰχώρει. Nostro loco Ὠγύγια δ' εἰς Πυλάμαθ' Ἱππομέδων ἄναξ Ἔστηχ'. *Eurip.* Bacch. v. 779, στῆχ' ἐπ' Ἠλέκτρας ἰὼν Πύλας. Rheso v. 290, Πολλῇ γὰρ ἠχῇ Θρήκιος ῥέων στρατὸς Ἔστηχε. Heraclid. v. 932, σὺν ἀσπίσιν Ἔστηχε.

Vs. 1122 Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα·] Forte scripsisset aptius *Euripides* Πυκνοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα· sic apud *Aesch.* Prom. v. 679, Ἄργος ἀμφέπει, πυκνοῖς Ὄσσοις δεδορκώς· ante v. 571, dictus ὁ μυριωπὸς βούτας. Argus ipse στικτὸς dici potuit: *Stellatumque oculis custodem virginis Ius*, *Nemesian.* Cyneg. v. 31. Minus recte dicitur *Euripidi* στικτοῖς ὄμμασι δεδορκώς. Vocis στικτὸς qui noverint usum, illustratum a *Bocharto* Hieroz. P. I, L. II, c. XLV. suffragabuntur *Dan. Heinsio*, in Aristarcho S. p. 755, scribenti, *negligenter admodum Euripidem, quod saepe illi vetus objicit Comœdia, loquutum, cum Argi oculos Phoenissis* στικτοὺς *dixit. Non enim* στικτοὶ *ejus oculi, sed ipse* στικτὸς *propter oculos. ut pavonis cauda: quo poëtae oculos illius retulere. Nonnus* Dionys. III, p. 100, 14. Ποικίλον ἀπλανέεσσι κεκασμένον Ἄργον ὀπωπαῖς. *Moscho* II, 57, dicitur Ἄργος ἀκοιμήτοισι κεκασμένος ὀφθαλμοῖσι. atque ita saepius aliis. Vellem in hoc saltem versu substitisset armiger *Euripideus*.

Vs. 1123, 24 Τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματα Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα.] Qui haec proxime sequitur, Ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν, adeo versus est insulsus, ut mihi quidem ab alterius manu videatur profectus, *Euripidis* excusandi gratia; si duo versus priores sunt *Euripidis*; quos sub eius nomine legit & citat *Eustathius* in *Hom.* Il. B, p. 138, 24. Quia huc pertinent, verba Grammatici non pigebit descripsisse: Ἄργον φύσεως πέρα, ἡ ἱστορία παραδίδωσιν, ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ἀνοῖξαι διὰ παντὸς τοῦ σώματος, οὓς ἄλλοτε ἄλλους ἀνοίγειν, καὶ τοὺς μὲν μύειν, τοὺς δὲ βλέπειν, ἄυπνος

λὼ

Radiabat Argi mille luminibus caput;
Pars luminum cum facibus ortivis vigil,
Pars clausa ritu siderum occumbentium,
Ipso peremto cernere ut propius datum.
Parte urbis alia fulminans Homoloïdas
Tydeus petebat: clipeus exuvias feri
Portat leonis: dextera agitabat facem,

Qua-

ὃ διὰ βίου· ἄστροις μὲν τισὶν ἀνατέλλουσιν ἐπανοίγειν τοὺς μύοντας ὀφθαλμοὺς, συνανατέλλοντας ὥσπερ καὶ αὐτοὺς, ἑτέροις δὲ αὖ πάλιν τῶν ἀστέρων δυομένοις ἐγκαταμύειν τοὺς βλέποντας ὀφθαλμοὺς, καὶ ὥσπερ συγκαταδύειν τῶν ἐν αὐτοῖς ὀπτικὸν ἥλιον. ὃ καὶ Εὐριπίδης δηλοῖ, ἐν οἷς φησὶν Ἄργου ὄμματα τὰ μὲν ξὺν (sic & Mss. Leid.) ἄστρων ἐπιτολαῖσι βλέποντα· τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα. Quod & *Euripiden* ait indicasse, nuspiam, opinor, alibi legerat, praeterquam in Phoenissis, veterumque in Phoen. commentariis, quorum auctores obscura vexasse non sane miror. Locum aliis explicandum commendans, dicam quid mihi verosimile sit visum; versuum scilicet horum conditorem sic scriptos reliquisse:

Τὰ μὲν ξὺν ἄστρων ἐπιτολαῖσιν ὄμματ' ἦν
Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα δυνόντων μέτα.

Ex his κρύπτοντα Scholion praebuit ex Aug. Cod. descriptum. Nonnulli quidem oculatum Argum undique, semper vigilem, plerique parte tantum oculorum vigilem finxerunt: ὀφθαλμοῖσιν ἀμοιβαδὶς ὑπνώεσκε, *Quintus Smyrnaeus* x, v. 191. sic & *Euripides*; si tamen ista sunt *Euripidis*. quisquis eorum sit auctor, hoc quidem loco rectius abessent. Quis credat haec in hostis scuto, si tanta caelatoris ars esse potuerit, Eteoclis armigerum observare potuisse? sed in vicinis etiam modum excedit *Euripides*. Quod *Aeschylo* condonandum, *Euripidi* tamen non licuit, qui, dum se poterat ad exemplum *Sophoclis* componere, saepius, quam oportuerat, *Aeschylum* imitari maluit. In Aeneide VII *Virgilii* v. 789, *clypeum sublatis cornibus Io Auro insignibat, iam setis obsita, iam bos, Argumentum ingens, & custos virginis Argus*. E tantilla quoque re iudicari potest, vir viro quid praestet.

Vs. 1127, 28. Τυδεύς, λέοντος δέρος ἔχων ἐπ' ἀσπίδος Χαίτῃ πεφρικός.] *Eustathius* in Il. Δ, p. 369, 43. haec de Tydeo dici non recordabatur. Quae sequuntur proxima, viri Docti iam

 mo-

Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν, ὡς πρήσων πόλιν.
Ὁ σὸς δὲ Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις
Ἄρη προσῆγε· Ποτνιάδες δ', ἐπ' ἀσπίδι
Ἐπίσημα, πῶλοι δρομάδες ἐσκίρτων φόβῳ,
Εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι
Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν, ὥστε μαίνεσθαι δοκεῖν.
Ὁ δ' οὐκ ἔλασσον Ἄρεος εἰς μάχην φρονῶν,
Καπανεὺς προσῆγε λόχον ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις·
Σιδηρονώτοις δ' ἀσπίδος τύποις ἐπῆν
Γίγας ἐπ' ὤμοις γηγενὴς ὅλην πόλιν
Φέρων, μοχλοῖσιν ἐξανασπάσας βίᾳ.
[Ὑπόνοιαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλις·]
Ταῖς δ' Ἑβδόμαις Ἄδραστος ἐν πύλαισιν ἦν,
Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφῇ

Ὕδρας

monuerunt ex *Aeschyleis* esse derivata Theb. v. 438.

Vs. 1130, 31. Κρηναίαισι Πολυνείκης πύλαις Ἄρη προσῆγε·] Ex Florent. Codice positum, pro Ἄρειν προσῆγε. —— Quae hic πύλαι dicuntur Κρηναῖαι, *Aristodemo* in Schol. ad Phoen. v. 1163, & *Pausaniae* IX, p. 727. Κρηνίδες *Apollodoro* III, Bibl. p. 154. *culmina* vocantur *Statio Dircaea*, Theb. VIII, 357. *Aeschylo* Theb. v. 533, Βοῤῥαῖαι πύλαι. Quinque portas iisdem designant adpellationibus *Aeschylus* & *Euripides*: quam cum aliis Ogygias Ὠγυγίας vocat *Euripides*, *Aeschylus* dixerat v. 492, γείτονας πύλας Ὄγκας Ἀθάνας. Scholion ad hunc locum, omissum in Edd. dedit *Galeus* ad *Apollod.* p. 69. *Hesychius*: Ὄγκας Ἀθάνας, τὰς Ὠγυγίας πύλας λέγει. *Apollodorus* tamen τὰς Ὠγυγίας & τὰς Ὀγκαΐδας discernit p. 153, 154, omittens τὰς Νηΐτας, *Aeschylo*, *Euripidi*, *Pausaniae*, *Statio*, memoratas.

Vs. 1133 Εὖ πως στρόφιγξιν ἔνδοθεν κυκλούμεναι Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν] Πόρπακα ὑπ' αὐτὸν perperam habet Ms. Flor.

Qualem Prometheus, ignibus portas petens,
Crenæa munimenta Polynices tuus
Bello eſt adortus. ille Potniades equas
Clipeo ferebat: crederes trepidas metu:
Ita circulantes propter umbonem vago
Curſu furentum more iactabant iubam.
Nullo minores ſpiritus Capaneus gerens
Electryonis rapidus in portam ruit.
Terrigena clipei ſtabat in ferro gigas
Cælatus, humeris ſuſtinens urbem erutam
Radice ab ima vectium molimine,
Indicia cladis quam velit Thebas pati.
At rex Adraſtus ſeptimam portam obſidens
Faſtus Achivi ſpecimen in lævo ferens

Ibat

Flor. Idem Codex, Cant. & Leidd. στρόφιγξιν exhibebant; quod, pro στρόφιγξίν, ante *Barneſium* poſuerat *Grotius*. *Euripides Aeſchylum* rurſus imitatur Theb. v. 501, 502. vid. *Valerius Flaccus*, III, 190. VI, 59.

Vs. 1138 Γίγας —— γηγενής] Nonnemini displicuit; fruſtra: γίγας γηγενέτας eſt in his ipſis Phoen. v. 129. *Capaneus* ipſe Γίγας hic videbatur dictus *Ez. Spanhemio* in *Callim.* h. in Cer. v. 35. Verſu praecedenti Σιδηρονώτῳ vulgato non eſſet deterius.

Vs. 1140 [Ὑποῖοιαν ἡμῖν, οἷα πείσεται πόλις] Hic quoque verſus, ſi quis alius, ſapit interpolatoris ingenium, atque ab eodem fuit, opinor, tornatus, cui debemus verſum 1125, Ὡς ὕστερον θανόντος εἰσορᾶν παρῆν, pluresque alios in hoc dramate, his non diſſimiles.

Vs. 1142 Ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ᾽ ἐκπληρῶν, γραφῇ Ὕδρας,] Codices Leidd. & Flor. qui habent Ἑκατὸν δ᾽ ἐχίδναις parum nos in loco minus expedito iuvant; quem non intellexerunt interpretes, ſi *Grotium* excipias: hic ſententiam Poëtae, ni fallor, expreſ-

ſit,

Ὕδρας, ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν
Ἀργεῖον αὔχημ'· ἐκ δὲ τειχέων μέσων
Δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις.
Παρῆν δ' ἑκάστου τῶνδέ μοι θεάματα,
Ξύνθημα παραφέροντι ποιμέσιν λόχων.
Καὶ πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις
Ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις,
Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς. ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Ἐκλαγ-

sit, *Virgilii* forte memor, cui *satus Hercule Aventinus clypeo insigne paternum Centum angues, cinctamque gerit serpentibus hydram*, Aen. VII, v 657. Praeter ista, verba videntur *Euripidis* obversata *Silio Ital.* II, 158, 159, *Centum angues idem Lernaeaque monstra gerebat In clypeo, & sectis geminam serpentibus hydram*: ad *Virgilii* locum attulit *Euripidea F. Ursinus.* Haec, quo modo scripta primum prodierunt, etiam nunc legi, nemo mihi facile persuaserit. Fortasse sic levi poterunt opere restitui: Βριαρὸν γ' ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπληρῶν, γραφῇ Ὕδρας ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν, Ἀργεῖον αὔχημ'· *Hydrae* Lernaeae *picturam*, vel ipsam Hydram, quam Hercules confecit, vocaret Ἀργεῖον αὔχημ'· hanc Adrastus gerebat λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν, atque adeo ἐν ἀσπίδι, quod his, ut suspicor, olim superscriptum, invaserat contextum Cod. Flor. Clypeum, insignem hydra, angues centum implebant; vel hydram in clypeo centum angues cingebant: novem scilicet hydrae, quae fingebantur, capitibus centum substituerat *Simonides*, teste *Servio.*

Vs. 1146, 47. Παρῆν δ' ἑκάστῳ τῶνδέ μοι θεάματα, Ξύνθημα παραφέρουσι ποιμέσιν λόχων.] Prouti scribendum viderat *Battierius*, ἑκάστῳ pro ἑκάστου recte recepit *Barnes.* ex Cantabrig. Cod. quocum concinunt Leidenses: horum alter in versu seq. praefert ξύνθημα συμφέρουσι π. λ. Florentinus, ξύνθημα παρα φέροντι. forte librarius invenerat παραφέροντι. παραφέροντι legebatur in Edd. *Euripidis*: quod reponendum monuit Celeberr. *C. A. Dukerus* ad *Thucyd.* VI, c. 69. παραφέρουσι Kingius iam

Ibat lacerto: quippe scutum impleverat
Centum una portans viperas dira excetra,
Cuius tot angues mœnium è medio sinu
Cadmi puellos ore raptabant truci.
Hæc propiùs inspectare concessum mihi,
Dum fida ducibus signa Thebanis fero.
Arcus fuere prima belli exordia,
Et torta habenis verbera, & iaculum leve,
Fractique lapides. nostra cùm pars vinceret,
Cla-

iam in contextum receperat e Codd. quibus alter accedit Leidensis. Sicut hic ποιμένες λόχων, in Supplic. memorantur ποιμένες ὄχων πτερωφόρων, v. 674. Helenae v. 1046, οἵπερ πτεραζύγων Ὄχων ἀνάσσετ'· in Phoen. 1154, ἁρμάτων ἐπιστάται.

Vs. 1148 —— πέτροισι καὶ μεσαγκύλοις Ἐμαρνάμεσθα] *Eustathius* in Il. B, p. 260, 31. ἀπ' ἀγκύλης καί τι ἑκηβόλον Μεσάγκυλον παρωνόμασται, ὡς δηλοῖ παρ' Εὐριπίδῃ τὸ, πρῶτα μὲν πέτροισι καὶ μεσαγκύλοις σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις. ἴσως δὲ πολυωνυμίας λόγῳ ταυτὸν ἐστι, Ἀγκύλην εἰπεῖν, καὶ μεσάγκυλον. Intermedia, quae nihil ad institutum faciunt, sic solent saepius omitti: haec est ratio, cur fragmenta veterum non pauca nequeant a Criticis redintegrari.

Vs. 1149, 50 —— σφενδόναις θ' ἑκηβόλοις Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς.] His usus est *Duker.* ad *Thucyd.* p. 421, 75. ubi distinctos fuisse docet λιθοβόλους a *funditoribus*, legens, ut editum fuit a *Kingio*, ἑκηβόλοις· antea per Edd. hic receptum erat ἑκαβόλοις, supra v. 1115, Ἑκηβόλοις πέτροισιν. Quam Editiones, hic etiam Codices suspicor plerosque formam ἑκαβόλοις praeferre: Cantabrig. tamen habet ἑκηβόλοις, ut & *Eustathius*. In *Archytae* Tarentini verbis apud *Iamblich.* Protrept. c. III, p. 12. legitur quidem ἑκαβολεστάτα· neque tamen Atticum Tragicum scio num ἑκαβόλος magis dedeceat, quam ἕκατι, κυναγός, ὀπαδός, Ἀθάνα. Comparari cum his nostris poterit ex Iphig. Taur. v. 1376, Ἐμαρνάμεσθα, καὶ πέτρους ἐβάλλομεν. —— Pro ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ, quod infra recurrit v. 1431, scribitur in Cod. Flor. ὡς δὲ νικῶμεν μάχῃ.

Ἔκλαγξε Τυδεὺς, καὶ σὸς ἐξαίφνης γόνος,
Ὦ τέκνα Δαναῶν, πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς,
Τί μέλλετ᾽ ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις,
Γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ᾽ ἐπιστάται;
Ἠχῆς δ᾽ ὅπως ἤκουσαν, οὔτις ἀργὸς ἦν,
Πολλοὶ δ᾽ ἔπιπτον κρᾶτας αἱματούμενοι,
Ἡμῶν τ᾽ ἐς οὖδας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων
Πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας·

Ξη-

Vs. 1152 —— πρὶν κατεξάνθαι βολαῖς] Flor. Cod. lectio π. κ. μολὼν, mihi nullius usus esse videtur: in altero Leidensium verbo κατεξάνθαι additum erat interpretamentum ἀφανισθῆναι in altero, κατὰ μικρὸν ἀφανισθῆναι. frequentatur illud *Euripidi*; adhibitum in Hippol. v. 274, ἀσθενεῖ τε, καὶ κατέξανται δέμας. Suppl. v. 503, Πέτροις κατεξανθέντες ὀστῶν ῥαφάς. Troad. v. 510, Δακρύοις κατεξανθεῖσα. Troadum versus 755, Μάτην δ᾽ ἐμόχθουν καὶ κατεξάνθην πόνοις, etiam legitur in Medea 1030. ubi pro Μάτην scribitur Ἄλλως. Quandoquidem interpolatum est Medeae drama; versus illic videri posset e Troasin interiertus: sed contra deberi suspicor in Troasin histrionibus, qui loci meminerant e Medea: hunc versum & vicinum ex *Euripidis* excitant Medea *Scholiastes* ineditus in Cod. *Wetstenii* ad *Hom.* Il. Ψ, v. 144. ad Ἄλλως, quique legerat hoc Scolion Auctor *Etymologici M.* p. 68, 39. ubi sicut in Schol. *Thucydides* etiam citatur & *Aristophanes*: e Medea quoque cum plurimis aliis versus fuit in drama Christi Patientis receptus v. 909.

Vs. 1154 Γυμνῆτες, ἱππεῖς, ἁρμάτων τ᾽ ἐπιστάται.] Festinantis celeritati versus esset accommodatior, si sine copula scriberetur, quam idcirco suspicor a Poëta neglectam, ἁρμάτων ἐπιστάται. Copulam hic peperit omissa post primam vocem versus interpunctio: Γυμνῆτες ἱππεῖς erant interpreti *levis armaturae equites*. His usus *Cuperus* Observ. I, c. VII. p. 40. dubitanter, in re minime dubia, suspicionem sibi scribit *nonnunquam ortam*, *haec verba ita distinguenda*, Γυμνῆτες, ἱππεῖς, *levis armaturae milites*, *equites*. In *Euripidis* Rheso v. 311, primum ἱππεῖς, deinceps me-

Clamare Tydeus pariter & natus tuus:
Danaum nepotes, quin, priusquam lancinant
Nos tela, portas impetu perrumpimus
Eques pedesque cum magiſtris curruum?
Quæ cùm ſonuerant, nemo cunctator fuit:
Multi cruento capite pingebant ſolum.
Pars alia, vallum dum parant aſcendere,
Animam exuerunt urbis in pomœrio:
Al-

memorantur ἴχλος Γυμνὸς, v. 13.

Vs. 1155 —— ὅπως ἀργὸς ὤν] Sic hactenus vulgatas voces, ἀργὸς ὅπως ὤν, auctoritate Codicum Leidenſium & Flor. tranſpoſui.

Vs. 1157, 58 Ἡμῶν τ' ἐς ἕδρας εἶδες ἂν πρὸ τειχέων Πυκνοὺς κυβιστητῆρας ἐκπεπνευκότας.] Ante legebatur Ἡμῶν δ' ἐς ἕδρας, quam *Barneſius* e Cod. Cant. poſuiſſet alterum, quod libri Leidenſes & Flor. etiam exhibent. *Euripidea Lycophron* feliciter imitatus eſt v. 296, Πυκνοὶ κυβιστητῆρες ἐξ ἑδωλίων πηδῶντες αἱμάξουσιν ὀθνείαν κόνιν. Huc *Plautum* reſpexiſſe loco, quem ad haec comparavit *Iac. Nic. Loenſis* Miſcell. Epiphyll. 1, c. XVII. mihi non liquet: ἐκκολυμβῶν νεὼς eſt in *Eurip.* Helena v. 1625. In Supplic. v. 691, meminit θραυσθέντων δίφρων Εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστώντων βίᾳ. Primus imaginem pinxerat *Homer.* Il. E, v. 586. εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσιν. Il. Π, v. 742. ἀρνευτῆρι ἐοικὼς *curru decidit.* Il. Z, v. 42. ἐκ δίφροιο παρὰ τρόχον ἐξεκυλίσθη Πρηνὴς -- ἐπὶ στόμα· *pronus volvitur in caput*, atque adeo κύμβαχος, quod eadem cum noſtro κυβιστητὴρ fluxit origine. Hinc verbum ἀνεκυμβαχίαζον· quod, antequam *Ariſtarchus*, quae nunc obtinet, lectionem reſtituiſſet, lectum in *Homeri* Il. Π, v. 380. ὑπὸ δ' ἄξονι φῶτες ἔπιπτον Πρηνέες ἐξ ὀχέων, δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. monſtrat Scholion vetus a *Barneſio* vulgatum: Ἀνεκυμβαλίαζον·] Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ α γράφει ἀνακυμβαλίαζον· ſic reſtituendum: Ἀνεκυμβαχίαζον] Ἀρίσταρχος διὰ τοῦ λ γράφει, ἀνεκυμβαλίαζον. Eiusdem diverſae lectionis clariſſimum eſt veſtigium apud *Heſych.* in v. Similis adnotata ſcripturae diverſitas latet in *Schol. Theocriti* ad Eid. v, v. 145. κερχνίδες — ἢ κεγχρίδες, (quinimo Κεγχρηΐδες.) καὶ ὕλα λέγεται ἔχοντα.

Vs.

Ξηρὰν δ' ἔδευον γαῖαν αἵματος ῥοαῖς.
Ὁ δ' Ἀρκὰς, οὐκ Ἀργεῖος, Ἀταλάντης γόνος,
Τυφὼς πύλαισιν ὥς τις ἐμπεσὼν, βοᾷ
Πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν·
Ἀλλ' ἔσχε μαργῶντ' αὐτὸν ἐναλίου θεοῦ
Περικλύμενος παῖς, λᾶαν ἐμβαλὼν κάρᾳ
Ἁμαξοπληθῆ, γεῖσσ' ἐπάλξεων ἄπο.
Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε, καὶ ῥαφὰς
Ἐῤ-

ἀλλ' ἐπέσχε μαινόμενον αὐτὸν ὁ τοῦ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος, λίθον ἐπιῤῥίψας κατὰ τὸ κάρα μέγαν καὶ ἅμαξαν ἱκανὸν πληροῦν, λέγω ἐξ-

Vs. 1162 βοᾷ Πῦρ καὶ δικέλλας, ὡς κατασκάψων πόλιν.] Recepi, quod *Grotius* dederat e Parisinis Codd. δικέλλας, pro δικέλλαν· quia Leidenses idem illud exhibebant, & Anglici, ni fallor; sic certe Scholion vulgatum a *Kingio*. Hic primus κατασκάψω reposuit; quod, licet Leidenses Codd. & Flor. etiam subministrarent, vulgatae tamen postposui; neque enim indigemus hic Grammatici supplemento: Πῦρ καὶ δικέλλας, ἀντὶ μοι δηλονότι, quum legatur in Euripideis, βοᾷ Πῦρ καὶ δικέλλας· *clamando petit*: supra v. 1129, δεξιᾷ δὲ λαμπάδα Τιτὰν Προμηθεὺς ἔφερεν, ὡς πρήσων πόλιν. in Supplic. v. 724, ὃ γὰρ ὡς πρήσων πόλιν Μολεῖν ἔφασκεν. In *Aeschyli* Septem contra Theb. res est diversissima v. 440, Χρυσοῖς δὲ φωνεῖ γράμμασι, πρήσω πόλιν. quid clypeo esset inscriptum refert: sic v. 652, τὰ γράμματα (*Iustitiae*, in clypeo caelatae) λέγει, κατάξω δ' ἄνδρα τόνδε, καὶ πόλιν Ἕξει.

Vs. 1163 —— ἐναλίου θεοῦ Περικλύμενος παῖς] Huc respicit *Apollodor*. Biblioth. III, p. 156. Ἀμφίδικος, Παρθενοπαῖον· ὡς δὲ Εὐριπίδης φησὶ, Παρθενοπαῖον ὁ Ποσειδῶνος παῖς Περικλύμενος ἀπέκτεινε. Parthenopaei mortem Periclymeno similiter imputavit *Antimachus* in Thebaide; quod e *Pausania* constat IX, p. 746.

Vs. 1164, 65 λᾶαν ἐμβαλὼν κάρα Ἁμαξοπληθῆ, γεῖσσ' ἐπάλξεων ἄπο.] *Battierius*, quum κάρα recte mutarat in κάρᾳ, prouti *Barnesius* etiam scripsit, " *Canterus*, „ inquit, *testatur se emendasse* „ *hunc locum Novar. Lect. Lib.* „ III. c. III. *Ego nil mendi* „ *hic*

Altè bibebat ſanguinem ſitiens humus.
At Arcas ille, non Mycenæus domo,
Natus Atalantæ, turbinis more ingruens
Ignem & dolabras urbis excidio petit:
Sed molientem tanta, Neptuni genus,
Periclymenus repreſſit, intorquens manu
Immane ſaxum, quale vix currus ferat:
Cecidit revulſa mœnium pinna lapis,
Fla-

ἐξέχυσαν πέτραν ἀπὸ τῶν προμαχεώνων. τὴν ξανθότριχα δὲ κεφαλὴν εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν, καὶ συνδέσεις

ὀςέων

„ *bic ſuſpicari poſſum.*" non equidem miror; eſt profecto tentamen *Canteri* prorſus infelix, legendum cenſentis, γεῖσ' ἐπάλξεων ἔπι, quo ſignificaretur ipſo iudice, *lapidem tanto cum robore conjeciſſe Periclymenum, ut Parthenopaeus ad ſuggrundia uſque & hoſtium propugnacula pertingeret.* Imo vero ſaxum, quod in eius caput deiecit, avulſerat ſummis propugnaculis Periclymenus; hinc vocat *ſaxum Euripides* γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο. apud *Thucyd.* III, c. 22. κατέβαλέ τις — ἀντιλαμβανόμενος ἀπὸ τῶν ἐπάλξεων κεραμίδα. *Statius* Theb. x, v. 528. *Saxaque in adverſos ipſis avulſa rotabant Moenibus. Lucretius* VI, v. 240. *avellere tigna trabeisque Et monumenta virûm demoliri. Virgilius* Aen. II, v. 445. *turres ac tecta domorum Culmina convellunt.* —— Abſonam mitto *Barneſio* memoratam coniecturam: Γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο *Schol.* in Cod. Leid. recte interpretatur, τὰς ἐξεχούσας πέτρας ἀπὸ τῶν προμαχεώνων. Oreſtis Euripidei verſus 1608, ad noſtrum eſt inprimis adpoſitus; quo ad γεῖσον utuntur Auctor *Etymolog. M.* p. 229, 39. & *Theon.* in *Arati* Prognoſt. v. 238. Plura notantur ad *Heſych.* & ad *Diodor. Sicul.* v, p. 339, II.

Vs. 1166 Ξανθὸν δὲ κρᾶτα διεπάλυνε] *Euſtathius* in Il. κ, p. 698, 52. εἰ λέγεται Παλύνειν καὶ τὸ μαλύνειν κατὰ Ἀπίωνα, λυσιτελεῖ τοῦτο εἰς τὸ, Ξανθὸν κρᾶτα διεπάλυνε, παρ' Εὐριπίδῃ Hinc petitum, Διεπάλυνε reſtituit *Heſychio Weſſeling.* Probab. p. 40. ſupra ſcriptum in Cod. Mſ. εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν.

Ἔῤῥηξεν ὀςέων, ἄρτι δ᾽ οἰνωπὸν γένυν
Καθημάτωσεν· οὐδ᾽ ἀποίσεται βίον
Τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ, Μαινάλου κόρη.
Ἐπεὶ δὲ τάσδ᾽ ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας,
Ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἱπόμην δ᾽ ἐγώ.
Ὁρῶ δὲ Τυδέα, καὶ παρασπιςὰς πυκνοὺς,
Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον ςόμα

Πύρ-

ὀσέων ἔσχισεν, τὴν ἄρτι δὲ ξανθότριχα σιαγόνα, ἤγουν τὴν οὐ πρὸ μικροῦ τὰς μακρὰς τρίχας φύσασαν, ἡμαγμένην ἐποίησε, οὐδὲ διασώσει τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἤγουν οὐδὲ ἀπάξει ἑαυτὸν ζῶντα, τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ τῇ Ἀταλάντῃ, τῇ τοξικῇ, τῇ κόρῃ τοῦ Μαινάλου, ἤγουν τῇ πε-

Vs. 1168 Οὐδ᾽ ἀποίσεται βίον Τῇ καλλιτόξῳ μητρὶ,] *Kingius, forſitan*, inquit, βιὸν arcum *aptius intelligemus, cum mater* καλλίτοξος *ſequatur*. Non quidem aptius *arcum*, quam *vitam*; ſed utrumque ſimul. *Vitam* deſignari voluit *Euripides*, ſic tamen ut ad *arcum*, niſi fallor, etiam reſpexerit, atque adeo propemodum ludat in ambigua vocis ſignificatione: recordabatur, opinor, *Heraclitei* dicti, quod magis erat tenebricoſum, quam proſtat apud *Etymologum*, qui p. 198, v. 4. ἔοικεν, inquit, ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ὁμωνύμως λέγεσθαι Βιὸς, τὸ τόξον καὶ ἡ ζωή. Ἡράκλειτος οὖν ὁ σκοτεινὸς, Τῷ οὖν τόξῳ ὄνομα Βιός· ἔργον δὲ θάνατος. ubi reſtituendum, τῷ οὖν βιῷ (ſupra ſcriptum fuerat τόξῳ) ὄνομα μὲν βίος, ἔργον δὲ θάνατος· ex *Euſtathio* in Il. Α, p. 31, 6. hoc non animadverterat *Menag.* in *Diog. Laërt.* IX, §6. Legerat *Euripides Heraclitea* ſtudioſiſſime, tradiditque aliquando *Socrati* Ἡρακλείτου σύγγραμμα, atque hunc, quid de illo ſentiret, interrogavit, teſte *Laërt.* II, § 22. prius e *Tatiano* manifeſtum eſt Orat. ad Græc. § IV. ubi dictum quod fertur *Heracliti*, ἐμαυτὸν ἐδιδαξάμην, in ἐμαυτὸν ἐδιζησάμην commutandum, *Menagio* notata in *Laërt.* IX, § 5. docebunt. Prius illud dictum *Euripidi* certe videtur obverſatum in hoc ſenario: Ὁ βίος γὰρ ὄνομ᾽ ἔχει, πόνος δ᾽ ἔργῳ πέλει, quem e *Plutarcho Grotius* in Excerpta retulit p. 433. nec non in Alceſtidis v. 802, Οὐ βίος ἀληθῶς ὁ βίος, ἀλλὰ συμφορά· ſic locum exhibet Codex Flor. atque ita ſine Codicis ſubſidio corrigendum viderat

Io.

Flavumque crepuit oſſibus ruptis caput,
Genasque roſeas alius infecit rubor.
Non ille vitam, clara iaculandi artibus
Mænalia mater, ad tuos referet lares.
Securus iſta parte mox alias quoque
Me comite portas viſit Eteocles tuus.
Ibi ecce Tydeus gentis & Calydoniæ
Clipeata turba turrium faſtigia

Te-

περὶ τὸ Μαίναλον διατριβούσῃ. Ἐπεὶ δὲ τάσδε τὰς πύλας εἶδεν εὐτυχεῖς ὁ σὸς παῖς, ἐπ' ἄλλας ᾔει, ἤγουν ἐπορεύετο, ἠκολούθουν δὲ ἐγώ. ὁρῶ δὲ Τυδέα καὶ πολλοὺς ὑπασπιστάς.

νε-

Io. Pierſonus Veriſim. p. 64. Hoc in loco venuſtum obtinet oxymoron; ſicut in noſtro verſu figura quae dicitur ex ambiguo; quam pereuntibus, quod dolendum eſt, chartis, tribus Academicis diſſertationibus ſibi ſumſit illuſtrandam vir Summus *Albertus Schultens*. Patet illud genus latiſſime, neque hic tractari poteſt: adoleſcentibus exemplum praebeat ambigui ſignificatus vocabulum κόρη, quod ingenioſis ſaepe luſibus materiem praebuit: vid. *Bern. Martinus* Var. Lect. IV, c. XIII. *Gataker*. Diſſ. de N. I. Stylo c. XII. ad *M. Antonin.* III, § 2. *Menag.* in *Laërt.* VI, § 68. qui praeterea conferri poterit ad L. II, § 118. IV, § 35. & VI, § 44.

Vs. 1169 Μαινάλου κόρη] Diverſiſſimam a vulgata lectionem memorat *Scholiaſtes* in Auguſtano Codice: Μαινάλου χθόνα· τουτέστι, Μαιναλίαν χθόνα. Hanc lectionem Criticis deberi ſuſpicor, qui, quod nuſpiam alibi legerant, in *Euripide* cenſuerint corrigendum; perperam: ſuos habuit, quos ſequeretur Tragicus Auctores: ſicuti noſtris nunc legitur in Edd. ſcriptum quoque reperit *Apollodorus*, huc reſpiciens Biblioth. III, p. 168. Ἡσίοδος καί τινες ἕτεροι τὴν Ἀταλάντην, οὐκ Ἰάσου, ἀλλὰ Σχοινέως εἶπον· Εὐριπίδης δὲ Μαινάλου· *Atalanten* alii *degentem in monte Maenalo*, eo dictam ab *Euripide* crediderunt Μαινάλου κόρην, *Maenaliam puellam*.

Vs. 1173 Αἰτωλίσιν λόγχαισιν εἰς ἄκρον στόμα Πύργων ἀκοντίζοντας,] *Aldus* primum vulgavit Αἰτωλοῖσι

λόγ-

Πύργων ἀκοντίζοντας, ὥστ' ἐπάλξεων
Λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας. ἀλλά νιν πάλιν,
Κυναγὸς ὡσεὶ, παῖς σὸς ἐξαθροίζεται·
Πύργοις δ' ἐπέστησ' αὖθις. εἰς δ' ἄλλας πύλας
Ἠπειγόμεσθα, τοῦτο παύσαντες νοσοῦν.
Καπανεὺς δὲ πῶς εἴποιμ' ἂν ὡς ἐμαίνετο;
Μακραύχενος γὰρ κλίμακος προσαμβάσεις
Ἔχων ἐχώρει, καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασεν,

Μήδ'

λόγχαισιν· atque ita deinceps *Hervagius*. Postea voces transposuerunt, ut metro congruerent, Λόγχαισιν Αἰτωλοῖσιν. *Barnes.* e Cod. Cant. restituit Αἰτωλίσιν λόγχαισιν· idem *Grotius* in Parisinam iam receperat Edit. In altero Codicum Leid. Αἰτώλοισιν λόγχαισιν, in altero B scriptum, Αἰτολίσι λόγχαισιν· Nihil quidem interest inter Λόγχαισιν Αἰτωλοῖσιν, & Αἰτωλίσιν λόγχαισιν· hoc tamen, *Kingio* quoque probatum, genuinum arbitror; delectantur istiusmodi formis femininis Tragici. Vocibus ἐς ἄκρον στόμα Πύργων superscriptum in Leid. Cod. εἰς τὰς ἐπάλξεις. *Statius* Theb. x, v. 522. *pars ad fastigia missas Exsultant baesisse faces.*

Vs. 1174, 75. —— ὥστ' ἐπάλξεων Λιπεῖν ἐρίπνας φυγάδας] Iuvenis Praestantissimus φύλακας pro φυγάδας legendum suspicabatur, excitans Phoeniss. v. 706, & 1101. sed his in locis φύλακες ipsi dicuntur λοχαγῖται· nostro milites intelliguntur potissimum gregarii, quos quoniam *fugitivos* stationem dixerat deseruisse, mox subdit: ἀλλά νιν πάλιν Κυναγὸς ὡσεὶ παῖς σὸς ἐξαθροίζεται. *sed fugitivos istos venatoris instar filius tuus excitatos latibulis cogit iterum in unum.* Scholiastes in Augustano Codice praeter cetera haec scribit: ἐξαθροίζεται] τοὺς φυγάδας συναθροίζει καὶ συνάγει, ἐπὶ κυνῶν, θῆρας φευγόντων.

Vs. 1177 —— εἰς δ' ἄλλας πύλας Ἠπειγόμεσθα] Paulo legitur ante v. 1170, Ἐπεὶ δὲ τάσδ' ἐσεῖδεν εὐτυχεῖς πύλας, Ἄλλας ἐπῄει παῖς σὸς, εἱπόμην δ' ἐγώ. Cum his multo melius *Accii* locum e Phoenissis, a *Nonio* conservatum, comparari posse censeo, quam quo retulit *Scaliger* in *Varron.* p. 131, *Obit nunc nostra moenia,*

Telis petebant. iamque propugnacula
Deserere nostri, cùm tuus gnatus subit,
Venaticoque more collectos agit,
Relocatque muris. itaque sanato satis
Quod hic lababat, alia adibamus loca.
Capaneî furorem quæ mihi lingua exprimat?
Celsos ferebat ille scalarum gradus,
Et hæc superba voce clamabat simul:
Non

nia, & omnis saucios Convisit ut curenter diligentius. Fieri tamen potest, ut in *Accii* Phoenissis haec de Creonte fuerint vel Menoeceo dicta: congruunt saltem utriusque personae.

Vs. 1179 Καπανεὺς δὲ πῶς εἴποιμ' ἂν ὡς ἐμαίνετο] Hic versus & novem sequentes, περὶ τῆς τόλμης Καπανέως, καὶ τῆς αὐτοῦ κεραυνώσεως, leguntur in *Tzetzis* ad *Lycophrona* Commentario in v. 434, sed ex *Euripidis* Editionibus emendati. Locum integrum e metrica *Iani Gulielmii* conversione pervenusta protulit *Stewechius* ad *Vegetium* de Re Mil. IV, c. XXI. *Wesselingio* quoque citatum in *Diod. Sic.* T. I, p. 309, 82. & *Barthio* ad *Statii* Theb. X, v. 921. *Euripidis* vestigia persequutus, quae de Capaneo posuerat, in Alcimedonta Locrum transtulit pleraque *Quintus Smyrn.* XI, a v. 450 —— ad 471. Hunc, sicuti Capanea, per scalas murum adscendentem v. 456, δικερίη φέρεν οἶμος. apud *Statium* Capaneus Theb. X, v. 834. *torvo metitur culmina visu, Innumerosque gradus, gemina latus arbore clusus, Aërium sibi portat iter,* In statuam Capanei legitur in Antholog. IV, c. VIII, epigramma 20. Εἰ τοῖος Θήβης Καπανεὺς ἐπεμήνατο πύργοις, Ἄμβασιν ἠερίην, κλίμακα μητάμενος, Εἷλεν ἂν ἄστυ βίῃ καὶ ὑπὲρ μόρον. versum secundum menda liberavi; quod vulgatur, Αμμασιν ἠερίην κ. *Funibus*, miror Celeberr. *D'Orvillium* non ostendisse, cum his *Statii* verba comparantem in Critica Vanno p. 591, 592. conf. Anim. in *Chariton.* p. 668.

Vs. 1181 —— καὶ τοσόνδ' ἐκόμπασεν,] Non de nihilo litera videbatur ultima, quam e Codd.

 Leid.

Μήδ' ἂν τὸ σεμνὸν πῦρ νιν εἰργάθειν Διὸς,
Τὸ μὴ οὐ κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.
Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος
Ἀνεῖρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἰλίξας δέμας,
Κλί-

Leid. adieci, iuvat enim verbi gravitatem. In his proxime sequentibus imitatur *Euripides Aeschylum* in Theb. v. 433 & seqq. Noster in Supplic. v. 498 & 499, Ἃς (κλίμακας) προσβαλὼν πύλαισιν, ὤμοσεν πόλιν Πέρσειν, θεοῦ θέλοντος, ἤν τε μὴ θέλῃ. Neque his, nec *Sophocleis* in Antig. v. 129, & seqq. quidpiam inest, quod non verisimilitudine se commendet, quodque militem arrogantem dedeceat; verum *Statius tumidum* diligentius, quam debuerat, *Antimachum* exprimens imitando, modum omnem exsuperat Theb. x, v. 893, 898, & seqq.

Vs. 1183 —— κατ' ἄκρων περγάμων ἑλεῖν πόλιν.] Converti non debuerat, *a summis arcibus urbem capere.* Recte *Scholiastes* in Cod. Leid. B, Κατ' ἄκρων, inquit, περγάμων, τὸ παρὰ πεζῷ λόγῳ κατάκρας. vel κατ' ἄκρας. *Thucydid.* IV, c. 112. Βρασίδας —— ἄνω καὶ ἐπὶ τὰ μετέωρα τῆς πόλεως ἐτράπετο, βουλόμενος κατ' ἄκρας καὶ βεβαίως ἑλεῖν αὐτήν. locutionis rationem *Sylburgius* explicuit ad *Etymologi* p. 494, v. 36. vim significandi *Casaubon.* ad *Theoph.* Char. c. VIII, p. 83. conferens *Sallustii* formulam, *vi pugnandoque capere.* Saepius aliis adhibitam *Homerus* iam usurpavit Il. O, v. 557. κατ' ἄκρης Ἴλιον αἰπεινὴν ἑλέειν. *Herodot.* VI, c. 20. αἱρέουσι κατ' ἄκρης. *Hesychius:* Κατ' ἄκρας ἑλεῖν, τὸ ἐξ ἐδάφους καὶ τὸ αἰφνίδιον.

Vs. 1184 Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πετρούμενος Ἀνεῖρφ'] Ne hanc quidem formam loquendi recte reddiderunt, praeter *Grotium* & *Gulielmium*; *Euripidi* frequentatam: in Bacch. v. 1080, Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν, Καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς σεμνοῦ πυρός. Elec. v. 788, Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ χερὸς λαβὼν Παρῆγεν ἡμᾶς. vulgo scriberent Attici, καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἀνεῖρπε, *inter loquendum*, vel *simulac ista diceret.*

Vs. 1185 Ἀνεῖρφ', ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἰλίξας δέμας,] Apud *Statium* Theb. x, v. 843. *Dixit, & alterno captiva in moenia gressu Surgit ovans.* —— v. 855, *Ille nec ingestis, nec terga sequentibus usquam Detrahitur telis; vacuoque sub aëre pendens, Plana velut terra certus vestigia figat, Tendit,* (Ἀνεῖρπ') *& ingenti sub-*

Non me ſacrata flamma prohibebit Iovis
Per alta facere mœnia in Thebas viam.
Hæc ut profatus, ſaxeus quanquam caput
Petebat imber, orbe ſe clipei tegens
Al-

ſubit occurrente ruina. Recte Schol. *obviam it moli ingruenti, & adſcendit nihilominus*, ſcilicet ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας· quae feliciter expreſſit huc reſpiciens in Alcimedonte *Quintus* XI, v. 452. σφετέρου δὲ καρήατος, ἔμμεναι ἄλκαρ, Ἀσπίδα θεὶς καθύπερθεν, ἀνήϊε λυγρὰ κέλευθα. *ſcalarum* nempe: mox, Εἰρπεν ἄνω. *Virgilius* Aen. II, v. 442. *haerent parietibu' ſcalae: Nituntur gradibus; clypeosque ad tela ſiniſtris Protecti obiiciunt.* In his autem *Euripides*, ubi Capaneus dicitur ὑπ' αὐτὴν ἀσπίδ' εἱλίξας δέμας, *echinum* reſpicit, ſeſe ſpinis ſuis & aculeis involventem in formam pilae: de echino eadem illa εἱλίξας δέμας aequalis *Euripidis Ion Chius* adhibuit ἐν Φοίνικι ἢ Καινεῖ. Locum, partim tantum ab aliis uſurpatum, protulerunt *Athenaeus* III, p. 91. E. & *Zenobius* Cent. v, Prov. 68. hic quidem ſincere ſcriptum: Ἀλλ' ἔνιτε χέρσῳ τὰς λέοντος ἤνεσα, Καὶ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἰζυρὰς τέχνας, Ὅς, εὖτ' ἂν ἄλλων θηρίων ὀσμὴν μάθῃ, Στρόβιλος, ἀμφ' ἀκάνθαν εἱλίξας δέμας, / Κεῖται, θιγεῖν τε καὶ δακεῖν ἀμήχανος. Quae *Grotius* in Excerpt. p. 449. ab *Athenaeo* ſecedens, & *Zenobio*, mutavit hoc in loco, non ſunt in melius mutata: *Gatakerus Grotii* lectiones expreſſit ad *M. Antonin.* L. VII, § 28. & in Praefat. Adverſ. Miſcellan. ubi tamen a Grotiana diſtat interpretatio. *Salmaſius* ad Aram *Doſiadae* primam p. 133, verſum ultimum *Ionis* ſic legendum ſtatuit: Στρόβιλος ἀμφάκανθον εἱλίξας δέμας· ne hoc quidem placet: *Echinus* vel *erinaceus* Στρόβιλος κεῖται, ἀκάνθαν εἱλίξας ἀμφὶ δέμας. Sicuti vulgantur apud *Athen.* & *Zenob.* ultimi duo verſus, ut ſolet Philoſophus auctoris nomine ſuppreſſo, leguntur apud *Plutarch.* T. II, p. 971. F. Nihil vetat, *Ionis* verba hic reſtituere *Diogeniano*; Cent. VII, Prov. 83. vulgatur: Πῦρ' ὑπ' ἀκάνθαις * ἱλίξας δὲ μὲν κεῖται] Ἐπὶ τῶν πανουργοτέρων. *Andr. Schottus*, *ſequentia*, inquit, *aſteriſco notavi, vel quia alio pertinent, quod nondum divino, vel quia corrupta nimis: neque erant in Palatino exemplari.* Recte divinavit vir optimus: alio pertinent, & ſunt corrupta. δὲ μὲν in δέμας muta-

Κλίμακος ἀμείβων ξέστ᾽ ἐνηλάτων βάθρα.
Ἤδη δ᾽ ὑπερβαίνοντα γεῖσσα τειχέων
Βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν· ἐκτύπησε δὲ
Χθὼν, ὥστε δεῖσαι πάντας· ἐκ δὲ κλιμάκων
Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη,
Κόμαι μὲν εἰς ὄλυμπον, αἷμα δ᾽ εἰς χθόνα·
Χεῖρες δὲ καὶ κῶλ᾽, ὡς κύκλωμ᾽ Ἰξίονος,
Ἑλίσσετ᾽· εἰς γῆν δ᾽ ἔμπυρος πίπτει νεκρός.

Ὡς

tato redibunt *Ionis* verba: —— εἰλίξας δέμας, Κεῖται. vocabulum ἄκανθαν his praefixum erroris manifestabit originem:
Πῦρ ὑπ᾽ ἀκάνθαις . . . . . .
. . . ἄκανθαν εἰλίξας δέμας, Κεῖται] ἐπὶ τῶν πανουργοτέρων· vel πανουργοτάτων· hae sunt reliquiae versus integri, hic olim lecti, non ad ista Πῦρ ὑπ᾽ ἀκάνθαις, sed ad versum proverbialem: Πόλλ᾽ οἶδ᾽ ἀλώπηξ, ἀλλ᾽ ἐχῖνος ἓν μέγα] Ὃς —— Στρόβιλος, ἀμφ᾽ ἄκανθαν εἰλίξας δέμας, Κεῖται. ἐπὶ τῶν πανουργοτάτων. Collatus ad haec *Zenobius* Cent. v, Prov. 68. hanc quidem emendationem extra dubium collocabit.

Vs. 1186 Κλίμακος ἀμείβων ξέστ᾽ ἐνηλάτων βάθρα.] Non hunc *Euripidis* versum respicit *Eustathius* in Il. E, p. 455, 43. quod putabat *Barnesius*; sed Supplic. v. 729, Εἰς ἄκρα βαίνει κλιμάκων ἐνήλατα. & Hippol. v. 1235, σύριγγές τ᾽ ἄνω Τροχῶν ἐπήδων, ἀξόνων τ᾽ ἐνήλατα. prouti *Piersonus* correxit Verisimil p. 64, versum exhibent Codd. Flor. & Paris. in quo voci ἐνήλατα superscriptum οἱ πασσαλίσκοι. hinc locus apud *Eustathium* poterit emendari, suppleri que. Quod *Phrynichus* damnat p. 74, adhibuisse tamen videtur etiam *Sophocles*, cuius versus, e dramate Satyrico servatus a *Polluce* x, 34. ablata voce ξύλα, sic videtur restituendus: Ἐνήλατα τ᾽, ἔγομφα διατορεῖν σε δεῖ.

Vs. 1187 Ἤδη δ᾽ ὑπερβαίνοντα γεῖσσα τειχέων Βάλλει κεραυνῷ Ζεύς νιν·] Non indigna quidem est memoratu, perversa tamen Flor. Codicis lectio: Ἤδη δ᾽ ὑπερβαίνοντα σῖγα τειχέων· nemo σῖγα genuinum arbitrabitur: vicina lectionem illam prorsus repudiant: praeterea minime σῖγα Capaneus, sed quammaxime κομπάζων muros adscendebat: Καὶ ταῦθ᾽ ἅμ᾽ ἠγόρευε, καὶ πεζούμενος Ἀνεῖρπ᾽ ——

a-

Alterna ſcalis inprimit veſtigia.
Iamque eminentem mœnium pinnas ſuper
Cœleſte tangit fulmen. horrendo ſolum
Fragore mugit. at viri, funda velut,
Iactantur artus huc & illuc ſegreges,
Soloque fertur ſanguis & cœlo coma:
Sed enim pedes manusque, velut Ixionis
Orbis rotantur, corpus ambuſtum cadit.

A-

apud *Statium* Theb. x, v. 864. *Utque petita diu celſus faſtigia ſupra Eminuit, trepidamque adſurgens deſuper urbem Vidit, & ingenti Thebas exterruit umbra, Increpat attonitos: Humilesne Amphionis arces* &c. quibus reſpicit etiam *Euripidea*, Ἤδη δ᾽ ὑπερβαίνοντα γεῖσσα τειχέων· quae ſibi certe *Quintus Smyrn.* in Alcimedonte ſumſerat imitanda L. XI, v. 458. cum per ſcalas murum adſcendiſſet, Ἤδη ὑπερκύπτοντι, καὶ εἰσορόωντι πόληα Τρώιον καὶ πρῶτον, ἀφ᾽ ἕρκεος ὑψηλοῖο Αἰνείας ἀπόρουσεν.

Vs. 1190 Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη·] Hic quidem *Euripidae* minus feliciter veſtigia premit *Quintus* XI, 463. *Alcimedon e ſcalis* ὑψόθεν, ἠύτ᾽ εἰστὸς Ἔσσυτ᾽ ἀπὸ νευρῆς· ὀλοὸς δέ οἱ ἕσπετο πότμος Ἀμφελελιξαμένῳ.

Vs. 1191 Κόμαι μὲν εἰς Ὄλυμπον] *Statius* Theb. x, v. 922. *Talia dicentem toto Iove fulmen adactum Corripuit; primae fugere in nubila criſtae.* galeam, ni fallor, deſignans: de Alcimedonte *Quintus* XI, 468. αὐτοῦ Νόσφιν ἀπεπλάγχθη βριαρὸν δόρυ, καὶ σάκος εὐρὺ, Καὶ κρατερὴ τρυφάλεια.

Vs. 1193 εἰς γῆν δ᾽ ἔμπυρος πίπτει νεκρός.] In *Sophoclis* Antig. de eodem Capaneo v. 136. Ἀντίτυπος δ᾽ ἐπὶ γᾶν Πέσε ταντἁλωθεὶς Πυρφόρος. Secundum *Aeſch.* Theb. v. 438, Capanei clypeus inſigne gerebat γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον. In loco *Sophoclis*, quam Scholia, lectionem praeferunt Codex Reg. Pariſ. & *Euſtathius* (*Sopingio* laudatus in *Heſych.* v. Ἀντίτυπα,) ad *Hom.* Od. Λ, p. 458, 24. hanc ſcilicet: Ἀντίτυπα δ᾽ ἐπὶ γᾷ πέσε ταντα[λ]ωθείς. *Scholion* in eodem Cod. Reg. adeſt: ἀντίτυπος διασεισθείς. comparari poterit σφενδονηθείς. *Euſtathio* Ταντἁλωθεὶς exponitur, τὸ τοῦ Ταντάλου παθών. τὸ δὲ ἕν, φασὶ, κατασεισθῆναι.

Ὡς δ' εἶδ' Ἄδραστος Ζῆνα πολέμιον στρατῷ,
Ἔξω τάφρου καθεῖσεν Ἀργείων στρατόν.
Οἵδ' αὖ παρ' ἡμῶν, δεξιὸν Διὸς τέρας
Ἰδόντες, ἐξήλαυνον ἁρμάτων ὄχους
Ἱππεῖς ὁπλῖται, κεἰς μέσ' Ἀργείων ὅπλα
Ξυνῆψαν ἔγχη, πάντα δ' ἦν ὁμοῦ κακά.
Ἔθνησκον, ἐξέπιπτον ἀντύγων ἄπο·
Τροχοί τ' ἐπήδων, ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι·
Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.
Πύργων μὲν οὖν γῆς ἔσχομεν κατασκαφὰς
Εἰς τὴν παροῦσαν ἡμέραν· εἰ δ' εὐτυχὴς
Ἔσται τολοιπὸν ἥδε γῆ, θεοῖς μέλει.

ΧΟ. Καλὸν τὸ νικᾶν· εἰ δ' ἀμείνον' οἱ θεοὶ
Γνώμην ἔχοιεν, εὐτυχὴς εἴην ἐγώ.

Κα-

θνεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐσωρεύοντο, ἤγουν σωρηδὸν ἐπέπιπτον. τὰς μὲν οὖν κατασκαφὰς τῶν πύργων τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν καταστροφὴν, ἐπέσχομεν μέχρι τῆς παρούσης ἡμέρας. εἰ δὲ εὐτυχὴς ἔσται κατὰ τὸ ἐπίλοιπον

Vs. 1196 Οἵδ' αὖ παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας Ἰδόντες,] Dubitet quis, num legendum sit παρ' ἡμῖν· *Cum vero nostri viderent, dextrum nobis Iovis favere fulgorem:* notum illud *Ennii: Prospera Iuppiter bis dextris fulgoribus edit.* Viderat Adrastus Ζῆνα πολέμιον στρατῷ· quin iam ante duces Argivos Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων, ut canit *Homer.* Il. Δ, v. 381. — Οἵδ' αὖ nostro loco sunt *Hi contra*, opposite ad Adrastum & Argivos; vid. vss. 1471, 73, 75. Nostri, παρ' ἡμῶν δεξιὸν Διὸς τέρας Ἰδόντες *cum nobis belli fortunam favere viderent: Homer.* Il. Γ, v. 440. Νῦν μὲν γὰρ Μενέλαος ἐνίκησεν σὺν Ἀθήνῃ· Κεῖνον δ' αὖτις ἐγώ· πάρα γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν. *Euripid.* Or. v. 370. Οὔτ' ἐλπίδος γὰρ, οὔτε τοῦ δόξης ἐρῶ Θάρσος παρ' ἡμῖν.

Vs. 1202 Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσω-

Adrastus, ut sibi vidit infestum Iovem,
Vallo reduxit urbis Inachiam manum.
Nostri tuentes omen è cœlo favens
Audentiores proruunt, currus simul,
Equitumque turmæ, mediaque in Danaûm agmina
Grassantur hastis: cuncta concurrunt mala.
Hic moritur: ille curribus celsis cadit,
Axi implicatur axis, absiliunt rotæ,
Et interemta corpora in cumulum cadunt.
Servare turres hactenus nobis datum:
Fas gratulari est. gratulanda in posterum
Fortuna num sit urbis, in superûm manu
CH.,, Victoriæ laus pulchra: sed si Dî darent (est.
Victoriâ meliora, quàm felix forem!

For-

πον, ἤγουν τὸ ἔμπροσθεν, ἤδε γῆ, τοῖς θεοῖς διὰ Φροντίδος ἐςίν. καλὸν τὸ νικᾷν ἐςιν, εἰ δὲ καὶ βέλτιον τοῦ νικᾷν ἡμᾶς βουλεύονται οἱ θεοὶ, εὐτυχοίην ἄν. λέγει δὲ τὸ Φιλίαν ἐμβαλεῖν τοῖς ἀδελφοῖς.

κα-

σπερδόνθ' ὁμοῦ.] Ubi huius enarrat historiae picturam *Philostratus*, Icon. p. 854, νεκροὶ, inquit, ἐπὶ νεκροῖς· καὶ ἵπποι ὡς ἔπεσον, καὶ τὰ ὅπλα, ὡς ἀπέῤῥυη τῶν ἀνδρῶν. *Euripides* versu praecedenti: Τροχοί τ' ἐπήδων, ἄξονές τ' ἐπ' ἄξοσι. conf. *Eurip.* Supplic. v. 689 — 693. Phoen. v. 888. *Aeschylus* Γλαύκῳ Ποτνιεῖ·
Ἐφ' ἅρμασιν ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρὸς,
Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.
sic emendandum quod in Scholiis nostris hactenus fuerat vulgatum, ἐκπεφυρμένοι· quodque velut sincerum receperat *Stanlejus*, interpretatus: *Equi in equos irruerunt.* prope veram lectionem accedens, Cod. Augustanus praebuit, ἐμπεφυγμένοι. *Virgil.* Aen. XI, 638. *Armaque, corporaque & permisti caede virorum Semianimes volvuntur equi.*

Vs. 1207 Γνώμην ἔχειν] Γνώ-μην

ΙΟΚ. Καλῶς τὰ τῶν θεῶν καὶ τὰ τῆς τύχης ἔχει,
Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ.
Κρέων δ᾽ ἔοικε τῶν ἐμῶν νυμφευμάτων,
Τῶν τ᾽ Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι κακῶν,
Παιδὸς στερηθεὶς, τῇ πόλει μὲν εὐτυχῶς,
Ἰδίᾳ δὲ λυπρῶς. ἀλλ᾽ ἄνελθέ μοι πάλιν,
Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ᾽ ἐμὼ δρασείετον.
ΑΓΓ. Ἔα τὰ λοιπά· δεῦρ᾽ ἀεὶ γὰρ εὐτυχεῖς.

ΙΟΚ.

καλῶς ἡμῖν ἔχει ἡ τῶν θεῶν γνώμη, καὶ ἡ τῆς τύχης, παῖδες τε γάρ μοι ζῶσι, καὶ πέφυγε τὸν κίνδυνον ἡ γῆ. Κρέων δὲ φαίνεται τῶν ἑπομένων κακῶν τοῖς ἐμοῖς νυμφεύμασι, τῶν τε Οἰδίπου δύστηνος ἀπολαῦσαι παρανομιῶν, παιδὸς τοῦ οἰκείου στερηθείς· ὅσον μὲν τὸ πρὸς τὴν

μίαν ἔχουσιν in utroque legitur Leid. Cod. si plures exhiberent, videri posset genuinum. Huius quidem dicti legitur in Augustani Cod. Scholiis inter alias deteriores interpretatio probabilis.

Vs. 1209 Παῖδές τε γάρ μοι ζῶσι, κἀκπέφευγε γῆ.] Nihil erat caussae, cur a reliquis secederet Editionibus *Kingius* vulgando, κἀκ πέφευγε γῆ. reliquas Edd. dumdico, Venetam & Basileenses excipio: quod hae tamen exhibent, κἀπέφευγε γῆ, e nostra lectione depravatum, quam praeferunt Flor. Cod. & Leid. B. Sicut Cantabrig. κἀκ πέφευγε habet etiam Leid. A. ubi tamen ἐκ supra scriptum a correctore; additum praeterea velut interpretamentum τ̄ κίνδυνον.

Vs. 1214 Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ᾽ ἐμὼ δρασείετον;] In *Aristoph.* Plut. v. 57, τἀπὶ τούτοις δρῶ· haec attulit *Lud. Kusterus*; *Richardus* autem *Dawes.* in *Aristoph.* Vespis v. 168, recte corrigit Miscell. Crit. p. 263, μέγα τι δρασείει κακόν· p. 264 loca diligenter adnotans, in quibus δρασείειν reperitur: quatuor huius classis, *desiderativa* vel *meditativa* Grammaticis dicta, *Steph. Bergler.* ad *Alciph.* p. 56, excitavit. In *Clem. Alex.* Protrept. p. 13, 35, οἶδ᾽ ὅτι κινήσει γέλωτα, κἂν μὴ γελᾶς αἰτήσει ὑμῖν· ex *Eusebio* scribendum, κἂν μὴ γελασείουσιν ὑμῖν· imitatur *Platonis* e Phaedone verba p. 64.

IOC. Fortuna bene ſe præbet & numen deûm,
Cùm ſalva terra eſt, filii ſuperſtites.
Verum interim participat infelix Creon
Meosque thalamos ſævaque OEdipodis mala,
Præſtante nato orbatus, unde urbi ſalus,
Sed luctus ipſi. perge ſed, perge exſequi,
Quid inde natis facere decretum meis.
NVN. Hucusque felix, reliqua ne quære, obſecro.

IOC.

τὴν πόλιν εὐτυχῶς, τὸ εἰς ἑαυτὸν δὲ ἀλγεινῶς. ὡς ἐξ ἄλλης ἀρχῆς διήγησαί μοι τί κατὰ τὸ μετὰ ταῦτα οἱ παῖδες οἱ ἐμοὶ μέλλουσι δράσειν; μὴ περαιτέρω πύθῃ, ἕως γὰρ τοῦ δεῦρο εὐτυχεῖς.

τοῦ-

64. B, Ex Oeconomicis *Callicratidae* Laconis haec leguntur in *Stobaei* Florileg. T. LXXXIII, p. 486, 45. Γαμίσκοντα δὲ δεῖ γαμεῖν περὶ τὰν αὐτῶ τύχαν· corrige Γαμησήοντα, *uxorem ducere deſiderantem.* ſic illi pronuntiabant pro γαμησείειν. *Alia* dari *ſexcenta* ſcribit *Berglerus*; ego huius generis in είω deſiderativa ne viginti quidem apud veteres arbitror inveniri.

Vs. 1215 —— δεῦρ' ἀεὶ τοῦ εὐτυχεῖς.] Hunc quoque verſum *Kuſterus* ad illuſtrandam Atticam formulam δεῦρ' ἀεὶ, ἕως τοῦ δεῦρο ſignificantem, adhibuit in *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1137 & ad *Heſych.* in v. Ἀεὶ, ubi plura dedit Clariſſ. *Alberti*, noſtrum e Phoeniſſis locum *Phavorino* citatum adnotans. Prae ceteris formulam frequentavit *Euripides*; legitur enim praeterquam in locis, ab aliis iam deſignatis, in Or. v. 1701. Supplic. v. 786. Helenae v. 767, qui verſus noſtro ſimillimus eſt: Εἶεν· τὰ μὲν δὴ δεῦρ' ἀεὶ καλῶς ἔχει. Attigit haec pleraque *Gul. Canterus* in *Aeſchyli* Diras v. 599. ubi Schol. Atticum uſum adfirmat eodem incerti Tragici ſenario, qui viros Eruditos eo habuit in *Harpocratione* exercitatos, quod legi verba viderentur tanquam *Thucydidea*: οἶδας (ſic recte *Stanlej.* corrigit) μὲν ἂν μοι δεῦρ' ἀεὶ τείνει λόγους. Adhaec *Heſychium* in Ἀεὶ comparanti verſus videri poterit *Phrynichi*.

 Vs.

ΙΟΚ. Τοῦτ' εἰς ὕποπτον εἶπας· οὐκ ἐατέον.
ΑΓΓ. Μεῖζόν τι χρήζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένους;
ΙΟΚ. Καὶ τἀπίλοιπά γ', εἰ καλῶς πράσσω, κλύειν.
ΑΓΓ. Μέθες μ'· ἔρημος παῖς ὑπασπιστοῦ σέθεν.
ΙΟΚ. Κακόν τι κεύθεις, καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ.
ΑΓΓ. Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.
ΙΟΚ. Ἢν μή γε φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα.
ΑΓΓ. Αἶ, αἶ· τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου
Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνῦσαι κακά;
Τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματα
Αἴ-

τοῦτο εἰς ὑπόνοιαν κακοῦ εἶπας, οὐκ ἐατέον. μεῖζον ἄλλο θέλεις μαθεῖν ἢ τοὺς σοὺς παῖδας πεφυλαγμένους; χρῄζω ἀκούειν εἰ καλῶς πράσσω, ἤγουν εὐτυχῶ, καὶ κατὰ τὰ ἐπίλοιπα, ἤγουν τὰ ἔμπροσθεν. ἔασόν με ἀπελθεῖν, ἔρημός ἐστιν ὁ παῖς σοῦ ὑπασπιστοῦ, ἤγουν μεμονωμένος. κακόν τι κρύπτεις, καὶ φέρεις ὑπὸ ἀφανείᾳ. πρὸς οἷς ἔλεξα ἀγαθοῖς, οὐκ ἂν παρ-

Vs. 1217 Μεῖζόν τι χρήζεις, παῖδας ἢ σεσωσμένους,] *Gul. Canteri*, ordine perverso posita ἢ παῖδας dubitanter restituentis, correctionem *Grotius* ceterique receperunt: idem praebent Codd. Flor. & Leidd.

Vs. 1221 Οὐκ ἄν γε λέξαιμ' ἐπ' ἀγαθοῖσι σοῖς κακά.] *Kingium* sequutus sum, e Codd. ita vulgantem. οὐκ etiam est in Leid. B. in Κοὐκ ἄν γε, superflua litera fluxerat ex initio versus praecedentis.

Vs. 1222. Ἢν μή γε φεύγων ἐκφύγῃς πρὸς αἰθέρα] Monuerat forte *Kingius* in notis, pro εἰ, ἢν in Bodlej. Codd. inveniri: hoc sine dubitatione recepi, repertum & in Leidd. Sententiam expressit eamdem *Herodot*. IV, c. 132. Ἢν μὴ ὄρνιθες γενόμενοι ἀναπτῆσθε ἐς τὸν οὐρανόν, —— οὐκ ἀπονοστήσετε ὀπίσω. *Euripid*. Or. v. 1595 ἤν γε μὴ φύγῃς πτερροῖς. Iphig. Taur. v. 843, Δέδοικα δ' ἐκ χειρῶν με μὴ πρὸς αἰθέρα Ἀμπτάμενος φύγῃ. conferri poterunt Med. v. 1297. & *Sophoclis* versus apud *Stob*. Flor. p. 599, 37. —— Armiger autem Eteoclis Iocastae desiderio morem gerere primum recusabat,

IOC. Suſpecta loqueris: nîl mihi abſcondi volo.
NVN. Habere natos ſoſpites non eſt ſatis?
IOC. Fauſtúmne ſit quod inſtat, audire expeto.
NVN. Me quæſo omitte. gnatus armigero caret.
IOC. Ambage cæca conditum celas malum.
NVN. Poſt prosperas res abſtinebo improsperis.
IOC. Effugere non eſt, ni ſit in cœlum fuga.
NVN. Cur me ſecundæ nuntium famæ tibi
Non ſinis abire, ſed tua extorques mala?
Nati pudendum facinus incœptant tui,
Pro-

παραγγείλαιμι τὰ κακά. λέξεις, ἐάν γε μὴ Φεύγων ἐκΦύγῃς, ἤγουν τὴν Φυγὴν ἀνύσῃς πρὸς αἰθέρα. διατί μετὰ τὴν εὐάγγελον ἀγγελίαν οὐκ ἀΦῆκας ἐμὲ ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἀναγκάζεις μηνύσαι τὰ κακά; τὼ παῖδε τὼ σὼ Φροντίζουσι τολμᾶν ἀπρεπέστατα τολμήματα,

λέ-

bat, quoniam Εὔφημον ἦμαρ οὐ πρέπει κακαγγέλῳ Γλώσσῃ μιαίνειν, ut ait *Aeſchyl.* Agam. v. 645, quem locum in proxime ſeqq. imitatur *Euripides.*

Vs. 1223 —— τί μ' οὐκ εἴασας ἐξ εὐαγγέλου Φήμης ἀπελθεῖν, ἀλλὰ μηνύσαι κακά;] In poſtremis Scholiaſtes verbum ſupplet ἀναγκάζεις, e vicinis lectori facile ſubaudiendum: ſed quidni, quod praecellerat, ἐᾷς repeteremus? ἀλλ' ἐᾷς μηνύσαι κακά. Par atque eadem eſt in Oreſtis v. 897 ratio: Οὗτος κτανεῖν μὲν ὅτι σ', ὅτι σύγγονον Εἴα, Φυγῇ δὲ ζημιοῦντας εὐσεβεῖν. ubi *Scholiaſtae* nos non indigere ſupplemento monuit Clar. *Abreſch.* in *Aeſchyli* Prom. V. v. 21. ſed hinc diſtant, quae videntur eiusdem generis, a Clariſſ. *D'Orvillio* copioſius, quam ab aliis, illuſtrata Animadverſ. in *Chariton.* p. 395 & ſeqq.

Vs. 1225 Τὼ παῖδε τὼ σὼ μέλλετον τολμήματ' αἴσχιστα,] Virum Eruditiſſimum hoc in loco nuper erraſſe memini. Μέλλετον ſimpliciter poſitum nunquam ſignificabit *agitant*; ſemper diverſa ſunt, licet a librariis ſaepe-

Αἴσχιστα, χωρὶς μονομαχεῖν παντὸς στρατοῦ,
Λέξαντες Ἀργείοισι Καδμείοισί τε
Εἰς κοινὸν, οἷον μή ποτ' ὤφελον, λόγον.
Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς
Πύργου, κελεύσας σῖγα κηρύξαι στρατῷ.
Ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,
Δαναῶν ἀριστεῖς, οἵπερ ἤλθετ' ἐνθάδε,
Κάδμου τε λαὸς, μήτε Πολυνείκους χάριν
Ψυ-

λέγω μονομαχεῖν ἰδίᾳ παντὸς τοῦ στρατοῦ, λέξαντες εἰς μέσον τῶν Ἀργείων καὶ Καδμείων λόγον τοιοῦτον, ὁποῖον μὴ ὄφελον εἰπεῖν· ὁ Ἐτεοκλῆς δὲ ἤρξατο τοῦ λόγου ἀφ' ὑψηλοῦ πύργου στὰς, κελεύσας τοῖς

penumero confusa, μέλλειν & μίμνειν. Nostro loco post μέλλοιεν e vicino θέλοιεν supplendum; nisi quis iungenda censuerit μίμνοιτε — μονομαχεῖν. Multo frequentius ad μίμνειν verbum repetendum e praecedentibus omitti solet.

Vs. 1229 Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθίου σταθεὶς Πύργου,] Parum quidem intererat, utrum προὔπηρξ', optimis etiam scriptoribus usurpatum, an ὑπῆρξ' legeretur; hoc tamen in locum prioris restituere non dubitavi: cur enim *Aldi* Codicem reliquis omnibus anteponeremus? *Kingium* miror, qui non receperit, quod scribit in omnibus Codicibus reperiri; cum Anglicis concinunt Florentinus & Batavi, praebentes, Ἐτεοκλέης δ' ὑπῆρξ'· Hoc *Euripideum* est, atque infra poterit in Vs. 1576 adfirmari. Nostro loco praeterea Codex uterque Leidensis praeferebat: ἐπ' ὀρθοῦ σταθεὶς Πύργου· alter autem hoc Scholion: ἤρξατο τοῦ λόγου, ἐφ' ὑψηλοῦ στάς. Loco vulgatae lectionis, ἐπ' ὀρθοῦ tamen recipiendum non putavi: hanc sequutus videtur *Statius* Theb. VII, 374. ubi *Rector ab aggere coepit*. Apud *Hesychium* in Ἀπ' ὀρθοῦ, ἐπὶ ὑψηλοῦ· *Kusterus* recte videtur correxisse ἀπὸ ὑψηλοῦ.

Vs. 1231 Ἔλεξε δ', ὦ γῆς Ἑλλάδος στρατηλάται,] Quod legitur ad hunc versum in Scholiis: οὗτος ὁ στίχος ἐν πολλοῖς [illegible]

Proprio ſeorſim prælio decernere,
Coram Mycenes atque Thebarum agmine
Palam profati quæ nefas fari fuit.
Stans turre ſumma celſus Eteocles prior
Silere iuſſo milite, hæc orſus loqui.
Generoſa corda, decora Graiugenûm ſoli,
Quique ex Achivo fine veniſtis duces,
Cadmique ſanguis: parcite ô tandem inclitas
Im-

τοῖς κήρυξι σιγὴν κηρύξαι τῷ λαῷ. (ἔλεξε δὲ,) ὦ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς τῆς Ἑλλάδος ςρατηγοὶ Δαναῶν τε ἀριςεῖς οἵπερ ἤλθετε δεῦρο, καὶ ὦ Καδμεῖοι, μή τε Πολυνείκους χάριν

τὴν

φοις ὐ φέρεται· pertinuiſſe forſan videretur ad praecedentem: Πύργυ, κελεύσας σῖγα κηρῦξαι ςρατῷ. quoniam haec omitti potuerunt in exemplaribus vetuſtis absque detrimento ſenſus; illa minus: videantur in Vs. 1080 notata. Verumtamen verſum noſtrum 1231 deſignari, manifestum arbitror ex Auguſtani Codicis Scholio: ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέβη· λείπει δὲ, τῷ λαῷ ταῦτα λέγων. mihi quidem uterque genuinus videtur. Cum verſu 1231 & vicinis comparari poteſt ſcena non diſſimilis in Heraclidis *Euripidis* vſſ. 804 & ſeqq. Noſtrum locum reſpexiſſe ſuſpicor *Statium* Theb. VII, v. 373. *Et tuus armatis iubet ecce ſilentia frater: Vix ea turre ſenex; cum Rector ab aggere coepit: Magnanimi reges* &c. ſed apud *Statium* deinceps Polynices primus Eteoclem in proelia poſcit.

Vs. 1232 Δαναῶν ἀριςῆς,] Scribendum cenſeo, Δαναῶν τ' ἀριςῆς· e Cant. Cod. & A Leid. quod enim hic Codex exhibet, Δαναῶν παρισῆς, illinc fluxit. Vulgata per iſtos fuit Codices propagata, quibus deerat verſus praecedens. Dici quidem ςρατηλάται poterant Δαναῶν ἀριςῆς, ſed, ubi mox Κάδμου λαὸς memoratur, cui praeerat Eteocles, Argivum exercitum iſthac ornans adpellatione a Ducibus diſtinguere voluit *Euripides*.

Vs.

Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε, μήθ' ἡμῶν ὕπερ.
Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεὶς,
Μόνος συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην.
Κἂν μὲν κτάνω τόνδ', οἶκον οἰκήσω μόνος,
Ἡσσώμενος δὲ, τῷδε παραδώσω πόλιν.
Ὑμεῖς δ', ἀγῶν' ἀφέντες, Ἀργείαν χθόνα
Νείσεσθε, βίοτον μὴ λιπόντες ἐνθάδε.

[Σπαρ-

τὴν ζωὴν ὑμῶν προδίδοτε, μήτε ἕνεκα ἐμοῦ. ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, ἐκβαλὼν κίνδυνον ὑμῶν, μόνος συγκροτήσω τῷ ἀδελφῷ μου μάχην. ἡττηθεὶς δὲ δώσω τῷδε κατέχειν τὴν πόλιν. ὑμεῖς δὲ, τὸν ἀγῶνα τὸν τοῦ

πο-

Vs. 1235, 36. Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, τόνδε κίνδυνον μεθεὶς, Μόνος συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην.] Corrige, sodes: Μόνῳ συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην· praecesserat Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, id est, μόνος, Μόνῳ συνάψω —— μάχην· in Heraclidarum loco designato scribendum v. 808, ἐμοὶ μόνος μόνῳ Μάχην συνάψας· vulgatur Μάχῃ συνάψας. *Eurip.* Alcest. v. 1140, Μάχην συνάψας δαιμόνων τῷ κοιράνῳ. Mſ. Flor. legit δαιμόνων τῷ κυρίῳ. Iuvenis Eruditus nostrum versum hoc modo correxerat: Μόνος συνάψω συγγόνῳ μόνῳ μάχην· verisimilius mihi quidem videbatur alterum: αὐτὸς etiam apud *Euripiden* significat interdum *solum*: Phoen. v. 485, ἔχει Τυραννίδ' αὐτὸς, καὶ δόμων ἐμῶν μέρος. v. 1749, Νῦν ἄτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός. apud alios hoc usu frequentissimum esse praeter ceteros docuit Celeberr. *Hemsterhusius* in *Luciani* T. 1, p. 230, & 231. —— In versu 1235, κίνδυνον μεθεὶς non eo certe sensu capiendum, quo ceperunt Interpretes: *Grotius* expressit felicissime, *In me periclum recidat.* *Virgilii* Turnus in Aen. XII, v. 694. *Quaecunque est fortuna mea est: me verius unum Pro vobis foedus luere, & decernere ferro.* Suspicabuntur nonnulli vel τόνδε commutandum in τῶνδε, vel corrigendum potius: Ἐγὼ γὰρ αὐτὸς, τόνδε κινδύνῳ μεθεὶς, Μόνῳ συνάψω συγγόνῳ τῷ 'μῷ μάχην: *Ego namque solus, hunce, (me nimirum,) periculo remittens*, vel *obiiciens*, *cum fratre solo manus conseram*: hac structura μεθιέναι adhibetur in *Euripidis* Alcest. v. 849, 1111. Cycl. v. 209. Bacch. v. 350 *Aeschyl.* Theb. v. 1056. πείσο-

χω·

Impendere animas velle Polynici aut mihi:
In me periclum recidat: ego fratri meo
Commissus uni rem minoris transigam.
Namque aut peremto fratre retinebo domum,
Aut victus illi regios tradam lares.
Vos derelicto Marte Achiva ad mœnia
Vitam ferentes sospitem remeabitis.

De

πολέμου ἀφέντες, εἰς Ἀργεῖαν χθόνα πορεύσεσθε, ἀπελεύσεσθε, τὴν ζωὴν μὴ λιπόντες ἐνθάδε.

καὶ

χεῖρα τῷδε κινδύνῳ βαλεῖν. Sed nihil hic novandum iudicabit, qui meminerit in *Euripidis* Rheso recte scriptum v. 154, Ἐγὼ πρὸ γαίας τόνδε κίνδυνον θέλω Ῥίψας κατόπτης ναῦς ἐπ' Ἀργείων μολεῖν. ubi scripsisse potuerat in eumdem sensum τόνδε κίνδυνον μεθεὶς, Θέλω κατόπτης &c: sunt enim adfinis saepe significationis verba, velut in Hippol. v. 356, Ῥίψω, μεθήσω σῶμα· Hel. v. 1412, μεθεῖναι σῶμ' ἐς οἶδμα πόντιον. Iam vero ῥιψοκίνδυνος Rhesus dicitur τόνδε κίνδυνον ῥίψας, Eteocles autem τόνδε κίνδυνον μεθεὶς. *Periculum* vel *aleam periculi subire* venusta translatione dicitur κίνδυνον, & κινδύνου κύβον ῥίψαι, vel ἀναῤῥίψαι. vid. *Io. Brodaeus* in *Eurip.* Heraclid. v. 150. *Is. Casaubon.* in *Sueton.* Caes. c. XXXII. *Dukero* citatus in *Thucyd.* IV, c. 85. & *D'Orvillius* in *Charit.* p. 88.

Quo spectaret *Euripides* in Rhesi verbis hoc minus obscurum, quod paulo diceret inferius v. 183. Ψυχὴν προβάλλοντ' ἐν κύβοισι δαίμονος. In eiusdem dramatis v. 446 Summus *Hemsterhusius* ad *Schol.* in *Arist.* Plut. p. 205. restituit: ἡμέραν δ' ἐξ ἡμέρας Ῥίπτεις κυβεύων τὸν πρὸς Ἀργείους Ἄρη. *Aeschylum* imitabatur *Euripides* in Theb. v. 420, ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.

Vs. 1238 — τῷδε προσκαθήμενοι πόλιν.] πάλιν legitur in Flor. Cod. hic tamen praefero πόλιν. saepius ista duo permutantur etiam in Euripideis Codd.

Vs. 1240 Ἀργείαν χθόνα Νέεσθε] *Homerum* respicit in Il. Γ, v. 74. — τοὶ δὲ νεέσθων Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. atque ex eadem carminis Homerei particula, qua Menelaum Paris in singulare poscit certamen, huc alia quo-

[Σπαρτῶν τε λαὸς ἄλις, ὅσος κεῖται θανών.]
Τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ Πολυνείκης γόνος
Ἐκ τάξεων ὤρουσε, κἀπῄνει λόγους.
Πάντες δ' ἐπεῤῥόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε,
Κάδμου τε λαὸς, ὡς δίκαι' ἡγούμενοι.
Ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις
Ὅρκους συνῆψαν ἐμμένειν στρατηλάται.

Ἤδη

καὶ ὁ τῶν Θηβαίων ὄχλος ἀποθανὼν αὐτάρκης. τοσαῦτ' ἔλεξε. ὁ σὸς δὲ υἱὸς, ὁ Πολυνείκης, ἐκ τῶν ταγμάτων ὥρμησε, καὶ συνῄνεσε τοὺς λόγους. καὶ οἱ Ἀργεῖοι πάντες ἐπευφήμησαν, ἃ ὁ Ἐτεοκλῆς εἶπεν, καὶ

que transtulit *Euripides.* Ex tribus quatuorve diversis verbi lectionibus Νίσαθι, Νίσσαθι, Νείσσαθι, *Grotianam* elegi Νείσσαθι, quam dabat Leid. A, *Apollonio Rhodio* frequentatam, cuius in exemplaribus νίσσεσθαι, ut in Homericis, saepius etiam invenitur.

Vs. 1241 [Σπαρτῶν τε λαὸς ἄλις, ὅσος κεῖται θανών.] Hunc versum, si quidem abesset, nemo requireret: *Barnesio* τε debetur pro δέ. Legitur in Leid. B, Σπαρτῶν τε λαῶν ἄλις. in Flor. ὃς κεῖται νεκρός. neutrum placet; nec κεῖται θανὼν, neque κεῖται νεκρός. Si Graece dici potest λαὸς ἄλις, ὅσος κεῖται θανὼν, non tamen ita loqueretur *Euripides.* Versum ego spuriorum in classem refero, velut minus Euripideum, atque inprimis indignum Eteoclis, hactenus victoris, persona. Senarii forte conditor hymnum legerat in Castores *Theocriti* (XXII) ubi v. 177, —— ἄλις νίκης ἐξ ἑνὸς οἴκου Εἷς· αὐτὰρ ἄλλοι πάντες εὐφραίνουσιν ἑταίρους. Legitur & in Rhesi v. 870, Μὴ θίγῃς· ἄλις γὰρ τῶν τεθνηκότων ὄχλος.

Vs. 1242 Τοσαῦτ' ἔλεξε· σὸς δὲ] Sic per Edd. vulgata, Τοσαῦτ' ἔλεξ'· ὁ σὸς δὲ π. restituit, e Msf. *Kingius.* praeter Cantabrig. Cod. ita praeferunt uterque Leid. erat in Flor. Τοσαῦτ' ἔλεξε, σὸς δὲ π.

Vs. 1243 Ἐκ τάξεων ὤρουσε,] Ad *Kingium* usque deerant ὤρουσε, sic quidem scriptum ab *Euripide* verosimillimum est, signo tamen adposito, quod literam producendam monstraret; sed, ω Athenis recepto, hic quo-

De gente Cadmi quod iacet cæſum, ſat eſt.
Hæc ut datum eſt audire, Polynices tuus
Omne agmen extra graditur & dictum probat.
Collaudat omnis turba bellorum exitum,
Thebanaque acies & Mycenæi duces.
Ictum, ſacratum ſedus in proceſtribus,
Pactique vincta iureiurando fides.

Iam-

καὶ οἱ Καδμεῖοι, ὡς δίκαιον τόδε νομίζοντες. ἐπὶ τούτοις ἐφιλιώθησαν, καὶ ἀπὸ τῶν δύο μερῶν ὅρκους ὤμοσαν ἐμμένειν τοῖς ὅρκοις τὺς ςρατηγύς.

ἐξ

quoque ſcripſerunt ἄρσεν, prouti legitur in Codd. Leid.

Vs. 1244 Πάντες δ' ἐπερρόθησαν Ἀργεῖοι,] Quod additur, τάδε, cum ſequentibus ὡς δίκαι' ἡγούμενοι, iungendum vidit *Barneſius*, priores latuerat, *Grotium* quoque. *Euſtathius* ad Homericum, πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, recte contulit, atque *Euripiden* illinc ſumſiſſe ſcribit τὸ, Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν. quod legitur in Hecuba v. 551. & in Codicibus duobus Leidenſ. *Oreſtis* v. 902, Λαοὶ δ' ἐπερρόθησαν, οἱ μὲν ὡς καλῶς, Οἱ δ' οὐκ ἐπῄνουν. ubi tamen melior eſt lectio vulgata: Reſpicit haec *Heſychius*, Ἐπερρόθησαν explicans ἐπήχησαν, ἐπεβόησαν. *Orpheus* Argonaut. v. 792, Λαὸς ἐπερρόθεεν· venuſte verbum adhibuit *Sophocles* ap. *Athen.* VII, p. 277. B. ut undarum ſtrepitum, in quo ſita proprietas, audire videaris: Χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει Σαίνοντες οὐραῖοισι τὴν κεκτημένην.

Vs. 1246, 47 Ἐπὶ τοῖσδε δ' ἐσπείσαντο, κἀν μεταιχμίοις Ὅρκους συνῆψαν ἐμμενεῖν στρατηλάται.] Recepi quae Codices ſubminiſtrabant Leidenſes; primum τοῖσδε δ', in locum vulgatae τοῖσι δ', ex eorum altero B repoſitum: τοῖσδ' erat in A. Deinde στρατηλάται, quod in utroque legebatur, prae vulgatis placuit: plerique dederunt στρατηλάταις· στρατηλάτοις eſt in Edit. *Grotii*. triplex iſta fuit & in vetuſtis exemplaribus lectio; quod e Scholiis adparet. *Kingius* etiam in notis corrigit στρατηλάται, recteque convertit Euripidea, ex *Homericis* tranſlata Il. Γ, v. 269, & ſeqq. conf. vſſ. 295, 315.

 Vs.

Ἤδη δ᾽ ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις
Δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.
Φίλοι δ᾽ ἐκόσμουν τῆσδε μὲν πρόμον χθονὸς,
Σπαρτῶν ἀριστεῖς· τὸν δὲ Δαναϊδῶν ἄκροι.
Ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ᾽ οὐκ ἠλλαξάτην,
Μαργῶντ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ.
Παρεξιόντες δ᾽ ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,
Λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·
Πο-

δὴ ἐκείνου τὸ σῶμα καθώπλιζον οἱ δύο νεανίαι τοῦ γέροντος Οἰδίποδος. Φίλοι δὲ ὥπλιζον αὐτὸν τὸν πρόμαχον μὲν τῆσδε τῆς χθονὸς, τῶν Θηβαίων ἀριστεῖς, τόνδε, Δαναϊδῶν προὔχοντες, ἔνδοξοι. ἔστησαν δὲ Φαιδροὶ,

Vs. 1249 Δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι.] Pro Δισσοὶ, legitur in Flor. Cod. Οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι. Infra reperitur illud v. 1369, Ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ᾽ ἐκοσμήσανθ᾽ ὅπλοις Οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι. De his deinceps videbimus. Nostro loco Δισσοὶ nihil esset causae cur mutaremus. Menelaum & Agamemnona Δισσοὺς Ἀτρείδας dixit *Sophocles* Aj. v. 57, 960. in Phil. v. 264. οἱ Δισσοὶ στρατηγοὶ vocantur; & in Antig. v. 982, Plexippus & Pandion Δισσοὶ Φινεΐδαι. Ingeniose *Io. Piersonus* emendat Oed. in Col. v. 437, Κἀκ ζώντε δισσαῖν παρθένοιν· ubi vulgatur δ᾽ οὔσαιν.

Vs. 1252 Ἔσταν δὲ λαμπρὼ, χρῶμά τ᾽ οὐκ ἠλλαξάτην,] Perperam in Edd. primis scriptum erat χρώματ᾽ οὐκ ἠλ. Meminerat & hic *Homeri* Tragicus: Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. Τοῦ δ᾽ ἀγαθοῦ οὔτ᾽ ἂρ τρέπεται χρὼς, οὔτε τι λίην Ταρβεῖ, ex Il. Ν, 279, 284. Paris & Menelaus in Il. Γ, 342. pinguntur Δεινὸν δερκόμενοι. duo fratres Euripidei v. seq. Μαργῶντ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισιν ἱέναι δόρυ. *M. A. Muretus* V. L. v, c. XVII. cum hoc versu contulit *Horatianum: furit te reperire atrox Tydides*; Euripidea quoque more suo sic venuste convertit: *Steterunt corusci, vultu eodem quo prius, Hastam furentes mittere alter in alterum.* Quam *Euripides* in Hec. v. 1135, μαργῶσαν χέρα, *Sophocles* in Aj. v. 50, dixit χεῖρα μαιμῶσαν φόνου. ibi *Schol.* χαίρεται, inquit, καὶ διψῶσαν. imo vero sic scribitur; sed in alterius Tragici loco, quem

Iamque induebant ferreos cultus sibi
Senis propages OEdipi, iuvenes duo.
Ornabat illum flos Mycenæi agminis,
Hunc lecta gentis decora Thebani duces.
Stabant micantes, (manserat vultu color)
Alter flagrantes alterum transfigere.
Et hinc & illinc blanda amicorum manus
Tales calenti pectori addebant faces:

Tro-

δροὶ, καὶ οὐκ ἠλλοίωσαν τὴν ὄψιν, μανικῶς ὁρμῶντες πέμψειν κατ' ἀλλήλων τὸ δόρυ. ἄλλος δὲ τῶν Φίλων, ἀπ' ἄλλου μέρους παρεκβαίνοντες, διὰ λόγων εἰς θάρσος προβάλλοντες προσηύδων ταῦτα.

Πολύ-

quem habet *Athen.* x, p. 433. F. *Sophoclis* & *Archilochi* verbis haec adiiciens: καὶ τῷ τραγικῷ δὲ ὡς ἔφη, Ἴσχειν κελεύω χεῖρα διψῶσαν φόνου. ex *Athenaeo* transscripsit *Eustathius* in Od. Λ, p. 458, 37. ἴσχειν illic in ἰσχύειν degeneravit: *Sophoclis* ex Ajace versum posuit ad Il. N, p. 887, 44. Huius verbum & Euripideum velut adfinia coniungit *Philo Jud.* de Agricult. p. 192. D. μαργῶσαν ἔτι καὶ μαιμῶσαν τὴν ἀεὶ κενὴν ἐπιθυμίαν. quorum primum sollicitari non debuerat.

Vs. 1254 Παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων,] Ante vulgatam ἄλλοι *Barnesium* in ἄλλος recte commutasse solus etiam hiatus aures docet minus exercitatas; firmatur autem ἄλλος, cum a Codd. scriptis, tum ab usu Poëtarum, ἄλλος ἄλλοθεν pluralivis iungentium: sic semper *Homerus* & huius imitatores: e Codd. Mss. ἄλλος aliquoties apud *Oppianum* revocari poterit; in *Arati* quoque Progn. v. 376 ponendum: conf. Phoen. v. 145. Non aliter *Euripides*, Or. v. 1498, Βοηδρομοῦμεν ἄλλος ἄλλοθεν στέγης. Iphig. Taur. v. 319, ἄλλος ἄλλοθεν συγκείμενοι.

Vs. 1255 Λέγοιεν θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε·] Multum argutatus, *Barnesius* tandem coniecturam periclitatur; *sic*, ait, *lego:* Λέγοισι θάρσυνόν τε σφῶς τ' ηὔδων τάδε. *Homerus* ista scribere potuerat, non Tragicus Atticus: error *Barnesio* condonandus est, quem erraront etiam homines primarii. Quem nihil hic remoratur, Lector forsan mirabitur,

quid

Πολύνεικες, ἐν σοὶ Ζηνὸς ὀρθῶσαι βρέτας
Τρόπαιον, Ἄργει τ' εὐκλεᾶ δοῦναι λόγον.
Ἐτεοκλέα δ' αὖ· νῦν πόλεως ὑπερμαχεῖς,
Νῦν, καλλίνικος γενόμενος, σκήπτρων κρατεῖς.
Τάδ' ἠγόρευον, παρακαλοῦντες εἰς μάχην.
Μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς,
Ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν,
Ἄκραν τε λαμπάδ', ἣ δυοῖν ὅρους ἔχει,
Νίκης τε σῆμα, καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων.

Ἀλλ'

Πολύνεικες, ἐπί σοι κεῖται τοῦ Διὸς ὀρθὸν στῆσαι τὸ εἴδωλον, σύμβολον τῆς νίκης, καὶ δοῦναι τῷ Ἄργει εὐκλεᾶ λόγον, ἀντὶ τοῦ φήμην, ἣν ἄλλοι

Φη-

quid illuc impulerit *Barnesium*: Codicem ille Cant. venerabatur tanquam inviolatae bonitatis; in isto Cod. forte fortuna legebatur: Λόγχισι θαρσύνοντε προσηύδων τάδε. Reperitur in Leid. A, θαρσύνοντες προσηύδων τάδε. Sed alter Leid. & Flor. editis recte concinunt: genuinum utique vulgatum ἐξηύδων τάδε. Non parum differunt, *aliquem alloqui*, & *quid eloqui*: *Sophocles* Phil. v. 1238, Σοφὸς πεφυκὼς, οὐδὲν ἐξαυδᾷς σοφόν. *Euripides* Hippol. v. 590, Τὰν δεσπότου προδοῦσαν ἐξαυδᾷ λέχος. In locis nostro simillimis *Homerus* etiam adhibet θαρσύνεσκ' ἔπεσι, vel μύθῳ, & *Apollonius Rhod.* qui II, 64, μάλα πολλὰ παρηγορέοντες ἐς ἀλκήν. *Homer.* Il. Β, 75. Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν.

Vs. 1256 Πολύνεικες, ἐν σοὶ] Supplendum utique κεῖται vel ἐστί· *in te* vel *in tua situm est potestate*; *a te pendet*. Graece doctis notissimae formulae vim iuvenes haec pauca docebunt, e duobus Tragicis petita: *Euripid.* Iphig. in Aul. v. 1378. Εἰς ἔμ' Ἑλλὰς ἡ μεγίστη πᾶσα νῦν ἀποβλέπει, Κἀν ἐμοὶ πορθμός τε ναῶν καὶ Φρυγῶν κατασκαφαί. Iphig. in Taur. v. 1057, ὡς ἐμὰς βλέπω, Καὶ τἄμ' ἐν ὑμῖν ἐστιν, ἢ καλῶς ἔχειν, Ἢ μηδὲν εἶναι. *Sophocles* Philoct. v. 960. Τί δρῶμεν; ἐν σοὶ καὶ τὸ πλεῖν ἡμᾶς ἄναξ Ἤδη 'στι, καὶ τοῖς τοῦδε προσχωρεῖν λόγοις. Oed. Tyr. v. 322, Ἐν σοὶ γὰρ ἐσμέν. (ut *Eurip.* Alc. v. 278.) Oed. in Col. v. 239. ἐν ὑμῖν γὰρ ὡς θεῷ Κείμεθα τλάμονες. v. 384. Ἐν σοὶ τὰ κείνων φασὶ γίγνεσθαι κράτη. Nonnihil hinc distat

in

Tropæa ponens tu Mycenæo Iovi,
Polynices, Argos gloriam ingentem feres.
Noſtroque rurſum: patriam nunc vindicas,
Sceptrumque victor iure non dubio tenes.
Hæc adferebant Martis incitamina.
At exta cæſis conſulebant victimis
Vates, repente clauſtra perrumpens ſua,
Quæ ferret humor ſigna, flammarumque
Præſagus idem cladis & victoriæ. (apex
Iam

Φημίσουσι δηλονότι ἐπὶ τῷ Ἄργει. Ἐτεοκλέα δ' αὖ ἐθάρσυνόν τε, καὶ ἔλεγον, νῦν νικηφόρος γενόμενος τῆς βασιλείας κρατήσεις.

in *Eurip.* Med. v. 228. Ἐν ᾧ γὰρ ἦν μοι πάντα. quod prorſus pervertit *Barneſius*: reſpondet Terentianum Adelph. III, 2, v. 32. *in quo noſtrae ſpes opesque omnes ſitae*: dixiſſe potuerat in eumdem ſenſum uſitatiſſima formula, ὃς γὰρ ἦν μοι πάντα.

Vs. 1258 Ἐτεοκλέα δ' αὖ,] Quem evitaverat v. 73, *King*. hic ſequitur errorem *Barneſii* Ἐτεοκλεᾶ ſcribentis, & Ὀρφεᾶ Hippol. v. 953. *ob metrum* ſcilicet! alibi reliquit intacta, quae noverat ultimis productis apud *Euripiden* reperiri: Βασιλέα, Ἀχιλλέα, Θησέα, Πηλέα. verſum ex Androm. 545, citat in eam rem *Etymolog.* p. 190, 7. In *Aeſchyli* quoque Theb. v. 1015 ad ultimam in Ἐτεοκλέα productam *Georg. Arnaldum* oſtendiſſe memini. ——

Ad haec autem Ἐτεοκλέα δ' αὖ, forſan adſcripſerat Grammaticus verbum ἀσπίδων, quod, ſede non ſua, verſu 1255 duo ſaltem Codd. exhibebant.

Vs. 1259 Νῦν, καλλίνικος γενόμενος, σκήπτρων κρατεῖς] Supra ſcripta recordor in Vs. 594, hic tamen e Mſ. Cantabrig. recte poſitum a *Barneſio* σκήπτρων pro σκῆπτρον. atque ita duo quoque Codd. exhibent Leidenſes. Eſt vero Tragicus noſter ἐυπιφορος εἰς τὸ Καλλίνικος, quod in eius dramatis paene vicies recurrit.

Vs. 1261 —— 64. Μάντεις δὲ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς Ῥήξεις τ' ἐνώμων, ὑγρότητ' ἐναντίαν, Ἄκραν τε λαμπάδ',] Poni potuerat e Codd. ſcriptis, Anglicis certe, *Kingio* probata lectio,

Ἀλλ', εἴ τιν' ἀλκὴν, ἢ σοφοὺς ἔχεις λόγους,

Ἢ

nec *Scholiaſtis* incognita: ἐγρέποντ' ἐναντίων· ſed in difficilibus hiſce nugis nihil fuit novatum, niſi quod verſu 1261 ſedem vocularum τε & δὴ transmutarim, prouti legebantur in Codd. Leid. *Scholiaſtae* Ῥήξεις interpretantur τὰς τῆς χολῆς, vel τῆς κύστεως ῥήξεις. In ſacro quidem Tireſiae apud *Soph.* Antig. v. 1021, μετάρσιοι Χολαὶ διεσπείροντο. *Triclinius* in iſtum locum, ὅτι μετὰ τῶν μηρῶν, inquit, καὶ τὴν χολὴν τοῦ ζώου καὶ τὴν κύστιν παρετίθουν, ἀκριβῶς ἐν Αἰσχύλῳ εἴπομεν εἰς τοὺς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. hoc in dramate, quantum commemini, nuspiam iſtiusmodi fuit adnotationi locus; in Prometheo Vincto memorat *Aeſchylus* v. 494, Χολῆς λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν. Quod *Kingius* in hunc Phoeniſſarum locum evulgavit ex Barocc. Codice, Scholion fortasſis eſt *Triclinii*, quem in *Sophocle* verſantem memoria fefellerit: in tres ille Tragicos Scholia quaedam ſcripſiſſe videtur. —— Ad iſtam ſuam interpretationem Grammatici tum accommodant ἐχρέποντ' ἐναντίαι, vel ἐναντίων· Hos ſequutus, *Kingius* in notis Euripidea convertit: *rupturasque veſicae obſervabant; illud ſcilicet liquidum ex quo de hoſtibus augurium fecerunt.* Putabat nimirum *King.* totam hanc ſententiam *auguria* Graecorum ſpectare: dixiſſe debuerat *aruſpicinam*, vel potius, *ignispicinam.* In *igniſpiciis* flammam potiſſimum ſpectabant, quomodo ſe per auras explicaret; nulla fit in iis *ruptae veſicae*, quod nobis hic narrant Graeculi, mentio. *Eurip.* Supplic. v. 155. Μάντεις δ' ἐπῆλθες, ἐμπύρων τ' εἶδες φλόγα. Duo ſunt in hanc rem loca inprimis luculenta: apud *Senecam* Oed. v. 309, Tireſias: *Utrumne clarus ignis, & nitidus ſtetit, Rectusque purum verticem coelo tulit, Et ſummam in auras fuſus explicuit comam? An latera circa ſerpit incertus viae, Et fluctuante turbidus fumo labat?* reſpondet ad ſingula Manto: haec eadem apud *Statium* Theb. x, v. 593, *Sanguineos flammarum apices, geminumque per aras Ignem, & clara tamen mediae faſtigia lucis Orta docet; tunc in ſpeciem ſerpentis inanem Ancipiti gyro volvi, frangique rubore Demonſtrat dubio.* Poſtrema videri poſſent ad *Euripidae* ῥήξεις illuminandas accommodata; nec minus, quod ſequitur apud *Senecam*; *pugnax ignis in partes duas Diſcedit, & ſe ſcindit unius ſacri Diſcors favilla*; portendens ſcilicet, quod poſtmodum evenit, multis memoratum, & *Statio* Theb. XII, 430. & ſeqq. ut ῥήξεις fuerint αἱ τοῦ πυρὸς καμπαὶ καὶ εἰλίξεις in Scholiis ad *Apollon. Rhod.* I, v. 438. memo-

Iam siquid artis, siquid est sapientiæ,
Ma-

moratae, *sinuosa volumina flammae.* sed ab his mentem abstrahunt adiecta. Hic itaque locus etiam exspectabit interpretem, qui nobis ἐγρηγόρτ' ἐναντίαν melius exponat, quam fecere priores. —— Ἄκραν λαμπάδα recte interpretantur τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, ὃ καλεῖται κέρκος· *caudam* ignispices adpellasse videntur proprio velut vocabulo: *flammarum apices* dixit *Statius* Theb. x, 593. & Achill. I, v. 521. His potissimum vel victoria portendebatur, vel clades: ἢ δυοῖν ὅρους ἔχει, Νίκης τε σῆμα καὶ τὸ τῶν ἡσσωμένων· ubi Ms. Leid. A habet τὸ τῶν ἡσσωμένων· sed ο superscriptum. —— Per ἐμπύρους ἀκμὰς *ignis* vel *flammae vigorem*, ut puto, designat *Euripides*: male erat ominatum in *Soph.* Antigon. v. 1015, quum ἐκ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν· apud *Valer. Flacc.* VIII, v. 247. *non se pingues tum candida flamma per auras Explicuit.* Contra laetus Idmon apud *Apollon. Rhod.* I, v. 437. spectat σέλας Πάντοσε λαμπόμενον θυέων ἄπο. *Valer. Flaccus* I, v. 205. *Protulit ut crinem densis luctatus in extis Ignis, & adscendit salientia viscera tauri. Crinis* adpellationem e libris Aruspicum erutam non absurde suspicabatur *Iul. Caes. Scaliger*: sed *Vossio* memoratus ad h. l. Summus *Gronovius* Diatribes in *Statii* Sylvas cap. LIII, p. 349. ignium flammas saepe *crines* dici docuit, supra prolata *Senecae* verba quaedam excitans, & *Aeschylea*, Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, quae leguntur in Prom. V. v. 1043. Idem in Agamemn. v. 314. dixit Φλογὸς μέγαν πώγωνα. Schol. Πώγωνα λέγει τὴν εἰς ὀξὺ λήγουσαν ἀκμὴν τοῦ πυρός. conf. *Hesychius. Euripidis* ἐμπύρους ἀκμὰς explicant in Scholiis τὰς ὀξύτητας τοῦ πυρὸς, τὰς ἀναδόσεις· additur in August. Cod. ἢ τὰς ὀξύτητας τὰς ἐμπύρους. ἤτοι τοὺς ὀβελίσκους τοὺς πεπυρακτωμένους· ut hic a figura *vigorem flammae*, desinentis in acutum, ὀβελίσκους vocat, sic *Aeschylus* πώγωνα. *Aeschylum* imitatus est *Euripides* in Phryxo, quod, absque *Photio* esset, ignoraremus; haec est in *Photii* Lexico nondum edito nota: Πώγωνα πυρὸς, τὴν ἀναφορὰν τοῦ πυρὸς, Εὐριπίδης Φρίξῳ. huc respicit *Pollux* II, 88. ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, Πώγων πυρὸς, ἡ εἰς ὀξὺ ἀναδρομὴ τοῦ πυρός. non aliter iudicasset *Bern. Martinus* V. L. IV, c. IX. si viro Elegantissimo *Photii* fuisset ad manum adnotatio.

Vs. 1265 Ἀλλ', εἴ τιν' ἀλκὴν, ὦ σοφοὺς ἔχεις λόγους Ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν,] Haec respicere *Plutarchus* videtur T. II, p. 1059. A. ἐμοὶ πολλάκις —— μοῦσαν ἔχοντα παρέχεις, εἴτε τισὶ λόγοις, εἴτε ἐπῳδαῖς, εἴτε ἄλλον ἐπι-

 ἐπι-

Ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν, σεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα
Δεινῆς ἁμίλλης, ὡς ὁ κίνδυνος μέγας,
[Καὶ τἆθλα δεινὰ, δάκρυά σοι γενήσεται,]
[Δισσοῖν σερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.]
ΙΟΚ. Ὦ τέκνον, ἔξελθ' Ἀντιγόνη δόμων πάρος·
Οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασιν
Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.
Ἀλλ' ἄνδρ' ἀρίστω καὶ κασιγνήτω σέθεν,
Εἰς θάνατον ἐκνεύοντε, κωλῦσαί σε δεῖ,

Ξὺν

ἐπίστασαι τρόπον παρηγορείας, οὐκ ἂν φθόνοις ἰατρεῖον. —— Proxime certe ſequentia, σεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα Δεινῆς ἁμίλλης· *Seneca* Phoeniſſ. v. 401, 402. ubi ſimiliter Nuncius ad Iocaſten: *I, redde amorem fratribus, pacem omnibus; Et impia arma mater oppoſita impedi.* Vix crediderim vocem ἀλκῶ hoc in loco profectam ab *Euripide*.

Vs. 1268, 69. [Καὶ τἆθλα δεινὰ, δάκρυά σοι γενήσεται, Δισσοῖν στερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν.] Hi duo quoque verſus mallem abeſſent. Alter hariolum potius decet, quam armigerum Eteoclis. Sed quam belle congruunt haec, σεῖχ', ἐρήτυσον τέκνα Δεινῆς ἁμίλλης· ad iſta, Δισσοῖν στερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν; Phoeniſſarum chorus v. 1295, de alterutro ſollicita, Διδύμα τέκνα, inquit, πότερος ἄρα Πότερον αἱμάξει; in hoc quoque metu ſubſiſtere debuerat Nuntius. Praeterea tanto luctui *lacrymae* quam parum reſpondent? vere dicitur in Troaſin v. 604, Ὡς ἡδὺ δάκρυα τοῖς κακῶς πεπονθόσιν. *Canterus* & *Kingius* iungenda cenſuerunt iſta: ὡς ὁ κίνδυνος μέγας, Καὶ τἆθλα δεινά· Et quid, obſecro, tum ſignificabunt ſequentia: δάκρυά σοι γενήσεται· *lacrymae tibi erunt?* Iungi ſaltem debuerant, ἆθλα (τἆθλα ſcribi non potuit a Tragico) δάκρυά σοι γενήσεται. *certaminis ipſorum praemia tibi erunt lacrymae:* ſemel hoc ferme modo loquutum *Euripiden* in Helena memini v. 487, ἢν δὲ δεσπότης λάβῃ σε, θάνατος ξένιά σοι γενήσεται. Huius loci memor, & *Sophoclei* in Antig. v. 13, 14. Δυοῖν ἀδελφοῖν ἐστερήθημεν δύο, Μιᾷ θανόντοιν ἡμέρᾳ· facile verſus hos duo condere quis potuit, &, ſicut alios fecerat,

Magicumve carmen, dirime natorum ma-
In se furentes. imminet bellum grave (nus
Et par periclum. Quis dolor, quæ lachri-
Si te una gemina prole destituit dies? (mæ,
IOC. Antigona prodi, nata, iam prodi foras.
Non iam tueri claustra virginei laris,
Non iam choreas agere sors patitur tua.
Dilecta meritò capita germanos duos (vans
Malè concupita morte me matrem adiu-

Ar-

rat, *Euripideis* interserere. Nonnulli tamen tuebuntur velut non indignos *Euripide*, nunciique persona, qui haec, secedente Iocasta, dicere potuerit vultu ad spectatores converso. Fortassis erunt, qui corrigi malint hoc modo:

Ἔπαθλα δεινὰ δάκρυά σοι γενήσεται,
Εἰ σοῖν στερήσῃ τῇδ' ἐν ἡμέρᾳ τέκνοιν,

Nam si periret eorum alter, utroque tamen mater censeri deberet orbata.

Vs. 1271, 72 Οὐκ ἐν χορείαις, οὐδὲ παρθενεύμασι Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις.] *Canteri* lectionem, οὐδὲ corrigentis, pro οὐδ' ἐν, *Grotius* & *Barnesius* receperunt, altero Leidensium Cod. firmatam; nam in A Leid. perperam scriptum: οὐδ' ἐν π. Emendate scripta *Ioachimum* legisse *Camerarium*, liquet ex eius Quaest. Miscell. Decur. XI, Probl. VI, VII. De variis, quae prostant, interpretamentis quodcunque demum eligas, attendenti semper adparebit hic perincommoda mentio *chorearum*, atque Antigones personae, in sene patre curando semper occupatae, minime conveniens. Dum ultimis aedibus hic evocatur a matre, moerore confecta puella qua tandem specie choreas agitasset animo? Sed hoc forsan ipsius est, personis congrua saepe minus observantis, *Euripidae* peccatum. Nostro similis est in Iphig. Aul. locus v. 1343, postquam dixerat puella: Ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἀνδρῶν ὄχλον εἰσορῶ πέλας· &, Διαχάλα τί μοι μέλαθρα, δμῶες, ὡς κρύψω δέμας· sic Clytaemnestra: Οὐκ ἐν ἁβρότητι κεῖσαι πρὸς τὰ νῦν πεπραγμένα, Ἀλλὰ μίμν', οὐ σεμνότητος ἔργα.

Ξὺν μητρὶ τῇ σῇ, μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.
ΑΝΤ. Τίν', ὦ τεκοῦσα μῆτερ, ἔκπληξιν νέαν
Φίλοις ἀϋτεῖς, τῶνδε δωμάτων πάρος;
ΙΟΚ. Ὦ θύγατερ, ἔῤῥει σῶν κασιγνήτων βίος.
ΑΝΤ. Πῶς εἶπας; ΙΟΚ. αἰχμὴν εἰς μίαν καθέστατον.
ΑΝΤ. Οἴ 'γὼ, τί λέξεις, μῆτερ; ΙΟΚ. οὐ φίλ', ἀλλ' ἕπου.
ΑΝΤ. Ποῖ, παρθενῶνας ἐκλιποῦσ'; ΙΟΚ. ἀνὰ στρατόν.
ΑΝΤ. Αἰδούμεθ' ὄχλον. ΙΟΚ. οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.
ΑΝΤ. Δράσω δὲ δὴ τί; ΙΟΚ. συγγόνων λύσεις ἔριν.
ΑΝΤ. Τί δρῶσα, μῆτερ; ΙΟΚ. προσπιτνοῦσ' ἐμοῦ μέτα.
ΑΝΤ. Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι', οὐ μελλητέον.

ΙΟΚ. ὦ μῆτερ, ἡ τεκοῦσά με, τίς ἐστιν ἡ καινὴ βοὴ ἡ ἐκπληκτικὴ, ἣν βοᾷς ἡ.

Vs. 1275 — μὴ πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν.] Quod in quatuor Codd. invenerat, ἀλλήλοιν reposuit *Kingius*: ad illos quatuor duo Leid. & Flor. accedunt: veram lectionem nobis *Anglus* exhibuit, quia dualem numerum requiri iudicabat: sed hoc erat levius: ante *Kingium* vulgata lectio, μὴ πρὸς ἀλλήλοις θανεῖν, Graeca non erat. Ista talia mireris intacta reliquisse *Canterum*: casus requirebatur secundus: πρὸς ἀλλήλοιν θανεῖν significat *mutuis caedibus confici*. Πρὸς τινὸς θανεῖν, πεσεῖν, ὀλωλέναι, tritissima sunt.

Vs. 1282 — οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά.] Commodum est interpretamentum in August. Codice: νῦν οὐχ ἁρμόζει σοι αἰδεῖσθαι· οὐκ ἔστι καιρὸς αἰσχύνεσθαί σε νῦν. congruit his: οὐ σεμνότητος ἔργον, in Iphig. Aul. v. 1344. In utroque Leid. Cod. legitur τὰ σά· sed in altero diversa fuit adscripta lectio: γρ. τάδε· ἤγουν τὰ παρόντα· quam & in Codicis Barocc. Scholio *Kingius* memoratam invenit: οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τάδε. Frequens quidem illud τάδε sicut hic, eadem loquendi forma legitur in Ionis *Eurip.* versu 1397. Οὐκ ἐν σιωπῇ τἀμά· μή με νουθέτει. Quod aliis αἰσχύνην ἔχειν, *Euripidi* dicitur ἐν αἰσχύναις ἔχειν

Sup-

Arcere debes, Marte ne alterno cadant.
ANT. Quid eiularis ante vestibulum parens,
Aut quos amicis nuntias luctus novos?
IOC. O nata, fratrum vita disperiit tibi.
ANT. Qui sic? IOC. Parati prælio steterunt duo.
ANT. Quam dura narras? IOC. Dura. iam sequere illico.
ANT. Cœtu relicto virginum? IOC. In media agmina.
ANT. Pudet viros spectare. IOC. Non nostrum est pudor.
ANT. Quid ergo faciam? IOC. Dirime fraternas minas.
ANT. Quanam arte dirimam? IOC. Procidens mecum in genu.
ANT. Ad castra tu præcede. res non fert moram.
IOC.

ἡμῖν τοῖς φίλοις, ἱσταμένη ἔμπροσθεν τῶν δωμάτων.

Φεῦ,

Suppl. v. 164. cui hoc genus adamatum, οὐκ ἐν ὁμαρεῖ, οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ, & similia, frequentanti: venustum ἐν ἀνδράσιν & οὐκ ἐν ἀνδράσιν, Iphig. Aul. v. 945. Alc. v. 723, 732. ἐν ἀσφαλεῖ, & οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ, Hec. v. 980. & Hippol. v. 785. Τὸ πολλὰ πράσσειν, οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ βίου. ubi duo Codices cum editis βίου legunt; sed βίῳ, quod est in Append. Vatic. *Prov.* IV, 8. mihi quidem placet: *Antiphanes* apud *Athen.* III, p. 103. F. ἴσως, ἄνθρωπος γεγώς, (vox exciderat ista, ni fallor:) Ἀσφαλές τι κτῆμ' ὑπάρχειν τῷ βίῳ λογίζεται, Πλεῖστον ἡμάρτηκε.

Vs. 1285 Αν. Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'· οὐ μελλητέον.] Antigonen in his, Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμι'· equidem substitisse suspicor; atque odiose cessanti, plura quoque dicere paranti, Iocasten mox obiecisse proxime sequentia: οὐ μελλητέον· Ἕπου γ', ἕπου γε θύγατερ. ut his adeo persona fuerit Iocastae praefixa. *Seneca* contra suis in Phoenissis Antigonen v. 403, dicentem facit: *Perge, o parens, & concita celerem gradum; Compesce tela, fratribus ferrum excute: Nudum inter enses pectus infestos tene.*

Vs.

ΙΟΚ. Ἔπειγ', ἔπειγε, θύγατερ· ὡς ἢν μὲν φθάσω
Παῖδας πρὸ λόγχης, οὑμὸς ἐν φάει βίος·
Θανοῦσι δ' αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι.

AN-

Vs. 1286, 87, 88 — ἢν μὲν φθάσω Παῖδας πρὸ λόγχης, οὑμὸς ἐν φάει βίος· Θανοῦσι δ' αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι.] Unica tantum excepta *Grotii*, per Editiones ceteras receptus, inter vſſ. 1287 & 1288, medius hic legebatur ſenarius:

Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ·

non invenuſtus ille quidem, & *Euripideus*; ſed hic ridiculus, atque a Tragico haud ſanequam collocatus. Iam antiquitus lectum, nonnullos eiiciendum tamen cenſuiſſe, Codices manifeſtant, quorum, dum legitur in aliis, in nonnullis fuit omiſſus: adeſt in Leid. A, recte deeſt in B, nec non in Flor. de Britannicis ſilet *Kingius*, quem iſta ne ſuſpicio quidem tetigit: *Grotium* Codices inveniſſe puto Pariſiis, quorum auctoritate motus hinc alienum verſum eliminaverit. *Grotium* ſequi non dubitavi, quem *Euripidis* oſores verſuumque vulgatorum defenſores imperioſi vituperare reverebuntur. Verſus, hic interpolatus, ſuo loco ſupra recte collocatur 983,

Κἂν μὲν φθάσωμεν, ἔστι σοι σωτηρία·
Ἢν δ' ὑστερήσῃς, οἰχόμεσθα, κατθανῇ.

morieris, ſi abitum tuum Tireſias anteverterit. Sed noſtro loco quomodo tandem Antigonae *relictae* mortem potuiſſet minitari mater? Suſpicor verſum Hiſtrionibus deberi; quibus, dum ſuperius recitata forte recordabantur, inſciis exciderit: non valde tamen reluctabor interpolatoris ſtudio tribuendum exiſtimanti. Sed illud extra dubium eſt, ſcenicos actores immutaſſe non pauca, verſus etiam integros, ſeu fortuito, ſive opera data, hic illic interſeruiſſe dramatibus. *Schol.* in Phoen. v. 271, οἱ ὑποκριταὶ διὰ τὰ διστιχφορεῖν μεταπλάττουσι τὴν λέξιν. inſignis eſt in Scholiis ad Oreſten adnotatio v. 1372 & ſeqq. (ed. *King.*) τούτους τοὺς τρεῖς στίχους οὐκ ἄλλως συγχωρήσειεν Εὐριπίδου εἶναι, ἀλλὰ μᾶλλον τῶν ὑποκριτῶν· cetera legi poterunt; tum & illud, quod de hiſtrione nobili (Κωμῳδὸς fuit non Κωμῳδοποιὸς, in quibus non diſcernendis hic & ubique peccatum) Lycone narrat *Plutarchus* T. II, p. 334. E. Sed in *Euripide* potius ſubſiſtam: *Scholiaſtes* in Medeae v. 355, Οὐ γάρ τι δράσεις] Δίδυμος μὲν τοῦτο φέρει τὸ,

Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.

καὶ μέμφεται τοῖς ὑποκριταῖς ὡς ἀκαί-

ρως

IOC. Iam perge, nata, perge. ſi natos meos
Video ante pugnam lux mihi vitæ manet.
Periere ſi illi, reſtat extinctos ſequar.

AN-

ρως αὐτὸν πίωσιν. legendum *μέμφονται·* *Didymum* enim actores hoc nomine culpaſſe, liquet e Scholiis in verſ. 379, & 380,

Ἢ θηκτὸν ὤσω φάσγανον δι' ἥπατος,
Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσ', ἵν' ἔστρωται λέχος.

Ἢ θηκτὸν] οὐδὲ καλῶς κεῖται. Δίδυμος σημειοῦται, ὅτι κακῶς οἱ ὑποκριταὶ τιθέασιν ἐπὶ τοῦ β τό, Σιγῇ δόμους εἰσβᾶσα, κτείνω ἢ σφάξω αὐτούς. Duobus praecedentibus perperam a ſcenicis actoribus verſum 380 adiectum cenſebat *Didymus*: mihi verſus uterque videbatur hiſtrionibus imputandus; *Euripideus* autem, qui ab Ἢ incoeperit, intercidiſſe: uterque ſaltem ſua ſede recte legitur ſupra 40 & 41. Mutationes ab iisdem in *Euripidis* Medeam invectae praeterea memorantur in Scholiis ad vſſ. 228, & 920. prioris generis interpolationes in hoc dramate ſunt plurimae: verſus 778 Γάμους τυράννων &c. quem, *Scaligero* minime ſuſpectum in *Varron.* p. 100, ſuam certe ſedem non occupare vidit *Reiskius* in Miſcell. Lipſ. Nov. Vol. v, p. 719. recte deeſt in Cod. Flor. e praecedentibus confictus; vid. vſſ. 17, 578, 700. —— Paucis interiectis legitur v. 784, 785,

Πέμψω γὰρ αὐτοὺς δῶρ' ἔχοντας ἐν χεροῖν,
Νύμφῃ φέροντας, τήνδε μὴ φεύγειν χθόνα.

inauditam nobis hinc ellipſin enotent: plene dixit *Euripides* v. 940, Αἰτοῦ Κρέοντα, παῖδας μὴ φεύγειν χθόνα. v. 943, & 971, Ἱκετεύετ', ἐξαιτεῖσθε, μὴ φεύγειν (ita Mſ.) χθόνα, Κόσμον διδόντες. Verſus 785 excidere potuit in pronunciandi calore; ſed nunquam *Euripidis* effluere calamo, ſi quis alius, meditate ſcribentis: peperit autem verſum vocabulum αὐτοὺς, verſu 784 male collocatum; ſcribendum αὐτῇ. ſic v. 947, 950. Πέμψω γὰρ αὐτῇ, δῶρ' ἃ καλλιστεύεται, —— Παῖδας φέροντας. adde v. 957, 58. *Seneca* Med. v. 575. *Haec noſtra nati dona nubenti ferant.* Huius generis e Medea nonnulla praecepit ante annos Graece Doctiſſimus *Io. Pierſonus* Veris. 1, c. v. quocum verſus etiam, p. 59 deſignatos, Πάντως σφ' ἀνάγκη &c. ſemel tantum arbitror ab *Euripide* poſitos, ſed e priori loco poſt verſum 1239, male repetitos. Plura ſuperſunt, tum in hoc dramate, tum in Hippolyto & Alceſtide praeſertim: ſed haec pervestigaturi tamen meminerint τὸ μηδὲν ἄγαν.

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ.

ΧΟ. 1 Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.
2 Τρομερὰν φρίκα, τρομερὰν φρέν' ἔχω
3 Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν
4 Ἔλεος, ἔλεος ἔμολε
5 Ματέρος δειλαίας.
6 Δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα
7 Πότερον αἱμάξει,
8 (Ἰώ

Φεῦ, φεῦ, ἔντρομον ὀρθίασιν τριχῶν ἔχω, ἔντρομον λογισμὸν ἔχω, διὰ τὴν ἐμὴν δὲ σάρκα ἔρχεται ἔλεος τῆς δειλαίας μητρὸς, τουτέστιν ἐλεῶ τὴν δειλαίαν μητέρα, διὰ τοὺς δύο παῖδας, ποῖος τῶν ἀδελφῶν θα-

Vs. 1290 Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ.] *Kingio* colon est primum, qui, Scholia sequutus, pro XIV, versus nobis exhibuit strophes & antistrophes XV. Αἶ scribitur περισπωμένως in Codd. *Sophoclis* & *Euripidis*; in veteri Leid. Αἶ, αἶ, bis tantum hoc in loco, sed paulo post legebatur, αἶ αἶ διὰ σάρκα δ' ἐμὰν Ἔ. In *Sophoclis* Antig. v. 1314, tria cola coaluerunt in unum versum, sic separanda, prouti leguntur in Cod. Reg. Paris. Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ, / Ἀνέπταν φόβῳ· / Τί μ' οὐκ ἀνταίαν / Ἔπαισέ τις ἀμφιδήκτῳ ξίφει; / Δείλαιος ἐγὼ, φεῦ, φεῦ.

Vs. 1291 Τρομερὰν φρίκα, τρομερὰν φρέν' ἔχω] Anapaesticum dimetrum *Kingio* debemus; vocem φρίκα Codicibus Leidensibus, e quibus ita reposui pro φρίκαν· in eorum altero supra scriptum φόβῳ· alia tamen adest interpretatio, vulgatam ante lectionem spectans: ἔντρομον ὀρθίασιν τριχῶν ἔχω, ἤγουν ἔμφοβον. *Soph.* Oed. in Col. v. 1460. ἐς ἄκραν δεῖμ' ὑπῆλθε κρατὸς φόβαν. alteram lectionem ex editis Scholiis etiam eruit & adprobat *Battierius*; quam ut sequerer, haec *Euripidis* effecerunt: in Troasin v. 182, ὀρθρεύουσαν ψυχὰν Ἐκπληχθεῖσ' ἦλθον φρίκᾳ. v. 1026, φρίκῃ τρέμουσαν. Ionis v. 897, φρίκᾳ μα-

ANTISTROPHICA.

STROPHE.

[*Stasimi pars ultima.*]

CHO. Trepidant mihi capilli,
Totumque pectus horret.
Miseranda namque clades
Miseræ venit parenti,
Natum per hunc & illum.
Vter alterum cruenta
Iam vulnerabit hasta?

Heu

θανατώσει τὸν ἕτερον. (Φεῦ μοι τῶν παρόντων πόνων) ὦ Ζεῦ, ὦ γῆ, ποῖον τῶν ἀδελφῶν νεκρὸν

προ-

ματρὸς, *metu matris.* Absque his, *τρομερὰν φρίκαν* non sollicitassem: *Antipatro Sidonio θάλασσα* dicitur *τρομερῇ φρικὶ χαρασσομένη*, Antholog. I, c. LVI, ep. 5. v. 2.

Vs. 1292 *Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν*] His praefixa *Αἶ ἴ.* vel *Αἶ*, *αἶ.* delenda vidit *Battierius*, &, in Flor. Cod. praetermissa, *Kingius* eiecit, qui duo cola sequentia, sic ante vulgata, *Ἔλεος, ἔλεος.* / *Ἔμολε ματρὸς δειλαίας*, ita separavit, litera tantum interserta: *Ἔλεος, ἔλεος ἔμολε* / *Ματέρος δειλαίας.* Cod. Leid. B *ματέρος* etiam exhibet; uterque autem *Διὰ σάρκα δ' ἐμὰν*, quibus supra scriptum *σαρκὸς ἐμῆς.*

Vs. 1295, 96 *Δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα* / *Πότερον αἱμάξει.*] *Δίδυμα τέκνα* vulgarant: *τέκεα* substituerunt *Grotius*, *Piersius*, *Battierius*, & *Kingius*, sive Codices, seu Scholia sequuti: hoc est in Leidd. & Flor. *Δίδυμα τέκεα, πότερος ἄρα Πότερον αἱμάξει*, *Duorum filiorum uter nempe cruentabit alterum*: Scholiastes: *Δίδυμα τέκεα*] *Τοῦτό τινες σολοικισμὸν ἡγήσαντο· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, διδύμων τεκέων.* auctiora Codex exhibet August. Duplicem sibi soloecismum fingebant, alterum in casu recto, *Δίδυμα τέκεα*· in *πότερος* alterum, cuius vice *πότερον* erat in Flor. Cod. Genuinum

est

('Ιώ μοι πόνων,
'Ιὼ, Ζεῦ, ἰὼ Γᾶ,)
'Ομογενᾶ δέραν,
'Ομογενᾶ ψυχὰν,
Δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων;
Τάλαιν' ἐγὼ, τάλαινα,
Πότερον ἄρα νέκυν

'O-

προκείμενον ἰαχήσω καὶ θρηνήσω ἡ τάλαινα ἐγὼ διὰ Φόνου καὶ πολέμȣ συγ-

est πότερος, non vocis praecedentis τέκνα formam, sed significatum spectans, more satis usitato: proximum accedit illud *Philoxeni* in *Aristophanis* Pluto v. 292, τέκνα θαμίν' ἐπαναβοῶντες βληχώμενοί τε —— respondet *Homericum*, τέκνον φίλε. *Callimachi* τέκνον ἄλαστε· quod *Suidam* enotasse monuit Politiss. *D. Ruhnkenius* Epist. Crit. I, p. 54. Homerica collegit *Th. Gataker.* A. M. P. c. XIII, p. 548. cuius errorem non persequar: plura dederat *Henr. Steph.* App. de D. A. p. 132. *Eustathium* variis in locis sequutus. Figuram orationis Euboïcam vocat *Lesbonax* p. 178. qui p. 183. figuram commemorat, *Homero* quoque frequentatam, qua posuit *Euripides* Δίδυμα τέκνα πότερος ἄρα Πότερον αἱμάξει. Non in distributione tantum casus ille rectus adhibetur pro secundo: *Hom.* Il. Η, v. 306. Λ, v. 832. Od. Θ, v. 161. Od. Σ, v. 94. Τ, v. 230. Ω, v. 482. *Sophoclis* Antig. v. 21 & v. 567. *Euripidis* Hec. v. 1192. Hippol. v. 3. &c. sed & in similibus loquendi formulis; in quibus casui recto μὲν & δὲ non subiunguntur, velut apud *Hom.* Il. Γ, v. 211. Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς· ubi scripsisse potuerat, ni formam alteram adamasset, Ἀμφοῖν δ' ἑζομένοιν, *Eustathio* notante,

Heu sæva vis laborum,
Heu Iuppiter supreme,
Heu mater alma Tellus.
Adeo propinqua vita,
Adeo propinqua cervix
Generis ligata nexu,
Inter cruenta tela,
Scutumque dimicabit?
Sors dura, dura certe,
Hæc quam videre cogor.
Vtrius ergo corpus

Lu-

συγγενικὴν δέρην καὶ κεφαλὴν, συγγενικὴν ψυχήν;

Φεῦ

te, qui nullum horum locorum praetermisit intactum: Odyss. I, v. 462. Ἐλθόντες δ᾽ ἠβαιὸν ἀπὸ σπείους τε καὶ αὐλῆς, Πρῶτος ὑπ᾽ ἀρνειῶ λυόμην, ὑπέλυσα δ᾽ ἑταίρους.

Vs. 1297, 98 Ἰώ μοι πόνων! Ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ.] Sicuti *Grotius* & *Barnes.* haec uno ductu vulgarant, ponenda censebat *Battierius*: dederant ante *Barnes.* plerique (Ἰὼ μοι πόνων! Ἰὼ Ζεῦ, ἰὼ γᾶ,) ὁμογενῆ δέραν. e duobus tria cola fecit *Kingius*, Metricum sequutus. —— Quod mox bis legitur in Edd., ὁμογενᾶ mihi prorsus erat inauditum: Attici dicunt εὐφυᾶ, sed ne Dorienses quidem aut εὐγενᾶ, vel ὁμογενᾶ δέραν· verum ὁμογενία· ista namque sic plene scripta reperientur in monumentis Doricis, εὐγενία, ὁμογενία, εὐσαθία, αὐτοτελία, ἡμιτελία, &c. In Leidanis Codicibus reperitur ὁμογενῆ· Vulgatam tamen, si Codicum nititur auctoritate, mutari nollim: non absurdum est suspicari, Tragicum in cantilena chorica Phoenissarum peregrinam in nonnullis exprimi voluisse pronunciationem: de Phoenissis antiquus Scholiastes in v. 308, εἰ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν, ἀλλ᾽ οὖν γε τὴν πάτριον ἀπέχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς. ibidem semet Helene *Sophoclea* fatetur Λάκωνος ἐκμᾶσθαι λέγε-

Vs.

15 Ὀλόμενον ἰαχήσω;

ΑΝΤΙΣΤΡΟΦΗ.

1 Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ,
2 Δίδυμοι θῆρες, φόνιαι ψυχαὶ,
3 Δορὶ παλλόμεναι,
4 Πέσεα, πέσεα δάϊα
5 Αὐτίχ' αἱμάξετον.
6 Τάλανες, ὅτι ποτὲ μονομάχου
7 Ἐπὶ φρέν' ἠλυθέτην.
8 Βοᾷ βαρβάρῳ

9 Ἰα-

Φεῦ οὖν ὦ γῆ, διπλοῖ θῆρες, ψυχαὶ φονικαὶ, ὁ Ἐτεοκλῆς, λέγω, καὶ ὁ Πολυνείκης, κινούμενοι ἐπ' ἀλλήλους ἐν πολέμῳ, ὅσον οὔπω αἱμάξουσι πτώματα πολεμικὰ, ἤγουν αὐτίκα πεσοῦνται ὑπ' ἀλλήλων σφαγέν-

Vs. 1304 Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ] *Aldus* vulgarat: φεῦ δά· φεῦ δά, quem in prima Basil. sequutus est *Hervagius*; sed, quod in secundam *Ioann. Oporinus* recepit, φεῦ γᾶ, φεῦ γᾶ· deinceps expresserunt ad *Grotium* usque; hic enim dudum ante *Barnes*. restituerat antiquam, *Battierio* quoque probatam, scriptionem, Φεῦ δᾶ, φεῦ δᾶ· quam Codices exhibent Cantabrig. Flor. & uterque Leid. in quorum altero γῆ adpositum. Quod nonnullos hic legisse narrat *Barnesius*, Οὐ δᾶν, Οὐ δᾶν, *non, per terram, cruentabitis* &c. solius, ut puto, fide nititur *Gasp. Stiblini*, qui praeceptorem *Io. Hartungum*, ut Phoenissas explicantem, sic Theocriteum ex Eid. IV, 17. Οὐ δᾶν· recte conferentem, fortassis audierat. In Scholiis ad Phoen. comparatur nomen Δημήτερ· vid. *Menagius* in *Laërt.* VII, § 147. Immemor huius loci *Cl. D'Arnaud* Animadv. p. 259. in *Aesch.* Eumen. v. 844. re-

Lugebo mox peremtum?

ANTISTROPHE.

O terra, terra Cadmi:
O vos feræ gemellæ,
Animæ truces & atræ,
Ideo vibratis hastam,
Fratrem ictibus cruentis
Faciatis ut cadaver?
Miseri nimis, quod unquam
Mens tam sinistra vobis,
Vt dimicare vellet
Mavorte singulari.
Ego barbaro eiulatu

Ge-

γέντες. διατί ἄρα ἦλθον οἱ τάλανες ἐπὶ Φρένα μονομάχον; ἤγουν διατί μονομαχεῖν ἠβουλήθησαν; θρηνήσω τοῖς νεκροῖς,

ἐν

restituit, φεῦ δᾶ. in alteram scriptionem minus sinceram φεύδα scriptus tamen *Etymologi* Codex cum Edito conspirat p. 60, 8. Ἀλευάδα, εἴρηται ὡς τὸ φεύδα· οἱ γὰρ Δωριεῖς τὴν γῆν Δᾶν λέγουσι καὶ δίαν (legendum puto κατ' ἰδίαν.) ὡς καὶ τὸν γνόφον Δνόφον. φεύδα οὖν φεῦ γῆ. ultima debentur *Sylburgio*: φεύγη, ut in Edd. vetustis, in Codice scriptum *D'Orv.* Ἀλευάδα tanquam diversa lectio prostat in Scholiis ad *Aesch.* Prom. v. 570, ubi vulgatur ἄλευ' ὦ δᾶ· in aliis legebatur, scribi certe debebat: ἄλευ' ὦ δᾶ· *ab terra, precor, avertas*. verbosus est in his *Arnaldus* Anim. p. 181. Nihil horum apud *Hesychium* invenitur: neminem enim huc arbitror relaturum, quod sic scriptum legitur in *Hesych.* Ταυρεινδᾶ, κεφαλή, ἡ παιδεία παρὰ Ταραντίνοις. ludus Tarentinorum *Meursio*, παιδιὰ recte scribenti, dicitur hinc Ταυρεινδᾶ. de Lud. Gr. p. 60. Facile fuisset Ταυρίνδα restituisse.

Vs. 1310, 11, Τάλανες, ὅτι ποτὲ

Ἰαχὰν ςενακτὰν,
Μελομέναν νεκροῖς,
Δάκρυσι θρηνήσω.
Σχεδὸν τύχα πέλας φόνου
Κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.
Ἄποτμος, ἄποτμος ὁ
Φόνος, ἕνεκ' Ἐριννύων.

ΣΥΣ-

ἐν δάκρυσι καὶ ἐν βοῇ βαρβαρικῇ, θρῆνον ἐκ ςεναγμοῦ γινόμενον, διὰ φροντίδος ὄντα τοῖς ζῶσιν. ἡ τύχη καὶ ἡ εἱμαρμένη τοῦ φόνου τῶν ἀδελφῶν ἐγγύς ἐςιν, ἡ παροῦσα ἡμέρα δηλώσει τὸ μέλλον συμβήσεσθαι

τού-

τὼ μονομάχω / Ἐπὶ φρέν' ἠλυθέτην.] Per Edd. erat receptum: Ἐπὶ φρέν' ἐπηλυθέτην. In Codicibus plerisque omnibus ἠλθέτην invenit *Kingius*, atque in contextum intulit, fassus tamen in notis, sic scriptum suo Strophes colo versum non respondere: aderat, quam in perversa lectione quaerebat, medicina: in Cantabrig. Cod. positum ἠλυθέτην· hoc e Parisinis exprimi curarat *Grotius*; absque Codice *Battierius* viderat restituendum. *Eustathius* in Il. ο, p. 1026, 43 ναυμάχος ἀνὴρ, παροξυτόνως, ὡς —— μονομάχος, Εὐριπίδης Φοινίσσαις, μονομάχον ἐπὶ φρένα ἠλίτην, scripserat, opinor, ἠλθέτην, uti legitur & in Cod. Batavo A. Flor. Cod. habet: μονομάχω εἰς φρέν' ἐπηλθέτην. Leid. alter pro ὅτι π. Τί ποτε. —— Iuvenes admonendi sunt, ne labantur in hac verborum forma, quae Doctis quoque fraudi fuit. Quod colo praecedenti legitur αἱμάξετον utrumvis admittit significatum, *cruentabitis* vel *cruentabunt*; sed ἠλυθέτην tantum alterum, *venerunt*. In *Eur.* Alc. v. 661, ἠλλαξάτην in ἠλλάξατον mutandum est: sic ubi peccatum, quivis facile corrigat: illud forte minus, quod est in *Aeschyli* Choëph. v. 490, Μέμνησο δ' ἀμφίβληστρον, ᾧ σ' ἐκαίνισαν. corrigendum puto: ᾧ σ' ἐκαινίτην· *vestis recordare, qua Clytaemnestra & Aegysthus te trucidarunt:* in Scolio veteri ap. *Athen.* xv, p. 695. B. de Harmodio dicitur & Aristogitone, Ἄνδρα τύραννον Ἵππαρχον ἐκαινέτην.

Vs.

Gemituque lachrimisque
Luctum dabo peremtis.
Prope ſanguinem atque cædem
Fortuna ſæva venit.
Quo ſors ſit exitura,
Hic hic dies docebit.
En en adeſt paternis
Furiis petita cædes.

SYS-

τούτοις. ὁ φόνος τῶν ἀδελφῶν οὐκ ἐν ειωθότι πολέμῳ γινόμενος ὀυκ εὐτυχής ἐστιν, ἀλλὰ δυστυχὴς, ὡς ἐξ Ἐριννύων συμβεβηκὼς, ἃς ἐπήγαγεν Οἰδίπους διὰ τὰς ἀράς.

Ἀλ-

Vs. 1312, 13, 14 Ἰαχὰν στονακτὰν, / Μελομέναν νεκροῖς / Δάκρυσι θρηνήσω] Vulgata, στονακτὰν ἰαχὰν / Μελλομέναν νεκροῖς / Δ. θ. *Kingius*, auctoritate Codicum, ad cola ſtrophes accommodavit. Ἰαχὰν στονακτὰν erat & in utroque Leid. nec non Flor. ſed hi tres Codd. praeterea praeferebant Μελομέναν νεκρῶν· Hoc *Euripidi* paene reſtituiſſem e Codd. Scholiorum alterum exhibet Auguſt. Codex recte ſcriptum: Μελομέναν, ἀντὶ τοῦ μέλουσαν, ἢ ἐπιμελουμένην τῶν νεκρῶν καὶ θεραπεύουσαν τὰς τούτων ψυχάς. *Plorando threnum edam, mortuos honeſtantem:* μελομέναν νεκρῶν, *mortuos curantem:* praeter cetera lugubris etiam cantilena γέρας ἐστὶ θανόντων.

Vs. 1314 Σχεδὸν τύχα πέλας φόνου·] Non diſplicet φόνος, prouti correxerat vir Eruditus, quem *Scaligerum* vocat Barneſius.

Vs. 1315 Κρινεῖ φάος τὸ μέλλον.] Quia pes primus ſyllabam poſtulabat correptam, pro Κρίνει, recte Κρινεῖ primum ab *Aem. Porto*, deinceps a *Grotio* fuit & ab aliis, *Battierio* quoque, repoſitum. Φάος hic eſt φαεννῆς ἡμέρας τὸ νῦν σέλας, *Sophocli* dictum Aj. v. 867. τοὐπιὸν σέλας θεοῦ legitur in Rheſi v. 331. *Callim.* h. in Cer. v. 83, ὁ δ' ἐννέα φάεα κεῖται, *novem dies.* ἐν ταυτῷ φέγγει, *eodem die*, eſt in *Euripidis* Epigramm. ap. *Athen.* II, p. 61. c. Verſum Medeae 352, Εἴ σ' ἡ 'πιοῦσα λάμπας ὄψεται θεοῦ, *Ennius* in Medea ſic interpretabatur: *Si te ſecundo lumine hic offendero;* monente, praeter *Columnam*, *Scaligero* Conj. in *Varron.* p. 92.

ΣΥΣΤΗΜΑ.

Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ
Πρὸς δόμους στείχοντα· παύσω τοὺς παρεστῶ-
τας γόους.

ΚΡΕΩΝ, ΧΟΡΟΣ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΑΝΤΙΓΟΝΗ, ΟΙΔΙΠΟΥΣ.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Οἴμοι, τί δράσω; πότερ᾽ ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν
Στένω δακρύσας, ἣν πέριξ ἔχει νέφος
Τοσοῦτον, ὥστε δι᾽ Ἀχέροντος ἰέναι;

Ἐ-

Ἀλλὰ παύσω τοὺς παρεστῶτας θρήνους, ὁρῶ γὰρ Κρέοντα τόνδε ἐρχόμε-

Vs. 1319, 20 Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε δεῦρο συννεφῆ Πρὸς δόμους στείχοντα· παύσω τοὺς παρεστῶτας γόους.] Duo quoque Batavi Codices & Flor. γόους exhibent, quod e duobus Britannicis edidit *Kingius*, vulgata lectione λόγους reiecta: duo Codd. Leid. λόγους dant in Orestis v. 1022, ubi rectius vulgatur γόους. Si Codices hoc loco praeterea subministrassent Ἀλλὰ μὴν Κρέοντα λεύσσω, idcirco probarem, quia sic solet in talibus μὴν collocare Tragicus. Ceterum hunc versum propter vocem, tum apud *Euripiden*, tum apud alios satis frequentatam, attigerunt *Petr. Victorius* Var. Lect. XVI, c. XIV. *Dan. Heinsius* ad *Sil. Ital.* VIII, v. 613. *Sam. Bochartus* Hieroz. P. I, L. III, c. II. alii quoque minorum gentium Eruditi; quibus satis esse debuerant notata *Lambino* in *Horat.* I Epist. II, p. 400, 401. Quod hic in A Leid. συννεφῆ, in Editionibus etiam minus accuratis perperam scriptum legitur, συννεφὴς *Ioach. Kühnium* decepit in *Diogen. Läertii* IX, 59.

Vs. 1320 Οἴμοι, τί δράσω; πότερ᾽ ἐμαυτὸν, ἢ πόλιν Στένω δακρύσας;] Totidem paene verba *Sophocles* nobis adnumerat Oed. in Col. v. 1250, Οἴμοι, τί δράσω; πότερα

SYSTEMA.

Sed videns Creonta vultu nubilo, mœsto gradu
Hos lares adire, cœptis tempero sermonibus.

CREON, CHORVS, NVNCIVS, ANTIGONE, OEDIPVS.

IAMBI.

[*Exodus incipit, sive Actus* v.]

CRE. Quid dicam agamue? quas prius clades querar?
Meas an urbis tanta quam nubes premit,
Ceu totus Acheron igneo incumbat vado.
Tum

μενον δεῦρο πρὸς τοὺς δόμους κατηφῆ.

θρη-

ρα τἀμαυτοῦ κακὰ Πρόσθεις δακρύσω, παῖδες, ἢ τὰ τοῦδ'; Ea quidem prorſus eſſe nequit fortuita verborum ſimilitudo. Dantur in eodem *Sophoclis* dramate plura ſimilia. Vicinus iſti verſus 1280, Ἀλλ' ἐξερῶ· καλῶς γὰρ ἐξηγῇ σύ μοι, potuerat ad Phoen. v. 937, comparari. Oedipodis αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ memorantur in Phoen. v. 877, *Sophocles*, iſta velut corrigens Oed. in Col. v. 545, dixit αἱματηρὰς ὀμμάτων διαφθοράς. Si Phoeniſſae fuerunt *Euripidis* actae priusquam ageretur Oed. in Colono *Sophoclis*, potuit, Euripideorum forte fortuna memor, inſcius tamen in eadem incidiſſe *Sophocles*. Plenius haec cognoſceremus, ſi *Philoſtrati* ſupereſſet Alexandrini περὶ τῆς τοῦ Σοφοκλέους κλοπῆς πραγματεία, quam commemorat *Euſebius* Praep. Evang. v, p. 465. D. hinc forſan derivatum, quod notat, de furtis agens veterum, *Clemens Alex*. Strom. VI, p. 740, 12. exempla quoque depromens p. 741, ἐκ τῶν συνακμασάντων καὶ συναγωνισαμένων σφίσι.

Vs. 1321, 22 —— ὃν πέλεξ ἔχει νέφος τοσοῦτον, ὥστε δι' Ἀχέροντος ἰέναι.] Τοιοῦτο vel Τοιοῦτον praeferebant Edd. Quod hic aptius videbatur, e Leid. Cod. B re-

 po-

Ἐμός τε γὰρ παῖς γῆς ὄλωλ' ὑπερθανὼν,
Τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί·
Ὃν, ἄρτι κρημνῶν ἐκ δρακοντείων ἑλὼν,
Αὐτοσφαγῆ δύστηνος ἐκόμισ' ἐν χεροῖν.
Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν, ἐγὼ δ' ἥκω μέτα
Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν Ἰοκάστην, ὅπως

Λού-

θρηνεῖ δὲ ὁ ἐμὸς οἶκος πᾶς, ἀντὶ τοῦ πάντες οἱ ἐν τῷ οἴκῳ θρηνοῦσιν. ἐγὼ δὲ ὁ γέρων μεθήκω, ἤγουν μετέρχομαι, ζητῶ, τὴν ἐμὴν ἀδελ-

φὴν

posui Τοσοῦτον, ὥστε —— Eurip. Hippol. v. 822, Κακῶν πέλαγος Τοσοῦτον, ὥστε μή ποτ' ἐκνεῦσαι πάλιν. In Androm. v. 272, vulgatae praestat Flor. Codicis lectio: τοσοῦτον ἐστ' ἐν ἀνθρώποις κακόν. Ex eodem libro, nec non e Parif. ponendum in Hippol. v. 1250, Ἀπὲρ τοσοῦτόν γ' οὐ δυνήσομαί ποτε —— πιθέσθαι. Haec duo facile fuerunt permutata, non adfinis tantum scripturae, sed & significatus vocabula, quae frequenter apud veteres coniungi notissimum est. *Euripidae* locum, quem tenebricosa nonnihil obscuravit *Acherontis* mentio, respicit *Seneca* Phoen. v. 394, 395. *Vide, ut atra nubes pulvere abscondat diem, Fumoque similes campus in coelum erigat Nebulas.*

Vs. 1324 Τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί·] De Menoeceo Creon apud *Statium* Theb. xii, v. 76. *Tu superum convexa licet, coetusque perenni* (*Credo equidem*) *virtute colas; mihi flebile semper Numen* (quidni *Nomen?*) *eris: ponant aras, excelsaque Thebae Templa dicent: uni fas sit lugere parenti.* Dum civibus tanquam *Numen* coleretur, moesto tamen parenti semper esset *Nomen flebile*, Τοὔνομα λαβὼν γενναῖον, ἀνιαρὸν δ' ἐμοί. Si λαχὼν legeretur, alterum non requirerem, sine Codicum tamen auctoritate non sollicitandum: utrumque reperitur κλέος vel εὔκλειαν λαβεῖν, & λαχεῖν· hoc in *Euripidis* Erechtheo: Καὶ μὴν, θανούσης ἐν μάχῃ πολλῶν μέτα, Τύμβον τε κοινὸν ἔλαχεν, εὔκλειάν τ' ἴσην. *Sophocles* El. v. 1141, Τύμβου πατρῴου κοινὸν εἰληχὼς μέρος. In huius Ajace v. 836, dubites utrum vulgatum λαβεῖν, an Codicum praestet veterumque Edd. lectio: Αἰτήσομαι δέ σ' οὐ μακρὸν γέρας λαχεῖν· mihi quidem haec genuina videtur: frequentius post verba petendi sic πλεονάζει τὸ λαβεῖν· nonnunquam tamen πορεῖν,

τι·

Tum natus animam patriæ impendit meus,
Ingens adeptus nomen, at flendum mihi.
Hunc interemtum sponte quæsita nece
Rupe ex draconis sustuli infausta manu.
Domus inde planctu resonat. Iocaste soror
Oranda nobis, pignus ut quondam meum,
Sed

Φὴν τὴν γραῖαν τὴν Ἰοκάςην, ὅπως

τὸν

τυχεῖν, & λαχεῖν similiter adhibentur.

Vs. 1326 Αἱβοσφαγὴ δύςηνος] Sic e duobus Codd., ad quos accedunt Leidenses, recte fuit a *Kingio* vulgatum, pro δύςηνον· Pater erat δύςηνος, non filius. —— In sequenti versu poni malim Βοᾷ τι δῶμα πᾶν· iungendum quippe videtur cum his versu 1323, Ἐμός τε ϖ παῖς &c. —— καὶ ϖ ἐμὸς παῖς ὄλωλε, καὶ δῶμα πᾶν βοᾷ. Aedibus infra sensus tribuitur v. 1351, 53, Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε; convenientissima chorus subdit: Ὥς' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον. Ne in his quidem *Aeschylum* non imitatur: *Longinus* π. Υ. xv, § 13. περὶ μὲν Αἰσχύλῳ παραδόξως ἐπὶ τοῦ Λυκούργου βασίλεια κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ Διονύσου θεοφορεῖται.

Ἐνθουσιᾷ δὲ δῶμα, βακχεύει στέγη.

hic erat in *Aeschyli* Lycurgo senarius.

Vs. 1327, 28 —— ἐγὼ δ' ἥκω μέτα Γέρων ἀδελφὼ γραῖαν Ἰοκάςην,] *Aldus* & *Hervagius* vulgarant v. 1327, ἐγὼ δ' ἥκω μεταςείχων (28) ἀδελφὼ Ἰοκάςην, ὅπως· Postea dederunt: ἐγὼ δ' ἥκω μέτα Στείχων ἀδελφὼ Ἰοκάςην· Vocabulum, γραῖαν, quod alicunde iam acceptum legit *Victorius*, *Barnesio* citatus, *Grotius* interseruit e Parisinis Codd. Genuinam integri versus lectionem e Cantabrig. *Barnesius* laudabiliter revocavit; quae potuisset ex Codd. Leidensibus repeti, quorum alter ἀδελφὼ γραῖαν praebet, in altero Α, ut & in Flor. Γέρων legitur. Hanc meliorem nisi Codices subministrarent lectionem, neminem offendisset adeo ἥκω μέτα Στείχων. vel, ut legisse videtur *Petr. Victorius*, Στελῶν· *Sororem accersiturus venio.* Scripserat forsan *Euripides* in Hecuba v. 731, Ἥκω μεταςελῶν σε· ubi legitur Ἥκω δ' ἀποςελῶν σε· v. 509. scribitur Ἥκω μεταςείχων σε. —— Sed *Euripideum* est nostro certe loco: ἐγὼ δ' ἥκω μέ-

Λούσῃ, προθῆταί τ', οὐκ ἔτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.
Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ τὸν οὐ τεθνηκότα
Τιμὰς διδόντα, χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.

ΧΟ.

τὸν ἐμὸν παῖδα οὐδαμῶς ὄντα λούσῃ καὶ προθῆται, ἤγουν κεκοσμημένον ἐπὶ θρόνῳ προδείξῃ. χρὴ γὰρ τὸν οὐ τεθνηκότα τιμᾶν τὸν ὑποχθόνιον

μέτα Γέρων ἀδελφὴν γραῖαν· *ego vero senex sororem anum arcessam.* τὸ μεθήκειν idem ac μετελθεῖν sic solet ab *Euripide* in ἥκειν μέτα resolvi. Alceſt. v. 47, Θα. Πῶς οὖν ὑπὲρ γῆς ἐστ', ἢ χθονὸς κάτω; Απ. Δάμαρτ' ἀμείψας, ἣν σὺ νῦν ἥκεις μέτα. Flor. Cod. ita locum praefert. Supplic. v. 670, ἡμεῖς ἥκομεν νεκροὺς μέτα θάψαι θέλοντες. In Androm. v. 1105, pro ὅτου ἥκεις μέτα; recte legitur in Flor. τίνος ἥκεις χάριν; Ad priorum normam in Alceſt. v. 67, Εὐρυσθέως πέμψαντος ἵππειον μέτα Ὄχημα· v. 483, Choro, ποῖ πορεύῃ; quaerenti reſpondet Hercules, Θρῃκὸς τέτρωρον ἅρμα Διομήδους μέτα. *Lecti iuvenes* in Medea v. 5. τὸ πάγχρυσον δέρας Πελίᾳ μετῆλθον· *Theocritus* Eid. XIII, 16. Ἀλλ' ὅτε τὸ χρύσειον ἔπλει μετὰ κῶας Ἰήσων. eadem vi praepoſitionem adhibuit in Παιδικοῖς. Νῦν μὲν κἠπὶ τὰ χρύσεα μᾶλ' ἥκειν σέθεν Βαίνω, καὶ φύλακον νεκύων πέδα Κέρβερον. ex eorum altero δὴ ſuperfluum ſuſtuli.

Vs. 1329 ὅπως Λούσῃ, προθῆταί τ', οὐκ ἔτ' ὄντα παῖδ' ἐμόν.] *ut abluat Cadaver illa filii atque collocet.* ſic *Ianum Gulielmium* reddidiſſe *Kirchmannus* monuit. *Victorius* V. L. X, c. XX, cum his recte contulit Hecubae v. 613, ὡς — Λούσω, προθῶμαί θ', ὡς μὲν ἀξία, πόθεν; ſic in duobus legitur Codd. Leid. pro ἀξίαν· Uterque ritus funebris protritus eſt; minus pervulgata tamen ſcribit *Deſ. Heraldus* Digreſſ. I, c. XXVII.

Vs. 1330 Τοῖς γὰρ θανοῦσι χρὴ] Veluti diverſam Editionis *Grot.* lectionem *Pierſius* commemorat: Τοῖς γὰρ τεθνεῶσι χρεών· hoc legerat in *Stobaeo Grotii* p. 515. *Gesnerus* p. 620, I. eadem dederat, quae hic vulgantur; *Grotius* in Mſ. repererat aliter ſcripta. χρεὼν hic locum non invenit: in θανοῦσι Codices conſpirant Euripidei.

Vs. 1331 — χθόνιον εὖ σέβειν θεόν.] Licet in *Stobaeo* non aliter ac in Edd. ſcriberetur, & fortaſſis in Codd. Mſſ. χθόνιον εὐσεβεῖν θεόν, hac in Editione, quae coaluerant, in duo ſeparavi εὖ σέβειν. Hoc ſibi telum eripi non indignabitur Auctor Eruditiſſimus Exercitationis Criticae Miſcell. Obſ. inſertae Vol. IX, p. 438. Ipſemet non diffitebatur alibi recte ſcribi *diviſis vocibus*,

εὖ

Sed non meum ultra, rite compositum lavet.
„ Fas namque poscit mortuis non mortuos
„ Officia facere manium reverentia.

CHO.

νιον θεὸν, ἤγουν τὸν ᾍδην, τιμὰς διδόντα τοῖς ἀποθανοῦσι.

ἀπ-

εὖ σέβειν, tum apud *Aeschylum*, tum in *Euripideis*: In Excerptis *Grotii* p. 429, velut *Euripidis*, p. 467 velut incerti Tragici, duo leguntur senarii:
A. Τί δεῖ θεοὺς σέβειν σε κατθανούμενον;
B. Ἄμεινον· οὐδεὶς κάμνετος εὖ σέβειν θεούς.
Barnesius certe nesciit haec sic scripta sine Tragici nomine prostare in Editione *Grotii* libelli *Plutarchei*, Quomodo Iuveni sint audienda Poëmata, p. 20, 23. Duo senarios istos *Euripidis* esse non dubito: hariolor autem, (haec enim mera tantum est hariolatio) ex *Euripidis* Palamede petitos, atque in eorum altero nomen reponendum cum Palamede loquentis Agamemnonis, cuius in Ἄμεινον, in ista sede minus commodo, vestigia supersint, atque adeo scribendum: ΠΑ. Ἀγάμεμνον, οὐδεὶς κάμνετος εὖ σέβειν θεούς. E Palamede petitum, quod est in *Stobaeo Grotii* p. 371, forsan Ulyssis dictum: Ἀγάμεμνον, ἀνθρώποισι παντοῖαι τύχαι Μομφὴν ἔχουσιν· —— Praeterea scribitur εὖ σέβειν in Erechthei praeceptis *Euripideis* ap. *Stob.* p. 17, quae nunc intacta relinquam. Si dedit *Aeschylus* in Eumen. v. 1022, μετοικίαν ἐμὴν Εὖ σέβοντες· cur, obsecro, crederemus eumdem in Agam. v. 346, posuisse: Εἰ δ' εὐσεβοῦσι τοὺς πολισσούχους θεούς; mea quidem sententia scribendum, ut in altero loco, εὖ σέβουσι· quia sic structura postulat: ista talia, quod vel iuncta vel divulsa legantur, solis imputari debet Editoribus, in antiquissimis Codicibus uno certe ductu coniuncta. Vulgatur in *Aeschyli* Supplic. v. 1022, εὖ θάρσει, ubi scribendum erat εὐθάρσει. εὐθαρσὴς & εὐθαρσεῖν reperiuntur in Agam. v. 939. & Theb. v. 34. εὐθαρσοῦς in Supplic. v. 257. qui versus rectius legeretur versui 253 subiectus, quam in ista sede. Usurpantur εὐχερεῖν & δυσχερεῖν· quis tamen neget, perperam ἐϋχείναντες vel ἐϋχείνοντες apud *Apollon. Rhod.* scribi I, v. 356 & alibi? voces utique sunt separandae in ἐῢ χείνοντες. Haec quo spectent, non est difficile divinatu: si recte scripsit *Euripides*, quod in disputationem non cadit, εὖ σέβειν θεοὺς, similiter hoc quoque loco scribendum erat & in Troasin v.

85.

ΧΟ. Βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον,
Κόρη τε μητρὸς Ἀντιγόνη κοινῷ ποδί.
ΚΡΕ. Ποῖ, κἀπὶ ποίαν συμφοράν; σήμαινέ μοι.
ΧΟ. Ἤκουσε τέκνα μονομάχῳ μέλλειν δορὶ
Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.

ΚΡΕ.

ἀπῆλθεν ἡ ἀδελφὴ ἡ σὴ, Κρέον, ἔξω δόμων, καὶ ἡ παρθένος Ἀντιγόνη ἀπῆλθεν κοινῇ ὁδοιπορείᾳ τῆς μητρὸς, ἤγουν ἀπῆλθεν ἅμα τῇ μητρὶ

85. Euripideis haec duo tantum excitata ſunt a viro Doctiſſimo, nec plura continentur iſtius generis. Datur quidem ſaepius in eam rem uſurpatus locus in Bacchis v. 466,

Διόνυσος ἡμᾶς εἰσέβησ', ὁ τοῦ Διός.

ſed hunc reiicit Exercitationis Auctor p. 436. corrigendum ratus, εἰσέβησ' quod ipſi tantumdem eſt ac εἰσβῆναι ἡμᾶς ἐποίησε, *fecit, iuſſit nos Graeciam ingredi:* Praeceſſerat ſcilicet: Πόθεν δὲ τελετὰς τάσδ' ἄγεις εἰς Ἑλλάδα; Ne hic quidem mihi cum viro Egregio convenire profiteor libere, quia veritatem ambo quaerimus, non in muſtaceo laureolam. Scribendum iudico:

Διόνυσος ἡμᾶς ἐξέπεισ', ὁ τοῦ Διός,

planiſſime perſuaſit nobis, nempe τελετὰς τάσδ' ἄγειν ἐς Ἑλλάδα. Congruit apte, quod ſequitur v. 469. ἠνάγκασεν· erat enim iſta Dei perſuaſio πειθανάγκη. Hoc ἐξέπεισ', olim ſcriptum ἐκσέπεισ', proximum ad vulgatum εἰσέβησ', (apud *Herodot.* V, 92. vulgatur διαπλώσαντος· ſcripſerat utique, διαπλέξαντος τὸν βίον εὖ.) *Euripideum* eſt; ad intelligendum facile; denique prorſus etiam huic loco accommodatum: *Sophocles* Trachin. v. 1157, Νέσσος πάλαι Κένταυρος ἐξέπεισέ νιν. *Eurip.* Helena v. 1584, — ἐξέπεισεν εἰσβῆναι δόρυ. Utrum praeſtet, harum rerum ſcientes decernant. Cur autem ſcribi nolim apud *Euripiden* χθόνιον εὐσεβεῖν θεὸν, haec eſt ratio: σέβειν & εὖ σέβειν θεὸν uſitatiſſima ſunt; ſed εὐσεβῆσαι ſemper apud Veteres idem eſt ac εἶναι εὐσεβῆ, atque adeo nunquam, ut equidem arbitror, apud Tragicos, aliosve iſtius aevi, poſitum invenietur activa poteſtate. Iudaeus Graecienſis, aut recentiores, εὐσεβεῖν adhibeant agendi virtute; nihil hoc facit ad *Euripiden:* verba neutra, motum ſignificantia, tanquam activa, recentioribus ſaepiſſime, veteribus etiam interdum uſurpata, diverſi ſunt generis. Quomodo veteribus εὐσεβεῖν uſurpetur, Tra-

CHO. Tua, ô Creon! germana progressa est foras.
Matri fidelis hæret Antigone comes.
CRE. Heu quo profecta? quod malum iussit recens?
CHO. Audierat eheu filios mater suos
De sede regni dimicaturos manu.

CRE.

πρὶ ἀπερχομένη. ἐπὶ ποῖον τόπον; καὶ ἐπὶ ποίαν τὴν συντυχίαν; δήλου μοι.

Ὦ

Tragicorum loca docebunt: *Sophocles* in Antig. v. 741, 42. Ἔργον γάρ ἐστι τοὺς ἀκοσμοῦντας σέβειν; Οὐκ ἂν κελεύσαιμ' εὐσεβεῖν εἰς τοὺς κακούς. *Euripides* apud *Stobaeum* Tit. CIII, p. 561, 10. συμφοραὶ σκληραὶ πάρεισιν εὐσεβοῦσιν εἰς θεούς. ubi tanquam incerti poëtae pars prostat istius e Scyriis fragmenti, Antholog. I, c. LXXI, 21. legitur: εὐσεβεῖτε τοὺς θεούς. *Euripides* Bellerophonte apud *Aelian.* de N. A. V, c. XXXIV. Ἦσθ' εἰς θεοὺς μὲν εὐσεβής, ὅτ' ἦσθ', ἀεί· In Bacchis mendosa v. 490,

Σὲ δ' ἀμαθίας, ἀσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν·

hunc in modum corrigi poterunt:

Σὲ δ' ἀμαθίας γε, δυσσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.

sive potius cum *Io. Piersono*: Σὲ δ' ἀμαθίας οὐκ εὐσεβοῦντ' εἰς τὸν θεόν.

Vs. 1332 Βέβηκ' ἀδελφὴ σὴ δόμων ἔξω, Κρέον.] Poni quoque potuit Κρέων, ut legitur in A Leid. vocandi namque casus saepius eodem modo, quo rectus, scribebatur: hunc morem Grammatici tribuunt Atticis: *Schol.* in *Soph.* Aj. v. 943. *Gregorius* de Dial. Att. Ms. excitat eam in rem *Sophocleum*: Ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ. similiter legit *Eustath.* in Od. Γ, p. 130, 38. ubi vulgatur *Soph.* Aj. v. 89. Ὦ οὗτος, Αἴαν· Talia dantur plurima: ὦ φίλος non tantum apud Tragicos legitur, sed & apud *Theocrit.* Eid. I, 149. haec enim Attica non magis sunt quam dialecti cuiusvis.

Vs. 1336 Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν βασιλικῶν δόμων ὕπερ.] Saepius ὑπὲρ, ut Latinum *super*, pro περὶ apud optimos Scriptores usurpatur: sed formulae dantur loquendi, quibus diversum induant singulae significatum: κινδυνεύειν περὶ τῆς πατρίδος, & ὑπὲρ τῆς πατρίδος, quantum distent, sagacissimus *Marklandus* docuit ad *Lysiae* Orat. III, p. 441. B. Praeterea mos non est *Euripidis*, ὑπὲρ isthoc adhibere sensu, quem versus noster poscit, sed περί. Supra v. 424, Στρωμνῆς ἐς ἀλκὴν ἤλθομεν πέρι. v. 527, τυραννίδος πέ-

ΚΡΕ. Πῶς φής; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ
Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον, ὥστε καὶ τάδ' εἰδέναι.
ΧΟ. Ἀλλ' οἴχεται μὲν σὴ κασιγνήτη πάλαι·
Δοκῶ δ' ἀγῶνα τὸν περὶ ψυχῆς, Κρέον,
Ἤδη πεπρᾶχθαι παισὶ τοῖσιν Οἰδίπου.
ΚΡΕ. Οἴμοι, τὸ μὲν σημεῖον εἰσορῶ τόδε,
Σκυθρωπὸν ὄμμα, καὶ πρόσωπον ἀγγέλου
Στείχοντος, ὃς πᾶν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον.

ΕΤΕΡΟΣΤΡΟΦΑ.

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΑΓΓ. Ὦ τάλας ἐγὼ, τίν' εἴπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους;

ΚΡΕ.

πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν. v. 1090, εἴ τι Πολυνείκους πέρι Οἶδ'· sic denique positum in similibus semper invenietur apud *Euripiden* πέρι Iphig. Taur. v. 734, 1188. Troasin v. 975 (ubi legerim: Τί παιδιαῖσι ——) Helena v. 713. Philoctete, in *Stobaei* Ethicis *Grot.* p. 171, θεῶν ἐπίσταμαι πέρι. Antigone, Floril. p. 355, ἡ δικασπόλων πέρι. Contra, sicut aliis, *Euripidi* quoque θανεῖν ὑπὲρ πάτρας, *pro patria mori*, & similia frequentantur: semel in Alcesti v. 176, legitur οὐ θνήσκω πέρι. ubi vix dubito quin reponi debeat οὐ θνήσκω γ' ὑπέρ. Nostro loco si non posuit *Euripides*, βασιλικῶν δόμων πέρι, voluisse videtur evitare sonum, Graecis auribus ingratum, versuum similiter desinentium in δρεῖ & πέρι. Talibus tamen alibi non abstinuit: duo versus continui nonnunquam in eamdem vocem desinunt, velut in Heraclid. 947, 948. Helena v. 303, 304.

Vs. 1337, 38 Πῶς φής; νέκυν τοι παιδὸς ἀγαπάζων ἐμοῦ,] In Scholiis ἀγαπάζων redditur ἐπιμελούμενος· atque id ipsum significare verbum ἀγαπᾶν dudum monuit *Ti. Hemst.* ad *Poll.* x, 20, n. 3. Quoniam tamen Tragicis ἀγαπάζειν in usu non est, neque solet

CRE. Quid ais? ego huius corporis curam gerens
Non veneram istuc, hoc quoque ut rescifcerem.
CHO. Iocasta dudum est cùm lare exivit, Creon,
Vereorque ne iam Marte commissi suo
Vitam sub armis creverint stirps Oedipi.
CRE. Ni fallit acies, signa conspicio mali.
Namque ecce mœsto nuntius vultu, graves
Deiectus oculos testis eventus venit.

HETEROSTROPHICA.

TROCHÆI.

NVN. O miser quæ verba fabor, ora quo solvam sono?

CRE.

let *Eurip.* consectari rariora, si quando Codex vetustus vicinis congruum aliud quid subministrabit, hinc illud poterit amoveri. *Battierius* corrigendum putabat, νέκυν τοῦ παιδὸς οὗ. Comicus *filii cadaver* dicere debuit τὸ τοῦ παιδὸς νεκρόν· Tragico licuit in talibus articulos negligere: νέκυν τε παιδὸς perperam legitur in Cod. Flor. —— Hic aeque ac Leidd. Codd. in versu seq. praebebant etiam, τάδ' εἰδέναι.

Vs. 1344 Στείχοντος, ὃς σοῖς ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον] Quod a Graeculo fuerat supra scriptum genuinam vocem expulerat; per Edd. enim erat receptum: Στείχοντος, ὃς ἡμῖν ἀγγελεῖ τὸ δρώμενον. hic quidem non absurde *Dupor-tus*, ὃς eiecto, legebat, ἡμῖν δ' ἀγγελεῖ· Genuinum σοῖς *Grotius* in suum locum restituit e Parisinis Codd. quibuscum concinunt Cant. Flor. & duo Leidd.

Vs. 1345 —— τίν' εἴπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους] Exhibent etiam Leidd. & Flor. Versum pessumdabat olim vulgata lectio, ἴνα λέγω· veram primum se Tragico restituisse putabat *Kingius*, sed illam iam dederat *Grotius*: nunquam sibi constat *Barnesius*.

ΚΡΕ. Οἰχόμεσθ᾽, οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου.
ΑΓΓ. Ὦ τάλας, διστῶς ἀϋτῶ, μεγάλα γὰρ φέρω κακά.
ΚΡΕ. Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν, λέγεις δὲ τί;
ΑΓΓ. Οὐκ ἔτ᾽ εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει, Κρέον.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ΚΡΕ. 1 Αἶ, αἶ.
2 Μεγάλα μοι θροεῖς πάθεα, καὶ πόλει.

ΣΤ-

Vs. 1346 Κρ. Οἰχόμεσθ᾽, οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου.] Litera non mutata, per omnes Editiones receptum nomen ἀρχὴ, in verbum ἄρχῃ, *ordiris*, quod *Barnesio* quoque venerat in mentem, commutavi; atque hoc mihi licere credidi in re prorsus manifesta. Versus est in *Euripidis* Herc. Fur. 538, Ἄπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου; quem in Iovem Tragoedum transtulit *Lucianus*, ubi *Moys. Solanus* genuinae sedis non meminerat T. II, 643, 17. Versum e Troasin 707, Τί δ᾽ ἐστὶν, ὥς μοι φροιμίων ἄρχῃ κακῶν, transsumpsit Poëtaster in drama Χριστοῦ Πάσχοντος 641. Praeterea, si mei res fuisset arbitrii, personae Creontis indices literas in aliam sedem sic transmutassem: Αγ. Ὦ τάλας ἐγὼ, τίν᾽ εἴπω μῦθον, ἢ τίνας λόγους; Οἰχόμεσθ᾽. Κρ. οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις ἄρχῃ λόγου. Nuncii certe videbatur Οἰχόμεσθ᾽ in eo verbo subsistentis; ad hoc potissimum respondisse Creontis illud: οὐκ εὐπροσώποις -- sic in Hippol. v. 568, chori iudicium, τὸ μέντοι φροίμιον κακὸν τόδε, spectat illud Phaedrae, ἐξειργάσμεθα, *periimus*. conf. Ionis v. 753. —— Ceterum φροίμια κακὰ, ni fallor, *Aeschylus* in Theb. v. 6. dixerat φροίμια πολυρρόθα. nam, pro πολυρρόθοις, παλιρρόθοις emendandum puto: nota vis vocis πάλιν in παλιντομεῖν, παλίγλωσσον, quod *Pollux* VI, 164. reddidit κακόφημον. integra locutio *Aeschyli* tantumdem valet ac κακορροθεῖν.

Vs. 1348 Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοις πήμασιν, λέγεις δὲ τί;] Sic vulgantem e Parisinis *Grotium* deinceps sequuti sunt *Barnes. Piers.* & *Kingius*: atque ita certe trochaici modulo fuit satisfactum, in prioribus Edd. violato, πεπραγμένοις ἄ. πήμασι praeferentibus. Leidenses hic a se invicem discedunt atque a Flor. in illorum altero totidem literae, quot hic sunt vulgatae: B Leid. exhibet Πρὸς πεπραγμένοις ἄλλοισι π. λέγεις δ.

λ

CRE. Proh dolor, male auspicatis usus est exordiis.
NVN. O miser, clamo secundum: magna nam porto mala.
CRE. Nota præter damna numquid nuntius cladis novæ?
NVN. Filii tuæ sororis lucis aspectu carent.

STROPHE I.

CRE. Proh civitati nuntium & nobis gravem.

SYS-

τ. Flor. πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλοισιν πήμασιν λέγειν δέ τι. ne hoc quidem λέγειν de nihilo est: minus profecto placet vulgatum λέγεις δέ τι; neque etiam ἄλλοις. Scripseratne forsan: Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλο πήμασιν λέγειν γέ τι; ut λέγειν infinitivus sit indignantis ob malorum, quibus obruebatur, cumulum: hanc formam loquendi plus semel in his Phoen. obliterarunt Praestat ἄλλο. — γέ τι vulgatis: *Aeschylus* Pers. v. 237, Καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; v. 531, Μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι προσθῆται κακόν. *Sophocles* Phil. v. 1260, μῶν τί μοι μέγα Πάρεστι πρὸς κακοῖσι πέμπων τις κακόν; *Euripides* Heraclid. v. 483, μὴ 'πὶ τοῖς πάλαι κακοῖς Προσκείμενόν τι πῆμα σὴν δάκνει φρένα. Hippol. v. 874, Τί δ' οἷον ἄλλο πρὸς κακῷ κακόν. quae postrema transscripsit *Auctor* Χριστοῦ Πάσχοντος v. 141. *Apollon. Rhod.* II, v. 222, Πρὸς δ' ἔτι πικρότατον κρέμαται κακὸν ἄλλο κακοῖσιν.

Vs. 1349 Οὐκ ἔτ' εἰσὶ σῆς ἀδελφῆς παῖδες ἐν φάει,] Sic Codd. Leidd. & Flor. prouti legendum viderat *Canter.* pro Οὐκέτ' εἰσὶ τ᾽ ἀδ. Quod hic ad οὐκ ἔτ' εἰσὶν adiicitur, ἐν φάει, non protritum, legitur & in *Euripidis* Suppl. v. 200. Ion. v. 726. *Soph.* Phil. v. 416. Sed illud οὐκ ἔτ' εἶναι, vel οὐκ εἶναι, veteribus tritissimum, quum *de vita functis* forte legeretur *Matth.* II, 18. effugere non poterat, quin similium exemplorum oneraretur acervis; in quibus congerendis infructuose diligentes lectiones Codicum vulgatis multo meliores, e quibus contextus erat expoliendus, & centena negligunt in Paulinis tenebricosa.

Vs. 1350 Αἶ αἶ. Μεγάλα μοι θρηνεῖς πάθεα, καὶ πόλει.] Haec non, ut in Edd. Creonti, sed Choro tribuuntur in Cod. Leid. A, in altero B partim saltem, sic scripta: Χο. αἶ, αἶ, Κρέ. Μεγάλα &c. tum duo versus seqq. eidem Creonti relinquuntur, in altero Cod. A choro cum praecedentibus attributi.

ΣΥΣΤΗΜΑ Α.

ΑΓΓ. 1 Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε,
2 Παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων;
ΧΟ. 3 Ὥς' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

ΚΡΕ. 1 Οἴμοι, συμφορᾶς βαρυποτμωτάτας;
2 Οἴμοι κακῶν δύςηνος· ὦ τάλας ἐγώ. 1355

ΣΥΣΤΗΜΑ Β.

ΑΓΓ. 1 Εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.
ΚΡΕ. 2 Καὶ πῶς γένοιτ' ἂν τῶνδε δυσποτμώτερα;
ΑΓΓ. 3 Τέθνηκ' ἀδελφὴ σὴ δυοῖν παίδοιν μέτα.

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΧΟ. 1 Ἀνάγετ', ἀνάγετε κωκυτόν, 1359
2 Ἐπὶ κρᾶτά τε λευκοπήχεις κτύπους χεροῖν.

ΙΑΜ-

Vs. 1351, 52. *Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε, Παίδων ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότων.*] Horum verſuum primus Creonti potius congruit, quam nuncio, neque alter ab eiusdem prorſus alienus eſt perſona; noverat enim e vſſ. 1336, 1349. ambo filios Oedipodis ſingulari certamine pugnantes cecidiſſe. In his, quum ſcriberetur *εἰσακούσατ'*, in Ed. *Kingii* recte poſitum *εἰσηκούσατ'* ut erat & in Codd. Leid. —— Si verſus 1352, qui multo rectius fuiſſet omiſſus meo iudicio, vel certe verſui 1350 ſubiectus & choro tributus, in hac ſede tamen *Euripidis* eſt, Tragicum ſcripſiſſe crediderim, quia liberi tantum mares perierant: *Παίδοιν ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότοιν.* ſed *Euripidi*, niſi fallor, inuſitata prorſus haec eſt ſtruendi ratio. Subaudiendam praepoſitionem *περὶ* cenſenti *Scholiaſtae L. Bos* obſequutus eſt in Ell. Gr.

Vs. 1353 *Ὥς' ἐκδακρῦσαί γ', εἰ φρο-*

SYSTEMA I.

NVN. Audisne misera regis Oedipodæ domus
Fato peremtos filios binos pari?
CHO. Quin lachrimaret tota, si sensum dares.

STROPHE. II.

CRE. O sæva fata, sorsque miseranda, horrida.
O me miseriis septum & oppressum undique.

SYSTEMA II.

NVN. Hoc iure dicas, reliqua si noris mala.
CRE. Poteſtne tantis aliquid ultra accedere?
NVN. Cum prole gemina cecidit Iocaste soror.

STROPHE III.

CHO. Lugubre clamor insonet: nivei caput
Feriant lacerti: sauciet planctus genas.

IAM-

φρονοῦντ' ἐτύγχανον.] Haec apte concinunt istis, quae, ni fallor, proxima praecesserant: Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε; seposito tantisper Scholiaste Metrico, sic viderentur haec collocanda:

Κρέ. Αἴ, αἴ.
Χο. Μεγάλα μοι θρηνεῖς πάθεα καὶ πόλει,
Παίδοιν ὁμοίαις συμφοραῖς ὀλωλότοιν.
Κρε. Ὦ δώματ' εἰσηκούσατ' Οἰδίπου τάδε;
Χο. Ὡς ἐνδακρῦσαί γ', εἰ φρονοῦντ' ἐτύγχανον.

In *Euripidis* Oreste versus 1124, e tribus Codd. Leid. legendus est: Ὡς ἐνδακρῦσαί γ', ἔνδοθεν κεχαραγμένην· ubi κεχαραγμένα vulgatum.

Vs. 1356 Εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισί γ' εἰδείης κακά.] Ne hoc quidem negligendum ratus, τούτοισί γ' ex Codd. tribus recepi, Leid. & Cantabrig. pro vulgato τούτοισιν· aptissimum hoc versu; Εἴγε καὶ τὰ πρὸς τούτοισιν εἰδείης κακά· *siquidem etiam mala nosses, quae ad haec accesserunt.*

Vs.

ΙΑΜΒΟΙ.

ΚΡΕ. Ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον' Ἰοκάςη βίου,
Γάμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αἰνιγμοῦ τ' ἔτλης.
Πῶς δὴ πέπρακται διπτύχων παίδων φόνος,
Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ' Οἰδίπου, σήμαινέ μοι.
ΑΓΓ. Τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα χθονὸς
Οἶσθ', οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαὶ,
Ὥς' οὐχ ἅπαντά σ' εἰδέναι τὰ δρώμενα.
Ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις
Οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,

Ὦ ἀθλία Ἰοκάςη, οἷον τέλος τοῦ βίυ καὶ τῶν γάμων ὑπέμεινας, διὰ τοὺς αἰνιγμοὺς τῆς Σφιγγός. εἰπέ μοι, πῶς ἀπέβη ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος; τὰ μὲν πρὸ πύργων εὐτυχήματα γινώσκεις, (λέγει δὲ τὴν νίκην, ἣν ἐνίκησαν πρὸ πυλῶν τῆς πόλεως) τὰ τείχη γὰρ οὐ μακρὰν εἰ-

Vs. 1361 Ὦ τλῆμον, οἷον τέρμον' Ἰοκάςη βίυ, Γάμων τε τῶν σῶν, Σφιγγὸς αἰνιγμοῦ τ' ἔτλης.] Per Editiones omnes receptum Σφιγγὸς αἰνιγμοὺς ἔτλης, quia commodam interpretationem non videbatur admittere, Codices autem tres minimum copulantem literam subministrabant, sic leviter immutavi: σφιγγὸς τ' αἰνιγμοὺς ἔτλης erat in A Leid. in B Leid. & in Flor. σφιγγὸς αἰνιγμοὺς τ' ἔτλης. In αἰνιγμοὺς praepositionem subaudiebant διὰ utrum veteres tum recentiores: eius nobis ellipsios, in τί, τοῦτο, ταῦτα, pervulgatae, huic simile vel unicum Tragicis excitent exemplum. —— Praeterea si quis ἔτλης in ἔτλη censuerit transmutandum, a meo iudicio non diffidens sensum adipiscetur a vulgatis quidem valde diversum, aptissimum tamen: scilicet Oedipum sic alloqueretur Creon, non Iocastes cadaver: O *miser! qualem exitum vitae sortita fuit Iocaste*, Γάμων τε τῶν σῶν ἕνεκα, Σφιγγὸς αἰνιγμοῦ τε, *& propter tuas nuptias, & propter Sphingis lugubre carmen.* Hac quidem ellipsi nulla frequentior; sectatur autem *Euripides* usitata. —— Primum horum versuum sic emendate scriptum *Barnesio* debemus, quod viri Docti manu notatum invenerat, τέρμον' Ἰοκ. in locum vulgatae τέρμα Ἰοκ. reponenti, lo-

I A M B I.

CRE. O misera, qualem terminum vitæ tibi,
Thalamique, carmen Sphingis obscœnæ dedit!
Sed ede totum iam trucis pugnæ ordinem,
Sævumque patriis exitum diris datum.
NVN. Res urbis huius prosperas pro turribus
Nosti: neque etenim tam procul muri ambitus,
Quod geritur esse ut possit ignotum tibi.
Postquam arma ferro sumserant fulgentia
Galeamque proles Oedipi iuvenes duo,

εἰσὶν, ὥστε μὴ οὐχὶ πάντας εἰδέναι τὸ δρώμενον. ἐπεὶ δὲ σιδηροῖς ὅπλοις ἐκοσμήσαντο τὸ σῶμα, (ἀντὶ τοῦ τὰ σώματα) τουτέστιν, ἐπεὶ ὡπλίσαντο οἱ παῖδες τοῦ γέροντος Οἰδίποδος,

ἐλ-

locis etiam idoneis adfirmanti; licet aliter legeretur in Cod. quem admirabatur. πέμπ' Ἰοκάστη βίᾳ Leidensis A praebet: B, οἴον πέμπ' Ἰοκάστη τῷ βίᾳ· hoc, in Parisinis procul dubio repertum, *Grotius* etiam expressit; poterit interea genuinum videri, dum plures Codices πέμπον Ἰοκάστη βίᾳ confirmaverint, cuius lectionis in mendosis, πεμπονίας ἰοκάστη, Codicis Florentini non obscura sunt vestigia.

Vs. 1163 Πῶς δή] Recuperavit *Euripides*, pro Καὶ πῶς, ex Cod. Flor. πῶς δὴ praeferente: πῶς καὶ Leidensium habebat A. Utrumque, Καὶ πῶς, & Πῶς δή, frequentatur; sed hoc in loco Codicis optimi nonnihil adiuta lectio haud erat negligenda; vulgata fluxerat e versu 1358. multo melior hic erat altera: σήμαινε δή μοι, πῶς πέπραχται φόνος. *Aeschylus* Eumen. v. 604, Πῶς δή; δίδαξον τοὺς δικάζοντας τάδε. & alibi: *Aristoph.* Nubib. v. 664. Πῶς δὴ φέρε. v. 673, πῶς δὴ φράσον. v. 1444, Πῶς δή; δίδαξον γὰρ, τί δή μ' οὐκ τοῦδ' ἐπωφελήσεις; ita corrigit *R. Bentlejus.*

Vs. 1368, 69 Ἐπεὶ δὲ χαλκέοις σῶμ' ἐκοσμήσανθ' ὅπλοις Οἱ τοῦ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι,] Supra leguntur hi versus 1248, 49. Ἤδη δ' ἐκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις Δισσοὶ γέροντος Οἰδίπου νεανίαι. ubi Flor. Cod. οἱ τοῦ praeferebat. Quod

Ἔστησαν ἐλθόντ' εἰς μέσον μεταίχμιον,
[Δισσὼ στρατηγὼ, καὶ διπλὼ στρατηλάτα]

Ὡς ἐλθόντες εἰς τὸ μέσον τοῦ μεταιχμίου ἔστησαν.

ὡς

idem paene versus, supra recte collocatus, hic, ubi sine detrimento poterat abesse, repetatur, histrionibus fortassis imputandum censebit eorum memor, quae supra sunt ad Vs. 1287 disputata. Huic adsentirer haud invitus, nisi versus 1371 prorsus esset indignus *Euripide*. Vel itaque statuendum, pristinum versum, quo Fratres designati fuerant, histrionum intercidisse culpa, cui sibi notum e simili loco substituerint; vel tandem in hoc quoque loco profectum versum ab *Euripide*, saepius eadem repetente. Primus horum versuum χαλκέοις habet ex Edit. *Grotii*, & ex Ms. Leid. B. ut in Edd. aliis, χαλκέοις perperam erat in A. Χαλκοῖς habebat Flor. prout vulgarant *Barnes. Piers. King*. quibus G. *Arnaldus* adstipulatur in Miscell. Obs. VI, p. 597. Mihi genuinum videbatur χαλκέοις, more Tragicis etiam solemni contrahendum in duas syllabas: anapaesticus est in Troasin *Euripidis* v. 572, Δίσταις ζύγαις, πάρεδρος χαλκέοις / Ἕκτορος ὅπλοις. —— Ceterum nihil habebat *Arnaldus* causae, quapropter hoc in versu legi mallet: Ἐπεὶ δὲ χαλκοῖς σῶμα κοσμήσαινθ' ὅπλοις. quod esset κοσμήσαιντο. Obstaret praeter alia versus 1373.

Vs. 1371 [Δισσὼ στρατηγὼ, καὶ διπλὼ στρατηλάτα,] In *Aristophanis* Ranis *Aeschylea*, Ἥκω γὰρ εἰς γῆν τήνδε, καὶ κατέρχομαι, sic irridenti *Euripidi* v. 1185, Δὶς ταυτὸν ἡμῖν εἶπεν ὁ σοφὸς Αἰσχύλος· haec e Phoenissis ante, quam agerentur Comici Ranae, in vulgus notis, in os obiicere potuerat *Aeschylus*, siquidem in iis legisset, quae nos nunc legimus, Δισσὼ στρατηγὼ, καὶ διπλὼ στρατηλάτα· ad haec commode suum illud ingeminasset Comicus: Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον. —— Sed *Aeschylus* ipse dixerat de iisdem in Theb. v. 821, 22. οἱ δ' ἐπιστάται, Δισσὼ στρατηγώ. —— *Atridae gemini* Δισσοὶ στρατηγοὶ dicuntur in *Sophoclis* Philoct. v. 264 & v. 790. διπλοῖ στρατηλάται. Versus noster est absurdus, sed quovis etiam Poëta sanequam indignissimus, e duobus *Sophocleis*, quos designavi, conflatus ab otioso quopiam ludimagistro, eodem, si quid auguror, qui vi-

Ambo inter ipsa castra constiterunt gradu,
Quo stare celsos imperatores decet,
Pa-

vicinos 1377, 78, 79, edolavit. Credo equidem, Lectorem exercitatum neminem fuisse, cui non saltem cum *Barnesio* visa sit haec *inanis & frivola* ταυτολογία· cur illam *Euripidi* maluerint vitio vertere, quam frivolis ingeniis contribuere, causam comminisci nequeo; quum tanta praesertim per aliquot secula quaevis interpolandi libido sciolos agitaverit. *Io. Kingius* in notis haec scribit: „ *Duo duces* „ *& duo duces, satis frigida &* „ *puerilis repetitio, nihil adiu-* „ *vant Cod. nihil itaque mutavi-* „ *mus, legas autem per me licet*"

Διοσσὼ ἀδελφὼ καὶ διπλὼ στρατηλάτα.

Haec quidem medicina malo peior est. Fore tamen suspicor, quibus simili quodam modo potius versus videatur adiuvandus, quam ut dediscere cogerentur, quae pueri didicerant, atque huic per omnia grassaturae licentiae viam aperirent. Reponere poterunt:

Διοσσὼ ξυναίμω, καὶ διπλὼ στρατηλάτα.

atque istam multis exornare coniecturam; neque tamen efficient ut ipsis ego quidem adsentiar, cui *Aeschyli Sophoclis*que verba supra prolata liquido manifestant, senarii conditorem scripsisse:

Διοσσὼ στρατηγὼ καὶ διπλὼ στρατηλάτα.

Sed ecce nobis *Wilhelmum Piersium* trito veluti pallio tegentem versus absurditatem, observato, morem esse Poëtarum, παράλληλα τιθέναι τὰ ἰσοδυναμοῦντα. Morem hunc nemo copiosius illustravit *Henr. Stephano*, App. de D. A. p. 69 — 74. sed his nihil inest, quod ad nostra possit comparari, ne paginae quidem 88, qua vitiosi pleonasmi prodit exemplum illud *Aeschyli*, vexatum *Aristophani*; cuius patrocinium suscipit Cl. *Abreschius* Animadv. ad *Aesch.* p. 404, 405. *Stanlejus* in Choeph. v. 5. ut *Euripiden* istius non immunem vitii fuisse argueret, unicum excitat ex Oreste versum 141, (λευκὸν ἴχνος ἀρβύλης) Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἴτω κτύπος. ubi coniecturam *Arnaldi* Miscell. Obs. vi, p. 586. μὴ ψοφεῖτε legentis, firmat Codex Leid. B, velut interpretamentum exhibens τὸ κτυπεῖτε· *Hesychius*: ψοφεῖ, κτυπεῖ. conf. v. 137. sed, quae choro tribuuntur, Electrae sunt morbo fratris perturbatae paventisque verba: vid.

Ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ᾽ ἀλκὴν δορός.
Βλέψας δ᾽ ἐς Ἄργος, ἧκε Πολυνείκης ἀράς.
Ὦ πότνι᾽ Ἥρα, σὸς γάρ εἰμ᾽, ἐπεὶ γάμοις
Ἔζευξ᾽ Ἀδράστου παῖδα, καὶ ναίω χθόνα,
Δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ᾽ ἐμὴν
Καθαιματῶσαι δεξιὰν νικηφόρον.

[Αἴ-

ὡς εἰς ἀγῶνα δορὸς, καὶ ἀλκὴν μονομαχίου. βλέψας δ᾽ ἐς Ἄργος (ἤγουν τὸν νοῦν ἐκεῖσε ἔχων,) ἀφῆκεν εὐχὰς ὁ Πολυνείκης λέγων, ὦ σεβασμία Ἥρα, σὸς εἰμὶ, ἐπολιτογραφήθην γὰρ παρὰ σοὶ, ἐμαυτῷ ζεύξας, ἀντὶ τοῦ εἰς ζεῦξιν λαβὼν, τὴν παῖδα τοῦ Ἀδράστου, καὶ οἰκῶ τὴν σὴν χθό-

Dionyſ. Halicarn. περὶ συνθέσ. ὀνομ. §. XI, p. 18, 12. pavidae puellae, ne frater excitaretur ſomno metuenti, convenit iſthaec venuſta ταυτολογία. Fuit autem *Euripidis* ingenium ab iſtiusmodi parallelismis alienius, in quibus ſerendis *Sophocles* luxuriavit. Sunt ab his noſtris ſanequam diverſa, quae quidem *Boſſius* attigit etiam *Euripidea* Exercit. S. p. 32. nec non *Io. Pricaeus* ad 1 *Ioh.* II, 27. qui plura collegit ſimilia ad *Lucae* Ev. I, 20. XVIII, 16. Acta Ap. XIII, 11. His alia poſſent adiungi, nihil tamen ex Euripideis, quod in hac ſede tueretur iſta: Διοσὰ στρατηγὼ κἀν διπλῶ στρατηλάτα· quodque cum his poſſet ullo pacto componi, niſi forte verſus e Medea 36, Στυγεῖ δὲ παῖδας, οὐδ᾽ ὁρῶσ᾽ εὐφραίνεται. verum haec quoque multum diſtant. Illud itaque ratum ſit, verſum noſtrum ſpurium eſſe, quem ubi eieceris, apte verſus male diſtracti coeunt.

Vs. 1370, 1372. Ἔστησαν ἐλθόντ᾽ εἰς μέσον μεταίχμιον, Ὡς εἰς ἀγῶνα μονομάχου τ᾽ ἀλκὴν δορός.] Literam e vulgato μονομαχεῖν incommodam ſuſtuli, hoc quoque confidentius, quod eamdem hic tollendam iudicaverat *Io. Pierſonus*. idem latere videtur in lectione Cod. Cant. Scholiaſtae memorata, quam *Kingius* repraeſentavit: μονομάχον τ᾽ ἀλκὴν δο-

Parati ut hasta prœlium committerent.
Tum sic precatur Argos adspectans minor:
Da sancta Iuno (nam tuam civem mihi
Rex dedit Adrastus, & tuas terras colo)
Perimere fratrem, quamque nunc contra erigo
Cæsi cruore imbuere victricem manum.
De-

χθόνα, δὸς, ὦ Ἥρα, ἐμοὶ κτεῖναι τὸν ἀδελφὸν, καὶ καθαιμάξαι τὴν ἐμὴν δεξιὰν νικηφόρον, τὴν ἀντήρη, ἤτοι τὴν ἐκείνῳ ἐναντίαν.

κα-

ὀρθός. μονομαχοῦνθ' sive μονομαχοῦντε, quod *Arnaldus* cum ἐλθόντε suoque conferebat κοσμίσαντε, hic locum tueri non poterat; neque enim Graece dixeris μονομαχεῖν ἀλκὴν ὀρθός. hoc incommodo motus *Battierius* corrigebat μονομαχοῦνθ' ἀλκῇ ὀρθός. sed eadem litera ex altera voce sublata sensum praebebat optimum; vocem praeterea positam Euripideo more. Supra Phoen. v. 1335, μονομάχου μέλλειν δορὸς Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν· tantumdem valet ac μονομαχήσοντας· *Eurip.* Heraclid. v. 819, μονομάχου δι' ἀσπίδος Διαλλαγὰς ἔγνωσαν ἢ πληθώρας. Nostrum è Phoenissis locum quibus verbis, suis in Phoenissis, expresserit *Aristophanes*, novimus *Athenaei* beneficio IV, p. 154. E. apud *Athenaeum* vulgata: Ἐς Οἰδίπου δίπλαι δὲ διπτύχου κόρου —— felicissime, TT tantum in Π mutatis, iam dudum restituit *Adr. Heringa*:

Ἐς Οἰδίπου δὲ παῖδε, διπτύχω κόρω,
Ἄρης κατέσκηψ', οἵγε μονομάχου πάλης
Ἀγῶνα νῦν ἱστᾶσιν.

Correctioni, quam vir Amicissimus mecum aliquando communicavit, hic suus esse locus videbatur. Non Oedipi tantum filios διπτύχους dixit *Euripides*, sed toties vocem de *duobus* adhibuit, ut isthoc usu castigagatum *Aristophanis* ingenium offendi debuerit, non sine sale commemorantis Oedipi παῖδε, διπτύχω κόρω.

[Αἴσχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.]
[Πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση.]
[Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.]

Ἐκαλλίστην αἰτῶ νίκην τὸν ἀδελφὸν φονεῦσαι. πολλοῖς δὲ ἐπήρχετο δακρύειν ἕνεκα τῆς δυστυχίας ὅση ἦν. καὶ ἔβλεψαν πρὸς ἀλλήλους διαβιβάσαν-

Vs. 1378, 79, 80. [Αἴχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.] [Πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση.] [Κἄβλεψαν ἀλλήλοισι διαδόντες κόρας.] Hi tres verſus meo quidem iudicio ſunt adulterini; ſed inſulſus eorum conditor ita ſeſe prodidit, ut moniti plerique fraudem interpolatoris hic ſaltem mecum agnituri videantur. Pleroſque dico: dantur enim ſemper, qui tot ſeculorum veneratione veluti conſecrata loco moveri nolint, aut abſurda quaevis *Euripidi* malint imputare, quam tanta licentia graſſari. Primum, ut Graece minus intelligentes haec quoque cognoſcant, Latinam converſionem adponere moleſtum non erit, quam dedit *Io. Kingius: Turpiſſimam peto coronam, ut interficiam fratrem. Multis vero obortae lacrymae, quanta erat calamitas. Et intuebantur ſibi invicem obvertentes pupillas.* Hominem adparet in gnomis exercitatum fuiſſe legendis; adeo ſingulis verſibus ſingulas complectitur ſententias diverſiſſimas; utrum perſonis, tempori, loco congruerent, nec ne, parum curantem. Sed forte moduli quaedam ineſt ſuavitas? Nullam ineſſe fatebitur, qui quidem aures habuerit in *Euripideis* exercitatas: vicina duntaxat ad haec comparentur; mox immenſa poterit animadverti diverſitas. Polynices & Eteocles duobus ſinguli ſenariis malas ſuas preces circumſcribunt; his quidem Eteocles:

Δός ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
Εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τοῦδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν.

his autem Polynices:

Δός μοι κτανεῖν ἀδελφὸν, ἀντήρη δ' ἐμὴν
Καθαιμάξαντα δεξιὰν νικηφόρον.

quae quidem ex *Homereis* expreſſa ſunt Il. Γ, v. 351, 352. Nihil ad iſta ſua videtur Eteocles adieciſſe; nihil Euripideus adiecit Polynices; non verſum certe vulgatum:

Αἴχιστον αἰτῶ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν.

cuius, ni fallor, abſurditatem ſentiens *Gul. Canterus* αὐτῶν legendum ſuſpicabatur: memorata *Canteri* coniectura, *Barneſius*, *mire*, ſcribit, *hallucinatur vir magnus: Quare* αἰτῶ *retinendum mordicus. Et Mſ. retinet.* quae multo magis mira videbuntur. αὐτῶν eo reiiciendum, quia

Decus indecorum posco, germani necem.
Miserata sortem turba nec lachrimas tenet,
Aliique in alios lumina obvertunt sua.
Ex-

σαντες τὸ βλέμμα.

Ἐ-

quia proximis quatuor versibus nihil, quo referri potuerit, praecesserat: codicum quoque valet hic consensus in αὐτοῦ. Sed si sunt Polynici tribuenda, quod certe voluit interpolator, quo tandem casu tantum fuit ab isto Polynice mutatus, ut hic dedecori sibi fore victoriam fateretur, qui causae fretus aequitate sua venerat repetitum? *Statii* Polynices eodem articulo temporis quum idem a Diis petiisset Theb. XI, v. 505. —— non, ait, *non improba posco Vota: piabo manus, & eodem pectora ferro Rescindam, dum me moriens hic sceptra tenentem Linquat.* Causa Polynicis multo melior erat Eteocléa, secundum *Euripiden* ceterosque qui bellum cecinere Thebanum: *Statius* Theb. VIII, v. 614. *Nutat utroque timor, quemnam hoc certamine victum, Quem vicisse velint* (sorores:) *tacite praeponderat exul.* *Seneca* Phoen. v. 378, *Regnum reposcit: causa repetentis bona est; Mala, sic petentis.* v. 383, —— *utrumque quamvis diligam affectu pari;* (loquitur Iocaste) *Quo causa melior, forsque deterior trahit, Inclinat animus, semper infirmo favens.* Quidquid huius sit; senarius *Euripidis* Polynicen dedecet: Αἴσχιστον αὐτοῦ στέφανον, ὁμογενῆ κτανεῖν· Euripidea sunt: στέφανον εὐκλείας λαβεῖν· Καλὸς γὰρ ἀστοῖς στέφανος, εὐκλείας τυχεῖν· ταῦτα δρῶν Κάλλιστον ἕξεις στέφανον εὐκλείας ἀεί· —— στέφανος οὐκ αἰσχρὸς πόλει, Καλῶς ὀλέσαι. sed vel unicum mihi monstrari velim, apud Tragicos inprimis, aut etiam alibi, qui στέφανον petierit, semet ipso confitente, αἰσχρὸν & αἴσχιστον· praeterea qui hac structura, haud sanequam Euripidea, Deos poposcerit στέφανον —— κτανεῖν· sive qui τὸ κτανεῖν, vel simile quid, isto modo αἴσχιστον στέφανον, aut στέφανον dixerit. —— In sequentibus magis etiam interpolatoris manifesta sunt vestigia:

Πολλοῖς δ' ἐχώρει δάκρυα τῆς τύχης ἴση.

Fac sic Graecos illos veteres loquutos; quinam obsecro plorassent ad istas Polynicis preces; duces, an milites gregarii? atqui supra, quum oblatam a fratre Polynices accepisset conditionem, v. 1244, 45. Πάντες ἐπεῤῥόθησαν Ἀργεῖοι, τάδε, Κάδ-

μει

Ἐτεοκλέης δὲ Παλλάδος χρυσάσπιδος

Βλέ-

Ἐτεοκλέης δὲ εἰς τὸ ἱερὸν τῆς Ἀθηνᾶς

μυκτῆ λαοῖς, ὡς δίκαι' ἐγύμνωσι. Tum vero noverant, de vita & sanguine certaturos. Praeterea, si barbaram spectes istius aevi crudelitatem, nihil hic erat adeo dignum lacrymis, quas usque ad tristissimum utriusque fratris casum sustinuisse potuerant, quos sibi similes fuisse bonus ille putabat Literator. In ipso fratrum certamine, sudando, non lacrymis, metum exprimunt spectatores Euripidei v. 1397. Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς, Ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀρρωδίαν. Ne haec quidem ad versum configendum sufficerent, nisi vocabulorum quoque documenta subministraret structura: —— Πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα· *Multis obortae sunt lacrymae.* Ea quidem, ut puto, Graece peritissimis erit inaudita loquendi forma. Quaecunque mentem *subit* cogitatio Graece dicitur ἐπιέναι, ἐπελθεῖν, εἰσιέναι, εἰσελθεῖν & ὑπελθεῖν· usitata sunt: ἐπῄει vel ἔπεισί μοι, ἐπῆλθε vel ἐπέρχεταί μοι, λέγειν, θαυμάζειν, ἐπαινεῖν, φιλοσοφεῖν, οἰκτείρειν, σκοπεῖν &c. postrema reperientur in Demodoco, qui dicitur *Platonis* T. III, p. 380. A. apud *Plutarch.* T. II, p. 260. D. *Athen.* XIII, p. 562. A. in *Alexidis* loco. IV *Maccab.* I, 10. ubi lectio genuina revocari debet e Codicibus, ἔπεισί μοι ἐπαινεῖν, pro ἔπεισι. plura dedit in *Luciani* Prometh. Celeberr. *Hemsterhusius* T. I, p. 26. ibidem docet, εἰσέρχεσθαι & εἰσιέναι utroque casu gaudere. conf. *D'Orvill.* Anim. in *Charit.* p. 494. —— Sermonis genius non patitur, ut dicatur: ἐπῄει μοι δακρύειν· aut etiam Πολλοῖς δ' ἐπῄει δάκρυα· quanquam apud Tragicos, quod fatendum est, in talibus nomina quoque frequententur: Euripideo more diceres: εἰσῆλθέ με vel εἰσῄει, vel ὑπῆλθέ μ' ἵμερος, φόβος, ἄλγος, οἶκτος, ἐπιθυμία· *subit animum spes, desiderium, admiratio, metus, moeror, commiseratio*, &c. attigit Latina *Burmannus* ad *Ovid.* Heroid. XVIII, v. 62. *Eurip.* Or. v. 1328, ἀλλά μοι φόβος τις εἰσελήλυθ'· in Med. v. 931, Εἰσῆλθέ μ' οἶκτος. Iphig. Aul. v. 491, 92, μ' ἔλεος —— Εἰσῆλθε. v. 1411, λέκτρων σῶν πόθος μ' εἰσέρχεται. add. v. 1374. Ion. v. 1539. *Sophocles* adamavit in talibus ὑπελθεῖν. vid. Philoct. v. 1225. Oed. in Col. v. 1460. Elec. v. 1118. ὥς μ' ὑπέρχεται φόβος· *Plato* Phaedro p. 251. A. ἐκ τῶν τότε ὑπῆλθεν αὐτὸν δειμάτων. *Euripid.* Hippol. v. 1089. Οὐ γάρ τις οἶκτος σῆς μ' ὑπέρχεται φρενός· ubi Codicem Flor. libentius sequor,

c-

Exinde templum maior armigeræ deæ
Spe-

editis concinentem, quam Parisinum, qui praebet ἐπέχεται. notum illud e Medea v. 57. Ὥς θ' ἵμερός μ' ὑπῆλθε &c. transsumptum a *Philemone* ap. *Athen.* VII, p. 288. D. & *Scriptore* dramatis Χριστ. Π. v. 56. semel, quantum nunc memini, Tragicus Noster ἐσχήει eadem adhibuit structura in Oreste v. 1670. Καί τοι μ' ἐσήει δεῖμα· nam *Euripidis* esse versum in Iphig. Aul. 1580, Ἐμοὶ δὲ τ' ἄλγος οὐ μικρὸν εἰσήει φρενί, mecum negabit, cui nota fuerit Euripidea scribendi ratio: sequenti versu ponatur: Κᾆτα ἱερεὺς, *sacerdos* nempe; tum adparebit, opinor, & istum versum a mala fuisse manu interfertum. Nuspiam autem istum in usum adhibetur ab *Euripide* verbum ἐπιέναι· nec Graece diceretur in universum: Πολλοῖς δ' ἐσήει δακρύειν τὴν τύχην, ἔστ' vel δάκρυα τῆ τύχης ἴσα· quod etiam in Leid. Codd. interpretantur Grammatici, πολλοῖς δὲ ἐπήρχετο δακρύειν ἕνεκα τῆς δυστυχίας ὅση ἦν. —— Venuste *Sophocles* Aj. v. 118, Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση *Euripides*, Τὴν δ' Ἀφροδίτην οὐχ ὁρᾷς ὅση θεός; apud *Plutarch.* Erotico p. 756. D. *Athen.* XIII, p. 599. F. *Stob.* Eclog. p. 21. Sed haec quantum, obsecro, sunt ab illis disparata! Legerat, opinor, versiculi nostri Pater *Gregorii Nazianzeni* iambos in *Maximum*:

Τί ταῦτα; θλιμμάς, εἰπέ μοι, Μάξιμε, γράφεις
Γράφεις σὺ θλιμμάς; τῆς ἀναιδείας ὅση.

qui prostant T. II, p. 249. D. sed hic φεῦ subaudiendum, ut alibi ὦ, etiam in τῆ τύχης· vid. *Henr. Steph.* Anim. in Lib. de Dial. p. 52, 53. & in Append. de D. A. p. 103. apud *Plutarch.* T. II, p. 241. C. vetula Lacaena: ὦ γύναι τῆς τύχης. at nostro versu non continetur exclamatio, neque adeo locum reperiret ὦ in, Πολλοῖς δ' ἐσήει δάκρυα τῆ τύχης ἴση· hic, nequid celasse videar, Codex Leid. B ἴσα praefert, Flor. τῆ τύχης ἰά· quod ultimum, vulgatis offenso, correctori docto deberi suspicor, qui legere se meminerat in *Aeschyli* Pers. v. 116, Ὀᾶ Περσικοῦ στρατεύματος. hoc tamen non efficiet, ut a sententia demovear. —— Quod sequitur tandem prioribus egregie congruit:

Κἄβλεψαν ἀπέλειπτ' ἀλγδόντες κόρας.

In A Leid. legitur ἀλγδόντες· in B, ἀπήλειψαν ὀδόντες· neutrum isthoc sensu, quem versus poscere videtur, Graecum est: oportet enim idem significetur, quod in *Euripidis* Herc. Fur. v. 951. dicitur: ἄλλος εἰς ἄλλον δρακών· *Quinto Smyrn.* IV, v. 300.

Βλέψας πρὸς οἶκον, ηὔξατ'· ὦ Διὸς κόρη,
Δὸς ἔγχος ἡμῖν καλλίνικον ἐκ χερὸς
Εἰς στέρν' ἀδελφοῦ τῆσδ' ἀπ' ὠλένης βαλεῖν,
[Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.]
Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς, ὡς Τυρσηνικῆς 1386
Σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα φοινίου μάχης,
Ἦιξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι.

Κά-

ἀποβλέψας τὸ ἐν Θήβαις ηὔξατο λέγων, ὦ Διὸς θύγατερ δὸς ἐμοὶ ἔγχος, νικηφόρον λέγω, ἐμβαλεῖν. αὐτὸ εἰς τὰ στέρνα τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ ἀπὸ τῆσδε τῆς ὠλένης, ἀντὶ τῆς χειρός. --- ἐπειδὴ ἀφείθη τὸ σημεῖον ὡς

Τυρ-

σοίδεργον ἀλλήλοισιν· hoc vulgatae praetulerim: —— *Gul. Canterum* miror, minus cogitate sic abutentem hoc versu nostro Nov. Lect. VII, c. III. ut idem illud κόρας διαδοῦσαι vel διάδοτε firmaret, ipsius iudicio restituendum in *Euripidis* Oreste v. 1269, ubi tum vulgabatur, Κόραισι δίδοτε διὰ βοστρύχων πάντη. tres libri Leid. eadem praeferunt; recte tamen *Kingius* exprimi curavit optimi Cod. Reg. Soc. lectionem: Κόραισι δίδοτε πάντα δ. β. id est *quaquaversum circumspectate.* *Eurip.* Androm. v. 1087, *per triduum* Θέα διδόντες ὄμματ' ἐξεπίμπλαμεν· ubi medium ὄμματ' ad utrumque pertinet. Phoeniss. v. 465, *quum amicus iratus amico,* Εἰς ἓν συνελθὼν ὄμματ' ὄμμασι διδῷ· Quoniam praeterea nihil datur in Euripideis quodammodo simile, verosimillimum est, ex his suum illud conflasse nugatorem: Gorgones dici poterant ἀλλήλαισι διαδοῦσαι κόρας· κόρην certe: nequaquam milites, se invicem intentis oculis contuentes: in aliud aptius poterat quidem τὸ διαδόντες mutari; verum versus est indignus qui corrigatur. Insunt etiam alia minus Euripidea: sed prolixe iam disputata si Doctum Lectorem, cui liber est animus, non movent; quid tandem iuvaret plura protulisse?

Vs. 1382 Βλέψας πρὸς οἶκον, ηὔξατ',] Sic in omnibus Codd. suis scriptum reperit, recteque vulgavit *Kingius* pro ηὔχετ': alterum Codd. quoque praebent Leidenses.

Vs. 1385 Κτανεῖν θ', ὃς ἦλθε πατρίδα πορθήσων ἐμήν.] Id si mihi concedatur, versus tres 1378, 79, 80, recte tanquam spurios fuis-

Spectans precatur: Maximi proles Iovis,
Concede nostra missile ut iactum manu
In ipsa fratris transeat præcordia,
Patriæque perimat impetitorem meæ.
Vt iacta fax est, quale Tyrrhenis tuba
Cûm sonuit æstus Martis accendi solet,
In alterum alter impetu sævo ruunt.

Non

Τυρσηνικῆς σάλπιγγος ἠχὴ, σῆμα τῆς Φονικῆς μάχης, ὥρμησαν δρόμον χαλεπὸν κατ' ἀλλήλων.

ὡς

fuisse notatos, hoc quoque facile dabitur, nostrum hunc 1385, prioribus quidem paulo meliorem rectius absfuturum hoc loco, quo, sicuti Polynices, eadem laudabili temporique congrua βραχυλογίᾳ Eteocles etiam duobus votum suum senariis expresserit; ad quod hoc versu nihil adiicitur praeter rem omnibus notissimam, Polynici, suam ipsius patriam infestanti, cum ceteris Ducibus communem: nam quid quaeso, distant ἔγχος καλλίνικον Εἰς στέρν' ἀδελφοῦ βαλεῖν, & eumdem Κτενεῖν; neque enim huc, opinor, advocabitur v. 1406. Tandem totidem literis scriptus versus supra legitur 763. utrobique, ni fallor, perperam; sicubi recte; videri posset ab Actore Tragico male repetitus.

Vs. 1388 Ἦιξαν δρόμημα δεινὸν ἀλλήλοις ἔπι] Supra fuit e Mss. ἀλλήλοιν repositum; hic nihil variant in ista voce Codices, praeferentes ἦξαν· sed in Leidd. omitti semper solet, ubi vulgo subscriptum iota requiritur: versu 1469, Codicis Flor. lectio ἀνῇξε fluxit e genuina: ᾖσσον, quod legitur v. 1391, & 1479. non certe cadet in dubitationem; nec praesens tempus in duas syllabas contractum ᾄσσω. Quae dubio carere videbantur *Hemsterhusii* tamen observata in *Aristoph.* Plut. v. 732. vir quidam Eruditus in dubium vocavit. Ea res paucis expendi nequit, nec huius est loci. In ᾄττειν, quod recentioris est Atticismi, vulgo quidem iota negligitur, apud *Platonem* semper; T. I, p. 144. A. T. II, p. 118. B. p. 621. B. T. III, p. 313. B.

 Clem.

Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν,
Ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας.
Ἥισσον δὲ λόγχαις, ἀλλ' ὑφίζανον κύκλοις,
Ὅπως σίδηρος ἐξολισθαίνοι μάτην.
Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν ἴτυος ἄτερος μάθοι,

Λόγ-

ὡς κάπροι δὲ ἀκονῶντες ἀγρίαν σιαγόνα, ἀντὶ τοῦ τοὺς ὀδόντας, ὑπὸ ἀφροῦ διάβροχοι τὰς σιαγόνας, συνέβαλον. κατ' ἀλλήλων δὲ ὥρμων τὰς λόγχας ἀκοντίζοντες, ἀλλ' ἑκάτερος, ἐν τῷ βάλλειν τὸν ἕτερον, ὑπεκαθέζετο τῷ τῆς ἀσπίδος κύκλῳ, ἵνα αὐτὸν ὑπερπηδῆσαν τὸ δόρυ,

καὶ

Clem. Alex. p. 28, 29. *Philon. Iud.* p. 595. A. aliosque; literam tamen antiquitus adpositam fuisse liquet ex *Hesychii* Διαιτπεῖν, ὁρμᾶν· totidem olim fuerant ductus ΔΙΑΙΤΤΕΙΝ· διάττειν. Eadem in *Alexidis* versu menda scripturae priscae praebet indicium *Athen.* IX, p. 379. C. κάπτει δέ μοι τὸ πῦρ ἤδη· πυκνοὶ δ' ἄπτουσιν Ἡφαίστου κύνες. *Casauboni* sustulisset dubitationem collatus *Eustathius* in Il. Σ, p. 1206, 4. Ne lineola pereat, *Alexin* ΑΙΤΤΟΥΣΙΝ, ἄπτουσι scripsisse fatebuntur vulgatarum lectionum defensores: ἄπτων in versu quoque *Gregorii Nazianz.* relictum T. II, p. 3. A. *Dawesio* sine iota scriptum εἰσάπτειν vox erat *plane nihili*, Miscell. Crit. p. 230. —— Discant adolescentes, saepe fraudi librariis fuisse primitus adscriptum iota: exemplo sit fragmen Odes *Anacreontis* a *Maximo Tyrio* servatum p. 299, quodque *Barnesius* non male tractavit n. 79. tertii tamen ille versus veram obscuravit lectionem, dum dedit, Χαρίεντα γὰρ δίδωμι· malebat *Davisius*: Χ. γ. οἶδα μέλ'· vulgatur apud *Maximum*:

Χαρίεντα μὲν γὰρ οἶδα·

Quis monitus negabit ᾄδω corrigendum? Ἐμὲ γὰρ λόγων εἵνεκα / Οἱ παῖδες ἂν φιλοῖεν· / Χαρίεντα μὲν γὰρ ᾄδω, / Χαρίεντα δ' οἶδα λέξαι. Similiter pro οἴδουσι scribendum est ᾄδουσι in *Dion. Chrys.* Or. XXXII, p. 363. D.

Vs. 1389, 90 Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν, Ξυνῆψαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας.] Importunum ἔγχη, quod verbo ξυνῆψαν, e versu 1199, velut interpretamentum fuerat adiectum, tollendum monuit *Gul. Canterus*; non viderat *Petr. Victorius* V. L. XII, C. IX. *Cantero Barnesius* obsequutus est: dudum iam sustulerat *Grotius*, Parisi-

nos

Non aliter apri dente fulmineo truces
Nimbos minarum ſpumeo rictu vomunt.
Vtrinque fertur haſta: ſed pulſus gravi
Vmbone, ferri cecidit in vanum labos.
Tum ſi alter ora tolleret ſcutum ſuper,
Fer-

καὶ ὀλισθῆσαν τῷ κύκλῳ τῆς ἀσπίδος, μάταιον, καὶ ἀνεπίτευκτον, γένηται. εἰ δὲ ὁ ἕτερος τὸ ὄμμα τῆς περιφερείας ὑπερσχὼν ἠβουλήθη θεάσασθαι, ὁ ἕτερος

τὴν

nos Codices ſequutus: ξυνῆψαν, ἀφρῷ δ. γ. legitur in Leidd. Codd. & Flor. ſi in iisdem fuiſſet ξυνῆπτον, hoc quoque noſtro loco derivaſſe videretur *Gregorius Nazianz.* in carmen de Vita ſua p. 28. D. ubi qui favebant Theologo, δῆμος vocantur ἠπιοφρόνων· non ἠλιοφρόνων, quod *Iac. Billium* decepit: haec in adverſarios torquet *Gregorius:*

Κάπροι δ' ὅπως, θήγοντες ἀγρίαν γένυν
(Ὡς ἂν μιμήσωμαί τι τῆς τραγῳδίας.)
Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροις τοῖς ὄμμασιν,
Συνῆπτον.

Verſus, Λοξὸν βλέποντες ἐμπύροισιν ὄμμασιν, hac in ſede profecto non eſſet indignus *Euripide*; videri quoque poſſet iſta legiſſe *Statius*, hunc locum imitatus ſine controverſia, nam de iisdem loquitur, Theb. XI, v. 530. *Fulmineos veluti praeceps cum cominus apros Ira tulit, ſtrictisque erexit pectora ſetis; Igne tremunt oculi, lunataque dentibus uncis Ora ſonant:* —— —— *Sic avidi incurrunt* —— Iſtam praefero Mſ. lectionem vulgatae: —— *cum cominus egit Ira ſues.* Κάπροι, ut notum, Latinis eſt *aper*: vid. *P. Leopard.* Emend. II, c. x. *S. Bochartus* Hieroz. P. I, L. III, c. XXIV. Saepius autem *aprorum* ὄμματα memorantur πυρὸς γέμοντα. ſufficiat *Ovidius* Met. VIII, v. 284. *Sanguine & igne micant oculi, riget ardua cervix; Fervida cum rauco latos ſtridore per armos Spuma fluit: dentes aequantur dentibus Indis.* idem illud *Igne micant oculi* e *Statio* Mſ. *Nic. Heinſius* excitat ad *Ovid.* I Amor. VIII, v. 16. *Homero* memoratur *aper* in Od. T, v. 446. φρίξας εὖ λοφιήν, πῦρ δ' ὀφθαλμοῖσι δεδορκώς.

Vs. 1393 Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὼν ἴτυος ἅτερος μάθοι, Λόγχην ἐνώμα στόματι,] Expreſſit *Theocritus* Carm. XXII, vſſ. 187, 188. Ἔγ-

Λόγχην ἐνώμα σόματι, προφθῆναι θέλων.
Ἀλλ' εὖ προσῆγον ἀσπίδων κεγχρώμασιν
Ὀφθαλμὸν, ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.
Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς,
Ἢ τοῖσι δρῶσι, διὰ φίλων ὀῤῥωδίαν.
Ἐτεοκλέης δὲ, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον

Ἴχ-

τὴν λόγχην ἐκίνει, ὥστε τοῦτον πλῆξαι τῷ σόματι. ἀλλ' εὖ προσῆγον τῷ κόσμῳ τῆς ἴτυος τῶν ἀσπίδων, ἤγουν ἔσω τῶν ἀσπίδων, ὀφθαλμὸν,

χει ἰδὼ περ͂ῦστα ὑπέσχημθροι πένει εἶχεν, Ἀλλάλων εἶπε ἢ χερὸς γυμνωθῆν ἰδεῖν.

Vs. 1395 —— ἀσπίδων κεγχρώμασιν] In libris vetuſtis alia quoque lectio fuiſſe videtur κερχνώμασι· utraque fuit in Lexicon Tragicum, hinc in *Heſychianum* recepta; ſuo loco legitur: Κεγχρώμασι· deinceps apud *Heſychium*: Κερχνώμασι, τραχώμασι, κυκλώμασι, σπιλισμοῖς. καλεῖται δὲ καὶ τὸ περὶ τὰς ἴτυς τῶν ἀσπίδων κόσμον, Haec & reliqua *Salmaſius* explicuit atque utramque noſtrae vocis ſimiliumque docuit obtinuiſſe pronunciationem in *Plinian.* Exercit. p. 339, 340. Praeter iſta nihil quod alicuius ſit momenti protulit Ill. *Spanhemius* in *Callim.* h. in Del. v. 271. Recentior & emollita fuit pronunciatio κέγχρος & κέγχρωμα· vetus atque aſperior, κέρχνος & κέρχνωμα, haec quoque, niſi fallor, *Euripidea*. Praeter cetera reperitur apud *Heſych.* Κατακεκερχνῶσθαι, τετράχυνται. Perparum diſtabant a ſe invicem Ionica dialectus & Attica vetus, qua Tragici fuerunt uſi.

Vs. 1396 —— ἀργὸν ὥστε γίγνεσθαι δόρυ.] Supra v. 483 *Kingium* e Mſ. γίγνεται poſuiſſe memini pro γίνεται· hic, quum γίγνεσθαι e Flor. Cod. fuerat enotatum, vulgatae formae literam interſerui. *Moeris Atticiſta*: Γίγνεται, Ἀττικῶς· Γίνεται Ἑλληνικῶς. in re minuta minime contemnenda tradit *Heraclides* apud *Euſtath.* in Il. Π, p. 1083. 9. & inprimis ad Odyſſ. Μ, p. 489, 23. Γίγνεσθαι & Γίγνεσθαι veterem eſſe verborum ſcriptionem evincens: firmat illam Latinum *Gigno*. Graecorum obſoleta forma fuit activa multiplex: γένω· γείνω· γέινω a γένω, γεγάω, γέγνω· ſicut a πέτω, πιπέτω, πίπτω· μένω, μιμένω, μίμνω.

Vs. 1397 Πλείων δὲ τοῖς ὁρῶσιν ἐστάλασσ' ἱδρὼς,] Hic quoque mu-

ta-

Ferro imminebat alter in vultum irruens.
Sed uterque lumen acre dum retrahunt cito
Clipei ſub orbem, ſæva vis haſtæ perit.
Gelidus fluebat ſudor aſpectantibus:
Quoniam duo illi nîl timent, omnes timent.
Tum forte ſaxo impactus Eteocles pedem
Pro-

μόν, πλείων δὲ ἱδρὼς ἐστάλαζε τοῖς ὁρῶσι, διὰ τὸν φόβον τῶν φίλων, ἢ τοῖς ἀγωνιζομένοις. Ἐτεοκλέης δὲ διὰ τοῦ ποδὸς μετακινῶν πέτρον, ὑ-

tatae lectionis Lector a *Kingio* debuerat admoneri; vulgarant ad eum usque ἐστάλαξ᾽ ἱδρὼς, quod in optimo Leid. quoque legitur & Flor. ἐστάλασσ᾽ ἱδρὼς erat in B Leid. & Cantabrig. Prius paene restituiſſem ob ſequentem aſpiratam: alterum tamen ſe facile tuebitur. *Ennius*, ſaepius interpretatus *Euripidea*, huc forte reſpiciebat in Annali primo: *Sic exſpectabat populus atque ore timebat Rebus, utrei magnei victoria ſit data regnei.*

Vs. 1399 Ἐτεοκλέης δ᾽, ποδὶ μεταψαίρων πέτρον Ἴχνος ὑπόδρομον,] *Grotium* miror, cur ſolus hic vulgarit, ποδὶ μεταψαύων πέτρον. hoc, tametſi vel in uno Pariſino Codice pluribusve vir Magnus invenerit, alteri tamen, tanquam interpretamentum, poſtponi debuerat. Genuinum μεταψαίρων in Leidenſibus Codd. cuſtoditum: in Flor. legebatur perperam μεταψίρων πέτρον. *Heſychius:* Μεταψαίρων, μεταφέρων. *celeri motu lapidem pede ſubmovens.* paululum diſtaret *Heinſianum* illud apud *Theocrit.* XXIII, 52. Τὰν πέτραν δ᾽ ἐκύλισεν ὑπ᾽ ἐκ ποδός. In *Aeſchyli* quoque Prom. Vincto ψαύει veteris formae ψαίρει locum occupaverat v. 394, Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς Τετρασκελὴς οἰωνός· Schol. ψαύει πτεροῖς] γράφεται καὶ ψαίρει· paulo ante illud non male διακόπτει interpretatus. *Aeſchylea*, Λευρὸν οἶμον αἰθέρος ψαίρει, *Virgilius* reddidit aptiſſime: *Radit iter liquidum*, Aen. V, v. 218. *radendi* namque propria verborum ψάω, ψαύω, ψαίρω, eſt poteſtas. Tauri caudam *radentes* Pleïades ſecundum *Nicandrum* Ther. v. 123. dicuntur ὑπὸ ταύρου Ὀλκαίην ψαίρουσαι, id eſt ὑποψαίρουσαι. Rarius apud veteres obvium, ψαίρειν aevo videtur recentiori renatum, aut e veteri Lingua cuſtoditum uſu quotidiano: *ventus vela* ψαίρει

τα-

Ἴχνους ὑπόδρομον, κῶλον ἐκτὸς ἀσπίδος
Τίθησι· Πολυνείκης δ' ἀπήντησεν δορὶ,
Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,
Κνήμην τε διεπέρασεν Ἀργεῖον δόρυ.
Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας.
Κἀν τῷδε μόχθῳ γυμνὸν ὦμον εἰσιδὼν
Ὁ πρόσθε τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ
Διῆκε λόγχην, κἀπέδωκεν ἡδονὰς

Κάδ-

ὑποκάτω τοῦ ἴχνους, ἤγουν τοῦ ποδὸς, αὐτὸν τὸν πόδα ἐκτὸς ἀσπίδος ἐποίησε. Πολυνείκης δὲ πληγὴν ἐναντίαν ἤγαγε διὰ τοῦ δόρατος, πόδα πληγῆναι δυνάμενον, τῇ αἰχμῇ παραδοθέντα, ἰδὼν, καὶ ἐκ τούτου,

ὑ-

radere dicebatur, qui *motu leni* vela per intervalla *leviter impellebat*: Scholiaſtes in hunc locum Phoen. οἱ ναῦται, ſcribit, ψαίρειν φασὶ τὸ ἄρμενον, ὅταν μὴ πολὺς ἄνεμος πνέῃ, ἀλλὰ μόνον ψαύῃ. *Hippocratis* e lib. II de Morb. Mul. p. 643, 45. σφυγμοὶ πρὸς χεῖρα ψαίροντες *Erotiano* dicuntur in Lex. *Hipp* οἱ μὴ εὔτονοι, καὶ ἐκ διαλειμμάτων ἀσθενῶς πλήττοντες· *lenes* autem venae *pulſus* ſic dictos ſcribit ἀπὸ τῶν ψαιρόντων ἀρμένων (perperam vulgatur ἀνέμων·) ἃ δὴ, οὐχ ὁμαλῶς ὑπὸ τῶν ἀνέμων φυσώμενα, ὁτὲ μὲν χαλαροῦνται, ὁτὲ δὲ πληροῦνται. vid. *Heſych.* in Διαψαίρουσι, cuius altera gloſſa, Διαψαίρειν, διακαθαίρειν, *abſtergere radendo*, ſpectare videtur *Euripidae* fragmentum apud *Etymologum* p. 272, I. in Διαψαίρουσα· —— Εὐριπίδης ἐπὶ τοῦ καθαίρειν· οἷον, Γλώσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων τύπους. In Codice Mſ. Lugdunenſi legitur: Εὐριπίδης δὲ ἐπὶ τοῦ καθαίρειν κέχρηται τῇ γλώσσῃ, Διαψ. ſed verſus, ni fallor, *Euripidae* fuit:

Γλώσσῃ διαψαίρουσα μυκτήρων πόρους.

Vs. 1402 Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν,] *Battierius* in Muſeo Helvet. Part. XIX, p. 376. verſum putabat hac in ſede alienum, transponendum autem poſt verſum 1404, atque adeo iungenda: Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε Δαναϊδῶν ἅπας, Πληγὴν σιδήρῳ παραδοθεῖσαν εἰσιδὼν. mihi cauſae nihil eſſe videtur, ob quam viro Doctiſſimo ſuffragaremur.

Vs. 1404 Στρατὸς δ' ἀνηλάλαξε] Dederat *Aldus* ἀνηλάλαζε· recepit

Promovit extra tegmen incautus gradum:
Vidit patere vulneri frater locum,
Validaque torquens robur Argivum manu
Partem retectam tibiæ transverberat.
Plauſere Danaï: fertur ad cœlum fragor.
Humerum minoris iſte nudarat labor:
Videns id alter, ſaucius quanquam, intulit
In pectus haſtam, fracta quæ partem ſui
Sum-

ὑπὸ τοῦ μόχθου γυμνὸν τῆς ἀσπίδος τὸν ὦμον τοῦ Πολυνείκους θεασάμενος, ὁ πρόσθεν τρωθεὶς Ἐτεοκλῆς εἰς τὰ στέρνα τοῦ Πολυνείκους ἔπεμψε σὺν βίᾳ τὴν λόγχην, καὶ ἔδωκεν ἡδονὴν

τοῖς

pit alterum *Oporinus*: *Barneſius* ut diverſam lectionem Scholiis excitat ἐπηλάλαξε· ſed huic loco non congruit *adclamandi* verbum. Ἀναλαλάζειν & Ἐπαλαλάζειν tantum diſtant, quantum ἀνολολύζειν & ἐπολολύζειν· ἀνοιμώζειν & ἐποιμώζειν· ἀνευφημῆσαι & ἐπευφημῆσαι.

Vs. 1406, 7. στέρνα Πολυνείκους βίᾳ Διῆκε λόγχην,] Siccine vero pectus Polynicis *haſta traiecit* Eteocles? Quinimo *transadigere* ſumma vi *nitebatur*; ſed conamen eventu caruit, cuſpide fracta: Διῆκε λόγχην —— ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ. *traieciſſet haſtam*: —— *ſed cuspidem fregit*; vel *traiicere conatus eſt*. Non enim Orientales tantum, & Iudaei Graecienſes, ſed quivis Scriptores antiqui hoc modo conantibus effectum tribuunt: vid. *Gataker*. A. M. P. c. xxx. etiam *Euripides*, ceterique Tragici: de Polynice *Aeſchylus* Theb. v. 1027, Στράτευμ' ἐπακτὸν ἐμβαλὼν ᾕρει πόλιν· *urbem oppugnaverat*, non *ceperat*. *Euripides* alibi ſaepius, & in his ipſis Phoen. v. 514 Polynicen dicit veniſſe σὺν ὅπλοις, ἤδη πορθοῦντα γῆν. Eodem ſenſu capiendum v. 1426, ἐσκύλευέ νιν. optime *Statius* interpretatur, *Arma etiam ſpoliare cupit*, Theb. XI, v. 562. Phoen. v. 1595 Oedipus de patre: Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην, αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ Κτείνει με. ſic *Homerus* Odyſſ. Π, v. 442. *Ulyſſis* οἶκον ἄτιμον ἔδεις, μνάᾳ δὲ γυναῖκα, Παῖδά τ' ἀποκτείνεις. attigit & Euripidea quaedam *Elsnerus* Obſ. S. T. I, p. 229.

Κάδμου πολίταις, ἀπὸ δ' ἔθραυσ' ἄκρον δόρυ.
Εἰς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς, ἐπὶ σκέλος πάλιν
Χωρεῖ· λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
Μέ-

τοῖς οἰκοῦσι τὴν τοῦ Κάδμου πόλιν, ἤγουν τοῖς Θηβαίοις. τὸ ἑαυτοῦ δὲ δόρυ ἀπέκλασεν, τῇ σφοδρᾷ ῥύμῃ τρώσας. ἐλθὼν δὲ εἰς ἀπορίαν δορὸς,

Vs. 1409 Εἰς δ' ἄπορον ἥκων δορὸς,] Hic mea quidem opinione dubium non eſt, quin vulgatum Ὡς in Εἰς recte transmutaverit, Codicum auctoritate, *Grotius*, quem ſequuntur *Pierſius* & *Kingius*. Leidenſium Codicum alter Εἰς, alter, antiquior, praebet Ὡς δ' ἄπορον. Flor. Ὡς γ' ἄπορον. Quum in Cantabrig. Cod. emendate legeretur Εἰς δ' ἄπορον, *Barneſius Duporto*, qui forte fortuna verum viderat, non multum repugnans, loca tamen excitat, quibus oſtendere nititur, nihil eſſe cur illud mutaretur. In his tria ſunt duntaxat, quibus ſi recte collocatum ὡς, laudanda *Barneſii* videbitur prudentia: primus eſt Hippolyti v. 1298,

Ἀλλ' ὡς σ' ἔλθοι, παιδὸς ἐνδεῖξαι φρένα.

in Scholiis, non velut diverſa lectio, ſed caſu poſitum ab Editore primo, ἀλλ' ὡς τόδ' ἔλθοι, *Barneſio* magis Poëticum videbatur: nuper etiam tanquam ſine controverſia ſincerum a viro Doctiſſimo fuit in eam rem productum: iſthoc loco cum Edd. duo ſaltem Codd. conſpirant Pariſ. & Flor. formulam ὡς τόδ' ἔλθοι *Euripidi* familiarem eſſe, diſcant diſſentientes ex Noſtratis *Io. Pierſoni* Veriſim. p. 137, 138. —— Alter locus eſt Iphig. Taur. v. 335. Tertius in Bacch. v. 1287. hic, morae minus patiens, Agaue cunctanti Cadmo:

Λέγ', ὡς τὸ μέλλον καρδία πήδημ' ἔχει.

καρδία *Canterus*, καρδίας legit *Scaliger*; poſterius placet: *Barneſio* iudice, neque ſolo, ὡς τὸ μέλλον hic ſignificabit idem ac εἰς τὸ μέλλον· ſed hoc velim nobis interpretentur. Τὸ μέλλον idem eſt ac μελλησμὸς, ſenſusque planiſſimus: *Dic; nam cunctatio cordis adfert palpitationem.* —— Quantillum iam fuerit in Iphig. Taur. v. 335 repoſuiſſe: —— ὅσον τάχος Ἐς χέρνιβάς τε καὶ σφάγι' ἐξέπεμπέ σοι. —— Praeter iſta tria loca nihil in hanc rem excitavit ex *Euripide* vir Eruditiſſ. in Miſcellan. Nov. T. III, p. 13. Neque alia reperientur Euripidea, in quibus ὡς, iſthoc modo iunctum quarto caſui, pro εἰς poſitum videri queat, praeterquam ante pro-

Summam reliquit ille tum flectens genu
In se resedit, marmor eiaculans grave
Et

ρὸς, ἐπὶ πόδα πάλιν ἀναχωρεῖ· λαβὼν δὲ ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον,
κα-

nomina: ὡς σὲ, ὡς ἐμὲ, ὡς ἡμᾶς. atque hoc semel apud *Sopboclem* Trach. v. 542. Eadem apud *Aristophanem* reperientur, & ὡς βασιλέα· ὡς Εὐριπίδην, ac similia. Legitur in eius Pace v. 103. Ὡς τὸν Δί' εἰς τὸν οὐρανὸν (ἱππάζ') quod differentiam satis manifestat; neque enim dixisset, opinor, *Aristophanes*, ὡς τὸν οὐρανόν. Hoc, mea quidem opinione, stat hactenus illabefactum, Tragicos & Comicos saltem illud ὡς, isthoc modo positum, ἐπὶ ἐμψύχων duntaxat adhibuisse: Comicorum loca plurima sunt ad manum; ne unus quidem qui contrarium suadeat: horum constans usus, non Atticistae cuiuspiam locus, quid genuinum sit monstrat. Urbium autem regionumve nominibus illud ὡς apud veteres rarissime iunctum reperiri monuerat Celeberr. *Hemsterbusius* Miscellan. Observ. Vol. v, T. 3, p. 56. Eumdem tractans *Ephesii Xenophontis* locum V. D. in Miscell. Nov. l. c. loca tamen enotavit nonnulla; sed haec Summi viri monitum adfirmant; sunt enim de centenis perpauca. Ceterum quam statuunt in his Eruditissimi suppressae praepositionis ellipsin nunc non placet expendere: vellem tantum meminissent, ὡς multis loquendi formis adiici, quibus, siquidem abesset, quod ad sensum, nihil aut perparum decederet. —— Satius erit, voculam ὡς, diversissima licet potestate capiendam, in vicem praepositionis εἰς ita restituisse, ut obscurus *Euripidae* locus suum lumen recuperet in Heraclid. v. 430.

Ὦ τέκν', ἔοικεν ἡμὶν ναυτίλοισιν, οἵτινες,
Χειμῶνος ἐκφυγόντες ἄγριον μένος,
Ὡς χεῖρα γῇ συνῆψαν, εἶτα χερσόθεν
Πνοαῖσιν ἠλάθησαν εἰς πόντον πάλιν.

Vulgata lectio, Εἰς χεῖρα γῇ συνῆψαν, per me sane licet, ut exquisita videatur aliis elegantia, *Hesychium* forsan adhibituris, *Gul. Canterum*, N. L. IV, c. VII. *Georg. Arnaldum* Lect. Gr. p. 238. mihi non videbatur *Euripidea* loquendi forma. Ὡς χεῖρα γῇ συνῆψαν, *simul ac*, vel, *ut manu terram tetigerant*.

Vs. 1409, 10 —— ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ·] In utroque Leiden-

Μέσον δ' ἄκοντ' ἔθραυσεν· ἐξ ἴσου δ' Ἄρης
Ἦν, κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν.
Ἔνθεν δὲ, κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων,
Ἐς ταυτὸν ἧκον· συμβαλόντε δ' ἀσπίδας
Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.

Καί

κατὰ τὸ μέσον δὲ τὸν κόντον ἔθραυσεν. ἐξ ἴσου μέτρου δὲ ἦν ὁ πόλεμος, ἀμφοτέρων ἀπεστερημένων τὰς χεῖρας τοῦ δόρατος. ἀπὸ τούτου δὲ, ἁρπάσαντες τὰς κώπας τῶν φασγάνων, συνῆλθον, ἐγγὺς ἀλλήλων ἦλθον.

συμ-

densi destitutum accentu παλιν velut iungenda monstrat παλιν-χωρεῖ. *Euripides* Med. v. 1168, Χροιὰν γὰρ ἀλλάξασα λεχεία πάλιν Χωρεῖ. Vulgatur in Supplic. v. 460, —— τὸ γὰρ ἄγγελον χρεὼν λέξαντ', ὅσ' ἂν πράξῃ τις, ὡς τάχος πόλει χωρεῖν· interpretantur: *ex urbe abire*. Corrige: πάλιν χωρεῖν, *recedere, retro cedere*. Supra iam monitum ad Vs. 732, πάλιν in talibus frequentari. —— Haec, & sequentia, λαβὼν δ' ἀφῆκε μάρμαρον πέτρον, Μέσον τ' (id malim prae vulgato:) ἄκοντ' ἔθραυσεν· sunt ex *Homereis* expressa Il. H, v. 264, Ἀλλ' ἀναχασσάμενος (Hector) λίθον εἵλετο χειρὶ παχείῃ, Κείμενον ἐν πεδίῳ, —— Τῷ βάλεν Αἴαντος δεινὸν σάκος· Lapidis commodum recordabatur Eteocles, quem fecerat *Euripides* paulo ante ποδὶ μεταψαίροντα πέτρον, Ἴχνος ὑπόδερμον· artificium Tragici placebit idoneis iudicibus.

Vs. 1412 κάμακος ἀμφοῖν χεῖρ' ἀπεστερημένοιν·] Solius Scholiastae ductu *Battierius* posuerat, quod e Cantabrig. Cod. vulgavit *Barnesius* ἀπεστερημένοιν, pro ἀπεστερημένοις. prius erat & in utroque Leid. in Flor. ἀπεστερημένων. —— Hi tres Codd. in Vs. seq. 1413, ubi pessime vulgarant ante *Grotium* ἁρπάσαντες, praeferunt ἁρπάσαντε. Praeterea seiuncta, Ἔνθεν δὲ, coniungi malim: Ἔνθενδε, κώπας ἁρπάσαντε φασγάνων, Ἐς ταυτὸν ἧκον· similiter apud *Theocritum* XXII, v. 190. quum utriusque Ἄρει ἐάγη, σακέεσσιν ἐνὶ δεινοῖσι παγέντα· Τὼ δ', ἄορ ἐκ κολεοῖιν ἐρυσσαμένω, φόνον αὖτις Τεύχετ

ἐπ

Et fratris haſtam rupit. exæquaverat
Vtrumque Mavors: neutrius telum in manu:
Sed uterque gladio nudat armatum latus:
Iamque enſis enſem, clipeus & clipeum ferit:
Nova Martis oritur forma: diſcrimen novum:
Quod

συμβαλόντες δὲ τὰς ἀσπίδας, καὶ ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ βάντες, καὶ ϛάντες, πολλὴν ταραχὴν ἐποίουν πρὸς ἑαυτοὺς ὡρμηκότες.

καὶ

ἐπ' ἀλλήλοισι. Praeiverat *Homerus*; ſed, quia carmen erat protrahendum, ac *dignus* videbatur *vindice nodus*, Deum excitat, qui certantes dirimeret etiam in Il. H, v. 273.

Vs. 1415 Πολὺν παραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης.] Quae hinc Latina fecerant, non ferenda monuit Clariſſ. *Abreſch*. Lect. *Ariſtaen*. p. 282. mihi nondum liquet, an Graecum ſit, & quid tandem hic ſignificet πολὺν παραγμὸν ἔχειν μάχης. Participium etiam ἀμφιβάντι Lectoribus ſaepenumero ſcrupulum iniecisse ſuſpicor, iis inprimis, qui venuſtum illud *Homericum* ἀμφιβεβηκυῖαι ſibi ſumſerunt illuminandum. Hunc ſcrupulum eximet *Euſtathius*, qui eadem, quae proſtant in Edd. legit, Euripideis uſus in Il. Z, p. 508, 51. Ὅρα δὲ καὶ τὸ, πόνος ἀμφιβέβηκεν, (v. 355.) ἤγουν κατέλαβε, περιῆλθεν· ὥστε οὐ πάντοτε ἡ λέξις τὸ σκέπειν καὶ βοηθεῖν δηλοῖ, ὡς οἶδε — παρ' Εὐριπίδῃ ἐν τῷ, Πολὺν παραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης· ἤγουν ἀμφοτέρωθεν βάντες ἀντιπάλων δίκην κατ' ἀλλήλων. quae quidem explicatione Scholiaſtae, ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ βάντες καὶ ϛάντες, haud paulo ſunt, me iudice, meliora. Sed *Euripidea*, quantum intelligo minus ſincere ſcripta, non attingere conſtitui, ne modum videar exceſſiſſe: nam ſententiam hic quaero diverſiſſimam a vulgatis. Quid velim, intelligetur ex hoc forſan *Ennii* verſu: *Tum clypei reſonunt, & ferrei ſtridet acumen.*

Vs.

Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν
Εἰσήγαγεν σόφισμ᾽, ὁμιλίᾳ χθονός.
Ἐξαλλαγεὶς γὰρ τοῦ παρεστῶτος πόνου,
Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει πόδα,
Πρόσω τὰ κοῖλα γαστρὸς εὐλαβούμενος·
Προβὰς δὲ κῶλον δεξιὸν, δι᾽ ὀμφαλοῦ
Καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ᾽ ἐνήρμοσεν.

Ὁ-

καὶ κατά τινα τρόπον εἰς νοῦν στρέψας Ἐτεοκλῆς, μηχανὴν εἰσήγαγε τῇ μάχῃ, ἣν ἂν Θετταλὸς ἐπενόησεν, (ἀφ᾽ ὧν παροιμία, τὸ Θετταλικὸν σόφισμα) κλίσει, πλησιασμῷ πρὸς τὴν γῆν. ἀποστὰς γὰρ τοῦ συστάδην μάχεσθαι, τὸν ἀριστερὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀνέφερεν πόδα, τὰ κοῖ-

Vs. 1416, 17 Καί πως νοήσας Ἐτεοκλῆς, τὸ Θεσσαλὸν Εἰσήγαγεν σόφισμ᾽, ὁμιλίᾳ χθονός.] Τὸ Θεσσαλῶν Ε. σόφισμα, legit *Erasmus* in Adag. *Thessalorum commentum.* In Scholiis in *Eurip.* Orest. v. 1087, legitur ὁμιλίας χθονός· ut hic, apud *Hesychium*: Ὁμιλία χθονός, ἀντὶ τοῦ φιλία, ἔρωτι τοῦ πατρῴου· καὶ ἀντὶ τοῦ πάλη. περὶ γὰρ τὴν πάλην ἐσπούδασαν οἱ Θηβαῖοι. postrema locum nostrum designant; nam & alibi legas ὁμιλίαν χθονός *Aeschyl.* Eumen. v. 714. conf. v. 1032. —— Est in *Euripidis* Androm. dictum, huic formulae interpretandae prae aliis inserviturum v. 683, 684. ἡ δ᾽ ὁμιλία Πάντων βροτοῖσι γίγνεται διδάσκαλος· *Experientia Rerum magistra est omnium mortalibus. In fraudando* iam *exercitatus* Eteocles *instar Thessali commodum* hic *excogitasse* dicitur τὸ Θεσσαλὸν —— σόφισμ᾽ ὁμιλίᾳ χθονός, novam fraudem, qua fratrem circumveniret. Quam morienti tribuit *Euripides* Polynici, fraudem adscribit Eteocli *Statius* Theb. XI, v. 554. *fraudemque supremam In media iam morte parat.* Paulo superius *commodum* excogitasse dicebam; quia suspicor *Euripiden* scripsisse, Καί πως νοήσας· alibi saepius Εἴ πως iungentem, velut in Phoen. v. 1475. Hippol. v. 477. Hel. v. 718. Locum nostrum attigit *Eustath.* in Ε, p. 251, 5. veterem laudans interpretem qui Θεσσαλὸν σόφισμα simpliciter explicuerit, μὴ τοῦτο ἢ ἐκεῖνο, ἀλλ᾽ ἁπλῶς τὸ πανούργημα· καθὰ ἐμφαίνει καὶ Εὐριπίδης ἐν τῇ μονομαχίᾳ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος.

Vs. 1419 Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀ-

Quod antevertens Eteocles, ut ſubdolas
Edoctus artes Theſſalûm commercio,
Longi laboris deſerit molimina,
Lævumque retro fert pedem, ventrem tamen
Ita ante obumbrans ne daret plagæ latus:
Deinde dexter prominens fratrem ferit:
Per umbilicum gladius & coſtas abit.

I-

κοῖλα τῆς ἑαυτοῦ γαςρὸς φυλάττων, προτείνας δὲ τὸν δεξιὸν πόδα, ἐνέβαλε τὸ ἔγχος διὰ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ ἐνήρμοσε καὶ διεπέρασε μέχρι τοῦ σπονδύλȣ τῆς ῥάχεως.

ἄ-

ἀναφέρει πόδα,] Recepi, quod tres praebebant Codd. Flor. Leid. A, & Aug. ἀναφέρει, in locum vulgatae formae ἀμφέρει, quae Tragico minus convenit ſenario. Cod. Leid. B praebet εἰς τοὔπισθε μεταφέρει πόδα. Cod. A, εἰς τοὔμπροσθεν ἀναφέρει. Hinc ἀναφέρει probandum; illinc εἰς τοὔπισθεν· hoc habet *Eurip.* Hippol. v. 1222. *Lesbonax* Protrept. p. 172, 16: εἰς τοὔπισθεν —— ἀναχωρεῖν· *Xenophon* Symp. p. 878. B. εἰς τοὔπισθεν —— κάμπτεσθαι. Lynceo vulnus infligit apud *Theocrit.* XXII, v. 197. ὑπεξαναβὰς ποδὶ Κάστωρ σκαιῷ. Locum noſtrum attigit, ſed rectius omiſiſſet *Gisb. Cuperus* Obſ. I, c. XII, p. 90. neque enim Graece dicitur ἀναλαβεῖν.

Vs. 1422 —— δι' ὀμφαλοῦ καθῆκεν ἔγχος, σφονδύλοις τ' ἐνήρμοσεν.] Contra primus Polynices apud *Statium* Theb. XI, v. 541. *cui fortior ira, nefasque Iuſtius, alte enſem germani in pectore preſſit, Qua male iam plumis imus tegit inguina thorax.* —— Cauſae nihil erat, cur *Grotius*, ab Edit. reliquis ſecedens, hic σπονδύλοις vulgaret; quam formam, ut puto, repererat in uno pluribusve Pariſinis, quamque praebet Leidenſis etiam Cod. B. alteram adhibuerunt veteres etiam Attici, literas aspiratas in multis adoptantes: *Moeris Atticiſta:* Σχινδαλμὸς, διὰ τοῦ Χ, Ἀττικῶς· Σκινδαλμὸς, Ἕλληνες. Φιδάκνη, Ἀττικῶς· Πιθάκνη, Ἕλληνες. noſtris in exemplaribus haec aliter ſcripta proſtant apud *Ariſtophanem:* Σχινδάλαμος tamen legitur in Equit. v. 361. & alibi. Huc non pertinet, quod in e-

ius-

Ὁμοῦ δὲ κάμψας πλευρὰ καὶ νηδὺν τάλας,
Σὺν αἱματηραῖς ςαγόσι Πολυνείκης πιτνεῖ.
Ὁ δ', ὡς κρατῶν δὴ καὶ νενικηκὼς μάχῃ,
Ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν,
Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ·
Ὃ καί νιν ἔσφηλ'· ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ,
Σώζων σίδηρον ἐν λυγρῷ πεσήματι,

Μό-

ἅμα δὲ κλίνας τὴν πλευρὰν καὶ τὴν γαςέρα σὺν ςαλαγμοῖς αἱμάτων ἔπεσεν ὁ ἄθλιος Πολυνείκης. ὁ δὲ Ἐτεοκλῆς, ὡς νενικηκὼς τὴν μάχην, ῥίψας τὸ ξίφος εἰς γῆν, ἐλαφυραγώγει αὐτὸν, τὸν νοῦν πρὸς τὸν Πο-

λυ-

iusdem vulgatur *Moeridis* utilissimo libello; Ἀχαείζειν, Ἀττικῶς· Σκαείζειν, Ἑλληνικῶς. corrigendum Ἀσκαείζειν. *Aristophaneum* est Ἀποσκαείζειν· *Hesychius* per σκαίρειν explicuerat: hoc enim latet in ἰσκαίρειν. Cretensium erat Βασκαείζειν, eodem auctore. *Erotianus* Lex. Hipp. Ἀσκαείζει, ἀντὶ τοῦ σκαείζει.

Vs. 1427 Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ.] Haec etiam, sicut supra posita v. 363, Λόγοισι χαίρειν, τὸ δὲ νοῦν ἐκεῖσ' ἔχειν· adhibet *Thomas Mag*. in v. Ἐκεῖ. utriusque versus sedem adnotavit V. D. in Miscell. Obs. III, p. 108. versuumque modulo quidem noxias, a *Thoma* tamen intersertas, voculas sustulit: nostra sic ibidem prostant: τὸ νοῦν οὐκ ἔτι πρὸς αὐτὸν ἔχων, ἐκεῖσε δέ. Saepius, αὐτὸν an αὑτὸν scribatur, ad sensum locorum parum interest; hic vero plurimum: αὐτὸν dederant *Aldus*, *Hervagius*, *Canterus*. αὑτὸν praetulit, cum *Grotio*, *Barnesius*: αὐτὸν revocavit *Kingius*. Quae *Kingius* omiserat in Scholiis, verba, πρὸς τὸν νεκρὸν, ἢ πρὸς ἑαυτὸν, Grammaticos hic etiam dubitasse, manifestant: mihi placet αὐτὸν, ut ad Polynicen referatur. *Euripideus* Eteocles, ὡς νενικηκὼς μάχῃ, ξίφος δικὼν ἐς γαῖαν, ἐσκύλευέ νιν, Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δέ· *ratus vicisse* (*Statii* Polynices Theb. XI, v. 556.) *levavit Ad coelum palmas. Bene habet: non irrita vovi. Huc aliquis propere sceptrum atque insigne comarum: —— Haec dicens*

gres-

Ibi labante latere Polynices miſer
Guttas cruoris ſtillat in terram cadens.
Ovans at alter, ſeque victorem ferens,
Spolia iacentis enſe proiecto petit,
Nec iam iacentem, ſpolia ſed tantùm videt.
Quod eum fefellit. namque reliquias trahens
Fugientis animæ, quem cadens ſervaverat,
Vix

λυνείκην οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δὲ, πρὸς τὸ σκυλεύειν ἐκεῖνον, ὃ δὴ αὐτὸν ἀποτυχεῖν ἐποίησεν. ἔτι γὰρ ἐμπνέων βραχὺ ὁ Πολυνείκης Φυλάσσων τὸ ξίφος τὸ ἑαυτοῦ, ἐν σχετλίῳ ἀλγεινῷ πτώματι,

σὺν

greſſus admovit, & arma, —— *Arma etiam ſpoliare cupit.* In ſpoliis, quaeque victoriam ſequerentur, occupatus Eteoclis animus domo aberat: oculis cernebat iacentem, Τὸν νῦν παρὸς αὐθὸν οὐκ ἔχων, ἐκεῖσε δὲ mentis autem oculos alio diviſerat. Hercules furens in pictura *Philoſtrati* p. 848. τοῖς ὀφθαλμοῖς dicitur ἐπινίζων ἐς ἃ δρᾷ, (ſic legendum puto) τὴν δὲ τοῦ βλέμματος ἔννοιαν ἀπάγων ἐς ἃ ἐξαπατᾶται. Notiſſimum illud *Epicharmi*, Νοῦς ὁρῇ &c. eo dictum ſcribit *Plutarch.* de Solert. Anim. p. 961. A. ὡς τοῦ περὶ τὰ ὄμματα καὶ ὦτα πάθους, ἂν μὴ παρῇ τὸ φρονεῖν, αἴσθησιν οὐ ποιοῦντος: *Catullus* Carm. LXI, 15. *Nos alio mentes, alio diviſimus aures: Iure igitur vincemur. Soph.* Trachin. v. 276. ἄλλοσ' αὐτὸν ὄμμα, θατέρᾳ δὲ τὸν Ἔχοντ'. *Schol.* ἀλλαχόσε τὸν νοῦν ἔχοντα, καὶ οὐ δεινὸν (legendum: καὶ οὐδὲν δεινὸν) πείσεσθαι προσδοκῶντα. *Euripides* Ion. v. 251. Οἴκοι δὲ τὸν νοῦν ἔχομεν ἐνθάδ' οὖσά περ. v. 1370. Ἐκεῖσε τὸν νοῦν δός. Incertus apud *Stobaeum* Floril. p. 539, 5. Ὅπου τις ἀλγεῖ, κεῖσε καὶ τὸν νοῦν ἔχει. verſum immutavit *Scaliger,* in Strom. Proverb. v. 741. —— Curam omnem res tanta poſcebat, nec oculos Eteoclis duntaxat, ſed & animum intentum. Teucer apud *Quintum Smyrnaeum* XI, 101. νόῳ, καὶ χερσί, καὶ ὄμμασιν ἰθύνεσκεν ἰόν apud *Valerium Flaccum* VI, 580. Medea *Conſpicit Aeſonium longe caput: ac ſimul acres Huc oculos ſenſusque refert, animumque faventem.*

Μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἧπαρ ξίφος
Ἐτεοκλέους, ὁ πρόσθε Πολυνείκης πεσών.
Γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλοιν πέλας
Πίπτουσιν ἄμφω, κοὐ διώρισαν κράτος.
ΧΟ. Φεῦ, φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπους· ὅσον στένω·
Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.

ΑΓΓ.

σὺν βίᾳ μὲν ἐξέτεινεν, ἐξέτεινε δὲ εἰς ἧπαρ Ἐτεοκλέους, ἤγουν φέρων τῇ ἐκτάσει τῆς χειρὸς ὤθησεν, ὁ πρότερον πεσὼν Πολυνείκης. γαῖαν δὲ μετὰ τῶν ὀδόντων λαβόντες, πλησίον ἀλλήλων ἔπεσον ἄμφω, καὶ

οὐ

Vs. 1430 Μόλις μὲν, ἐξέτεινε δ' εἰς ἧπαρ ξίφος Ἐτεοκλέους,] Multo frequentius, quam *Barthio* fuit animadverſum, Euripidea *Statius* imitatus, haec quoque mutuatus eſt: ſed, quae de Polynice Tragicus, Poëta Latinus prudentius, ut equidem arbitror, in Eteoclem tranſtulit; hic apud *Statium* primus & *ſponte ruit, fraudemque ſupremam In media iam morte parat.* Theb. XI, 554. Vs. 563, *Ultrices animam ſervabat in iras. Utque ſuperſtantem pronumque in pectora ſenſit, Erigit occulte ferrum, vitaeque labantis Relliquias tenues odio ſupplevit, & enſem Iam laetus fratris non frater corde reliquit.*

Vs. 1432 Γαῖαν δ' ὀδὰξ ἑλόντες, ἀλλήλοιν πέλας Πίπτουσιν ἄμφω,] Licet unus tantum Cod. Leid. A praeberet, ἀλλήλοιν tamen pro ἀλλήλων recepi. Perperam in Flor. legebatur Γαῖαν δ' ἔδαξον & in Edd. ὀδάξ. Ordinem autem nativum ſuo more Tragicus invertit, hic idcirco praeſertim, quia *Homereum* erat: Γαῖαν ὀδὰξ ἑλόν.

Vs. 1434, 35 Χο. Φεῦ, φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπους· ὅσον στένω· Τὰς σὰς δ' ἀρὰς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.] Verſuum priorem ex altero Leidenſium B hic repraeſentavi paulo meliorem, quam ferebatur. Eiusdem Codicis & Cantabrig. auctoritate fretus hos duo ſenarios Choro tribuendos cenſui: mulieres iſta decet lamentatio, non Creontem, animo iam agitantem, quae paulo poſt manifeſtavit v. 1578 &c. Mores fortuna mutaverat. *Barneſius* utrumque verſum dederat Creonti; *Barneſium Kingius* ſequutus eſt; *Pierſius Grotium* ſequi maluit, quia viderat is Mſſ. Codices. *Grotius* hic a vetuſtis Edd. non

ſe-

Vix movit enſem morte Polynices ferox,
Egitque Eteocli penitus in medium iecur.
Pariter iacentes pariter admordent ſolum:
Nec conſtat utri faverit victoria.
CHO. Quantum miſeriis moveor OEdipode tuis!
CRE. Implere diras heu tuas ſuperis placet.

NVN.

οὐ διέκριναν, ἐχώρισαν τὴν νίκην. Φεῦ, Φεῦ, ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν Οἰδίπου ὅσον καὶ μέγα στενάζω, τὰς σὰς δὲ κατάρας ἔοικεν ἐκπληρώσειν ὁ θεός.

Οὐκ

ſeceſſit, in quibus horum verſuum prior Choro tribuitur, alter Creonti. Hic error unde fluxerit primitus, diverſas lectiones ſpectanti patebit, & *Gul. Canteri* Nov. Lect. conferenti L. IV, c. XIX. Ad *Grotium* usque ſic vulgarant:

φεῦ φεῦ, κακῶν σῶν Οἰδίπου, σοῖς ἂν, στένω.

Hac lectione recepta, Grammaticus, illud σοῖς ἂν animadvertens Phoeniſſis minus convenire, videtur ad marginem poſuiſſe Χο. ἢ Κρ. quod e Scholio firmatur. Huic morem geſſit *Barneſius*. Probata *Canteri* correctione, *Grotius* hanc priori lectionem ſuppoſuit Οἰδίπου ἴσον στένω· hiatum prorſus intolerabilem aures adeo exercitatas in Tragicis & Comicis non offendiſſe tamen, admirandum profecto. *Kingius*, qui ſupra nobis dederat Δισσὼ ἀδελφὼ, dum forte Codex Cantabrig. habebat, Οἰδίπου γ᾽ ἴσον στένω, hoc exprimi curavit, quod Leid. A quoque praebet: ſed γε minus huic ſedi congruit. Libenter itaque ſequutus ſum ab altero Leid. ſubminiſtratum:

φεῦ φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπους· ὅσον στένω.

quod *Battierio* venerat etiam in mentem: hinc fluxit altera lectio vulgata: Οἰδίπου σοῖς ἂν, quia caſus hic rectus Οἰδίπους, ut putabant, minus erat accommodatus: ὦ Οἰδίπους frequentatur. *Sophocli* Oed. Tyr. v. 1083. Schol. Οἰδίπους, ἀντὶ τοῦ, ὦ Οἰδίπου, ἔστι δὲ Ἀττικόν. Oed. in Col. v. 733, Ἀλλ᾽ ὦ ταλαίπωρ᾽ Οἰδίπους, κλύων &c. ſic & v. 749, 1623. Ὦ οὗτος οὗτος Οἰδίπους. idem reponendum in fine verſus 1342, quia ſequentem orditur vox Εἰκών· Hunc morem attigi ſuperius ad Vs. 1332. Haec quamvis ita ſe habeant, non mirabor tamen, ſi quis hanc etiam lectionem aliquando reiecerit, atque ex illa Codicum, Οἰδίπου

γ᾽

ΑΓΓ. Ἄκουε δή νυν καὶ τὰ πρὸς τούτοις κακά.
Ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,
Ἐν τῷδε μήτηρ ἡ τάλαινα προσπιτνεῖ,
[Σὺν παρθένῳ τε, καὶ προθυμίᾳ ποδός.]
Τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίους σφαγὰς,
Ὤιμωξεν· ὦ τέκν', ὑστέρα βοηδρόμος
Πάρειμι. προσπιτνοῦσα δ' ἐν μέρει τέκνα,
Ἔκλαι', ἐθρήνει τὸν πολὺν μαστῶν πόνον

Στέ-

γ' ἴσον σέθεν hanc, non difficulter erutam, probaverit:

Φεῦ, φεῦ κακῶν σῶν, Οἰδίπους, τὸ σὸν σέθεν·

loca nobis excitans, in quibus τὸ σὸν, *tuas vices*, *tuam sortem*, significet, non pauca. Vereor ne huic obsit coniecturae versus sequens, sic forsan, litera mutata, legendus:

Τὰς σάς γ' ὁρᾶς ἔοικεν ἐκπλῆσαι θεός.

Uterque Leid. Cod. exhibet ἐκπλῆσαι· propterea recepi, quod in duobus etiam Anglicis inventum *Kingius* adoptarat pro ἐκπλήσειν.

Vs. 1437 Ὡς γὰρ πεσόντε παῖδ' ἐλειπέτην βίον,] Hunc senarium *Euripides* ex antiqua recuperavit membrana Leid. A, qui prostabat in omnibus Edd. &, ni fallor, in multis Codd. etiam in B Leid. hunc in modum interpolatus:

Ἐπεὶ τέκνω πεσόντ' ἐλιπέτην βίον·

nisi quod *Barnesius* ἐλειπέτην vulgarit. Florentinus non vulgaris bonitatis Codex haec suppeditabat: Ὡς γὰρ πεσόντε τέκν' ἐλειπέτην βίον· talis lectio peperisse videtur alteram; quam a me recte mutatam fatebitur, qui quidem harum rerum gustum habebit. In talibus dissentientes facile ferimus. Aptissimum sanequam huic loco Ὡς γὰρ π. —— ἡ γὰρ τάλαινα μήτηρ ἐν τῷδε προσπιτνεῖ, —— ὡς ἐλειπέτην βίον· *simul atque*, vel, *interim dum* moriebantur, *mater adveniens accidit iacentes*. Illud Ὡς, significans, *simul ac*, *dum*, supra quoque restituere tentabam *Euripidi* ad Vs. 1409, notissimum e Theocriteis Ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην· *Ut vidi*, *ut perii*. vid. Clariss. Nostri *I. D. Lennepii* Animadv. ad *Coluth.* II, c. x. Tragicis, quod fatendum, isto sensu minus frequentatum ὡς, apud *Sophoclem* aliquoties occurrit Aj. v. 274, 738. Elec. v. 908. & in

NVN. Imo malorum disce quod superest adhuc.
Simul iacebant filii pugnæ in loco:
Celerans senilem quo potest studio gradum,
Comitante natâ, mater infelix adest.
Quæ vulnera ut conspexit & certam necem,
Heu sera clamat, filii, sera heu parens
Opifera veni: nunc & hunc, nunc denuo
Illum advoluta plorat uteri atque uberum
Va-

in *Euripidis* Phoenissis v. 709.

Vs. 1439 [Σὺν παρθένῳ τε, καὶ προθυμίᾳ ποδός.] Quasi vero, priorum immemor, Lector ignoraret, matrem Antigone filia venisse comitatam, egregie se facturum credidit interpolator, si hic adiiceret Σὺν παρθένῳ· sed versus videbatur implendus; itaque multum sudans, postquam legerat Ionis versum 1109, tandem tamen ηὕρηκε· Σὺν παρθένῳ τε καὶ προθυμίᾳ ποδός· quibus quid poni poterat ineptius? Idem ille Poëtaster Antigones infra mentionem iniecit, Euripideis alienissimo loco versum interserens 1474. Hic satis erat matrem commemorasse: ἀδελφή θ' ἡ προσπτύζουσ' ἐμοῦ, suo loco non negligitur v. 1444.

Vs. 1440 Τετρωμένους δ' ἰδοῦσα καιρίους σφαγὰς, Ὤιμωξεν·] Optimi Leidensis Ms. lectioni, καιρίας σφαγὰς, vulgatam antepono, tum quia sonus est iucundior, tum propter morem Ionum & Atticorum, quem, notissimum licet, nuper etiam, exemplis congestis, adfirmavit Celeberr. *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 352. —— Nuspiam tamen apud Tragicos alibi καιρίους σφαγὰς, vel καίριον πληγὴν reperias; saepius apud Atticistas recentiores: Καιρίαν πληγὴν dixit *Aeschylus*, quod alii simpliciter καιρίαν· *Xenarchus* apud *Athen.* VI, p. 225, D. Ἦσαν δὲ πληγαί· καιρίαν δ' εἰληφέναι Δίξας καταπέπτει. *Parthenius* c. XXIV. παίει καιρίαν. *Herodot.* III, c. 64. ὥς οἱ καιρίη ἔδοξε τετύφθαι. *Sophocles* Antig. v. 1314, Τί μ' οὐκ ἀνταίαν Ἔπαισέ τις ἀμφιθήκτῳ ξίφει; *Scholiastes* ad Ἀνταίαν] γράφεται, καιρίαν· hoc alterius erat, utpote vulgatius, interpretamentum: ἀνταίαν πληγὴν, *lethale vulnus*, dixit *Euripides* Androm. v. 843, 844.

Στένουσ', ἀδελφή θ' ἡ παρασπίζουσ' ὁμοῦ·
Ὦ γηροβοσκὼ μητρὸς, ὦ γάμους ἐμοὺς
Προδόντ' ἀδελφῷ φιλτάτῳ. στέρνων δ' ἄπο
Φύσημ' ἀνεὶς δύστλητον, Ἐτεοκλῆς ἄναξ
Ἤκουσε μητρός· κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα,
Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν, ὀμμάτων δ' ἄπο
Προσεῖπε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα.
Ὁ δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην δ' ἰδὼν,

Γραῖαν

Vs. 1447 Ἐτεοκλῆς ἄναξ] Hic nihil impedit, quominus altera forma recipiatur, *Euripidi* frequentata, quam Leid. Cod. A praebet, Ἐτεοκλέης ἄναξ.

Vs. 1448 Ἤκουσε μητρός· κἀπιθεὶς ὑγρὰν χέρα, Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν,] *Grotii gravem manum* longe praetulerim commento *Pierſii*, ὑγρὰν χέρα, *mollem* vel *teneram* interpretantis: obverſata *Grotio* fuiſſe videtur, quam *Scholiaſtes* adnotavit, exemplaris antiqui diverſa lectio: γράφεται καὶ λυγρὰν, ἤτοι χαλεπὴν· quam lectionem veteres hic Edd. exhibent, & Codex Flor. Sed, ſi ſecedendum eſſet a lectione vulgata, legi poſſet ψυχρὰν χέρα. *Statius* Theb. XI, 600. de iisdem fratricidis: *inſternit totos frigentibus artus.* dicitur Ovidii Thisbe *gelidis in vultibus oscula figens* Met. IV, 141. *Propert.* II. El. X, 29. *Osculaque in gelidis ponas ſuprema labellis. Lucret.* III, 402. *Et gelidos artus in letbi frigore linquunt.* &c. Quinimo Iocaſta dicitur infra v. 1568 inveniſſe Ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν φονίαν. ego vero non temere repudiarem ὑγρὰν χέρα, *manum madentem* ſuo fraternoque ſanguine. *Gelidum cadaver* νέκυς ψυχρὸς *Sophocli* dicitur Oed. in Col. v. 615. at *cadaver ſanguine foedatum* non minus recte ὑγρὸς, *Apollon. Rhod.* IV, v. 481. Ὑγρὸν δ' ἐν γαίῃ κρύψεν νέκυν. Noſtro loco *Scholiaſtes* explicat ὑγρὰν ἀπὸ τοῦ αἵματος· tum alteram commemorans lectionem λυγρὰν, ne hanc quidem abſurdam; ſive ſanguine *foedatam* interpreteris, ſeu languore *marcentem: foeda vulnera* dicuntur ἕλκεα λυγρὰ *Theocr.* XXII, v. 100. *tarda ſenectus* λυγρὸν γῆρας *Soph.* Aj. v. 506. Patet enim vox Poëtica latiſſime, quam praebet Flor. Cod. in *Euripidae* Troaſin v. 344, pro πικρὸν jungit

Vanos labores: nec minus clamat ſoror:
O ſpes ſenectæ matris, ô cari, meas
Heu deſerentes nuptias, fratres duo.
At rex Eteocles horrido flatu gemens
Matrem audiebat: & gravem tendens manum
Nihil ille fari voluit: at lachrimis tamen
Matrem ſalutans ſigna amoris protulit.
Alter ſororem propius & matrem intuens
Vix

git utramque Tragicus in Med. v. 399. in Helenae v. 712, Νεφέλης ἄγαλμ᾽ ἔχοντες ἐν χεροῖν λυγρόν, mea quidem opinione poneretur aptius ὑγρόν, —— ἄγαλμα nempe νεφέλης. In Append. *Vatic.* Prov. III, 12. Νὺξ ὑγρά] ἔνιοι δέ, ἀντὶ τοῦ ὑγρά, χαλεπὴ φασίν. his νὺξ λυγρά, ni fallor, obverſabatur; alterum tamen *Diogenianus* habet & *Suidas*. Exſtat apud *Stobaeum* Flor. Tit. CIX, p. 580, 25. *Archilochi* Trochaicus, quam certe vitiat iſta ſede vocabulum λυγρόν, litera ſublata, legi forte poſſet: ὑγρὸν δ᾽ ἦλθ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους δέος· Archilochi fragmentum inſigne, quandoquidem toties fuit cum mendis iisdem vulgatum, etiam in *Grotii Stobaeo* p. 461, hic emendatius adponam, *nil desperandum amplius*, inquit Poëta, *poſtquam Iupiter Pater*, Ἐκ μεσημβρίας ἔθηκε νύκτ᾽, ἀποκρύψας φάος / Ἡλίου λάμποντος· ὑγρὸν δ᾽ ἦλθ᾽ ἐπ᾽ ἀνθρώπους δέος· / Ἐκ δὲ τοῦδ᾽ ἄπιστα πάντα κἀπίελπτα γίνεται / Ἀνθρώποις· μηδεὶς ἔθ᾽ ὑμῶν εἰσορῶν θαυμαζέτω, / Μηδ᾽ ἐὰν δελφῖσι θῆρες ἀνταμείψωνται νομὸν / Ἐνάλιον, καί σφιν θαλάσσης ἠχέεντα κύματα / Φίλτερ᾽ ἠπείρου γένηται, τοῖσι δ᾽ ἡδίον γ᾽ ὄρος. / Horum verſuum tertius, qui ſic ſcriptus proſtabat: Ἐκ δὲ τοῦ, οὐκ ἄπιστα π. κἀπίελπτα γ. nunc planus eſt mendisque vacat: ἄπιστα πάντα γίνεται νῦν καὶ ἐπίελπτα· *nunc etiam ſperare licet, quaecunque videbantur incredibilia.* ultimo verſu legebatur, τοῖσι δ᾽ ἡδὺ ἦν ὄρος· paulo ante, Μηδ᾽ ἵνα δελφῖσι θῆρες.

Vs. 1451 Ὅδ᾽ ἦν ἔτ᾽ ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην δ᾽ ἰδών,] Vel invitis Codicibus ſcriptis, corrigendum arbitror: Ὃς δ᾽ ἦν ἔτ᾽ ἔμπνους, πρὸς κασιγνήτην τ᾽ ἰδών, / Γεραιάν τε μητέρ᾽, εἶπε Πολυνείκης τάδε. / *Statius* Theb. II, v. 640. *At cui* plaga *recens, & adbuc in vulnere vires, Hos tibi comple-*

Γραῖάν τε μητέρ', εἶπε Πολυνείκης τάδε·
Ἀπωλόμεσθα, μῆτερ· οἰκτείρω δὲ σὲ,
Καὶ τήνδ' ἀδελφὴν, καὶ κασίγνητον νεκρόν·
Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.
Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ σύγγονε,
Ἐν

plexus, *haec dent*, ait, *oscula nati.* *At cui plaga recens*, *ait*, Ὃς δ' ἦν ἔτ' ἔμπνους, —— εἶπε. Nihil horum habet in undecima Thebaide *Statius*, ubi fratres occumbunt Euripidei; ſed haec *Papinius* laudabiliter diſpenſata transtulit in par amabile fratrum, Thespiadas, commiſeratione, quam Tragicus excitat, multo digniores: alter eorum v. 638, *oculos etiamnum in luce natantes Siſtit, & aſpecta germani morte reſolvit.* ſic apud *Ovidium*, *oculos iam morte gravatos*, *Pyramus erexit*, *viſaque recondidit illa.* Euripideus Eteocles ἐμμάτων ἄπο Πορσῆκε δακρύοις, ὥστε σημῆναι φίλα. *tacito tantum petit oscula vultu.* Sed hic equidem Latini vatis amatores vereor ne vocem vulgatam ſic a me mutatam indignentur, ut eius vix veſtigium remanſerit. Quod legitur in Edd. (miror non attigiſſe *D'Orvillium* Miſcell. Obſ. 1, p. 225.) *At cui vita recens*, —— quamprimum nobis aut explicuerint, aut in melius mutarint, peccaſſe me confitebor: quibus *plaga recens* prorſus diſplicet, idem illud invenient in *Statii* Theb. XII, 143. *Ovid.* Met. III, 73. vocem autem ſuppoſitam apud *Statium* ſaepenumero. Ceterum Euripidea, Ὃδ' ἦν ἔτ' ἔμπνους. Editores plerique, diſtinctione poſita, ſepararant a ſeqq. vertentes: *Alter vero adhuc ſpirabat.* Quis quaeſo nexus inter haec & ſequentia: Πολυνείκης δ' εἶπε τάδε· Apud Tragicos & Comicos Atticos ὅδε eſt *hicce*: ne in *Orphei* quidem hymno XVIII, v. 11, ferendum ὁ κρατήσ· ſcripſerat, Ὃς κρατέεις θνητῶν· & paulo ante Ἕδρανον ἀθανάτων· non Ἕδραν· quod Clariſſ. tamen *D'Orvillium* non offendit Anim. in *Charit.* p. 773.

Vs. 1455 Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.] Perverſam praebet Flor. Cod. lectionem: ἀλλ' ὅμως φιλῶ. *Euripidae* ſenarius caſtigato *Tibulli* iudicio ſic fuit probatus, ut ſententiam egregiam expreſſerit hoc verſu: *Perfida*, *ſed*, *quamvis perfida*, *cara tamen.* L. III, El. VI, 56. ubi memoria *Scaligero* com-

Vix iſta cœpit ore ſemanimo loqui:
Eheu periimus: me tui miſeret parens,
Miſeret ſororis, mortui fratris quoque:
Amicus hoſtis factus: at amicus fuit.
Sepelite quæſo me parens, tuque ô ſoror,
Hu-

commodum Euripidea ſubminiſtrabat Caſtig. in *Tibull.* p. 174. Ut plerumque ſemper in commiſeratione movenda, ſic in hac ſcena prorſus eſt admirabilis *Euripides*; &, praeter unum forte verſiculum, nihil, ut puto, *Strattis* hic inveniſſet aut *Ariſtophanes*, quod acerba videretur irriſione dignum: ſed ne hunc quidem; nam, quod tanquam Poëtae peccatum reprehendit *Ioſ. Barneſius*, *loqui Polynicen, poſtquam utroſque functos dixiſſet* v. 1437. nullum eſt profecto; niſi *Barneſii* ipſius, qui, mutata lectione verſus 1437, ante recepta verſione Latina ſe paſſus ſit decipi: ἐλειπέτην βίον ſignificat utique rem nondum perfectam: *dum* —— *linquebant vitam*: poſtea demum v. 1463, ambo ſimul ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον. Quis talium admonendum crederet tot Graecorum verſuum conditorem? —— *Euripideis* ſupra poſitis uſum memini *Gregor. Nazianz.* Epiſt. XLIII. ad *Gregor. Nyſſenum* ſcripta: verbis ille Pythagorei *Lyſidis*, in epiſtola quae ſupereſt, poſtremis, haec ſubdit: ἐγὼ δὲ τοῦτο μὲν οὐκ ἐρῶ (τί, τεθνηκώς μοι) σοὶ χάριν ἔτι, φίλος γὰρ (ὢν) ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος ἡ τραγῳδία φησίν. virum ſane perdoctum, *Iac. Billium* miror Euripidei loci non meminiſſe, quem interſertum ὢν obſcurabat. Accommodatiſſimum *Stobaeus* habet *Dionyſii* dictum Tit. CXXIV, p. 619, 53.

Πρὸς τὸν πλουτοῦνθ' ἥκουσιν, κἂν σφόδρα
Ζῶντ' ἐχθρὸς ᾖ τις, γίνεται φίλος τότε.

Sic corrigo vulgata, Ὢν ἐχθρὸς ᾖ τις —— *Grotius* intacta reliquerat in *Stobaeo* ſuo p. 515. quae ſic emendanda vicina ſatis ſuadebant. *Virtutem incolumem odimus; Sublatam ex oculis quaerimus invidi.*

Vs. 1456 Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σ. σ. &c.] Quoniam verſum illinc videmur lucraturi, *Teletis*, e *Stobaei* Flor. Tit. XXXVIII, p. 233, 234, de exilio disputantis, verba quaedam transſcripſiſſe non poenitebit: ἡ περὶ ταφῆς ἄγνοια (forte legendum: ἡ περὶ ταφὴν ἄνοια, *veſana ſepulturae ſollicitudo,*) φησὶν ὁ Βίων,

Ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
Παρηγορεῖτον, ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
Χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.

Ξυν-

πολλὰς τραγῳδίας ἐποίησεν· ὥσπερ καὶ Πολυνείκης ἐντέλλεται·

Θάψον δέ μ', ὦ τεκοῦσα, καὶ σὺ σύγγονε,
Ἐν γῇ πατρῴᾳ, καὶ πόλιν θυμουμένην
Παρηγορεῖτον· ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
Χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα.

εἰ δὲ μὴ τύχῃς χθονὸς πατρῴας, ἀλλ' ἐπὶ ξένης ταφείσῃ, τί ἔσται τὸ διάφορον; ἢ ἐκ Θηβῶν μόνον εἰς ᾅδου ὁ Χάρων πορθμεύει;

Καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ·

εἰ δὲ μὴ κρυφθείης, ἀλλὰ ἄταφος, (forte μείνῃς subaudiendum, ni scripserit εἰ δὲ, μὴ κρυφθεὶς, εἴης ἄταφος,) τί τὸ δυσχερές; ἢ τί διαφέρει, ὑπὸ πυρὸς κατακαυθῆναι, ἢ ὑπὸ κυνὸς καταβρωθῆναι, ἢ ἐπάνω τῆς γῆς ὄντα ὑπὸ κοράκων, ἢ κατορυχθέντα ὑπὸ σκωλήκων;

Συναρμόσον δέ μου βλέφαρα τῇ σῇ χερὶ,
Μῆτερ·

ἂν δὲ μὴ συναρμόσῃ σὺ, ἀλλὰ βλέπων καὶ κεχηνὼς ἀποθάνῃς, τί ἔσται τὸ χαλεπόν; ἢ καὶ τῶν ἐν τῇ θαλάττῃ καὶ ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθνησκόντων συναρμόζει τις; —— Versum intermedium, Καὶ γῆς φίλης &c. ut incerti separavit a vicinis *Grotius* in *Stobaeo* p. 159. & recte *Grotium* fecisse iudico, quanquam non ad mentem *Teletis*, qui hunc etiam velut a Polynice profectum considerari voluit: nam, si versum istum a reliquis auferas, argutandi ridendique Philosopho materiem praeripies. Non enim Euripideus veretur Polynices, ne peregre sepeliatur, sed unum obsecrat, ut tantillum cadaver accipiat telluris, neque insepultum tanquam patriae hostis ignominiose canibus obiiciatur. Quam vero ridet praeterea Philosophus moribundi Polynicis sollicitudinem, illa minus apparebit absurda consideranti, cuius ille manum invitaverit ad claudendas palpebras; non adeo curabat, ut arrecta deformataque corrigerentur, quam ut manu materna comprimerentur oculi. Sed versus intermedius, siquidem hic ab Euripideo Polynice fuit prolatus, hac in sede, fateor, oppido foret ridiculus, ad ductum Teletis versui 1459, subiiciendus:

—— —— ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω
Χθονὸς πατρῴας, κεἰ δόμους ἀπώλεσα,
Καὶ γῆς φίλης ὄχθοισι κρυφθῶ καὶ τάφῳ.

Hoc quo tandem teste crederemus? an *Teletis* testimonio? sed ille locum sibi delegerat irridendum: denique, praeter sanam rationem, contra stant Codices Euripidei, hic testes idonei. Ne quid itaque gravius di-

Humo in paterna: civitas per vos mihi
Placata fiat hactenus, patriæ meæ
Vt condar in tellure, si regno excidi.
Tua

dicam, negligentiae certe culpam *Teles* ille *Stobaei* fuit commeritus, qui tanquam ex uno loco petita produxerit, quae forsan olim ad idem caput excerptorum retulerat: nam versum istum alicubi lectum, aut etiam Euripideum esse, negare non ausim; quantumvis ἔχθιστα potius a *Telete* videatur, vel a librario profectum, quam a Poëta; qui rectius scripsisset, μυχοῖσι. Unde petitus sit incerti versus qui legitur in Excerptis *Grotii* p. 465,

Ἐν γῆς φίλοις μυχοῖσι κρυφθῆναι καλόν·

non memini; sed sententiam corrupisse novi vocem φίλοις, in φίλης commutandam; γῆ φίλη *terra patria* est. Euripideum excitat *Aeschines* contra Timarch. p. 18, 15.

Φήμη τὸ ἐσθλὸν κἂν μυχῷ δείκνυσι γῆς·

Hinc repetitum ubi *Suidas* versum posuit in v. Φήμη legitur κἂν μυχοῖς· quod eo praestat, quia vocabulum plurativum Tragici frequentant.

Vs. 1458, 59 —— ὡς τοσόνδε γοῦν τύχω χθονὸς πατρῴας, καὶ δόμους ἀπώλεσα.] Quam voculam alteri δὴ, Lectore non monito, recte supposuit *Io. Kingius*, γοῦν praeter Codices Leidenses & Flor. *Stobaeus* subministrat: ὡς γοῦν τοσόνδε τύχω χθονὸς π. *ut saltem tantillum adipiscar patriae telluris.* Filiis Oedipus imprecatur apud *Sophoclem* Oed. in Col. v. 784, Χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον (malim: τοσοῦτό γ') ἐνθανεῖν μόνον. Uxor Argia, quae proiectum invenit Polynicis cadaver in *Statii* Theb. XII, v. 329. —— *proiectus cespite nudo Hoc patriae telluris habes?* *Leonides* Antholog. III, c. VI, ep. 57, *olim dives agris*, φεῦ, ἔτος γαίης ὅσσον ἔχει μόριον; *Horatius* Carm. I, XXVIII. *Te maris & terrae, numeroque carentis arenae Mensorem cohibent, Archyta, Pulveris exigui prope litus parva Matinum Munera.* *Antipater Sidonius* Anthol. III, c. XXV. ep. 2. v. 9. Εἰ δ' ὀλίγα κρύπτει τὸν τηλίκον, ἴσθ' ὅτι κεύθει Καὶ Θέτιδος χαμέναν ὁ βραχύβωλος Ἴος. haec addidi propter *Horatiana*, quibus virum Primarium abusum arbitror Observ. Iur. Rom. II, c. XIII. *exiguus pulvis* est ὀλίγη κόνις· *arenae particula*, tantillum, τόσον χθονός· non humo conditum *Archytae* naufragi iacebat cadaver; Λεπτὴ δ' ἄγος φεύγοντος ὡς ἐπῆν κόνις· ut inquit *Soph.* Antig. v. 262. de cada-

Ξυνάρμοσον δὲ βλέφαρά μου τῇ σῇ χερὶ,
Μῆτερ, (τίθησι δ' αὐτὸς ὀμμάτων ἔπι,)
Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.
Ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.
Μήτηρ δ', ὅπως ἐσεῖδε τήνδε συμφορὰν,
Ὑπερπαθήσασ', ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος,
Κἄπραξε δεινὰ, διὰ μέσου γὰρ αὐχένος
Ὠθεῖ σίδηρον, ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις

Θα-

vere Polynicis: quae traduntur in Scholiis ad h. l. non valde protrita praeter ceteros attigit *Bern. Martinus* V. L. IV, c. XII. horum memor facile corriget interpretis turpem errorem in *Clem. Alex.* Strom. II, p. 503, 16. aliam Βεζύγειον δρᾶν commemorante.

Vs. 1462 Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος.] *Lucianus* T. I, p. 727, 49. καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀποδυκτοτάτων ὅμως ἐχρῶντο αὐτῇ (τῇ προςρήσει, sive τῷ χαίρειν) ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, Καὶ χαίρετ'· ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος. sic ista vulgasse, saltem inspecto, quem *Moyses Solanus* designabat, Phoenissarum versu, nonne multo melius fuisset, quam *Solanum* nescio cuius insimulasse culpae, haud quaerentem in mustaceo laureolam, *Lucianum* autem isthac onerasse querela? nostra quidem haec etiam indoctis scribi meminerit Lector eruditus; sed in notis ad *Lucianum Amphora coepit Institui; currente rota, cur urceus exit?*

Vs. 1463 Ἄμφω δ' ἅμ' ἐξέπνευσαν ἄθλιον βίον.] Thespiadae fratres apud *Statium*, qui huius scenae partem in istos transtulit Theb. II, v. 642. *Procubuere pares fatis: sed alterna clauserunt lumina dextra.*

Vs. 1464, 65. Μήτηρ δ', ὅπως ἐσεῖδε τήνδε συμφορὰν, Ὑπερπαθήσασ', ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος.] Diversam, a vulgata εἰσεῖδε, lectionem ἐσεῖδε, *Sam. Battierio* probatam, recepi. —— Perverse scriptus erat hic versus in Cod. Flor. μήτηρ δ' ὡς εἶδ' ἡ δὲ τὴν δὲ συμφορὰν, e qua nihil poterit extundi. Sequentem versum, ut hic prostat & in Edit. *Kingii*, Codices exhibent Leid. & Flor. —— ἥρπασ' ἐκ νεκρῶ reli-

Tua ô, tua oculos dextera occludat meos
Mater (ſimul luminibus admovit manum)
Et iam valete. namque me tenebræ occupant.
Tum victa luctus mater impatientiâ
Educit enſem mortui de corpore,
Durumque cœptans facinus intrepido gulam
Transfigit ictu. Iamque media inter ſuos
Am-

liquae praeferebant Edd. illa tantum excepta *Grotii*, vulgantis, ἤρπασεν νεκροῦ ξίφος. infra v. 1670. Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον. Uſus eſt *Io. Frid. Gronovius Euripideis* in *Senecae* Phoen. v. 538. ad firmandam correctionem (*Date arma matri*) ſpecioſiſſimam: potuit enim eadem in Phoeniſſis finxiſſe *Seneca* cum *Euripideis*, licet in Oed. v. 1034, *enſe* quidem, ſed aliunde ſubminiſtrato, fecerit pereuntem, hoc etiam a *Sophocle*, *Homeri* veſtigia ſequuto, diverſus, *Statio* concinens in Theb. x, v. 636. ubi *penetralibus* extuliſſe legitur *Enſem Sceptriferi ſpolium lacrymabile Laji*. v. 639. —— *prono vix pectore ferrum Intravit tandem. Casp. Barthius* in iſtum locum, excitans *Euripidis* verſus aliquot, *Sophocleos*, & alia, *miſerabilius*, ait, & *cum melioribus pathesin rem proponere neminem potuiſſe puto* Euripide, *cuius* Phoeniſſae *eximia prorſus fabula ſunt*.

Vs. 1467 —— ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις Θανοῦσα κεῖται,] Scholiaſtes γέγραπται, inquit —— σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις. Vix videtur credibile, ſic in exemplaribus antiquis lectum. Suſpicor, hanc fuiſſe diverſam lectionem: —— σὺν δὲ τοῖσι φιλτάτοις· cui Grammaticus explicandi gratia ſubiecerit vocem τέκνοις. *liberi* ſaepius apud Tragicos τὰ φίλτατα dicuntur: vid. in Vs. 1437, notata, *Eurip*. Iphig. Aul. v. 744. & e Cresphonte fragm. apud *Plutarch*. T. II, p. 90. A. Alterum illud σὺν δὲ τοῖσι φιλτάτοις Θανοῦσα κεῖται· ſi non ab *Euripide*, forſan ab alio profectum, qui Iocaſten ſupra dixiſſe meminerat v. 1288,

Θανοῦσι δ' αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι.

Sophocles in *Stobaei* Flor. p. 613, 17.

Θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας.
Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων,
Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν,
Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον. ἦν δ' ἔρις στρατηλάταις,
Οἱ μὲν, πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ,
Οἱ δ', ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι.
[Κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα,]

Οἱ

Θανόντι κείνῳ συνθανεῖν μ' ἔρως ἔχει. Mihi vero vulgata videtur praeferenda, quia dicitur amplexa Iocaſte filiorum corpora, quae ſuo concidens obruerat; itaque adeo Iocaſte non tantum σὺν τοῖς φιλτάτοις, ſed & ἐν τοῖς φιλτάτοις Θανοῦσα κεῖται, περιβαλοῦσ' ἀμφοῖν χέρας. Huc reſpicit *Triclinius* in *Sophoclis* Oed. Tyr. v. 1244.

Vs. 1469, 70 Ἀνῆξε δ' ὀρθὸς λαὸς εἰς ἔριν λόγων, Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα δεσπότην ἐμὸν, Οἱ δ', ὡς ἐκεῖνον.] Perverſa primae vocis in Cod. Flor. ſcriptio, ἀνῆρξε, literae praebet indicium olim adſcriptae iota, quam frequenter in ρ degeneraviſſe Criticis eſt uſu notiſſimum. —— In proxime ſeqq. quantumvis quarti caſus Attico more genitivorum loco videri quoque poſſent collocati, quia commodum praebet Scholiaſta ſupplementum λέγοντες, hoc potius probem, eo praeſertim, quod ſic Poëta prudentur rei narratae celeritati ſuorum quoque verborum ſtructuram attemperat. Magis etiam iſta ratio ſe manifeſtat in his vſſ. 1472, 73. Οἱ μὲν, πατάξαι πρόσθε Πολυνείκην δορὶ, Οἱ δ', ὡς θανόντων οὐδαμοῦ νίκη πέλοι. in quibus ἔλεγον per ellipſin omiſſum recte monuit *Lamb. Bos:* apud *Herodot.* 1, c. 82. loco noſtro ſimillimo, λέγοντες additur: αὐτοὶ ἑκάτεροι ἔφασαν νικᾶν, λέγοντες, οἱ μὲν, ὡς ἑωυτῶν πλεῦνες περιγεγόνασι· οἱ δὲ, τοὺς μὲν ἀποφαίνοντες πεφευγότας, τὸν δὲ σφέτερον παραμείναντα καὶ σκυλεύσαντα τοὺς ἐκείνων νεκρούς. τέλος δὲ ἐκ τῆς ἔριδος συμπεσόντες ἐμάχοντο. quae videri poſſent ex Euripideis expreſſa: haec attigit tanquam σολοικοφανῆ *Euſtathius* in Il Β, p. 179, 15. οὐκ ἀπήλλακται τούτων (σολοικοφανῶν καὶ καινοπρεπῶν) οὐδὲ ἡ τραγῳδία, ὡς δηλοῖ τὸ Εὐριπίδου καὶ τὸ, —— ἦν ἔρις στρατηλάταις, Οἱ μὲν πατάξαι τόνδε, οἱ δὲ τόνδε· quae rectius alio, mea quidem ſententia, retuliſſet *Euſta-*

Amplexa utrumque pignus exanimis iacet.
Agminibus hinc certamen exoritur grave.
Illi Danaïdæ vindicant victoriam,
Nostrique nostro: discrepant ipsi duces:
Pars à minore vulnus inflictum prius,
Pars morte parili gloriam æquatam ferunt.
Acies reliquit interim Antigone duas:
Il-

stathius, dum minimum vicies laudabile Summi vatis monstrat artificium, verbum saepenumero supprimentis, ut versus rerum accommodaret velocitati, συστρέφων ἐλλειπτικῶς καὶ γοργῶς καὶ οἷον συντροχάζουσαν καὶ τὴν φράσιν ποιῶν εἰς ὁμοιότητα τῶν φραζομένων, ut loquitur ad Il. X, v. 157) p. 1362, 49. *Homerus* ipsi dicitur in Od. X, p. 784, 41. συνθῆ πράξεως καὶ τὴν φράσιν συνεπιτημῶν in his vil. 266, 267. — Δημοπτόλεμον μὲν Ὀδυσσεὺς, Εὐρυάδην δ' ἄρα Τηλέμαχος, Ἔλατον δὲ συβώτης, Πείσανδρον δ' ἄρ' ἔπεφνε βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ. In Odyss. M, v. 208. p. 484, 19. Ἐν τῷ, Ὦ φίλοι, λείπει τὸ, εἰπών, συνεπιτροχασθέντος τοῦ λόγου τῷ καιρῷ. haec eadem in *Euripideis* obtinet ellipsis. —— Paene praetermiseram, quod nescio num sit operae pretium adnotasse, *Sam. Battierium* in Vs. 1473, οὐδαμοῦ, in οὐδαμῶς censuisse commutandum, ut *nullo modo* significaretur: sed οὐδαμοῦ εἶχε τέλος gratius aures accidit; nec, si vel οὐδαμοῦ tantum notaret *nusquam*, is significatùs ab hoc esset loco alienus.

Vs. 1474 [Κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' Ἀντιγόνη στρατοῦ δίχα.] Quid mihi de hoc videretur versu, supra iam fuit indicatum in Vs. 1439, ab eadem interfertum otiosi literatoris manu. Illum si qui voluerint ut *Euripidae* versum tueri, hunc tamen, spero, fatebuntur in hac sede ridiculum. Hoc si mihi dederint, pergam hariolari. Suspicor scilicet, versum nostrum in *Euripidei*, qui perierit, locum fuisse substitutum. Vicina movent istam suspicionem:

Vs. 1470 Ἡμεῖς μὲν, *nos Thebani.*
— 1471 Οἱ δὲ, sunt *Argivi.*
— 1472 Οἱ μὲν, *Argivi* proximo versu designati.
— 1473 Οἱ δὲ, *Thebani.*
— 1474 [Οἱ μὲν . . . . . .] de

The-

Οἱ δ' εἰς ὅπλ' ᾖσσον. εὖ δέ πως προμηθίᾳ
Καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.

Κά-

Thebanis loqui debuit ut v. 72. loquitur de Argivis, quia, quod sequitur

— 1475 οἱ δὲ spectat *Argivos*, ad arma ruentes; quos tamen antevertit *Thebanorum* providentia.

Sed versus intersertus Parentis indicia prodit: καὶ τῇδε supra legerat v. 1405. Ubinam vero repererat ὑπεξελθεῖν στρατοῦ; parum forte referre credidit, πόλεως ὑπεξελθεῖν, an στρατοῦ diceretur: fallor; iungi voluit στρατοῦ δίχα· verum στρατοῦ δίχα nihil aliud significare potest, quam *sine exercitu*, vel *seorsim ab exercitu*; ne scilicet crederemus clanculum discessisse puellam, exercitu comitatam. Quam haec sunt inepta atque indigna Tragico? Tandem, si seorsim ab aliis discessit Antigone, nullamne curam habuit τῶν φιλτάτων, *cadaverum fraternorum & matris*, de sua tantum vix vitali vita male sollicita? Quaecunque narrat Poëta, spatio temporis evenerunt brevissimo; mors Iocastae, lis orta super victoria, furor in arma, Argivorum fuga. Puellam interim, in domestica clade tantum occupatam, silet *Euripides*; nec mirum in tanta narrantis festinatione. Tandem, cum victoriam dixerat fuisse penes Thebanos, nonnullis occupatis in erigendo tropaeo, aliis in congerendis & convehendis spoliis, commemorat Antigonen v. 1485, Ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα Νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ'. Post partam iam victoriam hos demum ἐκ μεταιχμίων cum Antigone, cadavera comitante, discessisse, videtur verosimile: sic enim ista sunt tanquam vere gesta hodiedum consideranda, qualia spectatoribus Atticis persuaderi voluit *Euripides*.

Vs. 1475, 76. — εὖ δὲ πως προμηθίᾳ Καθῆστο Κάδμου λαὸς ἀσπίδων ἔπι.] In Flor. Cod. legitur ἀσπίδων ὕπο· praestat lectio vulgata; nec enim, dum fratres decertaverant, Thebani clypeis tecti sedebant, sed ἀσπίδων ἔπι, scuta tegentes, ne hostibus adparerent. — In altero quoque Leidensium scriptum erat προθυμίᾳ. a prima manu, μηθίᾳ postea supra scripto: discant has literas tractaturi iuvenes προμηθίαν & προθυμίαν· προμηθείας & προθυμίας frequenter a librariis inter se male fuisse permutata: Flor. Cod. *Eurip* in Androm. v. 1252, perperam exhibet

Illæ arma ſumunt: proſperè cautum fuit,
Quod omne clipeis ſederat Cadmi genus.

I-

bet Παλλάδι προθυμία. recte, ni fallor, in Medea v. 915, Πολλὴν ἔθηκα σοῖς θεοῖς προμηθίαν· ubi tum verſu praecedenti ſcribendum Ὑγιῶν. In *Aeſchyli* Prom. Vincto v. 381. optime Schol. legit Ἐν τῷ προμηθείας, loco τῦ προθυμείας. plura ſuperſunt huius generis in Euripideis corrigenda: attigerunt nonnulla Clariſſimi viri, *Dukerus* ad *Thucyd.* p. 428, 25. *D'Orvillius* in *Charit.* p. 445. *Heringa* Obſerv. p. 109. —— Ne hoc quidem negligendum; in hoc Phoeniſſarum verſu προμηθεία vulgatum in Edd. antiquioribus *Grotiana*. Quod ſibi ſumſerunt alii, Poëtis Atticis non licuit, diphthongum ει ante vocalem corripere, (vid. notata in Vſſ. 21, 196, 658.) ſi ſyllabam verſus poſcebat correptam, ſemper ſcribentibus εὐηθίαν, αὐθαδίαν, προμηθίαν, δυσσεβίαν, δυσγενίαν. haec cum ubique recurrant, haerent tamen hic illic mendoſae lectiones: in *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1037, recte vulgarant olim προμηθίας· alterum perperam reduxerunt recentiores Editores; praeſtat tamen illud *Grotiano* προμηθίη, in *Sophoclis* verſu *Stobaeano* p. 485. In eodem *Stobaeo Grotii* p. 355. *Euripidis* ex Aegeo verſus vulgari debuerat: Ἦ τῦ κρεῖσσον τῆς δυσγενίας· in eiusdem Hippol. v. 1368, legitur Μόχθους δ' ἄλλως τῆς εὐσεβείας· non in Edd. tantum, ſed & in tribus minimum Codd. Pariſ. Flor. Rom. Vaticani lectionem memorat & reiicit *D'Orvillius* in *Charit.* p. 406. eo tamen reliquis praeſtat Pariſ. quod in illo tanquam baſis anapaeſtica, Τῆς δυσσεβείας· paroemiacum praecedat. *Soph.* Antig. v. 955, Τὴν δυσσεβίαν σεβίσασα. ubi paulo ante θεοὶ πατρογενεῖς in θεοὶ προγόνων· meo iudicio ſunt transmutandi. In *Eurip.* Oreſte v. 261. recte *Kingius* obſequutus eſt *Scholiaſtae* monenti, τὸ ἱέρειαι ἱερέαι χρὴ γράφειν, —— ἵν' ἔχῃ πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς· τὰ γὰρ διὰ τῦ εια προπαροξύτονα —— παροξύτονα ποιῦντες διὰ τῦ ια γράφουσιν, αὐθαδία —— δυσσεβία. ſcribitur emendate in Iphig. Taur. v. 34. Ναοῖσι δ' ἐν τοῖσδ' ἱερέαν τίθησί με. & v. 1399. *Stephanus Byz.* in Δωδώνη excitat e *Sophoclis* Ὀδυσσεῖ Ἀκανθοπλῆγι,

Τὰς θεσπιῳδοὺς ἱερέας Δωδωνίδας.

corrigendum ἱερέας. mulieres enim deſignantur fatidicae, quia *canis* erant & auctoritate *venerabiles*, πολιαὶ, ut equidem arbitror, iſtius tractus dialecto, eximie πέλειαι, ſive πελειάδες vocatae.

Κἀφθῆμεν οὔπω τεύχεσιν πεφραγμένον
Ἀργεῖον εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατόν.
Κοὐδεὶς ὑπέστη· πεδία δ' ἐξεπίμπλασαν
Φεύγοντες· ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν,
Λόγχαις πιτνόντων· ὡς δ' ἐνικῶμεν μάχῃ,
Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον ἵστασαν βρέτας,
Οἱ δ' ἀσπίδας συλῶντες Ἀργείων νεκρῶν,
Σκυλεύματ' εἴσω τειχέων ἐπέμπομεν.
Ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας Ἀντιγόνης μέτα
Νεκροὺς φέρουσιν ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλους.

Πό-

Vs. 1480 —— ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον νεκρῶν] Sic egregie correxit vulgatam μυρίων, non admonito Lectore, *Kingius*, ex Codd. procul dubio; duo Leidenses praeferunt αἷμα μυρίον, quod in Britann. *Scholiastes* interpretabatur πλεῖστον αἷμα· vulgatam olim inepte reddentes notat *Casp. Barthius* ad *Statii* Theb. XI, 757. *Hesychius*: Μυρίον, πολὺ τῷ πλήθει. perperam scribitur Μυρίον· Pervenustum autem ἔῤῥει δ' αἷμα μυρίον· *plurimum sanguinis fluebat*: proprie namque μυρίον adhibetur *de fluidis*, ἀπὸ τοῦ μύρεσθαι· μυρίον αἷμα· μυρίον ὕδωρ· μυρίον οἶδμα· *Apollonius Rhodius* II, v. 1123. —— τὸ δὲ μυρίον ἐκ Διὸς ὕδωρ Λῆξεν ὁμῶ ἀνέμῳ· IV, v. 1765. Κεῖθεν δ' ἀπτηρίως διὰ μυρίον οἴδματος λιπόντες. eleganter in epigrammate Μυρίω — μόνοι Καλλιόπα. quod adversus *Muratorium* optime tuetur Celeberr. *D'Orvillius* in *Charit.* p. 251. parum distat *Homericum* Κὰδδ' ἄχος οἱ χύτο μυρίον ὀφθαλμοῖσιν in Il. Υ, v. 282. notum μυρία κλαῦσαι. Latissime tamen patuit illud μυρίον, de quacunque magnitudine frequentatum. *Platonis* illud ex Apol. ἐν μυρίᾳ πενίᾳ εἰμὶ legitur p. 23. B. *Archilochum* laudat *Theocritus* Epigr. XIX. ὁ τὸ μυρίον κλέος Διῆλθε κἠπὶ νύκτα κἠπ' ἀῶ. huius generis plurima dantur, nihil ad *Euripiden* facientia; cuius proxima vs. 1481 perperam leguntur in Flor. Cod. Λόγχαις πιπτόντων· ubicunque syllabam versus poscit brevem, πίτνειν vel πιτνεῖν adhibent Tragi-

Ita namque Danaûm non sat armatam manum
Subito ingruentes impetu prævortimus:
Quem non ferentes, arma compleruntfuga.
Hastis cadente robore immenso hostium
Sanguis fluebat. Compotes victoriæ
Trophæa pars statuimus invicto Iovi:
Pars interemto scuta detracta agmini
Mittunt in urbem, spolia de gente Inachi.
Pars functa fato corpora Antigonâ duce
Thebas referimus, hicuisis luctum gravem.

I-

gici, ter alterius vice a *Cantero* repositum in *Aeschylo*, ubi vulgatum πίπτειν *Ezech. Spanhemium* non magis, opinor, offendisset, quam in *Callimacho* φέρβει, prima correpta. Quae subdit *Euripides*: —— ὡς δ' ἐπικῶμδὴ μάχῃ supra iam dederat v. 1150. —— Vs. 1482 Τροπαῖον potius, quam τρόπαιον, scriberent Grammatici; prius illud veteribus Atticis tribuentes: vid. Cl. *Dukerus* in *Thucyd.* 1, c. xxx. e *Gregorio* de Dialect. Att. § 3. potuerat etiam in *Schol.* ad *Aristoph.* Plutum v. 453. corrigi: οἶμαι κατ' ἀναλογίαν τοῦτο (τὸ τροπαῖον) μᾶλλον παρὰ σφίσιν οὕτω προφέρεσθαι.

Vs. 1486 Νεκροὺς φέρεσθαι ἐνθάδ' οἰκτίσαι φίλους.] Sustuli, quam posuerat *Kingius*, distinctionem post ἐνθάδ', quoniam, si φίλους scripsit *Euripides*, iungi voluit νεκροὺς φίλους. Speciosam *Duporti* coniecturam, φίλοις corrigentis, sine cunctatione tamen reiicerem, nisi huc *Iosephi* quoque *Scaligeri* iudicium inclinasset, οἰκτίσαι φίλοις legentis, Coniect. in *Varronem* p. 131. favet huic lectioni versus 1159 Androm. *Euripidis*: Κομίζομέν νιν σοὶ κατοιμῶξαι γόοις. Nihilominus mihi vulgata videtur melior, cum Scholiaste sic accipienda: Φέρουσιν ἐνθάδε τοὺς θανόντας, νεκροὺς φίλους mortuos, cara cadavera. Si probas *Scaligeri* lectionem, cur quaeso dixisset *Euripides* τοὺς θανόντας νεκρούς; Huc *Accii* versus minus recte retulit *Scaliger*.

Vs.

Πόλει δ᾽ ἀγῶνες οἱ μὲν εὐτυχέστατοι
Τῇδ᾽ ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι.

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΧΟ. 1 Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία

2 Δώ-

Οὐκ ἔτι μέχρι τῆς ἀκοῆς ἥκει ἡ δυστυχία

τοῦ

Vs. 1489 —— 93] Ex quatuor, qui ferebantur in Edd. quinque versus fecit *Kingius*, ad Codicis antiqui ductum: commode sex potuerant confici: perparum quidem refert, in Anapaesticis, uno spiritu continuandis, monometri ponantur an dimetri; quoniam tamen sententiam claudentem paroemiacum βάσις plerumque praecedit ἀναπαιστική, potuerat & hic conspici, si sic versiculi dividerentur: (1) Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία (2) Δώματος ἥκει· (3) Πάρα γὰρ λεύσσειν πτώματα νεκρῶν (4) Τρισσῶν ἤδη πάρα σοῖς μελάθροις (5) Κοινῷ θανάτῳ (6) Σκοτίαι αἰῶνα λαχόντων. Tantillam rem animadvertisse quam sit utile, de multis exemplum duntaxat unicum expromam quo constet. In *Aeschyli* Persis sic vulgantur v. 12, & 13,

Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
Οἴχωκε· νέον δ᾽ ἄνδρα βαΰζει.

In his dum clauditur sententia, versus requiritur paroemiacus, quo sponte ducit in ultimis modulus —— δρα βαΰζει. Sed *quis*, obsecro, vel *quae regio* βαΰζει; ἡ Ἀσία, respondebit *Scholiastes*, huiusque vestigiis insistens *Stanlejus*. Quid illa latratu requirit? νέον ἄνδρα· sic *iuventutem* adpellasset *Aeschylus*. Quantivis pretii lectionem servavit Scholiastes: γράφεται, inquit, καὶ ἐὸν, ἤγουν τὸν ἴδιον ἄνδρα. Hoc ita placet, ut alterum tamen νέον non reiecerim: hanc vocem, in antiquis exemplaribus hoc in loco lectam, suspicor oculos ita fefellisse describentis, ut duas intermedias praetermiserit, quarum altera desierit in easdem literas: has utinam nobis vir Clarissimus *Antonius Askewius* ex Codd. vetustis revocaret! Interim lubet hariolari. Suspicor basin anapaesticam hic praecessisse versum paroemiacum, atque ita scripsisse Tragicum:

Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
Οἴχωκε νέον,
[Περσὶς δ᾽ ἐὸν] ἄνδρα βαΰζει.

Quae

Ita civitati varia per certamina
Multa acciderunt prospera atque improspera.

C H O R V S.

Non iam solas contigit aures

Ma-

Quae vulgatis esse meliora non diffitebitur in Tragicis exercitatissimus Anglus: reliqui, si qui *Persida* sic mirabuntur ab *Asia* distinctam, legant ex eodem dramate v. 249, 250. Ὦ γῆς ἁπάσης Ἀσιάδος πόλισμα τε, Ὦ Περσὶς αἶα καὶ πολὺς λιμὴν, & seqq. conf. v. 59 & seqq. 512, 548. 925. —— Illud Ὤιχωκε (nam si quis *Aeschyleam* veterem praeoptaret scripturam ΟΙΧΟΚΕ foret ponendum) νέον, id est νεωστὶ, peroportunum est, & *Aeschyleum*; in huius Prom. v. 954. Νέον νέοι κρατεῖτε· Schol. recte, Νέον, inquit, νεωστί· οὐ γὰρ ἀρχαία ὑμῶν ἡ βασιλεία. Bacchum, cuius adspernabatur sacra, τὸν νεωστὶ δαίμονα vocat Pentheus in *Eurip*. Bacch. v. 219. & in his Phoen. v. 1637, novellum Regem exosa Creontem Antigone τὸν νεωστὶ κοίρανον. frequens ἥκω νεωστὶ, *Aeschylus* Agam. v. 1634. ἥκοντας ἐκ μάχης νέον. est illud *Homericum*, *Sopbocli* nusquam, in *Euripideis* semel adhibitum.

Vs. 1489 Οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία / Δώματος ἥκει.] Dudum ante, quam δώματος reperiret in Cod. Cantabrig. *Barnesius*, sic scriptam vocem dederat e Parisinis *Grotius*: per priores Edd. recepta δωμάτων, quam tamen praebent Leid. A, & Flor. versum vitiabat; *G. Canteri* correctio, laudata *Battierio*, δώμασιν, huic occurrebat incommodo, sententiae nocebat: Δώματος erat & in Leid. B. —— Eadem propemodum orationis forma paulo inferius v. 1501, σὺ δ' ἔρρεις οὐκ ἔρρεις, Ἀλλὰ φόνῳ φόνος —— κρανθείς. Sicut hic οὐκ εἰς ἀκοὰς ἔτι δυστυχία supprimitur utrobique μόνον· cuius vocis omissionem frequentem esse monuerunt, ante *Bossium*, *Henricus Stephanus* Append. de Dial. Att. p. 104, 105. *Casaubon*. Anim. in *Athen*. VIII, c. VII. *Gataker*. in *Antonin*. II, § 1. aliique: conf Clariss. *Io. Uptonus* in *Arriani Epictetea* p. 19, 2.

Vs.

2 Δώματος ἥκει· πάρα γὰρ λεύσσειν
3 Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη
4 Τάδε πρὸς μελάθροις, κοινῷ θανάτῳ
5 Σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΣΤΡΟΦΗ Α.

ANT.

τοῦ δώματος· πάρεστι γὰρ ὁρᾷν τριῶν νεκρῶν τάδε σώματα ἐπὶ τοῖς οἴκοις,

Vs. 1490, 91 πάρα γὰρ λεύσσειν Πτώματα νεκρῶν τρισσῶν ἤδη] Loco trium vocabulorum unum praebetCod. Flor. παρακαλεύσειν mendosum quidem illud, diversae tamen lectionis indicem non contemnendum: dubium non est quin παρακαλεύσειν fluxerit ex πάρα καὶ λεύσσειν· in hoc namque verbo litera media non solet in Codd. aut Edd. priscis nisi rarius geminari, καὶ transiit in κε· sicut v. 1563, legitur in eodem Flor. ἐν λέκτροισι, pro ἐν Ἠλέκτραισι. Sed πάρα καὶ λεύσσειν, etiam licet intueri, huic tamen loco minus accommodum vulgato, πάρα γὰρ λεύσσειν. legitur in Phoen. v. 1546, πάρα γὰρ στενάχειν· in Soph. Elec. v. 790, νῦν γὰρ οἰμῶξαι πάρα. Oed. Tyr. v. 1247, τὰ δὲ πραχθέντων τὰ μὲν ἄλγισ᾽ ἄπεστιν, ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. contra nostro versu παρὸν ὄψις· —— Non auribus duntaxat percipimus infortunia domus, πάρα γὰρ λεύσσειν, nam praesentia contueri licet tria cadavera. Scholiastes: οὐκ ἀκοῇ ἐστι γινώσκομεν τὴν συμφορὰν, ἀλλ᾽ ὄψει καὶ πείρᾳ. Philo Iudaeus p. 1023. C. ἤδη —— οὐκ ἀκοῇ μόνον, ἀλλὰ καὶ πείρᾳ. Euripidis in Medea verba v. 654, 55, Scholiastes explicat: αὐτοὶ ὄψεσιν ὁρῶμεν, —— καὶ οὐκ ἐξ ἀκοῆς τοῦτο μανθάνομεν. Simillimum Callimachi locum, ut emendem depravata, ponam ex hymno in Del. v. 179, 180. —— ἴδωμι δὲ πίονα καπνὸν

Γείτονος αἰθομένοιο καὶ οὐκέτι μοῦνον ἀκουῇ.

non absurde Stephanus in ἀκουῇ verbum credidit subaudiendum, vel πυθέσθαι, vel simile: forsan alii Stephano locorum obiicient acervum, in quibus verba sensuum permutentur; memores autem Virgiliani, iam proximus ardet Ucalegon, Γείτονος αἰθομένοιο Callimachea censebunt

Mala regalis fortuna domus.
Tria luminibus ſpectanda patent
Corpora, clades unius aulæ,
Quæ crudeles fato tenebras
Subiere pari.

MONOSTROPHICA.

STROPHE I.

ANT.

κοις, ἐνὶ θανάτῳ ζοφερὰν ἀναστροφὴν, ἤγουν τὸν Ἅιδην, κληρωσαμένων.

οἱ

bunt non ſollicitanda; quae mihi ſic commodum corrigi poſſe videbantur: —— ἴδησι δὲ πίονα καρπὸν

Γειτόνος αἰθόμενον, καὶ οὐκ ἔτι μοῦνον ἀκούῃ.

experiatur ipſemet agricola, quod ab hoſtibus fieri ſolere tantum auditu perceperat: *videat* ſuis oculis, & *non audiat ſolummodo.* His veriſimilitudinem conciliaſſe, locus non patitur. Convenientius erit excitaſſe Supplicibus *Euripidae* ſententiae non diſſimilis anapaeſticos v. 794 & ſeqq. ſic ſeparandos: (1) Ἀλλὰ τάδ' ἤδη σώματα λεύσσω (2) Τῶν οἰχομένων (3) Παίδων· μελέα, πῶς ἂν ὀλοίμην (4) Σὺν τοῖσδε τέκνοις (5) Κοινὸν ἐς ἅδην καταβᾶσα; miſſa; quae nos forte detinere poſſet, vocula, σώματα τῶν οἰχομένων, in Phoen. v. 1556. Troaſin v. 594. & alibi σώματα νεκρῶν, noſtro loco dicuntur πτώματα νεκρῶν· *cadavera* multo frequentius Tragicis πτώματα dicuntur & πτώματα ſimpliciter, quam πτώματα νεκρῶν. hoc tamen, iſtis reiectis, *Phrynichus* adprobat p. 164. Πτῶμα ἐπὶ νεκροῦ τιθέασιν οἱ νῦν, οἱ δ' ἀρχαῖοι οὐχ οὕτως, ἀλλὰ πτώματα νεκρῶν, ἢ οἴκων. Conf. *Eurip.* Androm. v. 653, 53. —— Quod eſt in *Euripideis* inferius paulo, σκοτίαν αἰῶνα attigit *Euſtathius* in Il. Δ, p. 382, 38. οὐ μόνον ἀρσενικῶς, ἀλλὰ καὶ θηλυκῶς ὁ ῥηθεὶς Αἰὼν λέγεται τραγικώτερον: οἷον, σκοτίαν αἰῶνα.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ] Tanquam Monoſtrophes cola ferebantur in Edd. unum & quadraginta: *Kingius*, obſequutus Codici vetuſto, praeterea *Scholiaſtae* metrico, monoſtrophen in ſtrophas commutavit, &, pro 41, nobis eruit verſus 58. *Kingium* interim ſequamur, dum his aliunde novum lumen oboriatur.

Vs.

ΑΝΤ. Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεος
Ἁβρὰ παρηΐδος,
Οὐδ᾽ ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις
Φοίνικ᾽ ἐρύθημα προσώπου
Αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,
Κράδεμνα δικοῦσα κόμας ἀπ᾽ ἐμᾶς,
Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς,

Ἀ-

Οὐ καλύπτουσα τὰ ἁβρὰ καὶ τρυφερὰ τῆς παρειᾶς τῆς βοστρυχώδους, οὐδὲ τὸ ὑπὸ τῆς παρθενίας παρθενικὸν φοίνιγμα τὸ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, λέγω τὸ ἐρύθημα τοῦ προσώπου, ἤγουν τὸ ἐν τῷ προσώπῳ, αἰδουμένη, Φέ-

Vs. 1493 1 Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεος 2 Ἁβρὰ παρηΐδος,] Quod possit esse usui, nihil erui poterit ex hac Flor. Cod. scriptura: οὐ προκαλυπτομέναν β. ἁβρᾶ παρηΐδος· Leidenses Editis concinunt. Solitum fuisse Syracusanum Charmum scribit apud *Athen.* I, p. 4. A. B. *Clearchus*, εὐπρεπίσαι στίχια καὶ παροιμίας εἰς ἕκαστον τῶν ἐν τοῖς δείπνοις παρατιθεμένων, εἰς μὲν τὸν ἰχθῦν, Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος· (initium est Troadum *Eurip.* a Menandro transsumptum in Nauclerum:) —— εἰς δὲ τὴν ἀπεσκευασμένην ἔγχελυν, Οὐ προκαλυπτομένα βοστρυχώδεα· *Casaubonus*, huius Phoenissarum loci memor, hinc scribendum monuit βοστρυχώδεος· mihi videbatur alterum a *Charmo* prolatum. —— ἁβρᾶς παρηΐδος, *Sophocli* sunt in Antig. v. 794 μαλακαῖς παρειαῖς νεάνιδος· quae latebant in Erotico *Plutarchi* p. 760. D. *Bern. Martinus* illuminavit V. L. II, c. VI. *Eurip.* Helena v. 378, virginum memorat ἁπαλόχροα γένυν· id est ἁβρὰν παρηΐδα· *Hesiodus* Ἔ. καὶ Ἡ. v. 517 meminit παρθενικῆς ἁπαλόχροος· quo respicit *Plutarch.* de Curiosit. p. 516. F. tales eximie dicebantur ἁβραὶ παρθένοι· *Aeschylus* apud *Athen.* XII, p. 528. C. Χλιδῶν τε πλόκαμος ὥστε παρθένοις ἁβραῖς.

Vs. 1495 3. Οὐδ᾽ ὑπὸ παρθενίας τὸν ὑπὸ βλεφάροις 4 Φοίνικ᾽ ἐρύθημα προσώπου 5 Αἰδομένα, φέρομαι βάκχα νεκύων,] Facile sententiam exprimas cum Scholiasta, οὐδὲ πρέπουσαν παρθένοις αἰδῶ ἀναλαβοῦσα ἐκβακχευθεῖσα· sed in verbis remanet

ANT. Non iuveniles umbrata genas,
Non temporibus lene fluentem
Velata comam: non virginei
Signa pudoris ſub luminibus
Scintillantem tecta ruborem,
Feror ut Baccho concita Mænas.
Sed funereis operata ſacris,
Satiata croco ſtola deiecta eſt:

Pa-

Φέρομαι βάκχα, ἤτοι ὑπουργὸς, τῶν νεκύων, ῥίψασα ἀπὸ τῆς ἐμῆς κόμης τὸ σκέπασμα, ἀφεῖσα τὴν ἀνθηρὰν στολὴν, τὴν ἁρμόζουσαν τῇ τρυφῇ, τὴν ἀπὸ κρόκου βεβαμμένην,

διὰ

net aliquid impediti: nihil novavit praeter verſuum modulum *Kingius*, niſi quod colo 5 poſuerit Αἰδομένα pro Αἰδεμένα· ut choriambum efficeret. Definit etiam verſus in choriambum —— ζα νεκύων. Huic colo quinto, ſicuti dicitur in Scholiis, ſimillimum erit tertium, ſi hunc in modum leniter corrigatur: Οὐδ᾽ ὑπὸ παρθενίας τοὐπὸ βλεφάροις. *Pudorem palpebris inſidentem* ſic dixerit *Euripides* τοὐπὶ βλεφάροις φοίνικ᾽ ἐρύθημα προσώπου· quem ab oculis manantem *rubicundum faciei colorem* ſe revereri negat Antigone, dum non amplius eſſet verecundandi, virgineique decoris obſervandi, tempus. Iam vide quaeſo quanto rectius iungi queant, τοὐπὶ vel τὸ ἐπὶ βλεφάροις φοίνικ᾽ ἐρύθημα προσώπου, quam quo pacto ceperant priores vulgata, τὸν —— φοίνικ᾽ ἐρύθημα προσώπου· noſtrae partim favet lectioni Scholion, prout legitur in Aug. Cod. τινὲς δὲ, οὐ τὸν ἐπὶ βλεφάροις φοίνιξιν αἰδομένα, Nonnulla *Battierii* praebet in hunc locum Muſeum Helvet. P. XIX, p. 377. Illum autem, ingenui pudoris indicem, *purpureum ruborem*, φοίνικ᾽ ἐρύθημα nova quadam ratione dixit Euripides: *fabri regulam* φοίνικα κανόνα in Herc. Fur. v. 945. huius generis, ut notum, centena dantur; iſtius, perpauca.

Vs. 1498, 7. Στολίδα κροκόεσσαν ἀνεῖσα τρυφᾶς] Quam Scholia praebent, vocem χλιδᾶς, alteri ſecundum Atticismi magiſtros praeferendam, verſus

Sſſ hic

Ἁγεμόνευμα νέκροῖσι πολύστονον.
Αἶ, αἶ. ἰώ μοι,
Ὦ Πολύνεικες, ἔφυς ἄρ' ἐπώνυμος.
(Ὤι μοι μοι, Θῆβαι,)
Σὰ δ' ἔρις, οὐκ ἔρις, ἀλλὰ φόνῳ φόνος
Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρανθεὶς
Αἵματι δεινῷ, αἵματι λυγρῷ.
Τίνα δὲ προσῳδὸν,
Ἢ τίνα μουσοπόλον στοναχὰν ἐπὶ

Δά-

διὰ ἡγεμόνευμα, ἤτοι διὰ προπομπὴν, τῶν νεκρῶν πολύςονον, καὶ πολλῶν ςεναγμῶν πλήρη. αἶ, αἶ, ἰὼ Πολύνεικες, ἐγένυ ἄρα ἐπώνυμος, ἤγουν αὐτὸ ὃ ἐπωνομάσθης, τουτέςι Φιλόνεικος, ἐριςικός· ὤμοι μοι Θῆβαι, (τοῦτο διὰ μέσυ.) ἡ σὴ δὲ ἔρις, οὐκ ἔρις, ἦν δηλονότι, ἀλλὰ

Φό-

hic etiam admittit anapaesticus. Σκλίδα κερκόεσσαν hinc attigerunt *Gisb. Cuperus* Observ. I, c. III. & *Ez. Spanhem.* in *Callim.* p. 101. Vs. seq. se ipsam Antigone vocat Ἁγεμόνευμα νεκροῖσι πολύστονον· id est ὁδηγήτειραν τῶν νεκρῶν, interprete Schol. Mercurius in Tragici cuiusdam fragmento se ipsum dixerat, ni fallor, ἡγήτωρ ψυχαῖς· sic corrigendum suspicor in Erotico *Plutarchi* p. 758. B. ἀλλ' ἡγήτορα, pro vulgatis, ἀλλὰ θνητὸν ἄμα· sensu vacuis. Vetus enarrator in *Euripidis* Orest. v. 1087, σύνηθες, inquit, τὸ πλείω ἀντὶ προσώπου τὰ πράγματα· Tyndarus Menelaum vocat Or. v. 475. κήδευμ' ἐμόν· ad omnem virtutem informatus ab avo Hippolytus dicitur ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα, Hippol. v. 11. Pylades in *Eurip.* Elec. v. 886, ἀνδρὸς δ' εὐσεβεστάτου Παίδευμα. Thetin sic in eiusdem Androm. v. 1273, Peleus salutat: Ὦ πότνι', ὦ γενναῖα συγκοιμήματα, Νηρέως γένεθλον, χαῖρε: quaedam e recentioribus inprimis collegit *If. Casaubon.* Anim. in *Athen.* I, c. IX. *Sophoclea* pleraque, quaeque viri Docti plurima collegere non dissimillima, ab istis tamen diversa sunt.

Vs. 1502, 12 φόνῳ φόνος 13

Οἰ-

Pariter tegmen crinale iacet.
Eheu, dux ſum triſtibus umbris.
Nimium verum tibi nomen erat,
O Polynices, flebile Thebis:
Quanquam non lis lis iſta fuit,
Sed fera cædes addita cædi
Totam OEdipodæ populata domum,
Sanguine triſti, ſanguine diro.
Quem nunc leſſum lachrimis, aut quod
Lachrimis carmen triſte parabo?

Do-

Φόνος κρανθεὶς, καὶ ἑνωθεὶς, Φόνῳ, λέγω αἵματι καὶ Φόνῳ δεινῷ καὶ χαλεπῷ, ὤλεσε τὸν δόμον τοῦ Οἰδίποδος. τίνα δὲ στοναχὴν τραγῳδητὴν, ἢ τίνα στοναχὴν ἐμμελῆ

ἄν-

Οἰδιπόδα δόμον ὤλεσε, κρανθεὶς] De tribus Codicum diverſis quam lectionem poſuerit *Euripides* dubito num liquido poſſit conſtitui: κρανθεὶς, vel κρανθεὶς, vel κρανθεῖσ' αἵματι δεινῷ. Poſtremum praebebat Flor. Mſ. praeterea veteres adprobarunt Grammatici, referentes illud ad ὅρος· ἢ τὸ ὅρος, οὐ μόνον ὅρος γέγονεν, ἀλλὰ φόνος ἐπὶ φόνῳ κρανθεῖσα. Lectori relinquam optionem: φόνῳ φόνος κρανθεὶς, prout erat in Leidd. Mſſ. mihi non displicet, *caedes caede cumulata* vel *firmata*. In Oreſte v. 1023, recte *Barneſ.* poſuit Στέρξεις τὰ κρανθέντ'· ad mentem *Gul. Canteri* N. L. I, c. IX. nihil erat cur hic Codd. ſcriptis obſequeretur *Kingius*, revocando τὰ κρανθέντ'· eadem ratio valuiſſet in Hecubae v. 218, ubi Codices Leidenſes κρανθεῖσαν exhibent, ſed recte vulgatur: γνώμην στρατοῦ ψῆφόν τε τὴν κρανθεῖσαν· conf. Hippol. v. 868 & 1345. ubi corrigendum οἷον ἐκράνθη —— πένθος, ex Codd. Pariſ. & Flor. *Aeſchylus* Prom. v. 910. πατρὸς δ' ἀρὰ Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κρανθήσεται.

Vs. 1505 —— μουσοπόλον στοναχὰν] Antigones hic paene Poëtam oblitum tanquam e ſua perſona dixiſſe ſuſpicor: Τὸν

δ'

17 Δάκρυσι, δάκρυσιν, ὦ δόμος, ὦ δόμος,
18 Ἀνακαλέσομαι,
19 Τρισσὰ φέρουσά γε σώματα σύγγονα,
20 Ματέρα, καὶ τέκνα, χάρματ' Ἐριννύος;
21 Ἃ δόμον Οἰδιπόδα πρόπαν ὤλεσε,
22 Τᾶς ἀγρίας ὅτε
23 Δυσξυνέτου ξυνετὸς μέλος ἔγνω
24 Σφιγγὸς, ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας.

ΣΤΡΟ-

ἔνδακρυν, ὦ δόμος, ἀνακαλέσομαι, φέρουσα τάδε τὰ τρία σώματα τὰ συγγενικὰ, λέγω τὴν μητέρα καὶ τὰ τέκνα, τὴν χαρὰν, καὶ ἡδονὴν, τῆς ἐριννύος, καὶ τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος. ἣ, ἐριννὺς, ὤλεσε παντελῶς τὸν οἶκον τοῦ Οἰδίποδος, τότε μὲν ὤλεσε, δυνάμει δὲ, οὐκ ἐνεργ-

δὴ προσῳδεῖν, Ἦ τινα μουσοπόλων στοναχὰν ἐπὶ Δάκρυσι – ἀνακαλέσομαι; neque enim ex animo lugenti puellae ista poterat in mentem venire cogitatio. Corrigendum autem arbitror μουσοπόλων στοναχὰν, *Tragicorum*, vel *Poëtarum gemitum*. Poëtae vocantur ἀοιδοπόλοι, ὑμνοπόλοι, & Μουσοπόλοι· hac etiam adpellatione designati in *Euripidis* Alcesti v. 445, Πολλά σε μουσοπόλοι μέλψουσι, καθ' ἑπτάτονόν τ' ὀρείαν χέλυν, ἔν τ' ἀλύροις κλέοντες ὕμνοις.

Vs. 1508 Τρισσά φέρουσά γε σώματα σύγγονα.] Quam vocat Clar. *Arnaldus* in Miscell. Obs. VI, p. 597. *audacem Kingii conjecturam* & *insulsam lectionem*, illam exhibet eamdem Cod. Leid. B. neque dubium est, quin repererit in Codd. *Kingius*: nullum novi Codicem, in quo vocabulum σώματα desit: in A Leid. legitur, τρισσὰ δὲ σώματα φέρουσα σύγγονα· in Flor. & Cantabrig. τρισσὰ φέρουσα τάδε σώματα σύγγονα. Quod si nullus Codicum Britann. vulgatam exhibuit, hanc recte mutasse *Kingius* iudicabitur. Erat autem *Arnaldo*, sed Codicum lectiones ignoranti, probata, veterum Editionum lectio: Τρισσὰ φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ σώματα· Dactylum efficit, secundum ipsum, vox αἱμακτά, vocis enim *mediam*, inquit, *recte corripi notissimum est*. mihi quidem ignotum est, Atticis licuisse Tragicis, quod sibi non-

Domus ô, nimium miſeranda domus,
Tria ſanguinea hæc cognata mihi
Corpora fato proſtrata ferens;
Matrem & natos, gaudia ſævæ
Magna Megæræ, miſeram OEdipodis
Quæ tunc cœpit vaſtare domum,
Cum perplexi carminis aſtum
Miſer heu docta mente reſolvens
Leto monſtrum vocale dedit.

ἐνεργείᾳ, ὅτε, ὦ πάτερ, ἔγνως τὸ μέλος, ἤτοι τὸ αἴνιγμα, τῆς δυσερμηνεύτου Σφιγγὸς, συνετὸς γενόμενος, τὸ σῶμα αὐτῆς φονεύσας, ἀντὶ τοῦ αὐτὴν περιφραστικῶς.

Ἰὼ

nonnunquam ſumſerunt alii: vid. *Sam. Clarkius* in *Hom.* Il. B, v. 537. Grammaticus *Herodianus* in Cod. Leid. Mſ. πολλάκις —— εὑρίσκομεν τὸ μν ἀποτελοῦν κοινὴν συλλαβὴν, —— ὁμοίως καὶ τὸ πτ, —— καὶ τὸ κτ, ὡς παρὰ Τυείδῃ, Ἱππώνακτος τὸ μέτρον οὐδὲν μοι μέγα. Corrigendum, παρὰ τῷ Ῥίνθωνι, Ἰ. τ. μ. οὐδέν μοι μέλει· monſtrabit *Hephaeſtion* p. 4, 12. hinc emendandus. Centena forte Tragicis poterunt excitari, in quibus corripiatur vocalis mutam & liquidam antecedens; exemplum e Tragico requirerem, in quo τ liquidae naturam induat, atque adeo vocalis corripiatur, in eadem voce proxime ſequentibus κτ, vel πτ. —— Quam vero memorat hic ellipſin vocis σώματα, vellem idoneo nobis adfirmaſſet *Euripidis* exemplo, quod cum his congrueret: τελωτὰ φέρουσα τάδ' αἱμακτὰ σύγγονα· quam *Boſſius* adnotavit, eam expungi mallem; neque enim cadaver dicitur τὸ νεκρὸν, ſed ὁ νεκρός. Eximie *cadavera* σώματα vocari, ſaepius monuerunt Grammatici. —— Paulo inferius Οἰδιπόδαο recte *Kingius* in Οἰδιπόδα transmutavit.

Vs. 1510 (22) Τᾶς ἀγρίας ὅτε (23) Δυσξυνέτου ξυνετὸς μέλος ἔγνω (24) Σφιγγὸς, ἀοιδοῦ σῶμα φονεύσας.] A *Barneſio* mutatum in ἔγνως, ἔγνω revocavi, quod Codices etiam praebebant Leid. & Flor.

ΣΤΡΟΦΗ Β.

Ἰώ μοί μοι, μᾶτερ!
Τίς Ἑλλὰς, ἢ βάρβαρος,
Ἢ τῶν πάροιθεν
Εὐγενετᾶν ἕτερος
Ἔτλα κακῶν τόσωνδ'
Αἵματος ἀμερίου,
Τοιάδ' ἄχεα φανερά;

Ἰώ μοι (διὰ μέσου) τίς Ἑλληνικὴ γυνὴ, ἢ βαρβαρικὴ, ἢ τις ἕτερος

τῶν

Flor. in Cantabrig. sequentis vocis litera σ verbo adhaeserat. Ξυνετὸς erat in Leid. A. *Kingius* autem e suis optime receperat: Oedipus erat ξυνετὸς, aenigma Sphingis, τᾶς ἀγρίας ἀοιδᾶς, δυσξύνετον· corrigendum itaque praeterea fuerat: ὅτι Δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω· quo modo legit Schol. in August. Cod. iungens αἴνιγμα τὸ δυσξύνετον ἐκεῖνο καὶ ἀσαφὲς τοῖς πολλοῖς. tum nihil remanebit hic impediti: ὅτι ξυνετὸς ἔγνω δυσξύνετον μέλος τᾶς ἀγρίας Σφιγγὸς, aut, si quis ita malit, δυσξύνετον μέλος Σφιγγὸς, τᾶς ἀγρίας ἀοιδοῦ (Σκληρᾶς ἀοιδοῦ *Soph.* Oed. Tyr. v. 36.) σῶμα φονεύσας. —— Sphingis *intellectu difficillimum* carmen hic, ut arbitror, δυσξύνετον μέλος dixerat; quod infra vocat v. 1721, Παρθένου κόρας Αἴνιγμ' ἀξύνετον· eodem significatus; nam *intellectu facilia* dicuntur εὐξύνετα. Halcyonis cantum εὐξύνετον ξυνετοῖσι βοὰν vocat *Euripides* in Iphig. Taur. v. 1092. Sphingis *nefandum carmen* αἴνιγμ' ἀξύνετον isto sensu capiendum ἀσύνετον in isthoc *Euripidis* loco Peritissimus *Sallierius* monuit in notis ad *Thomam Mag.* p. 118. quas debemus Cl. *Bernardi* diligentiae: Scholion in Leid. Cod. A interpretatur Ἀσύνετον] τὸ δυσκόλως νοούμενον· δυσνόητον. nostro versu Δυσξύνετον ξυνετὸς μέλος ἔγνω. *Sosicrates* arbitrabatur, Sphinga ἐγχωρίαν fuisse χρησμολόγον, δύγατρα μαντευομένην, teste *Schol.* in Phoen. v. 45. haec ad *Bocharti* mentem accommodatissima vir Summus non omisit Geogr. S. II, L. I, c. XVI, p. 434. —— Illa δύσγνωστα vel δυσξύνετα ξυνετὸς intellexit Oedipus. *Dion Chrysost.* Orat. X, p. 151. A. τὸ Οἰδίπουν οἱ

Ἑλ-

STROPHE II.

Quis Graiugenûm, quis longinquo
Barbarus ortu, quis vel noſtro,
Vel ſeniori nobilis ævo,
Fuſo tantas pertulit unquam
Sanguine pœnas?

Quæ

τῶν ἔμπροσθεν εὐγενῶν, αἵματος καὶ γένους ἀνθρωπείου ὑπάρχων, τοιαύ-

Ἕλληνες οἴονται, —— συνετὸν πάντων μάλιστα, μόνον —— λύσαι τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός. *Alcaeus* Epigrammatographus Anthol. III, c. XII, ep. 19, v. 8. Νῦν Σφιγγὸς γρίφους Οἰδίπους ἐφρασάμην. v. 10. Φίλος μοι ξυνετοῖς. Quoniam ad manus eſt *Athenaeus*, loca quaedam Comicorum deſignabo, quibus δυσξύνετα loquentes *Sphinges* adpellantur: venuſtus eſt & ad multa perutilis locus *Strattidis* Comici L. IX, p. 382, C. cuius initium, repetitum L. XIV, p. 659. B. C. adponam: Σφίγγ' ἄρρεν', οὐ μάγειρον εἰς τὴν οἰκίαν εἴληφ'· ἁπλῶς γὰρ οὐδὲ ἕν, μὰ τοὺς θεοὺς, Ὧν ἂν λέγῃ, συνίημι. conferatur *Alexidis* obſcura ῥῆσις & in integrum, ſi pote, reſtituatur L. X, p. 441. D. *Anaxilas*, L. XIII, p. 558. D. Σφίγγα Θηβαίαν δὲ πάσας ἔστι τὰς πόρνας καλεῖν, Αἳ λαλοῦσ' ἁπλῶς μὲν οὐδὲν, ἀλλ' αἰνίγμασι τισίν· paulo poſt reſtituendum: Εἶθ' ὁ μὲν γνοὺς ταῦτ', ἀπῆλθεν εὐθὺς, ὥσπερ Οἰδίπους, Οὐδ' ἰδεῖν δόξας ἐκείνην σώζεται δ' ἄκων μόνος. feliciſſime nomen *Oedipodis* a *Grotio* repoſitum Exc. p. 861, infeliciter admodum hoc modo ſequentia mutante: Οὐδ' ἐν δόξας ἐκείνῃ, σώζεται δ' ἀχέων μόνος· Quis ferat ἀχέων in Comico? quis in univerſum δόξας, *dans?* haeccine viris excidere Primariis!

Vs. 1515 (τίς) Αἵματος ἀμερίᾳ] Olim legebatur τίνων Δι' αἵματος ἀμερίαν· quod *Kingius*, incertum e quibus Codicibus, repoſuit, Leidenſes quoque praeferunt & Cantab. τίς ὧνδ' Αἵματος ἀμερίαν· *Barneſius* in hunc locum, „ *videtur*, ait, *Scho-* „ *liaſtes legiſſe* —— Διὰ σώματος „ ἀνθρωπείου; *quod ſane prae-* „ *tulerim:* „ praetuliſſet itaque

8 Τάλαιν' ὡς ἐλελίζω·
9 Τίς ἄρ' ὄρνις, ἢ δρυὸς ἢ
10 Ἐλάτας ἀκροκόμοις
11 Ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα
12 Μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς
13 Ἄχεσι συνῳδός;

14 Αἰ-

τοιαύτας λύπας φανερὰς ὑπέμεινε τοσούτων κακῶν, ὡς ἐγὼ δηλονότι; τάλαινα εἰμὶ ἐγὼ, πῶς ἐλελίζω καὶ ταράττομαι· καὶ τίς ἄρα ὄρνις καθεζομένη ἐπὶ κλάδοις τοῖς κατ' ἄκρον κομῶσιν, ἢ δρυὸς ἢ ἐλάτης, στερηθεῖ-

que genuinae lectionem librarii mendosam: nititur enim illa *Barnesii* his olim vulgatis in Scholio: τίς —— τοσούτων πλῆθος κακῶν ὑπέμεινε καὶ λύπης ἐπὶ ἀνθρωπίνου σώματος; τὸ γὰρ Ἀνθρωπείου, ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπίνου· quae *Battierium* quoque deceperant: vereor ne mihi quis *Thomam Mag.* excitet, huiusque sic statuat invertendam observationem: Ἀνθρωπίνη φύσις, οὐκ ἀνθρωπεία. vicies ἀνθρωπίνην φύσιν dixit *Plato*, semel duntaxat nostris in Edd. *Platonis* ἀνθρωπεία φ. reperitur. —— Sed hoc Scholion sic Codex August. exhibebat emendatius: Τίς —— ὑπέμεινε κακῶν τοσούτων πλῆθος καὶ λύπης ἐπὶ ἀνθρωπίνῳ σώματι, τὸ γὰρ Ἁμερίου, ἀντὶ τοῦ αἰνοῦ· id est ἀνθρωπείου. hinc erroris origo manifesta, vocem ἁμερίου communicantis in ἀνθρωπίνου· Scriptum credidit αἰνοῦ· —— Iungenda sunt procul omni dubio: Τίς —— τῶν πάροιθεν εὐγενετᾶν ἔτλη, αἵματος ἁμερίου· *quis veterum nobilium, qui quidem fuerit mortali sanguine cretus*; supra v. 132, ἁμερίων γέννα, alibi γένος ἁμερίων, est τὸ ἀνθρώπειον γένος. *homines* dicuntur ἁμέριοι & ἐφήμεροι, *viventes velut in unum diem*: meminit *Sophocles* ἀθανάτων & ἁμερίων ἀνθρώπων, Antig. v. 798, 800. ἐφημέριοι & ἀθάνατοι similiter opponuntur in *Philoxeni* loco apud *Athen.* XIV, p. 643. A. nonnulla dedit *Barnes.* in *Eurip.* Iphig. Aul. v. 1331. meliora, *Gataker.* in *M. Antonin.* IV, § 35.

Vs. 1517: 8. Τάλαιν' ὡς ἐλελίζω·] *Grotius* ἐλελίζω iam receperat, in

Quæ roboreis pendula ramis,
Aut abiegna ſub fronde ſedens
Mœſta volucris genitrice carens,
Mea concentu lamenta iuvat
Gemitum reddens triſte gementi,

Or-

θεῖσα τῆς μητρὸς, συνῳδὸς, καὶ σύμφωνος, ἔσαι τοῖς ἐμοῖς ὀδυρμοῖς ἐν ἄχεσι καὶ λύπαις;

εἰς

in locum vulgati ἐλελίζει, antequam illud *Barneſius* in Cod. reperiſſet Cantabrig. ἐλελίζω duo quoque Leidenſes praebent. Verbi ſonus, gementi luſciniae vel hirundini proprius, fecit, ut ſequentia Tragico venirent in mentem: invocat in *Euripidis* Helena v. 1115 chorus τὰν ἀοιδοτάταν ὄρνιθα μελῳδὸν, Ἀηδόνα δακρυόεσσαν· Ἔλθ' ὦ διὰ ξουθᾶν γενύων ἐλελιζομένα Θρήνοις ἐμοῖς ξυνεργός· haec obverſabantur *Ariſtophani*, dum Epopa luſciniam ſic faciebat in Avibus adloquentem v. 209. &c. Λῦσον — νόμους ἱερῶν ὕμνων, Οὓς διὰ θείου στόματος θρηνεῖς, Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν. Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσι Γένυος ξουθῆς· haec enim poſtrema duo, ſic a ſequentibus ſeparanda, cum praecedentibus autem eſſe iungenda manifeſtat *Euripidae* locus.

Vs. 1518: 9 —— 13 Τίς ἄρ' ὄρνις, —— (12) Μονομάτορος ὀδυρμοῖς ἐμοῖς (13) Ἄχεσι συνῳδός;] Iungi certe nequeunt ſine copula voces ὀδυρμοῖς ἄχεσι, nedum cum *Kingio* Latine verti: *meis eiulatibus miſeris*: ſed priora primum exigamus: In B Leid. legitur ἦς ἄρ' ὄρνις· in altero A, nec non in Cantab. τίς τ' ἄρ' ὄρνις· hanc lectionem exprimi curavit *Barneſius*, illam *Kingius*; ſed hic in notis legendum ſuſpicatur: τίς ἄτ' ὄρνις· *quis, velut avis*; me minime probante. Τίς ἄρ' ὄρνις, *quae tandem avis*, ἢ δρυὸς, ἢ Ἐλάτας ἀκροκόμοις Ἀμφὶ κλάδοις ἑζομένα· in his primam voculam ἢ *Grotius* dudum ante *Kingium*

Ttt iam

14 Αἴλινον αἰάγμασιν
15 Ἃ τοῖσδε προσκλαίω·
16 Μόνα δ' αἰῶνα διάζουσα
17 Τὸν ἀεὶ χρόνον ἐν λειβομένοις
18 Δάκρυσιν ἰαχήσω.

19 Τίν'

εἰς αἴλινον καὶ θρῆνον ἐν αἰάγμασι καὶ θρηνητικοῖς ἀπηχήμασιν, ἥ τις ἐπὶ τούτοις κλαίω· μόνη δὲ τὸν ἀεὶ χρόνον, ἤτοι διαπαντὸς, ἰαχήσω καὶ θρή-

iam reposuerat, quam libri quoque Leidenses praebent & Flor. *Euripides* in Helena v. 1113, *lusciniam* canit ἐναύλοις ὑπὸ δενδροκόμοις Μουσεῖα καὶ θάκους ἐνίζουσαν. *Soph.* Oed. in Col. v. 664, λίγεια μινύρεται —— μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. *Catull.* LXIV, v. 13. *Qualia sub densis ramorum concinit umbris Daulias, absumpti fata gemens Ityli.* Ἴτυν γ' ὀλοφύρεσθαι Ὄρνις ἀτυζομένη. *Soph.* El. v. 148. —— Forsan aliquando verbum Codex fidelior subministrabit, vel participium, quod in locum vocis Ἄχεσι colo 13 succedat. Erunt, quibus copula tantum videatur interferenda: ἰδυρμοῖς ἐμοῖς Ἄχεσι τι συνῳδός; —— Vocem μονομάτορος colo 12 e Cod. restitui Flor. Ad *Kingium* usque μονομάτωρ hic fuerat a plerisque vulgatum: μονομάτορος dederant *Aldus*, & in utraque Basil. *Hervagius*; hoc erat in Cantabr. & in B Leid. in altero legebatur μονομητέρος· *Kingius* e Codd. suis recepit μονομάτορες· huic aeque ac reliquis ipsa dici creditur *avis* μονομάτορος, *privata* vel *orbata matre*. Sed quae tandem avis; & cur *hirundo* vel *luscinia*? quomodo denique Graece dici posset ὄρνις μονομάτορος; nihil minus: ipsa suam luget sortem Antigone, *privata matre*, μονομάτωρ. —— Scholiastes: Μονομάτωρ, ὁ μεμονωμένος τῆς μητρός· huius generis quaedam *Abreschius* attigit ad *Aesch.* p. 89. rariora praebent *Aeschylus* Prom. v. 301. σιδηρομῆτορ, *Theocritus* Eid. VIII, v. 14. ἰσομάτορες ἀμνοί· *Piersonus* noster ingeniose corrigebat λιπομάτορες· quod est in epigr. Anthol. I, c. XXII, 5. Tyndaridas *Stesichorus* λιπεσάνορας dixit in Schol. ad *Eurip.* Oresten, v. 249. —— Pythagoreis ἡ τετράς, Διμάτωρ, *numerus binarius*, Διομάτωρ dicebatur, te-

Orba, infelix lachrimisque fluens
Annos degam flebilis ævi.

Cui

θρηνήσω, διάξασα τὴν ζωὴν ἐν σταζομένοις δακρύοις.

ἐπὶ

teste *Nicomacho* apud *Photium* Biblioth. p. 238, 22. & p. 239, 16. nam Διομάτορα scribendum, non, ut *Meursius* in Den. Pyth. p. 24, Διομήτορα. *Hesychius* alicubi repererat Μονομάτορες. Nostro loco locutionis ignorata *Kingio* venustas tenebras offudit: Antigone, ὤς ἄρ', inquit, ὄρνις —— Μονομάτορος ἐδυρμοῖς ἐμοῖς —— συνῳδός; *quae tandem avis meis matre privatae lamentis concinens?* ἐδυρμοῖς ἐμοῖς μονομάτορος, id est ἐδυρμοῖς ἐμοῦ μονομάτορος. Pronominibus possessivis sic genitivos adiungere Tragici praesertim adamarunt. *Sophocles* Aj. v. 1034. Τὰ σὰ Κράτη θανόντος. Elec. v. 1406. τοὐμὸν φρενῶν ὄνειρον. Trachin. v. 788. Τὸ σὸν μόνης δώρημα. Philoct. v. 1123. τὰν ἐμὰν μελέου τροφάν. Oed. Tyr. v. 1399, 1400. τοὐμὸν αἷμα — πατρός· Oed. in Col. v. 336. τἀμὰ δυστήνου κακά· Scripsisse suspicor *Aeschylum* in Agam. v. 916. Τὸν σὸν πόδ', ἄναξ, Ἰλίου πορθήτορος. non, ut vulgatur, πορθήτορα. *Aesch.* Theb. v. 660. ἁμὸν Οἰδίπου γένος. *Euripides* Elec. v. 366. πόσις ἐμὸς τῆς ἀθλίας. Androm. v. 107. Καὶ τὸν ἐμὸν μελέας πόσιν Ἕκτορα. Supplic. v. 922. τὸν ἐμὸν μόχθον ἀθλίας· de *filio* similiter Iocaste Phoen. v. 30. τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον. nonnulla collegit *H. Stephan.* App. de D. A. p. 172. Latinorum, Graecismum hunc imitantium, loca protulit affatim Ill. *Nic. Heinsius* ad *Ovid.* Heroid. v, v. 45. Miror ingeniosissimum Criticum intactum praeteriisse Heroid. II, v. 81. *At mea despecti* ——. sensus erit accommodatior, si reponatur: *At mea despectae fugiunt connubia Thraces.* se *despectam* Phyllis hac parte cum Ariadne comparat a Theseo *relicta*, v. 76.

Τίν' ἐπὶ πρᾶτον ἀπὸ χαίτας
Σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς βάλλω;
Ματρὸς ἐμᾶς ἐν διδύμοισιν
Γάλακτος παρὰ μασοῖς;
Ἢ πρὸς ἀδελφῶν
Οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν;
Ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ,
Λεῖπε σοὺς δόμους,
Ἀλαὸν ὄμμα φέρων, πάτερ
Γεραιὲ, δεῖξον, Οἰδίποδα,
Σὸν αἰῶνα μέλεον, ὃς ἐπὶ δώμασιν
Ἀέριον σκότον ὄμμασι σοῖσι βαλὼν,
Ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν.

Κλύ-

ἐπὶ τίνα πρῶτον βάλλω ἀπαρχὰς (ἤγουν ἀνάθημα) ἀπὸ τῆς χαίτης, ἤτοι ἀπὸ τῆς κόμης διὰ σπαραγμῶν. πότερον δηλονότι παρὰ τοῖς δυσὶ μασοῖς τοῦ γάλακτος τῆς μητρὸς, ἢ πρὸς τὰ ὀλόμενα αἰκίσματα τῶν δισσῶν ἀδελφῶν, ἤτοι πρὸς τὰς ἀξίας ἀπωλείας πληγὰς τῶν δύο ἀδελφῶν;

Vs. 1523: 19 Τίν' ἐπὶ πρᾶτον ἀπὸ χαίτας (20) Σπαραγμοῖσιν ἀπαρχὰς βάλλω;] Ultimum poſcit verſus pro βάλω, vel βαλῶ, quod erat in Edd. *Kingiana* prioribus: hic quoque σπαραγμοῖς e Codicibus itidem in σπαραγμοῖσιν produxit, prouti duo habent Leid. πρᾶτον e Pariſinis quum recepiſſet *Grotius*, cur πρῶτον retineremus cauſae nihil erat.

V. 1524: 21 Ματρὸς ἐμᾶς ἐν διδυμοῖσιν (22) Γάλακτος παρὰ μαστοῖς,] Ante vulgata, μητρὸς ἐμῆς ἐν διδύμοις Γάλακτος παρὰ μαστοῖσιν· ſic ex Codd. correxit *Kingius*, ut metro deſignato reſponderent: ματρὸς etiam erat in A Leid. μαστοῖς, in B. in utroque διδύμοισιν. Sed hi, non minus ac Britannici, nobis exhibent importunum illud ἐν, quod *Battierio* delen-

dum

Cui prima comæ ſegmenta dabo?
Hisne uberibus, de queis niveum
Lac parva bibi? fratrum an potius
Dabo vulneribus dona capilli?
Iamiam latebris procede tuis
Cæco vultu ſpectande ſenex:
Da, da miſeram cernere vitam,
Quam trahis atro carcere clauſus,
Ex quo tenebris oculos auſus
Damnare tuos, nunc vagus aulæ

Li-

Φῶν; Φεῦ, ὦ πάτερ ἀλαὲ, ὁ Φέρων ὄμμα τυφλὸν, λίπε τὰς σὰς δόμȣς, δεῖξον, ὦ Οἰδίπȣς, τὴν σὴν ζωὴν τὴν ἀθλίαν, ὅςτις, ἐμβαλὼν τοῖς σοῖς ὄμμασιν ἀορασίαν καὶ τύφλωσιν, ἐπὶ τοῖς δώμασιν ὀδυνηρῶς ἀνύεις ζωὴν ἐπὶ πολὺ παρατεινομένην καὶ μακροχρόνιον.

ἀνύεις

dum videbatur. Recte *Kingium* in notis iudicaſſe cenſeo, corrigentem: Ματρὸς ἐμᾶς ἢ διδύμοισιν Γ. π. μ. ſequitur enim (23) Ἢ πὰρ ἀδελφῶν (24) Οὐλόμεν' αἰκίσματα δισσῶν; ultimam vocem, pro νεκρῶν repoſitam, *Kingio* debemus; eamdem libri quoque Leidenſes ſuppeditant, in Cod. certe Cantabrig. repertam a *Pierſio*, forſan in aliis a *Kingio*.

Vs. 1528: 28. —— δεῖξον Οἰδιπόδα (29) Σὸν αἰῶνα μέλεον,.] Iambicum etiam dimetrum effeciſſent in Edd. vulgata: Γεραιὲ δεῖξον Οἰδίπȣ· recte tamen e Scholiis & Mſ. Cantabr. alteram formam revocavit *Barneſius*, quam habent etiam Leidenſes.

Vs. 1531 (ὃς) Ἕλκεις μακρόπνουν ζωάν.] Grammatici recentioris, μακρόπνουν ζωὰν explicantis, aucto-

cto-

Κλύεις, ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων,
Γεραιὸν πόδα δεμνίοις
Δύϛανον ἰαύων;

ΣΤΡΟΦΗ Γ.

ΟΙΔ. Τί μ', ὦ παρθένε, βακτρεύμασι
Τυφλοῦ ποδὸς ἐξάγαγες εἰς φῶς,
Λεχήρη, σκοτίων ἐκ θαλάμων,
Οἰκτροτάτοις δακρύοις,
Πολιὸν, ἀφανὲς αἰθέρος εἴδωλον,

6 Ἡ

ἀκούεις σὺ ὁ πλανώμενος κατὰ τὴν αὐλὴν καὶ κατὰ τὸν οἶκον ἰαύων, καὶ διατρίβων, καὶ κινῶν ἐν τοῖς δεμνίοις γηραιὸν πόδα δύϛηνον, ἤτοι γεροντικὴν ἀθλίαν πορείαν. Διὰ τί ὦ παρθένε σὺν ἐλεεινοτάτοις δακρύοις ἐξελθεῖν

ctoritate non debuerat illud a *Barneſio* recipi: *Barneſium* tamen *Kingius* ſequutus eſt; niſi forſan hic Codicibus obſecundarit: nam μακρέωνον alter etiam, isque optimus, Leid. praebebat: μακρέωνον exhibent Flor. Cantabr. Leid. B, & Venetus, quem *Aldus* expreſſit. In Scholiis Auguſtani Codicis legitur: ἕλκεις μακρέωνον. παρέλκεις καὶ παρατείνεις τὴν ζωὴν, καὶ φιλοψυχεῖς. Attigit Euripidea *H. Stephanus*, Ind. Theſ. L. G. in v. Μακρέωνος.

Vs. 1533 Γεραιὸν πόδα δεμνίοις (34) Δύϛανον ἰαύων;] Si Codex praeberet Δύϛανος, hoc ego quidem non ſpernerem: iungi commode potuerunt: ὦ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων δύϛανος. *Euripideum* Ἀλαίνων, in Lexico forte Tragico perperam ſcriptum, *Heſychium* decepit, apud quem legitur mendoſum: Ἀλαινῶν, πλανώμενος. quod intactum viri Docti reliquerunt. *Euripideum* dico, quia nuſpiam illud me legere memini praeterquam in *Euripidis* Oreſte v. 531. Iphig. Taur. v. 284. Cycl. v. 79. Elec. v. 589, & v. 204. ubi, ſicut noſtro loco κατ' αὐλὰν ἀλαίνων δύϛανος, Oreſtes dicitur γᾶν ἄλλαν κατέχων

Μέ-

Limen oberras, nunc membra toro
Defessa locas. Audisne pater?

STROPHE III.

OED. Quid me nigris suetum thalamis
Fletu virgo, gemituque vocas?
Quid me lecto prodire iubes
Baculo cæcum ducente pedem;
Quid nisi vivum resto cadaver,

Aut

θεῖν ἐποίησας ἐκ τῶν ζοφερῶν θαλάμων ἐρείσμασι τυφλοῦ ποδὸς κλινήρη ὄντα ἐμὲ τὸν ὑπάρχοντα εἴδωλον ἀφανὲς τοῦ ἀέρος πολιόν,

ἢ νε-

Μίλιος, ἀλαίνων Ποτὶ θῆσαν ἰσίαν. Eamdem verbi formam *Aeschylus* adhibuit & *Theocritus*; cuius participium, tanquam *Euripideum*, in Lexico prostabat Tragico.

Vs. 1534 Οἰδ. Τί μ' ὦ παρθένε, ——] Haec quoque septem cola restituit in ordinem legitimum *Kingius*; nihil tamen adeo novavit, nisi quod colon sextum in duo distraxerit, & v. 4 Οἰκτροπέτοις δακρύοις posuerit, quum antea legeretur οἰκτροπέτοισι δακρύοισι. Producit hic in scenam *Euripides* Oedipum, ut huius fugam partem faceret luculenti dramatis ultimam, quam rectius fortassis praetermisisset, tristissimam quidem illam, sed commovendis spectatoribus minus accommodatam, quam fuere priora. *Statius* Oedipoda multo facit ante tenebris prodeuntem, quam isthaec evenissent. L. VIII Theb. v. 240. *Tum primum —— semper inadspectum, diraque in sede latentem, Oedipoden exisse ferunt.* Quae tum sequitur apud *Statium* aerumnosi senis pictura parum distat ab hac *Euripidis*, Oedipum vocantis ἀφανὲς αἰθέρος εἴδωλον,

Vs.

6 Ἢ νέκυν ἔνερθεν,
7 Ἢ πτανὸν ὄνειρον;

ΑΝΑΠΑΙΣΤΟΙ.

ΑΝ. Δυςυχὲς ἀγγελίας ἔπος οἴσῃ,
Ὦ πάτερ· οὐκ ἔτι σοι τέκνα λεύσσει
Φάος, οὐδ' ἄλοχος, παρὰ βάκτροισιν
Πόδα σὸν τυφλόπουν ἃ θεραπεύμασιν
Αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὤ μοι.

ΟΙΔ.

ἢ νεκρὸν καταχθόνιον, ἢ πτηνὸν ὄνειρον; δυστυχῆ ἀγγελίαν κομίσῃ, οὐκ ἔτι ζῶσι τὰ τέκνα σου, οὐδὲ ἡ γυνή σου, ἥτις τὸν τυφλόν σου πόδα θερα-

Vs. 1538 Ἢ νέκυν ἔνερθεν, (7) Ἢ πτανὸν ὄνειρον.] Nihil dici poterat efficacius: infra v. 1714. Ὡς ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων· id est ἀμενηνός· Aeschylum habuit, quem imitaretur, in Agam. v. 82. Ὄναρ ἡμερόφαντον ἀλαίνει. conf. v. 75. nostra commemorat Cl. *Abreschius* Anim. p. 256. Euripidea non dubito quin respexerit *Apollon. Rhod.* II, v. 197. ubi Phineus, ἀκήδεον ἠΰτ' ὄνειρον, βάκτρῳ σκηπτόμενος (ut Oedipus *Euripidis*, *Baculo senili triste praetentans iter*, *Seneca* Oed. v. 657.) —— v. 200. πίνῳ δέ οἱ αὐσταλέος χρὼς Ἐσκλήκει· ῥινοὶ δὲ σὺν ὀστέα μοῦνον ἔεργον. *pellis super ossibus una*, *Lucret.* VI, v. 1268. —— *Euripides* Aeolo apud *Stobaeum* Floril. *Grot.* p. 477. Γέροντές οὐδέν ἐσμεν ἄλλο, πλὴν ὄχλος, Καὶ σχῆμ', ὀνείρων δ' ἕρπομεν μιμήματα. Quem hic νέκυν ἔνερθεν, alibi certe dixerat ἄναρθρον· *Hesychius*: Ἄναρθρος, ἄτονος, ἀσθενής· Εὐριπίδης Οἰδίποδι. ubi frustra V. D. Oedipodi substituendum Oresten suspicatur: nostra namque manifestant, ipsum etiam Oedipum ἄναρθρον potuisse dici: hic quoque ponere potuerat νέκυν ἄναρθρον, ut in Troasin v. 193, Νεκύων ἀμενηνὸν ἄγαλμα.

Vs. 1540 —— 44.] Horum versuum primo *Battierius* legendum suspicabatur: Δυστυχὲς ἀγγελίας ἔπος εἴσῃ, *scies*, *cognosces*: est in hoc ipso dramate locus v. 260. quo mea quidem sententia

Aut exſequiis umbra ſuperſtes,
Levis aut ſomni triſtis imago?

ANT. Sævus feriet nuntius aures:
Tua non cernunt pignora lucem,
Bona nec coniunx, regimen tenebris
Quæ dulce tuis, quæ titubantis
Fuit, heu quondam, tutela gradus.
Heu pater, eheu.

OED.

ρατεύμασιν ἀεὶ μετὰ μόχθυ ὡδήγει.

ὤμοι

tia rectius εἴσεται legeretur, quam, prouti vulgatur, οἴσεται. Sed hic nihil cauſae video cur οἴσῃ ſollicitaremus, ſignificans κομίσῃ, *triſtem nuncium accipies.* —— Secundo verſui *Kingius* recte praefixit Ὦ, quod praebet Leid. etiam B. — ante *Grotium* ſequentia ſic vulgabantur: ἃ παρὰ βάκτροις Πόδα σὸν τυφλόπυν θεραπεύμασιν Αἰὲν ἐμόχθει· *Battierius* in h. l. "*mira*, ſcribit, *o*„ *rationis ſtructura:* ἐμόχθει πό„ δα σὸν θεραπεύμασι. *valde dubito* „ *Euripidem ſic ſcripſiſſe: ſi quid* „ *conjectura conſequi quis poterit,* „ *videtur* βάκτροις *eſſe ſpurium* „ *& ejiciendum, ut ſit* ἃ παρὰ „ Πόδα σὸν τ. quae ad pedem „ tuum coecum ſemper labo„ rem habuit, *ut eum nimirum* „ *dirigeret*" *Grotius* edidit e Pariſinis ſine dubio Codd. παρὰ βάκτροισιν/ Ἃ πόδα σὸν τυφλόπυν θ. atque ita praeferunt Codd. Leid. & Flor. ex Cantabrig. quoque *Barneſius* verſui quarto pronomen Ἃ praefixit, a *Kingio* Codicis Reg. Soc. auctoritate tranſpoſitum; hanc, ni fallor, ob cauſam, ne verſus praecedentis ultima ſyllaba corriperetur. *Battierii* quidem non placet commentum; nihilominus hoc mihi cum ipſo convenit, quod mirifica videtur ſtructura. Non de nihilo Codicum plerorumque ſaltem eſt conſenſus, legentium Ἃ πόδα σὸν τ. θ. Praepoſitione παρὰ in

σοὶ

ΟΙΔ. Ωἴ μοι, μοι ἐμῶν παθέων,
Πάρα γὰρ στενάχειν, καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.
Τρισσαὶ ψυχαὶ ποίᾳ μοίρᾳ,
Πῶς ἔλιπον φάος, ὦ τέκνον, αὔδα;
ΑΝΤ. Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν,
Ἀλλ' ὀδύναισι λέγω· σὸς Ἀλάςωρ
Ξί-

ὤμοι ἕνεκα τῶν ἐμῶν συμφορῶν, πάρεςι γὰρ ςενάζειν διὰ ταῦτα καὶ βοᾶν. λέγε, ὦ τέκνον, τρεῖς ἄνθρωποι κατὰ ποίαν τύχην, κατὰ τίνα τρόπον, ἀπέθανον; οὐκ ἐπιχαίρουσα, οὔτε ὀνειδίζουσα νῦν λέγω τοῦτο, ἀλλ'

περὶ mutata, ſic libenter legerim:

--- οὐδ' ἄλοχος, περὶ βάκτροισίν θ'
Ἃ πόδα σὸν τυφλόπουν θεραπεύμασί τ'
Αἰὲν ἐμόχθει, πάτερ, ὤ μοι.

ut haec naturalis ſit ſtructura verborum: *fuit uxor*, ἃ περὶ πόδα σὸν τυφλόπουν αἰὲν ἐμόχθει, βάκτροισί τε καὶ θεραπεύμασι, *quae ſemper erat in tuo coeci ſenis pede, tum fovendo, tum baculis occupata dirigendo.* dubium non eſt, quin Graece dici queat περὶ τυφλοῦ πόδα μοχθεῖν, *circa coeci pedem occupatum eſſe*: parum diſtat in multis loquendi formis εἶναι vel γίνεσθαι. περὶ πλοῖον εἶναι καὶ θάλατταν· περὶ τὴν Μουσικὴν εἶναι. κ. τ. λ.

Vs. 1545 Ὢι μοι, μοι ἐμῶν παθέων,] Verſum minus emendate legi malui, prout erat in Edd. ad *Barneſianam* usque, quam ſui parte defectum, qualem *Kingius* edidit e coniectura: Ὢι μοι παθέων· voce ἐμῶν reiecta, quam in Codd. reperiri non diffitetur, pleroſque praeferre ſcribens, Ὢι μοι ἐμῶν παθέων, ſicut ſcribendum cenſuit *Battierius*, atque ex Cant. dederat *Barneſius*: his accedunt duo Leid. Illud μοι bis terve repetunt: *Soph.* Phil. v. 1083. Ὢι μοι μοι μοι. Si forte ſtabit in anapaeſtico correptum vocali ſequente ὦ, ſcribi poſſet, ut dimeter Ὢι μοι μοι μοι, ὦ ἐμῶν παθέων· Codex forſan aliquando praebebit epitheton δεινῶν παθέων, vel ſimile quidpiam.

Vs. 1546 Πάρα γὰρ στενάχειν, καὶ τάδ' ἀϋτεῖν.] Undecunque petitum, καὶ *Pierſius* recte vulgatis,
πα-

OED. Eheu quanti, nata, dolores!
Si flere vetor, reſtant gemitus,
Clamorque manet. ſed quo fato
Animæ pariter tres luce carent?
Dic, nata, precor.
ANT. Non inſultans tibi, perculſo
Sed corde dolens, dicam genitor:
Tua

ἀλλ' ὀδυνωμένη, καὶ συναλγοῦσα τὴν ψυχήν· ὅτι ἡ σὴ κακοδαιμονία, ἣν ἔδει μέχρι σοῦ στῆναι,

καὶ

στενάχειν, πὰρ δ' αὐτῶν interſeruit: praebuit illud καὶ *Kingio* Codex unicus; quod habet etiam Leid. B. *Canteri*, *Battierio* probata, coniectura, legentis πάρα δ' αὐτῶν, verſum vitiabat, atque eo nomine debuerat a *Barneſio* reiici: nam, ſi *libros veteres temerare nefas*, cur ille toties *Euripiden* interpolavit?

Vs. 1549 Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν, (50) Ἀλλ' ὀδύναισι λέγω.] Quae male fuerant divulſa, ἐπιχάρμασιν, iungenda cenſui; quomodo ſcribit *Deſid. Heraldus* Animadv. in *Salm.* Obſ. ad I. A. & R. p. 596. iunctim ἐπιχάρμασιν in Scholiis ſcriptum erat, non tantum vulgatis, ſed & antea magnam partem ineditis Codicis Auguſtani. explicantur iſta: οὐκ ἐπιχαίρουσα ἀλλ' ὀνειδίζουσα νῦν λέγω τοῦτο. Creon ad Oedipum infra v. 1586. Ἀλλ' ἐγκωμίζω· καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω, Οὐδ' ἐχθρὸς ὤν σοι· Venuſtam in Troadum v. 847 lectionem praebet Flor. Codex: Τὸ μὲν ἐν Διὸς οὐκ ἐς ὄνειδος ἐρῶ. *Iovi quidem Ganymeden non exprobrabo contumelioſe*: vulgatur Ὄνειδος, οὐκέτ' ἔρως· ſed ἐρῶ dederat etiam *Aldus*. *Euripides* Or. v. 4 Ὁ γὰρ μακάριος, κοὐκ ὀνειδίζω τύχας, Διὸς πεφυκώς, ὡς λέγουσι, Τάνταλος. tranſſumſit in Orat. IV *Gregor. Nazianz.* p. 114. c. reſpicit *Aeſchines* Κατὰ Κτησ. p. 64, 40. καὶ οὐ τὸ δυστύχημα ὀνειδίζω, ἀλλὰ τὸν τρόπον ἐξετάζω. Perſeus in *Euripidis* Andromeda: Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων Οὐ πώποθ' ὕβρισ'. apud *Ammon.* in v. Ἀρρωδεῖν. quae laus ibi tributa *Barneſio* tranferri debet in *Ga-*

ta-

Ξίφεσι βρίθων,
Καὶ πυρὶ, καὶ σχετλίαισι μάχαις,
Ἐπὶ παῖδας ἔβα τοὺς σοὺς, ὦ πάτερ.
ΟΙΔ. Ὤι μοι' αἶ, αἶ. Α. τί τάδε ςενάχεις;
ΟΙΔ. Ὤι μοι τέκνα. Α. δι' ὀδύνας ἂν ἔβας,

Εἰ

καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὺς παῖδας κατήντησεν ὐχ ὁσίως, Φονίαις μάχαις ξίφεσί τε

takerum. —— Quam noſtro loco reſtitui vocem ἐπίχαρμα rarius adhibuerunt Attici, frequentantes ἐπίχαρτ☉, & inprimis verbum ἐπιχαίρειν· vid. in *Thucyd.* p. 209, 48. in *Heſychium* ad Ἐπίχαρμα notata, Clariſſ. *Abreſch.* Anim. in *Aeſch.* p. 339. & Animadv. in *Ammon.* II, c. I.

Vs. 1553 Ὦι μοι' αἶ, αἶ. Α. τί τάδε ςενάχεις; / Οἰδ. Ὦι μοι τέκνα.] Sic iſta leguntur in Cod. Leid. B. totidem literis ſcripta, quot nobis ex optimo *Kingius* repraeſentavit. Ante *Barneſium* ferebatur per Edd; Ἰώ μοι, αἶ αἶ. ἢ τάδε κατεστένεις; Οἰδ. τέκνα. abſonum ille nobis & enormem verſum exhibuit Ἰώ μοι, αἶ αἶ. Α ἢ τάδε κατεστένεις; Οἰδ. τέκνα. ~~abſonum ille nobis & enormem verſum exhibuit~~: ~~Ἰώ μοι~~, ~~ἰώ μοι. αἶ αἶ. Α. ἢ τάδε κατεστένεις~~; / ~~Οἰδ. τέκνα~~. quae tamen, ut puto, ſic ſcripta repererat in Cantabrig. Cod. ſic certe leguntur in A Leid. A *Kingii* lectione parum aberant *Grotius* & *Pierſius*, ςενάχεις itidem exhibentes, ſed ſequentem verſum, μοι repetito, auctiorem ſyllaba, quam par erat. Κατεστένεις ex interpretamento fluxerat in contextum, &, ſicuti ſaepius evenit, vocem genuinam, in Codd. tamen cuſtoditam, expulerat. Hoc fuerat ex Auguſt. Cod. Scholion enotatum: Τί τάδε] λείπει ὁ διά· διὰ τί τάδε κατεστένεις, ἐπειδὴ ἄδηλ☉ ὁ σὸς θρῆν☉. Mihi quidem ἄδηλ☉ non eſt Oedipodis θρῆν☉· multo magis mirum illud videtur Antigones: Τί τάδε ςενάχεις; *quid* vel *cur haecce luges?* iſta ſcilicet! patri, quem hunc in finem evocarat, Antigonen *Euripidis* dixiſſe crederemus? nihil minus: vel a Codicibus hic auxilium erit exſpectandum, vel a coniectoribus. Facili medicina pro, Τί τάδε ςενάχεις; reponi poterit —— παῖδ' ἢ ςενάχεις; Dixerat Oedipus Ὦι vel οἴ μοι,

Tua, quæ gladios pugnasque truces
Flammasque ferunt, etiam natos
Fata sequuntur. OED. Proh miser, eheu.
ANT. Quid triste gemis? OED. Prolis damnum
Crudele meæ. ANT. Tum per medios
Tua transiret vita dolores,

Si

τε βρίθων, καὶ πυρί. διατί τάδε καταςένεις; μειζόνως ἂν ὠδυνάθης,

εἰ,

αἶ αἶ· *vae mihi*: hoc gemitu suam ipsius potius lugens quam filiorum, quos oderat, tristissimam sortem. Fratrum amantissima puella, malas preces, quibus filios fuerat ille detestatus, saepius indignata, hic, ne post illorum fata duraret odium verita, morae tandem impatiens, mea sententia multo dixerit aptius: Παῖδ' οὐ ϛενάχεις; *nonne duo filios luges?* quam quod vulgatur: iam vide quaeso, quid ad ista Pater mox subdat: Ὤιμοι τέκνα· *vae mihi propter filios*. Idem vocabulum παῖς in locum vulgati τὶς repositum in *Euripidis* Supplic. v. 916, Tragici, ni fallor, sententiam restituet:

Ἃ δ' ἂν μάθοι παῖς, ταῦτα σώζεσθαι φιλεῖ
Πρὸς γῆρας.

In Excerptis *Grotius* p. 266, *Quae quisque didicit*, —— Sed in *Stobaei* Flor. p. 2, *Tum quae puer quis didicit, haec gaudet senex Meminisse.*

Vs. 1554 —— Δι' ὀδύνας ἂν ἴβας,] Olim legebatur in Edd. δι' ὀδύνας ἴβας· quod hic interpretabantur: *per dolorem vadens peri-res.* multo melius in Alcesti v. 874, Δι' ὀδύνας ἴβας, σάφ' οἶδα· *es in dolere:* eadem recurrunt in Elec. v. 1210. ubi reddi solent: *dolore correptus es*. Nostro loco voculam ἂν recte *Grotius* adiecit, quam versus & sententia poscebant: *Grotium* sequuntur *Piersius* & *Kingius*: ἂν ἴβας erat in Cod. Leid. B. Efficacissimum illud ἂν aoristis praesertim temporibus vim dat subiunctivorum: exempla desideranti quivis facile subministrabit; sed hic illic latet, instar praepositionis adhaerens verbo. Δι' ὀδύνας ἂν ἴβας significat, *Dolore cruciareris*: luges quidem; sed tum demum *intimo doloris affecereris sensu*, si lugubre hoc trium cadaverum spectaculum tutemet oculis contuereris. *Segnius irritant animos demissa per aurem; Quam quae sunt oculis subiecta fidelibus.*

 Quam

Εἰ τὰ τέθριππά γ' ἐς ἅρματα λεύσσων
Ἀελίου, τάδε σώματα νεκρῶν
Ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας.

ΟΙΔ. Τῶν μὲν ἐμῶν τεκέων φανερὸν κακόν.
Ἁ τάλαιν' ἄλοχος,
Τίνι μοι, τέκνον, ὤλετο μοίρᾳ;

ΑΝ. Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι τιθεμένα,
Τέκεσι μαστὸν ἔφερεν, ἔφερεν,
Ἱκέτις ἱκέταν αἰρομένα.

Εὗρε

εἰ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ὁρῶντας, καθεώρας τούτους κειμένους νεκρούς. τῶν ἐμῶν τέκνων ὁ θάνατος φανερὸς ἀπὸ ποίας αἰτίας ἐγένετο, ἡ δὲ τάλαινα ἄλοχος τίνι μοίρᾳ, ἤγουν κατὰ τίνα τύχην, ὤλετο;

Δά-

Quam prudenter ex oculis ſuſtulerat ſpectatorum, *Sophocles* Iocaſtes mortem ubi nuncium facunde facit narrantem (τὴν ἀκοὴν ὄψιν ποιῶν, ut ſcribit *Longinus* π. Υ. XXVI, § 3.) in Oed. Tyr. v. 1246, τῶν δὲ πραχθέντων τὰ μὲν, inquit, Ἄλγιστ' ἄπεστιν· ἡ γὰρ ὄψις οὐ πάρα. conf. Phoeniſſ. v. 1490. Quoniam ineditum eſt, addam ex *Homerico* Cod. Leid. Scholion in Il. Τ, v. 292. Ἐπιτείνεται (deerat, ut ſaepe, prima verbo litera) τῇ ὄψει τὰ παθήματα. καὶ Σοφοκλῆς· Ὄψις γὰρ ὄντων κρατικωτέρα πέλει. ultimum quod poſui ſenario ſaltem congruit, non πάντως quod erat in Mſ. — *Kingius* noſtrum illud δι' ὀδύνας ἀνῆβας cur interpretaretur: *dolore ſane periiſſes*; nihil aliud cauſae comminiſci queo, quam quod Phoen. v. 20, Καὶ πᾶς σὸς οἶκος βήσεται δι' αἵματος· reddiderit, *peribit per ſanguinem:* ubi rectius poſuiſſet, *mutua caede.* Διὰ φόνου χωρεῖν alibi ſignificat *caede graſſari.* Διὰ πόθου ἐλθεῖν, *deſiderare*; Διὰ φόβου, *metuere*; δι' ὀδύνης βῆναι, *affici dolore.*

Vs. 1557 Ὄμματος αὐγαῖς ἐπενώμας.] Verſum reſtitui paroemia-

Si quadriiugos Phœbi currus
Oculorum acies ſalva videret,
Pariterque daret dilecta trium
Corpora leto ſtrata tueri.
OED. Clades ſobolis ſat nota meæ.
Sed dic, coniunx qua morte perit?

MONOSTROPHICA.

ANT. Lachrimas agmen vidit utrumque.
Meque incendens ſupplice ſupplex
Comite infelix pectore nudo
Vbera natis ſpectanda dabat:

Por-

Δάκρυα θρηνώδη Φανερὰ πᾶσι ποιοῦσα μαςὸν ἱκέτην αἴρουσα ἔΦερε τοῖς τέκνοις ἱκέτις αὐτοῖς ἀπελθοῦσα.

εὗρε

miacum ex Cod. Leid. B, deleta voce παῖς, poſt αὐγαῖς in omnibus Edd. lecta. Quod alii toties impune fecerunt, in re parvi momenti mihi quoque credidi licere. Scholiaſtes, ὄμματος αὐγαῖς, ἀντὶ τοῦ τῶν ὀμμάτων. Endymionis Somnus delectabatur, palpebris apertis dormientis, ὀμμάτων αὐγαῖς, in loco *Licymnii Chii* apud *Athen.* XIII, p. 564. D. ubi Theoxeni ſui *Pindarus* collaudat ἀκτῖνας ὄσσων μαρμαρυζοίσας. Vel ex his manifeſtum eſt, noſtro loco rectius abeſſe παῖς· quod eiiciendum erat ſine controverſia, ſi verſum dare voluit *Euripides* in fine ſententiae paroemiacum, qualis eſt in hoc ſyſtemate anapaeſtico v. 1544, Αἰαῖ ἐμόχθεις, πάτερ ὤ μοι. Si quis etiam ibi paroemiacum legi malit, facili opere talis evadet v. 1548, hunc in modum ſcriptus: Πῶς ἔλιπον φῶς, τέκνον αὔδα. —— Sic Vs. 1559, Τίνι μοι, τέκνον, ἄλετο μοῖρα.

Vs. 1560 Δάκρυα γοερὰ φανερὰ πᾶσι πιθοῦσα, / Τέκεσι μαστὸν ἔφερεν, ἔφερεν / Ἱκέτις ἱκέταις αἰρομένα.] Hic quoque vice cotis fungar, alios forſan

Εὗρε δ' ἐν Ἠλέκτραισι πύλαις τέκνα,
Λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, λόγχαις
Κοινὸν ἐνυάλιον
Μάτηρ, ὥστε λέοντας ἐναύλους
Μαρ-

εὗρε δὲ ἐν ταῖς Ἠλέκτραις πύλαις κατὰ τὸν λειμῶνα τὸν λωτοτρόφον τὰ τέκνα ἡ μήτηρ ἐν πληγαῖς φόνου, ὥσε λέοντας ἐν τῇ ἐπαύλει μα-

san ad haec excitaturus illuminanda. Versum primum illegitimum dare malui, quam vocem ad sensum implendum mea sententia necessariam omittere cum *Kingio*. Hic, metrico destitutus, ut in Codice Reg. Soc. legebantur, ista sic vulgavit: Δάκρυα γηραιὰ παισὶ πηθυμβρία, / Τίκεσι μαστὸν &c. quae similiter leguntur in Leid. B. Editionum erat vulgata lectio: Δάκρυα γηραιὰ φανερὰ πᾶσι πθεμβρία· vocem duntaxat ultimam mutavi in πηθυμβρία cum *Grotio* (sed hic quoque παισὶ receperat) & *Piersio*; habuit uterque Codicem, quo niterentur: ad hos accedit Leid. A. *Kingiana* quidem lectio prorsus displicet: Δάκρυα — παισὶ πηθυμβρία, Τίκεσι μαστὸν ἔφερεν· Quam ista belle conveniunt παισὶ, Τίκεσι; quid obsecro significant δάκρυα παισὶ τίθεσθαι; quid *Kingiana*, *lacrymas filiis locare?* sed, *coram omnibus ploratum edere*, quod fecit coram militibus locaste: rectissime dixeris δάκρυα γηραιὰ πᾶσι φανερὰ τιθέναι. Quid si scripserit *Euripides*:

Δάκρυα γηραιὰ πᾶσι πηθυμβρία
Φανερά, τίκεσι μαστὸν γ' ἔφερεν,

hi quidem erunt itidem anapaestici: propter sequentem aspiratam ultima potuit in ἔφερεν produci; quod verbum semel tantum collocavit *Piersius*, auctoritate, ni fallor, Codicis, quem sequitur, Cant. Sed quid, obsecro, sequentibus faciendum, & quid tandem his designari voluit *Euripides?*

Ἱκέτις ἱκέταν αἱρομαζία;

an *supplex supplicem, exerens*, nempe *mammam?* L[illegible]quidem matrum fuit filios a periculis vel flagitiis, supplice velut mamma, dehortantium consuetudo; Hectoris ut flecteret constantiam Hecuba, *nudum sinum reducens*, Κολπὸν ἀνιεμένη, ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχεν, *Hom.* Il. X, v. 80. Clytaemnestram idem fecisse, cum iam iam esset ab Oreste con-

Portam propter iacet Electram
Nobile pratum, consurgit ubi
Plurima lotos, consanguineo
Tunc infelix area bello.
Hîc quaesierant vulnera fratres

Al-

μαχομένους, λόγχαις μαχεσαμένα

κοι-

contrucidanda, commentus est *Aeschylus*, *Aeschylum* sequutus est *Euripides*, ter illud in Oreste commemorans; utroque prudentior, *Sophocles* non item: *Euripidis* atque *Aeschyli* loca *Berglerus* adhibuit ad *Alciphr.* p. 131. *D'Orvillio* memoratus in *Charitonis* L. III, p. 52. ubi Chaereae mater προτείνουσα τὰς θηλὰς, τέκνον, φησὶ, τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. Idem illud προτείνουσα legitur in Scholiis ad hunc Phoeniss. locum: αἰρομφαία] —— γράφεται δὲ καὶ ὀρομφαία, ὅ ἐστιν ὁρμῶσα, καὶ προτείνουσα τὸν μαστόν. his ab Augustano Codice frustra lucem speraveram, sequentia praeferente: γράφεται δὲ καὶ ἐρωμφένη· α supra scripto (ἐρωμφαία Vett. etiam Edd. Schol.) ἐρῶσα. Haec scribit *Battierius*: " ὀρομφαία *ma-*
,, gis probo quam αἰρομφαία· *utique*
,, cum impetu ferebatur Loca-
,, ste, ut filios a mutua caede
,, probiberet mature, & ex e-
,, ventu, cum manus sibi in-
,, tulisset, apparet quod fuerit
,, ὀρομφαία." Hariolor, diversam lectionem in ὀρύουσα & ἐρῶσα quaerendam esse. Scribine potuit ab *Euripide*:

Ἱκέτις μ' ἱκέτιν γ' ἀνέρουσα,
Supplex me supplicem incitans?

sic versus evaderet Paroemiacus, aptissimus huic loco. Non nescio quid opponi possit; sed multo verius Antigonen dicetur incitasse supplicem supplex Iocaste, quam filios exserta mamma a pugnando dehortata: supra v. 1286, Ἔπειγ', ἔπειγε θύγατερ· Eo quidem animo mater illuc abierat, τέκεσι μαστὸν γ' ἔφερεν· sed invenit iam moribundos: v. 1437, Ὡς γὰρ τέκεσι παῖδ' ἐλεινοτάτην βίον, Ἐν τᾷδε μάτηρ ἡ τάλαινα προσπιτνεῖ. —— Vs. 1568, (εὗρεν) Ἤδη ψυχρὰν λοιβὰν φονίαν. Ab his forte diversissima prolaturus aliquando, versus tamen, opinor, quaeret anapaesticos, quales sunt priores & sequentes tredecim.

Μαρναμένους, ἐπὶ τραύμασιν αἵματος,
Ἤδη ψυχρὰν, λοιβὰν φονίαν,
Ἂν ἔλαχ' Ἀΐδας, ὤπασε δ' Ἄρης.
Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα
Φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν.
Ἄγχι δὲ τέκνων ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοις.
Πάντα δ' ἐν ἅματι τῷδε συνάγαγεν
Ἀμετέροισι δόμοισιν ἄχη θεὸς,
Ὦ πάτερ, ὅς γε τάδε τελευτᾷ.

ΙΑΜ-

κοινὸν πόλεμον, θυσίαν διὰ ῥοῆς αἵματος φονικοῦ ἤδη ψυχρὰν, ἣν ὁ Ἀΐδης ἐκληρώσατο, παρέσχε δὲ ὁ Ἄρης. λαβοῦσα δὲ φάσγανον χαλκήλατον, ὑπὸ χαλκοῦ ἠλασμένον, παρὰ νεκρῶν, εἴσω τῆς σαρκὸς ἑαυτῆς ἐνέ-

Vs. 1570, 71 Χαλκόκροτον δὲ λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον, εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν.] Ultimum illud ἔβαψεν recuperavit *Euripides* ex Cod. Leid. A, & Cantabrig. e quo *Barnes.* & *Piersius* ἔβαψεν veluti diversam lectionem enotarant: quum non dubitanter genuina videretur, in locum vulgatae lectionis, ἔπεμψεν, fuit a me reposita. Ἔπεμψεν male sedulam potius sapit correctoris, quam interpretis manum: sciolum offendere potuit εἴσω σαρκὸς βάψαι φάσγανον, verbum motus ἔπεμψεν cum εἴσω melius multo congruere indicantem. Supra se legisse non meminerat v. 354, Τοῖσδ' εἰσιδέξω τειχέων· αὐτὰ δ' ἔσω ἰδέξω, positum; nam, si meminisset, potuerat certe suspicari, εἴσω quoque collocari posse pro εἰς vel ἐν· exemplo sit *Euripides* Supplic. v. 1107, Ἐπεὶ τρίποδος σοι χαλκόπους εἴσω δόμων· aptissimum illud in Electra v. 1223, (φάσγανον) Ματέρος ἔσω δέρας μεθείς. Paene praetermiseram quod hic legitur in Cantabrig. Cod. Scholion: εἴσω τῆς σαρκὸς ἑαυτῆς ἐνέβαψεν. in A Leid. verbo ἔβαψεν adiectum erat interpretamenti loco ἐνέβαλεν· supra v. 1466, ἥρπασ' ἐκ νεκρῶν ξίφος, Κἀπέσφαξε δεινὰ διὰ μέ-

Alterna manu: ceu Marmarici
Duo certantes de communi
Valle leones. Iamque cruorem
Gelidum Martis ſævi imperiis
Ibant Stygio libare Iovi,
Nimio luctu cùm victa parens
De morientum corpore ductum
Enſem ipſa ſuos egit in artus.
Cecidit genitrix, natos inter
Propterque ſuos. Mala tot noſtræ
Domui debens quicunque deûm
Vnâ ſolvit congeſta die.

I A M-

ἐνέβαψεν. ἔπεσε δὲ παρὰ τοῖς τέκνοις. πάντα δὲ τὰ ἄχη, ἤγουν πάσας δὲ τὰς λύπας, ὦ πάτερ, ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ συνήγαγεν ἐπὶ τοῖς ἡμετέροις δώμασιν ὁ θεὸς, ὃς ταῦτα πληροῖ.

μέσσα γὰρ αὐχένος ὦθεν σίδηρον hoc in loco λαβοῦσα νεκρῶν πάρα φάσγανον εἴσω σαρκὸς ἔβαψεν· *alte demiſſum iugulo ferrum merſit. Seneca* Agam. v. 972, *iugulo iuvat Merſiſſe ferrum.* Herc. in Oeta v. 991, *ſeu tibi iugulo placet Merſiſſe ferrum, ſive maternum libet Invadere uterum.* Sic ſaepius alii: minus recte, ſi quid iudico, *Lucanus* III, v. 435. *Auſus & aëriam ferro proſcindere quercum, Effatur, merſo violata in robora ferro.* Sed notatu tamen dignum: *in robora merſo ferro*, ut, *demittit in ilia ferrum*, *Ovid.* Met. IV, v. 119. Canes Actaeonis III, v. 249. *merſis in corpora roſtris, Dilacerant dominum. Aper* Ἐς νηδὺν κρυφῆ πᾶσαν ἔβαψε γένυν, in epigrammate *Philippi*, L. I. Anthol. c. XXII, 5, v. 4. Βάψαι ξίφος ſimiliter adhibuerunt *Aeſch. Soph. Lycophron*, quorum loca Clariſſ. *Abreſch.* excitavit Animadv. in *Aeſch.* p. 528. *Antipater Theſſalonic.* Βάψανδρα κοίλων ἐντὸς Ἄρη λαγόνων, in epigramm. quod nuper etiam vulgavit Eruditiſſ. *D. Ruhnkenius* Ep. Crit. I, p. 38.

Vs. 1573 — 75 Πάντα δ' ἐν ἄ-

ΙΑΜΒΟΙ.

XO. Πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις

Τόδ'

ἆμαρ τᾷδε συνάγαγεν] His proxima subiungebantur in Edd. ὦ πάτερ. ultima legebantur: Ὅς πόλει πλούτῳ. Prouti *Kingius* ex optimo Cod. vulgavit versum paroemiacum: Ὦ πάτερ ἴς γε πόλει πλούτῳ. exhibet Leid. Cod. B. Ista similiter *Grotius* e Parisinis iam collocaverat, nisi quod ἴςπ perperam posuerit, & cum prioribus v. 73 συνήγαγεν *Barnes*. & *Kingius* συνάγαγεν. Praebebat idem ille Leidensis Cod. Doricam formam ἆμαρ, quam in locum vulgatae ἦμαρ substituere non dubitavi. *Hesychius* Ἆμαρ, ἦμαρ. ex *Theocriti* Eid. VII, v. 63, conf. Eid. II, v. 86. Perperam apud *Stobaeum* Flor. p. 391, 49, 50. legitur ἀεί, & ἆμαρ· sunt enim versus ex Aïte, (Eid. XII, 1, 2.) Ionico poëmatio venustissimo, quod *Theocrito Dan. Heinsius* abiudicavit Lection. *Theocrit.* p. 293, 356. & *Ti. Hemsterhuis.* in *Lucian.* p. 253.

Vs. 1576 Πολλῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου κακῶν δόμοις Τόδ' ἦμαρ·] Sic in antiquissima membrana Leid. scriptum versum recepi loco vulgati,

Πολλῶν κακῶν κατῆρξεν Οἰδίπου δόμοις Τόδ' ἦμαρ· quia voces isto modo rectius videbantur collocatae: nam ὑπῆρξεν, quod pro κατῆρξεν exhibent Leid. etiam B, Cant. & nobis ignoti forsan plures, si vel in unico legeretur, dubio vacaret: sed, ut in his Codd. legitur, scribi quoque potuisse non diffiteor: Πολλῶν κακῶν ὑπῆρξεν Οἰδίπου δόμοις Τόδ' ἦμαρ. In *Euripidis* Elec. chorus v. 213, Πολλῶν κακῶν Ἕλλασιν αἰτίαν ἔχει Σῆς ματρὸς Ἑλένη σύγγονος, δόμοις τε σοῖς· *Anaxandrides* apud *Stob.* Tit. LXVI, p. 490, 23. Πολλῶν κακῶν γάρ ἐστι ἀρχὴ τῷ βίῳ· imitatus illud in Plocio *Menander*, ubi quaestus de Crobyle, *quae, nisi dotem, omnia Quae nolis habebat*, damnat maritus τὴν νίκην, τὴν Πολλῶν κακῶν ἀρχηγόν· *Menandrea* restituit cum primi ordinis Criticis aequiparandus Clariss. Medicus *Adr. Heringa* Obs. c. XXIX. Sine Codd. κατῆρξεν immutari non debuerat: ὑπῆρξεν, apud Poëtas isto significatu rarius, tamen *Euripideum* est. *Ammonius*: Ὑπάρξαι, —— καὶ τὸ καταρξασθαι. *Hesychius*: Ὑπάρξας, κατάρξας· & Ὑπάρχει, προκατάρχει. Quod legitur apud *Suidam*, Ὑπαρξάμενος, κατάρξας· petitum est e *Platonis* Timaeo p. 41. c. σπείρας καὶ ὑπαρξάμενος ἐγὼ παραδώσω· *Cicero* convertit: *quorum vobis initium satusque traditur a me.* sic enim pro *status* corrigendum vidit etiam Cl. *Graevius* in *Lucian.* Soloec. §. XII. *Euripides* Phoen. v. 1229, Ἐπαλλὰς

I A M B I.

CHO. Lux una magnas Oedipo clades tulit:

Sit

κλίνης δ' ὑπῆρξ' incoepit. Androm. v. 273, Ἦ μεγάλων ἀχέων ἄρ' ὑπῆρξεν. Herc. Fur. v. 1169, Theseus ad Amphitryonem: Τίνων ἀμοιβὰς, ἃς ὑπῆρξεν Ἡρακλῆς, Σώσας με νέρθεν, ἦλθον· ut grates pro beneficio referrem, quo me, ab inferis reducendo, prior affecit Hercules. apud Andociden de Myst. p. 18, 34. Lacones ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Qui prior iniuriam intulit, ut ἄρχειν χειρῶν ἀδίκων, sic ὑπάρξαι ἀδικίας, & saepius simpliciter dicitur ὑπάρξαι ab altero prius illatam si quis ulciscitur, ἀμύνεσθαι, vel τίσασθαι, vel ἀμυνεῖσθαι τὸν ὑπάρξαντα. Plene passim loqui solet Herodotus I, c. V. πρῶτον ὑπάρξαντα ἀδίκων ἔργων ἐς τοὺς Ἕλληνας. IV, c. I. Scythae ὑπῆρξαν ἀδικίης· VII, c. VIII. Athenienses ἐμὲ καὶ πατέρα τὸν ἐμὸν ὑπῆρξαν ἄδικα ποιεῦντες. c. IX, Ἕλληνας, ὑπάρξαντας ἀδικίης, οὐ τιμωρησόμεθα; L. IV, cap. CXIX. corrigendum arbitror: ἡμεῖς σφὶ πρόμεθα. pro ἡ. οὐ πεισόμεθα. Xenophon K. A. V, p. 355. D. ἡμεῖς ὑμᾶς οὐδὲν πώποτε ὑπήρξαμεν κακῶς ποιοῦντες. frequentant Oratores Attici, sed inprimis horum imitatores: Isocrates, p. 356. A. οὐδ' ἀμυνόμενος, ἀλλ' ὑπάρχων ἠδίκεις αὐτοὺς, non ultor eras, sed auctor iniuriarum: sensum minus expressit interpes p. 375. A. Idem in Euagora p. 194. B. τοὺς μὲν βουλομένους, ait, ἀμύνεσθαι, καὶ μὴ πρότερος ὑπάρχειν. nam τὸ ἐχθρὸν ἀντιμείβεσθαι κακοῖς, ut ait Aesch. Choeph. v. 121. fas esse piumque pro sua sapientia scilicet arbitrabantur vulgo: ποιηταὶ, καὶ νομοθέται, καὶ παροιμίαι, καὶ ῥήτορες, καὶ πάντες κελεύουσιν, ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας, Aristides, T. II, p. 150. Libanius T. I, p. 207. A. τὸ ἀμύνασθαι τοὺς ὑπάρξαντας, εἰς τὸ δίκαιον τελεῖ. ulciscendam tamen iniuriam Philosophi sapientiores negabant: eleganter Max Tyr. & vere Diss. XVIII, §. 5, p. 213. οὐ γὰρ ὑπάρξαι πλεονεκτεῖ κατὰ πονηρίαν ὁ ἀδικῶν, ἀλλὰ τῷ ἀμύνασθαι ἐξισοῦται κατὰ μοχθηρίαν ὁ ἀντιδικῶν. prouti locum restituit Io. Davisius e Codd. Christianorum hac in parte modestiam merito laudat Athenagoras p. 43. Ex his, quaeque plura possent excitari, manifestum est, in Lysiae Orat. p. 413, 2. recipi debuisse, quod in Indice v. Ἄρχειν reponendum monuit vir Eximius Io. Taylor, ἀμύνεσθαι τοὺς ὑπάρξαντας. Mendam, quae non offenderat in Dione Cassio L. XLVI, c. XXVII. accuratissimum P. Leopardum Emend. X, c. XII. sustulit Celeberr. Herm. Sam. Reimarus V. I, p. 468. ὑπῆρξεν in talibus non fuit in usu: hoc contra restituendum in vicem alterius in

Τόδ' ἦμαρ· εἴη δ' εὐτυχέστερος βίος.

ΚΡΕ. Οἴκτων μὲν ἤδη λήγεθ', ὡς ὥρα τάφου
Μνήμην τίθεσθαι. τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων
Ἄκουσον· ἀρχὰς τῆσδε γῆς ἔδωκέ μοι
Ἐτεοκλέης σὸς παῖς, γάμων φερνὰς διδοὺς
Αἵμονι, κόρης τε λέκτρον Ἀντιγόνης σέθεν.
Οὔκουν σ' ἐάσω τήνδε γῆν οἰκεῖν ἔτι.

Σα-

Scymni Chii Periegesi v. 437. —— Apud Poëtas ὑπάρξαι isthoc usu rarissimum est. Fertur incerti Tragici senarius, diversis attributus:

Ὡς οὐχ ὑπάρχων, ἀλλὰ τιμωρούμενος·

quem rectius in Excerptis p. 844. *Grotius* interpretatur, quam fecerat p. 440. Optime *Thom. Gataker*. A. M. P. c. XII, p. 540. fontes simul indicans, e quibus petitus est: *Ut qui non prior incipiam, sed me vindicem.* Parum distat usus in Oraculo Pythiae, quod accepere Lacedaemonii: Ταῖς δ' αὐταῖς τέχναις ἧς ἁλώσεται, αἷσπερ ὑπῆρξεν· *iisdem artibus quis capietur, quas prior struxerit.* sic versus, emendatior quam apud *Pausan.* IV, p. 308. legitur in *Eusebianis* excerptis ex *Oenomao*, dignissimis, qua egent, luce L. V. Praep. Ev. p. 221. C. comparari poterit hoc *Thucydidis* II, c. 67. τοὺς αὐτοὺς ἀμύνεσθαι, οἷσπερ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι ὑπῆρξαν. Schol. ὧν προϋπῆρξαντο. Dubito num corrigi leviter debeat inserta litera *Sophoclis* in Electra v. 925. In *Aeschyli* Choëph. v. 1068, Παιδόμοροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν Μόχθοι τάλανές τε Θυέστου· *calamitatum primordium mensa fuit Thyestea:* corrigo,

Παιδοβόροι μὲν πρῶτον ὑπῆρξαν.

In usu sunt ἀνδροβόρος & ἀνδροβρώς, Thyestes fuit παιδοβόρος, ut Saturnus dicitur παιδοβρώς. Ex *Aeschyli* vicino versu 1079, tolli quoque vitium poterit in voce Μετακοιμισθὲν, si modo scribatur:

Ποῖ καταλήξει
Μέγα κοιμισθὲν μένος ἄτης.

haec quidem menda frequenter adhuc latet.

Vs. 1579 —— τῶνδε δ', Οἰδίπου, λόγων Ἄκουσον] *Cantero Barnesius* obsequutus, τῶνδ' in τῶνδε δ' inflexit: ita iam dederat *Grotius*, Codicesque exhibent Leid. & Flor. —— Vs. 1581 legitur in utroque Leid. Ἐτεοκλέης παῖς σὸς, voculis inversis: si plerique sic praeferunt ista, quidni reciperentur? Proxime sequentia:

γά-

Sit quæ ſequatur vita fortunatior.
CRE. Iam facite finem planctuum : tempus monet
Curam ſepulchri capere. tu vero, Oedipe,
Quod fabor audi. Natus Eteocles tuus,
Natus ſororem voluit Antigonen meus
Vt haberet Hæmon. dos mihi regnum datur.
Ego his manere finibus te non ſinam.
Nam

γάμων φερνὰς δίδους Αἵμονι· attigit *Euſtathius* in Il. I, p. 639, 36. Ἰστέον, inquit, ὅτι φερνὴ, οὐ μόνον ἡ τῆς γυναικὸς ἐκ πατέρων, ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ ἀνδρὸς, ὡς δηλοῖ καὶ αὐτὸς Εὐριπίδης, ἐν τῷ, γάμων φερνὰς δίδους Αἵμονι. Supra ſcripſerat v. 24, Φερνὴ, ἡ τῆς γυναικὸς προῖξ, οἷον, προσθεὶς φερνὰς πατήρ· ubi ſcribendum fuerat ex *Euripidis* Hippol. v. 628, Προσθεὶς ὁ —— πατὴρ φερνὰς, ἀπῴκισε· *dotem inſuper adiiciens pater* malam iſtam mercem *ſolet abalienare*. Sed noſtro quoque loco, qui ſibi paternum in ſororem imperium arrogaverat, Eteocles ſororem Haemoni deſponderat, &, ſi quid hoc bello ſibi humanitus accideret, Haemoni regnum addixerat, huic dotis loco futurum: vid. *Caſp. Barthius* in *Statii* Theb. XI, 649. & Phoen. v. 766.

Vs. 1583 Οὔκουν σ' ἐάσω τῆσδε γῆς οἰκεῖν ἔτι·] A Codicibus & Edd. hic ſecedens prodit in notis *Kingius*, quam parum fuerit in Atticis Scriptoribus accuratius tractandis exercitatus: vulgavit is Οὐκ ἄν· quia, quod perhibet, Οὔκουν *ſententiam manifeſto peſſumdat*. Quinimo ſententiae nocet illud etiam Interpretis, *Non igitur:* nam nihil praeceſſit, quo niteretur iſta concluſio. Οὔκουν σ' ἐάσω ſignificat, *Equidem non ſinam*; quo nihil utique convenientius huic loco. Οὔκουν ſemper vim habet negandi; accentu mutato, nunquam inſervit Οὐκοῦν negationi: *Kingius* etiam infra v. 1647, tentaverat vulgatam Οὐκοῦν, illic *Atqui* ſignificantem: v. 1684 reliquerat intactam. *Ammonius* p. 105, Οὔκουν, παροξυτόνως μὲν, ἀποφατικὸν, —— περισπωμένως δὲ, συλλογιστικός ἐστι σύνδεσμος. Dum in Scholiis ad *Ariſtoph.* Plutum p. 147, corrigebat *Hemſterhuſius* ἀποφατικὸν, cenſeri poteſt eadem opera vir Summus vocem *Ammonio* reſtituiſſe, ubi perperam quoque vulgatur ἀποφαντικόν· Iſtius voculae diverſum pro accentus diverſitate ſignificatum recte definiverat, *Gul.*
Bu-

Σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας, οὐ μή ποτε,
Σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν πόλιν·
Ἀλλ' ἐκκομίζου. καὶ τάδ' οὐχ ὕβρει λέγω,
Οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σοι, διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας
Τοὺς σοὺς δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.
ΟΙΔ. Ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον,
Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·
Ὃν

Ὦ μοῖρα, καὶ τύχη, λίαν ἐποίησας ἐμὲ ἀπ' ἀρχῆς ἄθλιον καὶ τλήμονα,
ὡς

Budaeum ſequutus, *Devarius*: Editores diſcrimen illud ſaepe minus animadverterunt, quod adnotaſſe non dedignatus eſt Celeberr. Editor *Ariſtophanis* Pluti p. 144, 145, 146. 167. 315. 342.

Vs. 1584 Σαφῶς γὰρ εἶπε Τειρεσίας] Creontis itaque verba fuerint, de Tireſia loquentis ad Oedipum, quae nobis ex *Accii* Phoeniſſis *Nonius* cuſtodivit: *Iuſſit proficiſci exilium quovis gentium, Ne ſcelere tuo Thebani vaſteſcant agri.* Cum Euripideis noſtris: οὐ μή ποτε, Σοῦ τήνδε γῆν οἰκοῦντος, εὖ πράξειν πόλιν· Ἀλλ' ἐκκομίζου. Tragici Latini verba compararunt *Fulv. Urſinus* in *Virgil.* cum Gr. Coll. p. 295. *Ioſ. Scaliger* Conj. in *Varron.* p. 131, 132. & *Ioſ. Mercerus* in *Nonium Marcell.* p. 140.

Vs. 1587 Οὐδ' ἐχθρὸς ὢν σοι,] *Kingius* e Codd. recte recepit σοι pro σός· illud exhibent Leid. A, & Cantabrig. atque ita legit *Deſ. Heraldus* Animadv. in *Salmas.* Obſerv. in I. A. & R. p. 597. erudite, quae ſequuntur, illuminans: διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας Τοὺς σοὺς δεδοικὼς μή τι γῆ πάθῃ κακόν.

Vs. 1589, 90. Ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον, Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·] Quod Leidenſis exhibet B, ἄλλων, ne ſede quidem mutata verſui congruit. Sed illud ipſum, εἴ τις ἄλλος, venuſtum quidem, prioribus tamen ſubiectum vereor ut ſatis ſit accommodatum. Ὦ μοῖρ' —— ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον, Καὶ τλήμον', εἴ τις ἄλλος· *quam me genuiſti miſerum, Et infelicem; ſi quis alius!* Loca quaedam excitata, in quibus illud εἴ τις ἄλλος, vel ſimile quid inveniatur, manifeſtabunt, non abſurdam eſſe coniecturam, qua ſuſpicor ἄθλιον Καὶ τλήμονα non in eadem olim fuiſſe ſententia coniuncta; ſed

Nam civitati fata Tiresias canit
Infesta, dum tu limitem nostrum tenes.
Quare excundum est. nec tibi insulto, tui
Nec teneor odio: sed tuas furias timens
Imponere aveo publicis finem malis.
OED. O Parca, quam sum natus infelix ego,
Miserque siquis uspiam mortalium,
Quem

ὡς οὐδεὶς ἄλλος τῶν ἀνθρώπων ἐγένετο.

δν,

sed Καὶ sciolo deberi, qui, litera versus prima deperdita, sic locum vacuum impleverit. Arbitror equidem, *Euripiden* scripsisse:

Ὦ μοῖρ', ἀπ' ἀρχῆς ὥς μ' ἔφυσας ἄθλιον·
Ὦ τλῆμον, εἴ τις ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ·

o me, si quis alius mortalium, infortunatum. ὡς οὐδεὶς ἄλλος· isthaec enim εἴ τις ἄλλος, εἴπερ τις, & ὡς ἄλλος οὐδεὶς permutantur in istiusmodi loquendi formulis. *Aeschyl.* Agam. v. 943. Εἴπερ τις, εἰδώς· *Sophocl.* Oed. Tyr. v. 1128, Εἴπερ τις ἄλλος, πιστός· —— Oed. in Col. v. 1660. *non* Ἀλγεινὸς ἐξεπέμπετ', ἀλλ', εἴ τις βροτῶν, Θαυμαστός· *Callim.* h. in Del. v. 164, νῆσος — λιπαρή τε καὶ εὔβοτος, εἰ νύ τις ἄλλη. *Longinus* π. ϒ. XV, 6. ἐν τούτοις, ὡς οὐκ οἶδ' εἴ τις ἕτερος, ἐπιτυχέστατος· vid. *Iac. Tollius. Phylarchus* apud *Athen.* XII, p. 536. E. Πτολεμαῖον φησὶ τὸν δεύτερον Αἰγύπτου βασιλεύσαντα — παιδείας, εἴπερ καὶ ἄλλον, καὶ αὐτὸν ἐπιμεληθέντα. Recte *Schol. Soph.* in l. c. εἴ τις βροτῶν] ὡς οὐδεὶς ἄλλος· quod posterius, apud recentiores usitatius, legitur in *Aristoph.* Pluto v. 902. *Theocritus* Eid. XI, v. 38. Συρίσδεν δ' ὡς οὔτις ἐπίσταμαι ὧδε Κυκλώπων. Locum, ut opinor, non suum occupat οὔτις in *Euripidis* Androm. v. 6,

Νῦν δ' οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη γυνὴ
Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε.

mihi quidem *Euripidis* esse videtur δυστυχεστάτη γυνή. sed hic subit admirari Principum in Literis virorum iudicia. *Scaligero* δυστυχεστέρα corrigenti *Barnesium* obloqui, hoc sane novum non est; at illud miror, homines Graece doctissimos tanquam Euripidea probasse, οὔτις ἄλλη δυστυχεστάτη —— Ἐμοῦ. *Ier. Hoelzlinus* ad *Apollon. Rhod.* III, 91. *Iacob. Duportus* Praelect. in *Theoph.* p. 387. & *Io. Davisius* ad *Max Tyr.* Diss. XXIII, §. I. haec attulerunt, ut ostenderent

in

Ὃν, καὶ πρὶν εἰς Φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν,
Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ᾽ ἐθέσπισεν
Φονέα γενέσθαι πατρός· ὦ τάλας ἐγώ.
Ἐπεὶ δ᾽ ἐγενόμην αὖθις ὁ σπείρας πατὴρ
Κτεί-

ὅν, ἐμὲ δηλονότι, καὶ πρὸ τοῦ ἐλθεῖν εἰς Φῶς ἐκ τῆς γονῆς τῆς μητρὸς, ἤτοι ἐκ τῆς γεννήσεως τῆς μητρὸς, ἐθέσπισεν ὁ Ἀπόλλων τῷ Λαΐῳ, ἄγονον, ἤτοι μὴ γεννηθῆναι ὀφείλοντα, γενέσθαι Φονέα τοῦ πατρός.
Φεῦ,

in his superlativum pro comparativo poni; quod apud *Hom.* & in nonnullis usui venire loquutionibus non nego. Virum etiam Primarium nuper hunc in finem isthaec *Euripidis* excitasse memini. Moleste non feret, si morem hunc *Euripidis* fuisse, atque haec in ista formula loquendi in universum tolerari posse, negavero. Primum, genuinum utique quod legitur in Scholiis, quodque firmat Cod. Flor.

Νῦν δ᾽, εἴπερ ἄλλη, δυστυχεστάτη γυνή· *Aristoph.* Pluto v. 655, *prius* ἀθλιώτατον, Νῦν δ᾽, εἴ τιν᾽ ἄλλον, μακάριον, κεὐδαίμονα. *Sophocles* Trachin. v. 8, νυμφείων ὄκνον Ἄλγιστον ἔσχον, εἴπερ Αἰτωλὶς γυνή. —— Sequentem versum peperisse suspicor praecedentis diversam lectionem: cum enim scriptum esset: Νῦν δ᾽ ἥτις ἄλλη δυστυχεστέρα γυνὴ, facile quis supplementum adiecit interpolator: Ἐμοῦ πέφυκεν, ἢ γενήσεταί ποτε. ieiunum tamen illud, neque Euripideum, si illuc abiiciatur, nihil ad implendam sententiam desiderabis, veteri restituta scriptura: *illa ego quondam invidendum in modum felix Andromache, Nunc vero, si quae alia, mulier infortunatissima*, Ἥκε, *quippe quae maritum Hectora viderim ab Achille raptatum* &c. Sic nostro loco Phoen. Ὦ τλῆμον, εἴπερ ἄλλος ἀνθρώπων ἔφυ· Ὃν, καὶ πρὶν εἰς φῶς κ. τ. λ.

Vs. 1591, 92 Ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ᾽ ἐθέσπισε Φονέα γενέσθαι πατρός·] Ridendo manifestat *Aristophanes*, quomodo ceperit Ἄγονον, in qua voce disputant eo Grammatici, ne posset in *Euripiden* retorqueri τὶ, Δὶς παιδὸς ἡμῖν εἴπερ· Hoc quum aliquoties *Aeschylo* noster obiecisset in Comici Ranis, prologum quemdam recitare iussus, Antigones suae depromit initium: Ἦν Οἰδίπους τὸ πρῶτον εὐτυχὴς (Ms. εὐδαίμων) ἀνήρ. *Aeschylus* ad haec, ore Comici v. 1214,

Μὰ

Quem nondum in oras lucis è matre editum
Sceleris peregit parricidalis reum
Cortina Phœbi, Laïo fata indicans.
Vix edito molitur exitium pater,

Ho-

Φεῦ, ἄθλιος εἰμὶ ἐγώ. ἐπεὶ δὲ ἐγενόμην, ἤτοι εἰς φῶς ἦλθον, πάλιν ὁ σπείρας πατὴρ

ἔ-

Μὰ τὸν Δί', οὐ δῆτ'· ἀλλὰ κακοδαίμων φύσει,
Ὅν τινά γε, πρὶν φῦναι, μὲν Ἀπόλλων ἔφη
Ἀποκτενεῖν τὸν πατέρα, πρὶν καὶ γεγονέναι.

Sic versus 1215 scribendus est e Cod. Vatic. vocula ἦ, quam addiderat Grammaticus, insuper ejecta. Quo spectarent ista: πρὶν φῦναι, & πρὶν καὶ γεγονέναι. latuit interpretes; nunc obscurum erit nemini, qui quidem Comici cognoverit in Euripideis traducendis intemperantiam. Frustra scilicet iunxerat *Euripides*: Ὃν, καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, Ἄγονον· *Quippe quem, etiam antequam exciderem matre, Nondum natum* &c. Subdam *Battierio* notata:" *Scholiastes interpretatur* ἄγονον *per* μὴ γεννηθῆναι ὀφείλοντα, *vel* μὴ πρότερον τεχθῆναι. *Sed meo judicio male.* ἄγονος *hic est nondum natus: ut etiam Homer. Il.* Γ, 40. Αἴθ' ὄφελες τ' ἄγονός τ' ἔμεναι —— *Itaque* ἄγονον *apud Euripidem positum tanquam* ἄγονον ὄντα, *nondum natum.* Quae sequuntur publicata nollem. Dubium non est quin recte ceperit Ἄγονον, quippe quam vocem sic sit interpretatus *Aristophanes*. —— Melius multo scripsisset *Euripides*, mea quidem opinione:

Ἄγονόν γ' Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισεν

ultimam literam e Cod. Leid. adieci, quae potuerat etiam omitti. Sensus tum esset: *Quem, antequam essem natus; Liberos non habenti Laïo, patrem interfecturum me vaticinatus sit Apollo. Hesychius*: Ἄγονος, ἄτεκνος. *Apollon. Rhod.* 1, v. 684. Κουρότεραι δ' ἄγονοι στυγερὸν ποτὶ γῆρας ἵκησθε. Apud *Eustathium* legitur παίδων ἄγονος, ad Od. Λ, p. 436, 6. Sicuti Xythus in *Eurip.* Ione v. 64, Χρόνια —— σπείρας λέχη Ἄτεκνός ἐστι, καὶ Κρέουσ' ambo Delphos venerant Ἔρωτι παίδων. pariter Laius, quoniam ἄπαις Ἦν Χρόνια λέκτρ' ἔχων ἐν δώμασιν Ἐλθὼν ἐρωτᾷ Φοῖβον· quae leguntur in Phoenissl. v. 13.

Κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι·
Χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμοῦ· πέμπει δέ με,
Μαςὸν ποθοῦντα, θηρσὶν, ἄθλιον, βοράν·
Οὗ σωζόμεσθα. Ταρτάρου γὰρ ὤφελεν
Ἐλθεῖν Κιθαιρὼν εἰς ἄβυσσα χάσματα,
Ὅς μ' οὐ διώλεσ'· ἀλλὰ δουλεῦσαι τέ μοι
Δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.
Κτανὼν δ' ἐμαυτοῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγὼ,

Εἰς

ἔκτεινέ με, ἤτοι κτεῖναί με ἔκρινεν, νομίσας γεγονέναι πολέμιον. ἀπέκειτο δὲ θανεῖν αὐτὸν ἐξ ἐμῦ. πέμπει δέ με, ἀντὶ τῦ ἐξέπεμψεν ἐμὲ, ποθῦντα μαςὸν, ἤτοι ὑπομάζιον ὄντα, βορὰν ἀθλίαν, γενησόμενον δηλονότι, θηρσὶν, ἀντὶ τῦ θηρῶν· οὗ, καὶ ὅπȣ, σωζόμεθα, ἀντὶ τῦ ἐσώθημεν.

Vs. 1595 Κτείνει με, νομίσας πολέμιον πεφυκέναι.] Ad *Grotium* usque vulgarant πολέμιον δυσδαίμονα· quomodo *Barneſius* etiam dedit, Codicis tamen memorans lectionem πεφυκέναι, quam *Pierſius* & *Kingius* repraeſentarunt, *Grotium*, & Codicem quisque ſuum ſequutus: πεφυκέναι praeterea Codd. exhibent Leidenſes & Flor. Alterum illud unico forſan *Aldi* nitebatur, cuius ſcriptor paulo ante, quam haec excidebant, legerat verſum 1602, Κτανὼν δ' ἐμαυτῦ πατέρ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ.

Vs. 1596 Χρῆν γὰρ θανεῖν νιν ἐξ ἐμῦ.] In A Leid. legebatur in contextu: πέπρωτο, χρῆν γ. θ. & verbo χρῆν inſcriptum erat, ut interpretamentum, εἵμαρτο, hic poni quoque debuerat πέπρωτο. augmentum in πέπρωτο iuvenes omiſſum obſervent more ſatis uſitato: videant Celeberr. *T. H.* in Miſcell. Obſerv. V. v, p. 291. & in *Machonis* verſu Νενεμεθέτητο reponant apud *Athen.* XIII, p. 578. E.

Vs. 1597 —— θηρσὶν, ἄθλιον, βοράν.] A vicinis vocem ἄθλιον ſeparavi, ne quis Codicum cenſeret lectionem vulgatae praeferendam, exhibentium θηρσὶν ἀθλίαν βοράν. ſic legitur in binis Leid. & Cantabr. ſi vel iungi deberent, ne ſic quidem ἄθλιον eſſet ſollicitandum; ſed iungi voluit *Euripides*: πέμπει δέ

με,

Hostemque credit, & mea prævortere
Vult morte mortem. Lacte materno puer
Depulsus ergo, pabulum mittor feris:
Tamen reservor. mersus hiscenti solo
VtinamCithæron cadat in infernam specum,
Quod me educavit. Inde famularem mihi
Exigere vitam rege sub Polybo datur.
At mox paterno sanguine aspersas manus
Tu-

θημεν. ὤφελε γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔπρεπεν, ἐλθεῖν ὁ Κιθαιρὼν, εἰς τὰ χάσματα, καὶ εἰς τὰ σχίσματα, τοῦ Ταρτάρου, τὰ ἄβυσσα, καὶ τὰ βαθύτατα, ὃς οὐκ ἀπώλεσεν ἐμὲ, ἀλλὰ ἔδωκεν ἐμοὶ ὁ δαίμων δουλεῦσαί τε ἀμφὶ δεσπότην τὸν Πόλυβον. κτανὼν δὲ ὁ δυστυχὴς τὸν ἐμαυτοῦ πατέρα,

ἤλ-

με, τὸν ἄθλιον, μαστὸν ποθοῦντα, θηρσὶν βοράν. sic recte cepit Scholiasta.

Vs. 1600, 1 —— ἀλλὰ δουλεῦσαι τέ μοι Δαίμων ἔδωκε Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην.] Non dubiam mendae suspicionem praebet incommodum illud hoc loco τε. quam magis etiam adfirmat Codicum, quorum nobis lectiones innotuerunt, a vulgatis diversitas: ex Florentino tamen nihil hic enotarat *Is. Vossius*. in A Leidensi legebatur: ἀλλὰ δουλεῦσαι τέ μοι δαίμων Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. ubi δαίμων videri potest primitus, tanquam interpretatio Grammatici, positum sub finem versus 1600. Quinimo vocabulum Δαίμων prorsus omittitur in Cod Cantabrig. haec tantum praeferente: Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. vocabuli δαίμων defectum sic supplet Leid. B, Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. Scripserat forsan *Euripid.* de Cithaerone: Ὅς μ' οὐ διώλεσ', ἀλλὰ δουλεύσοντά τοι Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν ἀμφὶ δεσπότην. aeque congruit ἐξέδωκεν Cithaeroni; quam *Sophocleum*: Τί μ' ἐδέχου; τί μ' οὐ λαβὼν ἔκτεινας εὐθύς; Ad Polybum e Cithaerone deportatus infans videbatur ibi servitutem serviturus; res aliter quidem cecidit; nihilominus de Cithaerone dici poterat: ἀλλὰ δουλεύσοντά τοι Πρὸς Πόλυβον ἐξέδωκεν. frequenter τοι iungi solet τῷ ἀλλὰ, atque in fine senarii collocari.

Εἰς μητρὸς ἦλθον τῆς ταλαιπώρου λέχος,
Παῖδάς τ' ἀδελφοὺς ἔτεκον, οὓς ἀπώλεσα,
Ἀρὰς παραλαβὼν Λαΐου, καὶ παισὶ δούς.
Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀσύνετος πέφυκ' ἐγὼ,
Ὥς' εἰς ἔμ' ὄμματ', εἰς τ' ἐμῶν παίδων βίον
Ἄνευ θεῶν του ταῦτ' ἐμηχανησάμην.
Εἶεν· τί δράσω δῆθ' ὁ δυσδαίμων ἐγώ;
Τίς ἡγεμών μοι ποδὸς ὁμαρτήσει τυφλοῦ;
Ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσα γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι.
Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; ἀλλ' οὐκ ἔςι μοι.
Ἀλλ' ἔτι νεάζων αὐτὸς εὕροιμ' ἂν βίον;
Πόθεν; τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀποκτείνεις, Κρέον;
Ἀποκτενεῖς γὰρ, εἴ με γῆς ἔξω βαλεῖς.

Οὐ

ἦλθον εἰς συνάφειαν τῆς ταλαιπώρου μητρὸς, ἔτεκόν τε παῖδας ἀδελφοὺς, οὓς ἀπώλεσα, λαβὼν ἀρὰς παρὰ τοῦ Λαΐου καὶ δοὺς τοῖς παισίν· οὐ γὰρ τοσοῦτον ὑπάρχω ἀσύνετος, καὶ ἀνόητος, ὥςε ἄνευ του, καὶ τινὸς, τῶν θεῶν ἐμηχανησάμην ταῦτα εἰς τὰ ἐμὰ ὄμματα, καὶ εἰς τὸν βίον καὶ τὴν ζωὴν τῶν ἐμῶν παίδων. εἶεν, καὶ ἔςω, ταῦτα. τί δῆτα δράσω ὁ δυςυχὴς ἐγώ; τίς ἀκολουθήσει μοι ὁδηγὸς ποδὸς τυφλοῦ; ἡ θανοῦσα ἥδε, ἤγουν

Vs. 1608 Ἄνευ θεῶν του] Ab *Aemilio Porto* reiectum e του non debuerat accentum restituere Grotius. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 42, εἴ τί του θεῶν φήμην ἀκούσας· v. 404, ἐκ θεῶν του. Illud του, τῳ, *Sophocli* longe frequentissimum & Atticis, multo rarius invenietur in *Euripideis*, apud *Aeschylum* rarissime, nunquam occurrit apud *Homerum*.

Vs. 1611 Ἥδ' ἡ θανοῦσα; ζῶσα γ' ἂν σάφ' οἶδ' ὅτι.] In utroque Leidensi scribitur γ' ἂν, quod, quum e Parisinis *Grotius*; e Cantabrig. dederit *Piersius*; in aliis forte *Kingius* invenerit; olim vulgatum γὰρ, quod, absque his fuisset, non sollicitassem, revocare tamen nolui; cum ἂν hic satis com-

Tuli, pudendum, matris in miseræ toros,
Frater meæ ipse prolis, heu quam perdidi,
Patri exsecratus, exsecrator liberûm.
Non pectus istud ratio sic omnis fugit,
Vt ni deorum cogerent iræ, meis
Infensus oculis & meæ stirpi forem.
Sed ista mitto. nunc quid incipiam miser?
Quis hanc euntis dexterâ noctem reget;
Hæc quæ peremta est? viva fecisset, scio.
Par filiorum? sed iacet sæva nece.
Tum nempe restat, qui paret victum, vigor:
At unde quæso? Me quid occidis Creon?
Nam, patriâ si pellis, & vitam negas.
Sed

γȣν ἡ Ἰοκάςη; ζῶσα γὰρ ἂν οἶδα σαφῶς, ὅτι ἐγένετο ἡγεμὼν δηλονότι. ἀλλ' ἡ τῶν καλῶν παίδων δυάς; ἀλλ ȣ̓κ ἔςι μοι. ἀλλ' ἔτι νεάζων, ἤτοι νέος ὢν, εὕροιμι αὐτὸς πόρον ζωῆς; πόθεν, ἀντὶ τȣ̃ ȣ̓δαμῶς· τί ἀποκτείνεις ἐμὲ, ὦ Κρέον, οὕτως ἄρδην καὶ παντελῶς; ἀποκτενεῖς γὰρ, εἰ ἐκβαλεῖς ἐμὲ ἔξω τῆς γῆς.

ȣ̓

commodum videretur: *ζῶσα γ' ἐχειραγώγει σ' ἄν. si quidem viveret, me manu ducens comitaretur.* Eleganter Vs. 1612, 13, dubitantis interrogationibus inservit Ἀλλ'· Ἀλλ' εὔτεκνος ξυνωρίς; *Utrum par filiorum? sed illuc abierunt: an ipsemet iuvenis instar mihi victum possem comparare? nihil minus.* hunc usum vocis ἀλλὰ, post *Budaeum*, Georg. *Raphelius* illuminavit Annotat. T. 1, p. 256, 257. —— Illud Πόθεν; v. 1614 interpretabar, *Nihil minus*, Scholiasten sequutus, qui reddidit per οὐδαμῶς, & Celeberr. *Hemsterhusium*, qui præter ceteros accurate Πόθεν illud Atticorum explanans nostrum quoque locum attigit in *Luciani* Timon. p. 115, 38. conf. *Io. Uptonus* Ind. *Arriani Epict*. v. Πόθεν.

Vs.

Οὐ μήν γ', ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ,
Κακὸς φανοῦμαι· τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς
Οὐκ ἂν προδοίην, οὐδέ περ πράσσων κακῶς.
ΚΡΕ. Σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά·
Ἐγὼ δὲ ναίειν σ' οὐκ ἐάσαιμ' ἂν χθόνα.
Νεκρῶν δὲ τῶνδε, τὸν μὲν εἰς δόμους χρεὼν
Ἤδη κομίζειν, τόνδε δ', ὃς πέρσων πόλιν
Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε, Πολυνείκους νέκυν,
Ἐκ-

οὐ μὴν ἑλίξας τὰς χεῖρας περὶ τὸ σὸν γόνυ φανοῦμαι δειλός. τὴν γὰρ ποτὲ οὖσαν ἐμοὶ γενναιότητα, οὐκ ἂν καταλίποιμι, καίπερ πράσσων δυστυχῶς. σοί τε εὖ καὶ καλῶς λέλεκται μὴ θέλειν τὰ ἐμὰ γόνατα, ἤτοι μὴ χρῄζειν ἅπτεσθαι τῶν ἐμῶν γονάτων. ἐγὼ δὲ οὐκ ἂν ἐάσαιμί σε οἰκεῖν τὴν

Vs. 1616 Οὐ μήν γ', ἑλίξας ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ, Κακὸς φανοῦμαι.] Unius duntaxat literæ γ' immutavi ſedem. Qui quidem aures habebit in his exercitatas, iſta ſede voculam ab *Euripide* fuiſſe collocandam fatebitur, non qua legebatur in Edd. Οὐ μὴν ἑλίξας γ' ἀμφὶ σὸν χεῖρας γόνυ. nec ibi ponebatur in Cod Leid. A, neque tamen etiam in altero loco, quo liquidae ſubiectum γ' emollit aſperitatem ſequentis ἑλίξας· exemplis parco, quia doctis nota ſunt, neque moverent aures iacentes. Γέ μὴν ſaepe iunguntur: *Aeſchylus* Agam. v. 1387. *Soph.* Elec. v. 979. *Eurip.* Or. v. 1088. Οὐ μήν γε, *Non tamen equidem.* Euripidea *Statius* expreſſit, in cuius Theb. XI ad Creontem Oedipus v. 688, *an exſpectas, ut pronus, ſupplice dextra, Sternar; & immitis domini veſtigia quaeram.* v. 692, *Linquere tecta iubes?* &c. Τὸ γὰρ ἐμόν ποτ' εὐγενὲς Οὐκ ἂν προδοίην. *Euripidis* ad Hermionem Andromache v. 190, Ὅμως δ' ἐμαυτὴν οὐ προδοῦσ' ἁλώσομαι.

Vs. 1619 Σοί γ' εὖ λέλεκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά.] Quominus hic, pro Σοί τ' εὖ, ponerem, Σοί γ' εὖ, verſus me non impediit 334 Heraclid. ubi recte ſcriptum proſtat illud ipſum Σοί τ' εὖ λέλεκται, ſed continua ſequuntur, καὶ τὰ τῶν δ' αὐχῶ, γέρον, Τοιαῦτ' ἔσεσθαι. —— Κἀγὼ μὲν ἀστῶν σύλλογον ποιήσομαι. Noſtro verſu τε locum non invenit, niſi ſequenti ſcripſeris: Ἐγώ τε ναίειν σ' οὐκ

Sed non & ideo genibus advolvar tuis
Metu ſubactus. quamlibet ſævum tonet
Fortuna, neſcit alta nobilitas premi.
CRE. Laudo quod iſtis abſtines pedibus manum:
Sed te manere finibus noſtris veto.
Iamque è duobus alterum exanimem domus
Funeſta capiet: alterum, patriæ lares
Qui Marte ſævo petiit, inhumatum procul
Pro-

τὴν χθόνα. ἀπὸ τῶνδε δὲ τῶν νεκρῶν τὸν μὲν, ἤγουν τὸν Ἐτεοκλῆν, πρέπον κομίζειν ἤδη εἰς τοὺς δόμους. τόνδε δὲ, λέγω τὸν νέκυν τοῦ Πολυνείκους, ὃς ἦλθε σὺν ἄλλοις πορθήσαν τὴν πατρίδα,

ἐκ-

οὐκ ἰάσαιμ᾽ ἂν χθόνα. Potuerat quidem *Euripides* ſcripſiſſe, Σοί γ᾽ εὖ δέδοκται, γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά. quod nonnemini venerat in mentem; eſtque δέδοκται frequens admodum in talibus apud *Sophoclem* & *Euripiden*: Καλῶς δέδοκται, pro Καλῶς δὲ καὶ, reſtituendum arbitror *Diotogeni* apud *Stobaeum* Floril. p. 267, 40. ſed ſcripſit procul dubio λέλειπται· ut in Med. v. 354, 933. Hippol. v. 1021. & alibi. Perperam in Cod. legebatur Flor. γόνατα μὴ χράζειν ἐμά. Noſtra *Sopingius* admovit *Heſychianis*, Χρώζει, προσάπτει, ψηλαφᾷ. *Euripidis* Helenae v. 837, Ὡς οὐκ ἄχρωστα γόνατ᾽ ἐμῶν ἕξει χερῶν, praeter alia, *Barneſius*. Mos ille ſupplicum ſatis innoteſcit ex *Eurip*. Iphig. in Aul. v. 1216. Oreſte v. 382, 383, & Scholiis. —— Χροΐζειν in χρώζειν contractum eximie notat *corpus corpore tangere*: *Theocrit*. X, v. 18. Μάντις τοι τὰν νύκτα χροϊξεῖται καλαμαία. ſic e Scholiaſte legendum, per συγχρωτισθήσεται explicante: vid. *Euſtath*. Il. Π, p. 1090, 10. *Theocr*. II, v 140. χρὼς ἐπὶ χρωτὶ πεπαίνετο. *Eurip*. Heraclid. v. 915, Hercules in coelum receptus Ἥβας ἐρατὸν χροΐζει λέχος.

Vs. 1623 —— ὃς πέρσων πόλιν Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε,] *Kingius*, „ *Mihi non arridet*, inquit, *illud* σὺν ἄλλοις, Qui patriam eversurus venit cum aliis, „ *Frigida ſane & jejuna eſt ſententia*: *mallem*, σὺν ὅπλοις, „ *vel aliquid aliud ejusmodi*.

 Ni-

Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.
Κηρύξεται δὲ πᾶσι Καδμείοις τάδε,
Ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταςέφων ἁλῷ,
Ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.
[Ἐᾷν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.]

Σὺ ἐκβάλλετε, καὶ ῥίψατε, ἄταφον ἔξω τῶν ὅρων τῆσδε τῆς χθονός. κηρυχθήσεται δὲ πᾶσι τοῖς Καδμείοις τάδε· ὃς ἁλῷ, καὶ κρατηθῇ, ἢ καταςέφων, καὶ τιμῶν, τόνδε τὸν νεκρὸν, ἢ καλύπτων γῇ, ἤτοι θάπτων,

Nihil, opinor, aliud excogitari posset, si displicet adeo vulgatum ἄλλοις, quod mihi sic genuinum videtur, ut ὅπλοις tamen, si legeretur in Codd. accommodatissimum iudicarem: virum Doctissimum novi, cui venerit idem illud in mentem, quod *Kingio*; citabat is ad firmandam coniecturam Phoen. v. 514, Ἐλθόντα σὺν ὅπλοις τόνδε, καὶ πορθοῦντα γῆν, de Polynice dicta: potuerant etiam excitari versus Ionis 1292, Οὗτοι σὺν ὅπλοις ἦλθον εἰς τὴν σὴν χθόνα· Iphig. Aul. v. 754, Ἥξει —— Ἄγυρις Ἑλλάνων ςρατιᾶς —— σὺν ὅπλοις, Ἴλιον ἐς τὸ Τροίας Φοιβήϊον δάπεδον. Chorus in Antig. *Sophoclis* Polynicen venisse canit v. 116, Πολλῶν μεθ' ὅπλων Ξύν θ' ἱπποκόμοις κορύθεσσι. Sed is ipse *Sophoclis* locus hic recte legi monstrat σὺν ἄλλοις. Neque enim armatus duntaxat venerat Polynices, sed armatis, & sex Ducibus, (σὺν ἄλλοις,) in sui solius gratiam militantibus, comitatus; ut adeo, quidquid hi fecerint, a Creonte soli potuerit imputari Polynici, qui πέρσων πόλιν Πατρίδα σὺν ἄλλοις ἦλθε. Si quid superest dubitationis, forte tollet in Herc. Fur. versus 1163. loquitur Theseus, qui Herculi venerat Thebas auxilio: Ἥκω σὺν ἄλλοις —— Σῷ παιδὶ, πρέσβυ, σύμμαχον φέρων δόρυ. Eteocles ad Polynicen Phoen. v. 601, Κἆτα σὺν πολλοῖσιν ἦλθες πρὸς τὸν οὐδὲν ἐς μάχην; Haec tamen refelli facile poterunt, quamprimum fuerit ὅπλοις in Codd. vetustis repertum.

Vs. 1624 (τόνδε —— Πολυνείκους νέκυν) Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τῆσδ' ὅρων ἔξω χθονός.] Nesciebam equidem, qua niteretur auctoritate *Barnesio* recepta lectio: Ἐκβάλλετ' ἄταφον· quumque reliquarum Edd. scripturam, ἄθαπτον, firmarent Codd. Leidenses, Flor. Cantabrig. unicam in Ἐκβάλλετ' obterere literam cum *Heinsio* ma-

Proiicite, patrio nunc quoque extorrem ſolo.
Tum lex per omnem Labdaci populum ſonet:
Quisquis peremto corpori terram dabit
Florumve ſerta, morte ſupplicium luet.
Paſcat volucres nudus, illachrimabilis.

At

των, θάνατον ἀνταλλάξεται, ἤγουν ἀντὶ κόσμου καὶ τῆς ταφῆς λήψεται θάνατον. κηρύξεται δὲ (κατὰ κοινοῦ) ἐᾷν ἄκλαυστον, ἄταφον, βορὰν τοῖς ὀρνέοις.

σὺ

malui, quam Barneſianum illud ſequi, vel anapaeſtum in ſede ferre ſecunda ſenarii. Potuerat *Euripides* ſcripſiſſe: Βαλεῖν ἄθαπτον. ſed variavit ſtructuram, quia dederat *Aeſchylus* in eadem re Theb. v. 1022, τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν Ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν. Huc reſpicit *Libanius* Orat x, T II, p. 289. c. *Philoſtrat.* Icon. II, XXX. κεκηρυγμένον ἐπ' αὐτῷ, (de Polynice loquitur) μὴ θάπτειν αὐτὸν, μηδὲ ἐνοῦν τῇ γῇ, ἣν ἐδουλοῦτο. *quam ſibi ſubiicere conabatur.* Videntur ſane Tragici ſuo tempore receptum Athenis morem, in remotiſſimum illud tranſtuliſſe Thebani belli tempus, ut materiem ſibi fabulis exornandis aptam pararent. Quibus lex ſepulturam Athenis denegaverit, tum e *Kirchmanni* libello perdocto, tum aliunde notiſſimum eſt.

Vs. 1628 [Ἐὰν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν.] Eſt quidem verſus elegantiſſimus, Sophocleus quippe, ſed hoc in loco tamen ſpurius, Euripideis ſic interſertus, ut mirificum ſit ne hos quidem id ſuſpicatos, quibus *Sophoclis* locus & reliqua ſimilia fuerint in numerato non tantum, ſed ſimul oculis ſubiecta. Hi quidvis forte potius, quam verſus in Tragicis tot adulterinos reperiri, fatebuntur. Non ſanequam incognita Poëtarum inprimis veterum mihi ſunt furta, de quibus ex *Athenaeo*, *Clem. Alex.* *Euſebio*, & aliunde multa poſſent neque admodum protrita disputari. *Sophoclem* Euripidea quaedam tranſtuliſſe, ſupra paucis iam fuit monitum ad Vs. 1320. Poſſent & ex *Euripide* colligi, quae prior videretur protuliſſe *Sophocles*. Quinimo verſus integros eosdem in utriusque dramatis reperiſſe videnter veteres: duo tales *Gellius* adnotavit N. A. XIII, c. XVIII. quorum primum ubi ponit

Σὺ δ', ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν,

Κό-

σὺ δὲ, ὦ Ἀντιγόνη, ἐκλιποῦσα τοὺς θρήνους τῶν τριῶν νεκρῶν,

κό-

nit *Zenobius* Cent. v, Prov. 98. ex *Sophoclis* ait esse Aiace Locro; *Platonem tamen Euripidi* tribuisse: καὶ οὐδὲν θαυμαστὸν, addit, συμπίπτουσι γὰρ ἀλλήλοις οἱ ποιηταί· sed ista quidem esse non poterat fortuita συνέμπτωσις· vid. *Gataker*. A. M. I, c. I, p. 173. Nititur ea res unius *Platonis*, quem alii deinceps sequuti sunt, testimonio, hac in re mea quidem opinione ducis (fas sit ita dixisse) non fidelissimi. Plurimos excitat *Plato* nominatim *Euripidis* & *Aeschyli* versus; ne unicum quidem sub nomine *Sophoclis*; cui quacunque tandem de causa *Platonem* infensum fuisse hic non est demonstrandi locus; non fuit autem ab ingenio Philosophi, humana saepe passi, prorsus alienum, *Sophoclis* versum, ne hunc laudare cogeretur, *Euripidi* tribuere. — Verum quotquot etiam dentur versus *Sophoclis* & *Euripidis* simillimi, non efficient tamen, ut hunc Sophocleum concessurus sim in hac Phoenissarum sede positum ab *Euripide*. Edictum ille Creontis duobus versibus complectitur:

Ὃς ἂν νεκρὸν τόνδ' ἢ καταστέφων ἁλῷ,
Ἢ γῇ καλύπτων, θάνατον ἀνταλλάξεται.

Hunc mortuum quisquis corollis induet,
Terraque operiet, morte mulctator mala:

sic ista convertit *Io. Kirchmannus* de Fun. Rom. I, c. XI. Iam vide quam male his subtexatur versus iste,

Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς βοράν,

nullo nexu cum praecedentibus iunctus, nihilque continens, quod non ex edicto Regis iam cognoverant: quin paulo ante dixerat Creon: Ἐκβάλετ' ἄθαπτον τόνδ' ὅρων ἔξω χθονός. Polydorus in *Hecuba* quidem dicitur v. 30, Ἄκλαυστος, ἄταφος, *infletus atque inhumatus*, (*Virgil*. Aen. XI, 372) vel, ut *Ovid*. Trist. III, El. III, 15. *sine honore sepulcri*, *Indeploratus*; sed hic ad oram libri studiosus quispiam *Sophoclis* versus collocaverat ex Antigone 29, & 30.

Ἐᾶν δ' ἄκλαυστον, ἄταφον, οἰωνοῖς γλυκὺν
Θησαυρὸν, εἰσορῶσι πρὸς χάριν βορᾶς.

quae singula sic ad augendam invidiam prioribus subdita commemorat Antigone Sophoclea. De duobus autem istis unum versum conflare facile fuit interpolatori, voce γλυκὺν in ultimam versus sequentis βορὰν commutata. Miram praebet Cod. Flor. *Euripidis* lectionem, pro βορὰν, exhibens οὐρανόν· librarius istius aevi more legit νορὰν in virgula terminationem ὰν late-

At tu relinquens triplicis luctum necis
An-

tere suspicatus; supra scriptor eiusdem Codicis v. 1292, ἱμὰν mutavit in ἵμασον· v. 1492, ἔδαξ in ἔδαξεν· huic contrarium vitium multo frequentius est, quo male negligitur in Mss. compendifacta syllaba: vid. Celeber. *Io. Alberti* in *Hesych.* T. I, p. 53, 5. 1545, 2. & in *Alciphronis* L. III, Ep. II, corrigatur: ἔτις, δέον αἰσχύνεσθαι κορικῶς, ἀπέξεσας τὴν αἰδῶ· vulgatum δὲ sensum pervertit: in *Eustathio* ad *Hom.* Od. I, p. 342, 33. reliquerunt τὴν ἀσιλὴν νύκτα. poni debuerat τὴν ἀσίληνον. Apud *Philonem Iudaeum* compendio neglecto p. 832. A. vox ἴσην in εἰς transiit; corrigendum enim: ὅτι τῇ βασιλέως ἴσην σεμνότητα· —— *Sophoclis* ex Antigone locum dubitabam an intactum essem praetermissurus: sed ne quis, in eadem mecum incidens vestigia, negligentiam damnaret, mihi quidem εἰσορῶντι dudum displicuisse fatebor: corrigendum arbitror ἐνθορῶντι·

Θησαυρὸν, ἐνθοροῦσι πρὸς χάριν βορᾶς.

explicans ultima cum *D'Orvillio* in *Charit.* p. 554. Verbum ἐνθορεῖν Sophocleum est; praeterea proprium οἰωνοῖς, *avibus solivagis*. *Aelian.* de N. A. II, c. XLVI. Γὺψ νεκρῷ πολέμιος, ἐσθίει γοῦν ἐμπεσὼν ὡς ἐχθρόν. *Eustathius* in Il. Φ, p. 1301, 25. οἱ νικῶντες, inquit, ἐμπίπτειν λέγονται, ἤγουν βιαίως ἐπικεῖσθαι· καὶ ἔστι τότε τὸ ἐμπεσεῖν ὅμοιον τῷ ἐνθορεῖν. *Manetho*, V, v. 220. Οἰωνοῖσι βορὴν ἐκπεπταμένοις. *Quintus* III, v. 210. οἰωνοῖσιν ἀερσιπέτῃσιν ἐδωδήν. haec pauca de multis si non sufficiunt, ne plura quidem sic emendandum persuaderent.

Vs. 1629 Σὺ δ', ἐκλιποῦσα τριπτύχων θρήνους νεκρῶν,] Ex diversis Editionum & Codicum veram, ut puto, lectionem conflavi; θρήνους νεκρῶν ex Edd. repetens *Grotii*, *Piersiique*, tum e Codd. Leidanis, Flor. Cantabrig. vocem τριπτύχων ex Edd. reliquis, legebatur in his: τριπτύχων νεκρῶν γόους· *Grotius* dederat τριπτύχους θρήνους νεκρῶν· ita scilicet exhibebant Codd. Parisini, prout est in Cantabrig. Flor. Leid. A. Dubito num in altero Leid. B legatur τριπτύχων. hoc certe modo Codicum est ceterorum corrigenda scriptura: neque enim τριπτύχους θρήνους Graece dixeris, sed, Euripideo more, rectissime τριπτύχων θρήνους νεκρῶν· supra v. 1491 meminerat τρισσῶν νεκρῶν. *Tres*, τρίπτυχοι, *duo* dicuntur *Euripidi* δίπτυχοι· vid. Hecuba v. 1294. *Orestes* v. 1307, 1544. In Androm. v. 472 memorantur

Κόμιζε σαυτὴν, Ἀντιγόνη, δόμων ἔσω,
Καὶ παρθενεύου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν
Μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.
ΑΝΤ. Ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ', ἄθλιοι, κακοῖς;
Ὥς σε στενάζω τῶν τεθνηκότων πλέον.
Οὐ γάρ τὸ μέν σοι βαρὺ κακῶν, τὸ δ' οὐ βαρὺ,
Ἀλλ' εἰς ἅπαντα δυστυχὴς ἔφυς, πάτερ.
Ἀτάρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,

Τί

κόμιζε σεαυτὴν ἔσω τῶν δόμων, καὶ παρθενεύου, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ παρθενῶνι μένε, περιμένουσα τὴν ἐπερχομένην ἡμέραν, ἐν ᾗ μενεῖ σὲ τὸ λέκ-

δίπτυχοι τυραννίδες. δίπτυχοι νεανίαι Iphig. Taur. v. 242, 474. In deperditi dramatis apud *Plutarch.* T. II, p. 1028. F. fragmento menses definivit *Euripides* Φίλης τ' ἡμέρας διπτύχους, ἥρας τ' ἴσους. Frequentem vocis usum, neque immerito, reprehendens *Aristophanes* obscura requirentem *Lycophrona* non deterruit, quin aliquoties in eumdem sensum vocem adhiberet.

Vs. 1631, 32. τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν Μένουσ', ἐν ᾗ σε λέκτρον Αἵμονος μένει.] Sive *Canteri*, *Battierio* laudatam, coniecturam, seu Codices Paris. sequutus, τὴν ἐπιοῦσαν dederat *Grotius*, loco vulgatae τὴν εἰσιοῦσαν. idem recepit *Barnes.* e Cantabrig. his accedunt Leidenses. In eodem Cod. *Barnes.* ait scribi μενεῖ· quod alterius vice saepius viri Docti perperam reponere tentarunt etiam in sacris: vid. accuratissimus *D'Orvillius* Anim. in *Charit.* p. 675. Versus initio scribi quidem potuerat Ὑμνοῦσ'· at alterum ab *Euripide* positum. Virginem eximie decet τὸ, μένειν ἥσυχον εἴσω δόμων· *Dionysius* Siciliae Tyrannus τὴν παρθένον ἐκάλει μένανδρον, ὅτι μένει τὸν ἄνδρα. *Athen.* III, p. 98. D. eodem lusu, quo *Iupiter* Ἀγέσαρχος· *Pluto* dictus fuit Ἀγεσίλαος· *columna*, μενεκράτης· *paxillus*, ἴκτωρ· *Paris* in ara *Dosiadae*, Θεύκριτος· in fistula *Theocriti*, *Echo*, Καλλιόπα.

Vs. 1633 Ὦ πάτερ, ἐν οἵοις κείμεθ', ἄθλιοι, κακοῖς;] In contextum recepi *Barnesii* coniecturam, ἄθλιοι legentis pro ἀθλίοις· ut in Edd. non tantum, sed in Codd. etiam scriptum erat. οἷα dicitur, & οἷα κακὰ, non item

οἷα

Antigona, redde te puellarum choro,
Limenque ferva, festa dum veniat dies,
Qua noster Hæmon te suo societ toro.
ANT. Heu, quanta miseris genitor ærumna incubat!
Fleo interemtos, sed tuam gravius vicem.
Non te vocavit in sui partem dolor,
Sed quicquid aliis flebile est, in te ingruit.
Tu qui recentes admoves sceptris manus,
Quid

λέκτρον, καὶ ἡ συνάφεια, τοῦ Αἵμονος.

ἅ·

οἷα ἄθλια κακά· *Sophocles* Elec. v. 753. Οἷ' ἔργα δράσας οἷα λαγχάνει κακά. Trachin. v. 1011. οἵαν αὖθ' οἵαν —— χάριν. & alibi saepius. *Eurip.* Med. v. 1153. Οἷ' ἐξ ἐμοῦ πέπονθας, οἷά τ' εἰργάσω. v. 23. Οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ. vid. *Aristoph.* Plut. v. 775. Nostrum versum interpretari licet: *Qualia nos miseros mala circumdant:* ubi *Xenophon Ephes.* ἐν οἵοις, inquit, κακοῖς ἐγενόμεθα, p. 49, 17. similia quaedam adscripsit vir Doctus in Miscell. Nov. T. III, p. 22, 23.

Vs. 1637 Ἀτὰρ σ' ἐρωτῶ τὸν νεωστὶ κοίρανον,] Quum Patris Antigone tristissimam sortem deploraverat, de Polynicis cadavere tantum sollicita, eo se vertit ad Creontem, ut severissimum novelli Regis edictum adnitere-tur mitigare, primum verbis usa, quae subministrabat indignatio; postea precibus: Τί θρηνοποιεῖς, inquit, ἐπὶ πλαστήρῳ νεκρῷ. Versum intermedium, si tamen Euripideus est, rectius, ut arbitror, omisisset *Euripides*, hunc nempe: Τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ', ἀποστέλλων χθονός· quem versum velut non prolatum prorsus negligit in responso Creon: artificiosa quoque Creontis & Antigones disputatio versatur in uno tantum cardine, cadavere scilicet fraterno. Patris exilium nuspiam illa deprecatur; quin, ut maius malum Haemonis evitaret nuptias, non ingratum sibi fore significat v. 1673, Συμφεύξομαι τῷδ' ἀθλιωτάτῳ πατρί. Praeterea leve quidem illud, praebet tamen indicium vocula Ἀτὰρ, *at*, *sed*, hic & ali-

Τί τόνδ' ὑβρίζεις πατέρ' ἀποστέλλων χθονός;
Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ;
ΚΡΕ. Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε.
ΑΝΤ. Ἄφρονά γε· καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπίθου τάδε.
ΚΡΕ. Πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;

ANT.

ἄφρονά γε τὰ βουλεύματα, καὶ σὺ μωρὸς, ὃς ἐπείσθης τάδε εἰς πέρας

alibi saepius diversa disiungens, non de patre verba facturam Antigonen: sed primum illud, quod dicebam, hanc in rem sufficit: si duas Antigone quaestiones posuit, ad unam duntaxat respondet Creon: Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν, τάδε. Polynicis ille cadaver iusserat v. 783, Μήποτε ταφῆναι τῇδε Θηβαίᾳ χθονί· nihil de patris exilio: Creon astute religionem praetexebat, & Tiresiae monitum v. 1584. —— In versu his praefixo vim iuvenes animadvertant articuli, saepius, apud Tragicos praesertim, quum pronomini subiungitur, inservientis irrisioni quam exprimit indignatio: regia puella nostro loco: σὲ τὸν νεωρὶ κοίρανον. *Aeschylus* Prom. v. 943, Σὲ τὸν σοφιστὴν, τὸν πικρῶς ὑπέρπικρον, Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεοὺς, τοῖς ἐφημέροις Πορόντα τιμὰς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω. *Sophocles* Aj. v. 1245, Σέ τοι τὸν ἐκ τῆς αἰχμαλωτίδος λέγω. Elec. v. 1472, σέ, τὴν ἐν τῷ πάρος Χρόνῳ θρασεῖαν. Antig. v. 447, Σὲ δὴ, σὲ τὴν νεύουσαν ἐς πέδον κάρα. *Euripides* Med. v. 271, Σὲ, τὴν σκυθρωπὸν, καὶ πόσει θυμουμένην. mordaci sale pater ad Admetum in Alcesti v. 698. uxor, ait, ὦ καλὲ σοῦ προὔθανεν νεανίου. ad Helenam Electra in Oreste v. 86, Σὺ δ', ὦ μακαρία. sic vulgatum ἡ perite corrigit *Rich. Dawes* in Addendis ad Miscell. Crit. p. 352. *Sophoclis* simili loco restitutus articulus pristinum indet vigorem. In hac etiam arte *nihil difficilius, quam id, quod se dicturos fuisse omnes putant, postquam audierunt.*

Vs. 1641 —— ὃς ἐπίθου τάδε.] Quod e Cantabrig. Cod. *Barnesius* enotarat, ἐπίθου vulgatae formae ἐπείθου praetuli, *Rich. Bentleji* iudicium sequutus in *Aristophanis* Nubes v. 73, & 853.

V. 1642 Πῶς; τἀντεταλμέν' οὐ δίκαιον ἐκπονεῖν;] *Kingius*, *Pro ἐκπονεῖν*, inquit, *MSti legunt* ἐκτελεῖν. Sic saltem ceteras vellem nobis Codicum septem lectiones

Quid fata miseri patris exilio gravas?
Quid in peremtum iura constituis nova?
CRE. Eteoclis ista, non mea est sententia.
ANT. Haud recta: tu nec obsequens rectè facis.
CRE. Nonne exsequi mandata fas ipsum iubet?

ANT.

ρας ἀγαγεῖν. πῶς τὰ προστεταγμένα ὐ δίκαιον τελεῖν;

οὐκ

nes demonstrasset: ἐκπλεῖν exhibent etiam Flor. & Leid. B. *Grotius* e Codd. Parisinis ἐκπλεῖν in contextum invexit. Perparum refert, utrum praeferatur: ut *Herodot.* IV, c. IX, X, ποιῆσαι τὰ ἐντεταλμένα, sic & ζἐντεταλμέν' ἐκπλεῖν dubium non est quin rectissime dicatur: sed ἐκπονεῖν eo non videbatur loco movendum, quoniam illud frequentat *Euripides*, iis etiam in locutionibus, in quibus ἐκπλεῖν potuerat adhiberi, velut in Ione v. 1040, Ἡμεῖς δ' ἐφ' ᾧ τετάγμεθ' ἐκπονήσομεν. Oreste v. 122, Ἃ δ' εἰς ἀδελφὴν καιρὸς ἐκπονεῖν ἐμήν. Iphig. Aul. v. 209, Chiron Achillem ἐξεπόνασεν. *Theocritus* Ed. VII, v. 51. Τοῦθ', ὅτι πρᾶν ὤρεα τὸ μελύδριον ἐξεπόνασα· hinc forsan fluxerat illud in versum 85, ubi vulgatur ἔτος ὥριον ἐξετέλεσσας· Schol. γράφεται, inquit, καὶ ἐξεπόνασας. Idem Epigr. XX, 5. Χὤσους ἐξεπόνασεν ἐπ' ἄεθλους. Loca plura facile poterunt ab unoquovis colligi: satius fuerit fugitivum illud in *Euripidae* fragmentum revocasse. *Grotius* in Excerpt. p. 425. haec ponit: Εὖ λέγειν δ' ἔτ' ἀντιλέξῃ χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ, Κἂμπορεῖν, ἂν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν. totidem verba dedit in fragmentis *Euripidae Barnesius* p. 512, v. 324, 25. Summi viri notas saltem consuluisse debuerat p. 960, errorem partim corrigentis. Legitur apud *Clem. Alex.* Strom. IV, p. 620, 36. κἀκπονεῖν, Ἂν, in praecedenti versu scribitur ἔτ' ἄν τι λέξῃ. nihil erat in his paene mutandum: scripserat *Euripides*: Εὖ λέγειν δ', ὅταν τι λέξῃ, χρὴ δοκεῖν, κἂν μὴ λέγῃ, / Κἀκπονεῖν, ἃ 'ν τῷ ξυνόντι πρὸς χάριν μέλλῃ λέγειν. illud, ἃ 'ν pro ἃ ἂν vel ἅττα ἄν, Tragicis frequentatum, saepius est in *Euripideis*, nonnunquam & apud *Sophoclem*, restituendum. Huius autem trochaici sententiae non dissimile *Melissae* praeceptum in Epist. ad Cleareten p. 749, ἀρέσκειν τῷ αὐτᾶς ἀνδρὶ, ἐπιτελίας ποιεῦσαν τὰς ἐκείνω θελήσιας· αἱ γὰρ τῶ ἀνδρὸς θελήσι-

ΑΝΤ. Οὐκ, ἦν πονηρά τ᾽ ᾖ, κακῶς τ᾽ εἰρημένα.
ΚΡΕ. Τί δ᾽; οὐ δικαίως ὅδε κυσὶν δοθήσεται;
ΑΝΤ. Οὐκ ἔννομον γὰρ τὴν δίκην πράσσεσθέ νιν.
ΚΡΕ. Εἴπερ γε πόλεως ἐχθρὸς ἦν, οὐκ ἐχθρὸς ὤν.
ΑΝΤ. Οὐκοῦν ἔδωκε τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα.
ΚΡΕ. Καὶ τῷ τάφῳ νῦν τὴν δίκην παρασχέτω.
ΑΝΤ. Τί πλημμελήσας, τὸ μέρος εἰ μετῆλθε γῆς;
ΚΡΕ. Ἄταφος ὅδ᾽ ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται.
ΑΝΤ. Ἐγώ σφε θάψω, κᾂν ἀπεννέπῃ πόλις.

ΚΡΕ.

οὐκ ἔννομον τιμωρίαν ἀπαιτεῖτε αὐτὸν, ναὶ, φησὶν, ἔννομον, εἴπερ ἦν ἐχθρὸς τῆς πόλεως, οὐκ ἐχθρὸς ὤν, ἤτοι οὐκ ὀφείλων εἶναι ἐχθρός. οὐκ ἔδωκεν οὖν τῇ ἀποβάσει τὴν κόλασιν; δαίμονα δὲ φησὶ τὸν ἐξ εἱμαρ-

μέ-

σιας νόμοις ὀφείλει ἄταφος εἶμεν κοσμία γυναικὶ, πόθ᾽ ἐν χερσὶ βιῶνται αὐτόν· sic ista scribenda censeo.

Vs. 1643 Οὐκ, ἦν πονηρά τ᾽ ᾖ, κακῶς τ᾽ εἰρημένα.] Haud sane sperno Leidensium Codd. lectionem: Οὐκ, ἦν πονηρά γ᾽ ᾖ, *Non, si quidem mala sint*: saepius sequitur τε, quum sic praecesserat γε.

Vs. 1650 Ἄταφος ὅδ᾽ ἀνὴρ, ὡς μάθῃς, γενήσεται.] In optimo Codice legi scribit *Kingius*: Ἄταφος ἀνὴρ ὅδ᾽, atque ita quoque Leid. B. Hoc an illo modo voces collocarit *Euripides*, vix poterit constitui: pro lubitu primam in ἀνὴρ corripiunt vel producunt: in ista sede senarii reperietur frequentius, ἀνὴρ ὅδ᾽ at non raro tamen ὅδ᾽ ἀνήρ· *Soph.* Aj. v. 1285, Εἰ σοὶ γ᾽ ὅδ᾽ ἀνὴρ —— v. 1372, Ὅδ᾽ ἐχθρὸς ἀνὴρ, ἀλλὰ γενναῖός ποτ᾽ ἦν. alibi quoque ter quaterve. *Aeschylus* Eumen. v. 580, Καὶ μαρτυρήσων ἦλθον· (ἔστι γὰρ δόμων Ἱκέτης ὅδ᾽ ἀνὴρ, ---) Καὶ ξυνδικήσων αὐτός· intermedia signis separari potuerant.

Vs. 1651 Ἐγώ σφε θάψω, κᾂν ἀπεννέπῃ πόλις.] Similiter Antigonen respondisse ferunt *Aeschylus* & *Sophocles*; & in huius Antigone *fratrem Thebana peremptum Supposuit tumulo, Rege vetante, soror*, *Ovid.* Trist. III, El. III, 67. Humo supponentem non facit in Phoen. *Euripides* Antigonam, sed expugnatam atque a Creonte prohibitam: apud *Sophoclem* illud inscio Rege fecisse perhibetur.

Hoc

ANT. Non imperata iure nec ius exſequi.
CRE. Nonne ille meruit pabulum canibus dari?
ANT. Quin iſta pœna criminis, crimen novum eſt.
CRE. At ille patriæ bella ſcelerata intulit.
ANT. Quodcunque bello debuit, ſolvit nece.
CRE. Quin inſepultus inſuper pœnas ferat.
ANT. Partem paternæ ſortis an petere eſt ſcelus?
CRE. Manebit inſepultus: hoc tibi ſit ſatis.
ANT. Ego iuſta ſolvam, civitas quamvis vetet.

CRE.

μένης καὶ δαίμονες θάνατον. καὶ ἐν τῷ ἐνταφιασμῷ τὴν δίκην διδόντα. τί ἁμαρτήσας τὸ ἀνῆκον αὐτῷ μέρος εἰ ἐζήτησε; ἐγὼ αὐτὸν θάψω, κἂν ἀπαγορεύῃ ἡ πόλις.

σκυ-

Hoc cur adnotandum cenſuerim liquebit Scholion in Verſum 1686 conferenti cum *Grotii* Prolegomenis p. 31. *Aeſchyli* verba partim tranſſumſit *Euripides* e Theb. v. 1036, Ἐγώ σφε θάψω, κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ. Euripideo ſimillimus alius eſt *Sophoclis* in Aiace locus, facili menda liberandus: de cadavere cum diu certaſſent Aiacis Teucer & Menelaus, v. 1159, Με. Ἕν σοι φράσω, τόνδ᾽ ἐςὶν οὐχὶ θαπτέον. Τευ. Σὺ δ᾽ ἀντακούσῃ τοῦτον, ὡς τεθάψεται. Corrige, ſodes:

Σὺ δ᾽ ἀντάκου᾽ ἐν ἴσῳ γ᾽, ὡς τεθάψεται.

Triclinium equidem non neſcio, verſum prouti vulgatur, in Scholiis ad Elec. v. 1107, Αἴγισθον ἔνθ᾽ ᾤκηκε μαστεύω πάλαι· excitaſſe propter illud ipſum τοῦτον· cuius exempla ſtructurae proferre potuerat ex ipſo *Sophocle* triginta minimum aptiſſima: haec vero correctionem iſtam non labefactabunt. Menelai dictum, Ἕν σοι φράσω· poſcebat mea ſententia Teucri reſponſum: Σὺ δ᾽ ἀντάκου᾽ ἐν ἴσῳ γ᾽· ultimum hoc, Tragicis frequens, ſaepius in τοῦτον degeneraſſe certum eſt: ἀντάκουε & ἀντάκουσον adhibentur ab iiſdem; quantum memini, non item ἀντακούσομαι, vel ἀντακούσῃ· *Aeſchylus* Eumen. v. 198, ἀντάκουσον ἐν μέρει. *Sophocles* Oed. Tyr. v. 551, Ἴσ᾽ ἀντάκουσον. In *Euripidis* Hecuba legitur: τάδ᾽ ἀντάκουσόν μου· in huius Supplic. v. 568, 70. Κἀμοῦ νυν ἀντάκουσον, ὦ βέλτιστε, πόλιν, —— Θάψω νεκρούς, γῆς ἐξελὼν Ἀσωπίας. Heraclid. v. 1014,

ΚΡΕ. Σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.
ΑΝΤ. Ἀλλ' εὐκλεές τοι δύο φίλω κεῖσθαι πέλας.
ΚΡΕ. Λάζυσθε τήνδε, κεἰς δόμους κομίζετε.
ΑΝΤ. Οὐ δῆτ', ἐπεὶ τοῦδ' οὐ μεθήσομαι νεκροῦ.
ΚΡΕ. Ἔκριν' ὁ δαίμων, παρθέν', οὐχ ἃ σοὶ δοκεῖ.
ΑΝΤ. Κἀκεῖνο κέκριται, μὴ 'φυβρίζεσθαι νεκρούς.
ΚΡΕ. Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.
ΑΝΤ. Ναὶ πρὸς σὲ τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.
ΚΡΕ. Μάταια μοχθεῖς· οὐ γὰρ ἂν τύχοις τάδε.

ΑΝΤ.

σαυτὴν ἄρα συνθάψεις τῷδε τῷ νεκρῷ ἐγγύς. ἀλλ' ἔνδοξον δύο φίλους κεῖσθαι πλησίον. οὐδαμῶς κομίζετε, ἐπεὶ τοῦδε τοῦ νεκροῦ οὐ χωρισθήσομαι. ταῦτα ἔκρινεν ὁ δαίμων, τὸ μὴ ταφῆναι τὸν ἀδελφόν σου, οὐχ ἃ σοὶ δο-

Πρὸς ἄγ' εἶπας, ἀντήκουσας. Expertus est Menelaus *Sophoclis*, quod aiebat nescio quis in *Alexidis* loco apud *Athen* x, p. 421. B. ἂν δ' (ita scribendum puto) εἴπῃς ἅπαξ Εὐθὺς ἀντήκουσας ἤδη. Fore suspicor, qui coniecturam in *Sophoclis* locum sit refutaturus: parte forsan laboris levabitur, si mihi notum fuisse dixero, ἀκούσομαι Atticis usitatissimum esse; quin ἀντακούσεσθαι apud Atticistas in istiusmodi quoque dictis reperiri: horum in classem referendus est in Atticis scriptoribus versatissimus interpres *Jobi* XI, 2. ὁ τὰ πολλὰ λέγων καὶ ἀντακούσεται.

Vs. 1652 Σαυτὴν ἄρ' ἐγγὺς τῷδε συνθάψεις νεκρῷ.] Ex Cantabrig. Cod. *Barnesius* ἄρ in locum τοῦ ἂν substituit: venerat idem in mentem *Battierio*; quod exhibent Codd. Flor. & Leid. A. in hoc praeterea legitur συνθάψεις, neglecta pro more litera subscripta: Flor. praebet συνθάψαι. Menelaus in Ajace *Soph.* v. 1108, Καί σοι προφωνῶ τόνδε μὴ θάπτειν, ὅπως Μὴ, τόνδε θάπτων, αὐτὸς εἰς ταφὰς πέσῃς.

Vs. 1658 Ὡς οὔτις ἀμφὶ τῷδ' ὑγρὰν θήσει κόνιν.] A reliquis Edd. distat illa *Grotii*, legentis ἀμφὶ σῶμα· Codex Reg. Societ. *Kingio* memoratus, cui concinit, ut plerumque, Leid. B, monstrat, illud in Parisinis reperisse

CRE. Tibi sepulchrum proximè fratrem paras.
ANT. His morte iungi, quos ames, magnum est decus.
CRE. Abripite famuli hanc intima in penetralia.
ANT. Me vis ab illo corpore haud ullâ abstrahet.
CRE. Decrevit aliter, virgo, quam reris, Deus.
ANT. Decrevit idem mortuis parci Deus.
CRE. Ne quis peremti corpus hoc glebis tegat.
ANT. Rogo te per umbram matris Iocastæ Creon.
CRE. Frustra laboras: hoc inexorabile est.

ANT.

δοκεῖ. γίνωσκε, ὅτι οὐδεὶς τοῦτον θάψει. ἔασον ταφῆναι, ὦ Κρέον, τὸν Πολυνείκην, πρὸς τῆσδε τῆς Ἰοκάστης ἀντιβολῶ σε. ματαίως, ἀκαίρως, μοχθεῖς, αἰτοῦσα τάδε, οὐ γὰρ ἂν τύχοις.

κἂν

risse *Grotium*, cui tamen alterum praefero.

Vs. 1659 Ναί, πρός σε τῆσδε μητρὸς Ἰοκάστης, Κρέον.] Vulgatâ deterior est, soli *Piersio* commemorata, Cod. Cant. lectio, Καὶ πρός σε. *Eurip*. Iph. Aul. v. 1247, Ναί, πρὸς γενείου σ' ἀντόμεσθα δύο φίλω. Ναί in talibus obtestantis est: vid. *Casaubon*. in *Matth*. xv, 27. & *Dan. Heinsii* Lect. *Theocrit*. c. IX, p. 325. b. *Quinimo Creon, per ego te matrem Iocasten istam oro:* Ubi *Tibullus*, seu quis alius suavissimi carminis auctor, L. IV El. v, v. 8. *per te dulcissima furta, Perque tuos oculos, per geniumque rogo. Broukhusius, elegantiae*, inquit, *Romanae est, ubi praepositio a suo casu disjungitur inserto pronomine.* Quinimo tum morem etiam imitantur Poëtarum Graecorum, cuius meminerat Ill. *Ios. Scaliger*, dum in *Virgilii* Ciri reponebat v. 326, *Per Te sacra precor*, p. 72. & dudum ante *Turnebus* Adverf. XIX, c. XVII. *Sophocles* Philoct. v. 468, Πρός νύν σε πατρὸς πρός τε μητρός, ὦ τέκνον, —— Ἱκέτης ἱκνοῦμαι. Oed. in Col. v. 1329, Πρός νύν σε κρηνῶν, πρὸς θεῶν ὁμογνίων, Αἰτῶ πιθέσθαι. *Euripid*. Iphig. Taur. v. 1068, πρός σε δεξιᾶς, Σὲ καὶ σ' ἱκνοῦμαι. Med. v. 324, Μὴ πρός σε γονάτων, τῆς τε νεογάμου κόρης. recte deinceps interfertam, voculam σε hoc in loco ne-

ΑΝΤ. Σὺ δ' ἀλλὰ νεκρῷ λουτρὰ περιβαλεῖν μ' ἔα.
ΚΡΕ. Ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀπορῤήτων πόλει.
ΑΝΤ. Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.
ΚΡΕ. Οὐκ ἔσθ', ὅπως σὺ τόνδε τιμήσεις νέκυν.
ΑΝΤ. Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ ςόμα γε σὸν προσπτύξομαι.
ΚΡΕ. Οὐκ εἰς γάμους σοὺς συμφορὰν κτήσῃ γόοις.
ΑΝΤ. Ἦ γὰρ γαμοῦμαι ζῶσα παιδὶ σῷ ποτε;
ΚΡΕ.

κἂν θερμὰ ὕδατα ἄφες με περιβαλεῖν τῷ νεκρῷ. κἂν περὶ τὰ ἄγρια τραύματα, τὰ ἀπηνῆ καὶ ἐκπληκτήρια, ἔα με βαλεῖν τελαμῶνα, ἤγουν δεσμόν. οὐκ ἔςι τρόπος, ὅπως σὺ τόνδε νέκυν τιμήσεις. ὦ φίλτατε Πο-

neglexerat *Aldus*: eadem alibi quoque sic restituenda est.

Vs. 1661 Σὺ δ' ἀλλὰ] In obsecrantis formula scribi malim: Σύ γ' ἀλλὰ θερμὰ λουτρὰ περιβαλεῖν (*Ald.* περιβάλλειν) μ' ἔα. *Tu sine quaeso nihilominus*: ἀλλά γε hac vi frequentatur. Ut hic, legitur in Heraclid. v. 565, Σὺ δ' ἀλλὰ τοῦτο χαῖρε. — Respondet hoc loco Creon: Ἓν τοῦτ' ἂν εἴη τῶν ἀπορῥήτων πόλει. duo namque vetuerat edicto, τὸ νεκρὸν καταστέφειν, & γῇ καλύπτειν v. 1626, 27. corollis ornari non poterat cadaver, nisi prius esset ablutum: ad Antigonen Ismene: Ἦ γὰρ νοεῖς θάπτειν σφ' ἀπόῤῥητον πόλει; *Soph.* Antig. v. 44.

Vs. 1663 Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν.] His utitur non male *Gisb. Cuperus* Observ. II, c. IX, p. 216. In Troasin *Eurip.* v. 1233, Τελαμῶσιν ἕλκη τὰ μὲν ἐγώ σ' ἰάσομαι. conf. *H. Stephanus* Ind. Thes. v. Τελαμών. Hinc diversus Orientalium inprimis mos cadavera fasciis involventium: de Aegyptiis *Herodot.* II, c. 86. τελαμῶσι συνειλεῖν dixit *Sextus Empir*, Π. Υ. III, p. 185, 3. Τελαμωνίζειν *Eustath.* in Il. Ξ, p. 990, 33. explicans τὸ εἰλίσσειν τελαμῶνι· quod ibi dicitur prodiisse Philippi parasitus Clisophus τελαμωνισθεὶς τὸν αὐτὸν ὀφθαλμὸν, quem Philippus amiserat, ex *Athenaeo* VI, p. 248, F. transscriptum, ista *Satyro* tribuente in vita Philippi.

Vs. 1665 Ὦ φίλτατ', ἀλλὰ στόμα γε σὸν προσπτύξομαι.] Utitur *Barthius* ad *Statii* Theb. XII, 219. Ablata litera forte quis le-

ANT. Permitte saltem corpus ut lympha lavem.
CRE. His, quæ per urbem vetita, & hoc addi volo.
ANT. Vel obligare vulnera hæc saltem sine.
CRE. Ego, qualecunque fuerit officium, veto.
ANT. Libabo tamen hoc osculum, frater, tibi.
CRE. Miscere tristem nuptiis luctum cave.
ANT. Egóne ut iugata filio aspiciar tuo?

CRE.

Πολύνεικες ἀλλὰ προσπτύξομαι κἂν τὸ στόμα σου, ἐπεὶ οὐ συγχωροῦμαι θάψαι σε. οὐχὶ κτήσῃ τοῖς γόοις συμφορὰς εἰς γάμους σούς.

εἶ-

legi malit: ἀλλά γε σῶμα σὸν προσπτύξομαι· *nihilominus corpus tuum dilectum amplectar:* ego vero vulgatam non reiecerim, στόμα σὸν προσπτύξομαι· *collum applicans os tuum osculabor. Eurip.* tamen Med. v. 1205, προσπίτνει νεκρῷ, -- καὶ περιπτύξας χέρας (Mſ. Flor. δέμας) κυνεῖ. in Supplic. v. 115, περιπτυχαῖσι χέρας ἐστεμμέναι *cadaveribus.* Ionis v. 519, Δὸς χερὸς φίλημά μοι σῆς, σώματός τ' ἀμφιπτυχάς· ubi vulgatur ἀμφὶ πτυχάς. Verbum προσπτύξασθαι cum quarto casu iungendum docuit Celeberr. *Hemsterhusius* in *Lucian.* p. 414.

Vs. 1666 Οὐκ εἰς γάμους σοὺς συμφορὰν κτήσῃ γόοις.] *Grotius* vulgatam γόοι sic recte iam ante correxerat, quam γόοις in Cantabrig. reperisset *Barnesius:* ad hos accedunt Leidenses. *Kingium* non laudo, qui distingui voluerit: Οὐκ· εἰς γ. & Latine converti: *Minime facias: nuptias tuas luctibus infaustas & pollutas dabis.* Μὴ σύ γ' ita poterat converti, nequaquam οὐκ. Et quid tandem facturam, an cadaver osculaturam negaret Antigonen Creon? optime cepit *Scholiastes:* οὐχὶ κτήσῃ τοῖς γόοις συμφορὰν εἰς γάμους σούς. Illa γόοις efficere nitebatur, ut cadaver humo mandaretur Polynicis: hoc si effecisset, regium fuisset edictum ab Antigone violatum; quo violato, futuri quondam Regis Haemonis, cui sororem desponsaverat Eteocles, imminueretur auctoritas. Diversissimus esset sensus, si hunc in modum scripsisset *Euripides:* Σύ γ' εἰς γάμους σοὺς συμφορὰν κτήσῃ γόοις.

Vs.

ΚΡΕ. Πολλή γ' ἀνάγκη· ποῖ γὰρ ἐκφεύξῃ λέχος;
ΑΝΤ. Νὺξ ἆρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν.
ΚΡΕ. Εἶδες τὸ τόλμημ', οἷον ἐξωνείδισεν;
ΑΝΤ. Ἴστω σίδηρος, ὅρκιόν τέ μοι ξίφος.

ΚΡΕ. εἶδες οἵαν τολμηρὰν τὴν καύχησιν ἐκαυχήσατο;

Vs. 1668 Πολλή γ' ἀνάγκη.] Vulgabatur ante *Barnesium*: Πολλή σ' ἀνάγκη· ex uno Cod. Cant. restituit is alterum: accedunt ad Cod. Cantab. Msti Leid. & Flor. nam, quod in hoc Cod. legitur: πολλή τ' ἀνάγκη· illinc ortum. Praeterea formula Πολλή γ' ἀνάγκη sic scripta recurrit saepenumero: pronomen interfertum legere me non memini, praeterquam in Medea v. 1013. ubi quaerenti: Τί δὴ (rectius Τί δ' αὖ legitur in Dramate *Nazianz.* v. 730) κατηφεῖς ὄμμα, καὶ δακρυῤῥοεῖς; Medea respondet: Πολλή μ' ἀνάγκη. sed & ibi potius scripserim Πολλή γ' ἀνάγκη· pronti legitur in *Euripidis* Alc. v. 378. Hec. v. 395. *Sophoclis* Elec. v. 311. Oed. in Col. v. 285. *Alexidis* fragm. apud *Athen.* & in *Stob. Grot.* p. 475. idem ponendum in *Soph.* Trachin. v. 299. *Aristoph.* Thesmophor. v. 178. Ἅπασ' ἀνάγκη. Frequenter apud *Herodotum* legitur absque γε interserto πᾶσα ἀνάγκη L. II, c. 22. c. 36. c. 90. IV, c. 179. V, c. 52. VII, c. 31. *Gronovius* itaque recte id ipsum restituit L. I, c. 112. ubi γε praeferebant Editiones interiectum. Ἀνάγκη πολλὴ saepius adhibetur in Dialogis: vid. *Ier. Markland.* in *Max. Tyr.* p. 692.

Vs. 1669 Νὺξ ἆρ' ἐκείνη Δαναΐδων μ' ἕξει μίαν.] In Supplicibus, Iphigenia priore, quin & in Phoenissis meminit aliquoties *Euripides* Δαναϊδῶν. idem hic in omnibus erat Edd. perperam: reposui Δαναΐδων· Differunt utique *Danaïdes*, & *Danaïdae*, sive τέκνα Δαναῶν, uti vocantur Phoen. v. 1152, & alibi. *Danaïdum*, Δαναΐδων, non fit in *Euripideis* mentio, nisi Cyclopis v. 429, Βακχίου Ναΐων μέλαθρα, Δαναΐδων νυμφᾶν μέτα. ubi cum *Casaubono* legendum, Ναΐδων· vid. *Pratinae* Phliasii canticum *Athen.* XIV, p. 617. D. *Naiada Bacchus amat.* —— *Berglerum* laudat Amicissimus *Ti. Hemsterhusius*, qui eumdem in *Luciani* Timone correxerat errorem, T. I, p. 129. Ubi Tragici nostri versum interpretatur *Seneca* Herc. Fur. v. 500, *Deest una numero Danaïs; explebo nefas:* (quae pleraque *Grotius* transsumsit;) excitat Euripidea *Io. Frid. Gronovius*, nec sustulit tamen er-

CRE. Ita est necesse: nulla coniugii fuga est.
ANT. Deest una numero Danaïs: accedam gregi.
CRE. En quam superbit? quantus in verbis tumor?
ANT. Te testor, ensis, conscium mentis meæ.

CRE.

errores, quorum alter versum quoque vitiabat: idem vir Summus in *Senecae* Troasin v. 757 optime restituit: *Virtus Ulyssis Danaidis nota est satis.* Priorem sententiam Tragicus repetit Herc. in Oeta v. 948, *Vacat una Danais; has ego explebo vices.* *Philostratus* Epist. XLII, Δαναΐς σοι πατὴρ, χεὶρ ἐκείνη καὶ λῆμμα (*Olearii* corrigit errorem *L. Bos* Anim. p. 48) φονικόν· ἀλλὰ κἀκείνων τις τῶν ἀνδροφόνων παρθένων παιδίσκας φιλοῦντος ἐφείσατο. οὐχ ἱκετεύω σε, οὐ δακρύω· πλήρωσον τὸ δέρμα. Distat hoc *Propertii* IV El. XI, v. 27.

—— *si fallo, poena sororum*
Infelix humeros urgeat urna meos.

Vs. 1671 Ἴστω σίδηρος, ὅρκιόν τε μοι ξίφος·] Quod in Cod. Cantabrig. scriptum, ὅρκιον δέ μοι ξίφος praefero: sic legit *Scholiastes* in August. Cod, ἴστω σίδηρος,] γινωσκέτω τὸ ξίφος, ὅρκος γάρ μοι τὸ ξίφος αὐτό. In *Platonis* Phaedone p. 62. A. Cebes Thebanus ἴττω Ζεύς, ἔφη, τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπών. *Plato* Epist. VII, p. 345. A. ἴττω Ζεύς, φησὶν ὁ Θηβαῖος. quod, *Ficino* non intellectum, explicuit *Petrus Petitus* Miscell. Obs. III, c. XXXI. Quando nostro loco Thebana virgo, Ἴστω σίδηρος· Creon in *Soph.* Antig. v. 190, inquit, Ἴστω Ζεύς, qui Thebis regnarat Oedipus in huius Oed. in Col. v. 514, θεὸς ἴστω, morem expressisse Tragicos suspicor Thebis inprimis in vita quotidiana receptum: neque enim ita vulgo iurabant Attici: Alcmena similiter in *Moschi* vel alterius potius, Megara v. 75. Ἴστω γὰρ Κέρη χὴ δίκαιος Δημήτηρ. —— Verbum illud ἴστω discimus e *Platone* pronunciatum ore Thebano ἴττω· litera nempe σ, sequente τ, mutabatur in τ, a Boeotis non tantum, sed & Spartanis, horumque coloniis Tarentinis: Laconica sunt vel Boeotica quae prostant apud *Hesychium*: Ἔττακαι, ἑστήκασι· Ἔττα, ἔστα. Ἀμπίττας (id est ἀμφιστὰς, feliciter ab *Is. Vossio* restitutum) περιπεπτάμενος· Ἀφεστὼς, ἢ Ἐκστὰς παρὰ Ταραντίνοις. alibi *Hesychius*: Ἀττασία, ἀνάστηθι. Corrigendum: Ἄττασι, ἀνάστηθι· Λάκωνες. hoc enim e sequenti versu huc retrahendum: infra *Hesych.* Κάββασι, κατάβηθι· Λάκωνες. Poeticum erat Ἄνσταθι, hinc Ἄ-

ΚΡΕ. Τί δ᾽ ἐκπροθυμῇ τῶνδ᾽ ἀπηλλάχθαι γάμων;
ΑΝΤ. Συμφεύξομαι τῷδ᾽ ἀθλιωτάτῳ πατρί.
ΚΡΕ. Γενναιότης σοι, μωρία δ᾽ ἔνεστί τις.
ΑΝΤ. Καὶ ξυνθανοῦμαί γ᾽, ὡς μάθῃς περαιτέρω.
Schol. ad Hippolyt. v. 167. λίπε
ΚΡΕ. Ἴθ᾽, οὐ φονεύσεις παῖδ᾽ ἐμόν· λίπε χθόνα.
ΟΙΔ. Ὦ θύγατερ, αἰνῶ μέν σε τῆς προθυμίας.
ΑΝΤ. Ἀλλ᾽ εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;
ΟΙΔ. Μέν᾽ εὐτυχοῦσα, τἄμ᾽ ἐγὼ στέρξω κακά.
ΑΝΤ. Καὶ τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ;
ΟΙΔ. Πεσὼν, ὅπου μοι μοῖρα, κείσομαι πέδῳ.
ΑΝΤ. Ὁ δ᾽ Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλείν᾽ αἰνίγματα;
ΟΙΔ.

τί δὲ προθυμῇ ἀνεθῆναι τούτου τοῦ γάμου; γενναίως μὲν πράττεις, μωρῶς δέ. καὶ συναποθνήσκω, φησὶν, αὐτῷ, ἵνα πλέον τὶ μαθήσῃ. ὦ θύγατερ, ἐπαινῶ μὲν σὲ ἕνεκα τῆς προθυμίας, οὐ θέλω δὲ τοῦτο ποιῆσαι. καλῶς δ᾽ ἂν ἔχῃ, εἰ ἐγὼ γαμοίμην, καὶ σὺ μόνος φεύγεις, πάτερ; ἀλλ᾽, εἰ

ποθι, Laconice Ἄλλαι. haec, fateor, nihil ad *Euripidem*; sed mos erat ingenio gerendus.

Vs. 1672 —— τῶνδ᾽ ἀπηλλάχθαι γάμων.] Leve quidem erat, si quis ita velit, non in Attico tamen Poëta negligendum, vitium, quod Editiones omnes insederat, ἀπαλλάχθαι· hoc Ionicum est: scripserat *Euripides* ἀπηλλάχθαι· prouti Codices hic exhibent Leidenses; neque dubitandum quin id ipsum in aliis repertum tanquam nullius usus neglexerit *Kingius*: ἀπηλλάχθαι legitur in *Euripidis* Elec. v. 1137. in Troasin v. 270, Ἔχει πότμος νιν, ὥστ᾽ ἀπηλλάχθαι κακῶν· ultimae vocis loco πόνων praebet Flor. Cod.

Vs. 1678, Ἀλλ᾽ εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγεις, πάτερ;] Dicti suavitatem ubi miratur in Prolegom. p. 23, *Grotius* scribit φεύγῃς· hoc vereor ut cum εἰ iungi possit: si quid mutandum, legerim φεύγοις· voculae tamen εἰ saepius in eadem serie subiunguntur optativus & indicativus.

Vs. 1679 —— τἄμ᾽ ἐγὼ στέρξω κακά.] In B Leidensi legitur τἀμὰ δ᾽ ἐγὼ στέρξω κακά· qui ferunt in locis senarii tragici paribus ana-

CRE. Quæ ratio nati fugere te thalamum iubet?
ANT. Miſeri parentis ibo fortunæ comes.
CRE. Generoſa mens eſt, animus imprudens tibi.
ANT. Cum patre moriar: hoc quoque ut noris volo.
CRE. I profuge: non tu filium occides meum.
OED. Mea nata, laudo ſpecimen egregium indolis.
ANT. Ego te exſulante nuptias facerem, pater?
OED. Quin eſto felix. mihi quod incumbit, feram.
ANT. Quis deinde cæci diriget greſſus viam?
OED. Campi iacebo parte quâ primùm cadam.
ANT. Vbi cæca verba Sphingis? ubi nunc OEdipus?
OED.

εἰ γαμοίμην, τίς σε τυφλὸν ὄντα κυβερνήσει; πεσὼν κείσομαι ἐν ἐκείνῳ τῷ τόπῳ, ὅπου μοι μοῖρα. τὸ δὲ κλέος τοῦ Οἰδίποδος ποῦ ἔσται, καὶ οἱ ἀσαφεῖς λόγοι ποῦ εἰσί;

προσ-

anapaeſtos, non adſpernarentur; niſi lectiones hi plerique vulgatas adprobarent. Si ſcriberetur: Μὴ δυστυχοῦσα, τἀμὰ δ' ἐγὼ στέρξω κακά· iambus in ſuam ſedem rediret. Euripidea, τἄμ' ἐγὼ στέρξω κακά· vir in ſuo genere Primarius *Alb. Schultenſius* exponit Comment. in *Iobum* p. 509. b. plurima dedit de utraque verbi στέργειν, hoc uſu poſiti, ſtructura *Thom. Gataker.* in *M. Antonin.* VI, §. 44. ſicut *Plato* Hippia Mai. p. 295. B. στέρξω ἐγὼ τῇ ἐμῇ τύχῃ· *mea ſorte contentus ero*; noſter etiam eodem modo verbum adhibuit plus ſemel.

Vs. 1682 Ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα;] Excitat hunc ſenarium *Plutarch.* T. II, p. 784. A. Idem p. 72. C. σφόδρα ἐμφανῶς, inquit, ἀνακαλεῖται καὶ τὰ τοιαῦτα τοὺς ὑποφερομένους,
Ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ, καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα;
καὶ,
Ὁ πολλὰ δὴ τλὰς Ἡρακλῆς λέγει τάδε;
οὐ γὰρ μόνον ἀνίησι τοῦ ψόγου τὸ τραχὺ καὶ κολαστικόν, ἀλλὰ καὶ ζῆλον ἐμποιεῖ πρὸς ἑαυτὸν αἰδουμένῳ τὰ αἰσχρὰ τῇ τῶν καλῶν ὑπομνήσει. Verſuum alter eſt in Herc. Fur. 1250. In Mſſ. *Plutarchi* Codicibus duobus legebatur ὁ πολύτλας Ἡρακλῆς· hoc Grammaticis, *Homerum* terenti-

ti-

ΟΙΔ. Ὄλωλ'· ἓν ἦμαρ ὤλβισ', ἓν δ' ἀπώλεσεν.
ΑΝΤ. Οὐκοῦν μετασχεῖν κἀμὲ δεῖ τῶν σῶν κακῶν.
ΟΙΔ. Αἰσχρὰ φυγὴ θυγατρὶ, σὺν τυφλῷ πατρί.
ΑΝΤ. Οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.
ΟΙΔ. Προσάγαγε νῦν με, μητρὸς ὡς ψαύσω σέθεν.
ΑΝΤ. Ἰδοὺ, γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.

ΟΙΔ.

προσάγαγέ με, ἵνα ψαύσω τῆς μητρός σου. ἰδοὺ ψαῦσον διὰ τῆς χειρὸς

τῆς

tibus, imputare malim, quam *Euripidi:* Ὁ δὴ πολύτλας Ἡρακλῆς· Eſt in eodem dramate Theſei dictum v. 1414, Ἄγαν γ' ὁ κλεινὸς Ἡρακλῆς ποῦ, κεῖνος ὤν; Idem Theſeus in *Eurip.* Supplic. v. 127, Τὸ δ' Ἄργος ὑμῖν ποῦ 'στιν; ἢ κόμποι μάτην; Socrates in *Aeſchinis* qui dicitur Axiocho p. 124, Ἀξίοχε, τί ταῦτα; ποῦ τὰ πρόσθεν αὐχήματα; Noſtrum illud Antigones obverſabatur *Senecae*, dum illam faciebat ad eumdem dicentem in Phoeniſſ. v. 77, *Sed flecte mentem; pectus antiquum advoca; Victasque magno robore aerumnas doma.*

Vs. 1683 Ὄλωλ'· ἓν ἦμαρ ὤλβισ' ἓν δ' ἀπώλεσεν.] Unius auctoritate Codicis Leid. antiquiſſimi pronomen ſuſtuli; legebatur ἓν ἦμαρ μ' ὤλβισ'· alterum praeſtare iudicabam, quia reſpondet ad filiae quaeſtionem: Ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ; Ὄλωλ'· ἓν ἦμαρ ὤλβισ'· *Periit* Oedipus: *una dies ipſum beavit; perdidit una dies:* ſive *haec eadem: Virgil.* Aen. x, v. 508. In Scholiis tanquam exemplarium diverſa lectio memoratur: ὤλβισ', ἠδ' ἀπώλεσεν· τὸ δὲ ἠδὲ, inquiunt, ἀντὶ τοῦ καὶ· Homericum Attico non erat obtrudendum Tragico: poſſet e. Cod. Cantabrig. ſcribi: ἓν τ' ἀπώλεσεν· ſed duplex illud ἓν omnino retinendum: *Soſiphanes* in *Stobaei* Flor. *Grot.* p. 111, Βροτοὶ, τί σεμνύνεσθε ταῖς ἐξουσίαις, Ἃς ἓν τ' ἔδωκε φέγγος, ἓν δ' ἀφείλετο. *Eurip.* Hecuba v. 248, Τὸν πάντα δ' ὄλβον ἦμαρ ἓν μ' ἀφείλετο. huius ſententiae plurima collegerunt *H. Columna* ad *Ennii* Fragm. p. 86, 87. & *Th. Gataker.* A. M. P. C. XI. *Lucret.* III, v. 911. *omnia ademit Una dies infeſta. Seneca* Herc. in Oeta v. 423, *Unusque Titan vidit atque unus dies Stantem & cadentem.* Latinorum Poëtarum iſtiusmodi dicta dedit affatim *Nic. Heinſius* ad *Ovid.* Amor. I, XV, 24. De Diis *Archilochus* apud *Stobaeum* in *Flor. Grot.* p. 437, Πολλάκις δ' ἀνατρέπουσι, καὶ μάλ' εὖ βεβηκότας Ὑπτίους κλίνουσ'· ubi κείνουσ' eſt ut Edd. – Noſtro verſu vulgabatur ante editionem

Gro-

OED. Beavit ille me dies, & perdidit.
ANT. Non me tui decet esse participem mali?
OED. At turpe natæ patre cum cæco fuga.
ANT. Non siqua verum corde magnanimo sapit.
OED. Duc iam parentis corpus ut tangam tuæ.
ANT. Accede, et artus tange dilectæ senis.

OED.

τῆς φιλτάτης γεραιᾶς.

Grotii perperam ὄλβισεν· ὄλβισ' exhibent Cantabrig. Leidenses & Flor.

Vs. 1684 Οὐκοῦν μεταχεῖν κἀμοὶ δεῖ τῶν σῶν κακῶν.] Signum interrogandi sustuli; notat enim hic Οὐκοῦν *profecto.* Vitiosam dederat *Aldus* versuique noxiam lectionem: οὐκοῦν μεταχεῖν δὴ κἀμοὶ τ. σ. κ. quam sequutus in prima Basil. *Hervagius*, mutavit in secunda *Io. Oporinus*, δὴ tantum in δεῖ converso: δεῖ κἀμοὶ praebet etiam Codex Flor. Vocum sedem, ut versui congruerent, deinceps recte transmutarunt.

Vs. 1686 Οὐ σωφρονοῦσί γ', ἀλλὰ γενναία, πάτερ.] *Piersius* in vulgata scriptione γενναία nescio quid argutatur, ἀλλὰ pro καὶ positum: *Kingius* recte quidem posuit in contextu γενναία, sed, ubi nullus erat dubitationi locus, male dubitat, utrum ἀλλὰ γενναία scribendum sit, an, ἀλλὰ γενναία. Supplendum utique relinquebatur auditori, οὐ σωφρονούσῃ γ' αἰσχρὰ φυγὴ σὺν τυφλῷ πατρί, ἀλλὰ γενναία· talis nempe φυγή. Scribebatur in utroque Leid. γενναῖα· γενναῖον si qui Codd. exhiberent, hac in sede perplaceret, si praecessisset in iisdem Αἰσχρὸν φυγὴ θυγατρί, commode namque sequeretur Οὐ σωφρονούσῃ γ', ἀλλὰ γενναῖον· *Bene educatae filiae non sanequam turpe, sed generosum & nobile facinus* Hic scribendi mos, ut aliis, sic *Euripidi* familiaris, utriusque dicto nonnihil adderet vigoris.

Vs. 1688 Ἰδοὺ, γεραιᾶς φιλτάτης ψαῦσον χερί.] In A Leid. & in Cantabrig. Cod. notante *Piersio* scribitur φιλτάτη· *Barnesius* indidem posuit in margine φιλτάτῃ· Litera quidem omissa, sed non huius vocis φιλτάτης, sententiae nocet. Corrigendum arbitror: Ἰδοὺ, γεραιᾷ φιλτάτης ψαῦσον χερί. *carissimam tange manu senili: anum carissimam* nemo Graece dixerit γεραιὰν φιλτάτην; sed *manum senilem*, γεραιὰν χεῖρ' dicas, an χεῖρα γεραιὰν, nihil refert: meminit *Euripides* in Hecuba v. 142,

ΟΙΔ. Ὦ μῆτερ, ὦ ξυνάορ' ἀθλιωτάτη.
ΑΝΤ. Οἰκτρὰ πρόκειται, πάντ' ἔχουσ' ὁμοῦ κακά.
ΟΙΔ. Ἐτεοκλέους δὲ πτῶμα, Πολυνείκους τε ποῦ;
ΑΝΤ. Τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.
ΟΙΔ. Πρόσθες τυφλὴν χέρ' ἐπὶ πρόσωπα δυστυχῆ.
ΑΝΤ. Ἰδού, θανόντων σῶν τέκνων ἅπτου χερί.
ΟΙΔ. Ὦ φίλα πεσήματ' ἄθλι' ἀθλίου πατρός.
ΑΝΤ. Ὦ φίλτατον δῆτ' ὄνομα Πολυνείκους ἐμοί.
ΟΙΔ. Νῦν χρησμὸς, ὦ παῖ, Λοξίου περαίνεται.
ΑΝΤ. Ὁποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;

ΟΙΔ.

ὦ μῆτερ καὶ γυνή μου ἀθλιωτάτη. ἐλεεινὴ πρόκειται, ὁμοῦ πάντ' ἔχουσα τὰ κακά. ποῦ δὲ τὸ πτῶμα τοῦ Πολυνείκους καὶ τοῦ Ἐτεοκλέους ἐστίν; οὗτοι ἐξηπλωμένοι κεῖνται πλησίον ἀλλήλων. ὦ προσφιλῆ πτώματα ἄθλια πα-

γεραιᾶς χειρὸς, sed in eodem etiam dramate γραίας χειρὸς, atque hoc equidem restituendum in anapaesto suspicor Hec. v. 63. alterum si quis tueri voluerit advocato Hippol. v. 171, mecum tamen opinor in senario stare posse negabit Hec. v. 273, Καὶ τῆσδε γεραιᾶς προσπίτνων παρηΐδος· emendandum utique γραίας. — Sicut nostro versu, L. IV Anthol. c. XII, epigr. 129. Φιλεῖν γηραιᾷ χειρὶ βαλὼν κορύμβους· Cujus autem hic Antigone γεραιὰν, mea sententia, χέρα memoravit, parentis γεραιὸν πόδα dixerat v. 1533.

Vs. 1691 Τώδ' ἐκτάδην σοι κεῖσθον ἀλλήλοιν πέλας.] Usi sunt hoc senario *Ios. Scaliger* in *Catull.* (LXVI, 6,) p. 93. & *Phil. Iac. D'Orvillius* Anim. in *Chariton.* p. 642. *Porrectum iacere*, quod dormientium est & mortuorum, *Luciano*, & *Alciphroni*, ter quaterve dicitur ἐκτάδην κεῖσθαι· loca designavit *Tib. Hemsterhusius* in *Lucian.* T. 1, p. 357, 23. omisit, quia nihil ad institutum faciebat, locum *Alciphron.* p. 410, Εὐθυκλῆς (sic lego pro Εὐοκλῆς hic & alibi) ὁ Σπωΐκος ὑπὸ γήρως καὶ πλησμονῆς ἐκτάδην κείμενος ἐρεύγεται. Nihil erat, cur p. 394 vulgata tentaret *Bergler.* ἐκτάδην πεπτῶσθαι νεκρὸν· neque enim tot mala perpessus parasitus temere posuit τὸ, πεπτῶσθαι νεκρὸν, quod *Athenis* malle se scribit, ἢ τὴν Πελοποννήσου εὐδαιμονίας ἀντέχεσθαι. sic ἀντέχεσθαι cor-

OED. O misera coniunx, sive dicenda es parens.
ANT. Miseranda, quantas inter, heu, clades iacet!
OED. Vbi nunc Eteoclis membra? Polynices ubi?
ANT. Porrectus alter alterum iuxta iacet.
OED. Da cæca vultus flebilis palpet manus.
ANT. Iacet rigentes dextra iam natos super.
OED. Infausta nimium corpora infausti patris.
ANT. O anima quondam cara, Polynices, mihi.
OED. Nempe hoc supererat: Delphicam agnosco fidem.
ANT. Aliquod ne tanta post mala expectas malum?
OED.

πατρὸς ταλαιπώρου καὶ ἀθλίου. νῦν, ὦ θύγατερ, ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος τελειοῦται μαντεία. ὁποῖος χρησμὸς, ἆρα πρὸς τοῖς κακοῖς λέξεις κακά;

ἀλλ'

corrigendum puto. Quod attigit vir Summus, Ἐκτεῖναι, *extendere pedes, mori, Gatakerus* sic illustrat in *M. Antonin.* IV, § 3. p. 93, 94. ut mortuorum gestum etiam aliunde monstraverit. Rarius est hoc usu Παρατεῖναι. *Plato* Euthydemo p. 303. B. τῷ ἀνδρὶ γελῶντι —— ὀλίγου παρετάθησαν. Notum ἐκθανεῖν ὑπὸ τοῦ γέλωτος, *emori risu. Clearchus* in *Procli* comment. ad L. X Polit. *Platonis, animam* scribit *Cleonymi*, τοῦ σώματος παρατεθέντος, μετέωρον ἀρθῆναι· sic legendum, pro παραθέντος, in iis, quae publicavit inde decerpta *Alex. Morus* in Evang. *Joann.* XI, 39.

Vs. 1693 Πρόσθες τυφλὴν χέρ',] In utroque Leid. scribitur χεῖρ'. idem si plerique MSS. subministrarent, recipiendum esset.

Vs. 1698 'Οποῖος; ἀλλ' ἦ πρὸς κακοῖς ἐρεῖς κακά;] Voculae vulgatae ἀλλ' accentum addidi, quod faciendum suspicabatur *Barnesius*, ut ἄλλα designarentur: ἦ, *num*, non erat cur obliteraremus cum *Kingio*: iisdem obsequi nolui scribentibus 'Ο, ποῖος; est enim ὁποῖος etiam interdum interrogativum, ut in *Aristoph.* Pluto v. 392, σὺ Πλοῦτον; ὁποῖον; Nostro versu superscriptum erat in A Leid. : χρησμὸς ποῖος ἄρα; ὁ ἀλλὰ πρὸς κακοῖς. mihi vero dixisse videtur ἄλλα πρὸς κακοῖς κακά. vid. in Vs. 1348 notata.

Vs.

ΟΙΔ. Ἐν ταῖς Ἀθήναις κατθανεῖν μ᾽ ἀλώμενον.
ΑΝΤ. Ποῦ; τίς σε πύργος Ἀτθίδος προσδέξεται;
ΟΙΔ. Ἱερὸς Κολωνὸς, δώμά θ᾽ ἱππίου θεοῦ.
Ἀλλ᾽ εἶα, τυφλῷ τῷδ᾽ ὑπηρέτει πατρὶ
Ἐπεὶ προθυμῇ τῆσδε κοινοῦσθαι φυγῆς.

ΜΟΝΟΣΤΡΟΦΙΚΑ.

ΑΝΤ. Ἴθ᾽ εἰς φυγὰν τάλαιναν,
Ὄρεγε χεῖρα φίλαν,
Πάτερ γεραιὲ, πομπίμαν
Ἔχων ἔμ᾽, ὥστε ναυσίπομπον αὔραν.

ΟΙΔ.

ἀλλ᾽ ἄγε ὑπηρέτει τῷδε τῷ τυφλῷ πατρὶ, ἐπεὶ πρόθυμος εἶ κοινωνεῖν μου τῆς ἐξορίας. Ἄπιθι, ὦ πάτερ γηραιὲ, εἰς φυγὴν τάλαιναν, πάρ-

Vs. 1701 Ἱερὸς Κολωνὸς, δῶμά θ᾽ ἱππίου θεοῦ.] Legebatur in Edd. δῶμαθ᾽ ἱππείου θεοῦ· Recte *Kingius* vocem δῶμαθ᾽ in duo separavit: δῶμά θ᾽ etiam olim lectum manifestum est e Scholiis. Quod aliunde notum, & e *Meursio* de Populis, vel Pagis potius, Attices, templum erat in Colono, *Sophoclis* patria, equestris Neptuni. Nihil quidem hic intererat, ἱππείου scriberetur, an ἱππίου· hoc tamen e Leid. B recepi, tanquam usitatius altero, iis etiam in locis, ubi versus utramque formam admittunt: τὸν ἵππιον Neptunum praeter alios commemorat aliquoties *Aristophanes:* apud *Euripiden* saepius legitur ἵππιον Ἄργος. Monitus a *Scaligero Barnesius* in Elec. v. 825, recte scripsit ἱππίους· alterum isti quidem versui nocebat: idem & alibi fuerat restituendum. Ceterum hoc loco videri posset id *Euripides* voluisse, ut in ipso Neptuni templo sepultum crederemus Oedipum: locum in Colono, quo divinitus reconderetur, in Sophocleo dramate voluit ignoratum Oedipus omnibus praeterquam Theseo: vid. Oed. in Col. v. 1518. & seqq. in Colono κρύ-

ψιν

OED. Fatale nobis urbe Cecropia mori.
ANT. Quæ regio, quæ te pars Athenarum vocat?
OED. Arces Coloni, ſacra Neptuno domus.
At tu levamen unicum feſſi ſenis
Ades, parentis auſa comitari fugam.

MONOSTROPHICA.

ANT. Iam tolle gradum flebilis exſul,
Miſerande ſenex: ego pars longæ
Ductrixque viæ, qualis pelago
Proſpera pictas fert aura rates.

OED.

πάρεχε, δίδου χεῖρα προσφιλῆ, ἔχων ἐμὲ πομπίμην καὶ ὁδηγὸν καθὰ πνοὴν ναυσίπομπον, ἤτοι τὴν τὰς ναῦς διαπέμπουσαν.

τῶν

ψειν τὸν πολλάπειρον βίον, non obſcure Deus praedixerat: vid. v. 91. in Colono ἱερὸν Οἰδίποδος fuiſſe colligas e *Pauſan.* 1, p. 76. qui p. 69, intra ſeptum Areopagi fuiſſe narraverat μνῆμα Οἰδίποδος, *Homerum* impedire ſcribens, quominus a *Sophocle* narratis fidem adhiberet. In *Hom.* Il. Ψ, v. 679, hoc Scholion legitur ineditum in Mſ. Cod. *Wetſtenii*: Δεδουπότος Οἰδιπόδαο] Ἀφ' ὕψους πεπτωκότος· κατακεκρήμνισε γὰρ ἑαυτὸν διὰ τὰς συμφοράς. Τινὲς δὲ, ἐν πολέμῳ τεθνηκότος· καὶ οὐκ αὐτὸν ἄλλον (forte ſcripſerat Gramm. οὐκ αὐτὸν τὸν Λαΐου, ἀλλ' ἄλλον) Οἰδίποδα φασίν· ὁ γὰρ τοῦ Λαΐου Οἰδίπους οὐκ ἐν Θήβαις, ἀλλ' ἐν Ἀθήναις ἀποτέθνηκεν, ὥς φησι Σοφοκλῆς. Minime protrita leguntur e *Lyſimachi* Thebaicis excerpta in Schol. ad *Soph.* Oed. in Col. v. 91.

Vs. 1704 Ἴθ' εἰς φυγὰν τάλαιναν;] Metrico deſtitutus, ſequentes verſus ſeparavit *Kingius*, ut in optimo Cod. Reg. Societatis dividebantur: codicem emendatiſſimum ſequi malui, quam reliquas Editiones: ſi quid praeterea novatum, indicabitur. Πάτερ γεραιὲ mox legebatur & in B Leid. in A, Ὄρεγε χεῖρα φίλαν

μοι

ΟΙΔ. Ἰδοὺ πορεύομαι, τέκνον,
Σύ μου ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.
ΑΝΤ. Γενόμεσθα, γενόμεσθ' ἄθλιαί γε
Δῆτα Θηβαιᾶν
Μάλιστα παρθένων δή.
ΟΙΔ. Πόθι γεραιὸν ἴχνος τίθημι;
Βάκτρα πρόσφερ', ὦ τέκνον.
ΑΝΤ. Τᾷδε τᾷδε βᾶθί μοι,
Τᾷδε τᾷδε πόδα τίθει,
Ὡς ὄνειρον ἰσχὺν ἔχων.
ΟΙΔ. Ἰὼ, ἰὼ δυστυχεστάτας
Φυγᾶς. ἐλαύνει τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας.
Ἰὼ,

τῶν Θηβαιῶν παρθένων ἀθλιώταται τυγχάνομεν. ὅπου μέλλω τὸ ἴχνος τιθέναι, ἐκεῖ χειραγώγει με. ὧδε πορεύθητι ὑπὸ ἐμοῦ, τῇδε τῇδε τίθει, ὦ πάτερ, τὸν πόδα, ἔχων ἰσχὺν, ὥστε ὄνειρον, σαθρὰν καὶ ἀνυπόστατον.

μοι πάπε γεραιέ. deerat in Cant. vox πάπε.

Vs. 1707 Σύ μου ποδαγὸς ἀθλία γενοῦ.] Inter Var. Lect. e Cant. Cod. enotatas a *Piersio* legitur: Σύ μοι ποδαγωγὸς· in Leid. A, σὺ μοι παιδαγωγὸς ἀθλίως γενοῦ. ex hoc uno tamen Cod. vulgatam ἀθλία mutare nolui, quam sequentia videntur adfirmare: videri potuerat alias *Euripides* scripsisse: Σύ μοι ποδαγὸς ἀθλίῳ γενοῦ. ex his μοι genuinum puto. *Sophocles* Antig. v. 1210, Ἔγωγε σοῦ ποδαγὸς ἱστορῶν πέσοι Πεδίον ἐπ' ἄκρον· Ad μοι firmandum aptior in eodem dramate v. 1026, ubi de caeci duce Tiresias: Ἐμοὶ γὰρ οὗτος ἡγεμών, ἄλλοις δ' ἐγώ. Oed. in Col. 1538, ἐγὼ γὰρ ἡγεμὼν Σφῷν αὖ πέφασμαι καινὸς, ὥσπερ σφὼ πατρί. nam in his & alibi saepius ἡγεμὼν idem est ac ὁδηγὸς vel ποδαγός. *Euri-*

OED. Lentum moveo iam, nata, pedem:
Misera errantem dirige gressum.
ANT. Misera heu certè, si quam miseram
Tellus unquam Cadmea tulit.
OED. Qua parte iubes fessas senio
Ponere plantas? da, da baculum,
Qui triste senis prætentet iter.
ANT. Hac i, pavidos hic pone gradus.
Roboris expers talis restas,
Qualis somni tempore fallax
Hominum mentes ludit imago.
OED. O exsilii sors dura! senem
Pellis patrio de fine Creon.

Heu

τον. ἰὼ, ἰὼ ἕνεκα τῆς δυςυχεςάτης φυγῆς καὶ ἐξορίας, ὦ Κρέον δηλονότι, ὁ ἐλαύνων καὶ διώκων τὸν γέροντα, ἐμὲ δηλονότι, ἐκ τῆς πατρίδος.

ἰὼ,

ripides Orest. v. 796. Ἕρπε νῦν οἴαξ ποδός μοι.

Vs. 1708 Γενέμεσθα, γενόμεσθ' ἄθλιαί γε,] Anglicano Codici concinit A Leid. Quod e Ms. posuerat *Kingius*, e Schol. reponendum viderat *Battierius*. In Flor. legebatur: Γενέμεσθα, γένε θ' ἀχθλίαι γε.

Vs. 1713 — τᾷδε πόδα τίθει Ὡς ὄνειρον ἰχὺν ἔχων] Vocem *Barnesius* interseruerat e Cod. Cant. quam praebet Leid. A, τίθει πάτερ. *Kingius* eiecit: ante *Barnesium* vulgarant: πόδα τίθ', ὡς ὄ. ἰ. ἔ. *Aldus* tamen & *Hervagius* dederant πόδα ἴθει· ordine verso τίθει πόδα praebet Leid. B.

Vs. 1715 —— ἐλαύνει τ' γέροντά μ' ἐκ πάτρας.] *Aldus*, & in utraque Basil. *Hervagius*, ἐλαύνων vulgarant: deinceps, incertum qua auctoritate, forsan e scholiis, posuerunt ἐλαύνει. Codi-

Ἰώ, ἰώ, δεινὰ δεὶν' ἐγὼ τλάς.
ΑΝΤ. Τί τλᾶς; τί τλᾶς; οὐχ ὁρᾷ Δίκα κακοὺς,
Οὐδ' ἀμείβεται βροτῶν ἀσυνεσίας.
ΟΙΔ. Ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ

Καλ-

ἰὼ ἐγὼ ὁ τλὰς, καὶ ὑπομείνας, δεινὰ καὶ χαλεπά. τί τλᾶς; τί, Φησὶν, ἀεὶ λέγεις ὅτι δεινὰ τλᾶς; εἰ γὰρ καὶ συνεχῶς αὐτὸ λέγεις, ὅμως ἡ δίκη τοὺς κα-

dices, quorum ad nos pervenere lectiones, ἐλαύνων exhibent: in A Leid. legitur ἐλαύνω (superscr. ῶ, ων). *Scholiastes:* Ἐλαύνων] Λείπει τὸ, ὁ Κρέων· alter legit ἐλαύνειν. Neutrum placet: *Euripiden* scripsisse puto: Ἰώ·--ἐλαύνειν τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας; *Vah! me senem exigere patria!* Contra reponendum in *Euripidis* Alcesti v. 676, Ὦ παῖ, τίν' αὐχεῖς, πότερα Λυδὸν, ἢ Φρύγα, Κακοῖς ἐλαύνειν· e Cod. Flor. loco vulgati ἐλαύνειν. Nostro versu modus ille loquendi prorsus est accommodatus indignanti: supra v. 523, repositum e Codd. τῷδε δουλεύσω ποτε; *huiccine me servire?* v. 1348 tentabam: Πρὸς πεπραγμένοισιν ἄλλο πήμασιν λέγειν γέ τι; Quidquid est huius generis apud quosvis veteres scriptores, cum vehementissimo indignationis affectu pronunciatum, ex isto Iunonis Virgilianae facile cognosceretur: *Mene incepto desistere victam?* ex unius etiam *Terentii* comoediis exemplorum posset affatim excitari: sed, ne potissimum sibi talia vindicasse videatur comoedia, quaedam e Tragoedia depromam, quae quotidianae vitae speculum illud accedit proxima. Chorus Eumenidum apud *Aeschylum* v. 840, Ἐμὲ παθεῖν τάδε; φεῦ· Ἐμὲ παλαιόφρονα κατὰ γᾶν οἰκεῖν Ἀτίετον; in eiusdem Agamemn. v. 1671, *Aegisthus:* Ἀλλὰ τούσδε μοι ματαίαν γλῶσσαν ὧδ' ἀπανθίσαι, Κἀκβαλεῖν ἔπη τοιαῦτα δαίμονας πειρωμένους; sequentem nobis spero versum e Mss. aliquando restitutum iri. *Euripides:* Φεῦ, φεῦ· τὸ μὴ τὰ πράγματ' ἀνθρώποις ἔχειν Φωνὴν, ἵν' ἦσαν μηδὲν οἱ δεινοὶ λέγειν· sic ista leguntur, e deperdito dramate petita, rectius in *Stobaei* Florileg. *Grot.* p. 345. quam apud *Plutarch.* T. II, p. 802. A. qui sequitur in *Stobaeo* versus facile poterit emaculari, litera duntaxat una detracta: nonnunquam similia reperiuntur apud histori-

Heu quam cogor miseranda pati!
ANT. Quid te toties tam sæva pati
Quereris, genitor? non mortales
Respicit actus fas mensque deûm,
Nec compensat crimina pœnis.
OED. Ego sum, cœlo quem fama tulit,
Mu-

κακὺς οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ μετέρχεται αὐτῶν τὰς ἀσελγείας καὶ ἀσυνεσίας. ἐγὼ εἰμὶ, ὃς ἦλθον ἐπὶ μοῦσαν καὶ σοφίαν μεγάλην,

καλ-

ricos: Ptolemaei, podagra cruciati, dictum adnotavit *Athenaeus* e *Phylarcho*, L. XII, p. 536. F. ὦ τάλας ἐγώ, τὸ μηδὲ τούτων ἕνα γεύσασθαί μοι· postrema vocula restitui debet ex *Eustath.* in Odyss. E, p. 233, 49. qui simul docet quomodo sit elliptica supplenda loquendi forma tum in regio dicto, tum in alio Comici: protulit Aristophanea quaedam Clariss. *Io. Iac. Reiskius* in Miscell. Lipsiens. vol. VI, p. 105. Menandrea quoque supersunt huius generis. Sic Epoden Octavam orditur *Horatius*: *Rogare longo putidam te saeculo, Vires quid enervet meas!*

Vs. 1716 Ἰώ, ἰώ, δεινὰ δεῖν' ἐγὼ τλάς.] Editionum vulgatam revocavi, quam Flor. Cod. etiam praebet, lectionem; non quod genuina, sed quod melior videbatur Kingiana: Ἰώ, ἰώ, δεῖν' ἐγὼ ὁ τλάς: haec tamen eadem, ut in Britann. in Batavo legebantur A. Cantabrig. exhibet: δεινὰ ἐγὼ ὁ τλάς. Leid. B, ἰώ, ἰώ δεῖν' ἐγὼ τλάς. Quid hic praestaret articulus, non exputo: similis, ni fallor, illum litera peperit ἔγωγε τλάς mihi quidem longe melius videretur. Inferius v. 1732, tres Antigonae tribuuntur senarii: quid si totidem in hac Oedipodis querela latitent, sic restituendi?

Ἰώ, ἰώ. ὦ δυστυχεστάτας φυγᾶς·
Ἰώ· ἐλαύνειν τὸν γέροντά μ' ἐκ πάτρας;
Ἰώ, ἰώ. ὦ δεινὰ δεῖν' ἔγωγε τλάς.

ὤ & ὦ (distinguit ista *H. Stephan.* Animadv. in *Corinth.* de D. A §. 65. p. 52.) facile potuerunt a vicinis absorberi: hoc qui factum suspicabitur, coniecturas forte meas vulgatis Codicumve lectionibus anteponet.

Vs 1719 Ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ (20) καλλίνικον, οὐράνιόν τ' ἔβαν,] Delevit *Kingius* alterum τ' in hoc versu, post vocem καλλίνικον positum, nec legebatur in B. Leid. utrumque deerat in

Καλλίνικον, οὐράνιόν τ' ἔβαν,
Παρθένου κόρας
Αἴνιγμ' ἀσύνετον εὑρών.
ANT. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος;
Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.
Τάδε σ' ἐπέμενε μέλεα πάθεα,
Φυγάδα πατρίδος ἄπο γενόμενον,
Ὦ πάτερ, θανεῖν που.

Πο-

καλλίνικον καὶ νικηφόρον εὑρὼν τὸ αἴνιγμα τῆς παρθένου κόρης, ἤγουν τῆς Σφιγγὸς, τὸ ἀσύνετον καὶ δυσνόητον. τῆς Σφιγγὸς ἀναφέρεις καὶ ἀναμιμνήσκεις τὸ κλέος; ἄπαγε, σαυτὸν δηλονότι, αὐδῶν καὶ λέγων τὰ

πά-

A Leid. & in Cantabrig. Versu 19 Leid B ἴς γ' ἐπὶ praeferebat. chorus sub finem Oed. Tyr. *Sophoclis* v 1422, Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε, Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνήρ. horum meminerat *Piersius*, sed eadem propemodum in fine Phoeniss. legi non recordabatur. — In proxime sequentibus αἴνιγμ' ἀσύνετον quo sit accipiendum sensu supra fuit indicatum ad v. 1510.

Vs. 1723 Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν.] Nemini postremum illud αὐδῶν, quod Codd. adfirmant, suspectum erit: in antiquis tamen exemplaribus quibusdam eius vice scriptum ἀοιδῶν, e Scholio licet aestimari, quod Codex praebet August. χαίρειν ἀοιδῶν, ἤτοι μαντευμάτων. ἤγουν καταλειπών σε τὰ πάρος εὐτυχήματα τῶν ἀοιδῶν. *vates* etiam ipsos, ἀοιδοὺς dictos, potuerat intellexisse, qui victoris Oedipodis laudes cecinerant: oraculorum interpretes vocat *Euripides* in Heraclid. v. 404, χρησμῶν ἀοιδὸς & χρησμῶν ᾠδὸς, v. 489. sed ne sic quidem sensus hinc efformari posset, quem e lectione mendosa Grammaticus eruit: καταλειπών σε τὰ πάρος εὐτυχήματα. lectionem voco mendosam ἀοιδῶν, pro αὐδῶν, vel αἰδῶν, quam perversa peperit Graecorum recentiorum pronuntiatio, οι & υ simili sono proferentium: ἀοιδὰν *Scaliger* emendabat pro αὐδὰν in Herc. Fur. v. 1026.

si-

Musaque victrix, cum pennigeræ
Nodosa feræ carmina solvi.
ANT. Heu quid memoras partum victa
De Sphinge decus? pone ex animo,
Quicquid melior fortuna tulit.
Hæc te, genitor, fata manebant,
Vt in externa patriam fugiens
Morereris humo.

Me-

πάρος καὶ τὰ πρότερον εὐτυχήματα. τάδε μέλεα καὶ ἄθλια πάθη ἐπέμενεν, ἤτοι ἐξεδέχετο, γενόμενον σὲ Φυγάδα καὶ ἐξόριστον θανεῖν, ὦ πάτερ, μακρὰν τῆς πατρίδος, πȣ̃, ἤτοι ἔν τινι τόπῳ.

πο-

similis permutatio nobis dedit in *Aeschyli* Choëph. v. 255. Grammatici notam, εὔθυνοι διὰ τὸ υ, & εὔθοινοι διὰ τῆς οι distinguentis, atque alias non paucas. vid. *Rich. Bentlejus* in Epist. ad *Mill.* p. 75. 77. — Antigone Euripidea, quum Pater decantatum illud suum memorasset facinus, Σφιγγὸς, inquit, ἀναφέρεις ὄνειδος; *Quid memoras partum victa De Sphinge decus?* (incogitanter *dedecus* hic posuerat *Kingius*:) Ἄπαγε τὰ πάρος εὐτυχήματ' αὐδῶν, *Desine pristinam memorare felicitatem;* vel *memorans. Hesychius*, huc respiciens: Ἄπαγε, παῦσαι, —— πέπαυσο. sic πέπαυσαι emendari debet. *Schol.* ἄπαγε ἔν, πέπαυσο, καὶ παράλειπε λέγων (subministrat illud Cod. August.) τὰ εὐτυχήματα. Habet & *Hesychius* Ἀπόλεγε, παῦε. hoc etiam potuerat eadem hic *Euripides* adhibuisse structura: ἄπαγε —— αὐδῶν, tantumdem valet ac ἀπόλεγε, vel λῆγ' αὐδῶν vel παῦσαι —— λέγων. quod ultimum est in *Sophoclis Antig.* v. 286. — Verbis παύεσθαι, λήγειν, διαπλεῖν, διαλιπεῖν, similibusque, participia, non frustra, solent a Graecis adiungi: corrige, sodes, *Aeschylum* Prom. v. 340, Τὰ μὲν σ' ἐπαινῶν οὐδαμῆ λήξω ποτέ. vulgatur: ἐπαινῶ, κ' οὐδαμῆ λ. in re nota nemo requiret exempla: dictum egregium nescio cuius Tragici ponam emendatius: Καὶ μή γε παυσώμεσθα δρῶντες εὖ βροτούς, e *Plutarchi* T. II, pagg. 791. D. & 1099. A. inter se collatis.

Vs.

Ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι
Παρθένοις λιποῦσ', ἄπειμι
Πατρίδος ἀπόπρο γαίας,
'Απαρθένευτ' ἀλωμένα.

ΟΙΔ. Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.

ANT.

ποθεινὰ δάκρυα λιποῦσα παρὰ παρθένοις φίλαις, ἄπειμι καὶ ἀπέρχομαι, ἀπόπρο, ἤτοι λίαν μακρὰν, τῆς πατρίδος γαίης, ἀλωμένη, ἀντὶ τοῦ πλανηθησομένη, ἀπαρθένευτα, ἤτοι ἐπιπολὺ παρθενεύ-

Vs. 1727 Ποθεινὰ δάκρυα παρὰ φίλαισι Παρθένοις λιποῦσ', ἄπειμι] Ista quidem accipi possunt, quomodo cepit Scholiastes: multo tamen rectius quid relictura diceretur puellis dilectis Antigone, quo fuerat ante cum sociis operum delectata: lacrymis illa, fateor, saepe sine dubio luctum levaverat; sed *texta*, vel *pensa*, quae relinquebat *infecta*, ποθεινὰ potius sibi dixerit, quam δάκρυα. Ingeniosissima videbitur *Io. Piersoni* coniectura, corrigentis: Ποθεινὰ δ' ἄτρια· *texta*, vel *stamina desiderata caris relinquens virginibus*. Cum his horas iucunde fefellerat olim Antigone. 'Ιστὸν ἐποιχομένη, *radio stantis percurrens stamina telae*, ut ait, Homericum illud interpretatus *Ovidius* Met. IV, v. 275. Veteris aevi heroinae, Calypso, Circe, Helena, Hecuba, Andromache, Penelope, similesque erant in textis artificiosis occupatae: Creusa puellas comites in *Euripidis* Ione sic alloquitur v. 747, Γυναῖκες, ἱστῶν τῶν ἐμῶν καὶ κερκίδος Δούλευμα πιστόν. vid. *Ez. Spanhem.* in *Aristoph.* Nubes v. 53. Interim puellae *Utile opus manuum vario sermone levabant*: in eodem *Euripidis* dramate v. 196, τίς ἄρ', ὃς ἐμαῖς μυθεύεται Παρὰ πήναις; Moritura Deïanira *Sophoclis* in Trach. v 922, Κλαίειν ὀρμᾶται ὅτω ψαύσειεν, οἷς ἐχρῆτο δειλαία πάρος· *telam* & similia Scholiastes intelligens, ἀδύρετο, inquit, ὡς λοιπὸν καταλιμπάνουσα αὐτά. Similiter hic eadem λιποῦσα, sermonum, quos miscuerant, simul recordata, *texta* memorasset, vel *stamina*: haec ἄτρια Graecis dicuntur: vid. *Rubnkenius* in perdoctis illis ad *Timaei* Lex. Platon. Animadvers. p. 98. Dorico flexu dicebatur ἄτριον. ubi legitur apud *Theocritum* Eid. XVIII, v. 34. ἔτριον, Poëtam ἄτριον posuisse puto: *Hesychius*: "Ατριον, ὕφος λεπτὸν, καὶ εὐάτριοι, εὔυφεῖς. frequenter

Memores lachrimas
Ego virginibus nomenque mei
Triste relinquam, quæ de patriæ
Finibus exsul vagor, ignoto
More puellis.
OED. O nobilitas pectoris ingens!
ANT.

νεῦσα. Φεῦ (θαυμαστικόν) τὸ χρήσιμον τῶν φρενῶν, ἡλίκον ἐστὶ δηλονότι, ἤτοι μέγα.

eis

ter occurrit εὐήτριον ὕφασμα. Quas εὐπήνους ὑφὰς plus semel *Euripides*, εὐητρίους dixit *Dionys. Halic.* περὶ Σ. Ο. p. 46, 45. ὑφάσματα εὐήτρια *Dionys. Alexandr.* ap. *Euseb.* Praep. Ev. XIV, p. 774. D. *Simmias ovum* suum vocat Κωτίλας ἀτρίον ματέρος Δωρίας, *garruli Poëtae Dorici texturam*. Iam vero vocem prorsus ignotam sibi nil mirum si librarii commutarint in usitatissimam hoc *Euripidis* loco; cui praeterea lector attentus voculam δὲ congruam fatebitur: de patre prius Antigone loquuta, quum suam nunc sortem respicit, vocula requiri videtur, quae disiungat haec a praecedentibus: *Ego vero, patria discedens exul, consortibus operum amata prius, in posterum desideranda, relinquo.* Malint forte lectionis vulgatae defensores voculam praecedentem ποῖ cum his coniungere: ποῖ ποθεινὰ δάκρυα &c. quo pacto paraphrasten cepisse liquet: inprimis si dixero Codicem Flor. ποῖ praeferre, proprium in motu. Non nego, commode iungi posse: ποῖ —— ἄπειμι; quo abeo? ποθεινὰ δάκρυα τῶδε φίλαισι παρθένοις λιποῦσα..

Vs. 1730 Φεῦ τὸ χρήσιμον φρενῶν.] Ex Euripideo Trochaico dimetro Iambicum dimetrum acatalecticum nobis efficit Leid. Cod. B, exhibens: Φεῦ, φεῦ, τὸ χρήσιμον φρενῶν. Aut huius, aut a vulgata saltem diversae lectionis praebet indicium Scholion in August. Cod. sic a viro Graece perdocto descriptum: γράφεται, φεῦ—ὁ χρήσιμον φρενῶν εἰς πατρός γε συμφορὰς εὐκλεᾶ με θήσει. Καὶ τοῦτο ὅτι (an ἔτι;) λέγει αὐτῷ Ἀντιγόνη. Scholion dudum vulgatum hoc est: Τινὲς καὶ τοῦτο τῆς Ἀντιγόνης λέγουσιν. Horum valde probabilis *Battierio* videbatur opinio, qui tres trochaios, Φεῦ, φεῦ, τὸ χρήσιμον φρενῶν Εἰς πατρός γε συμφορὰς Εὐκλεᾶ με θήσει· sic censebant continuandos, atque uni tribuendos Antigonae:

ΑΝΤ. Εἰς πατρός γε συμφορὰς
Εὐκλεᾶ με θήσει.
Τάλαιν᾽ ἔγωγε συγγόνου θ᾽ ὑβρισμάτων,
Ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς,
Μέλεος· ὃν, εἴ με καὶ θανεῖν, πάτερ, χρεὼν,
Σκοτίᾳ γᾷ καλύψω.
ΟΙΔ. Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς.
ΑΝΤ. Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμοί.

ΟΙΔ.

εἰς τὰς συμφορὰς τοῦ πατρὸς ποιήσει ἐμὲ τὸ χρήσιμον τῶν φρενῶν εὐκλεᾶ καὶ ἔνδοξον. τάλαινα δὲ ἔτι ἐγὼ καὶ ἕνεκα τῶν ὑβρισμάτων τοῦ ἀδελφοῦ, ὃς οἴχεται ἐκ τῶν δόμων, ἤτοι ἐξεῤῥίφη ἄθαπτος, μέλεος.

mihi rectius Oedipo contribui videntur, qui, laudabilem filiae conſtantiam miratus, haec interiecerit: Φεῦ, φεῦ, τὸ χρήσιμον φρενῶν· plura dicturus in laudem virginis, ni haec intercepiſſet Antigone, ad iſta mox reſpondens: Εἰς πατρός γε συμφορὰς Εὐκλεᾶ με θήσει, nempe τὸ χρήσιμον φρενῶν.

Vs. 1733 Τάλαιν᾽ ἔγωγε συγγόνου θ᾽ ὑβρισμάτων Ὃς ἐκ δόμων ἄθαπτος οἴχεται νέκυς,] Duo ſenarios ſic e Pariſinis Codd. repraeſentavit *Grotius*, quem *Pierſius* ſequutus eſt: in antiquis Edd. legebatur: Τάλαιν᾽ ἐγὼ συγγόνου θ᾽ ὑβρισμάτων. defectum ſupplevit *Barneſius*, vulgando: Τάλαιν᾽ ἐγὼ δὲ σ. inconcinnum illud hoc in verſu *Kingius* recepit, qui ſuum tamen ducem *Barneſium* in ſequenti verſu recte deſeruit, fideliorem nactus, Cod. in quo ſicut in B Leid. legitimo vocabula collocabantur ordine, ἄθαπτος οἴχεται νέκυς. in Edd. reliquis inverſa, νέκυς ἄθαπτος οἴχεται· Nonneminem hic offendit illud ἐκ δόμων· fruſtra: *Euripides* Bacch. v. 1312, Νῦν δ᾽ ἐκ δόμων ἄτιμος ἐκβεβλήσομαι. Alceſt. v. 767, Ἡ δ᾽ ἐκ δόμων βέβηκεν. Flor. Codex exhibet hoc loco Phoen. ἐκ δόμων. Scribi quidem ab *Euripide* potuerat: Ὃς ἐκτόπως ἄθαπτος οἴχεται νέκυς· *cuius cadaver inſepultum iniuſte proiicitur*, vel *ſecus ac lex iubet humanitatis*: ego vero vulga-

ANT. Hæc per clades ſpectata patris
Multa claram me laude vehet.
Nunc & fratris me pœna movet.
Qui fraudatus iure ſepulchri
Etiam patriâ poſt fata caret.
Sed & hunc, vel ſi mortis conſtet
Mercede mihi, nigro, genitor,
Pulvere condam.
OED. Vade, æquales accede tuas.
ANT. Gemitus noſtros hauſere ſatis.

OED.

λεος ὤν, εἰ καὶ ἀποκείμενόν ἐστι θανεῖν ἐμὲ, ὦ πάτερ, καλύψω γῇ σκοτίᾳ, ἤτοι τάφῳ. ἀρκούντως ἔχει τὸ πρᾶγμα ἐμοὶ, ἕνεκα τῶν ἐμῶν ὀδυρμάτων.

σὺ

gitam lectionem ſervandam iudico.

Vs. 1734, 35. Μέλεος ὤν, εἴ μοι καὶ θανεῖν πάτερ χρεών, Σκοτίᾳ γᾷ καλύψω.] *Gul. Canterus*, eiiciendam eſſe vocem γᾷ, *cum per ſe ſcribit, tum e Scholiaſte poteſt intelligi. Battierius*, „ *ego*, inquit, *exiſtimo legen-* „ *dum:* Σκοτίας γᾷ καλύψω, *tem-* „ *pore noctis, ſi nox facta fuerit:* „ *in ſacro ſcriptore N. T.* σκο- „ τίας ἐκ γῆς. „ Recte vulgata retinenda cenſent *Aem. Portus*, & *Barneſius*, ſed hic cur σκοτίᾳ *clam* interpretaretur, cauſae nihil habebat: ὃν —— σκοτίᾳ γᾷ καλύψω ſignificare videtur: *quem* —— *humo condam*, vel *tegam*, *tenebricoſa.* cadaverum ſupra chorus meminit v. 1492, Κοινᾷ θανάτῳ Σκοτίαν αἰῶνα λαχόντων. neque verſus 338 Phoen. quem advocat, *Cantero* favet; ubi carceri velut incluſus domeſtico dicitur Oedipus αἰὲν σκοτίᾳ κρύπτεσθαι. —— Perperam in antecedente verſu Leid. B praebet κατθανεῖν pro καὶ θανεῖν. Florentinus autem omittit pronomen μοι. εἰ καὶ *etiamſi*, θανεῖν μοι χρεών. in Oreſtis v. 307 καὶ θανεῖν etiam praeferendum Leidenſium Codd. lectioni, ante *Kingianam* Ed. vulgatae, κατθανεῖν.

Vs. 1737 Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμοί.] Sic e Cantabrig. Cod. vulgavit *Barneſius*, quem ſequitur *Kingius*: ante vulgabatur: Ἅλις ἔχου-

σι

ΟΙΔ. Σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους λιτάς.
ΑΝΤ. Κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.
ΟΙΔ. Ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς
Ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων.
ΑΝΤ. Καδμείαν ᾧ νεβρίδα

Στο-

σὺ δὲ ἄπελθε ἀμφὶ τὰς βωμίους λιτὰς, ἤτοι εἰς τὰς τῶν βωμῶν, τουτέστιν εἰς τὸ προσεύξασθαι ἐν τοῖς βωμοῖς. κόρον ἔχουσιν, οἱ βωμοὶ δηλονότι, τῶν ἐμῶν κακῶν. ἄπιθι κἂν ἐκεῖσε ὅπου ὁ ναός ἐστιν ὁ Βρόμιος, ἤγουν ὁ τοῦ Διονύσου, ὁ ἄβατος, ἐν τοῖς ὄρεσι τῶν Μαινάδων, ἤγουν τῶν

βακ-

σι ὀδυρμάτων ἐμῶν· *Canteri* coniecturam, legentis ἔχουσ' ὀδυρμ. *Battierio* probatam, *Grotius* & *Piersius* recepere, scribentes ἔχουσι ὀδυρμ. Fluxerat ἔχουσ' e versu 1739. nec legitur in Codd. Leid. quorum in altero reperitur Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν· in A legitur ἐμοί, sed supra scriptum γρ. ἐμῶν, hoc invenit, ἔχουσ' etiam omisso, *Eustathius*, ut *Euripidis* excitans ἅλις ὀδυρμῶν ἐμῶν, in Iliad. Ε, p. 421, 4. — Ut iambicus evadat quales vicini sunt, dimeter, scribendum:

Ἅλις γ' ὀδυρμάτων ἐμοί.

in eamdem sententiam in Alcesti v. 1041 legitur: Ἅλις δὲ κλαίειν τοὐμὸν ἦν ἐμοὶ κακόν. in *Sophoclis* Oed. Tyr, v, 1017. Iocaste: ἅλις νοσοῦσ' ἐγώ. sic rectius legitur in Scholiis ad v. 1066, quam in Edd. ἔχω. Praecepit *Aristoteles* Ethic. Nicom. x, c. xi, εἰς τὰς ἀτυχίας, (καλεῖν τοὺς φίλους) ὀκνητέον. μεταδιδόναι γὰρ ὡς ἥκιστα δεῖ τῶν κακῶν, ὅθεν τὸ Ἅλις ἐγὼ δυστυχῶν. quod unde petitum sit non memini: in eamdem mentem Antigone: Ἅλις γ' ὀδυρμάτων ἐμοί, respondet ad ista Patris: Πρὸς ἥλικας φάνηθι σάς·

Vs. 1739 Κόρον ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν.] Scribi debet: Κόρον γ' ἔχουσ' ἐμῶν κακῶν. ut versus sit dimeter iambicus, tribus, qui praecedunt, par. Κόρον ἔχουσ' est in Edd. tantum *Kingii*, petitum e Cod. Reg. Soc. quocum duo conspirant Leid. ante *Kingium* vulgarant Κόρους ἔχουσ' ἐ. κ. hoc versui quidem satisfacit: sed, quod Codices praebent, vocis usus poscebat: ad syllabam fulciendam lene saepius illud est adhibendum remedium.

Vs. 1740 Ἴθ' ἀλλὰ Βρόμιος ἵνα γε σηκὸς Ἄβατος ὄρεσι Μαινάδων.] Ex Cod. Cantabrig. sic vulgasse puto *Barnesium*, pro ἵνα τε σηκὸς

OED. Templis supplex advolve preces.
ANT. Mala nostra illic audita satis.
OED. Pete non ulli nota profano
Bromii celso delubra iugo,
Quæ Mænadibus spectanda patent.
ANT. Fuit heu quondam, cùm celsa pede
Iu-

βακχῶν, τουτέστιν ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, ἐν ᾧ διατρίβουσιν αἱ βάκχαι τοῦ Διονύσου εἰς τὸν ναὸν ἀπελεύσομαι δηλονότι ἐκείνου, ᾧ, ἀντὶ τοῦ οὗ χάριν, ποτὲ ἐγὼ Καδμείαν, ἤτοι Θηβαϊκὴν, νεβρίδα

50-

κὸς —— Μαινάδος. sequutus est *Kingius*: non aliter legitur in A Leid. alter praebet ἵνα τε σηκὸς —— Μαινάδων. Sed ἵνα γε sine controversia genuinum. In altero disputari forte potest, Μαινάδων, an Μαινάδος legendum sit. Optime *Cithaeron* ὄρος dicitur Μαινάδων. Sed, quod in Scholiis legitur, ὁ τάφος τῆς Σεμέλης, ad alteram lectionem Μαινάδος magis adpositum videtur. Semeles certe fuit in Cithaerone σηκὸς ἄβατος. *Euripides* Bacch. v. 10, Αἰνῶ δὲ Κάδμον, ἄβατον ὃς πέδον τόδε Τίθησι θυγατρὸς σηκόν. hunc locum cum nostro perite contulit Celeberr. *Petr. Burmannus* in Iove Fulgurat. c. VII, p. 273. Semele potuit Μαινάδος adpellatione designari, quippe quam *Aeschylus* in scenam introduxerit θύουσαν καὶ ἐνθεαζομένην, teste *Schol. Apollon. Rhod.* I, v, 636. sic enim corrigendum. *Apollodor.* III, p. 143. Διόνυσος, inquit, ἀναγαγὼν ἐξ ᾅδου τὴν μητέρα, καὶ προσαγορεύσας Θυώνην, μετ' αὐτῆς εἰς οὐρανὸν ἀνῆλθεν. Idem alii quoque tradiderunt: dudum ante Semelae *Pindarus* *Thyones* tribuit adpellationem; cuius Scholiasta iuvenilem peperit errorem in Animadv. ad *Ammon.* III, fine capitis XII.

Vs. 1742 Καδμείαν ᾧ νεβρίδα Στολιδωσαμένα] Legebatur in Edd. Καδμείαν ὤν νεβρίδα. in Cod. Ms. quod *Piersii* novimus indicio, ἂν νεβρίδα. literam sequentem male his positam liquet e Flor. exhibente: Καδμείαν ἰὼν ἐβρίαν· in his forte latent sequentia: Καδμείαν (ἵν') ᾗ vel ᾧ (ubi) νεβρίδα· Leidensium alter ὤν praebet; alter ὦ. *Canteri* lectionem, e Scholiis petitam, ᾧ corrigentis, firmatam Msto, quem *sanctissimum* vocat, *Barne-*

Στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ Σεμέλας
Θίασον ἱερὸν ὄρεσιν ἀνεχόρευσα,
Χάριν ἀχάριςον εἰς θεοὺς διδοῦσα;

ΤΡΟΧΑΙΟΙ.

ΟΙΔ. [Ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε,
Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω, καὶ μέγιστος ἦν ἀνήρ.]

Σφιγ-

ςολιδωσαμένη, ἀνεχόρευσα κατὰ τὸν ἐν ὄρεσιν ἱερὸν θίασον καὶ χορὸν τῆς Σεμέλης, χάριν διδοῦσα εἰς θεοὺς ἀχάριςον, ἤτοι ἀντίχαριν οὐκ ἔχουσαν

nesius recepit in contextum; sequitur illum *Kingius*; neuter voculae significatum attendit, interpretantes: *In quo templo* legerant tamen in Scholiis: τοῦτο κελεύεις μοι χορεῦσαι, ᾧ ποτε ἀνεχόρευσα ἐγὼ Καδμείαν νεβρίδα λυσαμένη· scribendum ἐνδυσαμένη. praeterea positum ᾧ, ἀντὶ τοῦ οὗ χάριν· *cuius gratia*, *cuius in honorem*, vel *cui*: hoc sensu praesertim pronomina frequentantur, ἐμοί, σοί, &c. vid. *Henr. Stephan.* App. de D. A. p. 172, 173. *Sophocles* Aj. v 1054, Μενέλαος, ᾧ δὴ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. quod non tantum significat, οὗ εἵνεκα, *propter quem*, sed & *cuius gratificandi causa*: Elec. v. 543, ἐς ὁ πλοῦς ἴδ' ἦν χάριν. ubi Grammatici potius probarent ἂν —— χάριν· *Ammonius*: Ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος· verum χάριν Μενελάου ἐστράτευσεν Ἀχιλλεὺς, τουτέστι Μενελάῳ χαριζόμενος· Μενέλεῳ χάριν φέρων legitur in *Eurip.* Iphig. Taur. v. 14. optime meo iudicio *Gavellus* in *Luciani* Tragodop. v. 75. corrigebat, Τινὶ δαιμόνων ἄγουσι κωμαστὴν χορόν, & in Anacreonteo carmine τοῖς Θυίσι κιών. Miscell. Obs. vol. x, p. 422. *Aelius Dionysius* Ἀγαθὸς, inquit, δαίμων, ᾧ μετὰ ἄρσιν τραπεζῶν ἔπινον· apud *Eustath.* in Odyss. Γ, p. 132, 49. —— Qui sequitur in Phoen. versum *Kingio* debemus anapaesticum: Στολιδωσαμένα ποτ' ἐγὼ Σεμέλας. nomen enim ante *Semelae* velut sequentis versus legebatur initium.

Vs.

Iuga pulſarem, Semeles thiaſis
Operata ſacris, nebride Ogygia
Præcincta latus, fruſtra averſos
Venerata deos.

T R O C H A E I.

OED. Incliti ſpectate cives: ille ſum rex OEdipus,
Ille qui cæci latentes carminis ſolvi dolos,
So-

σαν. Ὦ πολῖται τῆς κλεινῆς πατρίδος, βλέπετε, ὅδε ὁ Οἰδίπυς, ὃς ἐνόησε τὰ κλεινὰ αἰνίγματα, καὶ ἦν ἀνὴρ μέγιςος,
ὃς

Vs. 1745 Χάριν ἀχάριςον εἰς θεὺς διδῦσα;] *Battierio* morem geſſi, ſignumque his interrogandi ſubieci. Solius in Editione *Grotii* Χάριν ἄχαριν, & in antecedente verſu legebatur, ἔρισ' ἀνηχέρδυσα· utrumque petitum e ſcripto Codice, nam Leidenſis etiam exhibet B. χάριν ἀχάριςον neſcio quis alius dixerit: χάριν ἄχαριν aliquoties uſurpat *Aeſchylus* Prom. v. 547. Agam. v. 1553. Choëph. v. 40. *Euripides* Iphig. Taur. v. 566, Κακῆς γυναικὸς χάριν ἄχαριν ἀπώλετο. genus illud loquendi, Graecis, Latinis, Orientalibus etiam uſitatiſſimum, ſaepe fuit & a variis illuſtratum.

Vs. 1746, 47 [Ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται, λεύσσετ', Οἰδίπυς ὅδε, Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ἔγνω, καὶ μέγιςος ἦν ἀνήρ.] Hi tandem duo Trochaici *Sophoclei* quatuor *Euripideis* mea quidem opinione ſunt ab interpolatore paucis immutatis praefixi. Primum legi velim in Vs. 1628 notata; tum Sophoclea diligentius conſiderari, quae ſub finem leguntur Oedipodis Tyr. tanquam a choro pronunciata: illic recte poſita, hinc, ut opinor, alieniſſima videbuntur attendenti. *Sophoclis* verba ſunt: Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι, λεύσσετ', Οἰδίπυς ὅδε / Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει, καὶ κράτιςος ἦν ἀνήρ, / his ſubiunguntur iſta v. 1426, Εἰς ὅσον κλύδωνα δεινῆς συμφορᾶς ἐλήλυθεν; optimo nexu: *videte, cives Thebani, quantas in calamitates inciderit Oedipus hicce,* propter par-

Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη,
Νῦν ἄτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός.

'Αλ-

ὃς μόνος κατέσχον κράτη, καὶ τὰς νίκας, τῆς μιαιφόνου Σφιγγὸς, νῦν αὐ-

partum decus adeo nobilitatus, atque in altum ſublatus. Sed noſtro loco nexum habent iſta cum ſequentibus nullum: λεύσσετ', Οἰδίπους ὅδε, —— Νῦν ἄτιμος —— ἐξελαύνομαι χθονός. *videte, cives Thebani, hicce Oedipus eſt qui ſolvit aenigmata —— Nunc indigne hac regione expellor.* Haec ſola ratio ſufficit: accedit tamen ad illam altera; nihil ſcilicet *Sophocleo* verſu, Ὃς τὰ κλείν' αἰνίγματ' ᾔδει, καὶ κράτιστος ἦν ἀνὴρ, nihil, inquam iſto verſu contineri, quod non complectatur Euripidei, ſine copula ſubiecti, ſententia: Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη. Quanto iam vero videtur ſimilius, ad huius loci marginem *Sophoclea* prius adnotaſſe quempiam, quae parumper mutata deinceps quis in contextum receperit; hoc quanto probabilius, quam inutile furtum hic *Euripidi* tribuere? qui ſupra v. 1682 iam dixerat: Ὁ δ' Οἰδίπους ποῦ καὶ τὰ κλείν' αἰνίγματα; quique fecerat Oedipum dicentem v. 1719. Ὅδ' εἰμὶ, μοῦσαν ὃς ἐπὶ καλλίνικον, οὐράνιον τ' ἔβαν Παρθένου κόρας αἴνιγμ' ἀσύνετον

δρῶν. Praeterea mutationes ipſae ſapiunt interpolatoris ingenium: *Sophoclea* ſunt: Ὦ πάτρας Θήβης ἔνοικοι· haec ſunt interpolatoris: Ὦ πάτρας κλεινοὶ πολῖται· Qui ſequenti verſu *Sophoclis* ᾔδει & κράτιστος tantum ſuppoſuit ἔγνω & μέγιστος· legerat ſcilicet ἔγνω Phoen. v. 1511. ſed, Sophocleis nimis preſſe inſiſtens veſtigiis, ſeſe prodidit interpolator: *Sophocles*: Οἰδίπους, —— ὃς —— ᾔδη —— ἐλήλυθεν· Noſter ille: Οἰδίπους —— ὃς ἔγνω, —— ἐξελαύνομαι. ſi ſaltem poſuiſſet ἔγνων. & in altero verſu πάτρας κλεινῆς πολῖται. Verum hoc, quando reperitur in Cod. Leid. A, videtur ab horum quoque parente profectum: Ἀθῆναι, Θῆβαι, paſſim dicuntur κλειναὶ, ſaepiusque legerat & in Euripideis ille notum illud celebrium civitatum epitheton. Quis rem tantillam ignorantem *Scaligerum* crederet κοινὸν βάθρον repoſitum in *Euripidis* voluiſſe Iphig. Aul. v. 1263, ubi vulgatur: Τροίας ἐξελεῖν κοινὸν βάθρον· & ſine controverſia corrigi debet κλεινὸν βάθρον· ſicuti κλεινὰ

Με-

Solus & fregi cruentas alitis sævæ minas:
Nunc honore cassus omni, patria expellor miser.

αὐτὸς ἄτιμος οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι, καὶ ἀποδιώκομαι τῆς χθονός·

Μίλητος, pro κλεινή, in *Archestrati*, id ipsum frequentantis, versu apud *Athen.* VII, p. 319. E. τὸ κλεινὸν Ἴλιον, Ἰλίου, nec non Δαρδάνου κλεινὴν πόλιν, dixit *Euripides* Troad. v. 25. Helena v. 104. Elec. v. 5.

Vs. 1748 —— 1751 Τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέρειν.] Egregiam sane sententiam Trochaici quatuor absolvunt, quam duo praefixi vitiabant. Hos neminem fore spero qui eo voluerit tanquam Euripideos tueri, quod illorum etiam ultimo simillima legantur in *Sophoclis* Philoctete superstite v. 1310, Ἄκουσον· ἀνθρώποισι τὰς μὲν ἐκ θεῶν Τύχας δοθείσας ἔστ' ἀναγκαῖον φέρειν. haec Sophoclea cum Euripideis nostris, elegantissime redditis Latine, comparavit *Conr. Rittershusius* in Epilogum L. II. Fab. *Phaedri*. Similes multae possent congeri sententiae, quae nihil tamen ad priora labefactanda conducerent. In his ipsis quanta, quaeso, dissimilitudo? Nihil in v. 1751, nonnihil fuit in reliquis novatum: Vs. 1750, syllaba deficiebat olim: Ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ μάτην ὀδύρομαι, *Gul. Canterus* Ἀλλὰ γὰρ τί reponendum coniectabat; sic *Grotius* vulgavit tum in Edit. Phoen. tum in Excerptis, Codicem sequutus scriptum, ut ex eius notis liquet in Excerpta: Leidensis uterque praefert id ipsum, quod etiam in Cantabrig. legi ut crederemus, plurimos hic excitat in re minima testes non necessarios *Barnesius*: hunc tamen laudo, quod lectionem fluxisse deteriorem viderit e v. 385, quem ob sententiae similitudinem in ora notarant. —— Vs. 1748 vulgabatur olim: Ὃς μόνος Σφιγγὸς κατέσχον· optime *Barnes.* & *King.* Σφιγγὸς ὃς μόνος κατέσχον τῆς μιαιφόνου κράτη· Quod sequitur: Νῦν ἄτιμος, αὐτὸς, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός· sic scriptum erat in utroque Cod. Leid. atque ita repererat in Cantabrig. *Barnesius*: hic quoque versus perperam olim legebatur in Edd. Νῦν δ' ἄτιμος, οἰκτρὸς, οἰκτρὸς ἐξελαύνομαι χθονός· a prioribus hic quoque distabat Editio *Grotii*, vulgantis: Νῦν ἄτιμος, οἰκτρὸς, αὐτῆς

Ἀλλὰ γὰρ τί ταῦτα θρηνῶ καὶ μάτην ὀδύρομαι;
Τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας θνητὸν ὄντα δεῖ φέ-
ρειν. 1751

ΧΟ. Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν
Βίοτον κατέχοις,
Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.

ἀλλὰ διατί ὀδύρομαι ταῦτα ματαίως; τὰς γὰρ ἐκ θεῶν ἀνάγκας, ἤτοι τὰς ἀναγκαίας συμφορὰς, δεῖ φέρειν καὶ ὑπομένειν ὄντα θνητόν. Ὦ νίκη μεγάλως σεμνὴ, εἴθε κατέχοις τὸν ἐμὸν βίοτον, καὶ τὴν ἐ-

ἐξελαύνομαι χθονός· *Grotium* sequitur *Pierſius*. In lectione, quam Codicibus firmatam recepi cum *Barneſio Kingio*que, dubites quo ſenſu ſit αὐτὸς capiendum: mihi *ſolum* ſignificare videbatur ſupra ad Vs. 1235. Regem enim exulem praeter Antigonen nemo comitari dignabatur. Polynices v. 630, γαῖαν καὶ θεὸς, inquit, μαρτύρομαι, Ὡς ἄτιμος, οἰκτρὰ πάσχων, ἐξελαύνομαι χθονός· eorum vice legitur hic αὐτὸς, οἰκτρὸς· Literam forte quis tollendam ſuſpicetur legendumque: Νῦν ἄτιμος, αὖος, οἰκτρὸς, ἐξελαύνομαι χθονός. ſive *ſenem*, ſeu *bonis deſtitutum* interpretari placeret, neutrum hinc alienum videretur: ſed vocem Comici potius frequentarunt quam Tragici; nec in αὐτὸς quidquam deſidero.

Vs. 1752 Ὦ μέγα σεμνὰ Νίκα, τὸν ἐμὸν Βίοτον κατέχοις, Καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα.] Adhibuit iſta *Lucianus* in Piſcatore §. 39. Utrum hic quoque fuerint ad *Euripide* col-

ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΩΝ

ΤΕΛΟΣ.

Sed quid hæc utcunque dira ſæpe nequicquam gemo?
„ Ferre mortalem neceſſe eſt, quicquid à ſuperis venit.
CHO. Dea quæ pulchrum vincere donas,
Vitæ curſum tutare meæ,
Dulcesque mihi necte corollas.

ἐρὴν ζωὴν, καὶ μὴ λήγοις, καὶ παύσαιο, στεφανοῦσα, καὶ τιμῶσα, ἐμὲ δηλονότι.

collocata, an ab alio huc ex Oreſtis fine transſlata, mihi quidem non conſtat: claudunt eadem Iphigeniam in Tauris. *Scholiaſtes* ad finem Oreſtis, τοῦτο, inquit, διὰ τοῦ χοροῦ, ὡς ἐκ προσώπου τοῦ ποιητοῦ ἐστιν, ὡς νικήσαντος ἐπὶ τοῦ δράματος. hoc quidem vereor ut Phoeniſſis poſſit adplicari, quae cum primum fuerant commiſſae, victus ab *Euphorione* diſceſſit & *Sophocle* Noſter, cuius, victoriam deſiderantis, voto rariſſime reſponderunt iudices Attici: hoc etiam adhibuiſſe potuerat *Oenomaus* ad irridendum Oraculum *Euripidis* patri Mneſarcho divinitus datum: Ἔσται σοι κοῦρος —— ὃς —— στεφέων ἱερῶν γλυκερὴν χάριν ἀμφιβαλεῖται. quod ex *Oenomao* ſervavit *Euſeb.* Praep. Evang. v, p. 227. D. quodque non minus ac reliqua liberrimi oris Philoſophus ſibi ſumit exagitandum. Sed *Euripides* etiam poſterorum aequiora fuit quam ſuae aetatis hominum expertus iudicia.

EVRIPIDIS PHOENISSARVM

F I N I S.

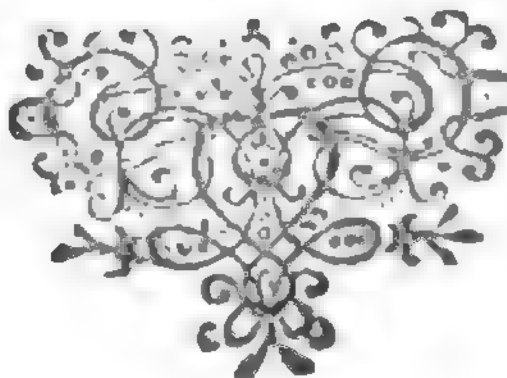
ALEXANDER AETOLVS

hos de Euripide verſus compoſuit:

Ὁ δ' Ἀναξαγόρου τρόφιμος χαιοῦ ϛρυφνὸς μὲν
ἐμοί γε προσειπεῖν,
Καὶ μισογέλως, καὶ τωθάζειν οὐδὲ παρ' οἶνον μεμαθηκώς,
Ἀλλ' ὅ, τι γράψαι, τοῦτ' ἂν μέλιτος καὶ
Σειρήνων ἐτετεύχει.

GELLIVS N. A. xv, c. xx.

Quae feruntur in Edd. in tres verſus anapaeſticos coëgi, duabus vocibus auctoritate Franeq. Codicis Mſ. praetermiſſis. Praeterea ſyllabam abſtuli; voce ἀρχαίου in minus notam χαιοῦ commutata. Nobili genere ſatus & dives erat Anaxagoras.

SCHO-

SCHOLIA

VETERVM GRAMMATICORVM

IN

EVRIPIDIS PHOENISSAS

Ex Codd. MStis, praesertim Augustano, supplevit, emendavit, nunc primum editis locupletavit plus quam ducentis, notisque instruxit

L. C. VALCKENAER.

LECTORI S.

A Scholiis olim editis distinxi signis diversis tum quae Barnesius & Kingius e Codicibus scriptis protulerunt, tum a me nunc primum e Leidensi Codice, sed praesertim ex Augustano, vulgata: distinguuntur autem huiusmodi signis:

† *Scholia e Codice Baroc. 74 a Kingio repetita.* †

‡ *Scholia Codicis* C. C. C. *sive Collegii Corporis Christi Cantabrig. partim a Barnesio, partim a Piersio, a Kingio pleraque vulgata.* ‡

* *Scholia quaedam e Codice Vossiano Leid. a me transscripta.* *

„ *Scholia ex Augustano Codice pervetusto nunc primum evul-*
„ *gata: singulis lineis horum Scholiorum haec signa praefigun-*
„ *tur.* „

ΣΧΟΛΙΑ ΠΑΛΑΙΑ ΤΩΝ ΠΑΝΥ ΔΟΚΙΜΩΝ ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ ΦΟΙΝΙΣΣΑΣ.

1 Ω τὴν ἐν ἄστροις] Ταῦτα πάντα πρὸς τὸν Ἥλιον ἀποτείνει Ἰοκάστη, δυσχεραίνουσα διὰ τὰ συμβάντα.

Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ἔθος ἔχουσιν οἱ Τραγικοὶ παρέχειν τοὺς ἥρωας θεοῖς τὰς συμφορὰς ἀπολοφυρομένους, ὡς καὶ ἐν Μηδείᾳ,

Ὥσθ᾽ ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε, γῇ τε κοὐρανῷ
Λέξαι, μολούσῃ δεῦρο, 1 Μηδείας τύχας.

Ἄλλως. Παλαιά τις φέρεται δόξα, ὡς Σοφοκλῆς μὲν ἐπιτιμήσειεν Εὐριπίδῃ, ἵνα μὴ προτάξῃ τούτους τοὺς δύο στίχους, ὁ δὲ Εὐριπίδης, ὅτι μὴ συνέταξεν ἐν Ἠλέκτρᾳ ὁ Σοφοκλῆς,

Ὦ τοῦ στρατηγήσαντος 2 ἐν Τροίᾳ ποτέ.

Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ὦ διοδεύων τοῦ οὐρανοῦ τὴν ὁδὸν τὴν παρὰ τοῖς ἄστροις, ὅ ἐστι τὴν παρὰ τοῖς οἴκοις τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. ὅτι γὰρ ἄστρα φησὶ τοὺς οἴκους τοῦ ζωδιακοῦ κύκλου. 3 Ἄρατος εἴρηκεν, -- αὐ-

1 Μηδείας τύχας] Ex edita Medea v. 58, reposuit *Barnesius* pro δεσπότῃ. Augustanus Codex, qui Scholia complectitur in Phoenissas, praebet δεσποίνης τύχας· hoc a *Scholiaste* scriptum videtur, alterum ab *Euripide*: *Medeaï miserias* invenerat *Ennius*. Μολούσαν legit in hoc versu Conditor dramatis Χριστοῦ πάσχοντος v. 57. *Philemonem* μολούσῃ legisse liquet ex *Athen.* VII, p. 288. D.

2 Ἐν Τροίᾳ] *Kingius* posuit pro Ἠλέκτρᾳ, seu e Cod. Ms. sive e primo versu *Sophoclis* Electrae petitum. Aug. Cod. ἠλέκτρᾳ· quae praecedunt, sic scripta praeferens: ὅτι μὴ προσέταξεν Εὐριπίδης τοὺς δύο τούτους στίχους. ὁ Εὐριπίδης, ὅτι μὴ προσέταξεν ἠλέκτραι ὁ Σοφοκλῆς. Vulgatis, si μὴ abiiciatur, sensus inerit commodus.

3 Ἄρατος εἴρηκεν] Phaenom. v. 543, 544. Versuum alterum, qui mendose scriptus ferebatur

——— αὐτὰρ ἑκάστη
Ἴση μετρηθεῖσα δύω περιτέμνεται ἄστρα·
Ζωΐδιον δὲ ἑ κύκλον ἐπίκλησιν καλέουσι.

„ Ἄλλως. Ἐπειδὴ κυκλοτερὴς ὁ οὐρανὸς, ἢ ἐπεὶ ἑλικοειδὴς ὁ ζωδιακὸς κύ-
„ κλος, καθ' ὃν φέρεται ὁ ἥλιος. "

3 Θοαῖς ἵπποισι] Λείπει ἡ σύν. ἵν' ᾖ, σὺν θοαῖς ἵπποισι. καὶ Ὅμηρος,
Αὐτῇ κεν γαίῃ ἐρύσαιμ' ———

καὶ 4 ἐν Βάκχαις,
Αὐτῇσιν ἐλάταις.

καὶ ἐν Ἱππολύτῳ,
Αὐτῇσιν ὀρβύλῃσιν ἁρμόσας πόδα. καὶ ἔστιν Ἀττικὴ ἡ συνήθεια. ἴδιε δὲ ἐκ τοῦ ἐπικρατοῦντος ἀρσενικῶς αὐτοὺς ὀνομάζουσι. τέσσαρες δὲ εἰσὶ, 5 Χρόνος, Αἰθὼ, Ἀστραπὴ, Βροντὴ, [ἄλλοι δὲ φασὶν, ὡς δύο, Λάμπων, καὶ Φαέθων.]

in Schol. *Barnes.* emendavit ex Edd. *Arati;* monuit in altero legi non οἴκους, sed ἄστρα· *Georg.* autem *Arnaldus* Lect. Gr. p. 163, genuinam *Arati* scriptionem, δύω περιτέμνεται οἴκους, contendit in Scholiis nostris conservatam: ἄστρα, quod exhibent Edd. *Arati*, hic autem Cod. Aug. sine dubitatione restitui, tanquam profectum a Scholiaste. conf. *Eustathius* in Il. Δ, p. 339, 52. *Aratea* sic erant in Aug. Cod. scripta: αὐτὰρ ἑκάστη ἴση μ. ——— περιτέμνεται ἄστρα. ζωδίου δὲ ἑκύκλον ἐπίκλησιν καλέουσι· his proxima subiiciebantur ex isto Cod. nunc vulgata. Quae praecedunt *Arati* nomen, ὅτι γὰρ Ἄστρα φ. τ. ο. τ. ζ. κ. in Edit. *Barnesii Kingii*que male fuerant omissa:

4 Ἐν Βάκχαις] In Bacchis frequens quidem *abietum* mentio; sed haec verba, Αὐτῇσιν ἐλάταις, non invenientur, olim fortasse lecta v. 741, κρεμαστὰ δὲ Αὐτῇσιν ἐλάταις ἀναπεφυρμέν' αἵματι. quae non postponerem vulgatis, Ἐσταζ' ὑπ' ἐλάταις. Versus ex Hippolyto citatus est 1189, in quo positum ἁρμόσας pro ἁρμόσαι, ad mentem viri D. Miscell. Obs. I, p. 419. *Homerica* sunt in Il. Θ, 24.

5 Χρόνος, Αἰθὼ,] Nomen esset Αἰθὼ femininum: erant autem solis equorum duo mares. Αἴθων corrigit *Ez. Spanhemius* in Callim. h. in Del. v. 169. & in Cer. v. 67. *Aethon*, an *Aethops* dicatur, perparum refert: scripsisse Grammaticum arbitror non Χρόνος, sed Ἠῷος, Αἴθοψ, Ἀστραπὴ, Βροντή. *Hyginus* Fab. CLXXXIII, *Eos --- Aethops --- funales sunt mares: feminae iugariae, Bronte, --- Sterope:* quae sequuntur apud *Hyginum*, *Item quos Homerus tradit, Abrax, Aslo Therbeeo*, sic videntur integranda: *item quos Euhemerus tradit, Lαbrax, Aethon, Therme, Eoë.* unum e maribus Αἴθοπα dixerat *Euripides.* Quae parenthesi leguntur hic inter-
ser-

θῶν.] Ἔθος δὲ τοῖς ποιηταῖς θηλυκῶς λέγειν τὰς ἵππους, 6 Σώφρονι, τὰν ἵπ-πον. καὶ ἐν Ἱππολύτῳ,

Αἳδ᾽ ἐνδακοῦσαι στόμια.

καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ,

Αἳ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι.

4 Ὡς δυστυχῆ] Ἀσεβῆ, φασὶ, τὴν ἀκτῖνα τοῦ Ἡλίου δυστυχῆ καλῶν. πῶς δὲ ἀσεβῆ, ὁπότε καὶ Ἡσίοδος ἱερὰς τῶν ἡμερῶν ἀποφαίνει ποιητής;

Ἄλλως. Οἱ κακοδαιμονοῦντες, καὶ τὰς πρώην εὐδαιμονίας ἀτυχίας νομίζουσι, τῇ παρούσῃ δυσποτμίᾳ βαρυνόμενοι.

Ὡς δυστυχῆ] 7 Καὶ μὴν ὅτι εὐδαίμονες ἦσαν αἱ Θῆβαι, δῆλον ἐκ τοῦ Ἁρμονιακοῦ γάμου, ἐν ᾧ οἱ θεοὶ εἱστιάθησαν, καὶ τῆς Διονύσου καὶ Ἡρακλέους γενέσεως. νοσεῖν δὲ ἤρξατο, ἐξ οὗ ἐπεκράθη Λάϊος βίᾳ θεῶν. τὰ τοιαῦτα δ᾽ οὐ πρὸς τὸ ἀληθὲς, ἀλλ᾽ ὡς οἱ λέγοντες πάθους ἔχουσι. Εὐστίφορος δὲ ὁ Εὐρι-

πί-

ſerta, *Kingio* debentur, e Codice forſan Cantabrig. deſcripta.

6 Σώφρονι] *Sophronis* hic nomen latere primus indicavit *Thom. Stanlejus* in *Aeſchyli* Choëph. v. 294. Eodem modo ut hic olim erat obſcuratum, *Montefalconium* decepit in Diar. Ital. p. 214. citabatur teſtis in Scholio ad *Gregor. Nazianz.* ἐν τοῖς περὶ Σώφρονος Ἀπολλόδωρος, non *Apollodorus de Sapiente*, ut ille interpretabatur, ſed *Apollodorus commentario in Sophronis mimos*: conf. *Athenaeus* III, p. 89, A. VII, p. 281. E. *Etymologus*, p. 72, 50. *Athenaei*, ni fallor, Epitome fraudi fuit *Euſtathio* in Il. Σ, p. 1226, 37. tribuenti, quae *Sophronis* erant, *Apollodoro*. *Montefalconius* rem bene geſſit in ſimillimo Scholio, quod in Biblioth. poſuit Coislin. p. 121. ubi *Sophron* quoque commemoratur. In Diarii loco citato pro Οὐστιείου portentoſo nomine reſtituendum Ἰασίου monuit me aliquando vir Summus *T. H.* —— Ceterum hoc Scholio noſtro in Phoen. *Spanhemius* utitur in *Callim.* h. Dian. v. 102. —— *Homeri* verſus citatur Il. Ψ, 376. *Euripidis* ex Hippol. v. 1223. Αἳδ᾽ ἐνδακοῦσαι στόμια πυριγενῆ γνάθμοις· ſic recte ſcriptam vocem ultimam exhibet Cod. Reg. Pariſin. hinc στόμια pro στόμα repoſitum.

7 Καὶ μὴν τότε] In Aug. Cod. haec ita iunguntur praecedentibus: Οἱ κακοδαιμονοῦντες καὶ τὰς πρώην εὐτυχίας ἀτυχίας (ut in Edd. εὐδαιμονίας, ἀτυχίας· ſic infra in Phoen. v. 1600, οἱ βαρυνόμενοι συμφοραῖς —— καὶ τὰς προκειμένας εὐδαιμονίας δυστυχίας ἀποκαλοῦσι.) νομίζουσι, τῇ παρούσῃ δυσποτμίᾳ βαρυνόμενοι· καὶ μὴν τότε εὐδαίμονες ἦσαν, διά τε τὸν Ἁρμονίας γάμον, ἐν ᾧ θεοὶ ἠσθιάθησαν· ſequuntur reliqua usque ad πάθος ἔχουσι. in Edd. tum ſubiecta, ab Εὐστίφορος usque ad vocem δακρύων, aberant ab Aug. Mſ.

πίδης πρὸς ἕτερα πρόσωπα πρεσβύτερα τὴν τῶν δυστυχημάτων αἰτίαν ἀναφέρει. καὶ [8] ἐν Τρῳάσιν ἡ Ἑλένη φησίν,

Πρῶτον μὲν ἀρχὰς ἔτεκεν ἥδε τῶν κακῶν,
Πάριν τεκοῦσα. — καὶ ἐν Ὀρέστῃ,
Σύ τοι, φυτεύσας θυγατέρ', ὦ γέρον, κακήν,
Ἀπώλεσάς με. ——

κέχρηται τούτῳ τῷ εἴδει καὶ Ὅμηρος,

Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας,
Ἀρχεκάκους, αἳ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

καὶ Εὔμαιος συμπαθῶς ἔχων πρὸς τὸν Ὀδυσσέα φησίν,

—— ὡς ὤφελλ' Ἑλένης ἀπὸ φῦλον ὀλέσθαι.

καίτοι τῶν ἀδελφῶν αὐτῆς τῶν Διοσκούρων ἤδη θεῶν ὄντων, καὶ πολλὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐπαρκούντων. Ἔτι δέ τινες ἐγκαλοῦσι τῷ Εὐριπίδῃ, ὡς οὐκ ἀκολούθως γενεαλογήσαντι. εἰ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς ἐβούλετο τὰ πράγματα λέγειν, ἐχρῆν τὴν ἐκ Φοινίκης [9] αἰτίαν τοῦ Κάδμου κατὰ λεπτὸν μετὰ τῆς αἰτίας διηγήσασθαι· εἰ δὲ ἐκ τῆς ἐγγὺς ἀρχῆς, ἔδει ἀπὸ τῶν Λαΐου δυστυχημάτων ἄρξασθαι· πρὸς οὓς ῥητέον, ὅτι, εἰ μὲν ἄνωθεν ἤρξατο, μακρὸς ἂν ἦν ὁ λόγος· ἄλλως τε οὐκ ἔπρεπε Θηβαίαν γυναῖκα ἀκριβῶς τὰ ἐν Φοινίκῃ ἐπίστασθαι· εἰ δὲ ἀπὸ τῶν Λαΐου δυστυχημάτων, πολλὰς ἂν τῶν περὶ τὰς Θήβας συμφορῶν παρέλιπεν. Ἀκταίωνα μὲν γὰρ αἱ οἰκεῖαι κύνες διεσπάσαντο, Πενθέα τε τὸν υἱὸν [10] Ἀγαυῆς, Σεμέλην τε ἐκεραύνωσεν ὁ Ζεύς· καὶ τὸν Ἰνοῦς υἱὸν Λέαρχον μὲν μανεὶς ὁ πατὴρ Ἀθάμας ἀπέκτεινε. Μελικέρτης δὲ, μετὰ τῆς μητρὸς, ἔπεσεν εἰς τὴν θάλασσαν· οἱ Νιόβης τε παῖδες ἐτοξεύθησαν, καὶ αὐτὴ λίθος ὁρᾶται δακρύουσα.

† Ὡς δυστυχῆ] Δυστυχῆ ἀκτῖνα λέγει, οὐ δι' ἑαυτήν, ἀλλὰ διότι ἐν αὐτῇ ἐγένετο ἡ ἀρχὴ καὶ αἰτία τῆς δυστυχίας αὐτῶν. † 5

8 Ἐν Τρῳάσιν] Vs. 919. Qui ſequitur ex Oreſte locus, legitur v. 584. *Homerica*, hic & alibi ſaepius a *Barneſio* deſignata, ſunt in Il. Ε, 62, 63. Od. Σ, 68. horum alterum ex Edd. ſupplevit *Barneſ.*

9 Αἰτίαν] Corrige, ſodes, ἀποικίαν τοῦ Κάδμου.

10 Ἀγαυῆς] Sequentis vocis prima litera huic perperam adhaeſit: ſcribendum, Ἀγαυῆ· Πενθέα τε τὸν υἱὸν Ἀγαυὴ, nempe διεσπάσατο.

11 Ἀντιόπης τῆς Βήλου] Corrigendum arbitror Ἀργιόπης τῆς Νείλου. *Antiope* & *Argiope* non ſunt in hac genealogia diverſarum mulierum nomina, quod ſuſpicabatur *Thom. Galeus* ad init. libri III, Biblioth. *Apollod.* ſed Ἀντιόπη librariis debetur; genuinum nomen eſt Ἀργιόπη. *Pherecydes* apud *Schol. Apollon. Rhod.* III, 1185. Ἀγήνωρ γαμεῖ Δαμνὼ τὴν Βήλου· —— ἔπειτα ἴσχει (corrigo: ἔπειτα γαμίσκει) Ἀγήνωρ Ἀργιόπην τὴν Νείλου τοῦ ποταμοῦ. ter *Hygino* memoratur *Argiope*, *Muncker.* ad cap. VI, Scholii noſtri partem hanc excitat & *Schol. Apollon.* ——

Quae

5 Κάδμος ἡνίκ' ἦλθε] Λιβύης, τῆς Ἐπάφου καὶ Ποσειδῶνος, Ἀγήνωρ, καὶ Βῆλος. Ἀγήνορος δὲ καὶ 11 Ἀντιόπης τῆς Βήλου, Κάδμος, Κίλιξ, Φοῖνιξ, ἀφ' οὗ οἱ Φοίνικες. Φοίνικος καὶ Τηλίφης τῆς Ἐπιμεδούσης, Πείρως, Ἀστυπάλη, Εὐρώπη, Φοινίκη. ἔνιοι δὲ ἀντὶ τῆς Ἁρμονίας Ἠλέκτραν γῆμαι αὐτὸν φασί.

† Κάδμος] Ἀγήνορος θυγάτηρ Εὐρώπη, ἣν λαβὼν Ζεὺς εἰς Κρήτην ἀγνοίᾳ τοῦ πατρὸς ἤγαγεν· ὁ δὲ περιέρχεται ζητῶν· καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ, Κάδμον, Θάσον, Κίλικα, καὶ Φινέα ἀπέστειλε ψηλαφήσαντας μαθεῖν. Κάδμος οὖν τὸν χρησμὸν λαβὼν εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, ἐπάχθη δάμαλιν λαβεῖν, καὶ ἀπερχόμενον ἐλαύνειν ἔμπροσθεν, καὶ, ὅπου κλιθεῖσα ἡ δάμαλις πέσῃ, κτίσαι πόλιν. κτίζει οὖν Θήβας. καὶ τὸν δράκοντα ἀναιρεῖ, σπείρας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ· ἐξ ὧν ἀνεφύησαν οἱ γίγαντες. †

6 Φοίνισσαν ἐκλιπὼν χθόνα] Εἰ μὲν ἐπὶ πάσης τῆς Φοινίκης ἀκουστέον, ἀντὶ τῆς παραλίας· εἰ δ' ἐπὶ μιᾶς πόλεως, ἐκδεκτέον τὴν Τύρον· νησιάζεται γάρ, ὡς καὶ ἑξῆς φησί,

Τύριον οἶδμα λιποῦσ', ἔβαν
Ἀκροθίνια Λοξίᾳ
Φοινίσσας ἀπὸ νάσου·

τουτέστι τῆς Φοινίκης νήσου Τύρου. καὶ

Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν
Τύριος — —.

Ἄλλως. Τὴν Τύρον. νησιάζεται γὰρ 12 [ἡ Φοινίκη.] Προληπτικὸς δὲ ὁ λόγος. οὐδέπω γὰρ ἐκαλεῖτο Φοινίκη· ἐν γοῦν τῷ Φρίξῳ φησὶν, 13 ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες

Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται.

Quae ſequuntur in hoc Scholio, fortaſſe *Pherecydea*, Φοίνικος καὶ Τηλίφης &c. emendata dedit *Barneſius*; ante vulgabatur Φοίνικης και Τηλίφου. Mſ. Aug. e quo pauca quaedam hic inſerui, dabat etiam Τηλίφης· pro Πείρως autem Πεῖσις. — Sequens ſcholion, me tacente, facile liquet recentius eſſe nec magni pretii; qualia ſunt omnia a *Kingio* vulgata e Codice Barocc. horum nullum, ſed vetera duntaxat Codex repraeſentabat Aug.

12 [ἡ Φοινίκη.] *Delendum* ἡ Φοινίκη *hominis indocti adſumentum*,

Φοῖ-

inquit Celeberr. *T. H.* in *Luciani* Iud. Voc. p. 87. Docti Grammatici nota, Τὴν Τύρον· νησιάζεται γάρ· ab eo, qui Scholia collegit, potuerat omitti; recentior enim, cuius verba praeceſſerunt, ſuis eadem iam inſeruerat: utrobique tamen haec etiam exhibet Aug. Cod. poſteriori quidem loco ſic poſita: τὴν τύρον γὰρ νησιάζεται ἡ Φοινίκη.

13 Ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες] Hunc in modum iſta ſcripta leguntur in Aug. Cod. ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος κοῦροι Κίλιξ, ἀφ' οὗ καὶ (pro ἡ reſtitui) Κ. κ. Φ. ο. π. τοῦνομα ἡ χώ-

Φοῖνιξ, ὅθεν περ τοὔνομ᾽ ἡ χώρα φέρει,
Καὶ Θάσος. —

τοῦτον οἱ ποιηταὶ Πίνακον καλοῦσι, Πολύδωρον δὲ, διὰ τὸ πολλὰ δῶρα εἰληφέναι τὴν μητέρα αὐτοῦ ἐπὶ τῇ γεννήσει αὐτοῦ. γενεαλογήσας δὲ ἕως Λαΐου, ἐπιτρέχει 14 πρὸς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην.

7 Παῖδα γήμας Κίσσηλον] 15 Δίρκυλλος, Θηβαῖός τις, Δράκοντος τοὔνομα, βασιλέως δὲ Θηβαίων, θυγατέρα τὴν Ἁρμονίαν εἶναι φησὶν, ἐν φο-
νόι-

χώρα φέρει, καὶ Θάσσος. Πολύδωρον τοῦτον ὁ ποιητὴς Πίνακον καλεῖ. Postremum illud nomen depravatum videtur. In Addendis ad fragmenta Dramatum deperditorum *Euripidis* hos e vulgatis hiantes nobis ſenarios fabricatur *Barneſ.* p. 522. Ἦσαν γὰρ οἱ μὲν παῖδες οἱ Ἀγήνορος / Κίλιξ, ἀφ᾽ οὗ ἡ Κιλικία κικλήσκεται / Φοῖνιξ, ὅθεν περ &c: verba videntur Scholiaſtae: ἦσαν γὰρ Ἀγήνορος παῖδες. haec forte fuerunt *Euripidea:*

. . . . . . Ἀγήνορος κόροι,
Κίλιξ, ἀφ᾽ οὗ καὶ Κιλικία κικλήσκεται,
Φοῖνιξ θ᾽, ὅθεν περ τοὔνομ᾽ ἡ χώρα φέρει,
Καὶ Θάσος. ——

ni fallor, e Phryxi Prologo repetita; quod de Cadmo legitur apud *Plutarch.* de Exilio p. 607. B. Φοῖνιξ πεφυκὼς, ἐκ δ᾽ ὁρίζεται γένος· ad eumdem fortaſſe dramatis Euripidei prologum pertinuit; ſed ultimam ſenarii vocem γένος in χθονὸς libenter mutaverim.

14 Πρὸς Κρέοντα] Deerat in Edd. praepoſitio: πρὸς interſertum a *Barneſio*; quidni ſcriberetur ἐπιτρέχει εἰς Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην. Ceterum haec adnotatio poſtrema verſum ſpectat decimum: ex Aug. Cod. haec erant enotata: Ἐγὼ δὲ παῖς] Γενεαλογήσασα ἕως Λαΐου ἀποτρέχει εἰς τοὺς . . . καὶ Ἰοκάστης. his in Mſ. proxima ſequebantur, quae ad ſuum locum v. 12, retuli. Non erat hic in Aug. Cod. lacuna; ſed qui Codicem adhibuit literarum obſcuros quosdam ductus poſuerat, ſic forſan implendos, ut legatur, εἰς τοὺς γονεῖς Κρέοντος καὶ Ἰοκάστης· niſi quis malit, εἰς τὰ περὶ Κρέοντα καὶ Ἰοκάστην. ——Quae praecedunt, Τοῦτον οἱ Ποιηταὶ &c. pertinent ad *Polydori* nomen v. 8.

15 Δίρκυλλος ——φησί·] Aug. Mſ. Δίρκυλος δὲ Θηβαῖός τινος Δράκοντος Ἄρεως Θηβαίου φησὶν εἶναι τὴν Ἁρμονίαν θυγατέρα. hinc nomen ſaltem Ἄρεως lucrabimur, cujus *Thebanus* ille *Dracon* fuerit filius. *Palaephatus* π. Ἀ. c. VI. ἦν βασιλεὺς τῶν Θηβῶν Δράκων, Ἄρεως παῖς, ὃν ὁ Κάδμος ἀποκτείνας ἐβασίλευσεν. Scripſerat forte vetus enarrator: Δίρκυλλος μὲν, Θηβαῖός τις, Δράκοντος τοὔνομα, Ἄρεως υἱοῦ, βασιλέως δὲ Θηβαίων, φησὶν εἶναι τὴν Ἁρμονίαν θυγατέρα. *Scholiaſtae* verbis uſus eſt *Munckerus* in *Antonin. Liberal.* c. 11, ad *Micylli* confutandum errorem, *Dercyllum* in Serpentis proprium nomen transformantis. Hiſtorico veterrimo nomen fuit Δίρκυλλος ſive Δερκύλος· (ſic nomen illud ſcribitur in fine ſenarii apud *A-*
then.

ἐλθόντας Κάδμος ἔγημεν Ἁρμονίαν. Ἔφορος δὲ, 16 Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος αὐτὴν εἶναι λέγει, Κάδμον δὲ παραπλεύσαντα τὴν Σαμοθρᾴκην, ἁρπάσαι αὐτήν· τὴν δὲ εἰς τιμὴν τῆς μητρὸς ὀνομάσαι τὰς Ἠλέκτρας πύλας, καὶ νῦν ἔτι ἐν τῇ Σαμοθρᾴκῃ ζητοῦσιν αὐτὴν ἐν ταῖς ἑορταῖς. 17 Δημαγόρας δὲ, ἀπὸ Λιβύης ἐλθοῦσαν τὴν Ἠλέκτραν οἰκῆσαι τὴν Σαμοθρᾴκην, 18 ἔνθα συγγενομένη Διῒ ἔτεκεν 19 Ἡμιθέαν, Δάρδανον, Ἁρμονίαν· τὸν δὲ Κάδμον παραπλέοντα μετὰ Θάσου, ἐπὶ ζήτησιν τῆς ἀδελφῆς, μυηθῆναί τι, καὶ μυ-

ηθέντα

Athen. x, p. 458. B. ut Δημύλος, Χαρμύλος, Χρεμύλος.) *Clemens Alex.* Strom. I, p. 381, 12. Ἴλιον ἑάλω —— Θαργηλιῶνος μηνὸς δευτέρᾳ ἐπὶ δέκα, ὥς φησι Διονύσιος ὁ Ἀργεῖος· Ἀγίας δὲ, καὶ Δερκύλος ἐν τῇ τρίτῃ, μηνὸς Πανέμου ὀγδόῃ φθίνοντος. eximetur historicorum numero *Dionysius Argivus*, si, pro Διονύσιος, hic restituatur Δεινίας ὁ Ἀργεῖος· notissima *Diniae* fuerunt Argolica: de multis unum ponam huic nostro simillimum locum: *Schol.* in *Sophoclis* Elec. v. 283, Agamemnomen scribit trucidatum XIII μηνὸς Γαμηλιῶνος, ὡς Δεινίας ἐν ἑβδόμῳ Ἀργολικῶν, numerus libri III apud *Clementem* ad *Diniae* quoque nomen potius pertinuit quam ad illud *Dercyli* vel *Dercylli*; qui nescio num alibi citetur praeterquam his in Scholiis, & apud *Athenaeum* III, p. 86. F. vid. *If. Casaubon.* Anim. III, c. v. *Dercylli*, quae nuspiam fuerunt, plura nominat fraudulentus ille nugator, qui sub *Plutarchi* nomine conflavit libellos mendacissimos, de Fluminibus, & περὶ παραλλήλων Ἑλληνικῶν καὶ Ῥωμαϊκῶν, praeterea quinque Ἐρωτικὰς Διηγήσεις. Quae, praeter *Argolica*, memorat in *Dercyllo Ger.* *Io. Vossius* de Hist. Gr. L. III, falsarii fide nituntur.

16 Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος] Aug. Cod. Ἔφορος δὲ Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος αὐτὴν εἶναι. vulgatam genuinam esse, praeter cetera, monstrant proxime sequentia; quibuscum poterit comparari *Stephanus Byz.* in Δάρδανος.

17 Δημαγόρας δὲ] Non de nihilo est, quod additur in Aug. Cod. Δημαγόρας δὲ καὶ, —— *Demagorae* namque, aut, si quis ita scribi malit, *Timagorae* convenit cum *Ephoro*, filiam Atlantidis Electrae fuisse Harmoniam uxorem Cadmi; sed hic rem paulo tradiderat explicatius quam fecit *Ephorus* : conf. *Mnaseas* apud *Stephan. Byz.* in Δάρδανος.

18 Ἔνθα συγγενομένη Διῒ, ἔτεκεν] Nihil ex Aug. Cod. hic enotatum differentiae, nisi ἠτέκνωσεν pro ἔτεκεν supra ad v. 4, ubi legitur, Ἐξ οὗ ἐτεκνώθη Λάϊος, e versu Phoen. 875. Mſ. habet ἐξ οὗ καὶ ἠτεκνώθη Λάϊος. Nostro loco legendum videtur: ἔνθα συγγενομένην Διῒ τεκεῖν. Attigit haec Celeberr. *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* T. I, p. 369, 9.

19 Ἡμιθέαν,] Corrigendum arbitror Ἠετίωνα· Praeter Harmoniam filios tantum habuit

μῆναι ἰδεῖν τὴν Ἁρμονίαν· συνοίσα δὲ Ἀθηνᾶς, ἁρπάσαι αὐτήν. † 20 ἔνιοι τὴν Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος αὐτὸν, οὐ τὴν Ἁρμονίαν λέγουσι γεγαμηκέναι. †

12 Καλοῦσι δ' Ἰοκάστην με] 21 Ἀσφαλίζεται τὴν ὀνομασίαν τῆς Ἡρωΐνης, ἐπεὶ οἱ παλαιότεροι Ἐπικάστην καλοῦσιν, καὶ Ὅμηρος,

Μητέρα δ' Οἰδιπόδαο ἴδον καλὴν Ἐπικάστην.

13 Γαμεῖ δὲ Λάϊος] 22 Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκφαντος φησὶν αὐτὸν γεγαμηκέναι, ἐξ ἧς εἶναι τὸν Οἰδίποδα. οἱ δὲ δύο τὸν Λαΐον φασὶ γῆμαι γυναῖκας, Εὐρύκλειαν, καὶ Ἐπικάστην. καὶ τὸν Οἰδίποδα δὲ φασὶν Ἐπικάστην τὴν μητέρα γεγαμηκέναι, καὶ Εὐρυγάνην. 23 Αἰγύπτιος δέ φησιν, ὡς, ἐκ χρη-

Atlantis Electra Dardanum, & Ἠετίωνα, qui plerisque dicebatur *Iasion*. In versum Phoen. 1136 Scholion erat in Aug. Cod. sic emendandum: ἱστορεῖται ἡ Ἠλέκτρα τρεῖς παῖδας ἔχειν, Δάρδανον, Ἠετίωνα, ὃν καὶ Ἰασίωνα ὀνομάζουσιν, καὶ Ἁρμονίαν, ἣν γήμαντα τὸν Κάδμον ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς Ἠλεκτριάδας πύλας ὀνομάσαι τὰς Θήβης.

20 † Ἔνιοι τὴν Ἠλέκτραν κ. τ. λ.] *Kingio* debentur ista, ni fallor, e Barocc. Codice petita. Sensu vacabant olim loco non suo sic scripta: ἔνιοι Ἁρμονίαν τὴν Ἠλέκτραν αὐτὸν οὐ τὴν Ἄτλαντος λέγουσι γεγαμηκέναι. Haec dedit ad *Hygini* c. VI *Thom. Munckerus*: Ἔνιοι δὲ ἀντὶ Ἁρμονίας Ἠλέκτραν γῆμαι αὐτὸν φασί. Aug. Cod. sequentia praebet alio loco: Ἐκ δὲ τοῦδε Λάϊον: ἔνιοι Ἁρμονίαν λέγουσιν αὐτὸν τὴν Ἠλέκτρας γεγαμηκέναι. Quomodocunque scripta, recentioris est nota, e veteri Scholio, prouti solebant, excerpta. Si credidit is, Cadmum non filiam duxisse sed matrem, mendose scriptis *Ephori* verbis videtur deceptus.

21 Ἀσφαλίζεται κ. τ. λ.] Vetus Scholion, quod & in Aug. Cod. legebatur, ex Edd. restitui; reiectis quae *Kingius*, his obliteratis, dederat ex Baroc. Cod. Οὐ μόνον Ἰοκάστην ταύτην καλοῦσιν ἀλλὰ καὶ Ἐπικάστην, ὡς ἔχει τὸ Ὁμηρικόν, Od. Λ, 270. Quanto rectius Scholiastes antiquus: οἱ παλαιότεροι (Mſ. Aug. οἱ παλαιοί) Ἐπικάστην (addatur αὐτὴν) καλοῦσι. *Schol. Homeri*: Ἐπικάστην] τὴν παρὰ τοῖς Τραγικοῖς Ἰοκάστην.

22 Ἐπιμενίδης Εὐρύκλειαν τὴν Ἐκφαντος] Non sanequam Ἔκφαντος, sed *Epimenides* φησὶν, ὁ γενεαλόγος procul dubio, memoratus *Laërtio* I, § 15. Laium uxorem duxisse Eurycliam Ecphantis filiam. Secundum *Pisandrum* sub finem Phoen. & *Pherecyden* in Schol. ad v. 53, Oedipus secundis nuptiis duxerat hic quoque mox memoratam Euryganen, vel Euryganiam, Periphantis filiam. Cur haec scripserim adparebit *Fabricii* B. G. conferenti T. I, p. 659. ubi tanquam Scriptor antiquus prostat *Ecphantus*. Est in istis indicibus hoc errorum genus nimis frequens.

23 Αἰγύπτιος δέ φησι,] Λίγυσας legitur in Aug. Cod. qui in reli-

χρησμοῦ τοὺς παῖδας ἀκούσας ἀλληλοκτονήσειν, ἐξέθηκε τὸν Πολυνείκην. Μήτηρ δὲ, ἀμφοτέρους ἐκτεθῆναι.

14 ‡ Χρόνια] Ἤγουν χρονίως, ἐπὶ πολλὴν παρέτασιν χρόνου ἔχων τὴν μετ' ἐμοῦ συνοίκησιν ἐν τοῖς δώμασιν. ‡

15 „ Ἐλθὼν ἐρωτᾷ] Ἐρωτᾷ μὲν τῆς 24 ἀπαιδίας τὴν αἰτίαν· αἰτεῖ δὲ „ τῆς ἀῤῥενογονίας τὴν εὐτυχίαν. "

17 † Εὐίπποις ἄναξ] 25 Κατὰ ζῆλον Ὁμηρικὸν Εὐριπίδης εἰς δοτικὴν τὸ ἄναξ συντέταχεν· ἐκεῖνος γὰρ ἀεὶ τούτῳ χρῆται τῷ πλαγιασμῷ. †

18 Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα] Ἐμπεδοκλῆς ὁ φυσικὸς ἀλληγορῶν φησὶ
26 Σχο-

liquis huius notae conſpirat cum editis, etiam in *Meſtoris* nomine. *Fabricius* l. c. „ *Ae-* „ *gyptius*] leg. *Ægis*, ſive *Æ-* „ *gias*, (Athenaeo *Agias* atque „ inde Voſſio in Hiſt. Graecis) „ cujus cum Dercyllo memi- „ nit Clemens Alex. I Strom. „ p. 321. " mihi verum hiſtorici vel Grammatici nomen non liquet.

24 Ἀπαιδίας.] In hoc Scholio, quod praebuit Aug. Cod. legebatur in Mſ. ἐρωτᾷ μὲν τῆς οὐ παιδ . . . τὴν αἰτίαν vocem uſitatam, & ab hoc ipſo Scholiaste poſitam ad v. 28, & 31, ἀπαιδίας repoſui: quia tamen mox ſequebatur, αἰτεῖ δὲ τῆς ἀῤῥενογονίας τὴν εὐτυχίαν, Grammaticum ſcripſiſſe ſuſpicabar, τῆς οὐ παιδογονίας τὴν αἰτίαν. venuſte τὴν ἀπαιδίαν dicere potuit οὐ παιδογονίαν, more loquendi non tantum elegantioribus uſitato: (vid. *Ioſ. Scaliger* Caſtig. in *Catull.* p. 73, & *Car. Andr. Dukerus* in *Thucyd.* p. 89, 58.) ſed & plebeio, certe communi genere ſermonis utentibus: non *Epicharmo*, quod ſcribit *Ioach. Kühnius* in *Diogen. Laërt.* IX, § 77. ſed *Epicuro* ἡ ἀποδημία dicebatur οὐ παραγένησις, *Euſtathio* teſte in Il. Α, p. 84, 2. qui hanc ipſemet ſcribendi normam ſectatus eſt in Il. Θ, p. 583, 50. ἐν οὐ καιρῷ. Il. Ρ, p. 1123, 4. διὰ τὸ τῆς ὑποθέσεως οὐ μεγαλεῖον. Il. Ω, p. 1492, 22. ἐπὶ οὐκ ἀγαθῷ ἐδέχθησαν. horum primum *Huetius* attigit notis ad *Origenis* Comment. p. 78. Iſta talia ſunt in Alexandrina V. T. converſione nonnulla, ducta tamen ex Hebraeo fonte: II *Paralipom.* XV, 3. ἡμέραι πολλαὶ τῷ Ἰσραὴλ ἐν οὐ Θεῷ ἀληθινῷ, καὶ οὐχ ἱερέως ὑποδεικνύοντος, καὶ ἐν οὐ νόμῳ. vid. *Deuter.* XXXII, 21. *Hoſeae* VIII, 6. *Ieſai.* LV, 2. *Ierem. Thren.* I, 6. *Pſalm.* CVI, 40. *Eccleſ.* VII, 18. X, 11. Quos *Ignatius* vocat ψευδιερεῖς, aliis οὐχ ἱερεῖς, & μὴ ἱερεῖς dicebantur, recentiorum corrupta pronuntiatione μιερεῖς· vid. *Car. DuCangius* Gloſſ. M. & I. G. in Μιερεύς, & *I. B. Cotelerius* ad Epiſt. *Barnabae* c. IX, p. 28. ad Conſtit. Apoſtol. II, c. XXVIII, p. 245.

25 Κατὰ ζῆλον Ὁμηρικὸν] *Kingius* e Baroc. Cod. dederat Καταλλῆλον Ὁ. e Leidenſi Mſ. reſtitui Κατὰ ζῆλον Ὁμ. atque inde re-

 ce-

26 Σχιστὰς λειμῶνας Ἀφροδίτης, 27 ἐν οἷς ἡ τῶν παίδων γένεσίς ἐστιν. Εὐριπίδης δὲ, ταυτὸ τοῦτο φάσκων, τὴν τι ἔννοιαν τὴν αἰσχρὰν ἀπέφυγε, καὶ τοῖς ὀνόμασιν οἰκείως ἐχρήσατο, τεχνικαῖς ταῖς μεταφοραῖς σπόρον καὶ ἄλοκα λέγων.

„ Ἄλοκα] Αὔλακα· αὖλαξ δὲ, ἡ τομὴ τῆς γῆς ὑπὸ ἀρότρου. μεταφορικῶς „ δὲ λέγει, αὔλακα μὴ σπεῖρε, ἀντὶ τῆς ἀρουμένης γῆς· μὴ συνέρχου τῇ γυ„ ναικί."

21 Ὁ δ' ἡδονῇ δοὺς] 28 Ἐκ τοῦ οἴνου εἰς ἡδονὴν τραπείς. Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν δοὺς εἰς εὐωχίαν. καὶ πῶς, συνεγνωκυῖα τὸν χρησμὸν, ἡ γυνὴ οὐκ ἀπέτρεψε τῆς μίξεως τὸν Λάϊον; ἢ οὖν ὕστερον εἶπεν αὐτῇ. ἢ εἶπε μὲν, ὁ δὲ ὑπώπτευε τὸ ῥηθὲν εἶναι ψεῦδος, διὰ τὸν ἔρωτα Χρυσίππου.

† Εἰς βακχεῖον πεσὼν] Μεθυσθείς. †

24 Λειμῶν' ἐς Ἥρας] 29 Ἢ ὅτι πῶς Λειμὼν ἱερὸν ἐστιν Ἥρας. ἢ ὅτι Κιθαιρωνίας Ἥρας ἐστὶν ἐν Θήβαις ἱερόν. ὅσοι δὲ ἐγκαλοῦσιν, ὡς ἐν ἱερῷ τόπῳ ἐκ-

cepi συντέταχεν· infra legitur Ὁμηρικῷ ζήλῳ ad v. 88. Inter Tragicos inprimis *Sophocles* dicebatur ὁ Φιλόμηρος, & ὁ ζηλωτὴς Ὁμήρου. Dramata sua fatebatur *Aeschylus* esse τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων.

26 Φησὶ Σχιστὰς λιμένας] Ediderant huc usque φησὶν, ἔχεις τοὺς λιμένας· egregiam, quam restitui, lectionem subministravit Aug. Cod. Σχιστὰς λιμένας Ἀφροδίτης. Facilis erat in describendo lapsus, σχιστοὺς in ἔχεις τοὺς commutantis; corruptae tamen vocis correctio vix ab ingeniosissimis exspectanda. Qui diversas a vulgatis lectiones enotaverat ex isto Cod. vir perdoctus, ad sequentia, τὴν ἔννοιαν τὴν αἰσχρὰν ἀπέφυγε, notarat „ ἔννοια „ αἰσχρὰ *enim est in voce* σχιστὸς „ *apud Empedoclem.*" Proximum ad Σχιστὰς λιμένας accedit Διασφὰξ vel Διάσφαγμα· montium sic eximie *scissurae* dicebantur: *Menag.* in *Laërt.* VIII, § 60. *Rubnken.* in *Timaei* Lex. p. 61. ubi vocem explicat Διασφάξ, *Eustath.* in Il. M, p. 855, 18. nonneminem ita vocasse scribit τὸ θῆλυ μόριον. *Hesychio* v. Σίνδοι urbs memoratur, Σινδικὸς λιμὴν λεγομένη. Σινδικὸν διάσφαγμα *Scholiastes Apollon. Rhod.* IV, 322. excitat ut Hipponacteum, quo sensu suis illud in iambis posuerit *Hipponax*, *Hesychius* nos docet, Σινδικὸν διάσφαγμα explicans, τὸ τῆς γυναικός. Vicit hoc *Lucas Holstenius* in *Stephan. Byz.* v. Σίνδοι. secundum veteres, apud *Clementem Alex.* Protrept. p. 19, 18. Κτεὶς γυναικεῖός ἐστιν, εὐφήμως καὶ μυστικῶς εἰπεῖν, μόριον γυναικεῖον. *Sotadae* liberrimum erat dictum in Ptolemaeum Philadelphum, sororis Arsinoës maritum: εἰς οὐχ ὁσίην τρυμαλιὴν τὸ κέντρον ὠθεῖς· quod legitur apud *Plutarch.* T. II, p. 11. A. *Athen.* XIV, p. 621. A. *Eu-*

ἐκτιθέντος τοῦ παιδὸς, ἴσασιν, ὅτι καὶ Ἀθῆναι μὲν λέγονται ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἐξαίρετος δὲ ἐστι τῆς ἀκροπόλεως ἐναγής τις καὶ ἱερὸς τόπος. Καὶ λελωβημένον δὲ ὅμως ἀνείλοντο τὸ βρέφος, ἴσως τῷ κάλλει νενικημένοι, καὶ τὴν ἴασιν εὐμαρῆ νομίσαντες αὐτῷ ὑπὸ τῆς βασιλείας ἔσεσθαι.

† Καὶ Κιθαιρῶνος] Οὐκ ἤθελε γὰρ αὐτὸς ἀποκτεῖναι, φυσικῇ κατεχόμενος συμπαθείᾳ, ἅτε πατὴρ, καὶ διὰ τοῦτο εἰς τὸ ὄρος ἔρριψεν. †

† Λέπας] Ἀκρωτήριον· ἐν τούτῳ γὰρ ναὸς Ἥρας ἦν· ὃ καὶ 30 καλεῖ λειμῶνα Ἥρας· πάντας γὰρ τοὺς ἀλσώδεις τόπους θεοῖς ἀφιέρουν, καὶ τιμὴν θεῶν ἐκάλουν Ἕλληνες. †

25 Δίδωσι βουκόλοισι] Ἵν᾽ ἀποθάνῃ. οὐ γὰρ ἤθελεν ἐκ τοῦ ἐμφανοῦς ἀνελεῖν τὸ βρέφος, φεύγων τὸ μύσος.

26 „ Σφυρῶν σιδηρᾶ] Διὰ μέσων τῶν σφυρῶν τὰ σιδηρᾶ κέντρα πείρας.
„ Καὶ ἄλλως. 31 Ὡς θηριώδης φησὶ καὶ ἀνόητος ἀνελεῖν μὲν οὐκ ἔμελλε
„ τὸ βρέφος, ὁ δὲ χαλεπῶς ἐλωβήσατο. ῥητέον μὲν οὖν, ὅτι τὸ μὲν ἀποκτεῖναι
„ ἀ-

Euſtath. in Il. Π, p. 1090, 32.

27 Ἐν οἷς] Aug. Cod. φησὶν, Σχιστὰς λιμένας Ἀφροδίτης φασὶν, ἐν οἷς ἡ τ. π. γ. ε. Εὐριπίδης δὲ αὐτὸν, τοῦτον (an leg. αὔλακα τοῦτο;) φάσκων, τήν τε ε. τ. α. α. κ. τ. ο. ο. ε. καὶ τεχνικῶς ταῖς μεταφοραῖς, σπόρον καὶ ἄλοκα λέγειν. Proxima ſequebantur in iſto Cod. quae repraeſentavi paulo emendatius ſcripta quam legebantur.

28 Ἐκ τοῦ οἴνου ε. η. τ.] Vulgatis praefixa ſunt iſta ex Aug. Cod. hinc mox inſerui voces, εἰς εὐωχίαν· deinceps Mſ. ὑπώπτευσε τὸν χρησμὸν εἶναι ψεῦδος, ubi τὸ ῥηθὲν tamen reliqui.

29 Ἢ ὅτι πᾶς λειμὼν] Mſ. Aug. Ὅτι πᾶς λειμὼν ἱερός ἐστι τῇ Ἥρᾳ. —— in reliquis paene concinit vulgatis, ne his quidem praetermiſſis, quae pertinent ad verſum 28, Καὶ λελωβημένον δὲ &c. ſic olim forte ſcripta: Καὶ λελωβημένον μὲν, ὅμως δὲ ἀνείλοντο τὸ βρέφος· forma communis ἀνείλαντο legitur in Aug. ſub finem autem notae, τὴν ἴασιν εὐμαρῆ νομίσαντες αὐτῷ ὑπὸ τῆς βασιλείας ἔσεσθαι. *Kingius* etiam αὐτῷ correxerat pro αὐτῶν· hoc tamen etiam poni potuerat.

30 Καλεῖ λειμῶνα Ἥρας.] Quod *King.* recte coniecerat, praebuit Leid. Cod. hinc mox recepi ἀλσώδεις τόπους θεοῖς ἀφιέρουν· pro ἀλώδεις τόπους θεαῖς ἀφιέρουν· —— Sequens Scholion utpote vetus inerat Aug. Codici, qui vocem ultimam dedit μῦσος, pro μῖσος reſtitutam.

31 Ὡς θηριώδης φησὶ καὶ ἀνόητος] Haec & reliqua, prout in Aug. Cod. iuncta legebantur, variisque partibus depravata, mutila quoque, repraeſentavi. Verba praefixa, ſenſu vacua, Ὡς θ. facilem admitterent, hunc in modum ſcripta: Πῶς θηριώδης, φησὶ, καὶ ἀνόητος, ἀνελεῖν μὲν οὐκ ἔμελλε τὸ βρέφος, ὁ δὲ χαλεπῶς ἐλωβήσατο; ῥητέον μὲν οὖν —— Infra ad

„ ἀσεβὲς ἡγήσατο· εἰ δὲ καὶ διατρήσειεν αὐτοῦ 32 καὶ τρεῖς τὼ πόδε, τὸν ἐκ-
„ πεπτωμένον κίνδυνον ἐκφεύξεσθαι, μηδενὸς ἀνελομένου. Οἱ δὲ ἀπὸ τῶν σπαρ-
„ γάνων φασὶν αὐτὸν ἐξῳδηκέναι ἐκ τραύματος τὼ πόδε. 33 Οἱ δὲ, εἰς
„ θάλασσαν . . . καὶ, προσοκείλαντα τῇ Σικυῶνι, ὑπὸ τοῦ Πολύβου ἀνα-
„ τραφῆναι. Ἔνιοι δὲ φασὶν, 34 ὅτι αὐτὸν εἶναι παῖδα . . . . . . Τι-
„ νὲς δὲ Ἱπποδάμειαν τὴν Οἰνομάου ὑποβεβλῆσθαι αὐτὸν αὐτῷ φασιν, ὕστ-
„ ερον δὲ, ἁρπάσαντος τοῦ Λαΐου Χρύσιππον, βοηθὸν ὄντα τῷ Χρυσίππῳ,
„ ἀποκτεῖναι τὸν Λάϊον· τὴν δὲ Ἰοκάστην ἐλθοῦσαν ἐπὶ τὴν κηδείαν τοῦ νε-
„ κροῦ, μιγέντα γεννῆσαι τοὺς παῖδας· ὕστερον δὲ, λύσαντα τὸ αἴνιγμα,
„ γνωρισθῆναι. Οἱ δὲ τὸν Πόλυβον αὐτὸν τυφλῶσαι, περὶ τῆς πατροκτονίας
„ χρησμοὺς ἀκούσαντα. Τινὲς δὲ καὶ τὴν μητέρα 35 [ὑπ'] αὐτοῦ ἀνῃρῆσθαι·
„ ἀνελεῖν δὲ αὐτὸν οὐ μόνον τὴν Σφίγγα, ἀλλὰ καὶ τὴν Τευμησίαν ἀλώπεκα,
„ ὡς Κόριννα. Οἱ δὲ τὴν Σφίγγα Μακαρέως μὲν γενέσθαι γυναῖκα, θυγατέ-
„ ρα 36 Εὐκαλίτονος, ἑνὸς τῶν ἐγχωρίων· οὗ πλουτήσαντος κατασχεῖν τὴν Σφίγ-
„ γα, 37 ἐπαναιρεθῆναι ὑπὸ τοῦ Οἰδίποδος, συνελθόντος αὐτῇ.

Τι-

v. 61, Παῖς δὲ, φησὶν, Ἰοκάστη —— ἔζη; ῥητέον, ὅτι ——.

32 Καὶ τρεῖς) Corrigendum κέντροις· εἰ δὲ καὶ διατρήσειεν αὐτοῦ κέντροις τὼ πόδε. *Poëta:* Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας μέσον. *Pausan.* x, p. 808. τεχθέντος διαπείραντες διὰ τῶν σφυρῶν κέντρα. *fibulas* dixit *Apollodor.* III, p. 147. περόναις διατρήσας τὰ σφυρά. *Diodor. Sic.* IV, p. 308, 3. διαπερονήσας αὐτοῦ τὰ σφυρὰ σιδήρῳ.

33 Οἱ δὲ εἰς θάλασσαν . . . .] Non adnotata Codicis lacuna, vir D. ista sic enotarat: Οἱ δὲ εἰς θάλασσαν καὶ προσοκείλαντα τῇ Σικυῶνι· verbum excidit: Οἱ δὲ, εἰς θάλασσαν ῥιφθῆναι, vel participium potius ῥιφέντα, quod praebet Scholion in v. 28, Τινὲς —— εἰς θάλασσαν ῥιφέντα τὸν παῖδα προσπελασθῆναι τῇ Κορίνθῳ φασί. Filiolum Laïus exposuisse dicitur Σικυῶνι, in Scholiis ad *Homeri* Od. Λ, 270. *Sicyon*, ut notum, vicina fuit *Corintho*.

34 Ὅτι αὐτὸν εἶναι παῖδα . . . .] Ne hic quidem adparebat lacuna. Requiritur his quidpiam simile: Ἔνιοι δὲ φασὶ, νόθον αὐτὸν εἶναι παῖδα Πολύβου. Si cetera sincera essent, φασὶν ὅτι —— εἶναι neminem offenderet Graece scientem.

35 [Ὑπ'] αὐτοῦ ἀνῃρῆσθαι·] Praepositionem interserui, quam poscebat sententia. Quae sequitur *Corinnae* mentio praeter alia, quae absque eo ignoraremus, Scholii veteris monstrat bonitatem.

36 Εὐκαλίτοιος] Dum verum nomen excitetur alicunde, legendum suspicabor Οὐκαλέγοντος. notissimus *Ucalegon.*

37 Ἐπαναιρεθῆναι] Scribendum arbitror, εἶτ' ἀναιρεθῆναι· Sed ne sic quidem ista sana praestarem.

38 Λυσίμαχος] Error praecavendus est: In Scholio ad v. 44, ubi legebatur in Edd. Ἀντί-

„ Τινὲς δὲ καὶ Λαΐου τὴν Σφίγγα παραδιδόασιν, ὡς 38 Λυσίμαχος. „

26 † Σφυρῶν] Διὰ τῶν σφυρῶν, τῶν ἀστραγάλων, ἐλάσας κατὰ τὸ μέσον σιδηρᾶ κέντρα, ἀφ' ἧς αἰτίας ὠνόμαζον αὐτὸν οἱ ἐν τῇ Ἑλλάδι Οἰδίποδα. †

27 „ Ὅθεν νιν Ἑλλάς] Ἀφ' οὗ ὁ Οἰδίπους. παρὰ τὸ οἰδεῖν τοὺς πόδας ἐκ „ τῶν περονῶν, ἡ μὲν Μερόπη πρῶτον αὐτὸν Οἰδίπουν ἐκάλεσεν, ἡ δὲ Ἑλλὰς „ ἀπ' αὐτῆς διεδέξατο τὸ ὄνομα. „

28 „ Πολύβου δέ νιν] Τύραννος καὶ αὐτὸς 39 ἐν . . . μέρει τῆς Βοιω- „ τίας. Οἱ δὲ τῆς Κορίνθου βασιλέα. „

28 Ἱπποβουκόλοι] Ἱπποφορβοί. τὸ δὲ βουκόλοι ἀπὸ τοῦ ἐπισήμου ζώου, 40 ὡς τὸ, Τοῦ τρισχίλιαι ἵπποι ἕλος κάτα βουκολέοντο. Τινὲς εἰς λάρνακα βληθέντα καὶ ἐς θάλασσαν ῥιφέντα τὸν παῖδα προσπελασθῆναι τῇ Κορίνθῳ φασί.

† Ἱπποβουκόλοι] Ἱπποβουκόλους ἐνταῦθα καλεῖ, ἢ τοὺς μεγάλα βουκόλια νέμοντας· (ἵππος γὰρ τὸ μέγα παρ' Ἀττικοῖς, ὥσπερ καὶ τὸ βοῦς· καὶ γὰρ Βούπαιδα, τὸν μέγαν φασὶ, καὶ Ἱππόβινον Ἀριστοφάνης, τὸν μέγιστον εἰς τὴν συνου-

σίαν

τίμαχος ἐν Λύδῃ· Cod. Aug. praefert Λυσίμαχος Λύδῃ. Quandoquidem certo constat, *Lyden Antimachi* fuisse nobile poëma, hoc in genere minus exercitato posset in mentem venire, genuinum *Antimachi* nomen hoc in loco corruptelam eamdem subiisse. Ut illic in Edd. *Antimachus*, sic recte hic memoratur *Lysimachus*. Quidquid antiquissimo tempore Thebis evenit mirabile, vix apud posteros fidem inventurum, complexus *Lysimachus*, suum illud laboriosum opus inscripserat Θηβαϊκὰ Παράδοξα. in huius operis titulo laudabiliter versatus est *Gisb. Cuperus* Obs. I, c. IV. Materies Paradoxorum *Lysimachi* luculenter constat e reliquiis; quae nobis *Pindari*, *Sophoclis*, *Euripidis* & *Apollonii Rhodii* conservarunt Enarratores: hic quidem, dum ad *Apollon.* III, 1177. citata primum *Corinna*, de Cadmi adventu Thebas, Λυσίμαχος, inquit, ἐν τῇ πρώτῃ τῶν Θηβαϊκῶν παραδόξων συνειλεχὼς πολλὴν τὴν ὕλην διαφωνοῦσαν· monstrat, Scholion nunc primum evulgatum ex Aug. Cod. complectens πολλὴν τὴν ὕλην διαφωνοῦσαν, variorumque super Oedipo diversissimas sententias, antiquitus ex opere *Lysimachi* maximam fuisse partem excerptum.

39 Ἐν . . . . μέρει] Poni potuisset ἐν τινὶ μέρει· nisi ductus obscuri, quos vir Doctus enotaverat, aliam vocem viderentur postulare.

40 Ὡς τὸ, Τοῦ] *Hom.* Il. Υ, 221. Hoc Scholion erat etiam in Aug. Cod. Quod sequitur, utpote recentioris, non item; sed in Leid. Mſ. e quo, *Homericis* ex Il. Δ, 3. Νέκταρ ἐῳνοχόει, subiecta, repetita sunt. Respicit *Aristoph.* Ranas v. 432.

41

σίαν λέγει.) ἢ Ἱπποβουκόλους, τοὺς τῶν ἵππων βοσκούς· τὸ βουκόλους, ἀντὶ τοῦ βοσκοὺς καταχρηστικῶς, ὥσπερ καὶ ἕτερα τοιαῦτα εὕρηται παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ὡς ἔχει καὶ τὸ Ὁμηρικὸν, Νέκταρ ἐῳνοχόει. †

* Ἔλαβον δὲ τὸ βρέφος ἐκεῖνοι, ὑπὸ τῆς δεσποίνης παραγγελθέντες, εἴ που εὕροιεν παιδίον ἐκτεθὲν παρὰ τῆς μητρὸς, ἀγαγεῖν αὐτῇ [41] ἀπαιδίαν νοσούσῃ. *

[Ἄλλως.] „ Ἀμήχανον δέ τι, τοὺς βουκόλους βρέφος ἀνελέσθαι καὶ οὕτω λε-
„ λωβημένον ῥήτιον, ὅτι τὸ εἶδος τοῦ παιδὸς καλὸν ἑώρων. "

30 Τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον] Ἀντὶ τοῦ τὸν πόνον τῶν ἐμῶν ὠδίνων. ἔχει δέ τι τοῦτο παραπλήσιον πρὸς τὸ, ἐμὸν αὐτοῦ πρᾶγμα, καὶ τὰ τοιαῦτα. ἐν μὲν γὰρ ἐκείνοις δυοῖν ὄντων, προσώπου καὶ πράγματος, εἶτα πρωτοτύπου ἀντωνυμίας κατὰ γενικὴν ὀφειλούσης κεῖσθαι ἐπὶ τοῦ προσώπου, ἀλλὰ τὴν προσοῦσαν ἑτέραν γενικὴν, κτητικὴ λέγεται πρὸς τὸ πρᾶγμα ἀντωνυμία. ἐνταῦθα δὲ τριῶν ὄντων, προσώπου, καὶ δυοῖν πραγμάτων, τῶν τε ὠδίνων καὶ τοῦ πόνου, καὶ τῶν μὲν ὠδίνων τοῦ προσώπου οὐσῶν, τοῦ δὲ πόνου τῶν ὠδίνων, ὤφειλεν ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ἐπὶ τῶν ὠδίνων κεῖσθαι. οὕτω γὰρ ἂν ἐφαίνετο προδήλως, ὅτι αἱ μὲν ὠδῖνες εἰσὶ τοῦ προσώπου, ὁ δὲ πόνος τῶν ὠδίνων. [42] νυνὶ δὲ ἐπὶ τοῦ πόνου κεῖται, καὶ συγχεῖ, καὶ δυσδιάγνωστον ποιεῖ τὸν λόγον.

31 Μαστοῖς ὑφεῖτο] Ὑπέβαλεν. εὐήθες δὲ, φασὶν, εἰ λελωβημένον ὑπεβάλλετο παιδίον, [43] ὅπου γε καὶ ἐκτίθεμεν τάχα ἐξ ἡμῶν πεπηρωμένα. καὶ τί θαυμαστὸν ὑποβάλλεσθαι φοβουμένην μὲν ἔκπτωσιν, ἀλλὰ τὴν ἀπαιδίαν, ἀποτρίψασθαι δὲ τὴν τῆς ὑποβολῆς ὑποψίαν, ἀλλὰ τὴν ὑποῦσαν συμφορὰν τῷ βρέφει; καὶ τὸ ἰαθήσεσθαι δὲ διὰ τοῦτο οὐκ ἀπεγίνωσκεν.

31 „

41 Ἀπαιδίαν] Si quis ita velit, legi poterit: ἀπαιδίᾳ νοσούσῃ. Quae sequuntur Ἀμήχανον κ. τ. λ. ex Aug. Cod. petita, potuerant omitti; verbis enim diversis eadem paene leguntur ad v. 24. Sed haec atque illa Codex optimus complectebatur, a diversis Grammaticis scripta.

42 Νυνὶ δὲ] *King.* posuerat ει δὲ ι. alterum restitui ex Edd. idem mox ποιεῖν recte mutarat in ποιεῖ, nisi dederit Grammaticus: ὥστε συγχεῖν καὶ δυσδιανόητον ποιεῖν τὸν λόγον. Adparebit attendenti, Scholion hoc, licet iam olim cum optimis vulgatum, esse tamen recentioris observationem non magni momenti; hinc non repertum fuit in Aug. Cod.

43 Ὅπου γε καὶ] Aug. Cod. ὅπου γε ἐκτίθεμεν καὶ τὰ ἐξ ἡμῶν πεπηρωμένα· rectius vulgatis. Paulo post, ubi Cod. habet ἀποστρέψασθαι, multo melior est & sincera scriptio recepta ἀποτρίψασθαι —— τὴν —— ὑποψίαν, *deterere* vel *dimovere suspicionem.* Tum pro ὑποῦσαν, παροῦσαν est in Ms. tandem omisso διὰ, —— καὶ τὸ ἰαθήσεσθαι δὲ τοῦτο οὐκ ἀπεγίνωσκε.

44 Τὸν . . . . .] Bibliopegus extremam Codicis oram hic illic mutilaverat, nobisque lacu-

31 „ Καὶ πόσιν πείθει] Πείθει τὸν ἄνδρα τεκεῖν αὐτὴν, καὶ ἀναπείθει
„ 44 τὸν . . . . αὐτοῦ τέκνον εἶναι. Πῶς δὲ λελωβημένον αὐτὸν ἡ γυνὴ τοῦ
„ βασιλέως . . . . . βανει; ὅτι οὐκ ἤθελε τοῖς ἔξω περὶ αὐτῆς δοῦναι ὑπό-
„ νοιαν, ὡς . . . . ἀλλ᾽ ἵνα καὶ πίστιν μείζονα ἐνδείξηται, ὅτι οὗτος
„ ἐστιν ὁ ἐμὸς παῖς, ἰδοὺ λελωβημένον αὐτὸν ἔχω."

32 „ Ἤδη δὲ πυρσοῖς) Ἡδέως καὶ 45 τραγικῶς τὴν ἀκμὴν ἐξέφρασε·
„ πυρσοῖς δὲ, περὶ γὰρ τοὺς ἰούλους βαλεῖν, ξανθιζόμενα τὰ γένεια τῇ ἐρυ-
„ θρότητι τῶν τριχῶν."

‡ [Ἄλλως] Εἰς ἀνδρὸς ἡλικίαν ἐλθών. ‡

33 Ἢ γνοὺς, ἤ τινος μαθὼν πάρα] 46 Ἢ γνοὺς ὅτι οὐκ εἴη παῖς Πολύβου γνήσιος, μὴ κατὰ φυσικοὺς παῖδας ἀγαπώμενος, ἢ τοῦτο μαθὼν παρά τινος τῶν ἡλικιωτῶν, εἰς ἔριν αὐτῷ ἐλθόντος, καὶ ὀνειδίσαντος, ὅτι εἴη νόθος. ἔνιοι δὲ φασὶν, εἰς Πυθῶνα ἐληλυθέναι τὸν Οἰδίποδα, ἵνα τροφεῖα δῷ τῷ Ἀπόλλωνι.

35 † Λαΐου θ᾽ ὁ ἐμὸς πόσις] Ἔστειχε πρὸς τὸ δῶμα τοῦ Φοίβου. †

36 Τὸν ἐκτεθέντα] 47 Ἤτοι τότε ὀνείρου ταράξαντος αὐτὸν, ἢ ὅτι λοιπὸν ὑπέπτευεν αὐτὴν τὴν ἡλικίαν τοῦ παιδὸς προκόπτειν. ἐβούλετο γὰρ ἢ τεθνεῶτα αὐτὸν ἀκούσας διάγειν ἀδεῶς, ἢ ζῶντα ἀκούσας φυλάττειν ἑαυτόν.

36 Μαστεύων] Ζητῶν, ὅθεν καὶ μαστὴς, ὁ ἐπιζητούμενος παρὰ τῶν παίδων.

38 Ἐς ταυτὸν] Εἰς ταυτὸν τῆς χιστῆς ὁδοῦ τῆς Φωκίδος συνάπτουσι τὸν πόδα, ὁ-

cunas peperit. Primam forſan implebit nomen Οἰδίπου· ſecundam . . . . βανει, verbum ὑπέβαλεν· tertiam ſuppleat, qui voluerit. Scribere potuit: ὅτι οὐκ ἤθελε τοῖς ἔξω περὶ αὐτοῦ δοῦναι ὑπόνοιαν, ὡς ὑποβολιμαίου, ſive potius ὡς νόθος εἴη.

45 Τραγικῶς] Cur quaeſo τραγικῶς; corrigendum putem: Ἡδέως καὶ γραφικῶς τὴν ἀκμὴν ἐξέφρασε.

46 Ἢ γνοὺς κ. τ. λ.] Scholion dedi, prouti *Kingius* iam olim editum interpolarat, omiſſa quaedam ex Edd. interſerens. In Leid. Cod. legebatur: Ἢ γνοὺς, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ Πολύβου παῖς, μὴ κατὰ τοὺς γνησίους παῖδας ἀγαπώμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ. Olim vulgata propius accedunt haec Codicis Aug. Γνοὺς ὅτι οὐκ ἦν παῖς Πολύβου γνήσιος, ἀλλὰ νόθος. Ἢ μαθὼν παρά τινος τῶν ἡλικιωτῶν, ὅτι νόθος εἴη ὀνειδισάντων. Ἔνιοι δὲ φασὶν, ὅτι εἰς Πυθῶ ἐξεληλυθέναι τὸν Οἰδίποδα, ἵνα τροφεῖα ἀποδῷ.

47 Ἤτοι τότε] Quae *Kingius* aliunde dederat in Auguſtano Cod. deërant. Illinc ſaepenumero voces Scholiis diverſas anteſixi; quod ſemel dixiſſe ſufficiat: finis huius adnotationis ſic in iſto Cod. legebatur: εἰ δὲ ζῶντα, φυλάττειν αὐτόν.

ἔτι συντυγχάνουσιν ἐπὶ τῆς σχιστῆς ὁδοῦ. οὕτως καλεῖται [48] ἐν Φωκίσιν, ἐπεὶ διασχίζει τὴν ἐπὶ Βοιωτίαν, καὶ Θήβας, καὶ Ἀττικήν, καὶ Κόρινθον, ὁδόν.

39 Καί νιν κελεύει] Καὶ ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ ἡνίοχος τοῦ Λαΐου ὑποχωρεῖν τῷ βασιλεῖ, ὀφείλειν εἰπεῖν· ὁ δὲ, ἄλλως ἀρξάμενος, ἄλλως ἀποδίδωσι τὸν λόγον, ὥσπερ ἐκ μεταμελείας.

40 „ Ὦ ξένε] Κακῶς ἑκατέρῳ πρόκειται [49] φρύαγμά τι, Λαΐῳ μὲν,
„ διὰ τὸ τῆς ἀρχῆς ἀξίωμα, Οἰδίποδι δὲ, ὅτι βασιλέως υἱὸς ἦν, καὶ στρα-
„ τιώτης ὡς νέος, καὶ ἰδοὺ τὸ πᾶν κοινῆς ἔργου. ”

41 ‡ Εἶρπ' ἄναυδος] ἀντὶ τοῦ ἐπορεύετο μηδὲν ἀποκρινόμενος. ‡

41 Πῶλοι δέ νιν] Οἱ ἵπποι δὲ τοῦ Λαΐου ἐξῃμάτωσαν αὐτὸν, ἤγουν τὸν Οἰδίποδα, τοῖς ἑαυτῶν ὄνυξι κατὰ τοὺς τένοντας τῶν ποδῶν. ὅμοιον τῷ, —— ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων.

42 Χηλαῖς τένοντας] Ἐν ταῖς χηλαῖς τοὺς τῶν ποδῶν τοῦ Οἰδίποδος τένοντας ἐξῃμάτωσαν, οὐχ ὑποχωροῦντος αὐτοῦ τῆς ὁδοῦ.

43 Ὅθεν· τί τὰ 'κτὸς] Ὑποστικτέον εἰς τὸ ὅθεν. ἔμελλε γὰρ ἴσως τὴν λοιδορίαν καὶ τὴν μάχην ἀμφοτέρων λέγειν.

43 „ Ἄλλως. Τί οὖν φησὶ ταῦτα τὰ περιττὰ καὶ ἐκτὸς τῶν κακῶν λέγω; ”

[50] Ἀλ-

48 Ἐν Φωκίσιν] Fortasse corrigendum: οὕτω καλεῖται ἡ ἐν Φωκεῦσιν· Contractius ista Cod. effert Aug. οὕτω δὲ καλεῖται, ἐπεὶ σχίζει τὴν ἐπὶ Θήβας καὶ Κόρινθον ὁδόν. In Biblioth. Graecae Vol. 1, p. 660. *Euripides* ἐν Φωκίσιν citari dicitur ad Phoen. v. 38. Errores istiusmodi *Fabricio* non sunt imputandi; quos ipsemet indices Auctorum citatorum concinnavit talibus vitiis vacant.

49 Φρύαγμά τι] Ms. Φρυάγματι. In Optimo Cod. deërant Scholia ad versus 39 & 41 vulgata.

50 Ἄλλως. Ποῖα] Sic vulgata nunc primum editis cum voce Ἄλλως adiungebantur in Aug. Cod. qui mox praebebat τὰς παρακολουθούσας τοῖς διαπληκτισμοῖς. quod, si vox ὕβρεις inferatur, forte primitus positum videbitur.

51 Ἐπὶ τὸ μαντεῖον] Quae hoc in Scholio distant a vulgatis pauca praebuit Aug. Codex, in quo recte voces praefigebantur Λαβὼν ὀχήματα.

52 Ἀντίμαχος φησὶν ἐν Λυδῇ] Perperam Aug. Cod. Λυσίμαχος Λύδῃ. Poëmatis nomen obliteraverat *Kingius*, in Codice, quem sequebatur, male praetermissum; verbis autem *Antimachi* mutilatis, nomen Poëtae sic scriptis subiecerat: ὅτι δὲ Πολύβῳ ἔδωκε τοὺς ἵππους, ΕΙΠΩΝ ΟΥΤΩΣ, Πόλυβε, θρεπτήρια ταῦτα ἵππους τοι δώσω δυσμενέων ἐλάτας. φησὶν Ἀντίμαχος. ego veterem tantum Editionum restitui lectionem; nam Λύδῃ legebatur in prima *Iuntina*, quam mihi dedit utendam Nobiliss. *Matth. Röver*: e Ba-

50 Ἄλλως. Ποία μοι χρεία λέγειν τὰ ἔξω τῶν κακῶν, τὰς παρεγκληθείσας ὕβρεις; τοὺς διαπληκτισμοὺς οὐ λέγω, ἀλλ' αὐτὸ τὸ κακόν. ἐν συντόμῳ γάρ, Παῖς πατέρα καίνει ——

44 Λαΐου ἐχίματα] Ζητοῦσι πῶς 51 ἐπὶ τὸ μαντεῖον οὐκ ἔτι ἀπῆλθεν ὁ Οἰδίπους; φασὶν ὅτι οὐκ ᾤετο τὸν θεὸν ὁσίως χρήσειν αὐτῷ μυσαρῷ γενομένῳ, πεφονευκότι, καὶ ἅμα ἵνα μὴ γνῷ ὅτι πατέρα ἔκτεινεν. ἤμελλε γοῦν αὐτῷ καὶ τὴν μητέρα γαμεῖν. ὅτι δὲ Πολύβῳ δέδωκε τοὺς ἵππους, καὶ 52 Ἀντίμαχός φησιν ἐν Λύδῃ,

Εἶπε δὲ φωνήσας, Πόλυβε, θρεπτήρια ταῦτα
Ἵππους τοι δώσω δυσμηνέας ἐλάτας.

Ζητοῦσι δὲ πάλιν, πῶς ἐρημίαν ζήτησιν πεποίηνται Θηβαῖοι, τεθνεῶτος αὐτοῖς τοῦ βασιλέως; λεκτέον, ὅτι ὁ θεὸς μὲν αὐτὸν οὐκ ἐπεζήτησαν, ἐν Δελφοῖς εἶναι νομίζοντες. 53 [ὕστερον δὲ εἰς Δελφοὺς ἀφιγμένοι, καὶ πολλὰ καμόντες, ἐπεὶ οὐκ ἐδύναντο εὑρεῖν, οὐδενὸς παραγενομένου τῷ φόνῳ, καὶ] μετὰ ταῦτα τῶν ἵππων ἀφανῶν γενομένων, λῃστῶν ἔδοξεν τοὔργον γεγονέναι.

Ἄλλως. Δεῖ νοεῖν, ὅτι ὁ Οἰδίπους, φονεύσας τὸν Λάϊον, ὡς ἐναγὴς παραχρῆμα οὐκ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἱερόν· οὐ γὰρ ᾤετο 54 χρήσειν αὐτῷ τὸν θεόν. ὑποστρέψας

Baſileenſi Λύδη fluxit in Edd. reliquas; quod, praeter *Bochartum*, *Barneſium* quoque decepit, (a quo ταῦτα mutuatus ſum pro τάδε·) ἐν Θηβαΐδι corrigentem. Ipſa Thebaïde magis fuit nobilitata *Clario Lyde dilecta Poëtae*, cuius ut ab interitu nomen vindicaret *Antimachus*, Λύδην inſcripſit laborioſum elegiacum poëma, quo tum alia tractavit ad hiſtoriam veterem ſpectantia, tum diligenter *Argonautica* complexus eſt: hoc, ni fallor, adparebit conferenti Scholia in *Apollon. Rhod.* I, 1289. II, 297, III, 409, IV, 259 & 1153. quibus in locis citatur *Antimachus* ἐν τῇ Λύδῃ. ſic ſcribendum potius, qnam Λυδῇ. *Lyden* Elegiacum fuiſſe poëma, quum Thebaïs fuerit heroicum, liquet e noſtro non tantum Scholio, ſed & aliunde: *Stephanus Byz.* in v. Δώτιον. —— Ἀντίμαχος ἐν β' Λύδης· Φεύγοντας γαίης ἔκτοθι Δωτιάδος. *Etymologicon M.* p. 375, 40. Ἕρκτωρ, ὁ πρακτικός. Ἀντίμαχος, τῶν (Mſ. Batavus: οἱ τῶν) μεγάλων ε. τ. λ. Corrige, ſodes: Ὅσσοι τῶν μεγάλων ἕρκτορές εἰσι κακῶν. probabiliter & is pentameter petitus e Lyde, de qua vid. *Stanlejus* ad *Aeſchyli* fragm. e Myſis, & Clariſſ. *Lennepius* Anim. in *Coluthum* p. 168.

53 [Ὕστερον ——] His ſignis incluſa, e Baroc. forſan Codice, *Kingius* inſeruit.

54 Χρήσειν] Ex Aug. Cod. pro χρῆσαι· hinc paulo ante poſitum εἰσῆλθεν. Infra Codex habebat: καθαρθεὶς τοῦ φόνου πάλιν ἐπὶ τοῦ γνῶναι τοὺς γονεῖς ἐπανῆκε πρὸς τὸν θεόν. recte vulgatur καθαρθεὶς τὸν φόνον.

ψας δὲ εἰς Κόρινθον μετὰ τῶν ἵππων Λαΐου, καὶ καθαρθεὶς τὸν φόνον, πάλιν ἐπὶ τῷ γνῶναι τοὺς γονεῖς ἐπανῆκε πρὸς τὸν θεόν. λαβὼν δὲ χρησμὸν, ὅτι ἐπὶ φθορᾷ τοῦ πατρὸς ἐτέχθη, καὶ συνουσίᾳ τῆς μητρὸς, διέγνω Κόρινθον φυγεῖν τὴν νομιζομένην πατρίδα. γνοὺς δὲ τοῦ Κρέοντος τὸ κήρυγμα, ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καθίησιν ἑαυτὸν τῆς Σφιγγὸς, κινδύνῳ τὴν εὐτυχίαν θηρώμενος.

† Ὀχήματι] Ἀντὶ τοῦ ὄχημα. ἓν γὰρ ἦν ὄχημα, ὡς παρὰ 55 Σοφοκλεῖ,
—— ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία. †

45 „ Πολύβῳ τροφεῖ] Οἷον τῷ θρέψαντι. Γνοὺς ὅτι οὐκ ἂν εἴη αὐτοῦ πα-
„ τὴρ, τροφεῖα καταβάλλει. ”

45 Ἐπιζάρει] 56 Ἐπίκειτο, ἐπιβάρει· καὶ ζαρὸς ὄρνεόν ἐστιν ἁρπακτικόν. τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέγουσιν ἔχειν πρόσωπον παρθένου, στῆθος δὲ καὶ πόδας λέοντος, πτερὰ δὲ ὄρνιθος. 57 Σωκράτης δὲ ἐγχωρίαν αὐτὴν φησὶ χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην, ἅπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι, καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι, ἀπώλλοντο. Ἀσκληπιάδης δὲ λέγει τοὺς Θηβαίους

58 εἰς

55 Σοφοκλεῖ] Oed. Tyr. v. 763.

56 Ἐπίκειτο, ἐπιβάρει] Adiecit *Barnes.* e Cantabrig. Cod. Olim Scholion haec ordiebantur, Ζάρος ὄρνεόν ἐστι ἁρπακτικόν. Legebatur in Aug. Cod. Ὡς δ' ἐπεζάρει. ἐξήτασα τοὺς ἐν τῇ πόλει ἁφαρπάσαι. Ζαρὸν ὄρνεόν ἐστι ἁρπακτικόν· τὴν δὲ Σφίγγα οἱ μὲν λέγουσι· ultimum verbum, quod omitti quoque potuerat, tamen recepi.

57 Σωκράτης] *Barnesius*, quem *Piersius* & *King.* passim sequuntur, dedit Σωσικράτης, non ille Codicem scriptum sequutus; sed meminerat forte, bis terve *Casaubonum* in *Diogene Laërtio* *Socrati* recte *Sosicraten* substituisse: *Socrates* historicus, praeter ceteros cognomines, eidem *Laërtio* II, § 47. memoratur, qui scripserat Περιήγησιν Ἄργους· Hunc nostro loco designatum suspicor, *Plutarcho* citatum aliquoties, & in Schol. ad *Theocriti* XIII, 7. *Pindari* Isthm. IV, 104. Nem. III, 84. (ubi dicitur Σωκράτης ὁ Ἀργεῖος) Pyth. III, 100. postremo quidem loco legitur Κράτης, at vicinum comparanti videbitur Σωκράτης restituendum: contra legitur in Scholiis ad *Aristoph.* Equit. v. 959, οὕτω Σωκράτης· ubi procul dubio corrigendum, ne litera quidem pereunte, οὕτως ὁ Κράτης. *Crates* enim Grammaticus intelligitur, & aliorum Poëtarum interpres, & *Hesiodi*: conf. ad ista *Proclus* in *Hesiod.* Ε. καὶ Η. v. 590. & in huius nota reponatur Ἐρατοσθένης μὲν ποιμενικὴν, pro vulgatis, ἐν ποιμενικοῖς. Ceterum nostro Scholio *Socratis* etiam nomen exhibet Aug. Cod. neque illud viros doctos offendit hac usos adnotatione, *Sam. Bochartum* G. S. P. II, L. I, c. XVI, p. 434. *Thom. Muncker.* ad *Hygini* Fab. LXVII. d.

58

58 εἰς ἐκκλησίαν καθ' ἑκάστην ἀθροίζεσθαι ἔδει 59 τὸ δυσαίνιγμα τῆς Σφιγγός. 60 λόγιον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἀπαλλαγήσεσθαι τῶν κακῶν, πρὶν ἂν τὰς τῆς Σφιγγὸς λύσειαν χρησμούς" ,, ὁπότε δὲ μὴ συνίοιεν, ἁρπάζειν αὐτὴν ὅντινα ἂν τῶν πο-,, λιτῶν βούλοιτο."

Ὡς δ' ἐπιζάρει] Ἐπέκειτο κακοποιοῦσα. ἁρπασθῆναι δ' ὑπ' αὐτῆς φασὶν Αἵμονα τὸν Κρέοντος παῖδα. τινὲς δέ φασιν, ὅτι μία τῶν 61 σὺν ταῖς Κάδμου θυγατράσι μανεισῶν, μετεβλήθη εἰς τὸ ζῶον τὴν Σφίγγα.

46 † Σφίγξ] Τὴν Σφίγγα ἱστοροῦσι παρθένου μὲν ἔχειν πρόσωπον, χεῖρας δὲ καὶ πόδας λέοντος, καὶ σῶμα, πτερὰ δὲ ὄρνιθος, λέγουσι δὲ θυγατέρα εἶναι Τυφῶνος καὶ Ἐχίδνης. ἄλλοι δὲ Χιμαίρας. †

47 * Κρέων ἀδελφός] Ὁ Κρέων ὁ ἐμὸς ἀδελφὸς ἐκήρυξε τὰ ἐμὰ λέχη, ἀντὶ τοῦ τὸν ἐμὸν γάμον, ὑπισχνούμενος ξυνάψειν τὰ λέκτρα τὰ ἐμαυτῆς, ἐμοὶ δηλονότι, εἰς γάμον ἐκείνῳ ὅστις ἂν νοήσῃ τὸ αἴνιγμα τῆς σοφῆς παρθένου, ἤγουν τῆς Σφιγγός. *

58 Εἰς ἐκκλησίαν] Mſ. Auguſt. εἰς ἕλος· ſic ſcripſiſſe ſuſpicor in Tragodumenis ſuis *Aſclepiaden*; ſed ſuſpicor tantum, quia nunc nihil ſuccurrit, quo lectionem, a librariis non exſpectandam, adfirmem: ſi locus, quo Thebanorum concio confluebat, dictus fuit ἕλος, non mirum ἐκκλησίαν adiectum ab alio. Locum Argis concioni dicatum ἄκραν vocat *Euripides* Oreſte v. 869. Scholiaſta: λέγει τὴν Πρῶνα. *Dinias* ibidem τοῦ καλουμένου Πρῶνος meminit: alter Scholiaſtes, ὁ τόπος, inquit, ἔνθα ἡ δίκη συνήχθη περὶ τὴν μεγίστην ἄκραν —— ἐξ ἐκείνου (ἐκ τοῦ ἁλίζειν) Ἁλιαία καλεῖται. ſic recte ſcribitur in Aug. Cod. pro Ἁλιδίας quod vulgatur.

59 Τὸ δυσαίνιγμα] Repoſitum ex Aug. Cod. pro μυσαίνιγμα· haec enim erat Edd. veterum lectio: quod reperitur in Edd. *Barneſii*, *Pierſii*, *Kingii*, διὰ τὸ λῦσαι αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, ſolius nititur *Barneſii* coniectura, Codice ſcripto non inſtructi, qui huius generis Scholia continuerit. Poni ſaltem debuerat τὸ αἴνιγμα. Videbatur *Aſclepiades* dediſſe δυσαίνιγμα· perpauca tamen huius generis uſus recepit.

60 Λόγιον] *Oraculum*. Edd. Λόγος· Aug. Cod. λογικὸν γὰρ αὐτοῖς ἦν μ. α. τ. κ. πρὶν αὐτοὺς (melior vulgata, πρὶν ἂν τὰς —— λύσειαν) τῆς Σφιγγὸς λῦσαι χρησμούς. In hac voce deſinunt Edd. Quae hinc acceſſere praebuit Aug. Cod. cum ultimo verbo βούλοιτο ſic connectens alterum Scholion: καὶ ὑπερέκειτο κακοποιοῦσα.

61 Σὺν ταῖς Κάδμου] Sic Aug. Cod. pro σὺν αὐταῖς Κάδμου θ. mox praebebat ille, μετεβλήθη εἰς Σφίγγα· recentiorem his interieciſſe ſuſpicor, quae vulgata legimus.

47 Τάμὰ κηρύσσει λέχη] 62 Ἀνόητοι φασὶν ἐπὶ τὸν τῆς ἀδελφῆς γάμον τὸν τυχόντα καλεῖν. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι ἡ κατεπείγουσα συμφορὰ καὶ [illegible] τὸ πρέπον τὸ πράττειν περιτρέπεται. ἔπειτα καὶ ὥριστο τινα ἆθλα 63 τὸν ἐγχειρήσαντα τοῦ ἀγῶνος. κατὰ τὸν Πίνδαρον,

— Ὁ μέγας δὲ κίνδυ-
νος, ἄναλκιν οὐ φῶ-
τα λαμβάνει. —

50 ,, Αἴνιγμ' ἐμὸς παῖς] Τινὲς γράφουσι, Μούσας ἐμοὶ παῖς — ὃ
,, καὶ βέλτιον. Μούσας δέ φησι τὰ αἰνίγματα, διὸ ἐμμελῶς προεφέρετο
,, τότε ἡ Σφίγξ. τὸ δὲ αἴνιγμα Ἀσκληπιάδης οὕτως ἀναγράφει,
,, Ἔστι δίπους ἐπὶ γῆς καὶ τετράπους, —
,, καὶ 64 προγέγραφη. 65 Τὴν δὲ λύσιν τοῦ αἰνίγματος οὕτω τινὲς φασίν.
,, Κλῦθι καὶ οὐκ ἐθέλουσα κακόπτερε μοῦσα θανόντων
,, Φωνῆς ἡμετέρης σὸν τέλος ἀμπλακίης·
,, Ἄνθρωπον κατέλεξας, ὃς, ἡνίκα γαῖαν ἐφ' ἕρπει,
,, Πρῶ-

62 Ἀνόητοι φασίν] Aug. Cod. Κρίοντ' ἀδελφὸς] Ἀνόητως φασὶν ἐπὶ τὸν τῆς ἀδελφῆς γάμον τὸν τυχόντα καλῶν· ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι ἡ (articulum recepi) κατεπείγουσα σ.

63 Τὸν ἐγχειρήσαντα τοῦ ἀγῶνος] Legendum censeo, τῷ ἀγῶνι· Cod. Aug. habebat τὸν ἐγχειρίσαντα τῷ ἀγῶνι. Ne verba quidem *Pindari* ex Olymp. 1, v. 129. neglexit optimi Codicis Scriptor, Poëtae tamen voculam δὲ recte praetermittens.

64 Προεγράφη] Ut in Edd. in hoc etiam Cod. Phoenissis aenigma praefigebatur; hinc discimus ex *Asclepiadis* illud repetitum Tragodumenis.

65 Τὴν δὲ λύσιν] Hexastichon hocce, quod Grammaticis debetur antiquis, dudum antequam haec prodirent ex Aug. Cod. iam innotuit, a *Galeo* publicatum ex *Aeschyli Schol.* ined. notis in *Apollod.* Biblioth. p. 67. hinc repetitum Editioni suae praefixit *Barnesius*. Legebatur etiam in veteri membrana Leidensi. Ex his tribus Codd. collatis emendatius hic illud vulgatur, quam scriptum erat in Augustano, praebente versu 1, θάνατον (Leid. θανάτων) tum τῆς φωνῆς· v. 4, ἔφη· v. 5, βάκτρον ἴχει. Βάκτρον ἐπάγει Codex habebat Leid. e suo *Galeus* dedit βάκτρον ἐρείδει.

66 Καὶ δακτυλοδεικτεῖν . . . . .] Defectus indices adposui, qui tamen in Cod. scripto nullus adparebat. Intercidere quaedam sine libris melioribus non restituenda. Schol. in Aug. Cod. ad Phoen. v. 1511, φασὶ, ὅτι λύσαντος τοῦ Οἰδίποδος διεσπάραξεν ἑαυτὴν ἡ Σφίγξ. idem ab aliis & hoc quoque loco fuerat traditum; illud forte praeterea, secundum quosdam aenigma forte fortuna solvisse Oedipum,

δια-

,, Πρῶτον ἔφυ τετράπους νήπιος ἐκ λαγόνων.
,, Γηραλέος δὲ πέλων, τρίτατον πόδα, βάκτρον ἐρείδων,
,, Αὐχένα φορτίζων, γήραϊ καμπτόμενος.
,, Τινὲς φασὶ τύχῃ λῦσαι τὸ αἴνιγμα, 66 καὶ δακτυλοδεικτεῖν . . . . . .
,, ὅ ἐστι τὸν ἄνθρωπον . . . . . ἑαυτὴν διεσπάραξεν."

52 ,, Καὶ σκῆπτρ' ἔπαθλα] Ἐπ' οὐδενὶ κεῖται τὸ Ἔπαθλα, ἢ μόνῳ τῷ ,, Εὐριπίδῃ· ὅθεν μεταγράφουσι τινές. 67 τὸ δὲ ἑξῆς· Καὶ σκῆπτρα χώρας ,, τῆσδ' ὡς ἆθλα λαμβάνει."

53 Γαμεῖ δὲ τὴν τεκοῦσαν] Φερεκύδης τὰ κατὰ τοὺς παῖδας Οἰδίποδος καὶ τὰς γημαμένας οὕτως ἱστορεῖ. Οἰδίποδι, φησὶ, Κρέων δίδωσι τὴν βασιλείαν, καὶ τὴν γυναῖκα Λαΐου, μητέρα δ' αὐτοῦ Ἰοκάστην, 68 ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ Φράστωρ καὶ Λαόνυτος, οἳ θνήσκουσιν ὑπὸ Μινυῶν, καὶ Ἐργίνου, ἐπεὶ δὲ ἐνιαυτὸς παρῆλθε, γαμεῖ ὁ Οἰδίπους Εὐρυγάνειαν τὴν Περίφαντος, ἐξ ἧς γίνονται αὐτῷ, 69 Ἀντιγόνη, καὶ Ἰσμήνη, ἣν ἀναιρεῖ Τυδεὺς ἐπὶ κρήνης, καὶ ἀπ' αὐτῆς ἡ κρήνη Ἰσμήνη ἐκλήθη. υἱοὶ δὲ αὐτῷ ἐξ αὐτῆς, Ἐτεοκλῆς καὶ

δακτυλοδεικτοῦντα ἑαυτὸν, ὅ ἐστι τὸν ἄνθρωπον. Alia tamen Grammatici veteris verba fuerunt.

67 Τὸ δὲ ἑξῆς] Scripſerat forte Grammaticus: ὅθεν μεταγράφουσι τινὲς τὸ ἑξῆς οὕτως· Καὶ σ. Sed rectius omitterentur iſta τὸ δὲ ἑξῆς.

68 Ἐξ ἧς γίνονται] Haec & ſeqq. usque ad eadem verba recurrentia, ἐξ ἧς γίνονται, librarius omiſerat in Aug. Cod. vir Doctus in margine libri, *Dolendum*, inquit, *librarii cura hanc ῥῆσιν excidiſſe; vitioſa enim eſt inprimis*. illa quidem vitia non exſtant: mihi nomen Λαόνυτος in Λαόμυτος tantum videtur transmutandum. Notum enim eſt e *Pauſania*, *Apollod.* atque aliis bellum, quod Patris ulciſcendi gratia Thebanis intulit Minyarum Rex Erginus, quo plures cecidiſſe Thebanorum conſtat.

69 Ἀντιγόνη, καὶ Ἰσμήνη] Tria huc usque nomina hic legebantur: Ἰοκάστη, Ἀντιγόνη, Ἰσμήνη. quibus ſine ſuſpicione *Kühnius* utitur ad *Pauſan.* p. 721. Sequutus Codicem Aug. importunum delevi nomen *Iocaſtae*, neque huius tamen unius motus auctoritate. Nemo veterum Oedipodi filiam dedit *Iocaſten*: qui meminerunt *Euryganiae* cum *Pherecyde*, quatuor iſtos nobiliſſimos ipſi liberos tribuerunt. *Pauſan.* IX, p. 722. οἱ παῖδες τῷ Οἰδίποδι ἐξ Εὐρυγανείας τῆς Ὑπέρφαντος ἐγεγόνασιν, δηλοῖ καὶ ὁ τὰ ἔπη ποιήσας, ἃ Οἰδιπόδεια ὀνομάζουσι. *Apollodor.* Bibl. III, p. 149. εἰσὶν, οἳ γεννηθῆναι τὰ τέκνα ταῦτα φασὶν ἐξ Εὐρυγανείας (ſic leg.) τῆς Ὑπέρφαντος. Enarrator antiquus ſub finem Phoeniſſ. e *Piſandro*, φασὶν, inquit, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης καὶ τὴν αὐτοῦ τύφλωσιν ἔγημεν Εὐρυγάνην —— ἐξ ἧς αὐτῷ γεγόνασι τέσσαρες παῖδες. iſta quidem u-

καὶ Πολυνείκης. ἐπεὶ δὲ Εὐρυγάνεια ἐτελεύτησε, γαμεῖ 70 Ἀστυμέδουσαν τὴν Σθενέλου, τινὲς δὲ Εὐρυγάνειαν ἀδελφὴν λέγουσιν εἶναι Ἰοκάστης τῆς μητρὸς Οἰδίποδος.

56 ‡ Κλεινήν τε Π. β.] Καὶ τὴν ἔνδοξον Πολυνείκην, περιφραστικῶς. ‡

59 Μαθὼν δὲ τἀμὰ] Γνοὺς δὲ τὰ ἐμὰ λέκτρα τὰ τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ ἐπεγνὼς μητρὶ συγκοιμώμενος. τὸ δὲ μητρῴων γάμων, περιφραστικῶς, ἀντὶ τῆς μητρὸς.

59 * [Ἄλλως] Μαθὼν δὲ τὰ λέκτρα τῶν ἐμῶν μητρῴων γάμων, ἀντὶ τοῦ τὴν κοίτην τοῦ γάμου ἐμοῦ τῆς μητρὸς, τουτέστιν, ὅτι ἔγημεν ἐμὲ τὴν μητέρα. *

61 Εἰς ὄμμαθ᾽ αὑτοῦ] Ὅμοια καὶ Ἑλλάνικος. 71 ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι, οἱ Λαΐου θεράποντες ἐτύφλωσαν αὐτόν,

Ἡμεῖς δὲ Πολύβου παῖδ᾽ ἐρείσαντες πέδῳ,
Ἐξομματοῦμεν, καὶ διόλλυμεν κόρας.

πῶς δὲ φησὶν Ἰοκάστη μετὰ τοσαῦτα δυστυχήματα ἔζης; ῥητέον, ὅτι πᾶσαι γυναῖκες θάνατον δειλότεραι μὲν ἀνδρὸς, ἐκείνη δὲ νῦν ἔχουσα ἴσως· ἀεὶ γὰρ τοῖς παροῦσι δακρύοις ἐμποιεῖ τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει.

61 * Φόνον] Τὴν δὲ αἵματος ἀπόλειαν λέγει φόνον, ἀπὸ τοῦ καθολικωτέρου μετάγων τὸν λόγον ἐπὶ τὸ μέρος, ὡς καὶ αὐτὸς ἑαυτὸν ἑρμηνεύει, ἐπάγων,

Χρυσηλάτοις πόρπαισιν αἱμάξας κόρας. *

63 Ἐπεὶ δὲ γένυν] Ὅτι δὲ ἥβησαν οἱ παῖδες, κλείθροις ἔκρυψαν τὸν πατέρα, ἵνα ἡ τύχη λήθη παραδοθῇ, καίπερ δυσαπόνιπτος οὖσα, καὶ πολλῆς δεομένη μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν.

64

unius nominis diversa fuit pronuntiatio: vid. Celeberr. *T. H.* ad *Hesychium* in Ἐργάτις. Quae hic *Eurygane* dicitur, Εὐρυγάνειαν vocant reliqui, *Pherecyden* sequuti.

70 Ἀστυμέδουσαν] Aug. Cod. in quo paulo ante legebatur: υἱοὶ δ᾽ αὐτοῦ καὶ αὐτῆς Ε. καὶ Π. deinceps exhibet: γαμεῖ Οἰδίπους Ἀστυμέδουσαν τὴν Σ. Coniugem Oedipodi dant Ἀστυμέδουσαν *Schol.* in *Hom.* Il. Δ, v. 376. atque hinc *Eustathius* p. 369, 40.

71 Ἐν δὲ τῷ Οἰδίποδι] *Euripidis* ex Oedipode duo, qui hic leguntur, senarios enotare neglexerunt *Grotius* & *Barnesius*; ambo contra tanquam *Euripidis* verba retulerunt ad Oedipum, quae, duobus istis senariis subiecta, verba veteris sunt Grammatici, primum sibi ponentis ἀπορίαν quamdam, quomodo scilicet factum sit, ut tot infortuniis pressa manserit tamen in vivis Iocaste: tum solvit istum nodum interpres ita quidem, ut suis verbis *Euripidea* forsan quaedam, incertum unde petita, vel *Sophoclis* accommodaverit: ἐκείνη δὲ νῦν ἔχουσ᾽ ἴσως. sola numerorum quadam specie motus *Grotius* in Excerpt. p. 395,

64 * Κλῄθροις ἔκρυψαν] Διὰ κλείδων ἀσφαλισάμενοι ἐν οἴκῳ ἔκρυψαν, ἵνα ἡ συμβεβηκυῖα παρανομία ἀμνήμων γένοιτο, ἤγουν ἀφανισθείη τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων, πολλῶν μηχανῶν χρῄζουσα, εἰς τὸ ἀμνήμων γενέσθαι δηλονότι. *

64 † Ἵν' ἀμνήμων] Ἵνα τὸ κατ' αὐτὸν ἐλεεινὸν δρᾶμα εἰς λήθην ἔλθῃ, δυσαπόνιπτον ὂν καὶ πολλῆς δεόμενον μηχανῆς εἰς τὸ λαθεῖν, κρύπτουσι μὲν αὐτὸν ἐντὸς τοῦ οἴκου, ἵνα μηδενὸς ὁρῶντος τῷ χρόνῳ ἀμνήμων ἡ συμφορὰ γένηται. ἐρῶσι δὲ καὶ αὐτὸς τοῖς παισὶ σιδήρῳ διελέσθαι τὴν βασιλείαν, ἤγουν ὑπ' ἀλλήλων φονευθῆναι. †

65 † Πολλῶν δεομένη] Ἤγουν πολλῆς δεομένη μηχανῆς πρὸς τὸ λαθεῖν, ἢ πολλῶν παραινέσεων, καὶ πολλῆς παραμυθίας, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τοῦ πάθους. †

65 Πρὸς δὲ τῆς τύχης νοσῶν] 72 Τί ἥμαρτεν ὁ Οἰδίπους, ὅτι καὶ αὐτὸς τιμωρεῖται; φασὶν, ὅτι Πέλοψ, Χρυσίππου ἁρπαγέντος, κατηράσατο μέχρι παίδων εἶναι τὸ κακόν. τινὲς δὲ φασὶν, ὅτι Λάϊος ἀνῃρέθη ὑπὸ Οἰδίποδος, ὅτι ἀμφότεροι ἤρων Χρυσίππου.

66 ‡ Πρὸς δὲ] Παρὰ συμβεβηκότος κακοῦ, ἤγουν καθείρξεως μικροψυχῶν. ‡

67 † Ἀρὰς ἀρᾶται] Ἡ ὅτι εἰσήγαγον αὐτὸν ἐντὸς τοῦ οἴκου ἄκοντα, καὶ οὐκ εἴασαν αὐτὸν ἐξελθεῖν· ἢ δι' ἣν αἰτίαν αὐτὸς ὑπ' αὐτῶν κέκρυπται, ἵνα τῇ λήθῃ παραδοθῇ τὸ δυστύχημα, διὰ ταύτην καὶ οὕτως αὐτοῖς καταρᾶται, νομίζων, ὡς, εἰ τούτους αὐτοὺς ζῶντας ἐρῶσι, ἀναπολεῖν ἔχῃ τῷ νῷ τὰ κατὰ τὸ γένος αὐτῶν συμβάντα παρανομήματα. †

68 „ Θηκτῷ σιδήρῳ] Οἷον ξίφει κληρωθῆναι καὶ ἀπολέσαι τὸν οἶκον, ἵνα
„ μὴ οἱ τούτου παῖδες λειπόμενοι μνημεῖα τῆς αὐτοῦ τύχης 73 φυλάττῃ. „

69

395, haec posuerat, velut ex *Euripidis*-Oedipode servata:

—— Πᾶσα πρὸς θάνατον γυνὴ
Δειλοτέρα ἀνδρός. ἐκεῖ δὲ τοῦτ' ἔχουσ' ἴσως.
Δακρύοις γὰρ αἰεὶ τοῖς παροῦσιν ἐμποιεῖ
Τὸ θῆλυ τῆς ψυχῆς ἀναβολὴν τῷ πάθει.

Barnesius ista nobis tanquam totidem repraesentat Euripidea; *Grotius* saltem diversas a suis lectiones e Schol. in Phoen. adnotarat. Ista *Grotii* mihi quis conferat ad vulgata: si sunt senarii, quaevis in iambos ista ratione facile transformabuntur. Peccavit in Excerptis istis vir Magnus aliquoties simillimo modo. Ceterum in his Scholiastae recte δειλὴ *Barnesius* videtur in δειλοτέρα commutasse. Hic me Codex destituebat Aug. in quo praeter *Euripidis* ex Oedipode versus ad hunc quidem locum nihil legebatur.

72 Τί ἥμαρτεν] In Edd. ad Scholion praecedens haec adnectebantur post vocem πάθους. πρὸς δὲ τί ἥμαρτεν ὁ Οἰδίπους κ. τ. λ. nullo sensu: Cod. Aug. optime: Πρὸς δὲ τῆς ψυχῆς (sic Ms.) νοσῶν] Τί ἥμαρτεν ὁ Οἰδίπους, —— Diversissimum a priori Scholion seiunxi.

73 Φυλάττῃ] Scripserat, ni fallor, φυλάττωσι.

69 Τάδ' εἰς Θήβας πεσόντι] Εἰκότως ἔδεισαν πειραθέντες 74 ὅσα Λαΐῳ συνέβη διὰ τὰς Πέλοπος ἀράς.

71 „ Συμβάντ' ἔπαξαν] Συνελθόντες, συσκεψάμενοι ὥρισαν. ἢ Συμ-„ βάντες, εἰς φιλίαν ἐλθόντες. " Ἄλλως.

Συμβάντ'] Οὗτος ὁ τόπος εἰς ἀσυμφωνίαν ἄγει τὸ δρᾶμα. ἔδει γὰρ ἐξελάσαι ὑποθέσθαι τοῦ Πολυνείκους, ἵνα διὰ τῆς ἑξῆς δεόντως λέγοι,

Ποτὲ μὲν ἐπ' ἦμαρ ἔχειν, εἶτ' οὐκ ἔχειν.

εἰ γὰρ 75 ἀλλήλοις ὑπεχώρησαν ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν, πάντως καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἀπεφέρετο ὁ Πολυνείκης. δεῖ οὖν εἰδέναι, ὅτι οὐ παρὰ πᾶσι συμφωνεῖ ἡ Πολυνείκους εἰς Ἄργος ἄφιξις. Φερεκύδης γὰρ ἐκβιβλασθῆναι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας. Ἑλλάνικος δὲ ἱστορεῖ, 76 κατὰ συνθήκας αὐτὸν συγχωρῆσαι τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ, λέγων αἵρεσιν αὐτῷ προθεῖναι τὸν Ἐτεοκλῆ, εἰ βούλοιτο τὴν βασιλείαν ἔχειν, ἢ τὸ μέρος τῶν χρημάτων λαβεῖν, καὶ ἑτέραν πόλιν οἰκεῖν. τὸν δὲ, λαβόντα τὸν ὅρμον, καὶ τὸν χιτῶνα Ἁρμονίας, ἀναχωρῆσαι εἰς Ἄργος, κρίναντος τοῦ μέρους τὴν βασιλείαν Οἰδίποδος 77 παραχωρῆσαι·

ὧν

74 Ὅσα Λαΐῳ συνέβη] Aug. Cod. ὅτι Λαΐῳ πολλὰ συνέβη διὰ Πέλοπος ἀράς. vulgata praestant. Tum sequuntur illinc descripta, quibuscum iunguntur proxima, Ἄλλως. οὗτος ὁ τόπος &c.

75 Ἀλλήλοις ὑπεχώρησαν] Aug. Cod. ἀλλήλους ὑπεχ. Scribendum forsitan: εἰ γὰρ ἀλλήλοις συνεχώρησαν ἐνιαυτὸν παρ' ἐνιαυτὸν ἄρχειν. Mox idem Codex exhibet, πάντως καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐποιεῖτο ὁ Πολυνείκης· scribi potuit ἐπορίζετο· sed ad vulgatum verbum propius accedit ἀπεφέρετο.

76 Κατὰ συνθήκας αὐτὸν συγχ.] Aug. Cod. Φερεκύδης δὲ (L. μὲν) ἐκβεβλῆσθαι φησὶ μετὰ βίας· Ἑλλάνικος δὲ ἱστορεῖ, κατὰ συνθήκην αὐτὸν (sic *Barnes*. etiam posuerat pro αὐτῷ) παραχωρῆσαι τὴν βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ. His *Kühnius* utitur ad *Pausan*. p. 722.

77 Παραχωρῆσαι] Restitutum ex Aug. Cod. pro πυ χωρῆσαι. Praepositio compendifacta degeneraverat in πυ. Quae proxima praecedunt sic mendose scripta Codex exhibebat: τὸν δὲ λαβόντα τὸν χιτῶνα τὸν ὅρμον Ἁρμονίας α. ε. Α. κρίναντας δὲ τοὺς τὴν βασιλείαν Οἰδίποδος παραχωρῆσαι.

78 Αὐτῇ ἐχαρίσατο] Ex Aug. Cod. prodiit αὐτῇ dubitationemque sustulit. Quae praecedunt dedi operam ut exprimerentur ad mentem Excellentis viri, *Petri Wesselingii*, ad *Diodor. Sic.* L. IV, p. 309, 62. Hunc in modum illa vulgabantur: ὧν τὸν μὲν ὅρμον Ἀφροδίτη, τὸν δὲ χιτῶνα Ἀθηνᾶ ἐχαρίσατο.

79 Ἃ καὶ δέδωκε τῇ θυγατρὶ Ἄδρασος Ἀργείᾳ.] *Barnesiana* etustiores Edd. exhibent: ἃ καὶ δέδωκε τῇ θυγατρὶ Ἄδρασος Ἀργείᾳ· Mſ. Aug. ἃ καὶ δ. reliqua eadem. *Barnesius*, lectore non monito, sic ista mutaverat, ἃ καὶ δέδωκε τὴν θυγατέρα Ἄδρασος Ἀργείαν· eadem

dem

ἃν τὸν μὲν ὅρμον Ἀφροδίτη, τὸν δὲ χιτῶνα 78 αὐτῇ Ἀθηνᾶ ἐχαρίσατο, 79 ἃ καὶ δέδωκε τῇ θυγατρὶ Ἄδραστος Ἀργείᾳ· ὅθεν Εὐριπίδης ταῖς δύο ἱστορίαις ἐχρήσατο, ἐνταῦθα μὲν τῇ Φερεκύδου, ὕστερον δὲ τῇ Ἑλλανίκου. ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ἐτεοκλέα, 80 ὁ δὲ Σοφοκλῆς τὸν Πολυνείκην μείζονα οἶδεν ἐν Οἰδίποδι.

† Τὸν νεώτερον] Κατὰ μὲν Εὐριπίδην νεώτερος Πολυνείκης Ἐτεοκλέους, ὡς δὲ Σοφοκλῆς ἐν Οἰδίποδι λέγει πρεσβύτερος, ἔχων μὲν τὴν τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν τὸν πεπηγμένον χρόνον, καὶ πάλιν παραχωρήσας Ἐτεοκλεῖ, ἀπατηθεὶς δὲ ὑπ' ἐκείνου ὡς ἐπὶ τοῖς ἴσοις ἀπατηθησόμενος. †

74 „ Ἔστι δ' ἐπὶ ζυγοῖς] Ἀπὸ τῆς τιμῆς καὶ καθέδρας δηλοῖ τὴν βασι-
„ λείαν."

Καθίζει' ἀρχῆς] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τῆς βασιλείας. μετενήνοχε δὲ ἀπὸ τῶν κυβερνητῶν. τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ, Ζεὺς ὑψίζυγος. ἐπὶ γὰρ τοῦ ὑψίστου ζυγοῦ καθήμενος, ὡς κυβερνήτης 81 πάντως φέρει τοὺς οἴακας.

† Ἐπὶ ζυγοῖς] Ζυγὸς κυρίως ἐπὶ τῶν κυβερνητῶν, ἐν ᾧ καθήμενοι τὰ ἱστία με-

dem, ne voce quidem θύγατρα mutata, receperunt *Pierſ.* & *King.* Haec unius quia nitebantur auctoritate *Barneſii*, quod libri veteres praebebant reſtituendum iudicavi: multa tradidit *Hellanicus* diverſiſſimo modo, quam fecerunt alii: potuit autem Adraſtus a Polynice acceptum *peplum* & *monile* primum Argiae donaſſe; quae (deinceps repetita) ſorori certe ſuae traditur Eriphylae dediſſe. Dum enim has partes Polynici plerique tribuunt; Adraſtum memorant nonnulli: vid. *Triclin.* in *Soph.* Elec. v. 840. & *Hygin.* Fab. LXXIII. Quod ſi forſan erravit Enarrator antiquus, error is non eſt emendandus.

80 Ὁ δὲ Σοφοκλῆς] Oed. in Col. v. 367, Τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκην *throno paterno privaſſe dicitur Eteocles* ὁ νεάζων καὶ χρόνῳ μείων γεγώς· *Scholiaſtes:* Τὸ X παράκειται, ὅτι πρεσβύτερον φησὶ τὸν Πολυνείκην. v. 1418 conferatur, ſive *Barthius* ad *Statii* Theb. I, 128. Sic iſta leguntur in Aug. Cod. ὅθεν ὁ Εὐριπίδης ταῖς δύο Ἀργείαις (paulo ante poſuerat librarius Ἀργείᾳ·) ἐχρῆτο, ο. μ. τ. Φερεκύδης· ὕστερον δὲ τῇ Ἑλλανίκου. Ἔλαξαν τὸν νεώτερον] Ὁ μὲν Εὐριπίδης τὸν Ἐτεοκλέα, ὁ δὲ Σοφοκλῆς κ. τ. λ. Scholio Codicis Barocc. facile caruiſſemus.

81 Πάντως φέρει τοὺς οἴακας] *Omnino gubernacula tenet:* πάντως ex Edd. repetitum: *Barneſius*, quem ubique ducem *Pierſius* & *Kingius* ſequuntur, poſuerat, πάντας φέρει τοὺς οἴακας· quaſi vero tot numero fuerint in una navi gubernacula: duo fuiſſe, quia Lucas meminerat τῶν πηδαλίων, a multis ſaepe fuit oſtenſum; illa Philopatoris Ptolemaei ναῦς τεσσαρακοντήρης, quae

qua-

μεταχειρίζονται· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλης ἐξουσίας τοῦτο φασί. †

75 † Μεθίσταται θρόνων] Μεθίσταται ἀπὸ τῆς καθέδρας, ἤγουν ἐν ἑτέρῳ τῆς καθέδρας τόπῳ μεταβαίνων ἵσταται. καὶ μεθίσταμαι ἐγὼ τοῦ θρόνου, οὐχ ὑπό τινος. †

77 Κῆδος] Ἐπιγαμβρεία. λείπει δὲ ὁ καί.

78 ‡ Ἀσπίδ'] ἀντὶ τοῦ στράτευμα. ‡

81 Ὑπόσπονδον μολεῖν] Μετὰ σπονδῶν καὶ φιλίας.

82 Πρὶν ψαῦσαι] Ἅψασθαι πολέμου. πρὶν τὸν πόλεμον συγκροτηθῆναι.

84 Ναίων πτυχὰς] [82] Ἀντὶ τοῦ ἀκρωρείας. ἐὰν μὲν ἀπὸ τοῦ πτὺξ, πτύχας· ἐὰν δὲ ἀπὸ τοῦ πτυχὴ, πτυχάς.

86 Εἰ σοφὸς πέφυκεν] Ἐπειδὴ τῶν δυσσεβῶν ἐπίσκοπος.

88 Ὦ κλεινὸν] Ὁμηρικῷ ζήλῳ ἀνάγει Εὐριπίδης Ἀντιγόνην ἰδεῖν τὸ στράτευμα, ὥσπερ ἐκεῖνος Ἑλένην ἐποίησε· πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν τῷ Πριάμῳ δεικνύει τὰ τοῦ στρατεύματος, Ἀντιγόνῃ δὲ ὁ παιδαγωγὸς διηγεῖται.

Ὦ κλεινὸν οἴκοις] [83] Ἡ τοῦ δράματος διάθεσις ἐνταῦθα ἀγωνιστικωτέρα γίνεται· τὰ γὰρ τῆς Ἰοκάστης παρελκόμενά εἰσι, καὶ [84] ἕνεκεν τοῦ θεάτρου ἐκτίθενται· ἡ δὲ ἔξοδος τῆς παρθένου, εἰκὼν ἐστὶ τῆς Ὁμηρικῆς τειχοσκοπίας τῆς Ἑλένης, ἐκ τοῦ ἐναντίου, ἐκεῖ γὰρ γυνὴ τῷ γέροντι δείκνυσι. διδάσκει δὲ πρόοδον παρθένου γενναίαν κατ' ἐπιτροπὴν μὲν μητρὸς, παιδαγωγίαν δὲ τροφέως, χρείας τε μὴ τῆς τυχούσης ἐπειγούσης τὴν ἔξοδον.

Ἄλλως. [85] Εὐδιοίκητος ἂν ἡ τῆς Ἀντιγόνης ἔξοδος· καλῶς δὲ τὴν βασιλικὴν παρθέ-

quatuor habebat, δίπρωρος erat καὶ δίπρυμνος, atque adeo mirifica. Nostra sic legebantur in Aug. Cod. ἐπὶ γ. τ. ν. ζ. καθήμενος, καὶ κυβερνήτης περιφέρει τὰς οἴακας. hinc ad initium versus Euripidei quaedam accesserunt olim vulgatis.

82 Ἀντὶ τοῦ ἀκρωρείας] Haec ex Aug. Cod. vulgatis antefixi; necesse non est, ut, ubicunque idem factum fuit, semper indicetur.

83 Ἡ τοῦ δράματος δ.] In Aug. Cod. proxima haec sequebantur Scholion in versum 84. Nihil eorum habebat liber optimus, quae legebantur in Edd. istis interserta; neque uspiam aut Paraphrasis aut Scholia de metro, quae debentur Grammaticis recentioribus, in illo Codice comparent.

84 Ἕνεκεν τοῦ θεάτρου] Sic Aug. Cod. pro vulgatis ἕνεκα τοῦ θεατοῦ· paulo post in illo perperam scribebatur τῆς Ὁμηρικῆς στιχοσκοπίας. inferius Mſ. παιδαγωγίᾳ δὲ τροφέως· quod vulgato non est deterius. —— *Schol. Soph.* Oed. Tyr. v. 272, αἱ τοιαῦται ἔννοιαι —— κατηλλακταί εἰσι τοῦ θεάτρου, αἷς πλεονάζει Εὐριπίδης. conf. *Schol.* in Hippol. v. 523.

85 Εὐδιοίκητος] A *Barnesio* positum pro εὐδιοικής· Scripserat forte Grammaticus: Εὖ διώκηται ἡ τῆς Ἀντιγόνης ἔξοδος. Haec in Aug. Cod. non exstant, in quo sequentia sic leguntur: Καλῶς δὲ

γίνου ὡς γυναῖκες φυλάττουσιν, ἀλλ' ὁ διὰ τὸ γῆρας σώφρων καὶ φρόνιμος. τὸ γὰρ ἔνδον οὐκ ἀσκέπτως μετ' αὐτῆς ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἐρημίαν παραφυλάξας. συνίμιζε γὰρ διὰ τὸν πάσης πόλεως κίνδυνον, δεῖν τὴν τῆς κόρης [86] μέλεσθαι ποιεῖν εὐταξίαν.

90 Διῆρες ἔσχατον] [87] Διῆρες, τὸ διῃρημένον καὶ ὑπερκείμενον τοῦ ὑπερῴου· τὸ δίστεγον τοῦ ὑπερῴου· οἷον δύο, Διῆρες· ὡς μόνον, Μονῆρες· ἀπὸ τοῦ δὶς, κατὰ δύο οὔσης τῆς ὀροφῆς. Καταχρηστικώτερον δὲ, κἂν τριόροφος ᾖ, κἂν πολύστεγος, οὕτως λέγεται. Οἱ δὲ Διῆρες, τὸ διερὸν, οἷον ὕπαιθρον.

93 Μή τις πολιτῶν] Ταῦτα καταμηχανᾶσθαί φασι τὸν Εὐριπίδην, ἵνα τὴν πρωταγωνιστὴν ἀπὸ τοῦ τῆς Ἰοκάστης προσώπου μετασκευάσῃ· διὸ οὐ συνεμφαίνεται αὐτῷ Ἀντιγόνῃ, ἀλλ' ὕστερον. [88] οἰκονομικῶς δὲ ὁ ποιητὴς φησὶν αὐτὴν ἀποστέλλεσθαι εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπως εὔλογον ἔχῃ πρόφασιν τοῦ ἐπιγινώσκειν ἅπαντας.

† Φαντάζεται] Ὁριστικὸν ἀντὶ τοῦ ὑποτακτικοῦ, ὡς παρ' Ὁμήρῳ —— ἵν' εἴδομεν· ἀντὶ τοῦ εἰδῶμεν. Εἰδὼς] ἀντὶ τοῦ γιγνώσκων.

94 † Κἄμοι μὲν ἔλθῃ φαῦλος] Εἰ γάρ τις ἐθεάσατο Ἀντιγόνην, ἐμέμψατο μὲν καὶ τῷ παιδαγωγῷ. ἀλλ' ἐλάχιστα δούλῳ τυγχάνοντι, ἐκείνῃ δὲ ὡς μάλιστα, ὅτι ἀνάσσῃ· εἶπεν οὖν ὁ παιδαγωγὸς εἰς ἑαυτὸν μὲν, κἄμοι ἔλθῃ φαῦλος ψόγος ὡς δούλῳ, ἀπεσιώπησε δὲ τὸ, σοὶ δὲ ἔλθῃ μέγας, ὡς ἀνάσσῃ, καὶ ἀφῆκε νοῆσαι. †

95 ‡

φησὶ τὴν βασιλικὴν παρθενίαν οὐ γ. φ. α. ὁ. δ. τ. γ. σ. κ. φ. τ. οὐκ ἀσκόπως &c.

86 Μέλεσθαι ποιεῖν] Aug. Cod. δεῖν τὴν τῆς κόρης ἀμελεῖν εὐταξίαν. Inſerta negatione, quam eliſit ſyllaba praecedens, corrigendum arbitror: οὐ δεῖν τὴν τῆς κόρης ἀμελεῖσθαι εὐταξίαν.

87 Διῆρες] Paucis mutatis haec, prout erat in Aug. Cod. prodiit adnotatio; cuius prima ſeptem vocabula deerant in Edd. in quibus ſic legebatur: Διῆρες τὸ δίστεγον ὑπερῷον, ὡς μόνον μονῆρες, δύο διῆρες, ἀπὸ τοῦ δὶς καὶ δύο· (*King.* in notis κατὰ δύω corrigebat) οὔσης τῆς ὀροφῆς. haec Cod. Aug. efferebat depravatiſſima, ἀπὸ ταῦ δυτὶ καὶ δύο ἔστι τῆς ὀροφῆς· Recepi, quae deinceps ſubminiſtrabat, κἂν τριόροφος ᾖ, κἂν πολύστεγος. pro vulgatis, κἂν ὄροφον ᾖ, κἂν πολύστεγον· in quibus ὄροφον mendoſum eſſe viderat *Iungermann.* ad *Poll.* I, 81, 69. μονόροφον reponendum ſuſpicatus. Ultima tandem exhibui, qualia Codex ille praebebat; una tantum adiecta litera; pro ἱερὸν poſui διερόν. Edd. οἱ δὲ διῆρες καὶ διηρὸν καὶ ὕπαιθρον.

88 Οἰκονομικῶς] Novum hic Scholion rectius orditur Aug. Cod. Ἄτ' εἶδον εἰσήκουσά τ'] Οἰκονομικῶς ὁ ποιητὴς φησὶν &c. Praecedentia ſic exhibebat: Ταῦτα μηχανᾶσθαι Φ. τ. Ε. ἱ. τ. π. ἀπὸ τῆς Ἰοκάστης τῆς πρότω μετασκευάσῃ κ. τ. λ.

95 ‡ Σοὶ δ' ὡς ἀνάσσῃ] Ἤγουν ἀναλώτερον περὶ τὸ ἀξίωμα τὸ σόν. ‡
98 " Ἐνθένδ' ἐκεῖσε] Ἀπὸ τοῦ ἐνταῦθα ἐκεῖσε, καὶ ἀπὸ τοῦ ἐκεῖσε
" δεῦρο. "

100 Κέδρου παλαιὰν κλίμακ'] 89 Διὰ τοῦ, Κέδρου παλαιὰν κλίμακα, λεληθότως τὸν πλοῦτον τῶν βασιλείων παρίστησιν, ὅπου γε κεδρίνην τὴν κλίμακά φησι.

101 " Ἰσμηνοῦ] Ἰσμηνὸς, ποταμὸς Θηβῶν, ὅθεν καὶ Ἰσμήνιος ὁ Ἀ-
" πόλλων, ὅτι ἐν αὐτῷ τιμᾶται. "

102 Δίρκης τε νᾶμα] Δίρκη, κρήνη Θηβῶν, πλησίον τοῦ Ἰσμηνοῦ, ἀπὸ Δίρκης ὀνομασθεῖσα. 90 οἱ γὰρ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἐκτεθέντες ὑπὸ τῆς μητρὸς Ἀντιόπης, καὶ τραφέντες ἐν τοῖς βουκόλοις τῆς Δίρκης, ἐβουκόλουν αὐτῇ. 91 ὕστερον δὲ παρέδωκεν αὐτοῖς τὴν Ἀντιόπην ἐπὶ τὸ διὰ ταύρων διασπάσαι. οἱ δὲ γνόντες αὐτὴν 92 μητέρα αὐτῶν, αὐτῆς μὲν ἐφείσαντο, τὴν δὲ Δίρκην ὑπὸ τῶν ταύρων διέσπασαν. καὶ ὁ τόπος, ἔνθα ἐσύρη, Δίρκη καλεῖται, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ ποταμός.

103 Ὄρεγε νῦν] Πάρεχέ μοι τὴν χεῖρα ὁδηγὸν, ἤγουν ὁδήγει με. ἢ ἀντὶ τοῦ ἔκτεινε τὴν παλαιάν σου χεῖρα ἐμῇ τῇ νέᾳ, ἅμα προσαναβαίνων. Ἐπαντέλλων γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἐπανάγων· ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ Ἡλίου, καὶ γὰρ οὗτος εἰς τὸ ὑψηλὸν τοῦ οὐρανοῦ ἀναβαίνει.

108 "

89 Διὰ τοῦ,] Sic Aug. Cod. Κέδρου παλαιὰν] Λεληθότως τὸν πλοῦτον τῶν βασιλείων παρίστησιν &c. pro vulgata βασιλέων recepi βασιλείων *aulae* namque deſignari credidit magnificentiam: *Mnaſeas* in *Schol.* ad Phoen. v. 652, meminit τῶν Καδμείων βασιλείων· ubi Mſ. βασιλήων habet; ſcrip~~ſerat~~ ~~Mna-ſeas~~, βασιλῄων. Quod Celeberr. *Weſſelingio* ad *Diodor. Sic.* T. I, p. 215, 4. mihi quoque, ſi quid id eſt, venerat in mentem, in *Heraclidae Cumani* verbis reſtituendum ἐν τοῖς βασιλείοις, pro βαλανείοις· conf. ad iſtum locum *Athen.* XII, p. 528. F. p. 530. E. *D'Orvill.* in *Charit.* p. 538, 540.

90 Οἱ γὰρ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα] In Edit. *Kingii* legitur Ἀμφίων γὰρ καὶ Ζῆθος, quae, cum reperiantur in Cod. Leid. facile liquet, e Baroc. vel alio Codice repetita: loquendi genus non debuerat obliterari Graecis uſitatiſſimum, Grammaticis etiam. In *Scholiis* ad *Aeſchyli* Choëph. v. 938, *Oreſtes* & *Pylades* dicuntur οἱ περὶ Ὀρέστην καὶ Πυλάδην. In *Schol.* ad *Sophoclis* Oed. in Col. v. 1371, *Eteocles* & *Polynices*, οἱ περὶ Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην. ad *Euripidis* Oreſten v. 432, memorantur οἱ περὶ Ἀγαμέμνονα καὶ Ὀδυσσέα καὶ Διομήδην. E quibusvis Grammaticis ſimilia poſſent enotari.

91 Ὕστερον δὲ —— διασπάσαι.] Ex Edd. reſtitui; *Kingius* eorum loco poſuerat e Mſ. μετὰ ταῦτα αὐτὴ ἡ Δίρκη ὀργισθεῖσα Ἀντιόπη,

108 „ Χωρίζουσι δ' ἀλλήλων λόχους.] Ἀποχωρίζουσι καὶ καθιστῶσιν ἀλ-
„ λήλους εἰς πόλεμον. "

109 Ἰὼ πότνια] 93 Πότνια παῖ Λατοῦς καὶ τοξότις Ἄρτεμι. Ὡς παρθένον δὲ τὴν Ἄρτεμιν ἀνακαλεῖται, ἢ ἐπειδὴ τὸ πεδίον ἀστράπτον ἑώρα, τὸ δὲ τῆς σελήνης εἶδος τοιοῦτον, (εἰς γὰρ τὴν σελήνην ἀλληγορεῖται ἡ Ἄρτεμις) διὰ τοῦτο ἐκπληττομένη πρὸς τὴν Ἄρτεμιν ποιεῖται τὸν λόγον. εἰ δέ τις εἴποι, οὐκ οἰκεῖον εἶχε τὸ ταύτην ἐπιβοᾶσθαι ὡς πολεμικήν, οὐδὲν βλάβος τῷ λόγῳ.

110 ‡ Κατάχαλκον] Ἀντὶ τοῦ πεπληρωμένον χαλκῷ ὡπλισμένων ἀνδρῶν. ‡

111 Ἀστράπτει] 94 Τῇ ὑπερβολῇ κατάπληξιν ἐμφαίνει, ὅλον λέγων ἀστράπτειν τὸ πεδίον, καίτοι ὀλίγον μέρος αὐτοῦ κατεῖχον οἱ πολέμιοι. οἰκείως δὲ τὸ ἀστράπτειν ἐνταῦθα, τοιαύτη γὰρ ἡ τοῦ χαλκοῦ φύσις, ὅταν τις ἐν Ἡλίῳ κινήσειεν αὐτόν. πῶς δὲ ἐνταῦθα φησὶ κατάχαλκον πεδίον, ἐν δὲ τοῖς ἑξῆς φησὶ,

Λευκάσπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν.

ἀλλ' οὐ πάντες ἦσαν λευκάσπιδες. περὶ γοῦν τινος φησὶ, Πάγχαλκον ἀσπίδ' ἀμφὶ Βραχίονι κουφίζων. ἢ καὶ ἀπὸ τῶν ἄλλων ὅπλων κατάχαλκον φησὶ τὸ πεδίον, θωράκων τε, καὶ κνημίδων, καὶ κρανῶν;

115 Ἔμβολα] Οἱ μὲν τοὺς κοθόρνους, οἱ δὲ τὰς στροφεῖς.

115 „

πῃ, ἔπεμψεν αὐτὴν εἰς ταύτης ὑπὸ ταύρων ἀναιρεθῆναι. quae Leid. Mſ. etiam praebet. Deerat hoc Scholion iu Aug.

92 Μητέρα αὐτῶν, α. μ. ε.] Intacta *Kingius* reliquit: Leid. Mſ. μητέρα οὖσαν αὐτῶν, ταύτην μὲν εἴασαν, τὴν δὲ Δίρκην ὑπὸ τῶν ταύρων διασπασθῆναι ἐποίησαν. pro ἐπὶ τ. τ. recte *King.* ὑπὸ τῶν ταύρων. Ultima huius Scholii, καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμὸς, rectius abeſſent, quae tamen cum reliquis deſcribere non gravatus eſt *Barthius* ad *Statii* Theb. II, 142. De Tauro, Dircen raptante, *Euripidis* ex Antiope verba, *Longino* ſervata περὶ ῡ. XXXIX, 7. illuc a *Barneſio* non fuiſſe relata nemo mirabitur, qui quidem *Barneſium* noverit.

93 Πότνια παῖ Λ. κ. τ. Α.] Ex Aug. Cod. haec acceſſerunt; ſequebantur in illo proxima: Ὡς παρθένος δὲ τὴν Ἄρτεμιν καλεῖ. reliqua tum vulgata deerant; eorum vice legebantur ſequentia: ἢ θαυμάζοντα τὸ φῶς τὴν Ἑκάτην καλεῖ. ἡ αὐτὴ γάρ ἐστι τῇ σελήνῃ.

94 Τῇ ὑπερβολῇ] His nonnulla praefigebantur in Aug. Cod. ſic ſcripta: Παιδίον ἀστράπτει] τὸ δοκεῖ ἀστρα . . . . διὰ τὸ πλῆθος αὐτῶν. Ἄλλως. Τῇ ὑπερβολῇ &c. Scribendum forſan: Πεδίον ἀστράπτει] Τουτέστι δοκεῖ ἀστράπτειν διὰ τὸ πλῆθος ὁπλιτῶν. Sequens Scholion exhibet Mſ. integrum. Huic iſta ſubiiciebantur ad v. 113, Ὅπλοις βρέμων] ἐμφαντικῶς . . . . ἠχῶν, ἵνα σκοπῶν ἀλληγορῇ τὸν πόλεμον. ἢ κομπάζων. quae, ſi quis

e-

115 „ Χαλκόδετά τ' ἔμβολα] 95 Τοὺς μοχλοὺς τῷ χαλκῷ δεδεμένους. „ τὸ αὐτὸ δὲ καὶ κλεῖθρα."

Ἄλλως. Χαλκόδετα ἔμβολα, τοὺς στροφεῖς, παρὰ τὸ ἐμβάλλεσθαι τῇ ὀπῇ τοῦ οὐδοῦ. χαλκόδετα δὲ, ἐπεὶ χαλκῷ περιεστηρίχθησαν οἱ στροφεῖς, διὰ τὸ μὴ περιτριβόμενον ἐξασθενεῖν τὸ ξύλον. ἄρα οὖν, φησὶν, αἱ πύλαι καλῶς τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ οἱ στροφεῖς καλῶς ἐνηρμόσθησαν πρὸς τὸ λάϊνεον τεῖχος, 96 καὶ τὰς ὀπὰς, ὅ ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Ἀμφίονος. οὐ θαρσήσαντα δὲ τοῖς κλείθροις, καὶ περὶ τῶν στροφίων φησὶ, μή ποτε καὶ τοὺς στροφεῖς τῶν θυρῶν 97 ἀναβαλεῖν δυνήσονται οἱ Ἀργεῖοι, μὴ ἐν βάσει ἡρμοσμένους; ἄλλοι δὲ ἔμβολα φασὶ τὰς καθέτους, τὰ νῦν καλούμενα [illegible], ἅπερ ἐστὶ τῇ κατασκευῇ τοιάδε. Θύραν κατεσκεύασάν τινες ἄνω κατά τε μῆκος καὶ πλάτος τῇ πύλῃ τοῦ τείχους, ἔξωθεν αὐτῆς 98 χαλκᾶ πέταλα καθηλοῦντες, ὡς ὁλόχαλκον τὴν θύραν νομίζεσθαι, 99 ταύτην ἐπάνω τῆς θύρας ἱστᾶσιν οὐχ ἑδραίαν, ἀλλ' ὥσπερ κρεμαμένην. τῶν δὲ πυλῶν κλειομένων, καθιᾶσιν ἄνωθεν τὴν κεχαλκωμένην θύραν, ἕως μέχρι τοῦ ἐδάφους φθάνουσα ἐκάλυπτε τὰς πύλας, ὡς ἂν μηδεμίαν ἐπιβουλὴν γενέσθαι· ἔστι ὅτε καὶ πυρὸς προσφερομένου ταῖς πύλαις, ξυλίναις οὔσαις, καὶ πολεμίων μὲν πολιορκούντων, τάς τε πύλας ἔκλειον, καὶ τὰ ἔμβολα καθίεσαν·

emendaverit, inter Scholia poterunt reponi.

95 Τὰς μοχλοὺς κ. τ. λ.] Vulgatis ex Aug. Cod. interserui: pro, καὶ αὐτὸ δὲ καὶ, posui, τὸ αὐτὸ δὲ καὶ κ. Quae plurima tum sequuntur, praebebat etiam Cod. optimus.

96 Καὶ τὰς ὀπὰς] Mſ. etiam: πρὸς τὸ λάϊνον τεῖχος, καὶ τ. ο. legendum puto, πρὸς τ. λ. τεῖχος (κατὰ τὰς ὀπὰς) ὅ ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Ἀμφίονος.

97 Ἀναβαλεῖν] Paulo ante στροφίων pro στροφίων, hic ex Auguſt. Cod. ἀναβαλεῖν recepi pro ἀνακαλεῖν in Edd. *Barn Pierſ.* & *Kingii* reperietur ἀναχαλᾶν· ſed hoc e coniectura poſuerat *Barneſius*. Ad veterem forte ſcripturam propius accedebat vulgata lectio ἀνακαλεῖν· ſiquidem genuina fuerit ἀνακλῖναι. μήποτε καὶ τοὺς στροφεῖς τῶν θυρῶν ἀνακλῖναι δυνήσονται οἱ Ἀργεῖοι. *aperire ianuam* uſitatiſſima locutione dicebatur ἀνακλῖναι τὴν θύραν, quod *Kuſterus* oſtendit ad *Ariſtoph.* Eccleſiaz. v. 420.

98 Χαλκᾶ πέταλα] Poſitum ex Aug. pro χαλκοπέταλα, quod Graecum non erat.

99 Ταύτην ἐπάνω τῆς θύρας ἱστᾶσιν] Haec procul dubio mendoſa ſunt. Quid enim, obſecro, ſignificabunt ταύτην (τὴν θύραν) ἐπάνω τῆς θύρας ἱστᾶσιν; lectio Codicis Aug. primo adſpectu parum iuvare videtur: ταύτην δὲ τὴν ἐπάνω τῆς θύρας· propius conſiderata plurimum iuvat. Corrigo, ni fallor, veriſſime: ταύτην δὲ τὴν γανωτὴν (pro ἐπάνω τῆς) θύραν ἱστᾶσιν οὐχ ἑδραίαν· ut *ianuam* hic dixerit γανωτὴν, τὴν χαλκοῖς πετάλοις καθηλωμένην, quam infra vocat τὴν κεχαλκωμένην θύραν. *Aereis laminis* ab-

σαν· εἰρήνης δὲ οὔσης διὰ τὸ τὰς πύλας οὔσας μεγάλας δυσχέρειαν παρέχειν ἔν τε τῷ κλεῖσαι καὶ ἀνοῖξαι, ταύτας μὲν εἶναι ἀνεῳγμένας διαπαντός· ἑσπέρας δὲ ὀχυροῦσθαι τῷ ἐμβόλῳ, διά τινος μηχανήματος αὐτὸ καθιέντες καὶ ἀνέλκοντες. ἔμβολον δὲ καλεῖ ἐκ τοῦ ἄνωθεν ἀπὸ τοῦ τείχους ἐμβάλλεσθαι ἔξωθεν τῶν πυλῶν. χαλκόδετον δὲ, διὰ τὸ δεδέσθαι καὶ ἠσφαλίσθαι χαλκῷ. [2] ὁ δὲ νοῦς, ἄρα αἱ πύλαι τοῖς κλείθροις ἡρμοσμέναι εἰσὶ, καὶ τὰ χαλκόδετα ἔμβολα ἥρμοσται τοῖς Ἀμφίονος λαϊνέοις τοῦ τείχους ὀργάνοις, τουτέστι τοῖς ὑπὸ Ἀμφίονος κατασκευασθεῖσι τείχεσιν; ὁ μὲν γὰρ Κάδμος ἔκτισε τὰς Θήβας, Ἀμφίων δὲ καὶ Ζῆθος ἐτείχισαν.

110 Λαϊνέοις Ἀμφίονος ὀργάνοις] Ἀντὶ τοῦ ἔργοις, τοῖς [3] μουσικῇ γινομένοις. φασὶ γὰρ, ὡς Ἀμφίων ὁ οἰκοδομησάμενος Θήβας, ὅτι διετίθει τὸν τειχισμὸν, οὐ χερσὶν ἐχρῆτο πρὸς τοῦτο, οὐδὲ ἦσαν οἱ συναιρόμενοι αὐτῷ τῆς οἰκοδομίας, ἀλλὰ τῇ αὐτοῦ μουσικῇ ἐποιεῖτο τὸ ἔργον, μέλος ἀνακρουόμενος, κἀντεῦθεν τοὺς λίθους κινῶν, καὶ κατασκευάζων τὰ τείχη. ἐγένετο δὲ τὸ τεῖχος ἑπτάπυλον, ὅσοι καὶ οἱ τῆς λύρας τόνοι.

Ὀργάνοις] Ὀργάνοις, τοῖς ἔργοις, ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον. καὶ [4] Σοφοκλῆς,

Συ-

obductam ianuam dubium non est, quin γάνωσιν dicere potuerit Grammaticus: *Plutarchus* de Adul. & Amici Discrim. p. 50. A. ὥσπερ τὰ ψευδόχρυσα καὶ τὰ κίβδηλα τῶν σκευῶν, τὴν λαμπρότητα τοῦ χρυσοῦ καὶ τὸ γάνωμα μιμεῖται μόνον. in Quaest. Rom. p. 287. B. dixit τὴν γάνωσιν τοῦ ἀγάλματος. Vocem γάνωσις, quam *Hieronymus* interpretatur *stannaturam*, *Symmachus* posuerat *Amosi* VII, 7. apud *DuCangium* Gloss. M. & I. G. reperietur Γανωτός. quem in usum vetus verbum γανᾶσθαι transtulerint recentiores ex *Eustath.* in Il. T, p. 1258, 13. & aliunde docebit *Is. Casaubon.* Anim. in *Athen.* I, c VI.

1 Ἐκάλυπτε τὰς πύλας] Ex Aug. Cod. restitutum pro καλύπτει τὴν θύραν· in his ubique τὴν πύλην vel τὰς πύλας, & τὴν θύραν discernit: ἡ κάθετος, nempe θύρα, tegebat τὰς πύλας. Paulo post voculam μὲν vulgatis interserui; deinceps voces οὔσας μεγάλας, ex eodem Cod petitas.

2 Ὁ δὲ νοῦς] Quae hinc sequuntur a recentiori sunt adiecta, atque adeo absunt ab optimo Codice, haec tantum post vocem χαλκῷ praeferente: Κάδμος μὲν ἔκτισε τὰς Θήβας, Ἀμφίων δὲ καὶ Ζῆθος ἐτείχισαν.

3 Μουσικῇ] Ms. Leid. μουσικῶς· hinc articulum mox interieci; sub finem voculam καί. Medio Scholio legendum videtur, ἀλλὰ διὰ τῆς αὐτοῦ μουσικῆς.

4 Σοφοκλῆς, Συθοῦ μ.] Versus *Sophoclis* e Polyido cum vicinis legitur in Excerptis *Grotii* p. 130. quinque versus continuos invenerat *Grotius* apud *Clem. Alex.* Strom. IV, p. 565, 566. e

Po-

Ξουθῆ μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον,

ἀντὶ τοῦ ἔργον.

* 5 Συνάμα δὲ Ἀμφίων καὶ Ζῆθος κατεσκευάζετο τὸ τεῖχος. Ἑρμῆς δὲ τὴν λύραν πρῶτος εὑρὼν Ἀμφίονι δοῦναι λέγεται. *

124 „ Λοχαγὸς, ὦ δέσποινα] 6 Λοχαγὸς λέγεται ὁ ταξίαρχος, εἷς τῶν
„ ἑπτὰ λοχαγῶν. „

„ Ἑπτὰ λοχαγοὶ —— ἐφ' ἑπτὰ πύλαις·

„ Σοφοκλῆς ἐν Ἀντιγόνῃ. „

124 ‡ Τίς;] Τὸ Τίς ζητεῖ τὸ ὄνομα· τὸ δὲ Πόθεν τὸν τόπον. ‡

126 Οὗτος Μυκηναῖος] 7 Οἱ νεώτεροι τὴν αὐτὴν Μυκήνην καὶ Ἄργος φασί. Μυκηναῖος οὖν ἐστιν, οἰκεῖ δὲ περὶ τὴν Λέρνην, τὴν ἐν Μυκήνῃ πηγὴν, ἥ ἐστι τὴν ἐν Ἄργει.

127 Λερναῖα] Ἀπὸ μέρους τὸ Ἄργος. Λέρνη γὰρ πόλις καὶ πηγὴ τοῦ Ἄργους.

127 ‡ Λερναῖα] Ἱππομέδων ἄναξ ὀνομάζεται, Μυκηναῖος μὲν κατὰ τὸ γένος, οἰκεῖ δὲ Λερναῖα νάματα, ἀντὶ τοῦ περὶ τὰ νάματα τῆς Λέρνης. ‡

128 Γαῦρος] Ἐπηρμένος τῷ σώματι, καὶ διὰ τοῦ σχήματος ἐμφανίζων τὸ αὔθαδες τῆς ψυχῆς.

130 * Γηγενέτᾳ] Ὅτι ἀπὸ τῆς γῆς οἱ Γίγαντες ἀνεφύησαν, ὡς ὁ μῦθος ἔχει τῶν Ἑλλήνων. *

131 Ἀστερωπὸς] Ἀστροειδὴς τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἐσθῆτα γραπτός. [8] τοὺς γίγαντας πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῷ γράφουσιν. ἴσως οὖν καὶ αὐτὸς κατάστικτον ἔχει τὴν πανοπλίαν. τὸ δὲ ἑξῆς, γραπτῷ γίγαντι προσεμφερής. Διὰ μέσου δὲ τὸ ἀστερωπὸς ἔθηκε, δηλῶσαι θέλων τὸ ὄμμα λαμπρὸν ἔχοντα ὁμοίως ἀστέρι. 131 *

Polyido petitos e *Porphyrio* dixerat περὶ Ἀπ. II, § 19. vid. *Thom. Gataker.* A. M. P. C. XLVIII. circa finem. Nostra leguntur apud *Clem.* & *Porphyr.* Τὸ ποικιλώτατον Ξουθῆς (Ξουθῆς *Porphyr.*) μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον. *flavens apis Quid multiforme struxit e ceris opus.* Ξουθῦ μελίσσης posuisse *Sophoclem* arbitror; licet alii scripserint Ξουθῆς μελίσσης· *Euripides* Iphig. Taur. v. 634, ἀνθεμόῤῥυτον γάνος Ξουθῆς μελίσσης. *Antiphanes* apud *Athen.* X, p. 499. Ξουθῆς μελίσσης νάμασι.

5 Συνάμα] Haec accesserunt e Leid. prioribus sic scriptis subiecta: Ὄργανα λέγει τὰ ἔργα, ἀπὸ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον, ὡς ἔχει καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους, Ξ. μ. κ. ο. Συνάμα δὲ Ἀ. &c. Quod hic dicitur Amphioni dedisse lyram Mercurius, tradiderat forsan *Antimenidas* apud *Schol. Apollon.* Rhod. I, 741. τὴν λύραν δεδέχθαι Ἀμφίονα ὑφ' Ἑρμοῦ· nam ὑπὸ Μουσῶν ipsi datam *Pherecydis* erat sententia ibidem memorata.

6 Λοχαγὸς &c.] Ex Aug. Cod. horum loco nil erat in Edd. nisi, Λοχαγὸς] Ταξίαρχος, ἡγεμών· & haec quoque *Kingius* omiserat,

131 * Ἐν γραφαῖσιν] Ἤγουν ἐν τῷ τύπῳ καὶ χαρακτῆρι τοῦ προσώπου, ἢ τῶν ὅπλων (κατάστικτα γὰρ καὶ ποικίλα ταῦτ' ἔχει.) ὃ καὶ κρεῖττον. Οὐδεὶς γὰρ ἠδύνατο τὴν τοῦ προσώπου τοίαυ μορφὴν θεάσασθαι, ἐσκεπασμένου τοῖς ὅπλοις. *

Ἄλλως. Ἀστεροειδὴς καὶ ποικίλος ταῖς γραφαῖς τῆς ἀσπίδος, εἰσὶ γὰρ κατάστικτα τὰ ὅπλα.

134 Ἄλλος ἄλλος] [9] Θαυμαστὸς ὁ ἀναδιπλασιασμός.

136 Ἄρη δ' Αἰτωλὸν] Ὡς ἔχοντος αὐτοῦ τῆς ἀσπίδος τὸ περὶ τοὺς πολέμους. Καλλίμαχος,

[10] Εἶμι τέρας Καλυδῶνος, ἄγω δ' Αἰτωλὸν Ἄρηα.

τινὲς δὲ Ἄρη τὴν τῶν ὅπλων κατασκευήν. θέλει δὲ εἰπεῖν, ὅτι ἐγχωρίως καθώπλισται, ὡς οἱ Αἰτωλοί· τὸ δὲ στέρνον, ἀντὶ τοῦ ὅλου σώματός ἐστιν. οἱ δὲ τὴν [11] τῶν πολεμίων ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν ἐπιστήμην, ὡς τῶν Αἰτωλῶν ἄριστα πολεμούντων.

139 ‡ Ὁμόγαμος] Ὤφειλεν ἔδει λέγειν Σύγγαμβρος, ἀποδιδοὺς τὸν λόγον πρὸς τὸν Πολυνείκην· ὁ γὰρ τῆς αὐταδέλφης τῆς γυναικὸς αὐτοῦ ἀνὴρ δῆλον ὅτι σύγγαμβρος αὐτοῦ ἐστι. ‡

[Ἄλλως] „Ἄδραστος εἶχε θυγατέρας δύο· καὶ τὴν μὲν μίαν τὴν Ἀργείαν „εἶχεν ὁ Πολυνείκης· τὴν δ' ἑτέραν ὁ Τυδεὺς, ἤγουν τὴν Δηιπύλην.„ Ὁμόγαμος, ἀντὶ τοῦ σύμβιος, παρὰ τὸ ὁμοῦ καὶ ἐπ' ἴσης ἄνδρα τε καὶ γυναῖκα τῆς συνουσίας μετέχειν. ἔγημε δὲ Δηιπύλην ὁ Τυδεὺς, ὁ δὲ Πολυνείκης τὴν Ἀργείαν.

140 Ὡς ἀλλόχρως] Ἴσως ὅτι ἐξηλλαγμένοι οἱ Αἰτωλοὶ περὶ τὰς ὁπλίσεις, καταστίκτους αὐτὰς ἔχοντες, καθάπερ καὶ τοῖς ὑποδήμασιν, [12] ὥστε τὸν δεξιὸν μὲν

rat. *Sophoclis* versus est Antigones 145.

7 Οἱ πόλεμοι &c.] Ne haec quidem suam in Editionem ex aliis recepit *Kingius*; nunc vulgata, prout erant in Aug. Cod.

8 Τοὺς γίγαντας] Haec usque ad ista, Διὰ μέσου· *Kingius* in Edd. reliquerat. In his scribendum forte: πρὸς τὸ φοβερὸν αὐτῶν γράφουσι.

9 Θαυμαστὸς] Corrigendum, θαυμαστικὸς ὁ ἀ.

10 Εἶμι] Positum pro εἰμὶ, secundum sententiam *Bentleji* ad *Callim.* Fragm. CCXVI. Potuit versus in *Hecale* sedem invenire; nobili namque venationi Theseus interfuit: *Huius opem Calydon, quamvis Meleagron haberet, Sollicita supplex petiit prece.* —— Mox ex Aug. Cod. κατασκευὴν recepi, pro σκευήν.

11 Τῶν πολεμίων] Grammaticus scripserat, opinor, τῶν πολεμικῶν. apud Scriptorem antiquum τὰ πολέμια neminem offenderent, qui quidem legerit ad *Lucianum* notata T. I, p. 380.

12 Ὥστε τὸν δεξιὸν κ. τ. λ.] Tametsi nihil horum Codex praebet

 bet

μὲν ὑποδεδεμένον πόδα, γυμνὸν δὲ ἔχειν τὸν ἀριστερόν. 13 καλῶς δὲ εἶπεν αὐτὸν Μιξοβαρβάρους, ὅτι οἱ Αἰτωλοὶ πάντες ὁπλίζονται, ἀκοντίζουσι δὲ ὡς βάρβαροι. ἴσως γὰρ ὅτι ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς χρόνοις οἱ μὲν Ἕλληνες ὅπλοις ἐχρήσαντο, οἱ δὲ βάρβαροι ἀκοντίζειν ἠπίσταντο, ὕστερον δὲ καὶ τὸ ἀκοντίζειν Ἕλληνες μεμαθήκασιν.

Μιξοβάρβαροις] Ἐν τέλει γὰρ τῆς Εὐρώπης οἰκοῦντες Αἰτωλοὶ Ἑλληνικῶν τε καὶ βαρβαρικῶν ἅπτονται φρονημάτων. οὐ ἐπεὶ δοκοῦσι βαρβαρικὸν φρόνημα ἔχειν, ἀλλὰ τοὺς κατ' ἀλλήλων πολέμους. καὶ 14 Ὅμηρος,

Κουρῆτές τ' ἐμάχοντο, καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι.

140 * Μιξοβάρβαρος] Μεμιγμένος δοκῶν τὸ γένος ἐξ Ἕλληνος καὶ Βαρβάρου· ὡς μὲν γὰρ Βάρβαρος ἀκόντια ἔφερε καὶ ἀσπίδα· ὡς δὲ Ἕλλην, δόρυ, καὶ σπάθην, καὶ θώρακα, καὶ κόρυθα· ὕστερον δὲ καὶ Ἕλληνες ἀκοντίοις ἐχρήσαντο. *

145 ‡

bet Aug. ſunt tamen iſta non vulgaris bonitatis: quod enim nuſcribit Schol. Aetolos ſic ad praelia procedere ſolitos, ut, tecto pede dextro, ſiniſtrum nudum habuerint, nititur *Euripidis* e Meleagro verbis, deſcribentis quo quisque habitu convenerint ad aprum Calydonium capiendum: veniſſe dicuntur Theſtii filii,

—— τὸ λαιὸν ἴχνος ἀνάρβυλοι ποδὸς,
Τὸν δ' ἐν πεδίλοις, ὡς ἐλαφρίζον γόνυ
Ἔχοιεν, ὃς δὴ πᾶσιν Αἰτωλοῖς νόμος.

Virgilius, de Hernicis origine Pelasgis, Aen. VII, 689. —— *veſtigia nuda ſiniſtri Inſtituere pedis; crudus tegit altera pero.* haec ex *Euripide* tranſtuliſſe *Virgilium Macrobius* nos docet (e *Macrobio F. Vrſinus* in *Virg.* p. 416) Saturn. V, c. XVIII. cui debemus *Euripidei* Meleagri fragmentum, vitiis non vacuum, cuius iſta partem faciunt; praeterea Tragicum eo reprehendentis *Ariſtotelis* verba, quod Aetoli contra non laevum ſed dextrum pedem nudum habere debuerint: δεῖ γάρ, οἶμαι, (verba ſunt e Philoſophi Lib. II, de Poëtica, deperdito:) τὸν ἡγούμενον ἔχειν ἐλαφρόν, ἀλλ' οὐ τὸν ἐμμένοντα. Plataeënſes, ſed ut firmius veſtigiis inſiſterent iter noctu facturi, procedebant τὸν ἀριστερὸν πόδα μόνον ὑποδεδεμένοι, ἀσφαλείας ἕνεκα τῆς πρὸς τὸν πηλόν, ut ſcribit *Thucydides* III, c. XXII.

13 Καλῶς] Haec duntaxat erant in Aug. Cod. Καλῶς γὰρ αὐτὸν φησὶ μιξοβάρβαρον. οἱ γὰρ Αἰτωλοὶ πάντες καὶ ὅπλοις ὁπλίζονται ὡς οἱ Ἕλληνες, ἀκοντίζουσι δὲ ὡς βάρβαροι. Sequentia deerant, etiam optima ad v. 162.

14 Ὅμηρος] Il. I, 525. Huic ſubiectum e Leid. Cod. Scholion omitti quoque potuerat.

15 Ὡς ἔφαμεν] Leid. Mſ. ὡς ἔφη, vetus nempe Scholiaſta, cuius adnotata recentior excerpe-

145 ‡ Σπονδάς] Τὰς τῆ διαλλαγῆ ἀγγελίας. ‡

147 Ἀμφὶ μνῆμα τοῦ Ζήθου] Οὗτος ὁ Ζῆθος, [15] ὡς ἔφαμεν, τειχιστὴς ὢν τῶν Θηβῶν, μεγάλου καὶ ἐπισήμου τάφου ἠξιώθη.

Ἀμφὶ μνῆμα τοῦ Ζήθου] Κοινὸς μὲν ἀμφοῖν ὁ τάφος Ζήθου καὶ Ἀμφίονος· συλληπτικῶς δὲ εἶπε. τινὲς δὲ φασὶ [16] τὸν Ἀμφίονα * *

148 ‡ Καταβόστρυχος] Πυκνὰς καθειμένος τὰς τρίχας. ‡

149 Γοργὸς εἰσιδεῖν] Γοργῶδες ἀποβλέπων τοῖς ὄμμασι, καὶ ἅμα καὶ τῶν βοστρύχων παρειλίττων τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ γοργῶδες.

151 Ἀμφίπει] Ἐπακολουθεῖ αὐτῷ ὄχλος πολὺς ἐπιθέτους. τινὲς δὲ ἐπὶ κολάσεις αὐτοῦ δέχονται, οἷον ἐσχάτῳ ποδὶ, καὶ μηκέτι ὑποστρέφοντι. ἵν᾽ ᾖ, ὡς ὄχλος τις ἀμφίπει ἐπὶ ἀπωλείᾳ.

152 Ἀταλάντης γόνος] Αὕτη ἐστὶν ἡ [17] Ἰάσου μὲν παῖς, Μελανίωνος δὲ γυνή· ἔστι δὲ καὶ ἄλλη, Σχοινέως θυγάτηρ, Ἱππομένους γυνὴ, Βοιωτική.

153 ‡

pebat e libris antiquis: vid. Schol. ad v. 115 in fine.

16 Τὸν Ἀμφίονα * *] Χωρὶς τετάφθαι, vel simile quid deesse *Barnesius* suspicabatur: Ζήθου μνῆμα καὶ Ἀμφίονι ἐν κοινῷ γῆς χώματι memorat etiam *Pausanias*, IX, p. 744. *Gisb. Cuperus* Observ. III, c. XVII, p. 343. corrigebat hoc in loco: τὸν Ἀμφίονος· scil. τάφον· nihil addens, quo correctio firmaretur. Antiquus forte Grammaticus hic *Aeschyli* meminerat: quod enim *Euripides Zethi* vocat monumentum, *Amphionis* dicitur *Aeschylo* Septem advers. Theb. v. 534, Τύμβον κατ᾽ αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος. de eodem uterque loquitur Parthenopaeo.

17 Ἰάσου μὲν παῖς, Μειλανίωνος δὲ γυνή.] In Edd. primum erat Μειλανίωνος, deinceps Μειλανίωνι· quod *Schefferus* velut hinc petitum exhibet praeterea ad *Aeliani* V. H. XIII, c. I, ipsius est *Schefferi* properantis error, initio Scholii sequentis, pronomini αὐτοῦ, quo designatur Parthenopaeus, Μιλανίωνα substituentis: Μειλανίωνος non male *Barnesius* restituit. Optime de hoc nomine iudicat Amicissimus *Io. Schraderus* in Animadv. ad *Musaeum* p. 258. Huius Atalantae Pater erat *Iasus*, ab aliis *Iasius*, & *Iasion* dictus. Qui hic illic nomen illud attrectarunt homines Eruditi non animadverterant, quod docuit Celeberr. *Hemsterhusius* in Schol. ad Plutum *Aristoph.* p. 207, triplicem istam in huiusmodi nominibus obtinere formam: nonnulla protulit Erud. *Gavellus* in Miscell. Nov. T. IV, p. 226. conf. *Kühnius* in *Laërt.* III, § 3. Partem veri vidit *Eustathius* ad Il. B, p. 218, 13. Ταλαός, —— ἐξ οὗ Ταλαΐδης· καὶ Ταλαΐων, ὅθεν ὁ Ταλαϊονίδης. huius observati non recordabatur ad Il. A, p. 10, 46. Il. Δ, p. 382, 50. Il. N, p. 905, 5. vid. *Etymologus* in v. Ἀιθεμίδης.

153 ‡ Ἀλλά νιν] Ἀλλ' εἴθε ἡ Ἄρτεμις ἡ κατὰ τὰ ὄρη μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ διατρίβουσα ὀλέσειεν αὐτὸν, τόξοις δαμάσασα. ‡

153 Ἀλλά νιν] Ἀλλ' αὐτὸν ἀπολέσειεν ἡ Ἄρτεμις, ἡ μετὰ τῆς μητρὸς αὐτοῦ κυνηγετοῦσα. [18] εἰκότως δὲ τὴν Ἄρτεμιν κατ' αὐτοῦ ἐπικαλεῖται, ὡς θυμωθεῖσαν κατὰ τῆς Ἀταλάντης· ἐπεὶ πρότερον τὴν παρθενίαν ἠγάπα· ὕστερον δὲ, τῷ Μελανίωνι γαμηθεῖσα, κατεφρόνησε τῆς Ἀρτέμιδος. αὕτη δὲ ἐστὶν ἡ καὶ Μελεάγρῳ συγκυνηγετήσασα.

158 Ὧι καὶ δέδοικα] Διὸ καὶ εὐλαβοῦμαι, μὴ [19] τοῦτο δίκαιον σκοπήσαντες οἱ θεοὶ ἀπολέσωσιν ἡμᾶς.

159 Ποῦ δ' ὃς ἐμοὶ] Παρὰ [20] τὸ Ὁμηρικὸν,

Δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν κοσμήτορε λαῶν.

δὶς δὲ παρέλαβε τὸ Ποῦ, τὴν σπουδὴν τῆς κόρης παριστῶν. Πολυπόνῳ δὲ μοίρᾳ, ὅ ἐστι κακομοιρίᾳ· τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ διέστειλε τὸ τῆς μοίρας [21] ὂν τὸ μέσον.

162

18 Εἰκότως δὲ τὴν Ἄρτεμιν] Simillimae ſententiae Scholion margo praebebat Leidenſis Cod. hoc nimirum: Εἰκότως Ἄρτεμιν Ἀντιγόνη κατὰ τοῦ Παρθενοπαίου ἐπιβοᾶται, ὡς θυμουμένην κατὰ τῆς τούτου μητρὸς Ἀταλάντης· ἱέρεια γὰρ οὖσα πρότερον τῆς θεοῦ, καὶ ἐν παρθενίᾳ ζῆν αἱρουμένη, ἔφθαρται Μιλανίωνι· καὶ, ἐργῆς ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος πλείστης πεπειραμένη, ἀπηξίωται τῆς πρὸς αὐτὴν ὑπηρεσίας.

19 Τοῦτο δίκαιον] Forte legendum, τούτων τὸ δίκαιον.

20 Τὸ Ὁμηρικὸν] Helenae, ἐν τῇ τειχοσκοπίᾳ, Il. Γ, 236. Paulo poſt, ubi κακομοιρίῳ vulgabatur, ſcribi malui κακομοιρίᾳ.

21 Ὂν] Legendum eſt ὄνομα. τῷ γὰρ ἐπιθέτῳ (πολυπόνῳ) διέστειλε τὸ τῆς μοίρας ὄνομα τὸ μέσον. Schol. infra ad v. 535, μέσον γὰρ τὸ τῆς Φιλοτιμίας ὄνομα. Reliquerant hic ſcripturae compendium, librorum veterum deſcriptoribus uſitatiſſimum; quo cum ὄνος & ὄνομα deſignarentur, ſaepius evenit, ut horum alterum alterius ſit loco poſitum: vid. *Kuſter.* ad *Suidam* in Μεγάμυκος. ad *Heſychium* in Ἀμφάδαν. Ἀνεμώτας. Βούπαλον.

22 Ἐν Κρεσφόντῃ] *Joannis Meurſii* correctionem in *Euripide Barneſius* iure recepit, pro Κλεοφόντῃ, quod, hic ante vulgatum, fraudi fuit *Cupero* Obſerv. III, c. XVII, p. 342. *Euripidea* poſuit *Barneſ.* in addendis ad fragmenta p. 520. *Euripides*, δὶς ἑπτὰ, ait, αὐτῆς τέκνα Νιόβης· hunc locum non legerat *Euſtathius* ad Il. Ω, p. 1506, 41, noſtri Phoeniſſarum memor: apud *Aelianum* V. H. XII, c. XXXVI. Λάσος δὶς ἑπτὰ λέγει. *Leonidas* ἑπτὰ δὶς memorat Antholog. III, c. VII, ep. 5. Noſtra quomodo locum invenire potuerint in iſthoc Tragici dramate, manifeſtum erit Meropes e Creſphonte verba comparanti, quae *Plutarchus* ſervavit in Conſolat. ad Apollon. p. 110. D, in quibus cauſae nihil erat cur ἄλλαι pro ἀλλὰ ſcribe-

162 Ἑπτὰ παρθένων] Ὁ Ἀριστόδημος οὐδαμοῦ ἐν ταῖς Θήβαις φησὶ τῶν Νιοβιδῶν εἶναι τάφον, ὅπερ ἐστὶν ἀληθὲς, ὡς αὐτοσχεδιάζειν ἐν τούτοις Εὐριπίδης. περὶ δὲ τοῦ πλήθους τῶν Νιοβιδῶν αὐτὸς Εὐριπίδης 22 ἐν Κρεσφόντῃ φησὶ,

—— καὶ δὶς ἑπτὰ αὐτῆς τέκνα
Νιόβης, θανόντα Λοξίου τοξεύμασιν.

ὁμοίως καὶ Αἰσχύλος ἐν Νιόβῃ, καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν δράματι Νιόβης, ὁμοίως ζ´ αὐτὰς λέγουσιν, εἶναι δὲ ἑπτὰ καὶ τοὺς ἄρρενας. Τιμαγόρας δὲ ἐν τοῖς Θηβαϊκοῖς φησὶν, ὡς κακῶς πάσχοντες ὑπὸ τῶν περὶ Ἀμφίονα οἱ Σπαρτοὶ, ἀνεῖλον αὐτοὺς λοχήσαντες, ἀπιόντας εἰς Ἐλευθερὰς ἐπὶ πατρικὴν 23 οὐσίαν, τὴν δὲ Νιόβην εἴασαν ζῆν διὰ Πέλοπα. ἄλλοι δὲ ἄλλως ἱστοροῦσι περὶ αὐτῆς. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ς´, 24 Ἀλαλκομενέα, Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον. θυγατέρας δὲ ς´, Χιόνην, Κλυτίαν, Μελίαν, Ὥραν, Λαμίππην, Πελοπίαν. Ἑλλάνικος δὲ 25 ἐν τῇ ἐπιγραφῇ

beretur a *Grotio* in Excerpt. p. 391. *Gatakero* ad *M. Antonin.* VII, §. 58. *Barnesio* in Cresphonte.

23 Οὐσίαν] Θυσίαν procul dubio legendum: me quidem alibi πατρικὴ non sanequam offendit οὐσία· sed hic alterum sensus postulat: ex insidiis Sparti Niobidas dicuntur adorti ἀπιόντας εἰς Ἐλευθερὰς (sic *Barnes.* posuit pro Ἐλευθέρας) ἐπὶ πατρικὴν θυσίαν, *ad celebrandum sacrificium patrium.* Illa quidem frequens menda, praeter cetera, locum etiam insidet ex *Apollonii* Lex Ms. prolatum ad *Hesychium* I, p. 1750, n. 19.

24 Ἀλαλκομενέα] Nescio cur Ἀλκομενέα *Kingius* dederit. Credo equidem in Codice Ms. breve Scholion invenisse contractum ex veteri, quale margo subministrat Codicis Leid. in hoc Scholio medio leguntur sequentia: φασὶ δὲ τὰ μὲν τῶν ἀρρένων ὀνόματα, Ἀλκομενέα, Φηρέα, Εὔδωρον, Λύσιππον, Ξάνθον, Ἀργεῖον· τὰ δὲ τῶν θηλειῶν, Κιόνην, (Sic & Edd. Χιόνην scripsit *Barnes.*) Κλυτίαν, Μελίαν, Αἴρην, Λαμείππην, καὶ Πελοπίαν. Priores verum dederant nomen Ἀλαλκομενέα: apud *Etymologum* p. 56, 17. pro Ἀλαλκομεναῖς, in Codice *D'Orvilliano* scribebatur perperam Ἀλκομεναῖς· Pago Boeotiae nomen dederat indigena dictus Ἀλαλκομενεὺς, secundum *Pausan.* IX, p. 777. & *Stephanum Byz.* conf. Observ. Misc. II, p. 289. Ceterum haec quidem Niobidarum *Pherecydea* nomina, quantum commemini, nuspiam alibi reperiuntur, praeter ultimum nomen *Pelopiae*, quod inter quatuordecim, ab his diversa, prostat apud *Apollodorum.*

25 Ἐν τῇ ἐπιγραφῇ Ἀτλαντίδος] Scriptum forsan antiquitus: ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Ἀτλαντίδι vel Ἀτλαντιάδι· sic saepe libri citantur, ἐν τῇ ἐπ. vel ἐν τοῖς ἐπιγραφομένοις. Scripserat *Hellanicus* τὴν Ἀ-

φῆ Ἀτλαντίδος, ἄρσενας Δ φησὶ, Ἀρχένορα, Μενεκράτην, 26 *, Ἀρχαγόραν. θυγατέρας δὲ τρεῖς, Ὠγυγίαν, Ἀστυκράτιαν, *. Ξάνθος δὲ ὁ Λυδὸς, 27 δέκα καὶ δέκα, 28 ἐκ Φιλοξένου τοῦ Ἀσσυρίου, ὃς ᾤκει ἐν Σικελίᾳ.

163 * Νιόβης] 29 Νιόβη, παίδων θηλειῶν ἓξ καὶ ἀρρένων τοσούτων κατεστᾶσα μήτηρ, διὰ τοῦτο Λητοῖ ἐμεγαλαυχήσατο, εὐδαιμονεστέραν ἐκείνης ἑαυτὴν εἶναι λέγουσα, δύο ἐχούσης παῖδας. ὑπὸ τῶν παίδων Λητοῦς Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος βέλεσι τρωθέντα τὰ τέκνα ἀπώλεσε, καὶ Ζεὺς θρηνοῦσαν οἰκτείρας εἰς λίθον μετήγαγε. —— Ἄλλοι δὲ φασὶν, ὧν καὶ Εὐριπίδης

Ἀτλαντίδων, septem filiarum Atlantis, sive Pleiadum sororum, posterorumque historiam; huic operi nomen inditum Ἀτλαντὶς, vel Ἀτλαντιὰς apud *Harpocration.* in Ὁμηρίδαι citatur Ἑλλάνικος ἐν τῇ Ἀτλαντιάδι. sic *Valesius* docte restituit, operisque materiem indicavit p. 149, designans hunc nostrum locum & Scholia in *Homeri* Il. Σ, v. 486. ubi, cum vulgatur Ἑλλάνικος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἀτλαντιδῶν Lugduno-Batavus *Homeri* Codex exhibet: ἐν τῷ α τῶν Ἀτλαντικῶν scribendum τῶν Ἀτλαντίδων, sive potius τῆς Ἀτλαντιάδος. In *Eratosthenis* Catast. c. XXIV, Ἀτλαντίων vel Ἀτλαντιάδων recte corrigit *Muncker.* ad *Hygini* P. A. II, c. VII. Atlantidum una fuit Alcyone; huius & Neptuni F. Hyrieus; hic proavus Amphionis; huius e Niobe liberos *Hellanicus* in Atlantide recensuerat.

26 *] Ubi nomina desunt, defectus indicia non debuerant a *Piersio*, quem *Kingius* sequitur, omitti. His tribus unum duntaxat simile compositum nomen Δαμασίχθων, *Ovidio* notum Ibidis v. 583, habet *Apollodorus.* Puellarum iunguntur apud *Hyginum* nomina Fab. LXIX. *Astynome*, *Astycratia*, —— *Ogygia.* Forsitan *Astycratiae* subiecerat *Hellanicus* *Astynomen.* Ὠγυγίαν recte *Barnesius* mutarat in Ὠγυγίαν, *Apollodoro* quoque memoratam: haec si portae Thebanae nomen dedit, non miror a Graeculis confictum Ὠμολωΐδος nomen; quod tanquam unius filiarum Niobae legitur in Schol. ad Phoen. v. 1126. & ad *Aeschyli* Theb. v. 576. Νηΐδος meminit Schol. ad Phoen. v. 1111.

27 Δέκα καὶ δέκα] Ubi hunc dicitur numerum *Hesiodus* tradidisse apud *Apollodor.* III, p. 145. quod additur, Ἡρόδοτος δὲ, δύο μὲν ἄρρενας, τρεῖς δὲ θηλείας, (*Cuperum* non offendit Observ. p. 341.) sic, nisi fallor, corrigendum est: Ἡρόδωρος δὲ Δ μὲν ἄρρενας, Γ δὲ θηλείας. ut eumdem *Herodorus* numerum posuerit, quem *Hellanicus* in Atlantide.

28 Ἐκ Φιλοξένου τοῦ Ἀσσυρίου] Digna, mehercule, res erat, in qua historicus probatae fidei *Xanthus Lydius* testem nescio quem *Philoxenum Assyrium* evocaret! Apage, sodes, *Philoxeni*

δης, ὡς ἑπτὰ θηλείας καὶ ζ ἄῤῥενας ἔτικεν. *

163 Ἀδελφῷ πλησίον] Εἰκότως τούτῳ παρίσταται, καὶ τοῦτον θεραπεύει, δι' οὗ τὴν εἰς τὴν πατρίδα κάθοδον προσεδόκα αὐτῷ γενέσθαι.

‡ Πλησίον] Πελας ἐν τῷ πλησίον, τὸ γὰρ παρίστασθαι τὸ πλησίον ἵστασθαι δηλοῖ. ‡

165 ‡ Μορφῆς τύπωμα] Χαρακτῆρα τοῦ προσώπου ἐκείνου, καὶ στέρνα ἐξωμοιωμένα τοῖς στέρνοις ἐκείνου. ‡

166 Ἀνεμώκιος εἴθε] Εἴθε δρόμον νεφέλας ἐξανύσαιμι ποσὶ δι' αἰθέρος πρὸς

ni nomen; quod sibi notissimum peregrino nomini forte iam olim a sciolo fuerat hic substitutum: corrigendum suspicor ἐκ Φιλόττου τοῦ Ἀσσυρίου· *Philottum* istum non tanquam testem citarat, sed *Niobae* dixerat *Xanthus maritum*, hac etiam parte diversus ab aliis, qui liberos Nioben ex Amphione suscepisse prodiderant: *Scholiasta* noster supra, Φερεκύδης φησὶν, αὐτὴν ἔχειν παῖδας ς'· —— hic, Ξάνθος δὲ, inquit, ὁ Λύδιος, (nempe φησὶν αὐτὴν ἔχειν) δέκα καὶ δέκα ἐκ Φιλόττου τοῦ Ἀσσυρίου, ὃς ᾤκει ἐν Σιπύλῳ· *Xanthus vero Lydius (illam ait suscepisse) decem utriusque sexus e Philotto Assyrio, qui habitabat in Sipylo.* Nititur ista suspicio teste tamen idoneo *Parthenio* περὶ Ε. Π. c. XXXIII. Διαφόρως καὶ τοῖς πολλοῖς ἱστορεῖται καὶ τὰ Νιόβης· οὐ γὰρ Ταντάλου φασὶν αὐτὴν γενέσθαι, ἀλλ' Ἀσσάονος μὲν θυγατέρα, Φιλόττου δὲ γυναῖκα· Liberorum Niobae pater ter in isto capite dicitur Φιλοττος· capiti praefiguntur ista: ἱστορεῖ Ξάνθος Λυδιακοῖς. Si non haec iam nimia viderentur, pergerem hariolari, fortasse primitus patris Niobae hic quoque nomen e *Xantho* positum: ἐκ Φιλόττου, θυ (id est θυγατέρα) ὄντα Ἀσσάονος, ὃς ᾤκει ἐν Σιπύλῳ.

29 Νιόβη] Hoc, si comparetur ad vetus illud, nullius momenti Scholion margo praebuit Leid. Cod. Quae verbum μετάγει sequebantur, nomina *Pherecydea* supra iam posui. Huic non dissimile vir Doctus invenerat in Aug. Cod. in quo deerant omnia vicina: isti quoque Scholio locus hic dandus videbatur, ut e comparatione disceretur, Scholia vetera quantum distent a recentiorum adnotatiunculis: sic itaque Ms. Aug. Λέγεται ὅτι ἡ Νιόβη εἶχε παῖδας ἓξ ἄῤῥενας καὶ θηλείας, ἐξ ὧν τοὺς ἄῤῥενας ἐφόνευσεν ὁ Ἀπόλλων, τὰς δὲ θηλείας ἡ Ἄρτεμις, ὅτι ἐκαυχήσατο ἔχειν πολύπαιδας καὶ καλλίπαιδας ὑπὲρ τὴν Λητὼ τὴν αὐτῶν μητέρα τὰς θυγατέρας. καὶ ἅπαντας ἐτάφησεν ἡ μήτηρ Νιόβη εἰς ἓν μνημεῖον. ultima, si quis ita velit, corriget; modo forma recentior ταφῆσαι relinquatur intacta.

30 Ὡς τὴν πατρίδα.] Rectius Aug. Cod. τὴν εἰς πατρίδα. Atticum illud ὡς hic locum non invenit.

πρὸς ἐμὸν ὁμογνιώτερον, φυγάδα μέλεον, περὶ δ' ὠλένας βάλλοιμι τῇ φίλῃ δέρῃ, ἀλλὰ χρόνιον γάρ· αὕτη δὲ ἡ σύνταξίς ἐστιν, ἐὰν μὴ ἔγκειται τὸ, ὡς ἴδον. ἐὰν δὲ ἔγκειται τὸ, ὡς ἴδον, οὕτω συντακτέον, χρόνιον φυγάδα μέλεον 31 ὡς ἴδω.

172 Ἐσάοις ὅμοια] Ταῖς ἑωθιναῖς βολαῖς τοῦ ἡλίου ἐοικός.

175 Ἔνσπονδος] Τὸν Ὁμηρικὸν δὲ Μενέλαον μιμεῖται Εὐριπίδης, ὑπόσπονδον Πολυνείκην ἄγων εἰς τὰς Θήβας, ὡς ἐκεῖνος εἰς τὴν Ἴλιον εἰσῆλθε καταθησόμενος τὸν πόλεμον.

175 ‡ Ἔνσπονδος] Ἤγουν ἠσφαλισμένος σπονδαῖς, φιλικῶς. ‡

176 Ἅρμα λευκὸν] Λευκὸν τὸ ἅρμα φησὶ διὰ τοὺς ἵππους· ἐκ γὰρ τῶν ἵππων τὸ ἅρμα 32 λέγει.

178 Σφάγια δ' ἅμ' αὐτῷ] Σφάγια μὲν τὰ 33 ἱερὰ, Ῥοαὶ δὲ σπονδαί. ἢ οὕτως. ὧν τὸ αἷμα τῆς γῆς ῥοαὶ γίνεται, ἢ ὧν τὸ αἷμα συμβαίνει παρὰ τὴν γῆν ἐκχεῖσθαι. τὸ γὰρ Φιλεῖν, καὶ ἐπὶ τοῦ συμβαίνειν τάττεται.

178 ‡ Ἄλλως. Ὅτι ἐν τῷ ἅρματι ἔφερεν αὐτῷ ὁ Ἀμφιάραος ζῶα ἐπίμα εἰς σφαγὴν, ἵνα, 34 ὅτ' ἐδόκει αὐτῷ καλὸν, ἀποσφάξῃ καὶ μαντεύηται δι' αὐτῶν, δῆλον ἀφ' ὧν λέγει ἔμπροσθεν,

εἰς δὲ Περιτίδας
Πύλας ἐχώρει, σφάγι' ἔχων ἐφ' ἅρμασιν

— Ἀμ-

31 Ὡς ἴδω] Haec, olim nonnullis in Codd. lecta, sed nuspiam a *Kingio* reperta, fecerunt fortassis, ut integram adnotationem omiserit.

32 Λέγει] *King*. Ed. Λέγεται. Quae verbo λέγει subiecta legebantur in Edd. ad versum 183 retuli, Codicis Aug. auctoritate.

33 Ἱερὰ] Aug. Cod. ἱερεῖα. scribendum praeterea: Ῥοαὶ δὲ, αἱ σπονδαί. Dictionum interpretatio postulat articulum.

34 Ὅτ' ἐδόκει] Uterque Cod. Leid. & Cant. ὅτε δοκεῖ. Versus e Phoen. citati sunt 1116, 1117.

35 Τὸ ἐπίθετον] Hic quoque necessarius, articulus legebatur in Aug. Cod. deerat in Edd. Praefigi debuerat huic Scholio: Φιλαίματοι] Τὸ ἐπιθ. Praeterea MS. οἱ δὲ γράφουσι τοῖς φιλαιμάτοις, οἱ δὲ τὸ τέλειον φιλαιμάτοιο λ. sic *Barnes*. iam dederat pro φιλαιμάτιοι λ.

36 Θεία δ' Ἥλιον] Matrem librarii transformarant in sororem; legebatur enim: Θείαν τ', Ἥλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην Aug. Cod. Θείαν τ' ἠ. τ. μ. λαμπράν τε γείνατο. hinc verbum Hesiodeum Γείνατο· Θεία δ' ex *Hesiodi* restitutum Theogonia v. 371. *Scholiastes Apollonii Rhod.* IV, 54. Ἥλιος καὶ Σελήνη Ὑπερίονος τοῦ Τιτᾶνος καὶ Θείας εἰσὶ παῖδες, ὡς Ἡσίοδος φησί· Θεία δ' Ἥλιον &c. contulit haec *Io. Hartungus* Decuria I Locor. Memor. c. I. T. II. Thes. Crit. p. 635. Ad seqq. conf. *Menagius* in *Laërt.* VII, §. 145.

37 Φα-

—— Ἀμφιάραος. ‡

Ἄλλως. 35 Τὸ ἐπίθετον τῆς γῆς ἐπὶ τὰ σφάγια μετήγαγεν. οἱ δὲ γράφουσι, γῆς φιλαιμάτου, οἱ δὲ τὸ τέλειον φιλαιμάτοιο λέγουσιν.

179 Λιπαρόζωνε] Εὐπρεπεστάτου.

179 Θύγατερ ἀελίου] Ἡσίοδος φησὶν, ἀδελφὴν ἡλίου εἶναι τὴν Σελήνην.

Θεία 36 δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην —— Γείνατο.

Αἰσχύλος δὲ, καὶ οἱ φυσικώτεροι 37 φασὶν, ὅτι θυγάτηρ, παρόσον ἐκ τοῦ ἡλιακοῦ φωτὸς μεταλαμβάνει, ἀμέλει καὶ πρὸς τὰς ἡλιακὰς ὑποστάσεις μεταμορφοῦται ἡ σελήνη.

179 * Ἄλλως. Κατὰ μὲν τὴν μυθικὴν ἱστορίαν ἀδελφὴ ἡλίου ἡ Σελήνη· (ἄμφω γὰρ ἐκ Λητοῦς καὶ Διός) κατὰ δὲ τὸν φυσικὸν λόγον θυγάτηρ, ἐκεῖθεν ὥσπερ ἐκ πηγῆς ἀρυομένη τὸ φῶς. *

182 Κέντρα] Μάστιγας.

183 Καὶ σώφρονα πώλοις] Εἰκότως ἡσυχῇ καὶ σωφρόνως ἐλαύνει ὁ Ἀμφιάραος· οἶδε γὰρ ὡς μάντις τὰ ἀποβησόμενα.

184 Ἰθύνει] Κυβερνᾷ.

185 „ Καπανεὺς Ἱππονόου, τοῦ Ἀναξαγόρου, τοῦ Ἄργου, τοῦ Μεγαπένθους, „ τοῦ Προίτου, τοῦ Ἄβαντος, τοῦ Λυγκέως, τοῦ Αἰγύπτου. Μητρὸς δὲ Λαοδί- „ κης, τῆς 38 Ἴφιδος, τοῦ Ἀλίκτορος. „

185

37 Φασὶν ὅτι θυγάτηρ] Tres hae voces unius θυγατέρα loco positae sunt ex Aug. Cod. ni Codex illas praebuisset, hanc nihil esset adeo cur quis censeret mutandam: ex eodem Mſ. paulo post recepi πρὸς τὰς ἡλιακὰς ὑποστάσεις, pro vulgatis, μετὰ τὰς ἡλιακὰς ἀποστάσεις.

38 Ἴφιδος τοῦ Ἀλίκτορος] Aug. Cod. e quo prodiit hoc ſtemma, praebebat ἰφίτου ἀλίκτορος· reſtituere non dubitavi ſinceram lectionem Ἴφιδος τοῦ Ἀλίκτορος· Qui Sthenelo Capanei filio reliquerit imperium, Ἶφις, ὁ Ἀλίκτορος, τοῦ Ἀναξαγόρου, memoratur *Pauſaniae* II, p. 150. Apud *Apollodor.* III, p. 151 Polynices abiiſſe dicitur πρὸς Ἶφιν τὸν Ἀλέκτορος. In *Euripidis* Supplicibus prodit in ſcenam v. 1034, *Iphis* Euadnes pater; *Euripiden* ſequuti plerique (diſſentit enim *Hyginus*) nobiliſſimam Capanei coniugem Euadnen *Iphidis* Filiam dixerunt. Si patrem eumdem habuit Capanei mater Laodice, materteram ille duxerat uxorem; nec ſine exemplo: idem traditur de Diomede & Iphidamante: *Euſtathius* in Il. Λ, p. 776, 33. σημειοῦνται οἱ παλαιοὶ, ὅτι ὅμοιος ὁ γάμος τοῦ τε Διομήδους, καὶ τοῦ πέλυδος τούτου Ἰφιδάμαντος· ἀμφότεροι γὰρ μητρὸς ἔγημαν ἀδελφάς. —— In reliquis huius ſtemmatis nominibus nihil fuit novatum, niſi quod perverſam nominis πρίτου correxerim pronunciationem: *Proeti* filius fuit Megapenthes. Potuerat quoque nomen Mega-

 pen-

185 Ἐφυβρίζει] Μετὰ ὕβρεως ἀπειλεῖ τὰ χαλεπὰ τῇ πόλει.

187 Προσβάσεις τεκμαίρεται] Τὰς πύλας σκέπτεται.

189 † Νέμεσις] Νέμεσις θεὰ παρ' Ἕλλησι, τιμωρουμένη τοὺς μεγαλαύχους. †

192 Μεγαλανορίαν] Μεγαλοφροσύνην, μεγαλορρημοσύνην, ἤγουν μεγαληγορίαν.

‡ Μεγαλανορίαν] Ἔπαρσιν, ἀλαζονείαν ὑπερήφανον. ‡

193 * Κοιμίζοις] Τὸ Κοιμίζοις, εἰ μὲν ὁ μὴ ι γράφεις, μετρικόν ἐστι παρὰ μόνοις τῷ Καπανέα. εἰ δὲ ε καὶ ι, καθόλου. οἷον σὺ τὴν ὑπερηφανίαν κοιμίζεις, καὶ οὗτος, τοιοῦτος ὤν, κατενεχθήσεται. *

195 Τριαίνῃ] „ 39 Τρίαινά ἐστι τὸ δόρυ, (οὗ) τὸ ἐν σίδηρον ὀρθόν, τὸ δὲ ἕτερον στρεβλόν. „ ἐνταῦθα δὲ τόπος Ἄργους, ἔνθα τὴν τρίαιναν ἔπηξεν ὁ Ποσειδῶν, συγγενόμενος τῇ Ἀμυμώνῃ, καὶ εὐθὺς 40 κατ' ἐκεῖνον τὸν τόπον ὕδωρ ἀνέβλυσεν, ὃ καὶ τὴν ἐπίκλησιν ἔχει ἐξ Ἀμυμώνης. ἦν δὲ καὶ ἑτέρα κρήνη ἐν Λέρνῃ. ἀμφότεραι δὲ τοῦ Ἄργους εἰσίν. Εἰπὼν οὖν τριαίνῃ, ἐπεξηγήσατο διὰ τοῦ, Ποσειδωνείοις, Ἀμυμωνείοις.

† Τριαίνῃ] Ἥνπερ ἐποίησεν ὁ Ποσειδῶν ἀναδοθῆναι διὰ τὴν Ἀμυμώνην, ἤγουν τῆς Ἀμυμώνης τῆς πηγῆς, ἥτις ἡ αὐτή ἐστι τῇ Λέρνῃ. Ἀμυμώνης τῆς 41 Κάδμου θυγατρὸς ἀπελθούσης εἰς Λέρνην ἀρύσασθαι, ἰδὼν καὶ εἰς ἔρωτα Ποσειδῶν καταστὰς ἥρπασέ τε αὐτὴν καὶ ἐμίγη, ἐν ᾧ δὲ τόπῳ ἐμίγη τήν τε τρίαιναν ἔπηξεν, καὶ πηγὴ ἀνεδόθη, ἐξ Ἀμυμώνης λαβοῦσα τοὔνομα. εἰπὼν δὲ τὸ Τριαίνῃ, ὥσπερ ἐπεξηγεῖται διὰ τοῦ,

Ποσειδωνίοις, Ἀμυμωνίοις ὕδασι. †

Ὅδ' ἐστὶν] Τὸ ἑξῆς, ὅδ' ἐστὶν, ὃς ἐπαγγέλλεται πολέμου δουλείαν περιβάλλων, αἰχμαλωτίδας γυναῖκας δώσειν Μυκηναίοισι, Λερναίᾳ τε τριαίνῃ, τοῖς Ποσειδω-

penthis filii, Ἄργου, in Ἀργείου commutari; prouti vocatur *Pausaniae* l. c. secundum *Diodor. Sic.* IV, p. 313. non avum, sed patrem habuit Anaxagoras Megapenthem.

39 Τρίαινά ἐστι] Priora huius Scholii praebuit Aug. Cod. & inscriptis interserui: hoc erat in Edd. initium adnotationis: Τρίαινα τόπος Ἄργους, ἔνθα τὴν τρίαιναν ὀρθὴν ἔστησεν (Ms. ἔπηξεν) ὁ Ποσ. his usus est praeter *Munckerum* ad *Hygini* F. CLXIX. III. *Spanhemius* in *Callim.* h. in Del. v. 31. In eodem Codice haec erat interlinearis glossa: Τρίαινα τὸ λεγόμενον καμάκιον. sic *fuscinam* vocabant recentiores: vid. DuCangius Gloss. M. & I. G. in Καμάκιον.

40 Κατ' ἐκεῖνον τ. τ.] Ex Aug. Cod. restitui, pro κατ' ἐκεῖνο ὕδωρ ἀν. Paulo post ἡ inde fuit insertum: vulgata *Spanhemius* adhibuit in *Callim.* h. in Pall. Lav. v. 48. Quae verbum εἰσὶν sequuntur omiserat *King.* in Edd. & Aug. Cod. reperta: cur omiserit, Scholion ab ipso vulgatum legenti patebit.

41 Κά-

δῶνος καὶ Ἀμυμώνης ὕδασι. 42 Διὰ γὰρ τὴν μῖξιν τὴν Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης πολύϋδρον γέγονε τὸ Ἄργος. τὸ Ὁμηρικὸν δὲ Εὐριπίδης ἐμιμήσατο, φάσκοντα πρὸς Ἀνδρομάχην,

Καί κεν ὕδωρ φορέοις Μεσσηΐδος ἢ Ὑπερείης.

Ἄλλως. Τινὲς οὕτως· λείπει ὁ καί, καὶ ἔστι τὰ κτητικὰ ἀντὶ τῶν πρωτοτύπων· ἵν᾽ ᾖ, Ποσειδῶνος καὶ Ἀμυμώνης.

204 Ὄχλος γάρ, ὡς] Ἐπεὶ γὰρ ταραγμὸς εἰσῆλθε τὴν πόλιν, ὄχλος γυναικῶν χωρεῖ εἰς τὰ βασίλεια. Παραγινομένων τῶν Ἀργείων, καὶ πολεμούντων τοῖς Θηβαίοις, ὄχλος γυναικῶν εἰς τὰ βασίλεια παραγέγονεν. λέγει δὲ τὰς τοῦ χοροῦ γυναῖκας, αἵτινες νεωστὶ ἦσαν ἀπὸ Φοινίκης ἐλθοῦσαι. ἔνιοι δὲ στίζουσιν, εἰς τὴν πόλιν, καὶ τὸ χώρει παροξύνουσι, καὶ οὕτως ἐξηγοῦνται· ἐπεὶ γὰρ ὄχλος καὶ ταραγμὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, χώρει πρὸς δόμους τυραννικούς, καὶ μένε ὅπου αἱ γυναῖκες, Φιλόψογον γὰρ χρῆμα θηλειῶν ἔφυ. ἵν᾽ ᾖ τὸ ὡς, ἀντὶ τοῦ ὅτι.

206 ‡ Φιλόψογον] Φιλολοίδορον. Χρῆμα γυναικῶν] Ἤγουν αἱ γυναῖκες, περιφραστικῶς. ‡

210 Τύριον οἶδμα] Δέον ἐκ Θηβαίων γυναικῶν συνεστάμενον τὸν χορὸν Ἰοκάστην παραμυθεῖσθαι ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν, ἐπειδὴ οὐκ ἐξ ἐγχωρίων, ἀλλ᾽ ἐκ ξένων συνέστηκεν, ὅπως ἀδεῶς ἀντιλέγοιεν τῇ Ἐτεοκλέους πλεονεξίᾳ. 43 ὥστε πῶς ἔμελλον τὸν βασιλέα ἐλέγχειν, εἴπερ ὑπ᾽ αὐτοῦ ἐβασιλεύοντο; διὰ τοῦτο Φοίνισσαι εἰσὶν αἰχμαλωτίδες, Ἀγηνοριδῶν ἐκπεπορθηκότων Τύρον, καὶ τὰς ἐκκρίτους αὐτῶν τῷ Ἀπόλλωνι πεπομφότων, ὡς καὶ ἀκροθίνια Εὐριπίδης λέγει Λοξίᾳ· ἀπερχόμεναι οὖν διὰ τῶν Θηβῶν ἐκεῖσε, ἠναγκάσθησαν εἰς Θήβας ἐπιμεῖναι, διὰ τὸν ἐπιστάντα πόλεμον τῶν Ἀργείων.

Ἄλλως. 44 Ἔδει, φασίν, ἀπὸ συμπολιτίδων ἢ συγγενίδων τῆς Ἰοκάστης, αἵτινες ἔμελλον παραμυθήσασθαι αὐτὴν ἐπὶ τοῖς συμβᾶσιν· ἐπειδὴ οὐκ εἰσὶν ἐγχώριαι

41 Κάδμου] Quinimo Δαναοῦ· *Danai filia* fuit *Amymone*: ſed hoc ipſius forte literatoris erat peccatum: ſi bene memini, Κάδμου quoque legebatur in ora Mſ. Leidenſis, e quo voculam vulgatis interieci.

42 Διὰ γὰρ] Hinc novum Scholion male fuerat exorſus *Kingius*: quae praecedunt, haec quoque, ſuo loco repoſui, quo legebantur in Edd. reliquis. *Homeri* verſus ſubiectus eſt in Il. Ζ, 457.

43 Ὥστε πῶς ἔμελλον] Sic edidit *Kingius*, pro ὥσπερ ἔμελλον, e Codice ſcripto; nam margo Leidenſis, exhibens hoc etiam Scholion, id ipſum praefert: mihi tamen antiqua lectio propius ad veram videtur accedere, quam fuiſſe ſuſpicor: πῶς γὰρ ἔμελλον τὸν βασιλέα ἐλέγχειν.

44 Ἄλλως. Ἔδει, φασὶν κ. τ. λ.] Omiſerat integrum hoc Scholion *Kingius*; & ſane poterat omitti; nam eadem paene leguntur in praecedenti: illud veteris eſt Grammatici; hoc excerptum ex iſto veteri videtur a Literatore, qui Scholia ſcri-

ραι αἱ τῆς χώρας, ἀλλὰ ξέναι καὶ ἱερόδουλοι, ὅπως ἐν τοῖς ἑξῆς ἀδεῶς ἀντιλέγωσιν πρὸς τὴν Ἐτεοκλέους ἀδικίαν·

Οὐκ εὖ λέγειν χρὴ μὴ ᾽πὶ τοῖς ἔργοις καλοῖς.

ἀεὶ γὰρ ὁ χορὸς παῤῥησιασάμενος τοῦ δικαίου προΐσταται, πῶς οὖν ἔμελλον τὸν βασιλέα ἐλέγχειν, εἰ ἐβασιλεύοντο ὑπ᾽ αὐτοῦ;

Οἶδμα] Τὸ πέλαγος.

211 Ἀκροθίνια] Κυρίως αἱ τῶν καρπῶν ἀπαρχαί, παρὰ τὸ θῖνα. ὅ ἐστι τὸν σωρὸν τῆς ἅλω. καταχρηστικῶς δὲ λέγονται καὶ αἱ ἀπαρχαὶ τῆς λείας.

212 Φοινίσσας ἀπὸ νάσου] Οὐ νῆσος, ἀλλ᾽ ἤπειρος ἡ Φοινίκη παράλιος. κατεχρήσατο τοίνυν τῇ φράσει. τινὲς δὲ Φοινίσσας νήσου, 45 τῆς Τύρου, ἐπιτάζεται γάρ. οἱ ἀπὸ Ἀγήνορος καταγόμενοι, συγγένειαν ἔχοντες πρὸς τοὺς περὶ Ἐτεοκλέα, ἃς ἔλαβον αἰχμαλώτους τὴν Τύρον ἑλόντες, ἀπέστειλαν αὐτῷ, ἵνα 46 δι᾽ αὐτοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους εἰς Δελφοὺς ἀποστείλωσιν ἀναθήματα τῷ θεῷ. ἐπεὶ οὖν ἄδηλον ἦν πόθεν ἐληλύθεισαν, αὐτὰς πεποίηκε τὴν καθ᾽ αὐτὰς τύχην ἀπαγγεῖλαι.

214 Ἵν᾽ ὑπὸ] 47 Ὅπως ὑπὸ ταῖς ἐξοχαῖς ταῖς χιονιζομέναις τοῦ Παρνασσοῦ ταχθήσωμαι οἰκῆσαι.

215 Κατεσάθην] Ἀντὶ τοῦ 48 καταιασθήσομαι. καὶ Σιμωνίδης ἐν ἰάμβοις,

Τί ταῦτα τῶν μακρῶν λόγων ἀνέδραμον;

ἀντὶ τοῦ ἀναδραμεῖν μέλλω. ἐγὼ δὲ οἶμαι οὕτως ἐστίν, ὅπου ἐν Φοινίκῃ κατεσάχθην

scripsit de metro: tali quippe Scholio subiectum legitur, inserta vocula connectente: ἴδει δὲ, φασὶν, —— verbum φασὶν indicium praebet alterius adnotationem contrahentis.

45 Τῆς Τύρου] Vid. Celeberr. *Hemsterhusius* in *Luciani* T. I, p. 87. b. Ab hoc Scholio Codex redorditur Aug. a quo praecedentia quaedam aberant.

46 Δι᾽ αὐτοῦ τοῦ Ἐτεοκλέους] Ed. *Kingii* perperam δι᾽ αὐτοῦ Ἐτεοκλέους· Aug. Ms. ἵνα εἰς Δελφοὺς ἀποστείλωσιν διὰ τοῦ Ἐτεοκλέους ἀναθήματα τῷ θεῷ· ἐπεὶ οὖν ἄδηλον πόθεν ἐληλύθεισαν αὗται, πεποίηκε τ. κ. α. τ. α. Scholiasta vetus scripserat, ni fallor, ἵνα δι᾽ αὐτοῦ εἰς Δελφοὺς ἀποστείλωσιν. quia vocarat *Eteoclem* τοὺς περὶ Ἐτεοκλέα, recentior ad αὐτοῦ posuit τοῦ Ἐτεοκλέους· ista duo conflarunt.

47 Ὅπως —— ταχθήσωμαι] Quod ipsum quoque *Grotium* implicuit errori, ταχθήσωμαι Graecis non fuit in usu. Prorsus adsentior huiusmodi formas sciolis imputanti Clar. *Abreschio* Miscell. Obs. Nov. T. III, p. 13. non dubito, quin hic corrigi debeat: ὅπου —— ταχθήσομαι οἰκῆσαι.

48 Καταιασθήσομαι] Pro καταστήσομαι, iam emendate scripserat *Henr. Stephanus* Append. de D. A. p. 145. Hic a veteri Scholio suam recentior coniecturam discernit; ἐγὼ, vel potius ὡς ἐγὼ δὲ οἶμαι οὕτως ἐστίν. Haec ite-

χθῆναι εἰκὸς τὸν Παρνασσόν.

217 Ἰόνιον κατὰ πόντον] Διαπορεῖται, πῶς λέγουσιν αἱ κατὰ τὸν χορὸν, ἀπὸ Φοινίκης εἰς Δελφοὺς 49 πλεῦσαι, κατὰ τὸν Ἰόνιον πόντον, καὶ Σικελίαν γεγονέναι, καὶ ταῦτα Ζεφύρου πνεύσαντος, καὶ ἐναντιουμένου τῷ πλῷ. δεῖ οὖν τὸ ἑξῆς ἀκούειν. Τύριον οἶδμα λιποῦσ' ἔβην —— ἐλάτᾳ· 50 λιπὸν τὴν αἰτίαν τοῦ κάμψαι αὐτὰς, καὶ μὴ ὀρθίᾳ, πεπλευκέναι, ἀποδιδόασι τῇ Ζεφύρου πνοῇ, ὃς ἐκ τῶν δυτικῶν πνέων ἀντιβαίνει τοῖς ἀπὸ ἀνατολῆς ἐπὶ τὰ δυτικὰ πλέουσι, ὅς ἐστιν ἀπὸ Συρίας εἰς Ἑλλάδα. ἐλάτῃ τοίνυν ἔπλευσαν, τοῦ ζεφύρου κατὰ τὸν οὐρανὸν πνεύσαντος κάλλιστον κελάδημα ὑπεράνω τῶν Ἰονίων καὶ τῶν ἀκαρπίστων πεδίων, ἅπερ εἰσὶ δυτικά. ἔνιοι δὲ Ἰόνιον λέγουσι τὸ κατ' Εὔβοιαν πέλαγος, τὸ περὶ Ἰωνίαν πόλιν Εὐβοίας, ἣν ἔκτισεν Ἴων ὁ Ξούθου, βασιλεύσας ἔτη κζ'.

218 Ἐλάτᾳ πλεύσασα] Ἔπ. Ἐλάτᾳ πλεύσασα τὸν Ἰόνιον κατὰ πόντον τοῦ Ζεφύρου πνεύσαντος, ὑπεράνω τῶν ἀκαρπίστων πεδίων τῆς Σικελίας.

219 Ἀκαρπίστων] Ἀκάρπιστα οἱ μὲν τὰ πολύκαρπα, οἱ δὲ τὰ θαλάσσια πεδία, ὅ ἐστι τὰ ἄκαρπα, 51 ὡς που καὶ ἀτρύγετον λέγεται.

219 Περιῤῥύτων] Τῶν σφοδρῶς ῥεομένων καὶ 52 κύκλῳ κεχυμένων. Ἀκάρπιστα δὲ πεδία τὴν θάλασσαν φησὶν, ἐπεὶ ἱππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσιν ὀχήματος τρόπον. οὕτω καὶ Ἴων λέγει,

Ὅταν δὲ πόντου πεδίον Αἰγαῖον δράμω.

καὶ Αἰσχύλος 53 Νηρεῖσι,

Δελ-

iterum, & proxime ſequentia, deſunt in Aug.

49 Πλεῦσαι] Corrigendum πλεύσαται.

50 Λιπὸν] Fortaſſe ſcribendum λοιπὸν τὴν αἰτίαν —— ἀποδιδόασι. *ceterum cauſam, cur* &c. —— *tribuunt Zephyro flanti.* Paulo poſt legendum, ὅ ἐστι ἀπὸ Συρίας εἰς Ἑλλάδα.

51 Ὡς που καὶ ἀτρύγετον] *Homerus* aliquoties Πόντον ἐπ' ἀτρύγετον dixit: huius uſum reſpiciens ſcripſiſſe videtur: ὡς καὶ Ὅμηρος πόντον ἀτρύγετον λέγει.

52 Κύκλῳ κεχυμένων] Sic Aug. Mſ. pro χεομένων· mox miram ille praebet lectionem ἐπεὶ ζεύγειν αἰγεῖ δ. ο. τ. pro ſinceris ἐπεὶ ἱππεύειν αἱ νῆες δοκοῦσιν ὀχήματος τρόπον. vid. *Gatakeri* A. M. II, C. XVII. fine. cum equis etiam naves comparantur: *Cornutus* de N. D. c. XXII, p. 195. καθάπερ ἵπποις ταῖς ναυσὶ χρώμεθα. *Plautus* Rudente I, V, 10. *Nempe equo ligneo per vias coeruleas Eſtis vectae:* hinc nata fuit fabula de Bellerophontis equo.

53 Νηρεῖσι] Aug. Mſ. νερίσι. Fruſtra *Pierſ*, & *King.* poſuerant Νηρεῖσι. iuvenes Vannum conſulant Criticam p. 375. In *Aeſchyleis*, quod pro Δελφινορὸν poſuerat *Stanlejus*, *Barneſius* recepit Δελφινοφόρον· Aug. Cod. exhibet illa ſic ſcripta: δελφινοροι πόντου διαμειψάμενος· hinc vocem πόντου ſaltem lucrabimur: ipſae forte *Nereïdes* dicebantur in

Ne-

Δελφινοφόρον πεδίον πόντου διαμειψάμεναι.

Σικελίας] Σικελίαν οἱ μὲν φασὶν εἶναι μικρὰν νῆσον, μεταξὺ Χαλκίδος καὶ Αὐλίδος, ταύτην δὲ ἄκαρπον εἶναι, παραβαλλομένην τῇ μεγάλῃ νήσῳ, καὶ πολυκάρπῳ Σικελίᾳ. οἱ δὲ φασὶν 54 Αἰσχύλῳ αὐτὸν ἕπεσθαι οἰόμενον, πάντα τόπον Ἰόνιον λέγεσθαι, ὃν ἀλωμένη ἐπῆλθεν ἡ Ἰώ, ὅθεν καὶ, ὡς ἐναντίου ἀνέμου πνέοντος τοῖς ἀπὸ Φοινίκης πλέουσι, κώπῃ πεπλευκέναι φασίν· ὃ καὶ πνεύσαντος ἤδη τοῦ Ζεφύρου καὶ πεπαυμένου, ὅτε γαληνὸν ἦν τὸ πέλαγος ἐν ὥρᾳ εἰαρινῇ· ὁ δὲ Κράτης φησὶν αὐτοὺς δηλοῦν τὴν ὥραν καθ᾽ ἣν ἐκομίσθησαν εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν μετὰ ζεφύρου πνοάς, τοῦ φαινομένου κατὰ τὸν Ἰόνιον κόλπον, σημαίνει οὖν τὸν ἐαρινὸν καιρόν. οἱ δὲ λέγουσι τοὺς ἀπὸ Συρίας εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰσβάλλοντας τὸν Ἰόνιον πόντον περᾷν.

220 Ἰππεύσαντος] Σφοδρῶς καταπνεύσαντος 55 ἐξ ὕψους τὸ κάλλιστον ἑαυτοῦ πνεῦμα· καὶ ἐναντίον τῷ χορῷ γίγνεται. 56 ὅτι ἡ δύσις ὁ ζέφυρος πνέων ὥρᾳ θέρους πρὸς εὐρωσίαν. Ὅμηρος,

Ἀλλ᾽ αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντος ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

τὸ

Nereïsin *Aeschyli*, Δελφινοφόρον πόντου πεδίον] Διαμειψάμεναι.

54 Αἰσχύλῳ αὐτὸν ἕπεσθαι] In Prom. Vincto v. 839. ubi *Scholiastae* verba *Stanlejus* attulit, atque in iis nomen Ἰὼ recte posuit pro Ἰνώ.

55 Ἐξ ὕψους] Una saepe vox his in Scholiis praefigitur diversarum interpretamentis: hunc in modum ista scribi potuerant: Ἰππεύσαντος] Σφοδρῶς καταπνεύσαντος:. Ἐν οὐρανῷ] Ἐξ ὕψους. Κάλλιστον κελάδημα] Τὸ κάλλιστον (ἐξ) ἑαυτοῦ πνεῦμα, (εἰ) καὶ ἐναντίον τῷ χορῷ γίγνεται· voculas ἐξ & εἰ vulgatis interserendas suspicor: Aug. Codice hic quoque destituimur.

56 Ὅτι ἡ δύσις] *Kingius*, mox istis πρὸς εὐρωσίαν praefigens καὶ, pro ἡ δύσις corrigebat, ἡδύς ἐστ᾽ ὁ ζ. vel hinc liquet, hoc in genere *Kingium* exercitatum non fuisse: est quidem Zephyrus, leniter aestate spirans, diciturque ἡδύς, sed hic locum ista vox non invenit. In ὅτι ἡ δύσις latet, ni fallor, ἐπιτήδειος ὁ Ζέφυρος, πνέων ὥρᾳ θέρους, πρὸς εὐρωσίαν. Ὅμηρος, Odyss. Δ, 567. ubi λιγυπνείοντας ἀήτας praebent Edd. *Eustathius* p. 187, 14. ἐν τῷ Ἀναψύχειν σημείωσαι, ὅτι —— καὶ πρὸς ἐπίπνοιαν ζωτικὴν συντελεῖ. —— Infra pro φησὶν scribi poterit φασίν, quia sequitur οὐ τὸ ἑαυταῖς κάλλιστον· poterit tamen & illud retineri.

57 Ἐτάχθη γενέσθαι] Edd. antiquae, Ἐγενόμην δὲ, ἤτοι γεννήσομαι. *Barnesius* interseruit Ἐτάχθη γενέσθαι. nuspiam lecta quidem ille nonnunquam verbis interiicit Grammaticorum; ista tamen in Cantabrig. fuisse Cod. reperta *Piersius* est indicio, bis eadem exhibens. Quod sequitur Κατενάσθη est e v. 215. Γεννήσομαι hinc attigit *Henr. Steph.*

App.

τὸ φύσει ὂν κάλλιστον φησὶν, οὐ τὸ ἰαυταῖς κάλλιστον, ἐναντίον γὰρ ἦν.

225 Κλεινῶν Ἀγηνοριδῶν] ‡ Οἱ αὐτοὶ Καδμεῖοι καὶ Ἀγηνορίδαι, ἐπεὶ πατὴρ τοῦ Κάδμου ὁ Ἀγήνωρ. ‡ Τινὲς εἰς τὸ Ἀγηνοριδῶν στίζουσι, τὸ δὲ Ὁμογενεῖς, ἀντὶ τοῦ συγγενεῖς ἡμῶν, ἐπὶ τοὺς ὁμογενεῖς τῶν Ἀγηνοριδῶν πύργους Λαΐου πεμφθεῖσα. Ἀγήνορος δὲ παῖδες, Κάδμος, Θάσος, Κηφεὺς, Κίλιξ, Φοῖνιξ, Εὐρώπη, Φινεύς. ἐπὶ Λαΐου οὖν φησὶν, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ πύργους τοῦ Λαΐου πεμφθεῖσα, ὅ ἐστιν εἰς Θήβας. τινὲς δὲ Πύργους φασὶ Λαΐου τὸν Ἐτεοκλῆ καὶ Πολυνείκη. ὁμογενεῖς δὲ τῶν Φοινίκων.

228 Ἶσα δ' ἀγάλμασι] Ἀντὶ τοῦ ὁμοίως, καὶ ἴσως ἀγάλμασι χρυσέοισιν. ὥσπερ τὸ διὰ χρυσοῦ κατεσκευασμένον ἀνάθημα, οὕτως ἐπέμφθην.

229 Γενόμαν] [57] Ἐβάχθην γενέσθαι, ἤτοι γενήσομαι. ἢ ὡς τὸ Κατεσκευάσθην, ἢ λάτρις, ἢ δούλη ἀνομάσθην καὶ ἐτιμήθην, ἤγουν πᾶσα τῷ θεῷ ἀφιέρωμαι, ἔτι δὲ μοι ταῦτα περιλιμπάνεται ἀπλῆ, τὸ λούσασθαι ἐν τῇ Κασταλίᾳ.

230 Ἔτι δὲ Κασταλίας] Κασταλία ἐστὶ πηγὴ ἐν Πυθίᾳ, εἰς ἣν λέγουσι τὰς ἱεροδούλους παρθένους λούσασθαι, μελλούσας θεοπρόπιον φθέγξασθαι [58] ἐν τῷ τρίποδι.

239 *

App. de D. A. p. 145. A. —— Verbo Κατεσκευάσθην subiecta, ἢ λάτρις, *Kingius* omiserat. Scribendum arbitror: ἢ λάτρις καὶ δούλη ὠνομάσθην καὶ ἐτιμήθην. in Grammaticis notissimus is usus voculae καὶ, quem dudum illustrarunt *Dan. Heinsius* Lect. *Theocrit.* p. 320 B. *J. G. Graevius* Lect. *Hesiod.* p. 39. *Phil. Jac. D'Orvillius* Observ. Miscell. IX, p. 108.

58 Ἐν τῷ τρίποδι] Ab editis diversissima praebet Aug. Cod. Κασταλία πηγὴ ἐν Π. εἰς ἣν λέγεται τὰς ἱεροδούλας παρθένους λούεσθαι, μελλούσας θεοτρόπια (θεοπρόπια) φθέγγεσθαι περὶ τῆς πατρίδος. Scholion Leid. Codicis habet sequentia: ἀφ' ἧς ἐλούοντο τοῦ ἱεροῦ δοῦλοι παρθένοι, αἵτινες ἔμελλον θεοπρόπιον —— ᾄδειν περὶ τοῦ τρίποδος. —— E vulgatis forte quis conficeret, Pythiam ante aqua se lavasse de Castalio fonte petita, quam e Tripode vaticinaretur; sed ne bibisse quidem aquam Castaliam liquido constat. Praeterea per τὰς ἱεροδούλους παρθένους non videtur ἡ πρόμαντις posse designari, sed intelligendae potius ipsius Pythiae, vel templi, ministrae puellae, Deo peculiari quadam ratione sacratae; quales ἱεροδούλους pueros puellasve passim in templis Deorum Dearumve fuisse prorsus est exploratum. Tales futuras Phoenissas virgines aqua dicit *Euripides* irrigandas Castalia; Scholiastes autem, istius modi templo dicatas puellas lavatum ad fontem ivisse Castalium μελλούσας θεοπρόπιον φθέγξεσθαι (hoc usus aeque ac alterum φθέγγεσθαι admittit) περὶ τοῦ τρίποδος. Sed quodnam, obsecro, περὶ τοῦ τρίποδος θεοπρόπιον; vetus illud: Ἔκγονε Μιλήτου, τρίποδος περὶ Φοῖβον ἐρωτᾷς·

230 * Ἄλλως] Κασταλία πηγὴ ἐν Πυθίᾳ, ἀφ' ἧς ἐλέγοντο τοῦ ἱεροῦ δοῦλαι παρθένοι, αἵτινες ἔμελλον θεραπεύειν, ἢ τὸ μάντευμα, ᾄδειν περὶ τοῦ τρίποδος. Μυθεύονται δὲ, ὅτι καὶ τὸ τῆς Κασταλίας ὕδωρ λάλον ἦν, πλασάμενοι τοῦτο οὐκ ἀπὸ τοῦ λαλεῖν ἐκεῖνο. ἀδύνατον γάρ· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ποιεῖν τοὺς ἄλλους μαντικούς. τὸ αὐτὸ δὲ νόει καὶ περὶ τῆς ἐν Δωδώνῃ δρυός, *

„ [Ἄλλως] 59 Κασταλία ὄνομα πηγῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ· ἔστι καὶ τὸ ἐν Δελ-
„ φοῖς ὕδωρ. „

232 Παρθένιον χλιδάν] Ἡ αὐτὴν τὴν Κασταλίαν φησὶ, παρόσον παρθένων μόνον ἐστὶ λουτρόν. ἢ τὰς κόμας· αἱ κάλλος καὶ τρυφὴ 60 εἰσὶ τῶν παρθένων.

235 Δικόρυφον σέλας] Δικόρυφον αὐτὸν εἶπεν, ἐπείπερ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἄκραις

Ὅς σοφίῃ πάντων πρῶτος, τούτῳ τρίποδ' αὐδῶ· an ſtato die decantabatur ad rei memoriam renovandam?

59 Κασταλία &c.] Haec ex Aug. Cod. ſunt petita. De fonte Caſtalio circa Antiochiam *Bochartus* egit G. S. P. II, L. I, C. XVI, p. 430.

60 Αἳ — εἰσὶ] Ex Aug. Cod. poſitum, pro αἳ — ἐστί.

61 Διονύσου] ἢ Σεμέλης additur in eiusdem ſententiae Scholio, quod, ſic ſcriptum, margo praebebat Cod. Leid. Δικόρυφος ὢν (ὁ) Παρνασὸς ἐν μὲν τῇ μιᾷ κορυφῇ Ἀρτέμιδος ἱερὸν καὶ Ἀπόλλωνος εἶχεν, ἐν δὲ θατέρᾳ Διονύσου ἢ Σεμέλης· ὅθεν καὶ Δικόρυφον σέλας καλεῖ, ἀπὸ τοῦ ἐν αὐταῖς ἀναπτομένου πυρὸς εἰς τὴν θεῶν θυσίαν ὀνομάσας. *Scholiaſtae* verbis de Parnaſſo non Apollini tantum ſed & Baccho ſacro *Iſ. Voſſius* utitur ad *Catull.* p. 250. *Parnaſus gemino petit aethera colle, Mons Phoebo Bromioque ſacer, Lucanus* v, 72. Δικόρυφον πλάκα dixit *Euripid.* Bacch. v. 307. Δίλοφον πέτραν, *Soph.* Antig. v. 1139.

62 Φασὶν εἶναι ἄμπελον] Hoc erat in Leid. Cod. Scholion: Φασὶν ὅτι ἄμπελος ἦν ἐν τῷ τοῦ Διονύσου ἱερῷ, ἥτις καθ' ἑκάστην η. ι. β. ε. ὅθεν ἡ σ. τ. Δ. ἐγένετο. Ἐδηλοῦτο δὲ ἐντεῦθεν, ὅτι Διόνυσος πρῶτος ἐχαρίσατο τοῖς ἀνθρώποις τὴν ἄμπελον, Ἰκαρίῳ δοὺς πρῶτον. cum his comparari poterit *Triclinius* in *Sophoclis* Antig. v. 1146. locum ſcribens, ubi vitis illa reperiretur, a *Sophocle* dici πολυστάφυλον· ὅς ἐστιν (ait) ἐν τῷ Παρνασῷ, ὡς Εὐριπίδης φησί.

63 Τὸν οἰνάνθης βότρυν προχ.] Horum loco, quae dabant Edd. ſequentia poſuerat *Kingius*, e Mſ. petita: [ἐνταῦθα νοητέον τὸν ἐξ οἰνάνθης καὶ ἐκ πρώτης ἐκφύσεως βότρυν γενόμενον.] ego has vocum οἰνάνθη & οἴνη eiicere maluiſſem interpretationes; nocent enim adnotationi minime vulgari: haec poſſent aliunde repeti; Sophoclea, cum prioribus illis de vite proxime connectenda, nuſpiam inveniuntur alibi. Dolendum enimvero nihil horum in Aug. Cod. repertum. In hunc forte locum duae fluxerant adnotationes, quarum alte-

κρημνὸς τοῦ Παρνασσοῦ εἰσὶν ἱερά, τὸ μὲν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ [61] Διονύσου. ἐπεὶ τοίνυν ἐν ἑκατέρᾳ πῦρ ἀνάπτεται πρὸς τὰς θυσίας· τούτου χάριν καὶ τὸ πῦρ δικόρυφον εἶπεν, ὅτι δὴ ἐν ἑκατέρᾳ ἄκρᾳ ἀπτόμενον. οὐκ ἀπὸ τῆς διὸ δὲ κορυφῶν ἀναδίδοται αὐτόματον πῦρ, ἀλλ' ἀπὸ ἑνὸς ἄκρου. δοκεῖ δὲ τοῖς κάτω οὐκ δύω ἀναδίδοσθαι, διὰ τὸ ἐπίπροσθεν σκόπελον, καὶ ὥσπερ ἐξ αὐτοῦ ἐπιμερίζεσθαι τὸ πῦρ ὑπὲρ ἄκρων.

235 Ὑπὲρ ἄκρων Βακχείων] Εἰς τὴν τοῦ Διονύσου κορυφὴν, [62] φασὶν εἶναι ἄμπελον, ἥτις καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἕνα βότρυν ἔφερεν, ἐξ οὗ ἡ σπονδὴ τῷ Διονύσῳ ἐγίνετο. [Οἰνάνθη δὲ λέγεται ἡ πρώτη ἔκφυσις τῶν βοτρύων. οἰνάνθας οὖν βότρυν, [63] τὸν οἰνάνθης βότρυν προκόπτοντα. οἴνη δὲ καλεῖται ἡ ἄμπελος.] Σοφοκλῆς δὲ ἐν Θυέστῃ ἱστορεῖ, καὶ [64] παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον εἶ-

teram haec confecerint: Οἰνάνθη μὲν λέγεται ἡ. π. ε. τ. β. Οἴνη δὲ, ἡ ἄμπελος. alteram, sequentia: Οἰνάνθας τὸν βότρυν λέγει τὸν ἐξ οἰνάνθης βότρυν προκόπτοντα.

64 Παρ' Εὐβοεῦσιν ὁμοίαν ἄμπελον εἶναι] Divinae huius atque admirandae vitis pauci meminerunt, quorum verba, *Sophocli* forte profutura, subiiciam: *Stephanus Byz.* in Νῦσαι, —— δεκάτη, inquit, ἐν Εὐβοίᾳ, ἔνθα διὰ μιᾶς ἡμέρας τὴν ἄμπελον φασὶν ἀνθεῖν, καὶ τὸν βότρυν πεπαίνεσθαι. Quae scribit ad *Dionysium Eustathius*, excitarunt *Berkel.* & *Holstenius. Schol. Sophoclis* in Antig. v. 1146. Χλωρὰν ἀκτὰν interpretatur τὸ ἐν Εὐβοίᾳ ἄλσος, ἢ τὸ ἐν Παρνασσῷ· ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, addit, τοῖς τόποις ἡ ἄμπελος, ἣ καθ' ἑκάστην ἡμέραν περὶ τὴν ἕω βότρυας φέρει, περὶ δὲ τὴν μεσημβρίαν ὄμφακας· ἐτρυγᾶτο δὲ πεπανθεῖσα περὶ τὴν ἑσπέραν. Rem supra modum admirabilem novo veteres miraculo cumulasse nos docet *Eustathius* ad *Hom.* Il. N, p. 882, 38. Αἰγὰς, inquit, ἢ τὰς ἐν Εὐβοίᾳ λέγει, ἔνθα μυθεύεται τὸ κατὰ τὰς ἐφημέρους ἀμπέλους, αἳ, φασὶν, ἕωθεν ἀνθοῦσαι, πρὸς μεσημβρίαν πεπαίνουσι βότρυας, ἑσπέρας δὲ ἄκρατον χορηγοῦσι δαψιλῆ τῷ χορῷ τῶν τελουμένων τῷ Διονύσῳ, ἢ τῶν Μαινάδων, ὁσάκις ἀναλίσκονται, φασὶ, τοσαυτάκις ἐνδαψιλευόμεναι. Scholiastes antiquior, ad eumdem *Homeri* v. 21 Il. N, rem mirificam ex *Euphorione* sic enarrat in Editis exemplaribus: Ἄμπελοι, —— ἃς καλοῦσιν ἐφημέρους, ἀνισχούσης ἡμέρας καρπὸν βλαστάνουσιν. ἄχρι δὲ τῆς ἑσπέρας οἶνον ἄφθονον ἔχουσιν· diversa quaedam, & meliora, meo iudicio, Codex exhibet *Homeri* Batavus: ἀνισχούσης μὲν ἡμέρας βλαστάνουσι καρπὸν, ὥστε τρέποντας αὐτοὺς ἑσπέρας οἶνον ἄφθονον ἔχειν. haec genuina quidem, nec tamen integra: melior Codex alia forte dabit, quorum sententia cum his congruat: ἀνισχούσης μὲν ἡμέρας βλαστάνουσι, [μεσούσης δὲ καρπὸν πεπαίνουσιν,] ὥστε τρέποντας —— Postremum illud τρέποντας, in Ms. repertum, exspectari non poterat a librario: *uvas in torculari calcantes*, τρέποντας, *Homeri* dixis-

εἶναι τῇ ἐν Παρνασσῷ, 65 λέγων οὕτως.

——— Ἔστι γάρ τις ἐναλία ———
— Εὐβοίας, τῇδε Βάκχειος βότρυς
Ἐπ' ἦμαρ ἕρπει· πρῶτα μὲν λαμπρᾶς ἕω
Κικλημάτωται χῶρος εὐάνθης δέμας
Εἶτ' ἦμαρ αὔξει μέσσον, ὄμφακος τρόπον·
Καὶ κλίνεται γε, κἀποπερκοῦται βότρυς·
Δείλη δὲ πᾶσα τέμνεται βλαστουμένη
Καλῶς ὀπώρα, κἀνακιρνᾶται ποτόν.

238 Οἴνα θ'] Ὦ ἄμπελε, ἥ τις τῆς πολυκάρπου βότρυν ἀποστάζεις, ἀπὸ τῆς οἰνάνθης αὐτὸν ἐκπέμπουσα. Οἰνάνθη δὲ ἡ πρώτη 66 ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς.

239 † Δράκοντος] Σπήλαιόν ἐστιν ἐν τῷ Παρνασσῷ δράκοντος, ὃν ἀνεῖλεν Ἀπόλλων, καὶ τὸ δέρμα αὐτοῦ περὶ τὸν ναὸν ἀνήρτηται, τὴν τοῦ θεοῦ παριστῶν νίκην· λέγουσι δὲ τὴν Πυθίαν οὕτω παρωνομάσθαι, ἀπὸ τοῦ ἐκεῖ κατασαπέντος δράκοντος. Πύθω γὰρ, τὸ σήπω. οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ Πεύθω, τὸ ἐρωτῶ καὶ μανθάνω, φασί· ἅτε κοινὸν χρηστήριον πᾶσιν ἀνθρώποις ὄντα, ἐρωτῶσι περὶ

τῶν

xisse videtur interpres, Poëtam suum τραπέειν hoc sensu posuisse recordatus in Od. H, 125. *Eustathius*, τὸ Τραπέουσι, inquit p. 276, 42, ἀντὶ τοῦ πατοῦσιν. ὅθεν φασὶ καὶ Τραπηταί, οἱ πατοῦντες τὰς σταφυλάς. *Hesychius*: Τραπητὸς, ὁ οἶνος. & Τραπέοντο, ἐπατοῦντο. Praeter *Hesiodum* Ἀσπ. v. 301, verbum illud τραπέειν *Ananius* etiam adhibuit ap. *Athen.* VII, p. 282. B. locum egregie restituit *Adrianus* Noster *Heringa* Observ. Crit. c. XXI, p. 177. conf. *Casaubon.* Animadv. p. 503.

65 Λέγων οὕτως] Augustano Codice destitutus *Sophoclea* dare priora malui mendosa, prout erant in Edd. antiquis scripta, quam a *Barnesio* sic interpolata, ut sincera quoque corruptelam contraxerint. Primum ille versum, pede tamen mancum relinquens, hunc in modum impleverat: [Νῆσος μὲν] ἔστι γάρ τις ἐναλία· secundum versum: Τῆς Εὐβοίας· egregie, scilicet! suum saltem illud emblema signis positis separarat a reliquis: omiserunt ista signa *Piersius* & *Kingius*. --- Versu tertio Fragmenti formam Atticum ἕω transmutarat in formam ne Graecam quidem ἕως· *Auroram* tres quoque Tragici dixerunt ἕω, Attico more. —— Quarto versu recepi Κεκλημάτωται, recte positum a *Barnesio*, pro Κεκλιμάτωται. vocem εὐάνθης, praeter accentum, vicina persuaserant in οἰνάνθης commutandam: hanc, ingeniosam tamen, *Barnesii* coniecturam utrum adoptarem, necne, dubius haerebam: commode, fateor, dies medius dici poterat αὔξειν οἰνάνθης δέμας ὄμφακος τρόπον· neque tamen omnes offendet χῶρος εὐάνθης, aut εὐάνθης·

Quid

ἂν βούλονται καὶ μανθάνουσι. ἦν δὲ τὸ ὄνομα τοῦ δράκοντος Δελφίνης, ὅθεν καὶ ὁ τόπος τὸ ὄνομα ἔχει, Δελφοὶ καλούμενος. †

240 Σκοπιαὶ θεῶν] Σκοπιὰς θεῶν φησὶ ὅτι τὸ καταπλευτήριον τόπον, οὕτω καλούμενον, ὅτε ἐν Παρνασσῷ κατοπτεύσας Ἀπόλλων τὸν Δέλφιν κατετόξευσεν.

242 Ἱερὸν ἑλίσσων] Τινὲς στίζουσιν εἰς τὸ ἱερὸν, τὸ δὲ ἑλίσσων, ἀντὶ τοῦ περιχορεύων. περιττὸς ὁ τε, ἵν᾽ ᾖ, γενοίμην χορὸς τοῦ θεοῦ ἑλίσσων ἐν ταῖς χορείαις τὸ ὄρος. οἱ δὲ στίζουσιν εἰς τὸ ὄρος ἱερὸν ἑλίσσων, ἵν᾽ ᾖ, καὶ σὺ, ὦ Ἄπολλον, περιέπων τὸν Παρνασσόν.

243 Ἄφοβος] Οἱ γὰρ ἱερόδουλοι οὐδένα φοβοῦνται.

244 † Μεσόμφαλα γύαλα] Μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου λέγει τὸν ἐν Δελφοῖς τοῦ θεοῦ ναὸν, μέσον τῆς πάσης γῆς ἐσχηκότα χώραν, ὡς οἱ τοῦ μύθου αἰετοὶ ἔδειξαν· Γύαλα δὲ κυρίως αἱ τῶν ὀρῶν κοιλότητες. †

Γύαλα Φοίβου] Τὰ κοιλώματα τοῦ ἱεροῦ. τοιαῦται γὰρ αἱ φύσεις τῶν ὀρῶν ἐν ὕψει καὶ ἐν βάθει συγκειμένων.

246 Νῦν δέ μοι] Ὁ δὲ αὐτὴ τοῦ γάρ. κατὰ ἀνάκλασιν δὲ ὁ πᾶς λόγος

Quid fuerit Εὐήθης γύη pulcre docuit ad *Heſychium T. H.* —— Poſtremi verſus, ſic in Edd. ſcripti: Καὶ κλίνεται κἀποπερκοῦται βότρυς. δείλη δὲ πᾶσα τ. β. Ὀπώρα καλῶς, κἀντακιρνᾶται ποτόν. ut emendati prodirent, *Barneſii* lectiones repudiare nolui, ſcribentis v. 7, Δείλη· v. 8, Καλῶς ὀπώρα. ſed verſu 6 perperam ſcripſerat Καὶ κλίνεταί τε· ſic loqui non licuit Attico Tragico: ponere non dubitavi: Καὶ κλίνεταί γε, κἀποπερκοῦται βότρυς· *Et, ſimulac dies inclinatur, uva matureſcit. Sophocles* Trachin. v. 1200, Καὶ τυγχάνω γε κλεῖθρ᾽ ἀνασπαστοῦ πύλης Χαλῶντα, καί με φθόγγος οἰκείου κακοῦ Βάλλει δι᾽ ὤτων· in quibus Καὶ — γε, — καὶ ſerviunt eidem uſui. Ut hinc illuc redeam, initio fragmenti tolerari non poterant *Barneſiana*: [Νῆσος μὲν] ἔστι γάρ τις ἐναλία τῆς Εὐβοίας· *Homerus* Od. Δ, 844. Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πετρήεσσα· Sed νῆσος ἐναλία τῆς Εὐβοίας dici non poterat. Suſpicor *Sophoclem* ſcripſiſſe: —— ἔστι γάρ τις ἐναλίας πόλις Γῆς Εὐβοΐας.

Nyſam autem deſignaſſe, *Stephano* memoratam.

66 Ἔκφυσις] Praeter *Kingium*, ſic corrigebat vulgatam ἔκρυσις vir Doctus Miſcell. Obſ. III, p. 109. Qui hinc redorditur Aug. Cod. Οἰνάνθη γάρ ἐστιν ἡ πρώτη ἔκφυσις τῆς σταφυλῆς.

67 Τὸν κατοπτευτήριον τ.] Scribendum potius: τὸ Κατοπτευτήριον, τόπον οὕτω καλούμενον ἐν Παρνασσῷ, ὅτι κατοπτεύσας Ἀπόλλων τὸν Δελφίνην κατετόξευσεν. utrum ex conjectura *Kingius*, an e Cod. vocem ὅτι interſeruerit incertum eſt: in Edd. ceteris illa quidem deeſt. ſicuti τὸ ἀκοπευτήριον Apollinis in Parnaſſo, Κατοπτευτήριον locus in

περιῆκται, ἔχων οὕτως· ὦ Παρνάσσιον ἱερὸν λάμπον διπλῇ λαμπηδόνι, σύ τε, ὦ αὐτόθι ἐκβλαστάνουσα ἄμπελε, θεῖά τε ἄντρα τοῦ δράκοντος, ἱεραί τε σκοπιαὶ θεῶν, σύ τε, ὦ δέσποτα Ἄπολλον, ἐς τὸ καταντιφέρμενον ἄντρον ἀμφιέπεις, εἴθε χορεύσαιμί σοι, καὶ τῇ Ἀρτέμιδι ἄφοβος τοῦ λοιποῦ γενομένη. νῦν γὰρ ἡμᾶς ὁ παρὼν πόλεμος ἐκφοβεῖ, καὶ δέδοικα, μὴ καὶ δεύτερον αἰχμάλωτος γένωμαι. εἴθε οὖν φησὶ παρ' ὑμῖν γενοίμην, ἵνα ἀσφαλῶς τοῦ λοιποῦ διάξαιμι.

‡ Νῦν μοι πρὸ τειχέων] Ὡς οἰκεῖον δέχεται τὸν κατὰ τῆς πόλεως πόλεμον. ‡

248 Αἷμα δάϊον] Πόλεμον ἀκμαῖον διεγείρει τῇδε τῇ πόλει.

251 ‡ Κοινὰ δ' εἴ τι πείσεται] Τὸ εἴ τι εἰπὼν, ἐπάγει πληθυντικῶς τὰ κοινὰ, οὐκ ἔξω λόγου· τὸ γὰρ εἴ τι ἀορίστως λεγόμενον ἐπὶ πολλὰ τείνει. πολλὴ δὲ ἡ χρῆσις τούτου καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ. ‡

253 Φοινίσσᾳ χώρᾳ] Γράφεται, Φοινίσσα χώρα, κατ' εὐθεῖαν· ἵν' ᾖ ἀπὸ κοινοῦ τὸ πείσεται. εἴ τι πείσεται ἥδε γᾶ, πείσεται καὶ Φοινίσσα χώρα.

254 † Κοινὸν αἷμα] Τουτέστιν οἱ ἐκ Θηβῶν, καὶ οἱ ἐκ Φοινίσσης ἐν εἰσὶ γένος, τέκνα ὄντες Ἰοῦς, τῆς ἐρασθείσης μὲν ὑπὸ τοῦ Διὸς, εἰς βοῦν δὲ ἀμειφθείσης παρ' αὐτοῦ, ἵνα λάθῃ τὴν Ἥραν διὸ καὶ Κερασφόρον καλεῖ.

254 „ Κοινὰ τέκνα] Ὁ Φοῖνιξ καὶ Ἀγήνωρ υἱοὶ τῆς Ἰοῦς. „

255 † Ἰοῦς] Λέγεται καὶ ἡ Ἰνὼ, τῆς Ἰνόος, καὶ Ἰνοῦς· καὶ ἡ Ἰὼ, τῆς Ἰόος, καὶ Ἰοῦς. ἀπὸ Ἰοῦς Ἔπαφος· οὗ 68 Λιβύη· ἧς Βῆλος· οὗ Φοῖνιξ, καὶ Ἀγήνωρ· τ

insula Samo Λευκτήριον dicebatur; Attices, Ἀρκτήριον.

68 Λιβύη] Sic Mſ. Leid. Scholion quoque praeferens ad v. 254, a *Kingio* vulgatum. Paulo poſt Leid. Mſ. οὗ Φοῖνιξ καὶ Ἀγήνωρ· οὗ Κάδμος. nomen *Agenoris*, quod ſanequam ut repetatur neceſſe non eſt, omittitur infra ad v. 298, ubi leguntur eadem, quae hic potuerant praetermitti.

69 Οἴσεται] Aug. Cod. pro εἴσεται. Sequenti Scholio poſitum ἢ ταχέως γενήσεται, pro ἢ τ. γενήσεται πρὸς πόλεμον.

70 Τὰ μὲν πυλώματα] Aug. Cod. Τὰ μὲν θυρώματα ἐπιπεφραγμένα τοῖς θυρωροῖς· in quo haec continua ſequuntur: Δι' εὐπετείας] Διὰ τὴν εὐμάρειαν καὶ τὸ εὐχερῶς με ὑποδέξασθαι τοὺς φύλακας, ἤ. μ. δ. ἐστ. antiquus Grammaticus, ni fallor. θυρώματα· recentior dederat πυλώματα, prioris corrigendi ſtudio: ne in *Homero* quidem Il. Χ, 69. πυλαωρὺς intactos reliquerunt, male corrigentes θυρωρούς· ſtatuebant ſcilicet illi, Πύλας μὲν ἐπὶ πόλεως, θύρας δὲ ἐπὶ οἴκου λέγεσθαι.

71 Φρῶ] Χρῶ poſuerat *Barneſius*, atque, una duntaxat litera mutata, haec penitus obſcuraverat: commodum particulam ex eodem operis *Philoxeni* deperditi capite decerptam ſerva-

τοῦ Ἀγήνορος, Κάδμος· τοῦ Πολύδωρος· τοῦ Λάβδακος· τοῦ Λάϊος· τοῦ Οἰδίπους· τοῦ Ἐτεοκλῆς, καὶ Πολυνείκης. †

258 Φλέγει] Τὸ εἶδος τῆς ἀσπίδων φλέγει, καὶ οἱονεὶ ἀστράπτει.

259 Σχῆμα] Σημεῖον μάχης· οἰκεῖον δὲ τῇ συνεκφορᾷ τὸ ἀστράπτειν.

260 Ἂν Ἄρης] Ἣν ὁ Ἄρης γνώσεται. ὁ δὲ νοῦς, ἣν μάχην φέρων τοῖς παισὶν Οἰδίπου ταχέως προσαχθήσεται. ἄμεινον δὲ τὸ οἴσεται, ἀντὶ τοῦ ὁρμήσει.

† Ἂν Ἄρης τάχ' οἴσεται] Τὸ οἴσεται εἰ μὲν ο καὶ ι γράφεις, οὕτως ἐρεῖς· ἣν μάχην ταχέως οἴσεται, καὶ κομίσει, καὶ ἄξει ὁ Ἄρης. εἰ δὲ ι καὶ ι οὕτως· ἣν μάχην ταχέως γνώσεσθαι ὁ πόλεμος· τουτέστιν ἢ ταχέως νικῆσαι, πρὸς πόλεμον τοῖς Θηβαίοις καθεστώτων Ἀργείων. †

265 Καὶ τὸ θεόθεν] Τὸ δίκαιον, καὶ τὴν τῶν θεῶν συμμαχίαν ἀεὶ τῶν δικαίων προϊσταμένην, καὶ τοῖς δικαίοις ἐπαξίως συνερχομένην.

267 † Μετέρχεσθαι] Ἤγουν ζητεῖ, ἀπαιτεῖ δόμους, ἀντὶ τοῦ τὴν βασιλείαν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τοὺς φεύγοντας ζητούντων καταλαβεῖν. †

268 Τὰ μὲν πυλωρῶν] Τὰ μὲν πυλώματα τὰ ἐπιτετραμμένα τοῖς πυλωροῖς, δι' ἀσφαλείας με ὑπεδέξατο. ὅθεν καὶ, διὰ τὸ εὐμαρῶς, καὶ εὐχερῶς, με ὑποδέξασθαι τοὺς φύλακας, ὕποπτόν μοι δόλος ἐστίν.

269 Δι' εὐπετείας] Δι' εὐμαρείας, δι' εὐχερείας.

271 Οὐ μεθῶσ'] Οἱ οὖν ὑποκρίνεσθαι διὰ τὸ δυσέκφορον μετεπλάτθησαν τὴν λέξιν. καὶ Φιλόξενος ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων, ὅτι διαλαμβάνει περὶ τοῦ Φρῶ, ταύτην τὴν χρῆσιν. . . . .

Οὐ

vavit *Scholiastes Homeri*, cuius hoc Scholion nondum editum praebebat Codex *Wetstenii* Mſ. ad Il. Κ, 290. Πρόφρασσα] Τὸ πρόφρασσα ἐνόμισαν τινὲς εἶναι θηλυκόν· οὐκ ἔστι δέ. Φιλόξενος γὰρ ἐν τῷ περὶ Μονοσυλλάβων φησίν· ἔστι δὲ ἰδιότυπος ῥηματικὸς χαρακτήρ. καὶ ὡς παρὰ τὸ βήσω, βῆσα, καὶ Βῆσσα· ἄξω, Ἄμαξα· πείσω, Πεῖσα· τῷ δ' ἄρα τ' ἐπείσα κραδίη μένεσι πληγυῖα· (corrige: Τῷ δ' ἄρα τ' ἐν π. ſive potius, Τῷ δὲ μάλ' ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα, ex *Hom.* Od. Υ, 23. Ad *Heſychianam* Gloſſam Ἐν πείσῃ a *Kuſtero* notata pleraque *Gatakerus* iam dederat ad *M. Antonin.* III, § 6.) οὕτω καὶ ἀπὸ τοῦ Φρῶ, Φράσσα (L. Φρῶ, Φρήσω, Φρῆσα) καὶ κατὰ τροπὴν Φράσσα καὶ Πρόφρασσα. ἔστι δὲ τὸ Φρῶ, ὥς φησιν, ἀπὸ τοῦ προϊῶ. ἔστιν οὖν Πρόφρασσα παρὰ τὸ προϊέναι, καὶ προθυμεῖσθαι. μέμνηται δὲ καὶ Ὠρίων τούτων ἐν τῷ περὶ Ἐτυμολογιῶν. Editum *Etymologicon*, illud *Orionis* magnam partem complectens, horum etiam nonnulla nobis exhibet in v. Πρόφρασσα, quae multo tamen pleniora Scholion Mſ. ſuppeditare conferenti liquebit. Hinc demum licet ſuſpicari, quid noſtrum ſibi Scholion in Phoen. velit, e veteri ſic contractum, ut nunc quidem ſenſu vacet. Hariolor primitus ſcriptum in

Eu-

οὐ μιθῶσ'] Οὐκ ἀφῶσι ἄπρωτον.

274 Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ] Ἀνόητοι 72 τὴν χεῖρα φασὶ τῷ ξίφει πιςεύειν, ταῖς σπονδαῖς δὲ μὴ πω, εἰ δὲ καὶ μόνος ἂν κρατῆσαι ἐδύνατο ἐπιβουλευόντων τοσούτων. ἀγνοοῦσι δὲ, ὅτι οἱ μετ' ἀνάγκης ἐπί τινα κίνδυνον ἐρχόμενοι, οὐχὶ ἐκ τῶν ἐνδεχομένων θηρεύουσι τὴν ἀσφάλειαν ἐθέλουσι, ἀλλ' οἵαν παρὰ τοῦ καιροῦ λαμβάνουσι, καὶ οἱ ἐπ' ἐρημίας μετὰ ξιφιδίου πορεύονται, ἧττον μὲν ὡπλισμένοι τῶν ὑποπτευομένων θηρῶν, ἢ λῃστῶν, ἄμεινον δὲ τῶν ἀνόπλων. τοῦτο καὶ Πολυνείκει συνέβη, ἀναγκασθεὶς γὰρ ἐπὶ διαλλαγὰς εἰς τὰς Θήβας ἐλθεῖν, ἔρχεται μὲν, ἵνα μὴ δόξῃ δύσερις εἶναι, δόλον δὲ ὑποπτεύων, τὴν ἀσφάλειαν κατὰ τὸ δυνατὸν ἐποιήσατο, 73 τὴν πίστιν τοῦ θαῤῥεῖν, ὅ ἐστι τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θαῤῥεῖν.

276 Ὠή] Ἐπίφθεγμα ἀνακλήσεως· τῶν κτύπον οὖν φησὶν 74 ἀποφατικῶς εἶπε, ἤγουν τὸν κενὸν ψόφον ὑφορώμεθα.

281 Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι] Ὥστε καταφυγεῖν 75 ἐπ' αὐτοὺς, εἰ δέοι. τοῦτο δὲ οὐ συνῳδὸν τῷ,

Ὡπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ, θαρ-

Euripideo versu: Λαβόντες, οὐ προῶσ' ἀναίμακτον χερά· hanc scriptionem, enunciatu perdifficilem, ab actore scenico mutatam in faciliorem οὐ μιθῶσ'. *Philoxenum* autem in tractatu de verbis monosyllabis, ubi ageret de verbo Φρῶ, secundum ipsum ex προΐω contracto, hanc attulisse ῥῆσιν Euripideam veterem: οὐ προῶσ' ἀναίμακτον χερά. Haec si vera sunt, Scholion hunc in modum facile poterit restitui: Οἱ μὲν ὑποκρῖται ——— ὅτι διαλαμβάνει περὶ τοῦ Φρῶ, ταύτην τὴν χεῖρα παρατίθενται.

72 Τὴν χεῖρα] Vox scribentis effluxit calamo, quam paulo ante posuerat: hic, ni fallor, poni debuit τὴν πεῖραν· voces istae male quoque fuerunt alibi permutatae: ἐν ἐξαμίτρῳ χεῖρι pro πείρει *Clementi* restituit *Alex.* Celeberr. *T. H.* ad *Schol.* in *Aristoph.* Plut. p. 227.

73 Τὴν πίστιν τοῦ θ.] In ἐποιήσατο subsistendum: sequentia pertinent ad v. 275, & rectius ita leguntur in Aug. Cod. Τὰ πίστ' ἐμαυτῷ] Ἤγουν τὴν πίστιν τοῦ θαῤῥεῖν, ὅ ἐστι τὴν ἀσφάλειαν τοῦ θαῤῥεῖν. Τοῦ θράσους παρέξομαι.] Οἷον ἄρα θαῤῥήσομαι τῷ ξίφει πιςεύων.

74 Ἀποφατικῶς εἶπε] Haec sensu cassa sic, ut puto, corrigenda sunt: ἀποφαντικῶς ἤγουν ὄντως τὸν κενὸν ψόφον ὑφορώμεθα. In praecedenti nota positis proxima subdit Aug. Cod. Ἢ κτύπον] Τὸν κτύπον, ἀποφαντικῶς. ὄντως κενὸν ψόφον ὑφορώμεθα.

75 Ἐπ' αὐτοὺς, εἰ δέοι.] Quia βώμιοι ἐσχάραι sunt οἱ βωμοί, nemini suspectum esset ἐπ' αὐτοὺς, nisi diversam ab ista lectionem praeberet Aug. Cod. ὥστε καταφυγεῖν ἐπ' αὐτὰς. scriptum fortasse fuit olim: ὥστε κ. ἐπ' αὐτὰς ἐάν τι δέοι, vel ἐπάν τι δέοι.

θρασύδειλον γὰρ τὸν Πολυνείκην παρίστησι, πρῶτον μὲν φάσκοντα,

'Ωπλισμένος δὲ χεῖρα τῷδε φασγάνῳ,

Τὸ πίστ' ἐμαυτῷ τοῦ θράσους παρέξομαι.

νῦν δὲ τοὺς βωμοὺς πλησίον εἶναι φησὶν, οἷς προσφυγὼν νομίζει 76 σωθήσεσθαι, καθάπερ ἱκέτης γενόμενος.

Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι] Ἐσχάρα κυρίως μὲν ὁ ἐπὶ τῆς γῆς βόθρος, ἔνθα 77 σφαγιάζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις· Βωμὸς δὲ, ἐν ᾧ θύουσι τοῖς ἐπουρανίοις θεοῖς. νῦν δὲ Βώμιοι ἐσχάραι, τὰ κοιλώματα τῶν βωμῶν, ἢ κατὰ περίφρασιν οἱ βωμοί.

† Βώμιοι γὰρ ἐσχάραι] Ἐσχάρα, ἔνθα τὸ πῦρ ἅπτεται· Βωμὸς δὲ, τὸ περιέχον τὴν ἐσχάραν οἰκοδόμημα. †

282 Κὰκ ἱερομαδώματα] Τὰς ἀπὸ τοῦ χοροῦ ἱερατικὰς φησὶ τεθαῤῥηκέναι. ἀσθενοῦς δὲ 78 φησὶ ψυχῆς τεκμήριον. τί γὰρ ἔμελλον αὐτῷ γυναῖκες συμβαλέσθαι πρὸς κίνδυνον;

283 Ἐς σκοτεινὰς περιβολὰς] Εἰς τὸν κολεὸν, ἢ ὑπὸ τὴν χλαῖναν, 79 ὃ καὶ ἄμεινον, ἵνα κεκαλυμμένον τὸ ξίφος ἔχῃ καὶ πρὸς ἄμυναν ἕτοιμον.

76 Σωθήσεσθαι] Ex Aug. Cod. recepi pro σωθῆναι.

77 Σφαγιάζουσι] Restitui poterit ἐναγίζουσι· quod a veteri positum Grammatico Codex manifestat Aug. in quo vocem γενόμενος haec proxima sequuntur: Ἐσχάρα μὲν γὰρ κυρίως ὁ ἐπὶ γῆς βόθρος, ἔνθα ἀναγίζουσι τοῖς κάτω ἐρχομένοις· in ἀναγίζουσι, quod Graecum non est, litera mutata verbum praebet in hac re proprium. Diis enim inferis aut Heroïbus sacra facere *defunctorum*que *manibus parentare* dicebatur ἐναγίζειν. *Herodot.* II, c. XLIV. τῷ μὲν, ὡς ἀθανάτῳ — θύουσι· τῷ δ' ἑτέρῳ, ὡς ἥρωϊ, ἐναγίζουσι. his usus est in eruditis illis ad *Timaei* Lex. adnotationibus Clariss. *Ruhnkenius* p. 74. Proprie loquutus *Schol. Appolon. Rhod.* I, 587 Ἔντομα μὲν (*castrata*) τοῖς τεθνεῶσιν ἐνάγιζον, ὡς ἄγονα τοῖς ἀγόνοις· τοῖς δὲ οὐρανίοις θεοῖς ἔνορχα (*integra*) ἔθυον· proprietatem neglexit illud Scholion describens *Etymologus* p. 345, 27. Verbum illud nemo frequentius usurpavit quam *Pausanias*: θυσίας ἐναγίζων scripserat Poëta mercenarius, cuius Oraculum exhibet *Eusebius*, e *Porphyrio*, Praep. Evang. IV, p. 145. B. D. ubi vulgatur ἐναρίζων.

78 Φησὶ] Recentioris est, antiqui *Scholiastis* verba contrahentis: Aug. Cod. ἀσθενοῦς ψυχῆς τεκμήριον· saepius abest ab isto Cod. φησὶ, praeter cetera, documento, veterum Scholia meliori fide hoc in Codice repraesentari quam in Edd. — Scholii vulgati postremae voci hac subiiciuntur in Ms. ἀλλὰ τοῦ χοροῦ πρὸς τὰς βασιλείας εἰσ.. οἰκῶν.

79 Ὃ καὶ ἄμεινον] Harum prima vocula, quae requirebatur, accessit ex Aug. Cod. satis sit Lectorem monuisse, similes

285 * Ξέναι γυναῖκες] Ἢ ἀπὸ τῶν ἐνδυμάτων ἢ ἀπὸ τῶν λόγων ἔγνω αὐτὰς Πολυνείκης μὴ εἶναι καθαρὰς Ἑλληνίδας. καὶ γὰρ οὐ καθάπαξ Ἑλληνικῶς ὡμίλουν, ἀλλ' εἶχόν τι τῆς πατρῴας φωνῆς. *

288 Δορὸς] Λαφυραγωγίας.

289 „ Ἀκροθίνιον] Τὴν ἐκ πόλεως τῆς λείας ἀπαρχήν. Ἄλλως. Ἀκροθίνιον λέγεται ἡ ἐκ πόλεως λαφυραγωγία πεμπομένη δῶρον. „

290 Μέλλων δὲ πέμπειν] Σολοικοφανὲς τοῦτο ἐστιν. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, μέλλοντος πέμπειν με Οἰδίποδος, ἐν τοσούτῳ ἐπεστράτευσαν Ἀργεῖοι. ἢ οὕτως, μέλλοντα δὲ πέμψειν πρὶν ἰδεῖν τὰς Ἀργείας ἐπιστρατευσάσας, ἐν τοσούτῳ οἱ Ἀργεῖοι ἐπὶ τὴν πόλιν ἐστράτευσαν.

290 * Μέλλων δὲ πέμπειν με] Λέγουσιν ἀπαξάπαντες, ὡς ἡ σύνταξις αὕτη καθαρῶς σόλοικος· ἐποίησε δὲ Εὐριπίδης ἑκών, ὥσπερ καὶ Ὅμηρος πολλάκις· τέχνης γὰρ ὅστις ἀληθῶς ἐπιστήμονες καὶ οἷον ἀρχηγοί, ἐν καὶ τοῖς ὑπὲρ τέχνην ἅπαξ ἐχρήσαντο τὶ θαυμαστόν; σὺ δέ, ὅτας ὡς ἀπαιδεύτους ἐάσας, μὴ νόμιζε, τὸ ἐπιστρέπονται πρὸς τὸ μέλλων ἀποδεδῶσθαι, ὥσπερ ἐκεῖνοι οἴονται. οὐ τοῦτο γὰρ καθαρῶς σόλοικον· ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐπανάληψιν τὴν ἐνταῦθα. εἰώθαμεν γάρ, ὡς ἡνίκα ἂν ποιῶμεν ἐπαναλήψεις, ποτὲ μὲν τὴν ἀπόδοσιν πρὸς τὴν ἄνωθεν ἐπιφέρομεν σύνταξιν, ποτὲ δὲ ἐναλλάττομεν, ὡς θέλομεν, ὡς καὶ ἐνταῦθα γέγονε. Παραδείγματα τῆς ἐναλλαγῆς ταύτης ἄλλα τε πολλὰ καὶ τόδε· —— περιαμείψαντες δὲ τῶν ὀρῶν τοὺς ἑλιγμοὺς ἐπιφανῆ τὸ ἄστυ, τοῦτο δὲ ἐγγὺς τῆς ἀποστάσεως ἐν πεντήκοντα σταδίοις ὄντες καὶ ἑκατόν, ὁπότε ἂν ἐκλάμψειε, περὶ μὲν τῶν ἄλλων σιγὴ ἦν. ἐνταῦθα γάρ, οὐ πρὸς τὸ περιαμείψαντες, ἐποίησε τὴν ἀπόδοσιν τὸ σιγὴ ἦν, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἐπαναλήψεις. καὶ πάλιν ὁ αἰ-

ſaepius ex iſto Cod. fuiſſe vulgatis interſertas.

80 Λιβάνιος] Orat. x, T. II, p. 270. D. & 271. A. ubi totidem *Libanii* verba dedit *Morellus*, praeter ultima duo, quae, congrua vel inprimis orationi, hinc *Libanio* poterunt reſtitui, καὶ ἥρμοσε vel ἥρμοζε· hic τεθαμένων rectius legitur, quam in Edit. τεθαγμένων· deterius, κεφαλῇ, quam in Ed. κορυφῇ.

81 Καὶ ἑτέρωθι] Epiſtolarum, a *Jo. Chriſt. Wolfio* vulgatarum, CCLIX. initio leguntur, eadem ferme, rectius etiam τὴν δόξαν τοῦ πατρός.

82 Περὶ γῆν βάσις] *Baſin quadratam altaris* ἐσχάραν appellari ſcribit *Muncker*. ad *Hygini* Fab. LXVI, eam in rem excitans hic vulgata; quae Clariſſ. *Abreſch*. Anim. ad *Aeſch*. p. 183. ſic corrigenda cenſuit: ἡ ἐν τελειογώνῳ παρὰ γῆν βάσις, βωμοῦ τάξιν ἔχουσα. Quod apud alios paſſim legitur, ἡ ἐπὶ γῆς ἐστία, in *Photii* quoque loco, ad *Heſychium* prolato, reſtituendum videtur; hoc autem in Scholio fortaſſe: ἡ ἐν τετραγώνῳ ἐπὶ γῆς βάσις, βωμοῦ τάξιν ἔχουσα. ſupra Schol. ad verſ. 81, Ἐσχάρα μέν κυρίως ἡ ἐπὶ γῆς βάθρος. quibus utitur *Berkelius* ad *Steph. Byz.*

κυθεὶς 80 Λιβάνιος ἐν τῷ περὶ Ἰουλιανοῦ ἐπιταφίῳ οὕτω φησί· διεξιὼν γὰρ πολίχνιον τὸ πρῶτον ἐς παρελάμβανε γῆς στέφανόν τινα κλάδων. πολλοὺς δὲ ἐκ κολακείας στεφάνων τὰς κλίσεις ἐκ τειχῶν ἐξαρτῶσιν οἱ δῆμοι μετεώρους· τί ποτ' εἰς τὸν στέφανον, ὃν κομματίζομεν τὰς πόλεις, ἐκλυθεὶς τοῦ δεσμοῦ, καταβαίνειν ἦν ἐν τῇ τοῦ βασιλέως κεφαλῇ. καὶ ἔρημος. 81 καὶ ἐπέρωσι. Τὸν δὲ ἐμοὶ καὶ σοὶ φίλτατον, καὶ ᾧ μοι χαριζόμενος αἰσχυνοίμην ἄν, Παγκράτιον, τὸν ἄρχειν ἐπιστάμενον καὶ λέγειν, καὶ ᾧ τὸ τιμᾶσθαι κατὰ τὰς τρίχας μᾶλλον ἢ τὸ δόξης ἰσχὺς τοῦ πατρός, ὅπως δὴ ὁ Παγκράτιος ἐκάλεσέ μοι συγγνώμην αἰτιῶν ἐν τοῖς γράμμασιν. καὶ μυρία ἂν τοιαῦτα σκοπῶν εὑρήσεις. *

291 Λοξίου τ' ἐπ' ἐσχάραις] Διαφέρει Βωμὸς καὶ Ἐσχάρα. Βωμὸς γάρ ἐστιν, ὁ εἰς ὕψος ᾠκοδομημένος, καὶ ἀνάβασιν ἔχων· Ἐσχάρα δὲ, ἡ ἐν πιτρωμένη 82 περὶ γῆν βάσις βωμοῦ τάξιν ἔχουσα ἄνευ ἀναβάσεως. 83 ἡ Ἐσχάρα κυρίως τὸ πῦρ.

294 Ἑπτάστομον] Ἑπτάπυλος ἡ Θήβη κατεσκεύασται, ἐπεὶ πρὸς τὴν ἑπτάχορδον λύραν Ἀμφίονος κιθαρίζοντος ἐπῳκοδομήθη.

298 Ὦ συγγένεια τοῦ Ἀγήνορος] Ἰοῦς Ἔπαφος, οὗ Λιβύη, ἧς Βῆλος, οὗ Φοίνιξ καὶ Ἀγήνωρ, οὗ Κάδμος, οὗ Πολύδωρος, οὗ Λάβδακος, οὗ Λάϊος, οὗ Οἰδίπους, οὗ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης.

300 Γονυπετῆς] 84 Ἀντὶ τοῦ γονυπετῶς. Ὡς τῶν Φοινίκων διὰ γονυκλισίας τιμώντων τοὺς βασιλεῖς.

[301 Σέβουσα] Τιμῶσα καὶ φυλάττουσα. ἢ τιμῶσα κατὰ τὸν πάτριον νόμον, ἢ φυλάττουσα τὸ ἔθος τὸ ἐκ τῆς θρησκείας.

Byz. in v. Βωμοί. *Euripides*, ſive *Critias*, in Pirithoo χθόνιον χάσμα dixerat: duo ſervavit inde petitos anapaeſticos *Athen.* XI, p. 496. B. Ἵνα πλημοχοὰς τάσδ' εἰς χθόνιον / Χάσμ' εὐφήμως προχέωμεν. / Βόθυνον vocabat *Clidemus* in Exegetico apud Eumdem IX, p. 409. F. Sacrorum ille ritus & cerimonias in iſthoc opere explicuerat, non quasvis voces obſcuras inſtar Lexicographi, quod *Caſaubonus* arbitrabatur in Animadv. p. 697, 698.

83 Ἡ Ἐσχάρα κυρίως τὸ πῦρ] Haec adhibuit Celeberr. *Alberti* ad *Heſychium*, Ἐσχάραι inter alia interpretantem τὸ πῦρ. ego mallem haec abiicerentur a veteris Grammatici nota: paulo ante his in Scholiis Ἐσχάρα κυρίως eſſe dicebatur ὁ ἐπὶ γῆς βόθρος, *fovea*, cui *craticula* imponebatur: quia non aderat altare, ſacra quae Manibus fiebant dicebantur Ἀποβώμια· *Euſtathius* in Od. Μ, p. 486, 2. Ἀποβώμια ἱερὰ, ἃν οὐκ ἐπὶ βωμοῦ ὁ καθαγισμὸς ἀλλ' ἐπὶ ἐδάφους.

84 Ἀντὶ τοῦ γονυπετῶς] Ex Aug. Cod. tres iſtae voces acceſſerunt, reliquis in Mſ. praefixae.

306 ‡ Ἀναπίτνασιν] Κυρίως ἐπὶ καταρρακτῶν λέγεται τὸ Ἀναπιτνᾶν, καὶ ἀπὸ τούτου ἁπλῶς ἐπὶ πάσης πύλης. ‡

308 Φοίνισσαν ὦ νεανίδες] „ 85 Οἱ τοῦτο ἐπιλαμβανόμενοι καὶ λέγοντες, „ πῶς, . . . οὐδὲν αὐτῶν εἰπουσῶν φοινικικῶς, φησὶν Ἰοκάστη, Φοίνισσαν „ βοὰν κλύοντα ἀγνοοῦσιν, ὅτι κατὰ φωνὴν ὑποτίθεται ὁ Εὐριπίδης αὐτὰς „ τῇ κοινολογίᾳ τῶν Φοινίκων, οὐχ οἷον βαρβαρικὸν διαλαλούσας, ἐπεὶ οὐδ' ὁ „ Πολυνείκης αὐτῶν ἤκουσεν, ἀλλὰ τῷ λαλιᾶς ἤχῳ ποιήσας τι τοιοῦτον, ὥστε „ σημαίνειν ὅτι εἰσὶ Φοίνισσαι, καὶ ἐμφαίνειν ἰδίᾳ χαρακτῆρα τοῦ πατρίου „ φωνῆς. „ Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν, ἀλλ' οὖν γε τὴν πάτριον ἀπήχησιν ἔσωζον τῆς φωνῆς, ὡς Σοφοκλῆς ἐν Ἑλένης ἀπαιτήσει,

Καὶ γὰρ χαρακτὴρ αὐτὸς ἐν γλώσσῃ τέ μοι
Παρηγορεῖ Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγου.

311 Ἕλκω ποδὸς βάσιν] Ἐπείγω μου τὴν βάσιν ὑπὸ τοῦ γήρως τρομεράν.

‡ Ἕλκω] Ἤγουν βίᾳ ἄγω, ἀπὸ τῶν βοῶν, τῶν τὸ ζυγὸν ἑλκόντων καὶ τὴν ἅμαξαν. ‡

‡ Βάσιν] Ἤγουν πορείαν· Τρομεράν, τουτέστι τρέμουσαν καὶ οὐ βεβηκυῖαν ὑπὸ τοῦ γήρως. ‡

314 Ἀμφίβαλλε μαστὸν] Ὁ παῖς υἱός, περιπτυξάμενος ἄσπασαί με. 86 Ἔστι τὸ ἀμφίβαλλε μαστὸν, ἀπὸ μέρους, τὸ στῆθος τῆς μητρὸς ταῖς σαῖς χερσί.

315 „ Παρηΐδων τ' ὄρεγμα] Τὸ ἄσπασμα τῆς παρειᾶς μου περίβαλλε „ ταῖς σαῖς ὠλέναις. „

315 Κυανόχρωτα χαίταν] Καὶ τὸν κυανόχροά σου πλόκαμον περίβαλλε τῷ τραχήλῳ μου, καὶ κατασκίαζε τοῦτον τοῖς βοστρυχώδεσί σου πλοκάμοις. ἐκ κοινοῦ γὰρ τὸ ἀμφίβαλλε. οὐ γὰρ τὸν ἑαυτῆς πλόκαμον λέγει, ὅτι μικρὸν ὕστερον 87 ἐξυρᾶσθαι αὐτὴν φησὶ διὰ τὸ πένθος.

316

85 Οἱ τοῦτο ἐπιλ. κ. τ. λ.] Nunc primum prodit ex Aug. Cod. Scholion integrum, cuius partem postremam legebamus in Edd. Initium Scholii vulgati, Εἰ γὰρ καὶ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν, excerpentem veterumque mutilantem obseruata satis prodebat: cur ibi γὰρ poneretur ex Aug. Cod. perspicuum est. In his a me positum εἰπουσῶν Φοινικικῶς, pro εἰποῦσα Φοινικ. . Quae vulgata, praebebat eadem propemodum optimus ille Codex, sed hunc in modum scripta: Εἰ γὰρ Ἑλληνικῶς ἐλάλουν, ἀλλ' οὖν . . . τὴν πάτριον ἔσωζον ἀπήχησιν τῆς φωνῆς. καὶ Σοφοκλῆς Ἑλένης ἀπαιτούσης Κ. γ. χ. α. ε. γ. τ. μ. Παρηγ' Λάκωνος ὀσμᾶσθαι λόγος.

86 Ἔστι τὸ ἀμφίβαλλε] Aug. Cod. ε. τ. ἀμφιβάλλου. Forte dederat Grammaticus: τουτέστιν ἀμφιβάλλου. Μαστὸν] Ἀπὸ μέρους, τὸ στῆθος τῆς μητρός. Ὠλέναισι] Ταῖς σαῖς χερσί. sive

316 „ Σκιάζων δέραν ἐμὰν] Ἀντὶ τοῦ ἀγαπητικῶς περιπτυσσόμενος. καὶ ἐκτενῶς ἀσπάζε τὴν μητέρα. „

318 „ Ἄελπτα κἀδόκητα] Ὦ παρ' ἐλπίδα φανεὶς, καὶ ἀπροσδοκήτως, εἰς τὰς ἐμὰς χεῖρας. „

319 † Πᾶς ἄπαντα] Θέλουσα ἡ Ἰοκάστη, ἥνπερ ἔχει ἐπὶ Πολυνείκει φανέντι ἡδονὴν, παραστῆσαι, πῶς ἄπαντα λάβω; φησὶν, τουτέστι, πῶς καὶ διὰ λόγων, καὶ δι' ἔργων, καὶ πανταχόσε σκιρτῶσα, λάβω ἡδονὴν [88] πολύτροπον καὶ παντοίαν, δι' ἔργων καὶ λόγων, καὶ σκιρτημάτων γινομένην, ταῦτα γὰρ οἱ ἀπροσδοκήτως τοὺς αὐτῶν ἐρῶντες ὁρᾷν εἰώθασι· τὸ δὲ Παλαιᾶν χαρμονᾶν, ἀντὶ τοῦ ἧς ἐκ πολλοῦ τυχεῖν ηὐχόμην ἐπὶ τῷ σε ἰδεῖν, καὶ περιπτύξασθαι. σκόπει δὲ τὸ ποικίλον, δέον γὰρ εἰπεῖν πῶς ἄπαντα λάβω καὶ ἐν χερσὶ, καὶ ἐν λόγοις, καὶ ἐν ποσὶν, ὁ δὲ οὐχ οὕτως ἐξήνεγκεν, ἀλλὰ τὸ μὲν χερσὶ καὶ λόγοις πρὸς τὸ λάβω συνῆψεν· ἐκ δὲ τοῦ εἰπεῖν ἐκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα, τὸ ποσὶν ἐδήλωσε. ποδῶν γὰρ τὸ χορεύειν. †

319 Πολυέλικτον] Πολύπλοκον, ποικίλην, τὴν πανταχόθεν μοι ἐρχομένην ἡδονήν.

320 Ἐκεῖσε, καὶ τὸ δεῦρο περιχορεύουσα] Ἀντὶ τοῦ περισκιρτῶσα πανταχῆ.

321 Παλαιᾶν λάβω] Παλαιᾶν ἡδονᾶν χαρμονήν.

324 Ἔρημον πατρῷον] Σοῦ ἔρημον δηλονότι, τὴν γὰρ αὐτοῦ ἀπουσίαν, ἐρημίαν τοῦ πατρὸς οἴκου οἴεται.

326 „ Ὅθεν ἐμάν τε] Ἀφ' οὗ σὺ ἔφυγες, ἐκειρόμην τὴν πεπολιωμένην „ κόμην· ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ σοὶ ἐκειρόμην ἀποβαλοῦσα ἐπὶ τῷ σῷ πάθει [89] . . . πεν„θῶν ὅ ἐστι πολυπενθῆ κόμην. ἢ ὅτι τὴν λευκόχροα κόμην ἐκειρόμην εἰς „ τὰ σὰ πένθη, [90] νομίζουσά τι τεθνηκέναι, ὅτι ἀπεδήμο . . . ἵνα τὸ πλῆρες, „ εἰς ἀεὶ, ἢ εἰς σὲ τῆς πολυπενθῆ. „

328 Ἄπεπλος κ. τ. λ.] Ἀντὶ τοῦ μελανοφόρος καὶ σικτίον ἐν τῷ πένθει.

328

ve χερσί σου, quod habet Aug. Cod.

87 Ἐξυρῆσθαι] Receptum ex Aug. pro ἐξωρῖσθαι, fic vicina praeferente: ὡς μικρὸν ὕστερον φησὶν αὐτὴν ἐξυρῆσθαι διὰ τὸ πάθος. Edd. διὰ τὸ πένθος. Saepe πάθος & πένθος a Grammaticis permutantur; vid. *T. H.* ad *Schol.* in Plutum *Ariſtoph.* p. 23. Origine non magis diſtant, quam βάθος & βένθος. —— Vocem πάθος ſequebantur hic ex Aug. Cod. vulgata, quorum priora, ἀντὶ τοῦ κ. τ. retulerant Editores ad Παρῆδων ὄρεγμα.

88 Πολύτροπον] Scripſerat, ni fallor, πολύστροφον· qua voce Πολυέλικτον redditur in Aug. Cod.

89 . . . . πενθῶν] Forte ſcribendum: ἐπὶ τῷ σῷ πάθει πολυπενθεῖ πενθήρη, (ὅ ἐστι πολυπενθῆ) κόμην.

90 Νομίζουσά τι] Quid ſi reponeretur, νομίζουσά σε τότε τεθνηκέναι,

328 ,, Δυσόρφναια] Ἀντὶ τοῦ σκοτεινὰ καὶ ῥερυπωμένα, Σκότια καὶ μέ-
,, λανα. Τὴν δὲ 91 ἀμφὶ ἀντὶ τοῦ ἀμείβομαι, τουτέστι περιβάλλομαι
,, τρύχη, ῥακώματα, δυσόρφναιά τε καὶ σκοτεινά. ,,

329 Ἀμείβομαι] Ἀλλάσσω, ἀντὶ τοῦ ἤλλαξα, ταῦτα τρύχηρα ἐνδύματα, τὰ δυσόρφναια, τὰ σκότια, (ἐκ παραλλήλου,) ἀντὶ τοῦ τὰ μέλανα.

331 Ἀπήνας ὁμοπτέρου] Ζεύγους συγγενικοῦ, συζυγίας. Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην Ἀπήνην εἶπεν, ἥτις ἐκ δύο βοῶν ἕλκεται.

Ὁμοπτέρου] Ἤγουν συγγενικοῦ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ὁμοπτέρων ὀρνέων, ἃ, ἀπὸ τοῦ τοῖς αὐτοῖς πτεροῖς κεχρῆσθαι, γνωρίζουσι τὴν ἑαυτῶν συγγένειαν καὶ τὸ ὁμογενές.

334 ,, Ἀνῇξε μὲν ξίφους] Ἀντὶ τοῦ ὥρμησε καὶ ἐπὶ σφαγὴν ξίφους αὐτόχει-
,, ρος. 92 Ἄλλως. Ὥρμησε κατὰ τοῦ ξίφους. ὥρμησε δὲ καὶ ἐπ' αὐτόχειρα
,, σφαγὴν, ὁμοίως ἐπ' ἀγχόνην. ,,

335 ,, Ὑπὲρ τέρματα] Καὶ εἰς τὸ μετέωρον τῆς ἀγχόνης, ἀπὸ κοινοῦ τὸ Ἀν-
,, ῇξεν. Ἄλλως. Καὶ ἐπὶ ἀγχόνας ὥρμησε, τὰς ὑπὲρ τέρματα, καὶ εἰς
,, τὰ ὑψηλότερα. Τέρματα δὲ λέγει τὰ ὀροφήματα. ,,

336 Στενάζων] Διὰ τὰς ἀρὰς, ἃς κατηρᾶτο 93 κατὰ τῶν τέκνων. μετέγνω γὰρ ἐπὶ τῷ καταράσασθαι τοῖς παισί.

337

ναι, ὅτι ἀπεδήμησας. ἵν' ᾖ τὸ πλῆρες. ἐκεῖσε (Mſ. εἰς ἃ ἢ) εἰς σὲ τὸν πολυπενθῆ.

91 Ἀμφὶ ἀντὶ τοῦ ἀμ.] Sic Mſ. ſenſus poſtulat: τὴν δὲ Ἀμφὶ πρὸς τὸ ἀμείβομαι. vel ſimile quid.

92 Ἄλλως] Poſitum loco ſcriptae vocis ἀλλ' ὥρμησε. ſcripturae compendium librarium deceperat. Ex Aug. Cod. vulgatorum erant in Edd. nonnulla.

93 Κατὰ τῶν τ.] Scripſi, pro μετὰ τῶν τ.

94 Τὴν ἄτην, ἣν] Omiſerant poſtremam voculam *Barneſ.* & recentiores. Aug. Cod. τὴν ἄτην, ἣν ἐπήγαγεν ἡμῖν· & mox, πολεμεῖ τὴν πατρίδα.

95 Τὰ δὲ ἑξῆς διὰ μέσου] His omiſſis, novum Scholion hic incipiebat in Aug. Ἄλαστα μητρὶ τάδε] Ὡς εἰ ἔλεγε μέγιστα δυστυχήματα. nihil horum in Edd. niſi ὡσεὶ ἔλεγε δυστυχήματα· cur intercide-
rint reliqua ſyllabae monſtrant repetitae.

96 Τὸ δὲ] Hic nihil enotatum ex Aug. Corrigendum ſuſpicor: μέγιστα δυστυχήματα ἐμοῦ τε καὶ τῶν σῶν προγόνων τάδε, τὸ μὴ μετασχεῖν ὁμοφύλου γυναικός.

97 Διὰ μέσου] Aliunde petita pertinere videntur ad vicina: Ἄλαστα μητρὶ τάδε, λ. τ. τ. π. Neminem certe futurum arbitror, qui *Leopardi* notata Emend. VII, c. VIII, ſic cenſenti voluerit obiicere. Quae ſequuntur de diverſa poteſtate verborum Περιέπειν & Δεῖπειν, e Scholiis in *Sophoclis* Elec. v. 653, ubi ſuo loco leguntur, in hunc alienum fuerunt a recentiori Magiſtro tranſlata: *Sophoclea* Clytaemneſtra deſiderabat, fortunata Δόμους Ἀτρειδῶν σκῆπτρά τ' ἀμφέπειν. proſtat ibi Scholion ſic ſcriptum:
Ἀμφ-

337 ‡ Ἀλαλαῖς] Ἀλαλαὶ κυρίως αἱ τῶν θυσιῶν ᾠδαί. ‡

339 Σὲ δ', ὦ τέκνον] Σὲ δ', ὦ τέκνον, ἀκούω ἐπὶ ξένης ζευχθῆναι, καὶ ξένοις συγγένειαν ἔχειν, καὶ ταύτην γάμων αὐθαίρετον, τουτέστιν οὐκ αὐτῆς σεαυτῷ ἐπαγομένου. Ταῦτα δὲ ἀνεπίληπτα ἐμοί τε καὶ τῷ σῷ προγόνῳ Λαΐῳ, εἰ καὶ ἤδη τέθνηκεν.

342 Ξένον τε κῆδος ἀμφέπειν] Ποῖον κῆδος, 94 τὴν ἄτην, ἣν ἐπηγάγου ἡμῖν; διὰ γὰρ τοῦ γάμου πολεμεῖς τὴν πατρίδα. 95 τὰ δὲ ἑξῆς διὰ μέσου. Ἄλαστα ματρὶ τάδε, ὡς εἰ ἔλεγε μέγιστα δυστυχήματα ἐμοῦ τε καὶ τῶν σῶν προγόνων. 96 τὸ δὲ μὴ μετασχεῖν ὁμοφύλου γυναικός.

‡ Κῆδος ἀμφέπειν] Συγγένειαν περιέπειν, ἤγουν θεραπεύειν, θάλπειν, 97 διὰ μέσου. Περιέπειν, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ θάλπειν. Διέπειν, τὸ διοικεῖν ‡

346 Ἐγὼ δ' οὔτε σοι] Ἔθος ἦν τὴν νύμφην ὑπὸ τῆς μητρὸς τοῦ γαμοῦντος 98 μετὰ λαμπάδος εἰσάγεσθαι.

349 ‡ Ἀνυμφεῦτα δ' Ἰσμηνὸς] Ὁ Ἰσμηνὸς δὲ ὁ ποταμὸς ἐπιγαμβρεύθη ἀνυμφεῦτα τῆς λουτροφόρου χλιδῆς. ἤγουν χωρὶς τῆς γαμικῆς λουτροφόρου τρυφῆς· τουτέστι χωρὶς τοῦ προσενεγκεῖν τρυφὴν λουτρῶν γαμικῶν. ‡

Ἀνυ-

Ἀμφέπειν] Τὸ γὰρ διέπειν, εὐθετεῖν, περιέπειν δὲ, τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ σκέπειν. his mirum in modum abusus est vir Clar. in Miscell. Observ. x, p. 112. ut ostenderet, *Scholiasten* Ἀμφέπειν & Περιέπειν distinxisse: vocula γὰρ, quam praetermisit ille, debuerat errantem revocare; docet autem, notatum a Grammatico *Sophoclem* eo, quod Ἀμφέπειν scripserit, ubi ponendum fuerat ipsius iudicio Διέπειν. Articulus apud Grammaticos praefigitur expositioni; quod, multis ignoratum, dudum monuerat *Henr. Stephanus* App. de D. A. p. 221. Qui Scholia legerit in *Sophoclem* paulo diligentius, haec mecum restituet: Ἀμφέπειν] Τὸ X. Τὸ γὰρ εὐθετεῖν, Διέπειν· Περιέπειν δὲ], τὸ φίλον τινὰ κυβερνᾷν καὶ σκέπειν. Sic legitur Τὸ X his in Scholiis ad Antig. v. 746, 752, 1190. Oed. in Col. v. 367. Trach. v. 405. Phil. v. 418. saepius alibi, modo nonnihil diverso: nonnunquam additur, Καλῶς —— διὸ τὸ X. Optime Clariss. *Alberti* ad *Hesych.* in Ἀμφιέπουσα corrigebat περιέπουσα pro περιέχουσα. id ipsum sine dubitatione *Dio* restituendum in *Stobaei* Floril. p. 408, 39. *formosos* οἱ πλεῖστοι ὡς θεὰς ἢ θεῶν ἱδρύματα περιέπουσι καὶ θεραπεύουσι. frequenter ista duo περιέπειν καὶ θεραπεύειν iungit *Plutarchus*, T. II, p. 752. B. 942. A. 982. D. Libello de If. & Osir. p. 169, τὰ ζῶα θεραπεύοντες καὶ περιέποντες ὡς θεούς. p. 169, περιέπουσι ταῦτα καὶ θεραπεύουσιν. Apud veteres, & recentiores inprimis, multo Περιέπειν occurrit frequentius, quam Διέπειν.

98 Μετὰ λαμπάδος] *Kinglus* edi-

Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς] Ἀνυμεναίως, ἀπρεπῶς. Ἄλλως. Οὐ μετέσχε τῶν σῶν ὑμεναίων, ὅτι τῇ σῇ πρὸς τὸν Ἄδραστον ἐπιγαμβρείᾳ συνήχθη, οὐ γὰρ ἐδέξω τὰ παρ' αὐτοῦ λουτρά. „ 99 Εἰώθασι γὰρ οἱ παλαιοὶ ἀπολού„εσθαι ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς, καὶ περιῤῥαίνεσθαι λαμβάνοντες ὕδωρ „ τῶν ποταμῶν καὶ πηγῶν, συμβολικῶς παιδοποιΐαν εὐχόμενοι, ἐπεὶ ζωο„ποιὸν τὸ ὕδωρ καὶ γόνιμον. „

Ἄλλως. † Ἔθος ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅτε ἐγήμέ τις, ἐπὶ τοῖς ἐγχωρίοις ποταμοῖς ἀπολούεσθαι, ἐμοὶ δοκεῖν, ἵνα κατὰ ῥοῦν τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτοῖς χωρῇ. ἐπειδὴ οὖν καὶ Πολυνείκης, Θηβαῖος ὤν, οὐκ ἐνταῦθα ἔγημεν, ἵνα καὶ τοῦ ἐξ ποταμοῦ μετάσχῃ λουτρῶν, ἀλλ' ἑτέρωθι, [1] τὸ ἀνυμέναια λουτροφόρου χλιδῆς κηδευθῆναι τὸν Ἰσμηνὸν λέγει. τουτέστιν ἐκηδεύθη μὲν Ἰσμηνὸς τῷ Ἀδράστῳ διὰ τὸν Πολυνείκην, οὐκ ἔτι δὲ οὐ μετέδωκε τούτῳ τῶν παρ' αὐτοῦ λουτρῶν. ἀνυμέναια καὶ ἀμέτοχα λουτροφόρου χλιδῆς ἐκηδεύθη †

252 Ἐπηγάθη] [2] Ἐπωπτήθησαν, γράφεται καὶ Ἐσιγάθησαν, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀνυμνήθησαν.

253 Ὄλοιτο τάδ'] Ἀπόλοιτο τάδε τὰ κακά, καὶ μεταβληθείησαν εἰς ἀγαθά, εἴ τις αὐτῶν ἐστὶν αἴτιος, λείπει γὰρ τὸ αὐτῶν [3] Ἄλλως. Ὄλοιτο τάδε, ἀντὶ τοῦ τῶνδε. ὡς τὸ, διὰ ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα. ὡς ἂν τούτων αἴτιος καὶ πρόξενος ἀπόλοιτο, ὅστις ποτὲ ἄρα ἐστί.

353 „ Εἴτε σίδηρος.] Ὁ ὁπλίτης, ἢ ὁ Ἄρης „

356

didit μετὰ λαμπάδων frustra: numerum adaugere Poëtis solemne est.

99 Εἰώθασι γὰρ κ. τ. λ.] Haec certe non erant in Edd. ex Aug. Cod. descripta. Quae praecedunt pleraque praebebant etiam Edd. —— Sequens scholion, quo recentior antiqui moris diversam exhibet rationem, e Baroc. Cod. descriptum a *Kingio* non quidem in Aug. sed in Cod. Leid. B legebatur: hinc in illud ἀπολούεσθαι recepi, pro *Kingii* lectione ὑπολούεσθαι. praeterea, ἵνα κατὰ ῥοῦν τὰ πρὸς τὸν βίον αὐτοῖς χωρῇ (pro δεθῇ quod e Mſ. Leid. χωρεῖ.) *ut ipſis vita ſecundo deflueret curſu:* potuerat dixiſſe ἵν' εὐροῶσι, vel εὔροιαν ἔχῃ τὰ πρὸς τὸν βίον notae ſunt Stoicorum formulae loquendi: vid. *Menagius* in *Laërt.* VII, §. 88. *Gataker.* ad *M. Antonin.* II, 5. V, 34. & *Jo. Upton.* Ind. *Arriani Epict.* v. Εὔροια. Iam olim dixerat *Aeſchylus* Perſ v. 603, Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, *Quum res ad voluntatem noſtram fluunt.* Κατὰ ῥοῦν χωρεῖν, *ſecundo curſu procedere*, *Scholiaſtae* dicitur, quod vulgo dicebatur κατὰ νοῦν χωρεῖν atque ita quoque veteres. *Theocrit.* XIV, 57. Ὤφελε μὰν χωρεῖν κατὰ νοῦν τίνι, ὧν ἐπιθυμεῖς.

1 Τὸ] Mſ. Leid. διὰ τοῦτο, mox deſinens in λέγει. His a *Kingio* ſubiecta novum Scholion conficiunt, cui praefigi potuerant iſta: Ἀνυμέναια δ' Ἰσμηνὸς ἐκηδεύ-

356 Κατηκώμασι] Σφοδρῶς ἐπῆλθεν. τῶν γὰρ κακῶν κώμων τὰ ἄχη εἰς ἐμὲ 4 κατέσκηψεν)

356 ‡ Οἰδιπόδα] Ἡ εὐθεῖα ὁ Οἰδιπόδης. ‡

358 Δεινὸν γυναιξὶ] Τίμιον, ἢ μέγα κακόν. ἢ οὕτως. Δεινὸν ἀντὶ τοῦ τίμιον, 5 ἢ θαυμαστόν. ὁ δὲ νοῦς, αἱ γοναὶ, αἱ ἐδίνης αἴτιαι, θαυμαστόν τι καὶ τίμιον παρὰ ταῖς γυναιξίν. ἐν ἤθει δὲ θαυμαστικῶς εἴρηται, ὅτι ταῖς γυναιξὶν αἱ ὠδῖναι φίλτρον καθίστηκε, καὶ παρὰ πάσαις τὸ φιλότεκνον σώζεται.

Ἄλλως. Αἱ δὲ ὠδῖναι γοναὶ, καθότι περὶ τοῦ τεκεῖν πολλὴν ταλαιπωρίαν 6 ἔχουσιν· ὡς εἰ ἔλεγε, καί τοι τῶν γονῶν ἐπωδύνων οὐσῶν, ὅμως φιλότεκνοί εἰσιν αἱ γυναῖκες.

† Δεινὸν γυναιξὶν] Ἐπειδήπερ αἱ γυναῖκες μεγάλους ὑφίστανται πόνους περὶ τοῦ τεκεῖν, διὰ τοῦτο γυναιξὶν εἶπε, καὶ οὐκ ἀνδράσιν· εἰ γὰρ καὶ ἄμφω συμβάλλουσι πρὸς τὰς τῶν παίδων γονὰς, ἀλλ᾽ αἱ μὲν μεῖζον, οἱ δ᾽ ἔλαττον. καὶ πολλοὺς ἂν ἴδῃς πατέρας καταφρονήσαντας τέκνων, μητέρα δὲ οὐδεμίαν· ἀλλὰ τοσοῦτόν ἐστι τὸ φίλτρον αὐτῶν, ὡς καὶ ἑαυτῶν πολλάκις ὑπεριδεῖν ὑπὲρ σωτηρίας τῶν παίδων. †

360 Μῆτερ, φρονῶν εὖ, κοὐ φρονῶν] Φρονῶν μὲν, καθὸ πεισθείς σοι ἦλθον, οὐ φρονῶν δὲ, καθότι κατὰ τῆς πατρίδος ἀπελήλυθα, καὶ πρὸς τοὺς ἐχθροὺς παραγέγονα, ὅθεν ἐπιφέρει. — ἀλλ᾽ ἀναγκαίως ἔχει Πατρίδος ἐρᾶν ἅπαντας,· ἀπολογούμενος ὑπὲρ τῆς ἀφίξεως.

δεί.θη] Τουτέστιν ἐκηδεύθη μὲν —

2 Ἐστιωκή.θηται] Hoc diverſae lectioni, quam memorat, poſtponendum: Γρ́άφεται καὶ Ἐστιγά-θηται, ἐστιωπύθηται, ἀντὶ τοῦ ο. α.

3 Ἄλλως. Ὄλοιτο τάδε] Aug. Cod. Ἄλλως. ὡς ἐν τῷ, (Il. K, 298.) διά τ᾽ ἔντεα καὶ μ. αἷμα. ὁ οὖν τούτων αἴ. κ. π. ἀ. εἴτις ποτὲ ἄρα ἐστίν.

4 Κατέσκηψεν] Aug. Cod. Τῶν γὰρ κακῶν τούτων τὰ ἄχη εἰς ἐμὲ κατέσκηψεν. poſtremum ſubſtitui vulgato ἔσκηψαν, quod Kingius in ἔσκηψεν, vir D. in Miſcell. Nov. T. I, p. 67. ad Heſychianum Κατακωμᾷ (cuius loco Καταμωκᾶται debuerat emendari.) corrigendum putabat in σκῆψαι. mutationis nunc quidem ratio non apparet, poſtquam γὰρ fuit inſertum ex Aug. Cod. Iſta, τῶν γὰρ κακῶν κώμων τὰ ἄχη εἰς ἐμὲ κατέσκηψεν· non ad verbum Κατεκώματε pertinent, ſed ad ſequentia: Πρὸς ἐμὲ γὰρ κακῶν ἔμολε τῶνδ᾽ ἄχη.

5 Ἢ θαυμαστόν.] Vulgatis interieci voculam ἢ ex Aug. Cod. hunc in modum iſthaec exhibente. Δεινὸν] Τίμιον ἢ μέγα κακόν. ἢ οὕτως· Τίμιον ἢ θαυμαστόν. ὁ νοῦς, αἱ γοναὶ αἱ ὀδύνης αἴτιαι θαυμαστόν τε καὶ τίμιον· ad ὀδύνης vir D. qui Codidicis conferendi moleſtiam ſubiit, rectius, inquit, legatur ὠδῖνος.

6 Ἔχουσι] Ex Aug. Cod. poſitum pro παρέχουσι· & paulo poſt καί τοι τῶν γονῶν ἐπωδύνων οὐσῶν· ubi

360 ["Αλλως.] „ Καὶ φρόνησιν ἐμαυτοῦ καὶ ⁷ ἄνοιαν κατέγνων· φρόνη-
„ σιν μὲν, ὅτι ὑπὲρ τοῦ θεάσασθαι τοὺς οἰκείους καὶ δι' ἐχθρῶν ἐτόλμησα εἰσ-
„ ελθεῖν, μὴ ἐννοήσας δόλον· ὅμως συγγινώσκω ἐμαυτῷ διὰ τὸν ἔρωτα τῆς
„ πατρίδος. „

362 Πατρίδος ἐρῶν] Εἰ καὶ ἥμαρτον προπετευσάμενος, ὅμως συγγινώσκει μοι ὁ τῆς πατρίδος ἔρως.

† Πατρίδος ἐρῶν ἅπαντες] Μαρτυρεῖ καὶ ⁸ Ὅμηρος λέγων, γλύκιον ἧς πατρίδος οὐδέν. †

363 † Λόγοισι χαίρει] Τουτέστι λόγῳ μὲν λέγει τοῦτο, τῷ δ' ἔργῳ πρὸς τὴν πατρίδα τείνει ἀεὶ, ταύτην ἀναπολῶν, καὶ κατὰ νοῦν συγγινόμενος. †

363 ‡ Ἐκεῖσ' ἔχει] Εἰς τὸ φιλεῖν τὴν πατρίδα. ‡

364 ‡ Οὕτω δὲ τάρβους εἰς φόβον τ' ἀφικόμην] Εἰς τοσοῦτον τοῦ τάρβους καὶ εἰς τὸν φόβον τοσοῦτον ἀφικόμην. ‡

† Οὕτω δὲ τάρβους] Εἰς τοῦτο, ἔγνων εἰς τοσοῦτο τάρβος ἀφικόμην. οὐκ οἶμαι ταυτὸν εἶναι τάρβος καὶ φόβον· οὐ γὰρ ἂν ἄμφω τέθεικεν ἐνταῦθα, καὶ ἐν ⁹ Ὀρέστῃ λέγων.

Καὶ μοῦ τὸ ταρβοῦν κἀκφοβοῦν σ' ἐκ δειμάτων — ἀπόδεχου·

ἔστι οὖν, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, τάρβος μὲν ἡ ἐν ψυχῇ δειλία. ἥτις, τὴν καρδίαν ταράξασα, καὶ αὐτὴν τὴν βοὴν τείρει καὶ δαμάζει καὶ ἀφώνους ἡμᾶς καθίστησι. φόβος δὲ, ἡ πρὸς φυγὴν κινοῦσα ὁρμὴ τῆς ψυχῆς, ἀπὸ τοῦ φέβω, τοῦ φεύγω, γενομένη· καὶ ὅτι τοῦτο ἐστὶ δηλοῖ, καὶ ἐκφοβοῦν σ' ἐκ τῶν δειμάτων. τάρβος οὖν χρὴ γράφειν καὶ ἐνταῦθα. †

Εἰς φόβον τ' ἀφικόμην] Περισσὸς ὁ τέ.

366 Ξιφήρη] Ξίφει ἡρμοσμένος τὴν χεῖρα, ¹⁰ τῇδε κἀκεῖσε περιφέρων, καὶ πελάζων.

Χεῖρ' ἔχων] Ὑποστικτέον ἐν τῷ ἔχων.

367 Ἓν δέ μ' ὠφελεῖ] Παρηγορεῖ, θαῤῥεῖν ποιεῖ.

368 † Σπονδαί τε] Σπονδὰς λέγει τοὺς ὅρκους τοὺς ἐπὶ ταῖς καταλλαγαῖς γινομένους, μὴ γὰρ τούτων προβάντων, οὐκ ἂν αὐτὸς εἰς προφανῆ κίνδυνον ἑαυτὸν ἔδωκε· νῦν δὲ ταύταις θαῤῥῶν καὶ τῇ τῆς μητρὸς πίστει, ὡς αὐτὸς λέγει, τὴν

καὶ τὸ τῶν γ. habebant Edd. In sequenti Scholio perperam legebatur πρὸς τὸ τεκεῖν.

7 Ἄνοιαν κατέγνων] Sic corrigo inscriptam Codicis lectionem ἄγνοιαν κατέγνω. infra, συγγινώσκω ἐμαυτῷ. ubi Ms. σ. ἐμαυτόν.

8 Ὅμηρος] Od. I, 34. Ὡς οὐδὲν γλύκιον ἧς πατρίδος.

9 Ἐν Ὀρέστῃ] Versu 312. κἀκφοβοῦν hinc positum pro καὶ φοβοῦν quia sub finem Scholii quoque scribitur, καὶ ἐκφοβοῦν· ubi quis forte poni malit: καὶ τὸ ἐκφοβοῦν σ' ἐκ τῶν δειμάτων.

10 Τῇδε κἀκεῖσε π. κ. π.] His praefigi debuerat Κυκλῶν πρόσωπον.

11 Ἔστι δὲ ποιητικὴ περίφρασις] Aug. Cod. Δι' ὄσσων ὄμμα] Πεποίηται

τὴν πόλιν εἰσῄει· ἔθος δὲ ἦν τοῖς παλαιοῖς, ὅταν ἔμελλον πρὸς ἀλλήλους καταλλαγῆναι, θύειν τοῖς θεοῖς, καὶ μάρτυρας τούτους ποιεῖσθαι τῶν πραττομένων, ἵνα τῶν παραβεβηκότων τιμωροὶ γίνωνται· ὅτι δὲ ἔθυον μαρτυρεῖ τὸ ὄνομα τῆς σπονδῆς ἀπὸ τοῦ σπένδω γινόμενον. †

370 ‡ Χρόνιος] Ἐπιῤῥηματικῶς, ἀντὶ τοῦ μακροῦ χρόνου. ‡

371 † Γυμνάσια] Τοὺς τόπους τῶν γυμνασίων. †

372 Ὧν οὐ δικαίως] Ἀφ' ὧν διωχθεὶς ξένην πόλιν οἰκῶ.

373 Δι' ὄσσων] Τῶν ὀφθαλμῶν τὴν ὄψιν δακρυῤῥοοῦσαν ἔχων. 11 ἔστι δὲ ποιητικὴ περίφρασις· τὸ αὐτὸ γὰρ σημαίνει, ὡς τὸ ποδάνιπτρα ποδῶν.

374 Ἀλλ' οὐ γὰρ ἄλγος] Ἀλλ' οὐ γὰρ τῆς παλαιᾶς δυστυχίας τῆς κατεχούσης με, ἕτερον ἄλγος ὁρῶ σε ἔχουσαν κάρα ξυρηκὲς, ἐξυρημένην τὴν κεφαλὴν, καὶ πέπλους μέλανας ἔχουσαν.

374 * [Ἄλλως.] Λύπη συνών, διὰ τὴν τῆς πατρίδος ὑπόστασιν, ἑτέραν λύπην αὖ δέχομαι τὸ, σε κεκαρμένην καὶ μελανειμονοῦσαν εἶναι. *

375 ,, Κάρα ξυρηκὲς] 12 Τὸ Ξυρηκὲς, ὡς ἀπηνὲς, τῷ τόνῳ· παραλήγει γὰρ
,, ἐξηνέχθη, καὶ οὐκ ἔχει τὴν ἀκμὴν ἐγκειμένην, ὡς τὸ ἀμφήκης. ,,

Ἄλλως. Ὑπερβολικῶς εἴρηκεν· οὐκ ἐκείρετο γὰρ, ὡς 13 ἀνωτέρω εἶπεν, Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι χαίταν, οὐ ξυρῷ δὲ, ἀλλ' ὡς ἐν πένθει.

376 Οἴμοι ἐγὼ] Οἴμοι ἐγὼ, ἕνεκα τῶν ἐμῶν κακῶν.

377 Ὡς δεινὸν] Λίαν 14 χαλεπὸν πρᾶγμ' ἐστὶ, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν, δυσδιαλύτους γὰρ ἔχει τὰς φιλιώσεις. ἀλλὰ τί μοι πράττει ἐν οἴκοις ὁ γέρων πατὴρ, ἐν σκότει διατρίβων; καὶ τί δρῶσιν αἱ δύο ἀδελφαί; ἆρα λυποῦνται διὰ τὰς ἐμὰς φυγάς;

378 Καὶ δυσλύτους ἔχουσα τὰς διαλλαγάς] Ὁ στίχος ἔν τισιν οὐ φέρεται.

†. Διαλλαγάς] Συμβιβάσεις, φιλίας. †

380 ,, Σκότιον δεδορκώς.] Ἀντὶ τοῦ ἐν σκότει διατρίβων· οἱ γὰρ τυφλοὶ
,, δοκοῦσι σκότον δεδορκέναι. ,,

383 Οὕτω γὰρ] Οὕτως ὁ δαίμων ἤρξατο φθείρειν τὸ γένος, οὕτω φησὶν ἐξ ἀρχῆς δυστυχοῦ, ἀφ' οὗ ἀνόμως ἔτεκεν· ἀνόμως γὰρ καὶ ἀσεβῶς παρεσκεύασέ με τεκεῖν.

383

ται (imo Ποιητικὴ) Φράσις ἐκ παραλλήλου· τὸ αὐτὸ γὰρ σημαίνει. τουτέστιν ὀφθαλμοὺς ἔχω δακρύοντας. Quod in Edd. legitur ſimile, diſſimillimum eſt.

12 Τὸ Ξυρηκὲς] In Edd. haec tantum legebantur: ξυρηκὲς δὲ ὡς ἀπηνὲς τῷ τόνῳ. — Ubi Mſ. ἀκεὴν habebat, ἀκὴν repoſitum.

13 Ἀνωτέρω εἶπεν] Aug. Cod. ἀν. εἴρηται, ὅθεν ἐμάντε λευκόχροα κείρομαι χαίταν· paene ultimum κείρομαι libri quoque ſcripti cum Edd. exhibent Phoen. verſu 326.

14 Χαλεπὸν] Si ſcriberetur, Πρᾶγμ' ἐστὶ χαλεπὸν, μῆτερ, ἔχθρα συγγενῶν, Euripideus videri poſſet ſenarius. Ante *Kingium* hoc Scholion adnotationi ſequenti poſtponebatur.

383 „ Ἄνομα μὲν πνεῖν ἐμέ.] Ὡς ἀνέμους περὶ ἐμὲ παρεσκεύασε „ πνεῖν τῆς Οἰδίπου παρὰ τὴν τοῦ Ἀπόλλωνος βουλήν. „

384 † Φῦναί τι σέ] Ἐπειδὴ γὰρ ἐξ ἀθέσμων καὶ αὐτὸς ἐγένετο, διὰ τοῦτο κακῶς αὐτὸν φῦναι λέγει. †

385 Ἀπὸ τοῦ] Κατὰ τὸ δὲ ταῦτα, φημὶ δηλονότι, οἰστέον τὰ τῶν θεῶν.

387 Δίδειχ', ἃ χρῄζω] Τοῦτο οὕτω συντακτέον, δίδειχα ὅπως ἔρωμαι ἐκεῖνα ἃ χρῄζω, μὴ δάκω, καὶ λυπήσω, τὴν σὴν φρένα, τὸ πάλαι δυσχεραίν, ὧν πεπείρασαι φυγαδευόμενος, ἀναμιμνήσκουσά σε νυνί.

† Διὰ πόθου δ' ἐλήλυθα] Ποθῶ δὲ ἐρωτῆσαι. †

391 „ Τί τὸ στέρεσθαι] Τοῦ πατρῷου ἴσως. Οὐκ ἐν δέοντι δὲ γνωμολογεῖ, „ τοιούτων κακῶν περιεστῶτων τῇ πόλει. οὕτως δὲ πολλαχοῦ ὁ Εὐριπίδης. „

392 ‡ Ἔργῳ μεῖζον ἢ λόγῳ] Πείρᾳ, ἢ λογισμῷ. ‡

393 Τίς ὁ τρόπος] Τίς τρόπος τῆς δυστυχίας, τῆς φυγάδων δηλονότι. ‡ [Ἄλλως.] Τίς ἡ διάθεσις τοῦ πράγματος, ἡ δυστυχία τοῖς ἐξορίστοις; ‡

394 † Οὐκ ἔχει παῤῥησίαν] Διὰ γὰρ τὸ ξένος εἶναι οὐ δύναται παῤῥησιάζεσθαι, συμβουλεῦσαι ἐπίσης, λέγειν τὰ δίκαια. εἰ γνώσεις καὶ πρὸς ἔργα παραλαμβάνεσθαι ὑποπτευόμενος ὡς ξένος· ἀλλ' ἃ τοῖς αὐτοῦ δεσπόταις δοκεῖ. εἰ καὶ πρὸς ταύτην ἥξεις τὴν τύχην, κἂν ᾖ τὰ φαυλότατα, καὶ αὐτὸν ἀνάγκη πείθεσθαι καὶ δρᾷν ταυτί, ὃ πάσης ἀπολέπει λύπης ὑπερβολήν, καθάπερ ἐν ἀρχῇ τοῦ Πλούτου Ἀριστοφάνης ἔδειξεν εἰπών,

Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστίν, ὦ Ζεῦ καὶ θεοί,
Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου.

καὶ τὰ ἑξῆς. †

395 † Δούλου τόδ' εἶπας] Δούλου ἴδιον ἐστιν ὃ εἶπας. †

‡ Μὴ λέγειν ἅ τις φρονεῖ] Δυοῖν ὄντων ἐνταῦθα, τοῦ μὴ λέγειν, καὶ τοῦ, ἃ φρονεῖ, καὶ τοῦ μὲν ζητοῦντος αἰτιατικήν, τοῦ δὲ (ἃ φρονεῖ) εὐθεῖαν, εἰ μὲν τὸ (μὴ λέγειν) ἐλάμβανε τὴν αἰτιατικήν, τό, ἃ φρονεῖ, μόνον ἂν ἐπήγετο· νυνὶ δέ, ἐπὶ τό, ἃ φρονεῖ, λαμβάνει τὴν εὐθεῖαν, τό, μὴ λέγειν, πάλιν

15 Τοῦτο ὡς Ἀθηναῖος] Quae huc spectant ex adnotatis in versum *Euripidis* 396 poterunt repeti, ante scriptis, quam Scholia constituissem in Phoenissas evulgare. Hic satis erit Augustani Codicis, qui ad Scholia me renovanda permovit, lectiones adnotasse: sic Ms. Τὰς τῶν κρατούντων] Τοῖς, τὰ (τὰς) τῶν πολιτῶν· κραταιοὶ γὰρ οἱ πολῖται. Τοῦτο δὲ ὡς Ἀθηναῖος ὁ ποιητὴς εἶπε· κἂν μὴ φυγὰς γὰρ ἄν τις (scribendum ᾖ τις, vel καὶ μ. φ. γ. ἄν τις) ὅμως φέρει τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας, κἂν μὴ θέλῃ. hinc olim vulgatis γὰρ interfertum, & pro ἁμαρτίας positum fuit ἀμαθίας.

16 Κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι] *Kingius* e Ms. dederat πλέοι τίς, in notis corrigens τὶς πλέοι. eiecto τις, totidem literas hic legimus, quot posuit de *Simonide Comicus* in Pace v. 698, Κέρδους ἕκατι κἂν ἐπὶ ῥι-

λιν ἐστὶν ἐξ ἀνάγκης ἔχει. οὕτως δὲ ὁ Ἱέρακος καὶ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ συνήθης. ‡

396 Τὰς τῶν κρατούντων] 15 Τοῦτο εἰς Ἀθηναῖος ἔφη ὁ ποιητής· κἂν μὴ φυγὰς γὰρ ᾖ τις, ὅμως φέρει τὰς τῶν κρατούντων ἀμαθίας, κἂν μὴ θέλῃ. Γράφουσι δέ τινες,

Τὰς τῶν πολιτῶν,

κρατοῦσι γὰρ οἱ πολλοί.

397 Λυπρόν] Λυπηρὸν, ἀλγεινόν.

Συνασοφεῖν] Συναπονοεῖσθαι τοῖς ἀνοήτοις.

398 Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος] Οὐκ ἀξιόχρεως ἥρως ὁ λόγος.

† Ἀλλ' εἰς τὸ κέρδος] Εἰ καὶ λυπηρὸν, συναπονοεῖσθαι τοῖς ἄφροσιν, ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο συμφέρει μᾶλλον, καὶ πρὸς κέρδος ἀφορᾷ, δεῖ φέρειν καὶ παρὰ φύσιν τοῦτο δοκοῦν. μαρτυρεῖ δὲ καὶ ἡ παροιμία λέγουσα,

Κέρδους ἕκατι 16 κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοι.

ἐπὶ τῶν εἰς κινδύνους κέρδους χάριν ἑαυτοὺς ῥιπτούντων λαμβανομένη. Ἔστι δὲ Ῥὶψ πλέγμα τι ψιαθῶδες. ἐκφέρεται δὲ οὕτως,

Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. †

399 Αἱ δ' ἐλπίδες] 17 Ἐντεῦθεν καὶ ἡ παροιμία,

Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι τοὺς κενοὺς βροτούς.

400 ‡ Καλοῖς βλέπουσί γ' ὄμμασιν] Ἤγουν εὐνοοῦσι, καὶ καλὰ ἐπαγγέλλονται, καὶ θαῤῥεῖν παρασκευάζουσι τῇ εὐνοίᾳ, μέλλουσι δὲ, ἤγουν βραδύνουσι. ‡

400 „ Καλοῖς βλέπουσι] Καλὰ περὶ ὀφθαλμῶν ὑπέμβραι βραδύνουσιν.
„ Ἄλλως. Δοκοῦσιν αἱ ἐλπίδες τρέφειν, Καλοῖς ὄμμασι βλέπουσι δὲ, ἀντὶ
„ τοῦ καλὰ περὶ ὀφθαλμῶν ὑπέχουσι.

402 „ Ἔχουσιν ἀφροδίτην] 18 Ἡδονήν τινα ἔχουσιν ἐν κακοῖς τοῦ ἐλπίζειν.
„ Ἄλλως. Ἡδονὴν ἡδεῖαν ἔχουσιν βλαβερὰν οἱ ἐν τοῖς κακοῖς ἐξεταζόμενοι,
„ καὶ ἐλπίζοντες ἀγαθά.

[Ἄλ-

ῥιπὸς πλέοι. In gnome, quam mox exhibet, ut passim recte scribitur, πλέοις posui, pro πλέοι τίς. De hoc in usum quotidianum transsumto versu quae dederat *Erasmus* amplificavit *Th. Gataker*. A. M. P. C. XII, 516. Huius verba repraesentavit ad *Theophilum Antioch. Io, Christ. Wolfius* p. 110, 111.

17 Ἐντεῦθεν ἡ παροιμία] His praefixa *Kingius* ad Paraphrasin retulit: huc rectius forte revocarentur, nam praebet illa quoque Cod. Aug. & paulo plura: Αἱ δ' ἐλπίδες] Αἱ ἐλπίδες καὶ ἡ προσδοκία τοῦ χρῆναι ἀπολάβειν, (vir D. corrigit ἀπολαύειν) ἐπιβήσεσθαι τῆς πατρίδος. ἐντεῦθεν ἡ παροιμία, Αἱ δ' ἐλπίδες βόσκουσι. cetera desunt.

18 Ἡδονήν τινα κ. τ. λ.] Ut erant ex Aug. Cod. descripta, mendosa quoque, repraesentavi: sensum praeberent commodum sic scri-

[Ἄλλως] „ Ὁ ὢν ἐν κακοῖς, ἐλπίζων δὲ ἀγαθὰ, δοκεῖ τὴν ἐλπίδα τοῦ ἀγαθοῦ παραμυθεῖσθαι τὴν λύπην. „

406 Εὖ πράσσε] Εὔχου εὐτυχεῖν. Τὰ φίλων οὐδὲν,]

19 Ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι.

Πῶς δὲ ταῦτα, φησὶν, ὅπου γε ὑπὸ τῶν φίλων εἰς τὴν πατρίδα κατάγεται; 20 ἢ τάχα πρὸ τοῦ γάμου ὑπὸ τῶν φίλων δυστυχῶν ἐγνοεῖτο, γήμας δὲ, καὶ τῆς δυστυχίας ἀπαλλαγεὶς, τότε πάλιν φίλους ἔχει. πρὸ τοῦ τοίνυν ἐντυχεῖν τῷ Ἀδράστῳ, ταῦτα παθεῖν φησί.

408 „ Τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με] Ἐψεύσατο. Πρῶτον γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν τοῦ γάμου 21 Ὅμηρος Ἄδραστον, ἔπειτα δὲ καὶ τὸ γένος συνῴκισεν „ αὐτῷ τὴν θυγατέρα Ἀργείαν. οὐκ ἂν γὰρ οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα „ Ἑλένην ἐλέσθαι. „ 412

scripta: Ἡδονήν τινα ἔχει ἐν κακοῖς τὸ ἐλπίζειν. Ἄ. Ἡδονὴν ἡδεῖαν μὲν ἔχουσι, βλαβερὰν δὲ οἱ ἐν τ. κ. ε. κ. ε. α. Tum a me positum [Ἄλλως] ubi Mſ. Ποτὲ μὲν ἐπ᾽ ἦμαρ] ὁ ὢν —— Vocem λύπην haec excipiebant, ad verſum 405 ſpectantia: Φίλοις δὲ πρ[illegible]ς. παρα Φιλοκτίστου ἀνδρὸς· quid iſta ſibi velint non exputo: pro φιλοκτίστου fortaſſe φιλοικτίστου fuerat ſcriptum.

19 Ἀνδρὸς κ. π. ε. φ.] Saepius his in Scholiis perperam omisſa, hic nocebat vocula γὰρ interſerta; *Kingium* impulerat, ut, quae legitimum *Euripidis* efficiunt, ſive *Menandri*, ſenarium, in Paraphraſi collocaret: εὔχου εὐτυχεῖν, ἀνδρὸς γὰρ κακῶς πράττοντος ἐκποδὼν φίλοι. Γὰρ recte deerat in Aug. Cod. Senarium inter Adagia retulerunt *Zenob. Diogen. Suidas*, aliique: *Scholiaſtes* etiam excitat in *Soph.* Elec. v. 190. Si verſus eſt *Menandri*, finitima tamen plura dedit *Euripides*: Med. v. 561, Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος. Herc. Fur. v. 559, Φίλοι γάρ εἰσιν ἀνδρὶ δυστυχεῖ τίνες; v. 561, Ἄφιλον, ἵν᾽ αὖθίς σοι λέγω, τὸ δυστυχές. conf. *Tzetzes* Chil. VI, Hiſt. cxc. —— Paene praetermiſiſſem quae praeter vulgata praebet Aug. Cod. ſequentibus ſubiecta: Εὖ πράσσε] εὔχου σοί (l. σε) πράττειν καλῶς. τὰ γὰρ τῶν φίλων οὐδέν ἐστιν, ἐὰν σὺ δυστυχῇς.

20 Ἢ τάχα πρὸ τοῦ γάμου] Verba diverſorum interpolare nolui: λέσιν iſtam ſic vetus efferebat Scholiaſtes in Aug. Cod. ἢ τάχα πρὸ τοῦ γάμου δυστυχῶν, ὑπὸ τῶν ξένων, γήμας δὲ, καὶ τῆς δυστυχίας ἀπαλλαγεὶς, ὑπὸ τῶν φίλων ἠλεμεῖτο. ſcribendum ἠμελεῖτο.

21 Ὅμηρος Ἄδραστον] Mutila mendisque inquinata tranſſcripſi: quid velit cenſor, e *Plutarcho* manifeſtum eſt, qui hunc de exilio locum pertractans *Euripidis* T. II, p. 606. E. his, Τὸ γένος οὐκ ἔβοσκέ με, proxima ſubdit: ταῦτα ἤδη καὶ ἀχάριστα τοῦ Πολυνείκους, —— ὃς διὰ τὴν εὐγένειαν ἠξιώθη μὲν, φυγὰς ὢν, γάμων βασιλικῶν, φίλων δὲ συμμαχίᾳ καὶ δυνάμει τοσαύτῃ πεφραγμένος ἐστράτευσεν, ὡς αὐ-

412 Ἔχρησ᾽ Ἀδράστῳ] 22 Ἄτοπόν φασι τὸν Ἄδραστον, πιστεύσαντα τῷ θεῷ, τοσαῦτα δυστυχῆσαι κατὰ τὰς Θήβας, καὶ μόνον φυγάδα σωθῆναι ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἵππου Ἀρείονος. πρὸς δὲ λεκτέον, ἐκδοῦναι προσέταξε τὰς θυγατέρας ὁ θεὸς, ἀλλ᾽ οὐχὶ καὶ ἐπιστρατεῦσαι ταῖς Θήβαις.

Ἔχρησ᾽ Ἀδράστῳ] 23 Ἡ μὲν τὴν αἰτίαν τῆς εἰς Ἄργος ἀφίξεως ἐρωτᾷ, ὁ δὲ τὴν αἰτίαν τῆς αὐτόθι καταμονῆς λέγει. εἰ μὴ γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν τοῦ γάμου παρέμενεν, ἴσως ἂν ἔωθεν παρέδωσε τὸ Ἄργος· ἀλλά φησι, διὰ τὸ πεπρωμένον ἦλθον ἐπὶ τὸ Ἄργος, ὁ γὰρ χρησμὸς ἐκεῖσε ἤγαγεν.

412 Ἔχρησ᾽ Ἀδράστῳ Λοξίας] Ὁ χρησμὸς ὑπὸ 24 Μνασέου οὕτως ἀναγέγραπται,

Κύ-

αὐτὸς μετὰ μικρὸν ὁμολογεῖ. Quot dederit & quae verba Grammaticus, difficile erit divinasse: commodum sensum praeberent hunc in modum scripta: Πρῶτον γὰρ διὰ τὸν χρησμὸν τοῦ γάμου θηρὸς (ex σηρὸς factum ὅμηρος) ὁ Ἄδραστος, ἔπειτα δὲ καὶ διὰ τὸ γένος συνῴκισεν αὐτῷ τὴν θυγατέρα Ἀργείαν· οὐ γὰρ ἂν οὐδὲ Ἀπόλλων τὸν τυχόντα [προσέταξε γαμβρὸν] ἑλέσθαι.

22 Ἄτοπόν φασι] Aug. Cod. Ἄ. φησι, πιστεύσαντα τῷ θεῷ τὸν Ἄδραστον (hic genuinus est verbum ordo) δυστυχῆσαι τοιαῦτα κ. τ. Θ. κ. μ. φ. σ. υ. τ. ι. ἵππου ἀρείου . . πρὸς οὖς ῥητέον, ἐκδοῦναι πρὸς ε. τάξιν ὁ θεὸς τὴν θυγατέρα, ἀλλ᾽ ο. κ. ε. τ. Θήβαις. Equi velocissimi genuinum praebet nomen Ἀρείονος *Eustath.* in Il. Ψ, p. 1419, 28. Ἀρείων ὁ μὲν ἵππος διφθόγγῳ παραλήγεται κ. τ. λ. eo discernitur a *Musici* nomine: passim tamen scribitur Ἀρίων, saepius apud *Pausaniam* VIII, p. 650. ubi laudat *Antimachus* equos Adrasti, Καιρόν (L. Κραιρόν) τε κραιπνὸν, καὶ Ἀρείονα Θελπουσαῖον· ibidem traditur e Thebaide, ὡς Ἄδραστος ἔφευγεν ἐκ Θηβῶν, Εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρείονι κυανοχαίτῃ. haec Thebaïs antiquior Cycli partem fecit Epici: παρὰ τοῖς Κυκλικοῖς denarrata dicitur huius equi historia in *Schol.* ad Il. Ψ, 346. A Poëtis dissentiens non equi, sed rusticorum, beneficio servatum Adrastum tradidit *Philochorus*, teste *Strabone* IX, p. 619. c.

23 Ἡ μὲν τὴν] Aug. Cod. Τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ε. Α. α. αὐτὸν ἐρωτᾷ· ὁ δὲ τ. α. τ. α. κ. ἔλεγεν. Praeterea Ms. ὁ γὰρ χρησμὸς ἐκεῖσε ἤγαγεν ἡμᾶς. Ἄλλως. Τὸ εἱμαρμένον &c. quorum partem ad Paraphrasin, partem retulit *Kingius* in suam sedem ad v. 416.

24 Μνασέου] Aug. Cod. μνασιέου· literam sustuli superfluam: Μνασέου dederant ante *Kingium*, qui Codicem Ms. sequutus edi iussit: Ὁ χρησμὸς οὗτος ὑπὸ Μνασαίου ἀναγέγραπται. Quae praeterea legebantur in Edd. Χρησμὸς δοθεὶς τῷ Ἀδράστῳ· *Kingius* omisit, & aberant ab Aug. Cod. In margine iam olim a Lectore nota-

Κόρα 25 μὲν γαμβροῖν ζεῦξαι Κάπρῳ ἠδὲ Λέοντι,
Οὓς κεν ἴδοις προθύροισι τοῦ δόμου ἐξ ἱεροῖο
Ἡμετέρου στείχειν· μηδὲ φρεσὶ σῇσι πλανηθῇς.

26 Καὶ οἱ μὲν λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τῶν ἐπισήμων τῶν ἀσπίδων συνέβαλλεν Ἄδραστος· ὁ μὲν γὰρ εἶχε Καλυδώνιον σῦν, ὁ δὲ τὴν 27 λεοντοπρόσωπον Σφίγγα. οἱ δ', ὡς χειμῶνος γενομένου ἀφίκοντο εἰς τὸ Ἀπόλλωνος ἱερὸν, καὶ δορὰς φοροῦντες λέοντος καὶ συὸς, ἀναθήματα κυνηγετῶν, ἐφιλονείκησάν τι, καὶ περὶ τῆς στάσεως εἰς χεῖρας ἐλθόντες 28 τῷ βασιλεῖ, τῶν γάμων ἔτυχον· 29 ἀπείκασε γὰρ τὸν μὲν Λέοντι, τὸν δὲ Τυδέα Κάπρῳ, ὃς ἔγημε Δηϊπύλην, ὁ δὲ Πολυνείκης Ἀργείαν.

[Ἄλλως.] „ Δύο δέρματα ἔκειντο εἰς τὰ οἰκήματα τοῦ Ἀδράστου εἰς ἀνάπαυ-

σιν

tata potuerant illuc quoque reiici.

25 Κόρα μὲν γαμβροῖν ζεῦξαι] E lectionibus diversis variorum Codd. genuinas, ut puto, repraesentavi. Sic versuum primus legebatur in Edd. Κόρα δὲ γαμβροῖν (*Barn.* Ed. Κόρα μὲν γ. *Kingii*, Κυράων δὲ γάμους) ζεῦξον κάπρῳ, ἠδὲ λέοντι. In oraculi versu tertio, Ἡμετέρου στείχειν exhibuit primus *Barnes.* pro ὑμετέρου στείχοντας. Hoc quia patienter legerant homines Eruditi, *Barnesianam* retinere malui lectionem, quam meam obtrudere Lectori. Cod. Aug. sic oraculum exhibet: Κυράων δὲ γάμους ζεῦξαι κάπρῳ καὶ λέοντι, οὕςκεν προθύροισι θεοῦ δόμου ἱεροῖο ἡμετέρου στείχοντας, μηδὲ σῇσι φρεσὶ πλανηθῇς. e perverse scriptis ζεῦξαι tamen recepi pro ζεῦξον· huic cur illud in oraculo praetulerim Docti non quaerent. Μὲν postquam in Δὲ transierat, ut versum fulcirent, excogitata fuit a sciolo lectio, quam exhibent Codd. Aug. & Baroc. quem sequebatur *Kingius*: Κυράων δὲ γάμους ζεῦξον· Argiam & Deïpylen, Κόρα, *duas puellas*, *sociare* Deus iubebat *Apro & Leoni.* Κάπρῳ καὶ Λέοντι συζεῦξαι τὰς θυγατέρας, *Apollodorus*, & *Zenobius*; συνοικίσαι habet *Eustathius*: *Schol. Hom.* in Il. Δ, 376, ἐν Ἀδράστῳ διδομένος χρησμὸς, κάπρῳ καὶ λέοντι ζεῦξαι τὰς θυγατέρας· ubi συζεῦξαι tamen legitur in binis, quos adhibui, Codd. Mss. —— Quia tertio versu στείχοντας quoque retinet, accommodum in hac structura, Cod. Aug. στείχειν autem unius nititur coniectura *Barnesii*, στείχοντας equidem genuinum arbitror, in locum autem vocis Ἡμετέρου dissyllabam restituendam, cuius utpote rarioris illa fuerit interpretamentum: itaque corrigo: Οὓς κεν ἴδοις, —— ἐξ ἱεροῖο Ἀμοῦ στείχοντας· μηδὲ φρεσὶ σῇσι πλανηθῇς. Homereum ἀμὸς, pro ἡμέτερος frequentatum, hac in sede congruit.

26 Καὶ οἱ μὲν λέγουσιν] Haec usque ad finem adnotationis ex Edd. repetita restitui: *Kingius*

Scho-

„ σιν τῶν ξένων, τὸ μὲν ἐν λέοντος, τὸ δὲ ἕτερον κάπρου· καὶ ἐλθόντες εἰς τὰ
„ προλεχθέντα οἰκήματα τοῦ Ἀδράστου ὁ Τυδεύς τε καὶ Πολυνείκης, 30 φιλο-
„ νεικίαν ἐποι . . . ἄμφω, ἵνα αὐτὰ ἐπάρωσι. τοῦτο δὲ νοήσας ὁ Ἄδρα-
„ στος κατὰ τὸν χρησμὸν ἔδωκεν τὰς αὐτοῦ θυγατέρας τοῖς δυσὶ τούτοις, δηλον-
„ ότι τῷ Τυδεῖ καὶ τῷ Πολυνείκει. καὶ τὴν μὲν Δηιπύλην ἔχει ὁ Τυδεύς,
„ τὴν δὲ Ἀργείαν ὁ Πολυνείκης. „

416 Ὁ δαίμων μ' ἐκάλεσε] Οὐκ ἐκ προνοίας μοι ἀπέβη ὁ γάμος, ἀλλ' αὐτομάτως ἐκ τῆς τύχης.

418 † Παραστάδας] Τὰ προπύλαια. †

420 † Ἦν παῖδα] Ὅτι ἐπλανώμην, καὶ κοίτας ἐζήτουν. †

420 „ Κἀπ' ἦλθεν ἄλλος] Ὁ Τυδεύς. φασὶ γὰρ ὅτι 31 τὰ τέκνα „ Ἀ-

Scholion exhibuit prouti ferebatur in Mſ. Baroc. a recentiori magiſtro hic illic interpolatum. Cum Edd. *Kingiana* prioribus conſpirat Aug. Cod. Excitat iſta *Barthius* ad *Statii* Theb. I, 397.

27 Λεοντοπρόσωπον Σφίγγα] Ex Baroc. Cod. dederat *King.* τὴν Σφίγγα λέοντος στῆθος καὶ πόδας ἔχουσαν. cur hoc alteri praeponeremus?

28 Τῷ βασιλεῖ, τῶν γάμων] Paene reſtituiſſem ex Aug. Cod. τῶν βασιλείων γάμων ἔτυχον. Haec aliter in Baroc. Mſ. ſic ſcripta legebantur poſt vocem κυνηγετῶν· Τυδεὺς μὲν τὴν κάπρου, Πολυνείκης δὲ τὴν λέοντος εἰληφότες ἐνεδέθησαν· (ſcribendum fuerat ἐνεδύθησαν· *Schol. Hom.* Il. Δ, 376. Ἄδραστος θεασάμενος αὐτοὺς ἠμφιεσμένους θηρῶν δορὰς, ſic Mſ. Cod. Leid. pro δοραῖς· δορὰν, *Wetſtenianus.*) καὶ εἰς Ἄργος ἔπειτ' ἐλθόντες τοῦ κήδους τοῦ Ἀδράστου ἔτυχον.

29 Ἀπείκασε γὰρ κ. τ. λ.] Veteris Scholii verba hoc modo recentior interpolavit: κρεῖττον δ' ἐστὶ τοῦτο, ὅτι εὑρὼν αὐτοὺς Ἄδραστος ἐν προθύροις μαχομένους (ὃ καὶ Εὐριπίδης φησὶν ἐνταῦθα) ἀπεικάσας τούτους θηρσὶ, τὰς θυγατέρας ἔδωκεν, εἰ γὰρ ἦν τι τοιοῦτον, ὡς ἀνωτέρω εἰρήκαμεν, ἐδήλωσεν ἂν Εὐριπίδης. γέγραπται δὲ καὶ αὕτη ἡ ἱστορία ὄπισθεν. haec & priora *Kingius* dederat, veteri Scholio recentius illud anteferens.

30 Φιλονεικίαν ἐποι . . . ἄμφω] Corrige, ſodes, φιλονεικίαν ἐποιήσαντο· quod idem eſt ac ἐφιλονείκησαν. — finem Scholii hunc dabat Mſ. καὶ τὴν μὲν Δηϊπύλην ἔσχεν ὁ Πολυνείκης, τὴν δὲ Ἀργ. ὁ Τυδεύς. ordinem perverſum invertere non dubitavi.

31 Τὰ τέκνα Ἀσίου —— Ἀκάν . . . κ. λ.] Corrigendum arbitror: τὰ τέκνα Ἀγρίου ἐφόνευσεν, Ἀλκάθουν καὶ Λυκωπέα, ſive Λευκωπέα. Patruos Tydeus, an Patrueles interfecerit, incertum eſt. Patruos habuit, *Agrium*, *Alcathoum*, *Melana*, *Leucopea*, praeter Oenea, Parthaonis Filios. *Alcathoum* & *Lycopea* conſtat interfectos a Tydeo: hi plerisque Tydei vocantur patrueles;

 ab

„ Ἀπὸ ἐφόνευσεν Ἀκάν . . καὶ Δακίππην· διὸ ἔφυγε. [Ἄλλως] 32 Τυδεὺς οὗτος ἔφυγε διὰ τὸν φόνον τῶν συγγενῶν. „

424 Στρωμνῆς ἐς ἀλκήν] Στρωμνῆς εἶν τοῦ τόπου 33 τῆς κατακλίσεως. ὡς θηριώδεις ἐμαχεσάμεθα πρὸς ἀλλήλους θηρσὶν ἡμᾶς εἴκασεν. ἴσοι οὐ διὰ τοῦτο, ἀλλ' ὅτι ὁ μὲν κάπρου, ὁ δὲ λέοντος δορὰν ἠμφίεστο.

425 Ταλαοῦ παῖς] Αἰόλου 34 Κρηθεύς, οὗ Ἀμυθάων, οὗ Βίας, οὗ Ταλαός, οὗ Ἄδραστος.

429 Σπάσαι] Ἔπαξαι, ἀναλυθῆσαι.

431 ‡ Σύγγαμος] Σύγγαμβρος, ὁ Τυδεύς. ‡

433 † Ἄκροι] Πρόκριτοι, ἔνδοξοι. †

434 Λυπρὰν χάριν, ἀναγκαίαν δ' ἐμοί] Καθὸ κατὰ πατρίδος ἐστρατεύσατο, λυπρὰν φησὶ τὴν χάριν, 35 ἀναγκαίαν δέ· οὐκ ἐγχωρεῖ γὰρ ἄλλως γενέσθαι δίχα πολέμου. ἔμφρων δὲ καὶ ἐλεεινὸς ὁ λόγος.

436 † Ἐπώμοσ'] Ἀντὶ τοῦ ἐπόμνυμι. †

437 Τοῖς φιλτάτοις τοκεῦσι] 36 Γράφεται καὶ ἐχθίστοις· ἵν' ᾖ, τῷ ἀδελφῷ μου. ὁ γὰρ Ἐτεοκλῆς ἑκὼν παρῆκε τὴν πόλιν, διὰ τὸ μὴ ἀφίστασθαι τῆς βασιλείας.

‡ Ἠγρόμην δόρυ] Ἐκίνησα πόλεμον. ‡

438 Εἰς σὲ τείνει] Εἰς σὲ ἀφορᾷ.

439

ab his Ἀγρίου, ab illis Μέλανος liberi. *Diodor. Sic.* IV, p. 308, 39. Τυδεὺς, scribit, ἐν Καλυδῶνι τοὺς ἀνεψιοὺς ἀνελὼν, Ἀλκάθουν καὶ Λυκωπέα, φυγὼν —— εἰς Ἄργος. ubi de veterum dissensu notat Celeberr. *Wesseling. Schol.* in *Aesch.* Theb. v. 578, τοὺς Μέλανος ἀπέκτεινε παῖδας Ἀλκάθουν καὶ Λυκωπέα· vulgatur Λυκαυγία. perverse scripta nomina tanquam Scholion nobis dedit ineditum *Stanlejus*: in Scholio ad *Hom.* Il. Ξ, 119, quod dicitur occidisse Lycopea & Alcathoum ἑαυτοῦ παῖδας, sic pace viri Summi corrigendum arbitror, ut legatur Ἀγρίου παῖδας· nullos enim tum habuit liberos Tydeus: alterius, quod ibidem sequitur, Scholion eam correctionem veram esse manifestat: Agrii fuisse liberos, quos cum fratre germano Tydeus trucidarit, statuisse *Pherecyden*, apparebit ad Scholia *Apollodorum* conferenti I, p. 29, 30. ubi libri fideliores vulgatis aliquando meliora subministrabunt. Ceterum in Tydeo vim crudelitatis insitam agrestis promovit educatio: *Scholiastes* ad Il. Δ, 400. in Mſ. Leid. Ἀντίμαχος φησὶν, ὅτι παρὰ συφορβοῖς ἐτράφη. hoc Scholion non excerpserat *Eustathius*.

32 Τυδεὺς οὗτος κ. τ. λ.] Continua legebantur in Aug. Cod. His similia dederat e Baroc. sequentia *Kingius*: Ὃς, φασὶ, διά τινα φόνον συγγενικὸν ἔφυγε (ἔφυγεν ἐκ) τῆς πατρίδος.

33 Τῆς κατακλίσεως] Ex Aug. Cod.

439 Διαλλάξουσαν.] Φιλιώσουσαν.

† Ὁμογενεῖς φίλους] Ἐχθροὺς ὄντας τοὺς ὁμογενεῖς, ἤτοι τοὺς ἀδελφούς. †

441 Πάλαι μὲν οὖν ὑμνηθὲν] Πάλαι λαληθὲν, ἀλλ' ὅμως ἐρῶ. Παροιμιώδης δὲ ὁ στίχος (443). 37 καὶ ὁ Ῥήτωρ· Δεῖ δὲ χρημάτων.

443 ‡ Τῶν] Τῶν πάντων πραγμάτων. ‡

444 Ἃ 'γὼ μεθ' ἥκω] Ἐφ' ἃ χρήματα κἀγὼ ἥκω.

‡ Μεθήκω] Ζητήσων ἥκω. ‡

449 Μῆτερ πάρειμι] Κάλλιστα πεποίηται τῷ Τραγικῷ τὸ πρόσωπον οἷον δεῖ εἶναι ἄδικον ἄνδρα· γινώσκων γὰρ, ὡς οὐδὲν δίκαιον ἔχει λέγειν, ἐπείγει τὴν κρίσιν, ἵνα ἐκ τῆς δικαιολογίας κατὰ λεπτὸν γινόμενον ἔλεγχον ἐκφύγῃ.

449 „ Τὴν χάριν δὲ σοὶ] Ὀρθοτονητέον τὸ σοὶ διὰ τὴν πρὸς τὸν ἀδελφὸν χρείαν. "

450 Ἀρχέτω δέ τις] Οὗτος ὁ Πολυνείκης προηγείσθω.

451 Καὶ ξυνωρίδας] Παρατάξεις. 38 ὁ δὲ Καὶ παρέλκει.

† Ξυνωρίδας] Συστήματα, τάξεις, ἀπὸ μέρους τὸ πᾶν. Ξυνωρὶς γὰρ τὸ ἅρμα· τὸ δὲ λόχων ἀντὶ τῶν στρατευμάτων. †

Ξυνωρίδας] Τοὺς ἱππέας τοῦ στρατοῦ ἐκ τῶν ἁρμάτων δηλοῖ· Ξυνωρίδας, τὰ ἅρματα. λόχων, τῶν στρατευμάτων.

452 Τάσσων] Στρατηλατῶν.

452 „

Cod. restitutum pro κατοικήσεως. absque eo forte quis κοιμήσεως inscripsisset.

34 Κρηθεὺς] Sic nomen illud scribendum monenti *Munckero* ad *Hygin.* Fab. LXIX *Barnesius* obsequutus est: praeter *Munckerum* hoc stemmate *Barthius* usus est ad *Statii* Theb. II, 141. & *Galeus* ad *Apollodor.* p. 68.

35 Ἀναγκαίαν δέ.] Voculam addidi ex Aug. Cod. in quo mox pro δίχα legebatur δίαν πολίων.

36 Γράφεται καὶ ἱκοῦσιν] Aug. Cod. Γράφεται Τικοῦτιν ἵν' ᾖ, τῷ ἀδελφῷ. hinc recepi πορθεῖ τὴν πόλιν, pro πορθεῖ τὴν βασιλείαν.

37 Καὶ ὁ Ῥήτωρ] *Demosthenes* his, Δεῖ δὴ χρημάτων, proxima subdit in Olynth. I, p. 3. C. καὶ ἄνευ τούτων οὐδέν ἐστι γενέσθαι τῶν δεόντων· ista *Barnesius* adiecerat uncis inclusa, quos *Kingius* omisit: ubi legerentur *Demosthenea* discere potuit ex *Erasmo*, qui in Adagio, *Pecuniae obediunt omnia*, nostrum locum Phoen. & plura similia congessit. Priora quoque deerant in Aug. Cod. haec tantum exhibente: Ἀλλ' ὅμως ἐρῶ] Ἐρῶ μὲν ῥῆμα πάλαι ὑμνηθέν. παρ' Ὁμήρῳ (imo παροιμιώδης) δὲ ὁ στίχος.

38 Ὁ δὲ Καὶ π.] Huc retraxi ad versum 450 relata: Cod. Aug. Ξυνωρίδας λόχων. τὸ Καὶ παρέλκει. Ξυνωρίδας λόχων. τοὺς ἱππεύσαντας τοῦ στρατοῦ ε. τ. α. δ. ξ. τ. α. λόχων, τῶν στρατευμάτων. Sequuntur illinc edita: Ὅτι διὰ σὲ κ. τ. λ.

452 ,, Τάσσων ἐπίσχον] Οὐ διὰ σὲ τὰ ἅρματα τοῦ στρατεύματός τινος τοῦ ἐν- ,, στάρχων στρατολογῶν, ἔχον τὴν διακόσμησιν τοῦ στρατοῦ."

Ὅπως κλύοιμί σου] Διὰ τοῦτο, ὦ μῆτερ, τὴν διακόσμησιν τοῦ στρατοῦ ἐπίσχον, ὅπως ἀκούσω πρότερον τὰς παρὰ σοῦ γινομένας κοινὰς ἡμῖν διαλύσεις. Βραβείας γὰρ διαλύσεις, ἢ ἐπὶ τοὺς μετὰ κρίσεως λόγους.

[Ἄλλως. Τάσσων ἐπίσχον] ,, Τουτέστιν ἐν τάξει μερίζων τοὺς πολίτας, ,, καὶ καθιστάσσων τὴν ἐμὴν δύναμιν, ἐπίσχον τὴν διακόσμησιν, ὅπως ἀ- ,, κούσαιμι πρῶτα τοὺς περὶ τὴν κοινὴν ἡμῶν διάλυσιν παρὰ σοῦ γινομένους ,, λόγους, ὦ μῆτερ."

453 ,, Κοινὰς βραβείας] Τὰς ἀμφοῖν διαλύσεις ἡμῶν.

,, [Ἄλλως] Βραβείας, ἀντὶ τοῦ διαλύσεις, ἃς ἐβράβευσεν ἡ μήτηρ, τοὺς ,, μετὰ κρίσεως λόγους, δι' ὧν ἐν θατέρῳ αὐτῶν ἐδείκνυε δικαιότερον λόγον.

454 Τόνδ' εἰσεδέξω] Ἀντὶ τοῦ εἴσω ἐδέξω. ὡς εἴσιθι, ἀντὶ τοῦ εἴσω ἴθι. τοῦτο δὲ ἐναντίον τῷ, —— Ἴλιον εἴσω, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν Ἴλιον, ἐκεῖσε γὰρ ἀντὶ προθέσεως παραλαμβάνεται.

455 Ἐπίσχες] Κατάπαυσον, καρτέρησον, ἄνες.

455 ,, Οὔτοι τὸ ταχὺ τὴν δίκην ἔχει] Οὐκ ἐν τῷ τάχει ἐστὶ τὸ δίκαιον· ,, οὐδαμῶς γὰρ τὸ ὀξέως τι πράττειν τὸ δίκαιον κατέχει."

456 † Βραδεῖς δὲ μῦθοι] Οἱ μετὰ βραδύτητος γινόμενοι, οἱ μετὰ ἀνέσεως λεγόμενοι. †

Βραδεῖς δὲ μῦθοι] Οἱ μετ' ἐπισκέψεως, οἳ καὶ τὸ σοφὸν ἔχουσι.

457 Σχάσον] 39 Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων. Σχάσαι γὰρ τὸ ἐπισχεῖν τῶν κωπῶν τὴν εἰρεσίαν.

† Δεινὸν ὄμμα] Ἀντὶ τοῦ δεινότητα τοῦ ὄμματος. †

† Θυμοῦ πνοάς] Ἤγουν τὸν θυμόν. †

459 ,, Γοργόνος] 40 Ἡ Γοργόνη θεά ἐστιν, καί, εἴπερ δ' ἂν αὐτὴν ἴδῃ, ,, ἀπο-

39 Ἡ μεταφορὰ] Aug. Cod. Σχάσον δὲ] Στῆσον, καὶ παῦσον, καὶ ἄνες. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐρεσσόντων· κ. τ. λ. In Edd. ad Ἐπίσχες v. 455 referuntur, Κατάπαυσον, καρτέρησον, ἄνες. e quibus καρτέρησον duntaxat inservit verbo Ἐπίσχες interpretando, similiter a *Scholiastis* adhibitum ad *Aeschyli* Prom. v. 696. & *Eurip*. Orest. v. 1165. significans apud recentiores *exspecta*: *T. H.* vid. in *Aristoph*. Plut. v. 1101. ad Σχάσον referenda κατάπαυσον, ἄνες.

40 Ἡ Γοργόνη] Forma recentior hic neminem offendet, in *Euripidis* versu, in quo Γοργόνας dederat *Aldus*, minime toleranda, neque etiam apud *Dion. Chrysost*. Or. LXVI, p. 610. D. ὁ Περσεὺς τὴν κεφαλὴν τῆς Γοργόνης (L. Γοργοῦς) περιφέρων —— ἐποίει λίθους. Originem fabulae notissimae diversimode tradunt *Alexander Myndius* apud *Athen*. V, p. 221. B. *Philo Iudaeus* de Legat. ad Caium p. 1026. C. *Palaephatus* π. Ἀ. C. XXXII. *Eustathius* ad

„ ἀπηλιθίωτο· ὁ δὲ Περσεὺς σταλεὶς παρὰ τοῦ Ἑρμοῦ ἀπεκεφάλισεν αὐτὴν, καὶ „ πάλιν εἶχε τὴν αὐτὴν ἐνέργειαν· καὶ, εἴτινες δὲ τὴν αὐτῆς κάραν εἶδον, „ ἀπηλιθοῦντο."

460 Στρέφε] Τρέπε.

461 Εἰς γὰρ ταυτὸν] Ἀπ' ἐναντίας.

† Εἰς γὰρ ταυτὸν] Εἰς γὰρ τὸ αὐτὸ τοῖς ὄμμασι τούτου βλέπων, ἤγουν βλέπων γὰρ τοῦτον κατὰ ὀφθαλμοὺς, λέξεις ἄμεινον. †

462 Ἐνδέξῃ λέγοις] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ἄμεινον.

463 Σφῷν] Ὑμῖν. Σοφὸν] Φρόνιμον.

465 † Λόγος μὲν οὖν σὸς] Νόμος τὸν διώκοντα πρῶτον λέγειν, εἶτα τὸν φεύγοντα, πρὸς ἃ ὁ διώκων προὐβάλλετο κατ' αὐτοῦ, ἀπολογεῖσθαι· ἐπεὶ οὖν καὶ ὁ Πολυνείκης ἐν σχήματι διώκοντος ἦν, διὰ τοῦτο [41] πρῶτος λέγειν Ἐτεοκλέους παρὰ τῆς Ἰοκάστης προτρέπεται. Διὰ τοῦτο δὲ προσέθηκε τὸ, ὡς σὺ φῄς, ἵνα μὴ δόξῃ ἀπεχθὴς τῷ Ἐτεοκλεῖ, πρὶν ἀμφοτέρων ἀκοῦσαι, τὴν ψῆφον ἐκφέρουσα. †

Σὲς πρόσθε] Ἀντὶ τοῦ πρότερος γενέσθω.

470 Ὡς σὺ φῄς] Τοῦτο θεραπεία τοῦ Ἐτεοκλέα.

471 Διαλλακτὰς] Ὀξυτόνως· παρὰ ῥῆμα γὰρ, ὡς ποιητὴς, κολυμβητὴς, καὶ τὰ ὅμοια.

473 Κοὐ ποικίλων] Γράφεται,

—— δεῖτ' ἄνδιχ' ἑρμηνευμάτων.

ὅ ἐστι, καὶ οὐ ποικίλης δεῖται ἔξωθεν ἀπολογίας ἡ ἀλήθεια, [42] ἄνδιχα γὰρ, ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν.

Ἄλλως. Τὰ ἔνδικα, ἀντὶ τοῦ τὰ δίκαια, τὸ δὲ Χ διὰ τὴν δασεῖαν.

‡ Ἄλλως. Ἡ ἀλήθεια λόγῳ χρῆται ἀποικίλῳ. Δεῖ, ἀντὶ τοῦ δεῖται. ‡

474 Ἔχει γὰρ αὐτὰ] Τὰ δίκαια ἔχει ἰσχὺν, καὶ [43] ἐγκαιριότητα.

Και-

ad *Homeri* Il. Λ, p. 760, 36.

41 Πρῶτος λέγειν Ἐτεοκλέους] Huius adnotationis Auctorem scripsisse crederem, πρῶτος λέγειν παρὰ τῆς Ἰοκάστης προτρέπεται, nomen autem Ἐτεοκλέους postea demum adiectum; si per sacros liceret Philologos, qui, huius structurae conquirentes exempla, ne hunc quidem sibi locum eripi paterentur: huc forsan advocabitur *Chariton*, v, p. 85, 24. cuius, in re simillima, locus ad vulgatam tuendam maxime videbitur idoneus: ego mendosum iudico.

42 Ἄνδιχα γὰρ ἀντὶ τοῦ ἔξωθεν] Emblemate ridiculo facile carebimus: Aug. Cod. haec tantum praebet: Ἄνδιχα, ἀντὶ τοῦ, τὰ δίκαια. Τὸ δὲ Χ διὰ τὴν δασεῖαν.

43 Ἐγκαιριότητα] Scribendum εὐκαιριότητα· idem *Polybio* restituendum p. 1076, pro ἀχαριότητα· supra eumdem Scopam συνεργὸν habuisse scribit καιρὸν, p. 1074. ubi quae praeterea leguntur

Καιρὸν] Ἰσχὺν, δυναστείαν, εὐτυχίαν.

474 „ Καιρὸν] Εὐκαίρως γὰρ καὶ καλῶς λέγεται τὰ δίκαια, καὶ τὴν ἐπιτεύξιν ἔχει. "

475 ‡ Νοσῶν ἐν αὐτῷ] Ἀδυνατῶν ἑαυτῷ, λέγων δεῖξαι μετὰ τέχνης καὶ στροφῆς λεγόμενον. ‡

476 Προυσκεψάμην] Ἐγὼ, φησὶ, προνοησάμενος τῆς πατρικῆς οὐσίας, καὶ βουλόμενος ἐμέ τε καὶ τοῦτον ἐκφυγεῖν τὰς Οἰδίποδος ἀρὰς, ἐξῆλθον [44] ἀπὸ τούτων τῶν ὅρων τῆς γῆς.

481 Λαβὼν] [45] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις, λαβὼν ἀντὶ τοῦ λαβόντα, αὐτὸν ἐμὲ λαβόντα, ὡς τὸ,
Ἐξὸν καθεύδειν τὴν ἐρωμένην ἔχων. ἀντὶ τοῦ ἔχοντα.

483 ‡ Δρᾶσαι καὶ παθεῖν] Ποιῆσαι αὐτὸν, καὶ ὑπ' αὐτοῦ παθεῖν. Ἃ γίγνεται] Καθὰ συμβαίνει, ἃ εἴωθε γίνεσθαι. ‡

484 Ὁ δ' αἰνέσας] [46] Συγκαταθεὶς, συνθέμενος.

486 ‡ Καὶ δόμων ἐμὸν μέρος] Καὶ τὸ μέρος τὸ ἐμὸν τῶν δόμων, ἤγουν καὶ τὸ ἀνῆκον ἐμοὶ μέρος τῶν δόμων. ‡

492 Πηκτῶν κλιμάκων] [47] Διὰ πεπηγμένων κλιμάκων ἀναβάσεις.

493 Ἃ, μὴ κυρήσας] [48] Λείπει ἡ εἰς. εἰς ἃ, μὴ κυρήσας, πειράσομαι δρᾶν τὰ ἀπὸ τῆς δίκης.

497 „ Ταῦτ' αὔθ' ἕκαστα] Τὰ ἁπλᾶ χωρὶς ποικιλίας τινός. τὸ ἑξῆς, ταῦ-
„ τα ἕκαστα εἶπον. καὶ Ἄλλως. Τὰ κεφάλαια καὶ [49] τὰ ἀναγκαιότατα
„ τῶν λόγων μου ταῦτά ἐστι. "

499 ‡ Καὶ τοῖσι φαύλοις] Τοῖς ἀπαιδεύτοις, τοῖς ἀνοήτοις. ‡

[Ἄλ-

tur alteri loco sanando sunt accommoda.

44 Ἀπὸ τούτων τ. ὁ. τ. γ.] Aug. Cod. ἐξῆλθον ἔξω τῶν πατρῴων δόμων.

45 Ἀττικὴ ἡ σύνταξις] In Aug. Cod. Ἀνὰ μέρος λαβὼν, primum redditur, ἀναλαβὼν τὸ μέρος· tum sequuntur Ἀττ. ἡ σ. Λαβὼν ἀντὶ τοῦ λαβόντα αὐτόν. ὡς τὸ, τὴν ἐρωμένην ἔχων, ἀντὶ τοῦ ἔχοντα. ultima hinc accesserunt vulgatis. In Edd. ante *Barnesium* legebatur ὡς τὸ, τὴν τ' ἐρωμένην ἔχων· senarium explevit optime *Barnesius*, non e Mſ. Cod. sed ex *Eustathio*.

46 Συγκαταθεὶς] Scribendum Συγκατατεθεὶς, vel Συγκαταθείς.

47 Διὰ πεπ.] Coalescant in Διαπεπηγμένων· Aug. Cod. Πηκτῶν κλιμάκων] Προσφέρουσι καὶ κλίμακα (κλίμακας) οἱ πολέμιοι.

48 Λείπει ἡ εἰς] Haec quidem futilissima sunt: veram praebet interpretationem Aug. Cod. ἅτινα πειράσομαι δρᾶν, τὰ ἀπὸ τῆς δίκης.

49 Τὰ ἀναγκαιότατα] Mſ. τὰ ἀναγκαιότερα. Frequens in talibus error e syllabarum compendio natus: vid. *Henr. Steph.* Anim. in Lib. de Dial. p. 41.

50 Διακριθῆναι] Sic Cod. Mſ. scribi debuerat διακρίνειν.

[Ἄλλως.] „ Καὶ τοῖς ἀπλέσι, καὶ μὴ δυναμένοις [50] διακριθῆναι. „

500 „ Ἐμοὶ μὲν] Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ συνετὰ λέγειν, εἰ καὶ μὴ Ἕλλην εἰ„ μί· [51] μετέβη δὲ καὶ ἄλλως. εἰ καὶ μὴ καθ' Ἑλλήνων χθόνα τεθράμμε„ θα, ἀλλ' οὖν γ' ἐμοὶ ξυνετὰ δοκεῖ λέγειν. „

500 Ἐμοὶ μὲν] Πλεονάζει ὁ μὲν, καὶ μία ἀντωνυμία.

502 Εἰ πᾶσι] [52] Εἰ ταὐτὸ καλὸν ἦν καὶ σοφὸν πᾶσιν ὁμοῦ, οὐκ ἦν ἀμφίβολος φιλονεικία καὶ μάχη ἐν ἀνθρώποις. νῦν δὲ μέχρις ὀνόματος τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον σώζεται τοῖς ἀνθρώποις· ὀνομάζομεν γὰρ κοινῇ πάντες Ἕλληνες χρυσὸν, καὶ τὸ μὲν ὄνομα ὁμοίως προφερόμεθα, διχοστατοῦμεν δὲ περὶ τὴν τούτου δόξαν, οἱ μὲν ἀγαθὸν, οἱ δὲ φαῦλον αὐτὸν φάσκοντες. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τῆς σωφροσύνης, καὶ πάντων τῶν ἄλλων.

504 ‡ Νῦν δ' οὔθ' ὅμοιον] Νῦν δὲ οὔτε ὅμοιον οὐδέν ἐστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις οὔτε ἴσον, πλὴν ὀνομάσαι· ὀνομάζεται μὲν γὰρ παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις ὅμοιον καὶ ἴσον, καὶ συμφωνοῦσι κατὰ τοῦτο πάντες ἄνθρωποι· τὸ δὲ ἔργον, τοῦτο οὐκ ἔστι παρὰ αὐτοῖς. ἤγουν [53] ὅμοιον μὲν καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ἔργον δὲ ὅμοιον καὶ ἴσον οὐκ ἔστι, ἕκαστος γὰρ τὸ πλέον ζητεῖ καὶ τὸ κρεῖττον. ‡

‡ Ὅμοιον] Ἐπὶ ποίου. Ἴσον, ἐπὶ ποσοῦ. ‡

505 Πλὴν ὀνομάσαι] Ἐξ ὀνόματος καλέσαι. ἤτοι ὄνομα μόνον, ἡ πρᾶξις δ' οὐκ ἔστι τοῦτο.

† Πλὴν ὀνομάσαι] Κατὰ μὲν τὸ ὄνομά ἐστι παρ' ἀνθρώποις τὸ δίκαιον, κατὰ δὲ τὸ ἔργον οὐκ ἔστι. †

507 Ἄστρων ἀνέλθοιμ'] Εἴθε ἠδυνάμην εἰς οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ εἰς ᾅδου κατ-

51 *Μετέβη δὲ καὶ ἄλλως*] Suspicor omissam a librario, quam non adsequebatur, vocem compendifactam: sensus postulat, *μετέβη δὲ εἰς πληθυντικόν. καὶ Ἄλλως. Εἰ --*

52 *Εἰ ταὐτὸ κ. τ. λ.*] Haec verbum *λέγειν* proxima sequebantur in Aug. *Εἰ πᾶσι ταὐτὸ καλὸν ἔφυ. ὥστε εἴτε (L. εἴγε) σοὶ δίκαιον φίνεται (φαίνεται) ἀλλ' οὔτ' (L. οὔγ') ἐμοί: —— Οὔτ' ἴσον βροτοῖς. Οὐδὲν ἴσον. μέχρις ὀνόματος τ. ο. κ. τ. ἰ. σ. τ. α. ὀ. οὖν κ. ἅπαντες Ἑλλ. χ. κ. τ. μ. ο. ο. πάντες προφερόμεθα. δ. δ. π. τ. τ. δ. ο. μ. α. ο. δ. φ. ἀποφάσκοντες·* (hoc forsan genuinum videbitur pro *αὐτὸν φάσκοντες.*) *ο. κ. ε. τ. σ. καὶ ἐπὶ πάντων ἄλλων.* His sequentia subiiciuntur: *Οὐδ' ἴσον. τὸ δίκαιον. καὶ ἴσον οὐδὲν εἰ μὴ μόνον ὀνόματι. οὐ σώζεται παρὰ τοῖς ἀνθρώποις. Πλὴν ὀνομάσαι. πλὴν ὀνόματι μόνον οὐκ ἔστι τὸ ὅμοιον καὶ τὸ ἴσον τοῖς ἀνθρώποις. Ἄλλως. τοῖς ὀνόμασι μόνον σύμφωνοι ἐσμὲν οἱ ἄνθρωποι.* quae potuerant etiam inter Scholia locum reperire: sed utrum hic an ibi collocentur perparum interest.

53 *Ὅμοιον μὲν κ. ἴ. ο.*] *Kingius* dederat: *ὅμοιον μὲν ὄνομα καὶ ἴσον ἐστὶ* (Ms. Baroc. 74. *ὅμοιον μὲν καὶ ἴσον ὄνομά ἐστι*) *παρὰ τ. α.* de duabus alteram lectionem recepi.

54

ὑπεπλησθῆναι ἐπὶ τῷ κατορθῶσαί με τὴν τῶν θεῶν τυραννίδα. οὐκ ἐπιτιμητέον δὲ, ἁρμόδιοι γὰρ οἱ λόγοι 54 ἀνδρὶ πλεονεξίαν διώκοντι, καὶ τῶν ἄστρων, καὶ τοῦ ἡλίου κατακρατῆσαι, καὶ τοῦ θρόνου τοῦ Διὸς οὐκ ἂν παραιτήσομαι.

† Ἄστρων ἂν ἔλθοιμ'] Πρέποντές εἰσιν οὗτοι οἱ λόγοι ἀνδρὶ πλεονέκτῃ, καὶ οἷος ἦν Ἐτεοκλῆς. †

507 „ Ἡλίου πρὸς ἀντολάς,] Λείπει ὁ καί· καὶ ἡλίου πρὸς ἀναβολάς. καὶ ἄστρων, καὶ τοῦ ἡλίου. "

508 Δυνατὸς ὢν δρᾶσαι τάδε] Εἰ ἐδυνάμην τοῦτο ποιῆσαι.

510 Τοῦτ' οὖν τὸ χρηστὸν] 55 Ἀλόγιστος, φησὶν, ὁ Ἐτεοκλῆς, ἐξὸν γὰρ αὐτῷ τῷ τοῦ πρεσβυτέρου χρῆσθαι δικαιώματι, ᾧ μᾶλλον ἐπιβάλλει ἡ ἀρχὴ, ἀδικεῖν ὁμολογεῖ ἑαυτὸν, εἰ πλεονεκτεῖν φησί. πρὸς ὃ ῥητέον, ὅτι μιμητὴν ἀνδρὸς ἀδίκου ἐξεικονίζει ἡμῖν ὁ Εὐριπίδης, μήτε τῷ δοκεῖν εὐσεβεῖν βουλομένου, ἄλλως τε εἰ ἔφασκεν ἄρχειν, ὡς πρεσβύτερος, ἐκκλείεται τῷ λόγῳ, τὸ τῶν κτημάτων μέρος δεῖν ἀπονέμειν.

511 Ἢ σώζειν ἐμοὶ] Ἀλλὰ σώζειν ἐμαυτῷ.

512 Ἀνανδρία γὰρ] Δειλία γάρ ἐστι τῷ ἀνθρώπῳ οἰκεία, ὅπως, φθείρας τὸ μεῖζον, τὸ ἔλαττον ἐδέξατο.

‡ Ἀπολέσας] 56 Δύο, ὤφειλεν· ἐπὶ δὲ ταύτην τὴν διάνοιαν, ὅταν δηλονότι ἀφῇ τις τὸ πλεῖον, ἵνα λάβῃ τὸ ἔλαττον, ἀπολέσαι νομίζει, ἀπολέσας λέγει. ‡

513 Πρὸς δὲ τοῖσδε] Πρὸς δὲ τοῖσδε, οἷς εἶπον δηλονότι, αἰσχύνη καὶ ὄνειδός ἐστιν, ὧν χρῄζει, τοῦτον τυχεῖν, ἐπὶ προθέσει παραχωρηθησόμενον. Ἄλλως. Αἰσχύνη, φησὶν, ἐστὶν εἰ συγχωρήσαιμι τὴν ἐμὴν βασιλείαν τῷ Πολυνείκει λαβεῖν, τῷ φόβῳ τοῦ Μυκηναίου πολέμου. ἔπειτα δ' αὐτὸν τὸν Πολυνείκην, ὦ μῆτερ, οὐ δεῖ ἐλθόντα ποιεῖσθαι τὰς φιλίας, πᾶν γὰρ πρᾶγμα κατεργάζεται ὁ λόγος, ὅπερ καὶ ὁ σίδηρος τῶν πολεμίων ποιήσειεν ἄν.

519 „ Πᾶν γὰρ ἐξαιρεῖ λόγος] „ Πάντα γὰρ ὁ λόγος κατεργάζεται. Ἄλλως. „ 57 ὁ λόγος, φησὶν, ἴσος ἐστὶ σιδήρῳ, πάντα γὰρ χειροῦται καὶ κατεργάζεται „ ὁ

54 Ἀνδρὶ πλεονεξίαν διώκοντι] Ex Aug. Cod. restitutum: edebatur: ἁρμόδιοι γὰρ οἱ λόγοι πρὸς πλεονεξίαν διώκοντι. ni Codex optimus praebuisset ἀνδρὶ, facilius scribi potuerat: ἁρμόδιοι γὰρ οἱ λόγοι πρὸς τὸν πλεονεξίαν διώκοντα. duo forte Grammatici diversam quisque formam adhibuerant loquendi.

55 Ἀλόγιστος, φησὶν,] Quis φησί; Criticus antiquus, cuius notas recentior dum recenset & amplificat passim illud interserit φησὶν, hic etiam omissum, & saepius, in Aug. Cod. ubi Scholion sic scriptum: Ἀλόγιστος ὁ Ἐτεοκλῆς· ἐξὸν γὰρ τῷ πρεσβυτέρῳ (scripserat forte, τῷ πρεσβυτέρου) χρῆσθαι δικαιώματι, ὃν μᾶλλον ἡ ἀρχὴ, ἀδ. ὁμ. ἑαυτὸν ἢ πλεονέκτην (hoc recipi potest pro εἰ πλεονεκτεῖν) φησί. πρὸς ὃν ῥ. ὅτι μιμητὴν ἀνδρὸς ἀδίκου ἐξ. ἡμῖν ὁ Εὐριπίδης· —— reliqua (in

„ ὁ λόγος διὰ τοῦ πειθοῦς, ὥσπερ σίδηρος βίᾳ. Ἄλλως. ἀντὶ τοῦ, ὃ πειθ„ ὁ καλὸς λόγος, οὐ δύναται ποιῆσαι ὁ πόλεμος τῶν πολεμίων.”

521 Ἀλλ' εἰ μὲν ἄλλως] Κατ' ἄλλον τρόπον, ἐκτὸς τῆς βασιλείας, ἔξεστιν.

523 „ Ἄρχειν παρόν μοι] Τί λέγεις, φησὶν, ἐξόν μοι νῦν ἄρχειν, „ ἄλλῳ παραχωρήσω καὶ δουλεύσω.”

524 Ἴτω] Ἐλθέτω.

525 ‡ Πεδία πίμπλασθ' ἁρμάτων] Πεδία πληρούτω ὀχημάτων· ὅτι οὐκ ἀφήσω. ‡

528 ‡ Τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών.] Κατὰ τἄλλα, δίκαια πράττειν πρέπον. †

529 „ Οὐκ εὖ λέγειν χρή] Ὁ νοῦς· οὐ δεῖ, φησὶν, λόγῳ μὲν σοφίζεσθαι, ἔργῳ δὲ πονηρὸν εἶναι.”

‡ Οὐκ εὖ λέγειν χρή] Οὐ κεκαλλωπισμένους λόγους χρὴ λέγειν ἐπὶ τοῖς μὴ καλοῖς ἔργοις. ἤτοι τὸ, τὰ μὴ καλὰ ἔργα πειρᾶσθαι καλύπτειν κεκαλλωπισμένοις λόγοις, οὐκ ἀγαθὸν, ἀλλὰ πικρὸν, ὅ ἐστιν ἀλγεινὸν, βαρύ. ‡

† Οὐκ εὖ λέγειν χρή] Οὐ δεῖ σεμνολογεῖν τὰς φαύλας πράξεις· τουτέστι, τοὺς ἐπὶ τοῖς κακοῖς σεμνολογουμένους ἡ δίκη τιμωρεῖται, ὡς ταύτῃ πικρὰ καὶ ἀναπόδεικτα λέγοντας. †

530 ‡ Τῇ δίκῃ βαρύ] Τουτέστιν ἄδικον. ‡

531 Οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά] Ἔστι γὰρ ἐν τῷ γήρᾳ ἔνια κακά. τὸ ἀσθενὲς, τὸ δυσκίνητον, τὸ ἐπιλήσμον, „ [58] τὸ δυσήκοον· ἀλλ' ἔστιν ἐν αὐτῷ καλὸν ἡ πεῖρα τῶν πολλῶν.”

531 † Ὦ τέκνον, οὐχ ἅπαντα τῷ γήρᾳ κακά] Εἰ καὶ πλεῖστα τῶν κακῶν, πήρωσις, κώφωσις, μελῶν ἔκλυσις, καὶ τἄλλα τοῖς γέρουσι προσέσεισιν, ἀλλὰ πλείω τῶν νέων ἴσασιν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἐμπειρίαν τῶν πραγμάτων κτησάμενοι. †

532 Ἀλλ' ἡ 'μπειρία] Ἡ ἐμπειρία γὰρ, καὶ ἡ πολυχρόνιος τριβὴ, ἔχει τι λέξαι [59] τῶν νέων σοφώτερον, ὥστε μή με καταφρονήσῃς παντελῶς. Ἄλλως. Γράφεται καὶ πρὸς δοτικὴν, ἵν' ᾖ, τῇ γὰρ ἐμπειρίᾳ τὸ γῆρας Ἐ-

(in quibus βουλομένου pro βουλομένῳ positum:) prorſus congruunt.

56 Δοὺς ὤφειλεν·] Sic in Cod. Cantabr. *Pierſius* invenerat: quod *Kingius* adiecit, εἰπεῖν, lectori ſaepius Magiſter ille reliquit in talibus ſubaudiendum: in Scholiis ex eodem Cod. vulgatis reperias ad Phoen. v. 553, Τιμᾶς] Κρίνεις ὤφειλεν· ad v. 1142, Ἐχίδναις] Κεφαλαῖς ὤφειλεν· ubi tamen in Leid. Mſ. Κεφαλαῖς ὤφειλεν εἰπεῖν. Schol. ad v. 791, ἴδει, ὦ πολύμοχθε· —— Pro ἀπώλετε νομίζει hic poſitum ἀπολέται.

57 Ὁ λόγος, φησὶν,] Continua dedi, prout erant in Aug. Cod. haec tamen media legebantur etiam in Edd.

58 Τὸ δυσήκοον] Et reliqua praebuit Aug. Cod.

59 Τῶν νέων] Sic Aug. Cod. in quo ſequentia Ἄλλως. Γράφεται &c. non reperiebantur.

Ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

534 Τί τῆς κακίστης] Τῆς ἐν τοῖς δαίμοσι χειρίστης. ὡς τὸ, 60 δικαιότατος Κενταύρων, ἀντὶ τοῦ, δίκαιος ἐν Κενταύροις.

† Τί τῆς κακίστης δαιμόνων ἐφίεσαι] Διὰ τί ἐπιθυμεῖς, ὦ παῖ, τῆς φιλονεικίας, τῆς κακίστης ἀπὸ τῶν θεῶν; μετὰ τὸ ἀπὸ, ἵν' ᾖ, τῆς κακίστης θεοῦ· τὸ γὰρ χωρὶς τοῦ ἀπὸ δεικνύει καὶ τοὺς ἄλλους θεοὺς κακοὺς, εἶπε αὐτὴν κακίστην, ὅπερ Εὐριπίδης οὐ βούλεται, 61 (εἰ καὶ ἀληθὲς τυγχάνει.) τοῦτο δὲ καὶ ἐν ἄλλοις πλείστοις συμβαίνει· δεῖ οὖν ἐπὶ τοῦ τοιούτου ἐπιστατεῖν, καὶ μὴ διὰ τὸ ὑπερθετικὸν ἐξαπατᾶσθαι, καὶ παραδιδόναι τὴν τοῦ λόγου ἔννοιαν. †

535 Φιλοτιμίας] Κενοδοξίας, μίσος γὰρ τὸ τῆς φιλοτιμίας ὄνομα.

537 ‡ Κἀξῆλθ'] Ἀπέβη, ἐπλούτησεν. ‡

Ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων] Πολλὰ γὰρ τῶν κακῶν ἐπὶ φθορᾷ τῶν ἀπολαυομένων ἀπαλλάσσεται· ὡς νόσος, καὶ πυρετὸς σφοδρὸς καὶ διάφορος.

538 ‡ Ἐφ' ᾗ σὺ μαίνῃ] Ἧς σὺ ἐρᾷς, τοιαύτης οὔσης δηλονότι. ‡

541 Τὸ γὰρ ἴσον, νόμιμον] Ἀντὶ τοῦ δίκαιον, καὶ ἀσφαλὲς, καὶ βέβαιον· εἰ γὰρ νόμοι ἀμετάτρεπτοι εἰσίν.

‡ Ἄλλως. Νόμου δύναμιν ἔχον, τουτέστιν ἀσφαλὲς, φίλιον, ὑπάρχει. ‡

542 † Τῷ πλέονι] Ἐπειδήπερ ἐχθρὸν αὐτῷ τὸ ἔλασσον, ἐξ ἐκείνης παρασκευάζει ἐχθρᾶς ἡμέρας κατάρχεσθαι λέγει· ἕως μὲν οὖν ἐστιν ἰσότης παρὰ ἀνθρώποις, καὶ φιλία πάρεστιν· ἐπειδὰν δέ τις πλειόνων ἐγκρατὴς καταστῇ, πάντας τοὺς λειπομένους αὐτοῦ τῇ οὐσίᾳ ἐχθροὺς αὐτῷ καθιστᾷ, καὶ βασκάνους, οὐκ ἀνεχομένους τὴν τῆς τύχης ὑπεροχήν. †

543 † Ἐχθρᾶς θ' ἡμέρας] Τὸ ἐχθρᾶς ἡμέρας οὕτω νοητέον, ὅτι οἱ πλεονεκτοῦντες ἐπὶ κακῷ ἑαυτῶν τοῦτο ποιοῦσι, δῆλον δὲ ὅτι περὶ θεοῦ εἶπε περὶ τῆς φιλοτιμίας, †

Πολλοὺς δ' ἐς οἴκους, καὶ πόλεις εὐδαίμονας
Εἰσῆλθε, κἀξῆλθ' ἐπ' ὀλέθρῳ τῶν χρωμένων.

544 Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι καὶ μέρη σταθμῶν] Ἐν τούτοις γὰρ σώζεται τὸ ἴσον, καὶ γὰρ διὰ τῶν μέτρων καταλαμβάνεται τὸ ἴσον.

‡ Καὶ γὰρ μέτρ' ἀνθρώποισι] Καὶ γὰρ ἡ ἰσότης ἔταξε μέτρα ἀνθρώποις, ἀντὶ τοῦ διὰ τὴν ἰσότητα καὶ μέτρα ἐπήχθησαν τοῖς ἀνθρώποις, καὶ μέρη σταθμῶν, καὶ ἀριθμός. Μέτρα δὲ τὰ μετρούμενα λέγει, οἷον μέδιμνον, ἤ τι τοιοῦτόν τι. ‡

546 † Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον] Ἀντὶ τοῦ ἡ σκοτεινὴ ὄψις τῆς νυκτός. †

† Ἡλίου τε φῶς] Καὶ ἡ ἡμέρα. †

548 „

60 Δικαιότατος Κενταύρων] *Homeri* versum 831 Il. Λ *Kingius* indicaverat. Aptius quadraret Apollo, θεῶν ὀλοώτατος, ex Il. X, 15. A Grammaticis dissentit *Henr. Steph.* Anim. in Lib. de Dial. p. 42.

61 (εἰ καὶ ἀληθὲς τυγχάνει) Signis inclusi monachi cuiusdam emblema; aberat a Leid. Mſ. quo

548 „ Φθόνον ἔχει] Ἀντὶ τοῦ μέμψιν. διὰ τὴν ἰσότητα παραχωροῦσιν ἀλ-
„ λήλοις τὸ νικᾶν, ἀντιλειπῶς λάμποντες. "

548 ‡ Νικώμενοι] Ὑπὸ τοῦ ἑτέρου ἤγουν ὑπείκοντα τῷ ἑτέρῳ, καὶ ὑπεξιστάμενοι. ‡

549 Εἶθ' ἥλιος μὲν] Ἥλιος μὲν καὶ ἡ νὺξ τῷ ἴσῳ δουλεύουσι, σὺ δὲ ἐν βροτοῖς οὐκ ἀνέξῃ, τοῦ δώματος ἔχων τὸ ἴσον, δουλεύειν τῇ ἰσότητι;

Δουλεύει] Κατὰ διαδοχὴν καὶ ἰσότητα.

† Δουλεύει βροτοῖς] Εἰς τὸ δουλεύειν τοῖς βροτοῖς, ἐξ ἴσου ἄναθιν λαμβάνει· τουτέστιν εἰς ὑπουργίαν ἀνθρώπου ἥ τε νὺξ καὶ ὁ ἥλιος γινόμενοι, ὁ μὲν, ἵνα ἐργάζωνται, ἡ δὲ, ἵνα ὕπνῳ τοὺς κόπους ἀναπαύωσιν, οὐκ ἔχουσι πλεονεξίαν πρὸς ἀλλήλους. †

552 Τί τὴν τυραννίδ'] Λείπει τὸ οὖσαν, καὶ τὸ ὡς. τί τιμᾷς τὴν τυραννίδα ἀδικίαν οὖσαν, ὡς εὐδαιμονίαν καὶ μακαρείαν. Ἄλλως. [62] Αὐτὴν τὴν τυραννίδα, εὐδαιμονίαν ἀδικίαν φησί. τί τιμᾷς τὴν εὐδαιμονίαν ἀδικίαν;

Εὐδαιμονία] Ἔδει, φασὶν, δυσδαιμονίαν αὐτὴν εἰπεῖν, ἵνα τὸν Ἐτεοκλέα τῆς περὶ αὐτὴν ἀσεβοῦς ἐπιθυμίας ἀποστρέψῃ.

† Τί τὴν τυραννίδ'] Τί τὸ τυραννεῖν, εὐδαίμον τιμᾷς, τουτέστιν ἡγῇ, ἄδικον ὄν; ἢ καὶ οὕτως. τί τὸ τυραννεῖν, εὐδαίμον ἄδικον ἡγῇ, ἤγουν ἀδικίαν καλλίστην; ὥσπερ καὶ αὐτὸς ἔμπροσθεν φησὶ, Εἴπερ γὰρ ἀδικεῖν χρὴ, τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν. †

553 ‡ Εὐδαιμονία, Τιμᾷς] Εὐδαιμονία κρίνεις, ὤφειλεν· ἵνα δὲ δηλώσῃ τὸ πρὸς αὐτὴν αὐτοῦ σέβας, καὶ ὅπως αὐτὸς αὐτῆς ἡττᾶται, καὶ ὅπως αὐτὴν θαυμάζει, οὐχ ἁπλῶς λέγει, κρίνεις. ἀλλὰ τιμᾷς. ὅμοιον ὡσεὰν τις εἴπῃ, δίκαιον σέβομαι τὸν θεὸν, ἅμα τῇ πίστει, τοῦ εἶναι αὐτὸν δίκαιον, ἐμφαίνων διὰ τῆς λέξεως καὶ τὸ περὶ αὐτὸν σέβας. ‡

† Τιμᾷς] Ὤφειλεν εἰπεῖν ἡγῇ· ἐπεὶ δὲ, ὅπερ νομίζει τις κάλλιστον, τοῦτο καὶ τιμᾷ, ἀντὶ τοῦ ἡγῇ, τὸ τιμᾷς εἶπε. τὸ δὲ Ὑπέρφευ, σχετλιαστικὸν ὂν, διὰ μέσου ἔθηκεν. †

553 „ Ὑπέρφευ] [63] Ὑπεράγαν. διὰ μέσου σχετλιασμοῦ, τὸ ὑπεράγαν ἀναπεφώνηται. "

„ Καὶ μέγ' ἥγησαι] Καὶ μέγα τοῦτο νομίζεις τὸ ἄρχειν. "

554 Περιβλέπεσθαι τίμιον] Τὸ περιβλέπεσθαι, καὶ θαυμάζεσθαι, τίμιον τοῦτο δηλοῖ, ἤγουν τὸ ἄρχειν.

Ἄλλως. Ἐν ἤθει πευστικῷ. μέγα νομίζεις τὸ περίβλεπτον εἶναι, καὶ περιφανῆς παρὰ πᾶσιν; ἢ οὕτως. ἀλλὰ τὸ περιβλέπεσθαι τίμιον νενόμικας· κενὸν μὲν οὖν τοῦτο.

556 ‡

quo hoc quoque Scholion exhibetur iisdem verbis, nisi quod mox pro τοῦτο habeat τὸ τοιοῦτο.

62 Αὐτὴν τὴν τυραννίδα] Aug. Cod. Τί αὐτὴν τὴν τυραννίδα εὐδαιμονίαν νομίζεις, ἀδικίαν οὖσαν, ἔδει, φησὶ, δυσδαίμονα.

63 Ὑπεράγαν] Horum loco, quae dabat Aug. Cod. haec e-

556 ‡ Ὄνομ' ἔχει μόνον] Ὄνομα ἔχει μόνον, ἔργον δὲ δηλονότι οὐκ ἔχει. εἶτα ἐπάγει τὴν αἰτίαν. ἐπεὶ τάγε ἀρκοῦντα ἱκανά, εἴ τις τὸ πρᾶγμα σὺν φρονήσει λογίζοιτο· [64] εἰ οὖν ἱκανὰ τὰ ἀρκοῦντα, τὸ πλέον, δηλονότι τοῦ ἀρκοῦντος, ἄχρηστον ἂν εἴη καὶ περιττόν· εἰ δὲ περιττὸν ἐστι καὶ πρὸς οὐδὲν χρήσιμον, εἶτα πλέον λέγεται, ὀνόματι δηλονότι μόνον λέγεται, ἔργῳ δὲ τί ἂν πλέον ποιήσειεν ἐκεῖνο, οὗ χρεία οὐδεμία ἐστί; ‡

557 Ἐπεὶ τάγ' ἀρκοῦνθ'] Ἐπειδὴ τὰ ἀρκετά, καὶ μεμετρημένα, τοῖς φρονίμοις ἱκανὰ λελόγισται.

558 Ἴδια] Φυσικά, ἤγουν πρεπόμενα τῇ ἰδίᾳ φύσει.

558 „ Οὔτοι —— ἴδια] Οὐχ ἡμέτερα, ἀλλὰ τῶν θεῶν εἰσὶ τὰ πράγματα.

560 Ὅταν δὲ χρῄζωσ'] [65] Ἀντὶ τοῦ βούλονται. Ὅταν δὲ βούλωνται καὶ χρείαν ἔχοιεν παρασχεῖν αὐτὰ ἑτέροις, πάλιν ἀφαιροῦνται.

567 † Κέρας] Τὰς ἐν νέᾳ φησὶν ἡλικίᾳ. †

569 Ὀδυνηρὸς] Γράφεται καὶ Δαπανηρός, ὅ ἐστιν ἐπιζήμιος· ἀνάγκη γὰρ εἰς πόλεμον συμμάχους προσηρτῆσθαι, καὶ δαπανᾶν.

‡ Ὀδυνηρὸς] Ἐπώδυνος, ὀδύνης αἴτιος. ‡ Ἄλλως. † Ἐπειδὴ πρὸς ὄλεθρόν σοι, καὶ τοῖς σοῖς συμβήσεται· ἔστι δὲ τοῦτο συμπέρασμα τῶν ἄνω. †

‡ Ἆρ' ὁ π.] Συλλογιστικὸν ἐνταῦθα τὸ ἆρα, οὐκ ἀπορρηματικόν. ‡ † Ὁ ὄλβος] Ἡ εὐδαιμονία. †

570 † Φιλότιμος] Πλεονέκτης καὶ ἄδικος δόξεις, καὶ φιλόνεικος. †

571 † Σοὶ μὲν τάδ' αὐδῶ] Ἵνα μὴ δόξῃ δυσχερὴς Ἐτεοκλεῖ, αὐτῷ μόνῳ ἐπιτιμῶσα, στρέφεται καὶ πρὸς Πολυνείκην. τοιούτους γὰρ τοὺς διαλλακτὰς [66] δεῖ εἶναι, μὴ πρὸς ἕνα τῶν μαχομένων, ἀλλὰ πρὸς ἀμφοτέρους χρῆσθαι τοῖς λόγοις, ἵνα μή, πρὸς ἕτερον νεύοντες, τὸν ἕτερον ἀγριαίνωσιν. †

572 † Ἀμαθεῖς] Ἀνοήτους, μωράς. ἀμαθεῖς χάριτας λέγει δοῦναι αὐτῷ τὸν Ἄδραστον, ἐπειδὴ κατὰ τῆς πατρίδος ἐπιστρατεῦσαι αὐτὸν παρεσκεύασεν. †

Ἀνήψατο] Ἀνέθηκε, [67] παρέψατο, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πλοίων, τῶν ἀποδεσμουμένων εἰς λιμένα.

573 Πορθήσων] Ἀσυνέτως δὲ καὶ σὺ ἦλθες λεηλατήσων τὴν πόλιν, ἐστὶ γὰρ διαφερόμενος, ἀπαίσιον τῇ πόλει ἐπάγεις κίνδυνον· καὶ ταῦτα ἐπιστάμενος, οὐ δημοκρατουμένην, ἀλλὰ μοναρχουμένην.

574 ‡

rant in Edd. Ὑπέρευ] Ὑπεράγαν καὶ μέγα τοῦτο νομίζεις, τὸ ἄρχειν.

64 Εἰ οὖν ἱκανὰ τὰ ἀρκ.] Haec, in Edit. *Kingii* forte praetermissa, dederat e Ms. *Barnesius*, habet etiam Leid. Cod. qui paulo post, χρησιμεύει, εἶτα π. λ. ὀνόματι μόνῳ δηλονότι λέγεται.

65 Ἀντὶ τοῦ βούλονται] Ex Aug. Cod. paulo melius huc transscripta sunt ista, quam erant in Edd. hinc tamen interserui παρασχεῖν, quod, ad sensum perficien-

574 ‡ Εἰπὲ, ἐν παραλάβῃς κείνην, ὃ εἴθε μὴ συμβαίη. ‡

575 † Τρόπαια] Εἰώθεισαν οἱ παλαιοὶ, ἐπειδὰν ἐνίκων τοὺς ἀντιπάλους, ἀνιστᾶν τείχη, γράφοντες ἐνταῦθα τὴν κατὰ τούτων νίκην, ἀείμνηστον ἐνταῦθα καθιστάντες τὴν σφῶν αὐτῶν ἀρετὴν, ἅπερ ἐκάλουν τρόπαια, ὡς δεικνύντα τὴν τῶν ἐναντίων τροπήν· ἔμελλεν οὖν καὶ Πολυνείκης, εἴπερ ἐνίκησεν Ἐτεοκλέα, τοῦτο ποιήσειν, ἐπιγράψειν τε τὴν κατὰ τῆς πόλεως πόρθησιν· ὃ ἐπειδὴ πλείω μέμψιν εἶχεν αὐτῷ, ἢ φιλοτιμίαν, ἀποτρέπει ἡ μήτηρ τῆς πρὸς τὸν ἀδελφὸν συμβολῆς. οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἐποίουν, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀσπίδας τῶν πολεμίων σκυλεύοντες τοῖς θεοῖς ἀνετίθουν, ὡς αἰτίοις τῆς νίκης, ἐπιγράφοντες εἰς αὐτὰς, ἃ καὶ ἐν τοῖς τροπαίοις. †

Τρόπαια] Νικητήρια. ἀπὸ τοῦ τρέψαι καὶ διῶξαι τοὺς πολεμίους. λέγει δὲ τὰ ἱστάμενα συμβόλαια τῆς νίκης.

577 Σκῦλα γράψεις] Ἀντὶ τοῦ τὰ ὅπλα ἐπιγράψεις, ἤτοι τὰ ἀναθήματα τῶν πεφονευμένων, τί δ' ἔσται τὸ ἐπίγραμμα;

Θήβας πυρώσας τάσδε Πολυνείκης θεοῖς Ἀσπίδας ἔθηκεν.

εἴθε μὴ γένοιτό σοι, τέκνον, λαβεῖν ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων τοιαύτην φήμην, τουτέστι νικητὴν τῆς πατρίδος ἀδίκως.

579 „ Μή ποτ', ὦ τέκνον, κλέος] Ἀντὶ τοῦ, 68 ὄνομά σοι εἴη. ἐπεύχεται „ τῷ πράγματι, ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

„ Μὴ σέ γ' ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ βασιλῆα Κρονίων Ποιήσῃ. "

581 Ὑπερδράμῃς] Παρέλθῃς, νικήσῃς, μετενήνοχε δὲ ἀπὸ τῶν δρομέων, οἷον ὑπέρτερος γένῃ.

583 † Ὦ κακὰ μνηστεύματα] Τὸ κακὰ μνηστεύματα, καὶ τὸ Ἄδραστε πευθέν ἐστ'· οὕτω γὰρ ἄν τις εἴποι, ὦ Ἄδραστε, ὦ κακὴν μνηστείαν καὶ κῆδος πρὸς Πολυνείκην ποιήσας, προσθεὶς καὶ τοῦτο, διὰ μιᾶς γυναικὸς, τῆς σῆς θυγατρὸς, ἡμεῖς ἀπωλόμεθα. ἐποίησε δὲ τοῦτο κατὰ ποιητικὴν ἄδειαν, ὅπερ καὶ ταῖς λέξεσι κεχώρισται, ἀλλὰ τῷ νῷ συνάπτεται. Ἄδραστος γὰρ καὶ οὐχ ἕτερος ἦν ὁ τὴν μνηστείαν ποιήσας. ἢ τὸ προσθεὶς πρὸς τὸ κακὰ συντακτέον, καὶ οὐ πρὸς τὸ διὰ μιᾶς νύμφης, ἵν' ᾖ οὕτως. ὦ μνηστεύματα κακὰ προσθεὶς, τουτέστι μετὰ τοιαύτης προσθήκης ταῦτα ἀναβοήσεται. †

584 ‡ Προσθεὶς] Συνθέμενος, συμφωνήσας. ‡

586 Κείνων στερηθῇς] Τοῦ Ἄργους δηλονότι. ὁ δὲ νοῦς· μήτε ἐκεῖνα, μήτε ταῦτα ἔχειν, ἤτοι κἀκείνων στερηθῆναι, καὶ τούτων μὴ τυχεῖν· 69 τὸ γὰρ ἐν μέ-

ciendum neceſſarium; deerat in Mſ.

66 Δεῖ] *Kingius* interiecerat reliquis.

67 Παρήψατο] Legendum περιήψατο.

68 Ὄνομά σοι εἴη] Mſ. νομιστέος hinc iſta feci: ſcribendum praeterea videtur: ἀπεύχεται τὸ πρᾶγμα, ὡς παρ' Ὁμήρῳ, Od. A, 386.

69 Τὸ γὰρ ἐν μέσῳ πεσεῖν, τουτέστι] *Kingius* corrigi volebat, τὸ ἐν γὰρ ἐν μ. mihi τὸ γὰρ ſervandum, ſed τουτ-

μέσῳ πιστεῖν, τουτέστι τὸ πρὸ τοῦ ἀφικέσθαι ἐπ' αὐτὰ ἐκπιστεύειν τῆς ἐλπίδος.

„ Ἄλλως. Κείνων στερέσθαι] Τῶν Ἀργείων. ἢ ὑπὸ Θηβαίων θανεῖν. "

587 † Τὸ λίαν μέθετον] Τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἐνστάσεως, τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐρίξεως. †

Τὸ λίαν] Τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἐρίξεως, ἢ τὸ θυμικόν. καὶ [70] ἐν Ὀρέστῃ, —— τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς.

„ Ὅμοιον δέ ἐστι τὸ μηδὲν ἄγαν τῷ, ἄφετε τὸ λίαν φιλονεικεῖν. "

Ἄλλως. Ἐν τούτοις οὐδὲν Ἰοκάστη συμβεβούλευκε τοῖς παισὶ κοινωφελές, ἀλλὰ τῷ μὲν λέγει, εἰς τί φιλοτιμῇ προκινεῖν; τῷ δὲ, εἰς τί πολεμεῖς τὴν πατρίδα; ἐχρῆν δὲ τούτοις συμβουλεῦσαι, διελομένους τὰ πατρῷα, καὶ τὴν βασιλείαν, παύσασθαι τῆς διχοστασίας, [71] ὅπως ὑπέστησαν ἐξ ἀρχῆς ἀνὰ μέρος ἄρχειν. καὶ γὰρ ἐπὶ τῷ ποιητῇ ἦν ποιῆσαι αὐτοὺς μὴ πειθομένους, ὅπως τὰ τῆς ἱερείας μένῃ βέβαια, ἥμαρτε γὰρ αὐτοὺς, ἀπηλεκτίνους γενομένους, κατὰ τὰς ἀρὰς τοῦ πατρὸς ἀποθανεῖν, νῦν δὲ οὐδὲν τούτων πεποίηκεν.

588 Ὅταν μόλητον] Αἱ τῶν δύο ἀμαθίαι, ὅταν μολῶσιν εἰς ταυτὸν, μέγιστον κακὸν [72] γίνονται. Ἄλλως. Δεινὸν κακὸν, ὅταν εἰς τὸ αὐτὸ κακὸν τῆς ἀμαθίας ἔλθητε.

‡ Ἄλλως. Ἀπαιδευσίαι ἀνθρώπων εἰς ταυτὸ ὅταν ἔλθωσιν, ἤγουν ὅταν συνδράμωσι, πάνυ μεμισημέναι. ‡

588 † Εἰς ταυθ' ὅταν] Ὅταν ἔλθητε εἰς τὸ πολεμεῖν ἀλλήλοις, ἀμαθία ἀμφοτέροις τοῦτο ἐστὶ, ὃ μέγιστον κακὸν τοῖς ἔχουσιν, ὡς μὴ τὰ συνοίσοντα σφίσι γνῶναι δυναμένοις. †

589 ‡ Γένοισθε τῶν ὁ' ἀπότροποι κακῶν.] Ἤγουν ἐκκρούετε, ἀποπέμπετε τάδε τὰ κακά. ‡

590 Ξύμβασιν] Συμβίβασιν.

592 „ Περαίνει δ' οὐδὲν ἡ προθυμία.] Ἐκ τοῦ προθυμεῖσθαί σε, ὦ μῆ-
„ τερ, διαλλάξαι ἡμᾶς, οὐδὲν πλέον γίνεται· ὁρᾷς γὰρ μὴ πειθομένους. "

596 ‡ Κομίζει] Τῷ σῷ ἵππῳ, εἰ γὰρ πεζῇ ἔμελλεν ἐξέρχεσθαι, οὐκ ἂν ἔλεγε κομίζει, ἀλλὰ ἀπέρχου, ἢ ἔξιθι, ἢ τοιοῦτό τι. ‡

599 „ Ἐγγὺς, οὐ πρόσω βέβηκας] Ἐγώ εἰμι, φησὶν, ὁ φονεύς σου γε-
„ νη-

τουτέστι τὸ mutandum videbatur in ἐστὶ τὸ —— incertum fecit Aug. Codicis lectio, Τὸ γὰρ ἐν μέσῳ πιστεῖν οὐ φησὶ πρὸ τοῦ α. ε. α. ἐκπιστεύειν τῆς ἐλπίδος.

70 ἐν Ὀρέστῃ] Versu 704, τῷ λίαν χρῆσθαι καλῶς· hic τὸ perperam legebatur in Edd. & Aug. Cod. ubi praeterea: Μέθετον λίαν (l. τὸ λίαν) φιλονεικεῖν. Ἄλλως. Μέθετον τὸ λίαν, ἀντὶ τοῦ θυμικόν. καὶ ἐν Ὀρέστῃ, τὸ λ. χ. κ. Nutrix Philosopha in *Eurip.* Hippol. v. 264. τὸ λίαν γ' ἧττον ἐπαινῶ τοῦ μηδὲν ἄγαν. —— Quae subiecta leguntur Euripideis ex Oreste, legebantur inferius loco non suo.

71 Ὅπως] Paulo post recte legitur ὅπως· hic scribendum vide-

„ νηστέμενος. Τὸ δὲ, Οὐ πρόσω βέβηκας; ἀντὶ τοῦ 73 πέφευγάς με; "
"Αλλως. Οἶπις ἐγγὺς καὶ ἔμπροσθεν ἵστασαι Τὸ δὲ, ἐς χεῖρας λεύσσεις ἐμὰς, ἐν ἐρωτήσει· λεύσσεις εἰς χεῖρας ἐμάς; οὐκ ἐν τούτοις θνήσκεις.

600 Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος] Παρόσον οἱ πλούσιοι δειλοί εἰσι περὶ θάνατον, ὡς μεγάλων ἀγαθῶν στερόμενοι, οἱ δὲ πένητες ῥιψοκίνδυνοί εἰσιν, ἐπιλογιζόμενοι, ὡς λυσιτελεῖ κινδυνεύσαντας κτήσασθαι καὶ ἀποθανεῖν, μᾶλλον ἢ πτωχοὺς ὄντας ζῆν. φησὶ γοῦν ὅτι φιλόψυχος εἶ σύ.

601 ‡ Κᾆτα] Ἔστι τὸ κᾆτα συμπερασματικόν· ἢ καὶ ἀπορηματικὸν λέγεται κατὰ ἐρώτησιν. †

602 ‡ Ἀσφαλὴς] Ὁ ἠσφαλισμένος τῇ δυνάμει ἀξιολόγῳ στρατηλάτης ἐστὶν ἀμείνων, ἢ ὁ χωρὶς δυνάμεως θρασυνόμενος. ‡

603 Κόμπος] Τὸ μὲν προσηγορικὸν, 74 ὡς τέμπος, τὸ δὲ ἐπίθετον, ὡς καρπὸς, κομπὸς, λόγος κομπὸς, κομπαστής. ὁ δὲ νοῦς, μεγαλοφρονεῖς ἐπὶ ταῖς γενομέναις σπονδαῖς, καὶ συνθήκαις, αἵ τινές σε ῥύονται τοῦ ἤδη τεθνήξεσθαι.

603 „ Σπονδαῖς] Σπονδὰς φησὶ, καθ' ἃς ἐπετράπη ἐξελθεῖν. "

† Αἵ σε σώζουσιν θανεῖν] Αἵ σοι ζῆν χαρίζονται, καὶ οὐκ ἐῶσι θανεῖν. δέον δὲ εἰπεῖν, αἵ σε σώζουσι θανάτου· ἀντὶ ὀνόματος ἀπαρέμφατον ἔθηκε τὸ θανεῖν, ὃ καὶ δυσκολίαν τινὰ παρέχει. † ‡ Ἄλλως. ῥύονται μὴ θανεῖν. ‡

604 Καί σε δεύτερον] Ἅπαξ γὰρ εἶπεν ἄνω,

Καὶ νῦν ἕτοιμός εἰμι τἀμαυτοῦ λαβὼν
Στρατὸν μὲν ἔξω τῆσδ' ἀποστεῖλαι χθονός.

605 Οὐκ ἀπαιτούμεσθ'] Οὐ χρεωστοῦμεν.

607 Πατρῷοι] πατρικοί. Πάρει] παραγίνου.

609 † Καὶ θεῶν τῶν λευκοπώλων] Καὶ ὦ δώματα τῶν θεῶν τῶν λευκοπώλων, ἢ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος· ἢ τοῦ Ἀμφίονος, καὶ τοῦ Ζήθου. † Τῶν λευκοπώλων] Κάστορος καὶ Πολυδεύκους, ἢ Ζήθου καὶ Ἀμφίονος, ὅπερ ἄμεινον.

610 Ἐξελῶν] Ἐξελάσων.

611

detur: ὅπερ ὑπέσχηται ἐξ ἀρχῆς. Nihil horum, praeter octo primas Scholii voces, Aug. Cod. habebat.

72 Γίνονται] Aug. Cod. γίνεται. succedunt: Ἄλλως. Δ. κ. α. ε. τ. α. κ. τ. α. ε. haec tandem sequuntur: Ἄλλως ὅταν δὲ αὐτὸ τὸ κακὸν τῆς ἀμαθίας ἔλθῃ τε ἀμφότεροι, δεινὸν κακόν.

73 Πέφευγας] Legendum: ἀντὶ τοῦ, οὐ πέφευγάς με;

74 Ὡς τέμπος] Aug. Cod. ὡς πόμπος· In Etymolog. M. legitur p. 527, 46. Κόμπος· —— Τὸ μὲν προσηγορικὸν οὕτως, ὡς τέμπος· Κόμπος εἰ: —— Εὐριπίδης Φοινίσσαις. κομπὸς δὲ λόγος, τὸ ἐπίθετον. insolens ista forma singularis; notissima sunt *Tempe*.

611 Ἀδικίᾳ γ' ὦ θεοί] Ἐξελαυνόμεθα τῆς πατρίδος ἀδικίᾳ τῇ σῇ. τὸ δὲ, ὦ θεοὶ, διὰ μέσου.

611 † Ἀδικίᾳ] Τὸ ἑξῆς· ἐξελαυνόμεθα, ὦ θεοὶ, τῆς πατρίδος σὺν ἀδικίᾳ, ἤγουν ἀδίκως. †

612 † Πατρίδος, ὡς σὺ, πολέμιος] Καὶ μὴν οὐκ εἰμὶ πολέμιος τῆς ἐμῆς πατρίδος, ὡς σύ. †

613 ‡ Ὅς μ' ἄμοιρον] Ἀνόσιος πέφυκας, ὅς με ἐξελαύνεις ἐστερημένον τῶν ἀνηκόντων μοι μερῶν. ‡

‡ Καὶ κατακτανῶ γε πρός.] Σὺν τῷ ἐξελάσαι σε ἄμοιρον, καὶ κτανῶ σε. ‡

Ἄμοιρον] Χωρὶς μοίρας.

615 † Οὐ θεμιτὸν] Οὐ πρέπει, οὐ δίκαιον, σὲ ὀνομάζειν τὴν μητέρα. †

617 Μὴ πένει] Μὴ δυσοπάθει, μὴ κάμνε, μὴ θρύβου τούτου χάριν, ἄπειμι γάρ· ἐπίτηδες δὲ παρεσταλμένῳ φρονήματι ταῦτα φησὶ, προσδοκῶν εἰς τὸ δίκαιον ἔτι [75] μετακαλέσαι τὸν ἀδελφόν.

Σὲ δ' αἰνῶ] Σὲ δὲ, ὦ μῆτερ, ἀποδέχομαι, ὅτι ἐσπούδασας ἡμᾶς εἰς φιλίαν συναγαγεῖν.

† Σὲ δ' αἰνῶ μῆτερ] Ἕνεκα τῆς προθυμίας ἣν ἔσχες ἡμᾶς διαλλάξαι, καὶ ἡμεῖς οὐκ ἐβουλήθημεν. †

† Σὲ δ' αἰνῶ μῆτερ] Ἐπαινῶ ἕνεκα τῆς σπουδῆς τῶν διαλλαγῶν. †

618 „ Εἶμι] Τὸ μὲν Εἶμι διὰ τῆς διφθόγγου [76] παραλόγως· ἡ δὲ ἐξ αὐ-
„ τοῦ κλίσις διὰ τοῦ ἰῶτα· ὅ ἐστι, μέχρι θανάτου χωρήσω πρὸς τὸ ῥηθὲν ὑπὸ
„ Ἐτεοκλέους, —— Οὐ θεμιτόν σοι μητρὸς ὀνομάζειν κάρα. "

619 Ἀλλὰ] Ἀντὶ τοῦ καὶ.

621 Χαρτὰ] Ἐν ἤθει, ἄξια χαρᾶς πάσχω, τέκνον.

† Χαρτὰ γοῦν] Εἰ μὲν κατ' ἀπόφασιν τοῦτ' ἐρεῖς, κατ' εἰρωνείαν ὁ λέγεις, εἰ δὲ κατ' ἐρώτησιν, οὐ κατ' εἰρωνείαν. †

622 † Οὐκέτ' εἰμὶ] Ἀπὸ τοῦδε οὐκ ἄν με ἴδῃς, ἄπειμι γάρ. †

† Εἰς πόλλ' ἀθλία] Πατέρα γὰρ τὸν σὸν, παρὰ τὴν τῶν θεῶν βούλησιν συλλαβοῦσα, ἔτεκον· τοῦτό μοι πρῶτον τῆς ἀθλιότητος· ἔπειτα συνῆλθον αὐτῷ παρανόμως, καὶ τυφλὸν εἶδον, καὶ πρόσθεν τὴν σὴν ἀπουσίαν ἤνεγκα. καὶ νῦν ὁρῶ πολεμοῦντας ὑμᾶς ἀλλήλοις, καὶ τὸν περὶ ψυχῆς κινδυνεύοντας· ἄρα ἐστί τις ἀθλιώτερος βροτῶν; †

624

75 Μετακαλέσαι] Positum ex Aug. Cod. pro καλέσειν· Hinc sequens Scholion ἀποδέχομαι recepit, & συναγαγεῖν, pro ἀγαγεῖν, & ἐπαινῶ.

76 Παραλόγως] Forte postponendum sequentibus, ἡ δὲ ἐξ αὐτοῦ κλίσις διὰ τοῦ ι. παραλόγως· Εἶμι] Ὅ ἐστι, μ. θ. vid. *Eustath.* in Od. Α, p. 43, 4.

77 Ὅμοιον τῷ] Phoen. v. 251. conf. Schol. ad v. 755.

78 Κίων δὲ οὗτος ἦν] Haec ad A-

624 Πῦ ποτε] Κατ' ἐρώτησιν, ἀντὶ τοῦ ἐν ποίῳ τόπῳ παρατάττῃ, ἵνα κἀγὼ ἐκεῖ παρατάξωμαι;

625 ‡ Τοῦδ'] Ἀντὶ τοῦ κτενεῖν σε. ‡

626 † Αὐτὸ σημανεῖ] Τὴν πρᾶξιν, ἣν ποιήσομεν, δηλώσει τὸ πρᾶγμα. †

627 Πατρὸς οὐ φεύξεσθε] Ἀποφαντικῶς, ἔτι, ἐὰν μαχήσεσθε, πάντως ἀπόλλυσθε.

† Φεύξεσθ'] Σπεύδοντες γὰρ ἀλλήλους φονεῦσαι οὐ ταύτας φεύξεσθε. εἰ δὲ κατ' ἐρώτησιν εἴπῃς, οὕτως ἐρεῖς. οὐ φεύξεσθε τὰς ἐρινῦς τοῦ πατρός; τουτέστιν οὐ σπουδάσετε παντὶ τρόπῳ ἔξω τῶν ἀρῶν γενέσθαι; τοῦτο δ' ἂν γένηται, εἰ τοῦ πολεμεῖν παύσετε. †

† Ἐρινῦς] Τὰς ἀρὰς ἃς ἡμᾶς ἠράσατο. †

† Ἐρινῦς] Ἐρινῦς ἐνταῦθα λέγει, τὰς διὰ τῶν ἀρῶν ἐπαγγελίας αὐτοῖς φθοράς, ἐκ μεταφορᾶς τῶν φθοροποιῶν Ἐριννύων. †

† Ἐῤῥέτω] Φθαρέτω πᾶσα ἡ γενεά, ἀπὸ τοῦ νῦν οὐ φροντίζω τοῦ οἴκου, ἀλλὰ χρήσομαι τῷ ξίφει, καὶ ἴσως οὐκ ἔσται ἀργόν. †

628 ‡ Ὡς τάχ'] Ὅτι ἴσω.. ‡

632 † Κἄν τι σοι] Καὶ ἐὰν τι δέ σοι συμβῇ κακὸν ὑπ' ἐμοῦ, ὦ πόλις, μὴ ἐμὲ αἰτιῶ, τόνδε δέ, ἤγουν Ἐτεοκλέα. οὕτω χρὴ γράφειν τὸν στίχον, καὶ οὕτω συντακτέον, οἱ δὲ τὸ Ο μεγαλύνοντες, καὶ τὸ δὲ ἀφαιροῦντες τὸ δεύτερον, οὐκ ἴσασι τὰ περὶ τῶν μέτρων. †

† Κἄν τι σοι, πόλις, γένηται] Καὶ ἐὰν τι δέ σοι συμβῇ κακὸν ὑπ' ἐμοῦ, ὦ πόλις, μή με τούτων αἰτιῶ, ἤγουν αἴτιον νόμιζε. [77] ὅμοιον τῷ, Κοινὰ δ' εἴ τι πείσεθ' Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ †

634 Ἀγυιεῦ] Ἐν τοῖς προπυλαίοις καὶ οἰκήμασιν ἱδρυμένε, ὅτι τὸν Ἀγυιέα πρὸ πυλῶν ἵστασαν. [78] κίων δὲ οὗτος ἦν εἰς ὀξὺ λήγων.

† Ἀγυιεῦ] Εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς στενωποῖς τὸν Ἀπόλλω γράφειν, εἰ γὰρ οὗτος ἀλληγορεῖται εἰς ἥλιον, ὁ δ' ἀνίσχων πρῶτον προσβάλλει τοῖς στενωποῖς. Εἰκότως ἀγάλματα Ἀπόλλωνος τοῖς προπυλαίοις ἀγυιίας ἵστασαν· ἃ καὶ ἐκαλοῦντο Ἀπόλλωνος Ἀγυιίας ἀγάλματα. †

635 Δεξίμηλ'] Τὰ δεχόμενα τὰς θυσίας.

637 † Ἐλπίδες δ' οὔπω] Πρότερον μὲν ἐλπίδας εἶχον περὶ τοῦ δόμου ἀβεβαίους καὶ σκοτεινάς, νῦν δὲ οὐ καθεύδουσιν αὗται, ἤγουν οὐκ ἄδηλοί εἰσιν, ἀλλὰ [79] περιφανεῖς καὶ βέβαιοι.

Καθ-

Ἀγυιεῦ legebantur in Aug. Cod. Κίων οὗτός ἐστι εἰς ὀξὺ καταλήγων· ἐπεὶ πρὸ τῶν πυλῶν ἵστησαν ἀγάλματα Ἀπόλλωνος ὡς ἀλεξικάκου δεσπότου καὶ φύλακος τῶν ὁδῶν· διὰ γὰρ τοῦτο Ἀγυιεύς. meliora quidem illa ſunt e Baroc. Codice vulgatis: ſed cur e ſingulis Codd. talia tanquam diverſa deſcriberentur?

79 Περιφανεῖς] Reſtitutum e Leid. Mſ. Cod. idem quoque Scholion ſubminiſtrante: *Kingius* προσφιλεῖς e Baroc. Cod. vulgarat.

639 Καθεύδουσ'] Ὑπνοῦσι.

640 Νεικέων ἐπώνυμον] Παρετυμολογεῖ τὸ ὄνομα Πολυνείκους, ὄνομα νεικέων φερώνυμον, τουτέστιν ἀπὸ τῶν νεικέων τὴν ἐπωνυμίαν λαβεῖν.

641 Κάδμος ἔμολε] Κάδμος, ζητῶν τὴν ἀδελφὴν Εὐρώπην, μαντεῖον ἔλαβε περὶ αὐτῆς, τὸ οὐδὲν αὐτῷ σημαῖνον, ἀλλ' ὅτι αὐτὸν ἐξελθόντα ἐπακολουθεῖν βοῒ, καὶ, οὗ δ' ἂν αὐτόματος πέσῃ, κτίζειν πόλιν. ἔχει δὲ ὁ χρησμὸς τοῦ 81 Πυθίου οὕτω,

Φρά-

80 Οὐδὲν αὐτῷ σημαῖνον] Male Barnesius eiecerat, omiserat certe, pronomen αὐτῷ· Recte Cod. Aug. μαντεῖον ἔλαβε περὶ τῆς ἀδελφῆς, οὐδὲν αὐτῷ σημαῖνον, ἀλλ' ὡς κ. τ. λ. Sic solebat Apollo Delphicus ad id, quod quaerebant, non dare responsum consulentibus: Cadmus, πρὸς ὃ μὲν ἤρετο, ἤκουσεν οὐδὲν, inquit *Eustath.* in Il. Β, p. 204, 27. Oedipus *Sophoclis*, v. 798, πορεύομαι Πυθῶδε· καί μ' ὁ Φοῖβος, ὧν μὲν ἱκόμην, Ἄτιμον ἐξέπεμψεν· *Scholiastes*: περὶ ὧν γὰρ ἀπῆλθεν, οὐκ εἶπεν. Regi Theraeorum χρεωμένῳ περὶ ἄλλων χρᾷ ἡ Πυθίη κτίζειν ἐν Λιβύῃ πόλιν: *Herodot.* IV, c. 150. idem evenit Batto, c. 155. Tisameno, IX, c. 32. hunc morem ore liberrimo Sacerdotibus obiicit *Oenomaus* ap. *Euseb.* Προπαρ. V, p. 220. D. οὐδὲν εἰπὼν, ὧν ἕνεκα ἦσαν ἀφιγμένοι (οἱ Κνίδιοι) ἀπέπεμψας οἰομένους ἀκηκοέναι τι.

81 Τοῦ Πυθίου] Aug. Cod. τοῦ πυθίου θεοῦ. saepe quidem a syllaba praecedenti vox θεοῦ fuit absorpta: hinc tamen illa rectius aberit. Quae mox sequebantur, Χρησμὸς δοθεὶς τῷ Κάδμῳ, aberant & hic ab Aug. Cod. atque eodem iure potuerant a *Kingio* repudiari, quo reiecit similia ad v. 412.

82 Φράζεο δή] Tres primos duntaxat oraculi versus e *Tzetzae* Chil. retulit *Opsopoeus* inter oracula vetera p. 46. Totidem, quot hic, leguntur in Scholiis ad *Aristoph.* Ranas v. 1256, ubi *Kusterus* Scholia quoque designat in Phoen. —— Ne quis omissas requirat, scripturae diversitates, quas in oraculo praebet Aug. Cod. enotasse non pigebit: Sic itaque Ms. Vs. 1, Φράζεο δὲ μῦθον Ἀ. ε. Κ. Vs. 2, ἦος ἀγρόμενος προλιπόμενος ἴθι Π. δ. Vs. 4, τὴν διά τε Φλεγυῶν καὶ Φωκίδος, εὖτ' ἂν ἵκηαι. Vs. 5, βουκόλον οὐδὲ β. Vs. 6, Ἐ. π. λάμβανε βοῦν ἐριμῦκον. Vs. 7, ἥκει ταναοῖσσα ἐπ' ἀμφ. ἑ. Vs. 8, Λ. σ. ἑκάτερθεν περιτρόχεον ἠύτε μήνη. Vs. 9, τὴν δέ σοι ἡγεμόνος περιτρέπτοιο κελεύθου. Vs. 10, Σ. δέ τοι ἐρέω μ. α. ο. σ. λ. Vs. 11, ἔνθακε τοι πρώτιστε β. κ. α. Vs. 12, ἕξηται κοινῇ τε πέδῳ γόνυ (deest vox ποιήεντι) Vs. 13, —— μελαμφύλλω —— Vs. 15, ὄζω ε. α. κτίζει π. εὐρυάγυιαν Vs. 17, Καὶ σὺ ἐν ἀνοῖς ο. ἔσται αὖθις. Vs. 18, Λ. λ. αἰτίας ὁ. Κ.

83 Ἐνθάδ' ἔχων ἐσθῆτα] Sic Edd. Aug. Cod. & bis terve *Tzetzes.*

Bar-

82 Φράζεο δή μοι μῦθον, Ἀγήνορος ἔκγονε Κάδμε·
Ἠῶς ἐγρόμενος, προλιπὼν ἴθι Πυθὼ δῖαν,
83 Ἐνθάδ' ἔχων ἐσθῆτα, καὶ αἰγανέην μετὰ χερσὶ,
84 Τὴν διά τε Φλεγύων καὶ Φωκίδος, 85 ἔστ' ἂν ἵκηαι
Βουκόλον ἠδὲ βόας κηρεσσιφόρου Πελάγοντος·
Ἐνθάδε προσπελάσας ξυλλάμβανε βοῦν ἐρίμυκον,
Ἥ κεν δὴ νώτοισιν ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἔχῃσι
86 Λευκὸν σῆμ' ἑκάτερθε, περίδρομον ἠΰτε μήνης.   Τὼ

Barnesius e Schol. in *Arist.* recepit, Ἠθάδ' ἔχων ἐσθῆτα· genuinam, ut puto, lectionem: *indutus veste consueta, patriaque.* ——

84 Τὴν διά τε Φ.] Γῆν corrigendum putabat *Kingius*; perperam; conspirant cum edita lectione Cod. Aug. & *Schol. Arist.* In Τὴν subaudiendum ὁδὸν, qua nulla frequentior est ellipsis: in hac historia *Pausan.* IX, p. 733. Ἀπιόντι (Scribendum ὡς ἀπιόντι) ἐκ Δελφῶν Κάδμῳ τὴν ἐπὶ Φωκίων βοῦς γένοιτο ἡγεμὼν τῆς πορείας. ex oraculo corrigendum puto τὴν διὰ Φωκίων. *Apollodor.* III, p. 136. & ex *Apollod. Schol. Hom.* ad init. Boeotiae de Cadmo: διὰ Φωκίων ἐπορεύετο.

85 Ἔστ' ἂν ἵκηαι] Εὖτ' ἂν ἵ. legitur in Aug. Cod. Scholiisque citatis: hic vulgatam praefero, ἔστ' ἂν ἵκηαι, *donec*, vel *usquedum veneris*, ἕως ἄν· alterum εὖτ' ἄν, significans *quum*, hic minus est adpositum: alibi quoque male permutantur ista duo, Poëtis valde frequentata, oraculorum quoque conditoribus. Ἕως ἂν initio versus vulgatur in oraculo, quod ex *Oenomao* profert *Eusebius* P. E. V, p. p. 223. A. corrigendum: Ἔστ' ἂν μαντεύσαιο· & paulo post, pro Μενέλαον, ut syllabae possint contrahi, Μενέλεων τε καὶ ἄλλους.

86 Λευκὸν σῆμ' ἑ. περίδρομον] In *Schol.* ad *Arist.* Λ. σχῆμ' ἑ. περίπλοκον· in Aug. Cod. legitur: Λ. σῆμ' ἑκάτερθεν περίτροχον ἠΰτε μήνη. de tribus his positum videtur antiquitus περίτροχον, quomodo restituendum monuit *Corn. Tollius* ad *Palaeph.* p. 171. Oraculi pater, forte *Mnaseas* in Europiacis, transcripsit ex *Homeri* Il. Ψ, versus aliquot: equum Poëta memorat Il. Ψ, in cuius fronte v. 455, Λευκὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠΰτε μήνη· Ubi *Tryphiodoro Luna* dicitur v. 509, κυκλώσασα περίτροχον ὄμματος αὐγὴν, alia dedit *Iac. Merrickius.* —— Versus Oraculi 10, Σῆμα δέ τοι ἐρέω (sic Aug. C.) μάλ' ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει, totidem literis scriptus, est 326 istius Iliadis. —— Sequitur, βοὸς κέρας ἀγραύλοιο· *Hom.* Il. Ψ, 780, κέρας μετὰ χερσὶν ἔχων βοὸς ἀγραύλοιο. e quibus ista, μετὰ χερσὶν ἔχων, adhibuit noster ad versum oraculi tertium implendum: sed Homereum κέρας βοὸς ἀγραύλοιο vide mihi quaeso quam egregie! transtulerit, sive

 ve

87 Τὴν δὲ σὺ ἡγεμόνα σχὲ περιτρίπτοιο κελεύθου.
Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ᾽ ἀριφραδὲς, οὐδέ σε λήσει·
Ἔνθα κέ τοι πρώτιστα βοὸς κέρας ἀγκύλοιο
88 Ἵζηται, κλίνῃ τε πόδας χλόην ποιήεντα·
Καὶ τότε τὴν μὲν ἔπειτα μελαμφύλλῳ χθονὶ ῥέζειν
Ἁγνῶς καὶ καθαρῶς· Γαίῃ δ᾽ ὅταν ἱερὰ ῥέξῃς,
Ὄχθῳ ἐπ᾽ ἀκροτάτῳ κτίζειν πόλιν εὐρυάγυιαν,
Δεινὸν Ἐνυαλίου πέμψας φύλακ᾽ Ἄϊδος εἴσω.
Καὶ σύγ᾽ ἐν ἀνθρώποις ὀνομάκλυτος ἔσσεαι αὖθις,
Ἀθανάτων λεχέων ἀντήσας, ὄλβιε Κάδμε.

Ταῦτα ἀκούσας ὁ Κάδμος, ἀφίκετο εἰς τὸ βουκόλιον τοῦ Πελάγοντος τοῦ Ἀμφιδάμαντος, 90 παρ᾽ οὗ ἀγοράσας βοῦν, ἡγεμόνα ταύτην ἐδοῦ ποιησάμενος, κτίζει τὰς Θήβας ὁμωνύμους τῶν Αἰγυπτίων Θηβῶν, ἐπεὶ τὸ ἀνέκαθεν Αἰγύπτιος ἦν ὁ Κάδμος· καὶ ἡ Βοιωτία δὲ ἀπὸ τῆς βοὸς ἐκλήθη.

641 [Ἄλλως] „Κάδμος πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγήνορος ζητῆσαι τὴν ἀδελφὴν „αὐτοῦ Εὐρώπην σὺν τοῖς ἀδελφοῖς, καὶ μὴ εὑρὼν αὐτὴν, εἰς τὸ μαντεῖον τοῦ „Ἀπόλλωνος ἐν Πυθοῖ παραγίνεται, πυνθανόμενος ποῦ ὀφείλει κατοικεῖν· „ὁ δὲ ἔφη, ὅπου καθίσει ἡ βοῦς αὕτη ἐκεῖ κτίσον πόλιν, καὶ δὴ ἐξελθὼν τοῦ „μαντείου εὗρε βοῦν καὶ ἠκολούθησεν αὐτῇ, 91 καὶ εἰς Θήβας ἦλθε, καὶ ἐκεῖ „ᾠκοδόμησε τὰς Θήβας· ΘΗΒΑ γὰρ Συριστὶ λέγεται ἡ βοῦς."

642 „Τύρος] Οὐδέπω ἐκαλεῖτο Φοινίκη, ὅτε κατέλιπεν αὐτὴν „ὁ Κάδμος, ἀλλὰ Τύρος· μετὰ ταῦτα ἀπὸ Φοίνικος τὴν προσηγορίαν „ἔσχεν, ὡς καὶ αἱ λοιπαὶ πόλεις ὁμοίως ὠνομάσθησαν ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν."

643

ve Cyclicus Poëta ſeu *Mnaſeas*: e *Mnaſea* petitum oraculum in Scholiis legitur ad Phoen. v. 412.

87 Τ. δ. σὺ ἡγεμόνα σχὲ περιτρίπτοιο κ.] Veterem reſtitui lectionem: *Barneſ.* dederat, σχεῖν ἀτρίπτοιο κ. e Scholiis in *Ariſtoph.* *Kingius*, σχὲ περιτρέπτοιο. uterque praeterea, σύγ᾽ ἐγ᾽ & in ſeq. v. Σ. δ. τοί γ᾽ ἐρέω, fruſtra.

88 Ἵζηται, κλίνῃ τε] Perverſam *Barneſ.* lectionem recepit e *Schol.* in *Ariſtoph.* Ἥξῃ τε κλίνῃ τε.

89 Ἐν ἀνθρώποις] Scriptam Cod. Aug. lectionem reliquis antetuli, quae proſtant, ἐπ᾽ ἀνθρώπων, ἐπ᾽ ἀνθρώπους, ἐπ᾽ ἀνθρώποις. —— Ultimo tandem verſu, pro ἀντιάσας, ἀντήσας recte poſuerant *Barneſ. Pierſ. King.us.*

90 Παρ᾽ οὗ ἀ. β. ἡ.] Sic Aug. Cod. pro καὶ ἀγοράσας βοῦν, καὶ ἡ. hinc paulo poſt poſitum ὁμωνύμους, pro ὁμωνύμως. Sequentia duo Scholia Phoeniſſis praefigebantur in Aug. Cod.

91 Καὶ εἰς Θήβας ἦλθε] Videntur excidiſſe nonnulla: ſcripſerat forte Grammaticus: καὶ εἰς Θήβας (locum deinceps ſic dictum)

643 Ἀδάμαστον] Τὸ μὴ ὑπὸ ἄλλου ἀναγκασθὲν πτῶμα, ἀλλὰ αὐθαίρετον.
Πίσημα] 91 Τὸ σῶμα ἀπὸ τοῦ παρεπομένου. ἢ ἀντὶ τοῦ αὐτόματον ἔβαλε τὸ σῶμα ἐπὶ τὴν γῆν, Δικεῖν γάρ, τὸ βαλεῖν, ἔνθεν καὶ δίσκος. τινὲς δὲ τὸ ἀδάμαστον πίσημα, τὸ μηδέπω δαμασθὲν ζεύγλῃ σῶμα. ἐμφαίνει δὲ τὸν νέον μόσχον.

644 Δίκε] Κατέβαλε, καὶ 93 ἐν Βάκχαις,
Δίκετε πέδοσε τρομερὰ σώματα.

645 Οὗ κατῴκισε] Ἐνταῦθα ἔπεσεν, ὅπου κατῴκισε Κάδμος τὴν πόλιν.
Οὗ κατῴκισεν] Ἐν ἐνίοις τῶν ὑπομνημάτων, ἀντὶ τοῦ οὗ κατῴκισε, καθοικίσαι. ὁ δὲ λόγος πλεονάζοντος τοῦ μέν, ἀντὶ τοῦ οὗ κατοικίσαι μέν, καὶ οἱονεὶ κλίσαι τὰ πεδία τῶν δόμων, ὁ θεὸς ἐμαντεύσατο, ἔνθα ἡ τῆς Δίρκης πηγὴ καταρδεύει τὰς γύας.

„ Ἄλλως. Ὅπου κατῳκίσθη ἡ πόλις, ἐνταῦθα ἔπεσεν, ὅπου κατῴκισε
„ Κάδμος τὴν πόλιν. "

† Οὗ κατῴκισεν] Σύναψον τοῦτο πρὸς τό, Πεδία μὲν τὸ θέσφατον, λέγων οὕτως, οὗ καὶ ὅπου κατῴκισεν ὁ Κάδμος, ἔχρησε τὸ θέσφατον, καὶ ἡ μαντεία, πεδία δόμων πυροφόρα, τουτέστι γῆν πίονα καὶ ἱκανὴν τοὺς ἐνοικοῦντας αὐτὴν τρέφειν. †

645 Πεδία μέν] Τοῦτο ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς, κεῖται γὰρ νῦν ὁ μέν, ἀντὶ τοῦ δή. ἵν' ᾖ, πεδία δὲ πυροφόρα ὁ θεὸς ἔχρησεν, ἵνα 94 προσυπακουστέον.

646 „ Ἄλλως. Πεδία δόμων, δι' ὧν αἱ συστάσεις τῶν δόμων ἔσονται. "
Ἄλλως. Ὁ νοῦς, τὸ θέσφατον δὲ ἔχρησεν ἐκεῖ ἀρχὰς γενέσθαι, ὅπου ἡ καλλιπόταμος νοτὶς ἐπινέμεται τὰς γύας τῆς Δίρκης.

„ Τῆς δὲ πόλεως κλισθείσης καὶ τὴν χώραν πυροφόρον ἔσεσθαι ὁ χρησμὸς ἐσή-
„ μη-

ctum) ἦλθε, καὶ ὤκλασε· in simili nullius momenti Scholio ad *Aesch.* Theb. v. 492, ἦλθεν εἰς Θήβας, ὤκλασεν ἡ βοῦς, καὶ ὁ Κάδμος ἐκεῖ ᾤκησε. Quod de Syriaca vocis Θηβὰ significatione traditur, invenerat apud *Etymologum* & ridet *Sam. Bochartus*, G. S. P. II, L. II, c. XIV. conf. L. I, c. XIV.

92 Τὸ σῶμα] Aug. Cod. Πίσημα δὲ τὸ πτῶμα ἀντὶ τοῦ παρεπομένου. Ἄλλως. Ἀδάμαστον ἀντὶ τοῦ αὐτόματον ἐβάλετο πτῶμα ἐπὶ τὴν γῆν. in Edd. erat ἐβάλλετο σῶμα· *Kingius* posuerat ἐβάλλετο τὸ σῶμα· restitui ἔβαλε τὸ σῶμα.

93 Ἐν Βάκχαις] Versu 600. hinc emendavit σώματα *Barnesius*, cum ante legeretur in Bacchis δώματα· *Etymologus* in Δίσκος· —— Δίκω. Εὐριπίδης, Δίκετε παῖδα· (πέδοσε) δίκετε τρομερὰ Σώματα Μαινάδες. *Etymologi* locum ad ista contulit *Io. Piersonus* Verisim. II, cap. I, p. 146. Vocem πέδοσε hic vulgatis *Kingius* interiecit, vel ex Edd. vel e Codice petitam: in Aug. haec deerant.

94 Προσυπακουστέον] Ista quoque vox accessit ex Aug. Cod.

„ μηνί. διὰ τοῦ τῆς Δίρκης ὕδατος 95 ἐμφαίνει δέ τινα ὑπὸ τῆς Δίρκης ὁμωνύμως καλούμενον. ὁ δὲ νοῦς οὕτως· ἔνθα τὸ καλλιπόταμον ὕδωρ τῆς Δίρκης ταῖς βαθυσπόροις ἐπεμβαίνει γαῖς."

„ 648 Καλλιπόταμος ὕδατος] Ἡ καλλιπόταμος νοτὶς τοῦ ὕδατος τῆς Δίρκης· Δίρκη δὲ ποταμὸς Θηβῶν ὁμώνυμος τῇ πηγῇ. Ὅπου τὸ καλλιπόταμον ὕδωρ τῆς Δίρκης τὰς εὐκάρπους χώρας ἐπιβαίνει."

651 ‡ Βαθυσπόρους] Ὡς Ὅμηρος ἐριβώλακας λέγει· ἔπαινος δέ ἐστι τῆς γῆς, τὸ μὴ ξηρὰν αὐτὴν εἶναι, ἀλλὰ λιπαρὰν, καὶ εἰς βάθος παρέχουσαν ῥιζοῦσθαι τὰ σπέρματα. ‡

† Βαθυσπόρους] Εἰς βάθος δεχομένας τὸν σπόρον. διὰ τὸ μεγαλόβωλον εἶναι τὴν γῆν καὶ οὐ λεπτόγεων· ὅπερ γῆς ἀρετή· ἢ βαθυσπόρον διὰ τὴν τῆς γῆς πιότητα, ἣν ἀπὸ τῶν τῆς Δίρκης ναμάτων ἔχει. †

652 † Βρόμιον] Τὸν ἠχητικὸν Διόνυσον. †

Ἔνθα δή τίκτει ποθ'] Ἔνθα, φησὶν, ἐν Θήβῃ τὸν Διόνυσον τῷ Διῒ ἡ Σεμέλη ἔτικε· 96 κισσὸς δὲ πανταχόθεν αὐτὸν περικάλυψαι, τοῦ γὰρ οἴκου κεραυνωθέντος, ἐξήμβλωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ φοβηθεῖσα· κισσὸς δὲ περιείλιξεν. Ἄλλως. Ὅντινα Διόνυσον κισσὸς 97 ἔξωθεν περιπλακεὶς ἔτι βρέφος ὄντα κατὰ τοῦ νώτου ἐκάλυψεν. ἱστορεῖ γὰρ Μνασέας, 98 ὅτι, τῶν Καδμείων βασιλείων κεραυνωθέντων, κισσὸς, περὶ τοὺς κίονας φυεὶς, ἐκάλυψεν αὐτὸν, ὅπως μὴ αἰθ-

95 Ἐμφαίνει δέ τινα] Sensus inesset hoc modo scriptis: ἐμφαίνει τινὰ ποταμὸν τῇ πηγῇ τῆς Δίρκης ὁμωνύμως καλούμενον. Scholii vocem postremam γαῖς ne quis in γύαις transmutandam putet, impediet usus recentiorum plebeius: *Eustathius* in Od. Θ, p. 311, 45. οἱ Λύκιοι, ἐθέλοντες εἰπεῖν τὰς ἄνω χώρας, τὰς ἄνω γᾶς λέγουσι. Sui temporis Lycios designat semper in talibus *Eustathius*: vid. ad Od. Δ, p. 176, 42. Ε, p. 218, 50. Il. Ε, p. 408. 11. Λ, p. 772, 51. Ξ, p. 959, 6. —— Saepius ista forma plurativa recurrit in *Aquilae* reliquiis versionis Antiqui Foederis. Γαιῶν semel legitur apud *Herodot*. IV; c. 198.

96 Κισσὸς] Aug. Cod. Κισσὸς δὲ περιστρεφὴς] ὁ πανταχόθεν αὐτὸν σκέψας· τοῦ γὰρ οἴκου κεραυνωθέντος ἐξήμβλωσεν αὐτὸν ἡ μήτηρ φ. κισσὸς δὲ περιείλιξεν· ultimum recepi pro περιείλιξεν, quod servari quoque potuerat. Vulgata scribi possent: κισσὸν πανт. αὐτὸν π. tum, pro ἐξήμβλωσεν, ἐξήμβλω μὲν vel ἐξήμβλωσε μὲν —— In fabula notissima, quam enarrat *Schol. Hom*. Il. Ξ, 323. reponi poterit e Ms. Leid. Σεμέλης διὰ τὸν Φοῖβον ἐκλιπούσης, ἑξαμηνιαῖον τὸ β ἔφος ἐξαμβλωθὲν, ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάσας ἐνέρραψε τῷ μηρῷ. exciderat ἐξαμβλωθέν. vid. *Apollod*. III, p. 138.

97 Ἔξωθεν περιπλακεὶς] Aug. Cod. ἔξω περιεταθείς.

98 Ὅτι τῶν Καδμείων] Aug. Cod. Ἱστορεῖ γὰρ Μνασέας, Καδμείων βασιλέων (vir D. „ forte scripsit „ Ionice, & legendum βασιληίων) κερ.

αἰθυμιερὸν, καὶ ἐν μηδενὶ τὸ βρέφος διαφθαρῇ καλυφθὲν κισσῷ· διὸ καὶ 99 Περικιόνιος ὁ θεὸς ἐκλήθη παρὰ Θηβαίοις.

653 † Ἁ μάτηρ Διὸς γάμοις] Ἡ Σεμέλη διὰ τοῦ γάμου ὃν ὁ Ζεὺς αὐτὴν ἐγήματο. Ζεὺς ἤρα Σεμέλης, καὶ συνῆν αὐτῇ τὰ ἐρωτικά. ζηλοτυπήσασα δὲ ἡ Ἥρα τοιόνδε τι μηχανᾶται πρὸς ἄμυναν· ὡς οὐκ εἴη Ζεὺς ὁ σοί γε συνών, φράζουσα πρὸς Σεμέλην. εἰ γὰρ ἔστιν ἀληθῶς, ἀφικέσθω αὐτὴν μετὰ κεραυνοῦ παρακάλεσον· ἀπατηθεῖσα οὖν Σεμέλη αἰτεῖται τοῦτο τὸν Δία· καὶ ὃς, ἐπιὼν μετὰ κεραυνοῦ, κατέφλεξε τὴν Σεμέλην κύουσαν· καὶ τετοκὼς ὁ Διόνυσος περιέσπεπται ὑπὸ κισσοῦ, μέχρις ἂν ὁ Ζεὺς ἐρράψατο τῷ μηρῷ, ἕως ἂν ὡραῖον τὸ βρέφος γενέσθαι. διὰ τοῦτο οὖν αἱ βάκχαι πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ κισσοῦ κλάδους ἔφερον χορεύουσαι περὶ αὐτὸν, καὶ βοῶσαι εὐοῖ, εὐὰν, ὕης. (ἔργον υἱὸν τοῦ Διός) τοῦτο γάρ ἐστι τὸ ὕιος. †

657 ‡ Κατασκίοισιν] Κατάσκιος τόπος, ὁ ὑπό τινος σκιαζόμενος. ἐνταῦθα δὲ κατάσκιοι κλάδοι, οἱ σκιὰν ἐμποιοῦντες τῇ πυκνότητι τῶν φύλλων. ‡

Ὀλβίσας ἐνώπισε] Τὸ ἑξῆς περιέλιξε, μεγάλη γὰρ αὐτῷ δόξα, τὸ τὸν παρ᾽ ἀδόξου σωτηρίας τέλος. ὀλβίσας δὲ αὐτὸν τὸν Διόνυσον ὁ κισσὸς ἐνώπισεν, τὸ τοῦ βακχεύειν καὶ χορεύειν τὰς Θήβας αἴτιον.

658 † Χόρευμα] Τὸ χόρευμα, ἢ διὰ τὸν Διόνυσον νοητέον, περὶ ὃν αἱ

κερ. κ. π. τ. κ. φ. ἐκάλυψεν αὐτοὺς, ο. μ. α. κ. ι. μ. τ. β. δ. καλυφθὲν κισσῷ· ultimam vocem hinc vulgatis interſerui. *Mnaſeam* Ionice ſcripſiſſe mihi quidem e reliquiis Europiacorum non conſtitit.

99 Πεσικίονος] Aug. Cod. παρακίονος· ſcribendum videri Περικιόνιος, in adnotatis ad *Euripiden* monitum.

1 Τοῦ θεοῦ, κισσοῦ] Vulgarat e Baroc. Cod. *Kingius*, τοῦ κισσοῦ· recte ſcriptum in margine Leid. Cod. πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ κισσοῦ κλάδους ἔφερον. Deinde repoſitum, εὐοῖ, εὐὰν, pro εὖ οἷ, οἱ αὖ. Quod ſequitur ὕης in Ὕης commutandum cenſeo: ſaepius excitata ſunt *Demoſthenea* p. 350. A. βοῶν εὐοῖ σαβοῖ καὶ ἐπορχούμενος Ὕης Ἄττης. *Etymol.* p. 775, 2. Ὕης, ἐπίθετον Διονύσου. adpellationis rationem dederat ibi citatus *Clidemus* in Exegetico rerum ſacrarum. Vulgatur apud *Heſychium*: Γύης, Διονύσιος αὐτὸν Γύτης εἴρηκεν. ceteris coniecturis mea ſubiungatur corrigentis, Γύης, Διόνυσος· Ἄττιν Γύην τις εἴρηκεν. apud *Etymologum* quoque legitur p. 553, 46. Εὔας, Εὔαστος, ἐπίθετον τοῦ Διονύσου. Baccha dici quoque videretur Εὐὰς, niſi pro Εὐάδι minus dubitanter corrigendum eſſet Θυάδι apud *Philoſtr.* Icon. I, c. XIX, p. 793. πτερὰ κοῦφα καὶ ἴσα Θυάδι.

2 Σωτηρίας] Mira lectio Codicis Aug. θυσίας fluxit e vocis σ..ριας compendio. — Vocem τέλος haec in iſto Cod. ſequuntur:

αἱ βάκχαι χορεύουσι, ἢ διὰ τὸν κισσὸν, ὃν ἐν χερσὶ φέρουσαι χορεύουσι. †

660 Γυναιξὶν εὐΐοις] Ταῖς Διονύσῳ χορευούσαις, καὶ τὸ εὐοῖ, εὐὰν, ἐπιφθεγγομέναις.

661 Ἔνθα φόνιος ἦν] Ἔνθα παρὰ τῇ Δίρκῃ δεινὸς ὑπῆρχε δράκων, ὠμὸς τὴν φύσιν, φύλαξ ὑπὸ τοῦ Ἄρεος κατασταθεὶς τῆς Δίρκης, πρὸς τὸ μηδένα ἀπ' αὐτῆς 3 ὑδρεύσασθαι.

662 Ἄρεος φύλαξ] Ὡς τὸ βασιλέως ἄρχων, ἀντὶ τοῦ 4 ὑπὸ βασιλέως κατασταθεὶς ἄρχων.

664 „ Χλοερά] Χλοηφόρα, βοτανώδη. χλοερὰ δὲ εἶπε, διὰ τὸ ἄνθη εἶ-
„ ναι 5 ἐν αὐτῇ. Λέγει περὶ τῆς Ἀρείας οὕτω καλουμένης πηγῆς."

Δεργμάτων] Ταῖς κόραις τῶν ὀφθαλμῶν.

665 Πολυπλάνοις] Ταῖς πανταχοῦ περιαγομέναις.

666 Ἐπὶ χέρνιβας] Ἐπὶ τὸ νίψασθαι τὰς χεῖρας, ἐβούλετο γὰρ τὴν βοῦν θῦσαι τοῖς θεοῖς, εἰς σύμβολον τοῦ αὐτόθι γενέσθαι τοῦ κτίσαι τὴν πόλιν. ὁ μὲν οὖν Ἑλλάνικος λίθῳ φησὶν ἀναιρεθῆναι τὸν δράκοντα, ὁ δὲ 6 Φερεκύδης, ξίφει.

Ἄλλως. Ἐπὶ χέρνιβας] Ἕνεκα τοῦ πρὸς τὴν θυσίαν ὕδατος λαβεῖν μολὼν, ἔθυε γὰρ τῇ γῇ τὴν βοῦν.

Χέρνιβας] Χερνίπτρα, ἀπὸ τοῦ χέρνιψ.

667 ‡

tur: ὀλβίσαι αὐτὸν τὸν Διόνυσον εἰώθεισαν, ἐνόμισε γὰρ ὁ κισσὸς, τὸ, τὸ βακχεύειν καὶ χορεύειν τὰς Θήβας ἄρτιον (αἴτιον) καὶ λέγειν εὐ οἷ, εὐ ἄν.

3 Ὑδρεύσασθαι] Pro vulgato ὑδρεῦσαι, & alia quaedam in hoc Scholion recepi, quae Codex Aug. praebebat: ὑδρεύσασθαι exemplis munivit vir Clariss. in Observ. Miscell. x, p. 210.

4 Ὑπὸ] Praepositionem, omissam in Edd. ex Aug. Cod. restitui.

5 Ἐν αὐτῇ] Ms. lacuna ἐν . . facile potuit impleri: ἐν, ut notum, in talibus significat *circa*, vel *prope*. —— Sequitur, Λέγει περὶ τῆς Ἀρείας πηγῆς. proprio nomine dicebatur Ἀρητιὰς, Schol. *Aesch.* Theb. v. 106. (perperam in Schol. β scribitur ἀρειτρὰς) apud *Apollodor.* III, p. 136, ut hic, legitur: πέμπει —— ληψόμενον ἀπὸ τῆς Ἀρείας κρήνης ὕδωρ. sed in Schol. ad *Homer.* Il. Β, 494. ex *Apollodori* Bibl. descripto, sequentia prostant meliora: πέμπει —— ληψομένους χέρνιβα ἀπὸ τῆς Ἀρητιάδος κρήνης. apud *Apollon. Rhod.* III, 1179, *Aonium draconem Cadmus* πέφνεν, Ἀρητιάδι κρήνῃ ἐπίουρον ἐόντα. sic recte corrigebat *H. Stephanus.*

6 Φερεκύδης] In Edd. erat Φερεκράτης· Augustano licet Cod. destitutus *Pherecydis* hic nomen restituere non dubitavi. Docti recte me fecisse fatebuntur: alii primum sciant, nullum uspiam in talibus *Pherecratem* testem citari; deinde, sicut in hoc Scholio, alibi saepius *Hellanicum* & *Pherecyden* adpellari, tanquam qui diversa tradiderint in

667 ‡ Κάδμος ὤλεσε, κ. τ. λ.] Ὃν ὁ Κάδμος ὤλεσε, σπείρας τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ εἰς τὰς αὔλακας τῆς γῆς. ἀντιστρόφως τοῦτο λέγεται, ἀντὶ τοῦ ὃν ὁ Κάδμος ὀλέσας ἔσπειρε τοὺς ὀδόντας, βαλὼν αὐτὸν κατὰ τὸ κρανίον τῷ φοινίῳ. ὅμοιον τῷ, —— ποῖόν σε ἕρκος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. ‡

668 Ὀλεσίθηρος] Τοῦ ἀπολέσαντος τὸν ἄξιον θηρός. ἢ ὀλεσίθηρος, αὐτὸς ὁ Κάδμος, ὁ τὸν θῆρα ὀλέσας.

† Ὀλεσίθηρος] Τοῦτο πρὸς τὸ Κάδμος σύναπτε. †

670 „ Δίας ἀμάτορος] Ταῖς ὑποθήκαις τῆς ἐνδόξου Ἀθηνᾶς οὐ πεια . . . „ τῆς ἀμάτορος, τῆς ἐκ μητρὸς οὐ γεννηθείσης." [Ἄλλως] Τῆς ἐκ Διὸς, καὶ οὐκ ἀπὸ μητρός.

672 † Γαπετεῖς] Εἰς γῆν ῥιφθέντας. †

Δικὼν ὀδόντας] Ἀντὶ τοῦ ῥίψας, ἐγκατέσπειρεν. μετοχὴ ἀντὶ ῥήματος. „ ἢ εἰς τὴν γῆν πίπτοντας ὑπὸ Παλλάδος φραδαῖς."

673 † Εἰς βαθυσπόρους] Εἰς βάθος διηρημένας σπόρου ἀρούρας, αὔλακας. †

674 Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ] Ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξεκίνησεν ἡ γῆ ὁπλοφόρους ἄνδρας· εἰσὶ δὲ πέντε ἐξ αὐτῶν ὑπολειφθέντες, Πέλωρ, Ἐχίων, Οὐδαῖος, Χθόνιος, Ὑπερήνωρ. κατὰ δὲ Τιμαγόραν, καὶ Κρέων.

Ἀλ-

in eadem historia; his ipsis in Scholiis ad Phoen. v. 71, Φερεκύδης ἐκβεβλῆσθαι τὸν Πολυνείκην φησὶ μετὰ βίας, Ἑλλάνικος δὲ ἱστορεῖ &c. ad v. 162, Niobidae memorantur ex *Pherecyde* XII, ex *Hellanico* pauciores & diversis insignes nominibus. Denique, quod rem conficit, certo constat, Cadmum spectantia tractasse *Pherecyden* Historiarum Libro quinto: insignem inde decerptam partem nobis servavit accuratissimus *Apollonii Rhod. Scholiastes* in L. III, 1178, ubi, praeter *Hellanicum* citatum, Ionica prostant *Pherecydae* verba de Cadmo agentis e L. V. isthoc loco docte *Salmasius* utitur in *Plinianis* p. 846. C. *Apollodor.* *Pherecydea* respicit Bibl. III, p. 137.

7 Ἀξίου θηρὸς] Aug. Cod. pro ἄξιος θὴρ hinc nomini Κάδμος subiecta sunt: ὁ τὸν θῆρα ὀλέσας.

8 πεια . . . .] Πειθαρχῶν fortasse fuerat scriptum; oram Aug. Codicis extremam bibliopegus mutilaverat. Duas explevi lacunas; ταῖς ὑποθήκαις positum pro ταῖς ὑπὸ θη . . . . deinceps, ἐκ μητρὸς οὐ γεννηθείσης, pro ἐκ μητρὸς . . . . γεννηθείσης.

9 Οὐδαῖος] Omissus in Ed. *Barnesii* restitui debuerat in suum locum a *Piersio Kingio*que. Quinque *Sparti* saepissime memorantur apud veteres. Quae hic praeterea traduntur, minime protrita, *Kühnius* Latina fecit ad *Pausan.* p. 719. Χθόνιος omittitur in Aug. Cod. qui post nomen Ὑπερήνωρ sequentia sic exhibet perverse scripta:

κα-

* in fragmm. a Suchfort editis p. 13.

*Ἄλλως. Ὁ μὲν Στησίχορος ἐν Εὐρωπείᾳ τὴν Ἀθηνᾶν ἐσπαρκέναι τοὺς ὀδόντας φησίν· ὁ δὲ 10 Ἀνδροτίων σπαρτοὺς αὐτοὺς φησὶ, διὰ τὸ, ἀκολουθήσαντας 11 αὐτῷ ἐκ Φοινίκης Κάδμῳ, σποράδην οἰκῆσαι. Ἀμφίλοχος δὲ, διὰ τὸ 12 ἐπισπαρῆναι τοῖς οἰκοῦσιν ἐν Θήβαις. Διονύσιος δὲ ἔθνος Βοιωτίας αὐτοὺς φησίν. ἔνιοι δὲ παῖδας Κάδμου αὐτοὺς φασὶν, ἐκ διαφόρων γυναικῶν, ΙΓ τὸν ἀριθμόν.

675 † Πάνοπλον ὄψιν] Ὄψιν λέγει ἀπὸ τοῦ ὁράσεως τὸ ὁρώμενον· ἤγουν ἄνδρας ὡπλισμένους. †

675 Ὑπὲρ ἄκρων ὅρων] Εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς γῆς. * ἢ ἀντὶ τοῦ ἐπάνω τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς. *

676 Σιδαρόφρων δέ νιν] Τό νιν πρὸς τὸ ὄψιν.

Σιδαρόφρων] 13 Οὗτοι, φησὶν, οἱ ἀναφανέντες ἐκ γῆς ὁμοῦ τῇ πανοπλίᾳ, εὐθὺς ἅμα τῷ φανῆναι, ἀλλήλους ἐφόνευσαν. τὸ δὲ νιν πρὸς τὴν ὄψιν ἀπέδωκε. τουτέστιν αὐτὴν δὲ τὴν πανοπλίαν, ὄψιν τὴν ἀναδοθεῖσαν ἐκ γῆς, ὁ κατ' ἀλλήλων φόνος, πάλιν εἰς γῆν κατήνεγκε. τὴν δὲ ὄψιν ὅταν λέγῃ, τοὺς ἄνδρας σημαίνει.

677 Συνῆψε] Ἥνωσε τῇ προσφιλεῖ γῇ. * Τὸ φίλη γῆ, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς ἀναδοθῆναι. *

679 † Εὐηλίοις] Ταῖς εὐκόλως ὑπὸ τοῦ ἡλίου φωτιζομέναις, λαμπραῖς, ἡλιοειδέσι. † 680 †

παῖδα δέ τινας μαγείρων καὶ χρέων. ne quis dubitet, recte legitur in Edd. *Timagoras*, e cuius Thebaicis nonnulla de Spartis enarrantur in Schol. ad Phoen. v. v. 162. alia de iisdem Spartis sub teste *Timagora* profert *Stephanus Byz.* in Σπάρτη. *Timagorae* non nominati verba, quae frustra sollicitabat *Corn. Tollius*, transscripsit *Eustathius* e *Stephano* ad Il. B, p. 222, 51.

10 Ἀνδροτίων] *Androtionis* verba quaedam hac de re scribentis servarunt *Pindari Schol.* ad Isth. VII, 13. & *Tzetzes* ad *Lycophr.* v. 1206. hic quidem pauca; plura dat enarrator *Pindari*: Ἀνδροτίων φησὶ, φυγόντα ἐκ τῆς Φοινίκης τὸν Κάδμον μετὰ ἱκανῶν σποράδην κατελθεῖν εἰς Θήβας, ὅθεν διὰ τὸ συμμιγεῖς καὶ σποράδην εἶναι Σπαρτοὶ ἐκλήθησαν· οἱ δὲ Θηβαῖοι τὰ περὶ αὐτῶν ψευδῶς ἐτερατούργησαν.

11 Αὐτῷ ἐκ Φοινίκης Κάδμῳ] Alterutrum tollendum; αὐτῷ non legitur in Aug. Cod. in quo sic ista scribuntur: Ἀνδροτίων Σπαρτοὺς αὐτοὺς φησὶ, διὰ τὸ ἀκολουθήσαντας ἐκ Φοινίκης Κ. σποράδην οἰκῆσαι. *Scholiasten* scripsisse censeo: διὰ τὸ ἀκολουθήσαντας αὐτῷ (Κάδμῳ, ni fallor, adiectum) ἐκ Φοινίκης σποράδην οἰκῆσαι. Rectius fortasse scripsisset: Ἀνδροτίων Σπαρτοὺς φησὶ, διὰ τὸ τοὺς ἀκολουθήσαντας ἐκ Φοινίκης Κάδμῳ σποράδην οἰκῆσαι.

12 Ἐπισπάρθαι] Adpellationis rationem obscuraverat *Barnes.* edendo διὰ τὸ ἐπισπᾶσθαι· propagarunt errorem *Piersius* & *King.* Restitui lectionem veterem:

680 † Αἰθέρος] Ἀντὶ τοῦ ἀέρος· ἄλλο γὰρ αἰθὴρ, καὶ ἄλλο ἀήρ. †

683 Ἔπαφον] Ἔπαφος ἐκλήθη, ὅτι ὁ Ζεὺς, ἐπαφησάμενος τῆς Ἰοῦς, πάλιν εἰς γυναῖκα αὐτὴν μετεμόρφωσε. καὶ σὲ ἐπικαλούμεθα, ὦ Ἔπαφε, ἐξ Ἰοῦς καὶ Διὸς γενόμενον ὑπάρχεις, ἐλθὲ δὴ σωτήριος εἰς τὰς Θήβας ταῖς ἡμῶν λιταῖς ἐπινεύσας, οἱ γὰρ σοὶ ἔκγονοι, καὶ τὰ ἑξῆς.

688 Σοί νιν ἔκγονοι] Ὁ σὸς ἔκγονος Κάδμος, ὦ Ἔπαφε, τὰς Θήβας ἔκτισε, τούτῳ τῷ τόπῳ, ἐν ᾧ αἱ διώνυμοι θεαὶ ἔκτισαν. δίδοσθαι γὰρ 14 τὰς Θήβας τῇ Περσεφόνῃ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνακαλυπτήρια, ὡς Εὐφορίων,

Ἀλλ' ἔτι Θήβη πυρφόρα κεῖτο πέλαντο·
Τὴν ῥά ποτε Κρονίδης δῶρον πόρε Περσεφονείῃ,
Ἐς γαμέτην ὅτε πρῶτον ἐπαυτήσασθαι ἔμελλε,
Νυμφιδίου στείροιο παρακλίνασα καλύπτρην.

γράφεται,

Σᾶς νιν ἐκγόνου κτίσαν,

ἀντὶ τοῦ, τοῦ ἐκγόνου σου, τοῦ Κάδμου, αἱ θεαὶ κατῴκισαν τὰς Θήβας. γέγονε δὲ 15 περὶ τὴν ἀρχὴν ἁμάρτημα, ἐπ' ἄρχοντος γὰρ Ἀθήνησιν Εὐκλείδου, μήπω τῶν μακρῶν εὑρημένων, τοῖς βραχέσιν ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο, τῷ Ε ἀντὶ τοῦ Η. καὶ τῷ Ο ἀντὶ τοῦ Ω. ἔγραφον οὖν τὸ δῆμος μετὰ τοῦ Ι δῆμοι. μὴ νοήσαντες δὲ τὸ ε-

rem: Aug. Cod. Ἀμφίλοχος δὲ διαπαρθαλῶς οἰκῆσαι ἐν Θήβαις. *Amphilochus* ille mihi quidem aliunde non innotuit: *Lysimachus* praeter ceteros citatur in *Schol. Apollon. Rhod.* III, 1178. ubi, quod hic *Dionysio*, tribuitur aliis. Nostro loco Cod. Aug. Διονύσιος δὲ αὐτὺς ἔθνος Βοιωτικὸν φησίν. ἦσαν δ. π. κ. α. φ. cetera desunt.

13 Οὗτοι, φησὶν] Paulo ante memoratis proxima subiunguntur in Aug. Cod. Οὗτοι δὲ φασιν εἰ αναφ.

14 Τὰς Θήβας] Hic primitus forte positum: Διδόσθαι γὰρ τὰς Θήβας φασὶ τῇ Περσεφόνῃ ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνακαλυπτήρια· hunc quoque locum ad ἀνακαλυπτήρια protulerunt illuminanda *Spanhemius* in *Callim.* h. in Dian. v. 74. & *Wesselingius* in *Diodor. Sic.* T. I, p. 331. *Spanhemio* notata pleraque iam dederant alii; postrema *Meursium* spectant in Gloss. v. Θεώρετρον. in qua voce plura notat *DuCangius*. Viri Docti suavissimos non attigerunt *Euphorionis* versus; quorum tertio vulgarant ante *Barnesium*: ἐγγαμετὴν ὅτε πρῶτον ὁ. ἔ. *Barnesius* posuit Ἐς γαμετὴν ὁ. sic *nova nupta* designaretur; *maritum* sensus poscit: itaque scripsi γαμέτην. Scripsisse forte videbitur *Euphorion*: Ἐς γαμέτην —— ὅτε πρῶτον ἐνοπτεύεσθαι ἔμελλε γαμέτην. isthaec enim accipiebant dona, ὅταν τὸ πρῶτον ἀνακαλύπτωνται ὥστε ὁραθῆναι τοῖς ἀνδράσιν, ut scribit *Harpocration*.

15 Περὶ τὴν ἀρχὴν ἁ.] Scribendum

ὅτι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γραφὴν καὶ δεῖ μετατεθεῖσαν τὸ Ο εἰς τὸ Ω μέγα, ὑπέρμιξαν τὸ ποητόν.

688 ,, Σοί νιν ἔκγονοι κτίσαν] Τὸ νιν ἀντὶ τοῦ τὴν γῆν, τουτέστι τὰς Θή- ,, βας. Προμάτορα δὲ αἱ Φοίνισσαι τὴν Ἰὼ ἔφησαν, ἐπεὶ ἀπὸ Ἰοῦς Φοίνικες ,, Ἰοῦς κατάγονται· Κάδμου γὰρ καὶ Εὐρώπης ἀδελφὸς φοῖνιξ. ,,

[Ἄλλως] ,, Σοί νιν ἐκγόνῳ] Γράφεται, Σοῦ νιν ἐκγόνῳ κτίσαν· ἵν᾽ ᾖ, τῷ ,, σοῦ ἐκγόνῳ, Ἔπαφος τοῦ Κάδμου, ἔκτισαν. Καὶ ἄλλως. Σοί νιν ἔκ- ,, γονοι, ἀντὶ τοῦ σοῦ ἔκγονος, ὅτε ἔκτισαν αὐτὴν, ὅτε αἱ διώνυμοι ἐκτή- ,, σαντο. Ἀπόγονος ὁ Κάδμος Ἐπάφου, ἐπεὶ Ἀγήνορος ἦν υἱός ὁ δὲ ,, υἱός·

dum arbitror: γέγονε δὲ περὶ τὴν ἀρ[χαίαν γραφ]ὴν ἁμάρτημα. memorat *Scholiaſtes* inferius τὴν ἀρχαίαν γραφήν. In *Homeri* Il. Φ, v. 127, *Ariſtophanis* Grammatici tempore ſcriptum fuit ὅκε φάγησι· *Philemon* in *Porphyrii* Quaeſt. *Hom.* c. VIII, p. XCII. ὁ βέλτιστος Ἀριστοφάνης, inquit, τὸ ὅκε φάγησι, δείκνυσιν ὡς ἡμαρτημένον λείποιτο ἐκ τῆς παλαιᾶς γραμματικῆς ἀντ' ἐπιῤῥήματος τοῦ ὡς. Neutrum attigerunt viri Docti, qui hoc ſibi Scholion ſumſerunt illuſtrandum: hos inter eminet *Salmaſius*, hanc in univerſum materiam erudite pertractans in Addendis ad notas in *Herodis* Att. Inſcript. p. 232, & ſeqq. corrigens in Scholiis noſtris: πρὸ (vulgatur ἐπ') ἄρχοντος γὰρ Ἀθήνησιν Εὐκλείδου —— τοῖς βραχέσι ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο, τῷ Ε, (recepi pro Ι) ἀντὶ τοῦ Η, καὶ τῷ Ο, ἀντὶ τοῦ Ω. ἔγραφον ἄν, τοὶ δῆμοι, μετὰ τοῦ Ι, ἀντὶ τοῦ δήμῳ. poſtrema quia nimium recedebant a vulgatis, cum *Battierio* ſcripſi τὸ δήμῳ· ubi vulgabatur τῷ δήμῳ. nihil in reliquis fuit mutatum. —— Poſtquam iſta iam dediſſet *Salmaſius*, *Io.* tamen *Meurſius* ſine ſuſpicione vitii Scholio fuit uſus de Archont. III, c. XVII. Vulgatam quoque lectionem, ἐπ' ἄρχοντος —— Εὐκλείδου, ſequuntur *Maittaire* de Dialect. p. 169. & *Chishull.* ad Inſcript. Sigeam p. 48. *Salmaſii* correctionem adprobaſſe videtur *Ez. Spanhemius* de Praeſt. & Uſu Num. Diſſ. II, p. 86, dubitans tamen p. 92, utrum Alphabetum Ionicum receptum fuerit Athenis anno I, Ol. XCV. an triennio ante ſub *Euclide*. —— Re penſiculatius expenſa, mihi quidem primum vulgata lectio, ἐπ' ἄρχοντος, —— abſurda videtur; deinde ſuſpicor ſic illam commode corrigi poſſe, ut legatur: ἕως ἄρχοντος γὰρ Ἀθήνησιν Εὐκλείδου τοῖς βραχέσι ἀντὶ μακρῶν ἐχρῶντο. Praeterea prorſus non poſſum in animum inducere, Scholii ſcriptorem eruditum & antiquum his verbis interſeruiſſe vulgata: μέχρι τῶν μακρῶν εὑρημένων· quae mihi quidem recentioris eſſe videntur indocti emblema: prorſus enim conſtat, literas longas Η & Ω dudum ante repertas atque in

,, ἡμᾶς· 17 καὶ ἐγκαλέμεθά σε, ὦ Ἔπαφε, ὡς Ἰοῦς καὶ Διὸς γένεθλον· εἰσ-
,, ελθὲ δὲ σωτὴρ εἰς τὰς Θήβας, καὶ ταῖς παρ' ἡμῶν ἱκεσίαις ἐπίνευσον· ὁ
,, γὰρ σὸς ἔκγονος Κάδμος ἔκτισε τὰς Θήβας, ὅθεν δικαίως ἂν σώζοις αὐτάς.
,, Τὸ δὲ πληθυντικὸν ἀντὶ τοῦ ἑνικοῦ κεῖται· ἔδει γὰρ εἰπεῖν, Σὸς, Κάδμος,
,, ἔκγονος.

689 Αἱ διώνυμοι] Τὸ αἱ Δωρικόν ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἡ, ὅ ἐστιν ὅπου. τὸ δὲ ἐκτίσαντο, ἀντὶ τοῦ ᾤκησαν. ὡς τὸ

—— 18 ὀρεικλίτου συὸς,

παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρεσοίκου. ἱερὸν δὲ τῆς Δήμητρος τὴν Θήβην εἶπεν, ...

in Ionia usurpatas fuisse, cum aliis in Alphabetum vetus introductas a Callistrato Samio: Athenis autem ut sub *Euclidis* magistratu reciperentur, Archinoum effecisse *Suidas* auctor est; cuius locum praeter *Salmasium* aliosque *Sam. Petitus* adhibuit Obs. II, c. I. Mors *Euripidis* incidit in Ol. XCIII, annum 2. *Euclides* fuit Archon Athenis Ol. XCIV. an. 2. Est quidem in Archonte dissensus, sub quo sic Athenis in scribendo novatum tradiderint; nec memoratur tamen, qui non gesserit Magistratum post annum *Euripidi* fatalem; ut adeo verum videretur, quod hic nobis tradidit *Scholiasta*.

16 Διὰ τὸν Φοίνικα Ἰ. κατειτάγειν] Mendosa repraesentavi: sensus requirit, διὰ τὸ τὸν Φοίνικα ἀπ' Ἰοῦς τὸ γένος κατάγειν· vel his simile quidpiam. Mox ἀδελφὸς positum pro scripta lectione ἀδελφῆς.

17 Καὶ ἐγκ.] Repositum, & mox γένεθλον· ubi Cod. Aug. κατεγκαλέμεθα —— γενέθλιον.

18 Ὀρεικτίτου συὸς] Non legitur illud in odis *Pindari*, quae supersunt. In Edd. Scholiorum scribebatur: ὡς τὸ ὀρυκτῆ τοῦ συὸς, π. Π. ἀ. τ. ὀρεισίκου. *Barnesius* exhibuit ὀρικλίτου —— ὀρεσοίκου. Ὀρεικτίτης hinc dudum fuit receptum in *H. Steph.* Thes. L. G. II, p 1461. A. Literam vulgatae voci insertam dedit Aug. Cod. exhibens: εἰς τὰ ὀρεικτήτου συὸς παρὰ Πινδάρῳ, ἀντὶ τοῦ ὀρεσοίκου. Forsan ὀρεσοίκου posuerat *Scholiastes*, cuius solius fide meminisse creditur *Pindarus* ὀρεικλίτου συὸς· si dissentire licet, *Pindarum* equidem hariolor antiquitus dedisse ὀρεικοίτου συός. Ὀρεικοίτης & Ὀρεσκῷος idem significant, eademque manant origine, verbo veteri Κίω. Memorat *Homerus* Φῆρας ὀρεσκῴους in Il. A, 268. *Hesychius*: Ὀρεσκῴοισι, ὀρεσιοίκοις ἢ ὀρεσικοίταις. Περίκοιτον ὄρος εὐνὰν *Simmias Rhodius* dixit in ovo. *Lustra ferarum* εὐνὰς & κοίτας veteres quoque, recentiores Graeci κοίτασα vocarunt, *Eustathio* teste ad Il. O, p. 1038, 20. *Homericum* Ὀρεσκῷος, ab aliis etiam adhibitum, in Ὀρέσκοος corripuere Tragici: Ill. *Ez. Spanhemius* ad *Callim.* h. in Dian.

citatur et a Scholiaste Graeco [illegible] Pindari in fragmentis p. 166.

ἢ διὰ τὸ εὔκαρπον, ἢ ἐπειδὴ πάντα τὰ ἐκ γῆς φυόμενα ἱερὰ τῆς θεοῦ, καὶ οἱ σπαρέντες ἐν ἐκ τῆς γῆς.

689 Διώνυμοι δὲ, παρόσον ἡ μὲν Κόρη καὶ Περσεφόνη, ἡ δὲ Δημήτηρ καὶ Γῆ καλεῖται. „ἢ ὅτι δύο οὖσαι ἑνὶ ὀνόματι χρῶνται. ἑκατέρα γὰρ Δημήτηρ καλεῖ„ται, 19 ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ δὲ νεωτέρα. Ὁ λόγος τοιοῦτος· ὁ σὸς ἔκ„γονος, ὦ Ἔπαφε, τὰς Θήβας ἔκτισεν ἐνταῦθα, ἔνθα ἡ Περσεφόνη καὶ ἡ „Δημήτηρ, αἱ διώνυμοι θεαὶ, ᾤκησαν· τὸ γὰρ κτίσαι ἀντὶ τοῦ οἰκῆσαι λέ„γουσιν."

† Διώνυμοι θεαί] Διωνύμους λέγει τὰς θεὰς, ἢ διὰ τὸ ἑκάστην δύο ὀνόματα εἶναι, τήν τε γὰρ Δήμητραν, καὶ Γῆν καλοῦσι· τήν τε Περσεφόνην, καὶ Κόρην· ἢ ἐπειδὴ δύο ἦσαν, καὶ δύο ὀνόματα ἔχουν. τὴν μὲν Περσεφόνην πάντων ἄνασσαν καλεῖ· τὴν δὲ Δήμητραν πάντων τροφόν. †

692 † Πάντων ἄνασσα] Διὰ τὸ πάντας ἀνθρώπους εἰς ᾅδου φοιτᾷν. †

694 „ Πυρφόρους θεάς] Τοῦτο πρὸς τὸ ἄνω ληπτέον· τουτέστιν ὦ Ἔπα„φε, πέμπε πυρφόρους θεὰς βοηθῆσαι τῇ γῇ. Πυρφόρους δὲ εἶπε Δήμη„τραν καὶ Κόρην, ἐπειδὴ δᾳδουχίαι αὐταῖς γίνονται, 20 τοῦ φ . . . ἐμ„φαι-

Dian. v. 86, Tragicorum loca designavit p. 186. verum Graecis inauditam vocem confinxit ἠμοβροσκόν, —— quam restitutam voluit in *Euripidis* Cyclope v. 246, Ὡς ἔκπλεώς γε δαιτὸς ἠμοβροσκόν. Quantillum erat emendasse:

Ὡς ἔκπλεώς γε δαιτὸς εἴμ' ὀρεσκόου.

nam carnis sum ferinae satur. collati versus in Cyclope 248, 415, 518, correctionem adfirmabunt.

19 Ἡ μὲν πρεσβυτέρα, ἡ δ. ν.] Haec erant etiam in Edd. quidquid accessit ad vulgata, Codex subministravit Aug. In scripta lectione nihil novatum, nisi quod κτίσαι posuerim pro κτῆσαι, & ᾤκησαν pro ἄκησ· · vulgatis usus est *Spanhemius* ad *Callim.* h. in Cer. v. 133. & alibi.

20 Τοῦ φ . . . ἐμφαίνοντος] Scribendum: τοῦ φωτὸς ἐμφαίνοντος τὴν · —— ζωήν. facillimum fuit alias hic explere lacunas ὦ Ἔπαφε . . πε τ. π. θ. β. . ηθῆσαι.

21 Θουκυδίδης, ἀξιῶτα] Mſ. Θ. ἀξιῶτω τ. ο. Locus *Thucydidis* exſtat L. I, C. XLII. initio; de quo quia pauca dicenda sunt, ante non vulgare veteris Grammatici Scholion, e Cod. petitum Aug. emendatius sic videtur scribendum: Ἀμῦναι τᾷδε γᾷ] Βοηθῆσαι τῇδε τῇ χώρᾳ. ἢ οὕτως . . . . . ἀντὶ τοῦ ἀμείβεσθαι, ὡς καὶ Θουκυδίδης, —— Γράφεται καὶ, Ἀμύνεται δὲ γᾶ· ὃ ἐστιν, ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ἀμείψασθαι ταῖς εὐεργεσίαις. —— *Thucydidae* locus quia propemodum unicus est in suo genere, (*Schol. Thucyd.* p. 32, 2. μόνος δὲ [L. μόνον δὲ] Θουκυδίδης ἐν-

τοῦ-

„ φαίνοντες τὴν ἐκ τῶν καρπῶν τοῖς ἀνθρώποις ζωήν. ἢ τὰς Σιτοφόρους λέγει·
„ ἔστι δὲ ταυτόν. "

694 † Πυρφόρους] Πυρφόρους καλεῖ, ἐπειδὴ ἐν νυκτὶ γινομένων τῶν μυστηρίων οἱ μυούμενοι πῦρ ἔφερον, ὅθεν καὶ ταύτας πυρφόρους εἰκόνιζον. ἢ Πυροφόρους, τὰς παρεχούσας τὸν σῖτον. οὐ γὰρ καὶ μόνη Δημήτηρ παρέχειν, ἀλλὰ καὶ μετ' αὐτῆς καὶ ταύτην συνέλαβεν. †

695 „ Ἀμῦναι τᾷδε γᾷ] Βοηθῆσαι τῇδε χώρᾳ· ἢ οὕτως, ἀντὶ τοῦ ἀμύ-
„ νειν. ὡς καὶ 21 Θουκυδίδης, ἀξιοῦντα τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Τουτέ-
„ στιν οἶδεν εὐχαριστεῖν ταῖς θεαῖς, τὴν χώραν, εἰ εὐεργετήσουσιν αὐτήν.
„ Γράφεται καὶ, Ἀμύνετ . . . δὲ γᾶ, ὅ ἐστιν ἱκανή ἐστιν ἡ πόλις ἀμείψα-
„ σθαι ταῖς εὐεργεσίαις. "

● Χώρει σὺ] Δεῖ νοεῖν, ὅτι, τοῦ χοροῦ ἄδοντος, ἔσω ἦν ὁ Ἐτεοκλῆς. νῦν δὲ ἐξιὼν οἰκέτης, ἐπιταχθεὶς καλέσαι τὸν Κρέοντα.

‡ Χώρει] Χωρῶ, τὸ δέχομαι, οἷον τοσοῦτον ὕδωρ τόδε τὸ ἀγγεῖον χωρεῖ, ἀφ' οὗ χώρα, ἡ ἄδεια, καὶ ἐλευθερία. καὶ Ἐγχωρεῖν, τὸ ἐνδέχεσθαι. 22 Χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι, ἀφ' οὗ Συγχωρῶ, ἤτοι ἑκὼν ἀπολύω τι, καὶ Παραχωρῶ, ἤτοι ἄκων ἀπολύω, καὶ Προχωρεῖ ἀντὶ τοῦ προβαίνει, καὶ Ἀναχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ

ταῦθα κέχρηνται τῇ ἐναλλαγῇ τῆς λέξεως.) hinc ab *Aristophane* Grammatico fuit prolatus, ubi κακοφώνους λέξεις interpretabatur: ex hoc nempe Glossario petita suspicor haec *Eustathii* in Il. E, p. 414, 33. Φησὶν ὁ Γραμματικὸς Ἀριστοφάνης, τὸ Ἀμύνασθαι ——— τεθεῖσθαι καὶ ἀντὶ ψιλοῦ τοῦ ἀμείψασθαι ὁτιοῦν. καὶ φέρει χρῆσιν ἔκ τε Ἀλκμᾶνος τὸ, Οὐ γὰρ πορφύρας τόσσος κόρος ὥστ' ἀμύνασθαι· (*carmina possumus Donare, & pretium dicere muneri; non pateras neque purpuram*) καὶ ἐκ τῶν Θουκυδίδου τὸ, ἀξιοῦντα τοῖς ὁμοίοις ἡμᾶς ἀμύνεσθαι. Haec, *Wassio* non ignota, *H. Stephanus* attigit Thes. L. G. T. I, p. 104, C. Egregiam e Lexico Ms. notam exhibet *Bern. Montefalconius* in Biblioth. Coislin. p. 231. quam *Suidas* in suum Lexicon transscripsit; illinc *Suidae* restitui poterit; κυρίως ἐπὶ τῶν προηδικημένων τάττουσιν οἱ Ῥήτορες τὸ Ἀμύνασθαι. Hinc praeterea discimus, e veteribus *Simonidem* quoque verbum Ἀμύνασθαι in eumdum usurpasse sensum, quo posuerat illud *Alcman*, pro χάριτας ἀποδιδόναι, *gratiam referre.* Cum *Thucydideis* rectius, *Budaeo* citata, contulissent *Aristotelis* verba e Problem. Sect. XXIX, p. 206, v. 6. verum sermonis elegantiae minus studiosum Philosophum non adhibent in talibus Grammatici. *Phalaridis* loca *Lennepio* meo relinquam tractanda.

22 Χωρῶ καὶ τὸ ἔρχομαι] A *Barnesio* vulgatis e *Cantabrig.* haec interserta sunt e Leid. Cod. in quo deinceps ἐπαναστρέφει quoque legebatur, cuius loco Baroc. praebere *Kingius* adnotarat ἐπάνω στρέφει.

τοῦ ἐπαναστρέφει, καὶ Ἀποχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ ἀφίσταται, καὶ Ὑποχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ ὑπεξίστασθαι. ‡

699 ‡ Οἰκεῖα καὶ κοινά] Τουτέστιν ἐμοῦ ἴδια καὶ κοινὰ τῆς χθονὸς, ἤγουν καὶ ἐμοῦ περὶ πάσης τῆς γῆς. διττῶς δὲ δύνασθαι ταῦτα νοῆσαι· λέγοιτο γὰρ ἂν βουλεύματα ἴδια ἐμοῦ, ἢ διότι ἐγὼ αὐτὰ ἰδίως συνεβούλευσα, ἢ διότι περὶ ἐμοῦ ἐγὼ αὐτὰ συνεβούλευσα, ἢ ἕτερος. καὶ κοινὰ τῆς χθονὸς, ἢ διότι κοινῶς αὐτὰ ἡ γῆ συνεβούλευσεν, ἢ διότι ἕτερος αὐτὰ περὶ αὐτῆς ὁμοῦ πάσης συνεβούλευσεν, ἢ αὐτὴ περὶ ἑαυτῆς. ‡

700 Συμβαλεῖν] Βουλεύσασθαι, καὶ ἀνακοινώσασθαι βουλάς.

701 ‡ Δορὸς τάξιν] Πολέμου παράταξιν. ‡

702 † Καί σοι ποδῶν] Ἀντιστρόφως λέγεσθαι, ἀντὶ τοῦ ἐλευθεροῖ τοὺς σοὺς πόδας τοῦ μόχθου. οἱ πόδες γὰρ ἴδιον τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἐπὶ τούτων ἁρμόζει ἡ ἐλευθερία, καὶ οὐκ ἐπὶ τοῦ, μόχθου. †

708 Ἐνδεεῖς διαλλαγάς] Ἐλθὼν γὰρ εἰς λόγους τῷ Πολυνείκει, πολὺ εὑρεῖν ἀτελεῖς τὰς διαλλαγὰς ἡμῶν. Ἢ οὕτως· πολὺ λειπομένας τὰς συμβουλὰς εἰς τὸ γενέσθαι, διχῶς διαλλάττεσθαι πρὸς Πολυνείκην· ἔτι ὑπολείπεται πολεμεῖν.

709 ‡ Συνῆψα] Συνάπτω ἕτερον ἑτέρῳ, καὶ συνάπτω ἐγώ τινι ἔργου ἑνοῦμαι, καθὸ λέγεται ἐνταῦθα. ‡

710 † Ἢ Θήβας φρουρεῖν] Τούτων καταστραφεὶς πάνυ ῥᾷστον ἡγεῖσθαι, καὶ πλεῖον οἴεσθαι ποιήσειν [23] ἢ ταύτας πολιορκῆσαι. †

712 Ἀλλ' εἰς θεοὺς] Ἐστὶν ὅμοιον τῷ παρ' Ὁμήρῳ,

Ἀλλά νύ που καὶ ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται.

Καί,

Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα μεταφρασσόμεσθα καὶ αὖτις.

714 ‡ Τὰ ποῖα] Περιττὸν τὸ Τά. ‡

715 Ἥκει τις αἰχμάλωτος] Ἴσως κατάσκοπος [24] πεμφθεὶς, νυκτὸς ληφθείς.

717 † Μέλλειν πέρας] Ἐπειδήπερ οὐκ εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν ἔμελλον οἱ πολέμιοι προσβαλεῖν λόχους, ἀλλ' εἰς μόνους τοὺς πύργους τοὺς πύλας ἔχοντας, διὰ τοῦτο, πᾶσαν τὴν πόλιν εἰπὼν, ἐπήγαγε τὸ πύργους, δηλῶν ὅπερ ἔφην. ἔστι δὲ καθόλου καὶ μέρος. †

718 Ὅπλοις ἑλίξειν] Πολιορκήσειν.

‡ Ἀλ-

[23] Ἢ ταύτας πολ.] Haec quoque margo praebuit Codicis Leid. —— Sequenti nota prolatos *Homeri* versus *Kingius* legi monuerat in Od. Π, 129. & Il. Α, 140. eorum prior, a *Barnesio* restitutus, quamobrem exciderit, eius lectio manifestat vulgata, Ἀλλ' ἤτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐ. γ. κ. aliquoties in Edd. *Homeri* recurrens.

[24] Πεμφθεὶς, ν. ληφθείς.] Lectionem Augustanam recepi: haec erat vulgata, ἴσως κ. ληφθεὶς, νυκ-

τὸς

‡ Ἄλλως. πέριξ ἑλίξειν, ἀντὶ τοῦ περιελίξειν, ἤγουν κυκλώσειν. ‡

719 Ἐξοιστέον] Ἀνάγκη τῇ πόλει ἐξενεγκεῖν ὅπλα. Ἄλλως. Οἰκεῖον δέον καὶ τὰς Θήβας ἐξενεγκεῖν ὅπλα, καὶ παρατάξασθαι.

‡ Ἄλλως. Ἄξιον ἄρα ἐστὶ τῇ πόλει τῶν Καδμείων ἐξοίσειν ὅπλα, ἀντὶ τοῦ ὡπλισμένους ἄνδρας; ‡

720 Μῶν νεάζων] Ἐρωτηματικῶς ἀναγνωστέον. οὐκ ἐᾷ δὲ αὐτὸν ἐξελθεῖν.

721 ‡ Ὡς μαχουμένους] Πρὸς τὸ σημαινόμενον ἀπέδωκεν· ἐξοιστέον γὰρ εἰπὼν ὅπλα, ἀποδίδωσιν ὡς μαχουμένους. ἐπεὶ διὰ τοῦ ὅπλα, τοὺς ὡπλισμένους ἄνδρας ἐδήλου. ‡

723 „ Ἐγὼ δὲ] Οἴονται ἐγὼ οὐ ψηφίσω ἐκείνους, τοὺς ὄντας θρασεῖς ἐν „ λόγοις καὶ οὐκ ἔργοις. "

724 Ἔχει τιν' ὄγκον] Ὅ ἐστιν, ὑπόληψιν ἔχει παρὰ τοῖς Ἕλλησι. εἶπε δὲ τὸ Ἄργος Ἑλλήνων, τὸ Ἑλληνικὸν Ἄργος, ἵνα πλεονάζῃ ἡ παρά.

† Ἔχει τιν' ὄγκον] Μεγαλοπρεπείαν, μέγεθος ἰσχύος. †

726 † Πόνου] Δεόμενον. †

727 † Ὡς οὐ καθέξω] Λείπει τὸ γίνωσκε. †

727 [Ἄλλως] „ Καὶ δὴ οὐ καθέξω τὸ στρατὸν εἴσω τειχέων. "

728 „ Τὸ νικᾶν ἐστὶ πᾶν εὐβουλία] Ἐν παντὶ [25] τὸ νικᾶν γίνεται εὐβου- „ λίας· ὅθεν ἐκεῖνος φησίν, Εἰ οὖν εὐβουλία ἐστὶ τὸ νικᾶν, . . ἐπίρας μέθο- „ δον μετέλθω γνῶναι. Ἄλλως. Τὸ κεφάλαιόν ἐστι τὸ νικᾶν· καθέξεις οὖν, „ οὐ καθέξεις παρ . . τὸ νικᾶν σκόπησον, ἀλλ' οὐ τοσοῦτον τὸ νικᾶν ἐν δυ- „ νάμει ὅσον ἐν συνέσει. "

728 ‡ Καὶ μὴν τὸ νικᾶν] Ὡς τὴν δύναμιν τῆς νίκης καὶ τὴν ἐνέργειαν οὐκ ἄλλό τι εἶναι, ἢ εὐβουλίαν αὐτόχρημα. ‡

731 „ Εἰ νυκτὸς αὐτοῖς] [26] Λείπει τὸ προσιοῦμεθα· ἐρωτηματικὸς δέ ἐ- „ στιν ὁ λόγος· εἰ νυκτὸς αὐτοῖς ἐπέλθωμεν, προσχωρησόμεθα, ἵνα ἐξ ἐνέδρας „ αὐτοὺς λάβωμεν; "

732 † Εἴπερ σφαλῇς] Εἰ μὲν τὸ σφαλῇς Η γράψεις, κατ' ἐρώτησιν εἴπῃς. οἷον, ἐπειδή με ἐρωτᾷς, ὦ Ἐτεόκλεις, εἰ ἄρα δέον ἐστὶν ἐκτὸς προσβαλεῖν αὐτοῖς, ἀντερωτῶ σε καὶ αὐτός, ἐὰν σφαλῇς τοῦ κατὰ τὴν νύκτα τολμήματος, σωθήσῃ δεῦρο πάλιν; τουτέστι δυνατόν ἐστί σοι, [27] ἀποτυχόντι τοῦ κατ' ἐκεῖνον ἐγχειρήματος, καταφυγεῖν πρὸς τὴν πόλιν, καὶ σωθῆναι, ἀλλ' οὐχ ὑπὸ τῆς νυκτὸς ἐμποδισθῆναι. εἰ δὲ δίφθογγον, [28] οὕτω κατ' ἀπόφασιν. οὕτω σύνα-

τωρ σαλεῖς. Scribi quoque potuit, ἢ. κ. σαλεῖς, νύκτωρ ληφθείς.

25 Τὸ νικᾶν γιν. εὐβουλίας] Mſ. ἐν παντὶ τοῦ . . . κᾶν γί εὐβυλίας· neſcio num literarum ductus adſequutus ſim.

26 Λείπει τὸ πρ.] Haec tantum erant in Edd. omiſſa tamen in illa *Kingii*, vicina paraphraſi interſerentis.

27 Ἀποτυχόντι] Poſitum pro ἀποτυχόντος.

28 Οὕτω] Eiecta voce ſuperflua, ſic lege ſequentia, κατ' ἀπό-

ἅψον τοῖς πολεμίοις ἐν νυκτὶ εἰ σωθήσῃ πάλιν δεῦρο, σφαλεὶς τῆς κατ' ἐκεῖνον ἐλπίδος. †

733 Ἴσον φέρει νύξ] Ἑκατέροις μὲν στρατεύμασι ἐπίσης ἐμποδίζει τὸ τῆς νυκτὸς σκότος· τοῖς μέντοι προσεπιτιθεμένοις πλεῖον τι παρέχει πρὸς νίκην 29 τὸ εὐτρεπίσθαι. ἢ οὕτως, καὶ τοῖς ἐπιχειροῦσι, καὶ τοῖς ἐπιχειρουμένοις, ἴσον παρέχει ἡ νὺξ ἐμπόδιον· τοῖς δὲ τολμηροτέροις τὴν νίκην χαρίζεται.

734 Ἐνδυστυχῆσαι] Ἡ ἐν ἀντὶ τοῦ κατά. ὁ δὲ νοῦς, δυστυχῆσαι τινὰ κατὰ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς χαλεπόν ἐστιν. 30 καὶ Ὅμηρος, Ἐν δὲ φάει καὶ ὄλεσσον.

735 † Ἀλλ' ἀμφὶ δεῖπνον] Ἀλλὰ μὴ νυκτὸς βαθείας προσβάλλειν αὐτοῖς ἐάσω, ἐν ἑσπέρᾳ δὲ πόλεμον αὐτοῖς συνάψω. †

737 Βαθύς γέ τοι] Τοῦτο φησίν, ὡς συντιθέμενος καὶ ἐπαινῶν, 31 καὶ δεῖ ἐξαίφνης ἐπιθέσθαι, μήπως, τροπῆς γενομένης καθ' ἡμῶν, περᾶν τὸν ποταμὸν βαθὺν ὄντα οὐ δυνησόμεθα. Δίρκη δὲ ποταμὸς ὁμώνυμος τῇ κρήνῃ, βαθύς, πλατύς.

„ Ἄλλως. Οὐκ ἔστιν ἡμῖν εὐχερὲς ἀναχωρῆσαι διὰ τῆς Δίρκης, οὔσης βα-
„ θείας, καὶ μάλιστα ἐπειγομένοις, ἀλλὰ δύσκολον."

† Βαθύς γέ τοι Διρκαῖος] Ἤγουν, εἰ καὶ μὴ παντελῶς νικήσω, ἀλλὰ πολλοὺς αὐτῶν ἀπολέσω· ἐπιχειρήσαντες γὰρ φεύγειν οὐχ οἷοί τε ἔσονται Δίρκην περᾶν, τὸ πολὺ τοῦ ὕδατος ὑποπτεύοντες· εἶθ' οὖν πᾶς τις ἂν ἴδῃ, ὡς οὐκ ὀλίγοι πταίσονται· τῷ τε νύκτα εἶναι, τῷ τε μετὰ σπουδῆς καὶ ἀσκόπως τὸν πόρον ποιεῖσθαι, ἃ μέγιστα σφίσιν ἔσται ἐναντιώματα. †

738 Ἅπαν κάκιον] Ἅπαν δεύτερον καὶ χεῖρον. 32 ὁ νοῦς· πᾶν ὁτιοῦν μὴ φυλαττόμενον τοῦ φυλαττομένου ἀκριβῶς χεῖρόν ἐστι.

† Τοῦ φυλάσσεσθαι] Ἤγουν ἅπαντα ἐλάττονα πρὸς τὸ φυλάττεσθαι, καὶ μὴ κινδυνεύειν· ὥστε καὶ αὐτὸς τουτὶ μόνον, ὅπως μὴ κινδυνεύσῃς, τηρῶν πᾶσιν ἐπιχείρει πράγμασι. †

741

ἀπόφασιν οὕτω· σύναψον τοῖς π. ε. ν. &c· —— σφαλεὶς τῆς κατ' ἐκείνων ἐλπίδος.

29 Τὸ εὐτρεπίσθαι] *Paratum esse*; sic reposui pro, τὸ οὐ τρέπεσθαι· difficile fuisset istam eruere lectionem, nisi Cod. praebuisset Augustanus τὸ εὐτρεπίζεσθαι· huius auxilio literam paulo ante sustuli noxiam e voce προσεπιτιθεμένοις.

30 Καὶ Ὅμηρος] Il. Ρ, 647. versum designarat Vir. D. qui haec ex Aug. Cod. (nam deerant in Edd.) adiecit, sic exhibente precedentia: ὁ δὲ νοῦς, δυστυχῆσαι κατὰ τὸ τῆς εὐφρόνης κνέφας δεινόν.

31 Καὶ δεῖ] Corrigendum, οὐ δεῖ ἐξαίφνης ἐπιθ. ex Aug. Cod. vulgatum καὶ a sciolo profectum, vicina minus attendente. —— In iis, quae hinc accesserunt ad vulgata, positum καὶ μάλιστα ἐπειγομένοις, ubi Ms. καὶ μάλλιστα ἐπειγομένου.

32 Ὁ νοῦς] Sic Cod. Aug. ὁ νοῦς· πᾶν ὁτιοῦν φυλαττόμενον τοῦ φυλάττειν

741 Τί δῆτα δράσω] Ἀγανακτῶν δυσχεραίνει, ἐπεὶ πάντα, ὅσα εἶπε, ἀπεδοκίμασε.

743 ‡ Γίνεται] Ἀντὶ τοῦ γίνηται· σύνηθες 33 Τραγικοῖς χρῆσθαι ὁριστικῷ ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, ὡς καὶ ἐν ἄλλοις Οὕτως,

— ὡς ἂν πρεσβυτέρων σέβον,
Μή τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται.

Καὶ παρ' Ὁμήρῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. ἀντὶ τοῦ εἰδῶμεν. ‡

† Σοφώτερα] Ὧν εἶπον. †

744 † Ἑπτ' ἄνδρας] Ἀκούσας ἐξαίφνης ἑπτὰ ἄνδρας Ἐτεοκλῆς οὐκ ἐνόησε στρατηγούς, θεραπείαν συχνὴν περὶ αὐτοὺς ἔχοντας, ἀλλ' ἁπλῶς ἑπτὰ ἄνδρας μόνους· καὶ διὰ τοῦτο φησὶν ὡς τὸ ἑπτὰ τὸ σθένος βραχύ. τοῦτο δὲ ἔπαθεν οὐκ ἀνασχόμενος ἀκοῦσαι πάντα τὸν λόγον Κρέοντος, ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦτον ὑποτεμών. †

† Αὐτοῖς] Τοῖς Ἀργείοις. †

745 † Τί προστετάχθαι] Καὶ προστετάχθαι, καὶ προστέτακται 34 γράφεται· καὶ τὸ μέν ἐστι φανερὸν ὅπως συντάττεται· τὸ δὲ προστετάχθαι πρὸς τὸ ὄπισθεν, φασί· ἀποδεδομένου τοῦ Ἐτεοκλέους λόγου, πρὸς τὸν τοῦ Κρέοντος. †

746 Λόχων] Ταγμάτων.

747 Ἀπορίαν γάρ] Οὐ μόνον, φησίν, ἕως εἰς ἀπορίαν καὶ ἀμηχανίαν πίπτω.

749 † Λόχων ἀνάσσειν] Ταγμάτων ἀνάσσειν ἕκαστον, οὐ μόνης τῆς ἑαυτοῦ λόγχης ἕκαστον ἀνάσσειν; ἤγουν ἕκαστον στρατηγὸν περὶ αὐτὸν θεραπείαν ἔχειν, ἢ πάντας ἐμοῦ ἡνωμένους ἄρχειν παντὸς στρατοῦ καὶ οὐ μεμερισμένους.

(749 Λόχων ἀνάσσειν] 35 Πότερον, φησίν, ἑπτὰ ἄνδρας τῶν τάξεων ἄρχειν, ἢ εἷς πρὸς ἕνα, οἱ ἑπτὰ κατ' ἰδίαν προσεσταλμένοι δόρασι.

† Ερ-

ττειν ἀκριβῶς χεῖρόν ἐστι. ὅ ἐστι, φύλαττε σαυτόν· πᾶν γὰρ ὁτιοῦν φυλακτό . . ἀσθενέστερον τοῦ φυλάττεσθαι καλῶς.

33 Τραγικοῖς] Mſ. Leid. τούτοις· e quo Scholion prodiit emendatius, quam dederat e Mſ. Cantabrig. *Barneſ.* His utor in adnotatis ad Phoen. v. 93, ubi verba proſtant citata.

34 Γράφεται] Perperam γράφε vulgarat *Kingius*, ſcripturae compendio deceptus. Duplex lectio memoratur. Τί προστέτακται, & Τί προστετάχθαι· quarum haec, genuina, reſpicit πρὸς τὸ ὄπισθεν, *verbum, quod praeceſſit*, φασί.

35 Πότερον] Hoc & ſequens Scholion in ſuum locum reſtitui: *Kingius* illud ad verſum 746 retulerat; huic praefixerant in Edd. 750, Λόχων, προκρίνας. Sic Aug. Cod. Λόχων ἀνάσσειν] Πότερον, φησὶ, κρίνω τοὺς ἑπτὰ τῶν λόγχων (λόχων) ἄρχειν, ἢ διὰ μονοστόλου δορός· ὅ ἐστιν, εἷς πρὸς ἕνα, ὡς ἑπτὰ πρὸς τοὺς ἑπτά.

† Περικείνας] Ἐκλεξάμενος ἐκείνους τοὺς στρατιώτας ἦγεν στρατηγὸς οἵπερ εἰσὶν ἀνδρειότατοι. †

751 † Ἀμύνειν πυργίων] Ὥστε βοηθεῖν τῇ πόλει, καὶ μὴ τοὺς πολεμίους ἐᾶν κλίμακας θέντας ἀναβαίνειν ἀνὰ τείχη. †

† Ἀμύνειν πυργίων] Τὸ ἀμύνειν πυργίων προσαμβάσεις, τοῦτό ἐστι τὸ βοηθεῖν τῇ πόλει. τὰς προσαμβάσεις καὶ ἀναβάσεις τῶν πυργίων, ταύτας γὰρ τὰς προσαμβάσεις καλεῖ βοηθείαν, ὡς πλείστης σπουδῆς δεομένας, καὶ φυλακῆς 36 ὅπως ἔκλεξαι μὴ γίνωνται. οὕτω λέγε, καὶ λάβῃς τὸ εἰς ἔξωθεν. ἢ λαμβάνων ἔξωθεν πρόσθεσιν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀμύνειν, ἀντὶ τοῦ ἀποσοβεῖν λέγων, καλῶς ἂν εἴπῃς. †

Πρὸς ἀμβάσεις] Ἐπαναβάσεις, ὅ ἐστιν ἀποσοβεῖν τῶν πυργίων τὰς ἐπαναβάσεις.

752 Καὶ ξυστρατηγὸς] Σύλλεξαι αὐτοὺς δηλονότι, καὶ στρατηγὸς ἐστὶν ὄρθως 37 μετ' αὐτῶν ἑπτά· καθ' Ὅμηρον γὰρ,

Σύν τε δύ' ἐρχομένω, καί τε πρὸ ὃ τοῦ ἐνόησεν.

752 ,, Εἷς δ' ἀνὴρ] Οὐ μόνον τοὺς ἑπτὰ στρατηλάτας στῆσον, ἀλλὰ καὶ
,, ἄλλους σὺν αὐτοῖς· εἷς γὰρ ἀνὴρ τῶν στρατηλατῶν οὐ δύναται θεωρῆσαι, ἀλλὰ
,, βοηθοὺς παρέχει ἑκάστῳ.

753 Θάρσει] Ἀνδρεία.

755 Ἐλθὼν δ' ἐς πόλιν] Γελοίως τοῦτό φησιν, ὡς μὴ ἂν νῦν ἐν τῇ πόλει. Πεφύλακται δὲ τὰς ὀνομασίας αὐτῶν εἰπεῖν, ὡς φησὶ Δίδυμος, διὰ τὸ ὑπὸ Αἰσχύλου εἰρῆσθαι, ἐν τοῖς ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας αὐτοῦ.

757 † Ἀντηρίς] Ἀντιπαρατάξας, ἐξ ἐναντίας τεθείς. †

758 Διατριβή] Ἀργεία.

761 ,, Καί μοι γένοιτο] Γένοιτό μοι ἐξ ἐναντίας λαβεῖν τὸν ἀδελφόν μου
,, καὶ φονεῦσαι. ''

761 † Ἀντήρη] Ἐναντίον, ἀντίπαλον, ἀντιστάτην. †

762 Ἑλεῖν δορί] 38 Φονεῦσαι διὰ τοῦ δορός.

36 Ὅπως ἔκλεξαι μ. γ.] Perversam, quam dedit, lectionem non intellexit *Kingius*: sensum quidem commodum praeberent, ὅπως εὐάλωτοι μὴ γίνωνται· Forte tamen scripserat: ὅπως μὴ κινῶνται, id est κίναιδροι γίνωνται· ut ad binas interpretationes quis adposuerit: ἔκλεξαι, *elige* harum quam volueris.

37 Μετ' αὐτῶν ἑπτά·] Corrigendum ex Aug. Cod. μετὰ τῶν ἑπτά· Versus *Hom.* ex Il. κ, 229 initium tantum hic fuerat olim positum: Cod. Aug. καθ' Ὅμηρον γάρ, Σύν τε δύ' ἐρχομένω· nihil praeterea. Satis erat, locorum dictorumque, usu frequenti notissimorum, prima tantum verba designasse: atque ita saepe solent veteres. Haec ipsa, Σύν τε δύ' ἐρχομένω, vel ἐρχομένων, non raro sic sola proferuntur: ut hic in Edd. versus integer legitur in *Pla-*

764 „ Γάμους δ' ἀδελφῆς] Τοὺς γάμους σοὶ χρὴ μέλειν. Ἄλλως. Τοὺς „ γάμους σοι χρὴ εἶναι ἐν φροντίδι· προσήκει φροντίζειν τὴν δόσιν τὴν „ ἐχέγγυον, καὶ τὴν τοῦ γάμου ἔκδοσιν ἀσφαλῆ.”

765 † Τῆς τύχης ἐγὼ σφαλῶ] Εἰς τὸν πόλεμον κινδυνεύσω. τὸ ἀποτυχίας ἀποτύχω. †

766 Ἐχέγγυον] Ἀσφαλῆ.

768 ‡ Τί δεῖ] Ἤγουν πρέπει ἐπὶ πολὺ παρατεινομένους λόγους ἀγορεύειν. ‡

770 † Πατὴρ δ' ἐς αὐτὸν] Ἤγουν εἰς ἑαυτὸν ἀμαθὴς ἔργον ἐποίησεν, ὥστε αὐτὸς ἑαυτὸν μέμφεσθαι, ὡς παίδεινον ἔργον ποιήσαντα, καὶ μωρίας [39] ἔμπλεων. ὃ ἐφείλει αὐτὸς ἑαυτοῦ μωρίαν καταγνῶναι. †

Μωρίαν ὀφλισκάνει] Εἰς ἑαυτὸν χρεωστεῖ μωρίαν, ἀντὶ τοῦ αὐτὸς ἑαυτοῦ καταγνοίη μωρίας· ὡς εἴ τις εἴποι, ὁ δεῖνα εἰς τόνδε δίκην χρεωστεῖ.

771 ‡ Οὐκ ἄγαν σφ' ἐπῄνεσα] Οὐδ' ὅλως· ἐπίτασιν γὰρ κατὰ τὸ ἐναντίον συνάγει ταῦτα· οἷον, οὐ πάνυ χαίρω, ἀντὶ τοῦ, πολλὰ λυποῦμαι. καὶ οὐκ ἄγαν ἐπαινῶ, ἀντὶ τοῦ, λίαν ψέγω. ‡

772 Ἡμᾶς τ' ὀρθοῦσι] Καὶ ἡμῖν αἴτιος θανάτου γενήσεται, ἐὰν ἐπὶ ταῖς ἀραῖς, ἐὰν συμβῇ αὐτὰς ἰσχύσαι. τὸ γὰρ ἢν τύχῃ τοῦτο δηλοῖ.

773 Ἓν δ' ἐστὶν ἡμῖν ἀργὸν] Ἀργὸν, ἄπρακτον, καὶ παραλελειμμένον, ὀφεῖλον γενέσθαι, καὶ μὴ γινόμενον. Ἄλλως. Ἐκεῖνο, φησὶ, μόνον ἡμῖν [40] παραλέλειπται, τὸ παρὰ τοῦ μάντεως ἀκοῦσαι περὶ τούτων. εἰώθασι γὰρ οἱ ἄνθρωποι ἐν ταῖς εὐπραγίαις καταφρονεῖν μαντικῆς, ἐν ταῖς συμφοραῖς ἐπὶ τοὺς μάντεις καταφεύγουσιν.

775 ‡ Ταῦτα] Τὸ Εἶπέ τι εἰπὼν, (73) ἐνταῦθα ἐπάγει πλησίον τὸ Ταῦτα πρὸς τὸ σημαινόμενον. [41] Ὅμοιον τῷ, Κοινὰ δ', εἴ τι πείσεται Ἑπτάπυργος ἅδε γᾶ, Φοινίσσα χώρα. †

776 Αὐτεπώνυμον] Ὁμώνυμον, τῷ αὐτῷ ὀνόματι καλούμενον.

777 Λαβόντα πέμψω] Ὡς τοῦ Μενοικέως ἐν τῷ στρατοπέδῳ ὄντος τοῦτο φησίν. [42] Ἄλλως. Ἐγὼ δὲ τὸν παῖδα σοῦ πέμψω δεῦρο, λαβόντα τὸν Τειρεσίαν, ὅ ἐστιν ἐνεγκόντα. 780

Platonis Protagora p. 348. D. huius quoque pendet a seqq. intellectus.

38 Φοινῦσαι] Vulgatum φονεύσειν sic corrigebat vir Clariss. *F. L. Abresch* Animadv. ad *Aeschyl.* p. 18.

39 Ἔμπλεων] *Kingio* gratiam facimus coniecturae, formam Atticam in ἔμπλεων mutandam censenti.

40 Παραλέλειπται] Codicis Aug. lectionem praetuli vulgatae περιλέλειπται.

41 Ὅμοιον τῷ,] Vers. 251. in eumdem usum citantur ista in Schol. ad v. 632. Hic Euripidea perverse scripta legebantur in Cod. Leid. Κ. δ' εἴτι πείσεθ' ἀδ' ἑπτάπυργος γᾶ φοίνισσα χορός.

42 Ἄλλως. Ἐγὼ &c.] Haec in Aug. Cod. continua sequebantur, ut in Edd. pleraque: *Kingius* partem dederat ut Pa-

 ra-

780 Ἤδη πρὸς αὐτὸν] Πρὸ ὀλίγου ἐνάντιον αὐτοῦ ἐμεμψάμην τὴν μαντικὴν, ὥς τι μέμψασθαί μοι καὶ μομφὴν ἔχειν.

† Μομφὰς ἔχειν] Ἤγουν μέμφεσθαι ἐμοί. τὸ μέμφομαι ἐνίοτε μὲν δοτικῇ συντάσσεται, ἐνίοτε δὲ αἰτιατικῇ. †

781 „ Πόλει δὲ καὶ σοὶ] Σοὶ μὲν γὰρ λέγω, ἐὰν ἡ ἐμὴ δύναμις κρατή-
„ σῃ καὶ νικήσῃ τὸν Πολυνείκην, οὐ χρὴ ταφῆναι αὐτὸν ἐν ταύτῃ τῇ γῇ. "

781 Ἐπισκήπτω] Ἐντέλλομαι.

782 Ἤνπερ κρατήσῃ] Ἐὰν ἡ ἐμὴ δύναμις ἐπικρατήσῃ.

† Ἐπισκήπτω] Ἐντέλλομαι· παραγγέλλω· προστάττω. †

783 † Τἀμὰ] Τὸ ἐμὸν μέρος, ἤγουν ἐγώ. † Νικῶν] Τὸ σῶμα.

784 Κἂν φίλων τις ᾖ] Διὰ τούτου παραναφέρει τὰ κατὰ τὴν ἀδελφήν.

786 Ἐκφέρετε τεύχη] Τεύχη, τὰς ἀσπίδας.

Ἀμφιβλήματα] Τὰ ἐνδύματα πάντα τὰ τὸν ἄνθρωπον ὁπλίζοντα. λέγει δὲ θώρακα, περικεφαλαίαν, κνημῖδα. 43 οἱ δὲ γράφουσι τὰ σάγματα.

Πάνοπλά τ' ἀμφιβλήματα] Ταῦτα τινὲς εἴδη δορατίων φασί.

788 Σὺν δίκῃ] Σὺν κρίσει νικηφόρῳ· ἑαυτὸν γὰρ δίκαιον ᾤετο ἀμυνόμενος περὶ τῆς πατρίδος· ἐκεῖνον δὲ ἀσεβῆ, κατὰ πατρίδος στρατευόμενον. καὶ 44 Ὅμηρος,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

789 Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ] Σωματοποιεῖ τὴν Εὐλάβειαν, ὡς Ὅμηρος, Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος τε. Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ εὔχεσθαι, ἵνα αὐτοὶ ἀφόβως ἀπέλθωσιν, ἢ ἵνα τοῖς πολεμίοις φόβον 45 ἐμβάλωσι.

† Τῇ δ' Εὐλαβείᾳ] Εὐλάβεια παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ἔφορος φόβου, λέγει οὖν ταύτῃ προσεύξασθαι, ἢ ἵνα εὐμενῶς εἰς αὐτοὺς βλέψῃ, καὶ ἀφόβως ἐπελθεῖν παρασκευάσῃ τοῖς πολεμίοις· ἢ ἵνα φόβον ἐμβάλῃ τοῖς ἐχθροῖς. †

791 „ Ὦ πολύμοχθος] Ἔδει, ὦ πολύμοχθε. 46 ἀλλ' Ἀττική ἐστιν ἡ λέ-
„ ξις; " [Ἄλλως] Πολλῶν μόχθων καὶ καμάτων αἴτιε.

792

raphrasin. Sequenti Scholio, neque male, legebatur ante *Barnesium*: ὥστε μέμψασθαί μοι ἔχειν.

43 Οἱ δὲ γράφουσι τ. σ.] Aug. Cod. οἱ δὲ γράφουσι ἀγάλματα· praecedentia sic iungens: Τεύχη, ἀσπίδας. Πάνοπλα δὲ ἀμφιβλήματα, τὰ ἐνδ. π. τὰ ἄνθρωπον ο. λ. δ. θ. π. κνημίδα. scribi malim κνημῖδας. Sic margo Cod. Leid. Ἀμφιβλήματα] Περιβλήματα· κράνος, θώρακα, ἀσπίδα, ξυστίδα, κνημῖδας, καὶ τἄλλα.

44 Ὅμηρος] Il. M, 243. Ad sequentia *Homeri*, sic vulgata, Δεῖμος τε Φόβος τε, *Kingius* adnotarat Il. Λ, 37. ex Aug. Cod. recepta, Δεῖμος τ' ἠδὲ Φόβος, leguntur Il. Δ, 440. huc respicit Grammaticus.

45 Ἐμβάλωσι] Corrigendum arbitror ex Aug. Cod. & Baroc. ἐμβάλῃ· *ut terrorem hostibus in-*

792 Κατέχῃ] Χαίρεις καὶ εὐθυμεῖς.

792 „ Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς] Οὗτος, ὁ σὺν ταῖς τοῦ Διονύσου „ ἑορταῖς παρηλλαγμένην μοῦσαν ἔχων· ἐναντίος ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς. „ ἀσύμφωνος κατὰ τὴν μοῦσαν· ἐν γὰρ εἰρήνης καιρῷ τὰ τοῦ Διονύσου γί„νεται.”

Παράμουσος] Ἐναντίος, ὁ τὴν αἰτίαν μοῦσαν ἔχων, τουτέστι ταῖς τοῦ Βρομίου ἑορταῖς ἀσύμφωνος (ὡς καὶ τὴν ἄνοιαν Παράνοιαν [47] φησὶν,) οὐ συνῳδὸς, ἀλλὰ ἀλλότριος.

793 „ Νεάνιδος ὥραις] Ἀντὶ τοῦ [48] ὡραίαις, ἀκμαίαις, ὥραν ἐχούσαις „ γάμων. Τὸ δ' ἑξῆς· Οὐ μέλπῃ, τουτέστιν οὐκ ᾄδεις, οὐδὲ ὑμνεῖς, ἐπὶ ἀκ„μαζούσῃ κόρῃ νυμφιδίους ᾠδὰς, οὐδὲ αὐλῶν μέλεσι γαμηλίων χορεύεις, ἀ„νασείσας τὸν πλόκαμον ὥσπερ ὁ Διόνυσος καὶ οἱ τούτου χοροὶ, ἀλλ' ἐπὶ πό„λεμον ὁρμᾷς.”

Ἄλλως. Τοῖς γαμηλίοις καιροῖς. τινὲς δὲ οὕτως, νεάνιδος ἀκμαίας, ὥραν ἐχούσης γάμου. [49] Διὰ τί δὲ μὴ τὸν σὸν βόστρυχον ἐπὶ στεφάνοις νεάνιδος ὥραις ἐκπετάσας, μέλπῃ πρὸς πνεῦμα λωτοῦ. ἔνιοι δὲ, νεάνιδος ὥρας, τοῦ ἔαρος, τοῦ πάντα νέα ποιοῦντος.

Ἄλλως. Οὐ καλλιχόροις στεφάνοις βόστρυχον ἀναπετάσας ἐπὶ γάμοις νεανίδος μέλπῃ νυμφιδίους ᾠδὰς πρὸς αὐλόν· ἢ ἐπὶ πρὸς τὸ ὥραις, ἐπὶ ὥραις νεάνιδος.

† Νεάνιδος ὥραις] Ἐν ἔθει γινομένων τῶν Διονυσιακῶν ὅσαι τῶν παρθένων ἦσαν βάκχαι, ἀναπετῶσαι καὶ ἔκλυτον ἐῶσαι τὸν βόστρυχον, ἐχόρευόν τε καὶ ᾖδον πρὸς αὐλὸν, ὃν νῦν καλεῖ λωτόν· καὶ εἰκότως παρείκασε τῷ λωτῷ τὸν αὐλὸν, κάλαμόν τε ὄντα καὶ ἐμμελῆ καὶ γλυκύτατον γινόμενον, καθάπερ ἐκεῖνος· ἔφερον δὲ αἱ βάκχαι καὶ κλάδους καὶ κισσοὺς, ἀλλὰ καὶ νεβρίδας ἐφόρουν· Νεβρὶς δέ ἐστι δέρμα ἐλάφου κατάστικτον, ἣν καλοῦσι δορκάδα. ἐπειδὴ γὰρ οἱ μαινόμενοι, τὸ δέρμα αὐτῶν καταστίζοντες, κατάστικτον ποιοῦσι τοῖς μώλωψι, διὰ τοῦτο καὶ αὗται μανίαν ὑποκρινόμεναι ἐνεδίδυντο νεβρίδας. †

794

incuteret Dea, quam invocat: corrumpendi praebuit anſam praecedens ἀπίλθωσι, ſive potius ἐπέλθωσι, prouti legendum e Schol. ſeq.

46 Ἀρ] Scripſerat, ἀλλ' Ἀττικὴ ἐστιν ἡ λέξις. vel ſimile quid.

47 Φησὶν] Hic quidem φασὶ praeſtiterit; alterum habet & Aug. Cod.

48 Ὡραίαις] Mſ. ὡραίοις —— infra: καὶ οἱ τούτου χορ ἀλλ' ἐπὶ πόλεμον ὁρμᾷς. emendata poſui: pro χορ ſcribi potuerat χορευταί.

49 Διὰ τί] Vocem γάμου in Aug. Cod. haec excipiunt: Βόστρυχον ἀμπετάσας] Διατί δὲ μὴ τὸν σὸν βόστρυχον ἐπὶ στεφάνοις νεάνιδος ὥραις (ſic Edd. etiam antiquae; ſed illa *Barneſii*, ἀπὸ στεφάνοις νεάνιδος ὥραις ἐπὶ ὥραις· turpi errore) ἐκπετάσας μέλπει. —— μέλπῃ recepi, quod poſuerat *Battierius* pro μέλπης· forma quidem Attica eſt μέλ-

794 Ἀμπιπτάσας] [50] Ἀνασείσας τὸν πλόκαμον, ὥσπερ ὁ Διόνυσος. ἢ κατὰ Αὐλὶ τὸ πρὸς, πρὸς πνεύματι, ὅ ἐστιν ἀπηχήματι τοῦ αὐλοῦ.

795 „ Μοῦσαν] Ὠδήν. Οὐ τοιαύτην, φησὶν, ἔχεις μοῦσαν, ἐν ᾗ χά-
„ ριτές εἰσι [51] χορο . . αἴτιαι γινόμεναι. ἢ οὕτως. Οὐ μέλπῃ τοιαύτην ἔ-
„ χων μοῦσαν, ἐν ᾗ χάριτές εἰσι, τουτέστι ποιητικὴν εἰρήνης.

796 „ Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις] Τοῦτο μὲν ὁ ποιητής. Τὸ δὲ ἑξῆς. Ἀλλὰ
„ προχορεύεις· Σὺ δὲ φησὶν, (ὦ Ἄραβες) [52] ἀνασκιρτᾷς σὺν ὁπλοφόροις
„ ἀνδράσιν, καὶ χορεύεις χορείαν ἄτοπον, τὸν Ἀργείων στρατὸν παροξύνας
„ κατὰ τοῦ Θηβαίων αἵματος.” Ἄλλως. Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας [53] τῷ αἵματι τῆς Θήβης, ὅ ἐστι τῷ γένει τῶν Θηβαίων. Ὅμηρος, Αἵματος εἰς ἀγαθοῖο.

Ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις] Τὸ ἑξῆς, ἀλλὰ σὺν ὁπλοφόροις Θήβαις στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας, ὅ ἐστιν ἐνθουσιάσας ἑκάτερον στράτευμα, καὶ κατόχους αὐτοὺς ποιήσας ἑαυτοῦ, αἵματι κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις, ὅ ἐστι προκαλῇ αὐτοὺς εἰς ἄμουσον κῶμον σὺν αἵματι. [54] λέγει δὲ τὸν πόλεμον.

797 Κῶμος] Εἶδος ὀρχήσεως.

Ἀναυλότατον] Ἀπὸ τοῦ αὐλοῦ, ἐκμελῆ, καὶ ἄμουσον. σάλπιγξ γάρ ἐστιν ὁ αὐλὸς τοῦ πολέμου.

797 Προχορεύεις] Ἡ πρὸ πλεονάζει, (ὡς τὸ, —— νῆας τε προπάσας.) ἀντὶ τοῦ κωμάζεις.

798 Οὐδ᾽ ὑπὸ θυρσομανεῖ] Ἀντὶ τοῦ θυρσομανοῦς· λέγει δὲ τοῦ Διονύσου. ἢ ὑπὸ ἀντὶ τοῦ σὺν, σὺν θυρσομανεῖ Διονύσῳ· ὅπερ καὶ ἄμεινον. [Θύρσος δὲ ὁ ἁπαλὸς κλάδος τοῖς νάρθηξι περιπλεχθείς.]

Νεβρίδων] Νεβρίς ἐστι δέρμα ἐλάφου κατάστικτον, ὃ φοροῦσιν οἱ βακχευταί. ἐπειδὴ γὰρ οἱ μαινόμενοι, τὸ δέρμα αὐτῶν κατατέμνοντες, ποικίλον ποιοῦσιν, οἱ σώφρονα μανίαν μαινόμενοι, τῷ καταστίκτῳ τῆς νεβρίδος, σοφίζονται τῆς μανίας τὸ σχῆμα.

„ Δι-

μέλπει & Euripidea, sed alteram frequentant in Lingua communi.

50 Ἀνασείσας] Aug. Cod. Ἀμπελάσας, ἐπανασείσας τ. π. mox ἢ κατὰ —— deinceps τοῦ αὐλοῦ. Praecedentis Scholii pars potuerat a *Kingio* omitti; nam legitur infra suo loco.

51 Χορο . .] Forte scribendum: χορείας vel τοῦ χορεύειν αἴτιαι γενόμεναι· ut legerit χάριτες χοροποιοί.

52 Ἀνασκιρτᾷς] Ms. σὺ δε φη̃ ὦ ἄραβες ἀνασκριτᾶς· quod primum in mentem venit, ἀνασκιρτᾷς restitui; relictis, quae forte quis interiecerat, vel in margine posuerat, ὦ Ἄραβες.

53 Τῷ αἵματι] Cod. Aug. σὺν τῷ αἵματι τῆς Θήβης, ὅ ἐ. τ. γ. τ. Θ. Ὅμηρος, αἵματος εἰς ἀγαθοῖο φίλου. legitur in Od. Δ, 611, Αἵμ. ε. ἀ. φίλον τέκος.

54 Λέγει δὲ τὸν πόλεμον] Sic pergit Ms. Aug. Λ. δ. τ. π. κῶμον ἀναυλότατον, ἐκμελῆ, ἄμουσον. σάλπιγξ γάρ ἐστιν ὁ πολέμιος αὐλός. Sequuntur proxima: Προχορεύεις] ἡ πρ πλε,

„ Δινεύεις] Οὐδὲ χορεύεις, φησὶν, ὑπὸ θυρσομανεῖ τῷ κώμῳ μετὰ νεβρίδων, ἐν ἅρμασι καὶ ἵπποις ἐπιβαίνεις, ἅρμασι τοῖς τετραπώλοις, οἷς τετράποδα ὑπέζευκται. Καὶ ψαλίων, χαλινῶν· ἀνύπτωσις δέ ἐστ. σὺν ἅρμασι καὶ ψαλίοις μωνύχων πώλων. Τετραβάμοσι δὲ, τετραπόδων. „

799 ‡ Ψαλίοις] Ψάλιον Ἀττικῶς, ψέλιον κοινῶς. ἔστι δὲ ψέλιον, ὁ κρίκος τοῦ χαλινοῦ, ἢ ἁπλῶς ὁ κρίκος. ἐνταῦθα δὲ ψάλια τοὺς χαλινοὺς φησὶν, τῷ μέρει ἀντὶ τοῦ ὅλου χρώμενος. ‡

Ψαλίοις] Χαλινοῖς μονωνύχων ἵππων καὶ τετραπόδων.

† Μώνυχα πῶλον] Μώνυχα πῶλον γράφε. οὕτω γὰρ ἔχει πρὸς τὸ μέτρον ὀρθῶς· καὶ πρὸς τὸ δινεύεις σύναπτε οὕτως. ἀλλὰ δινεύεις καὶ κινεῖς μώνυχα πῶλον ἐν ἅρμασι τετραβάμοσι καὶ ψαλίοις, τὰ ἅρματα γάρ εἰσι τετραβάμονα, οὐ τὰ ψάλια. †

800 Ἐπὶ χεύμασι βαίνων] 55 Ἡδὺ μὲν καὶ χάριεν οὐδὲν πράττεις. ἐπιβαίνων δὲ τοῖς χεύμασι τοῦ Ἰσμηνοῦ, σὺν ἅρματι καὶ ψαλίοις μωνύχων πώλων, τῇ ἱππικῇ ἐκμαίνῃ.

801 Ἐπιπνεύσας] 56 Ἀντὶ τοῦ παροξύνας τοὺς Θηβαίους, καὶ ἐξ ἐναντίας αὐτοὺς τάξας τοῖς Ἀργείοις. ἀπὸ δὲ τοῦ ἐναντίου νῦν εἶπεν. ἐν γὰρ τοῖς ἀνωτέρω τοὺς Ἀργείους εἶπε παροξύνεσθαι κατὰ τῶν Θηβαίων, τοῦτο δέ φησιν, ὡς τοῦ Ἄρεως ἀμφοτέρους παροξύνοντος κατ' ἀλλήλων.

802 ‡ Σπαρτῶν γένναν] Κατὰ τὴν γενεὰν τῶν σπαρτῶν, ἤγουν τῶν ἀπὸ τῆς σπορᾶς τῶν ὀδόντων τοῦ Δράκοντος ἀναδοθέντων.

802 „ Σπαρτῶν γένναν] Τοὺς Θηβαίους. οἱ γὰρ παραλειφθέντες ἐκ τῶν „ σπαρτῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος τῶν ἑξῆς πάντων εἰσὶ πρόγονοι. „

Ἀσπιδοφέρμονα] Τουτέστιν ἀσπιδοθρέμμονα· 57 Φέρσαι γὰρ, τὸ θρέψαι. τὸν ἐν ἀσπίδι τραφέντα, τουτέστι τὸν σπαρτὸν λαὸν, τὸν πολεμικὸν, παραγώγως. ‡ Ἀλ-

πλεονάζει, ὡς τὸ, ν. τ. π. (ex Il. B, 493) ἀντὶ τοῦ κ. Scholion ad v. 798. suppletum ex eodem Cod.

55 Ἡδὺ μ. κ. χ. ο. π.] Sic ex Aug. Cod. correxi vulgata, ἡδὺ μὲν οὐδὲν, εἰ καὶ χάριεν πράττεις.

56 Ἀντὶ τοῦ παροξ.] Aug. Cod. Ἐπιπνεύσας. ἐπιπέμψας, παροξύνας τοὺς Θηβαίους, καὶ ἐξ ἐν. αὐτοὺς στήσας τοὺς Θηβαίους κ. τ. λ.

57 Φέρσαι γὰρ τὸ θρέψαι] Quod hinc in Lexica receptum, φέρψαι corrigebat etiam *Battierius*: *Henr. Stephanum* φέρσαι non offendit Thes. L. G. T. 1, p. 590. F. Φέρψαι a Grammatico positum censeo, ἀπὸ τοῦ φέρβειν interpretatur enim θρέψαι. Legitur tamen in *Heracliti* Allegor. Homer. p. 491, Φέρσαι, τὸ γεννῆσαι. Qui rectius Euripideum ἀσπιδοφέρμονα per ἀσπιδηφόρον interpretantur, commodum advocassent φέρσαι· dubium enim non est quin ἀπὸ τοῦ φέρειν, φέρσαι fuerit aeque veteribus usitatum, ac ὄρσαι, & θέρσαι. Φορμὸς, Φορμὶς, Φορμίσκος a *ferendo* fluxerunt: τὸ γέννημα, *fru-*

‡ Ἄλλως. Ἀσπιδηφέρμονα, ἀσπιδηφόρον. ‡

Ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον] 58 Ὁ νοῦς οὕτως. κοσμήσας χορὸν οὐ θυρσοφόρον, ἀλλ' ἀσπιδοφέρμονα, οὐ συνθίασον καὶ σύγκωμον χορὸν, ἀλλ' ἀντίπαλον, οὐ κισσῷ κοσμήσας, ἀλλὰ χαλκῷ. εἰ δὲ ἦν ἐπὶ Διονύσου, οὕτως ἂν ἔφη, θυρσοφόρον θίασον, σύγκωμον, κατὰ σύμφυτα ὄρη κισσῷ κοσμήσας κατὰ τὰ λάϊνα τείχη.

805 Ἦ δεινά τις Ἔρις] Τοῦτο καθολικόν· ὄντως δεινὴ θεὸς ἡ Ἔρις, κατεργάσασθαι γὰρ κακὰ τοῖς βασιλεῦσι.

807 Λαβδακίδαις] Ἤτοι τοῖς Θηβαίοις, πρόγονος γὰρ Θηβαίων Λάβδακος.

808 „ Ὦ ζαθέων πετάλων] 59 Ὦ νάπος ζαθέων πετάλων, τὸ σύμφυ-
„ τον ὄρος. τὸ ἑξῆς· ὦ πολυθηρότατον νάπος, Κιθαιρὼν, (τὸ σύμφυτον·
„ τοῦτο γὰρ δηλοῖ τὸ Νάπος) Πετάλων, " μεγάλων φύλλων τῶν θείων, ὥσπερ φαμὲν θεῖον τόπον διὰ τὸν ἐν αὐτῷ θεόν. λέγονται γὰρ ἐν αὐτῷ ἱδρύσθαι αἱ μοῦσαι, καὶ δένδροις διαφόροις κεκοσμῆσθαι.

‡ Ἄλλως. Ἄγαν θείων δένδρων πεπληρωμένον. ‡

Πολυθηρότατον] Πολλοὺς θῆρας ἔχον.

809 Νάπος] Ὁ σύμφυτος τόπος.

‡ Χιονοτρόφον] Τῶν χιόνων φυλακτικόν. ‡ † Χιονότροφον] Τὸ χιονοτρόφον χιόνα, διὰ τὸ ἀεὶ εἶναι κεκαλυμμένον ὑπ' αὐτῆς. †

Ὄμμα Κιθαιρὼν] Ὅπερ ἐφορᾷ ἡ Ἄρτεμις ὑπὲρ τὰ ἄλλα ὄρη. ἢ ὡς καλλιστεῦον παρὰ τῇ θεῷ, ὥσπερ ἐν τῷ σώματι τὸ ὄμμα. πολύθηρον γάρ ἐστι. κυνηγέτις δὲ ἡ θεὸς ἡ Ἄρτεμις ὑπάρχει.

‡ Ὄμμα] Περίβλεπτον. ‡

810 Περιπετὲς] Ἐκπεσόντα. Λέχθωμα] Γέννημα.

811

fructum, quem tellus φέρει, φέρμα dixit *Aeſchylus* Supplic. v. 698. *clypeum geſtantes* ſunt ἀσπιδηφόροι & ἀσπιδοφέρμονες. —— Φέρβειν & φέρειν ut origine ſic ſignificatu finitima ſenſit eruditus inprimis Poëta *Callimachus*, cuius hoc eſt ſaepe vexatum in h. Cereris v. 137, Φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμὸν, Φέρβε καὶ εἰράναν.

58 Ὁ νοῦς οὕτως] Οὕτως legit *Battierius*. Aug. Cod. ὁ νοῦς οὕτω, κοσμήσασθαι (imo κοσμήσας) χορὸν οὐ θ. α. α.

59 Ὦ νάπος] Initium Scholii deſcriptum ex Aug. Cod. usque ad voces μεγάλων φύλλων· priorum loco nihil erat in Edd. niſi ὦ νάπος τῶν ζαθέων.

60 Ἐπίσημον] Ut emendate ſcripta legeretur non vulgaris adnotatio, ἐπίσημον τουτέστι διάδηλον, ponere non dubitavi, pro lectione Mſ. ἐπώνυμον τοῦτ' ἐστὶ διὰ —— optimi Scholii partem *Pierſius* dederat e Cantabrig. Cod. Χρυσοδέτ.] δι' ὧν δηλονότι ἐτύφλωσεν ἑαυτὸν, αὗται γὰρ ἦσαν χρυσόδετοι.

61

811 † Βρέφος] Τὸ βρέφος ἢ πρὸς τὸ θρέψαι συντακτέον, ἢ πρὸς τὸ προτεθέντα, ὃ καὶ κρεῖττον. †

Ἔκβολον] Ἐκβεβλημένον.

812 Χρυσοδέτοις] Ἡ μὲν Ἰοκάστη, ὡς ἀκριβῶς εἰδυῖα, εἶπε σιδηρέαις τὰς περόνας, αὗται δὲ ὡς βάρβαροι οὐκ ἀκριβῶς ἴσασιν.

812 ,, Ἄλλως. Χρυσοδέτοις περόναις ἐπίσημον] Τὸν ἴσπερον ἐγνώρισαν, ,, διὰ τὴν τύφλωσιν ὁ ἐπίσημον, τουτέστι διάδηλον διὰ, τὰς περόνας, αἷς ,, ὕστερον ἑαυτὸν ἐτύφλωσεν· οὐ γὰρ ταῖς τῶν ποδῶν· εἶπε γὰρ ὧδε,

,, Σφυρῶν σιδηρᾶ κέντρα διαπείρας. ''

813 Μηδὲ τὸ παρθένιον] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ ὤφειλεν, τουτέστι [61] μηδὲ ἡ Σφίγξ ὤφειλεν εἰς τὰς Θήβας ἐπεληλυθέναι, αὕτη γὰρ ἡ ἀρχὴ τῆς συμφορᾶς ἐγένετο τοῦ Οἰδίποδος. διὰ γὰρ τὸ εὑρηκέναι τὸ προτεθὲν ὑπ' αὐτῆς ζήτημα, ἔγημε τὴν μητέρα κατ' ἄγνοιαν, προέκειτο γὰρ εἰς γάμον τῷ συνιέντι.

† Παρθένιον πτερὸν] Τὸ παρθένιον πτερὸν τῆς Σφιγγὸς, τουτέστιν ἡ ὑπόπτερος Σφίγξ, ἡ παρθένος, περιφραστικῶς. †

Οὔρειον τέρας] Ἄγριον, ἢ ἴσως, ἐπειδὴ ἐν Κιθαιρῶνι ἐτρέφετο τῷ ὄρει, [62] ὄρειον τέρας αὐτὴν φησί· τέρας δέ ἐστι πᾶν τὸ παρὰ φύσιν. τὸ δὲ ἑξῆς, μηδὲ τὸ παρθένιον πτερὸν Σφιγγὸς ὤφειλεν ἐλθεῖν εἰς πένθεα ταύτης τῆς χθονός. Πτερὸν ὄρειον δὲ τὴν Σφίγγα λέγει, ἐπειδὴ πτερωτὴ ἦν, παρθένου πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν σῶμα, μιξοφυὴς οὖσα.

814 Ἀμουσοτάταισι] Σὺν κακομούσοις προβλήμασι, καὶ σοφίσμασιν. ᾠδὴν δὲ κακόμουσον τὸ αἴνιγμα φησὶν, ἐπεὶ ἐμμελῶς τε καὶ εὐρύθμως καὶ ἐμμέτρως ἐλέγετο. ἐξαπώλλυε δὲ πολλοὺς τῶν Θηβαίων· [63] μὴ εὑρίσκοντες γὰρ τὸ αἴνιγμα κατησθίοντο.

61 Μηδὲ ἡ Σφίγξ] Sic Aug. Cod. pro οὐ δὲ ἡ σὺξ ὤ. Σφίγξ a *Barnes.* iam restitutum. Praeterea positum ἡ ἀρχὴ e Ms. & γὰρ in sua sede.

62 Οὔρειον τέρας] Sine detrimento vox οὔρειον hinc abesse non poterat, quam praebuit Aug. Cod. haec sic rectius exhibens: Πτερὸν οὔρειον] Τὴν Σφίγγα, ἐπεὶ πτερωτὴ ἦν, παρθένου τὸ πρόσωπον ἔχουσα, λέοντος δὲ τὸ πᾶν σῶμα. Ἢ ἄγριον· ἴσως ἐπεὶ ἐν Κιθαιρῶνι ἐτρέφετο, οὔρειον τέρας αὐτὴν φησί. Τέρας δ. π. τ. π. φ. &c. —— Hinc editae voci τέρας duas οὔρειον πτερὸν substitui: πτερὸν *Kingius* etiam interseruerat, & deinceps ad, Λέοντος δὲ (f. πόδας καὶ στῆθος) τὸ π. σ. frustra.

63 Μὴ εὑρίσκοντες] Aug. Cod. μὴ εὑρίσκοντες γὰρ λ. σ. ει τὸ αἴνιγμα κατησθίοντο ὑπ' αὐτῆς. Sic forte scripserat Grammaticus; quanquam vulgo dicebatur εὑρεῖν αἴνιγμα, vel αἴνιγμα λ. σ. ι. & in ista quidem veteri fabula saepe dicitur Oedipus τὸ Σφιγγὸς εὑρεῖν αἴνιγμα.

815 Ἅ ποτε] Ἥτις, ἐπικαθεζομένη τοῖς τείχεσι, περιβάμενοι χηλαῖς, τὴν Καδμογενῆ γένναν εἰς αἰθέρος ἄβατον φῶς ἀνῆγεν.

816 Ἄβατον φῶς] Ἐπὶ ἄβατος καὶ αὐτοῖς τοῖς ὀρνέοις ἐστίν. ὑπερβολικῶς δὲ τοῦτο φησίν, ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος πολύ, ὥστε προσεγγίζειν τῷ αἰθέρι, ἀνέφερε τὴν Καδμογενῆ γένναν. τοιοῦτον γάρ τι ἱστόρηται, ὅτι εἰς ὕψος αὐτοὺς ἀνῆγε, καὶ ἠφίει ἐπὶ τῆς γῆς φέρεσθαι 64 πρῶτον ἄνω διασπαράξασα.

817 Τὰν ὁ κατὰ χθονὸς] Ἣν ἐριννῦς τις, ἢ αἰδωνεὺς, ἢ ἀλάστωρ ἐφῆκε τῇ πόλει. πάντα γὰρ τὰ δεινὰ Χθόνια ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι.

818 Δυσδαίμων] Μετὰ δὲ ταῦτα δυσδαίμων ἔρις ἄλλη αὔξεται κατὰ τοὺς οἴκους τοῦ Οἰδίποδος τῶν παίδων. ἄλλη δὲ ἔρις ἄλλα ποιεῖ κατὰ διαδοχήν, κατὰ τὴν πόλιν, καὶ τοὺς οἴκους τῶν Οἰδίποδος παίδων, κακοὶ γὰρ ὄντες κακὰ πάσχουσι, ὡς παρὰ φύσιν τεχθέντες.

821 Οὐ γὰρ ὃ μὴ καλὸν, οὔποτ' ἔφυ καλόν] Οὐ γάρ ποτε τοῦτο καλόν ἐστιν, ὅπερ αὐτοῦ τὴν ἀρχὴν ἀπὸ ῥίζης μὴ ἔλθοι καλῆς, τοῦτο δὲ 65 κατὰ τὸν Οἰδίποδα παρανόμως γήμαντα τὴν μητέρα, καὶ παρανόμους παῖδας τεκόντα. τοῦτο οὖν φησί, τὸ μὴ καλὸν γενόμενον, οὔποτε ἐπαινέσομεν, οὐδὲ γὰρ αὐτοῖς γέγονεν, ὅ ἐστι καλόν.

822 Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ καλόν, οὐδὲ οἱ μὴ νόμιμοι παῖδες καλόν, οἱ παρὰ τὸν τῆς φύσεως νόμον γενόμενοι, ἀλλὰ κατάρατοι καὶ 66 ἀνόσιοι.

† Οὐδ' οἱ μὴ νόμιμοι] Ἤγουν, ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, καλοὶ δηλονότι. †

824 Σύναιμοι γ' ἦλθε λέχος] Πατρὸς γὰρ σύναιμοι εἰς λέχος ἦλθεν. ὅ ἐστι τοῦ ἀδελφοῦ αὐτῶν τοῦ Οἰδίποδος.

825 Ἔτεκες, ὦ γᾶ] Ταῦτα ἐφεξῆς μέχρι τοῦ τέλους τοῦ χοροῦ ἀνακλητικῶς προσφέρουσι, μακαρίζουσαι τῆς ἀρχαίας εὐδαιμονίας τὰς Θήβας. τὸ δὲ ἑξῆς, ἔτικές ποτε, ὦ γᾶ, γένναν ὀδοντοφυῆ σπαρτῶν τῶν ἀπὸ τοῦ φοινικολόφοιο δράκοντος, ἅς ποτε ἐκτίσαμεν καλὰ τὴν βάρβαρον ἀκοὴν ἡμῶν, ἐν τῇ πατρίδι οὖσαι.

826 ‡ Ἀκοάν] Ἀκοὴ λέγεται ἐνταῦθα τὸ ἀκουόμενον, ὡς ἐν ἄλλοις αἴσθησις, τὸ αἰσθητόν, καὶ ὁ νοῦς, τὸ νοούμενον. ‡ 827

64 Πρῶτον] Vocem vulgatis interieci, sic scriptam in Aug. Cod. potuerat absque eo restitui; nam in Edd. antiquis legebatur: ᾶ ἄνω διασπαράξασα· non intellectam literam deinceps omiserunt, numeri compendium. Praeterea paulo ante, ἱστόρηται, & ἐπὶ τῆς γῆς φέρεσθαι, Codex idem subministravit.

65 Κατὰ τὸν Οἰδ.] Aug. Cod. τοῦτο δὲ φησὶ διὰ τὸν Οἰδίποδα· in eumdem usum κατὰ nonnunquam adhibetur: vid. G. *Raphelii* Annot. in N. T. II, p. 230, 390. & *Hor. Vitringa* Anim. ad *Vorstium* p. 222, 223. —— Paulo post Ms. τὸ μὴ καλῶς γινόμενον οὔποτε ἐπαινέσομεν· οὐδὲ γὰρ αὐτοῖς γέγονεν, ὅ ἐστι καλόν.

66

827 Τὰν ἀπὸ θηροτρόφου φοινικολόφοιο δράκοντος] Τὸ ἀπὸ φοινικολόφοιο δράκοντος 67 συντακτέον, θηρότροφον δὲ γαῖαν, περιφραστικῶς τοὺς σπαρτοὺς, ἐπεὶ ἀπὸ θηρίου τοῦ δράκοντος ἐγεννήθησαν. τάττεται δὲ τὸ Τραφῆναι καὶ ἀντὶ τοῦ γεννηθῆναι, καὶ ἀντὶ τοῦ αὐξηθῆναι, καὶ ἀναδοθῆναι ἀπὸ τῆς γῆς.

828 Κάλλιστον ὄνειδος] Κάλλιστον κλέος ταῖς Θήβαις αὐτοὺς τοὺς σπαρτοὺς φησί. ἔστι δὲ τὸ ὄνειδος τῶν μέσων λέξεων, ὡς καὶ τύχη, καὶ δόλος, καὶ ζῆλος.

Ὄνειδος] Κλέος, ἐγκώμιον.

829 † Ὑμεναίους] Φασὶν, ὡς ὅτε οἱ θεοὶ εἰς τὸν τῆς Ἁρμονίας γάμον παρεγένοντο, ᾆσαι αὐτοὺς ᾆσμα εἰς τιμὴν τῶν νυμφίων· τοὺς ὑμεναίους τοίνυν ἢ ἀντὶ τοῦ γάμους νοητέον, ἢ ᾠδὰς γαμικάς. †

830 „ Φόρμιγγί τε τείχεα Θήβας] Καὶ τοῦτο εἰς εὐδαιμονίας, φη-
„ σὶ, λέγει ταῖς Θήβαις συνέβη, τὸ ὑπὸ τῆς λύρας Ἀμφίονος τειχισθῆ-
„ ναι."

832 „ Διδύμων ποταμῶν πόρον ἀμφὶ μέσον] Περὶ τὸν μέσον πόρον τῶν
„ διδύμων ποταμῶν τῆς Δίρκης, ἥτις σχιζομένη, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ,
„ δύο ἀποτελεῖ ποταμοὺς, οὓς καὶ Διδύμους ἐκάλεσαν, ἐπεὶ 68 ἐξ ἑνὸς οἱ
„ δύο ἀποτελοῦνται."

„ [Ἄλλως.] Ἥτις Δίρκη εἰς δύο σχιζομένη, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ,
„ πεδία καταρδεύει. οὗτοι γάρ εἰσιν οἱ δύο ποταμοὶ, ἥτε Δίρκη καὶ Ἰσμη-
„ νός."

832 ‡ Διδύμων ποταμῶν κ. τ. λ.] Περὶ τὸν μέσον πόρον τῶν δύο ποταμῶν τῆς Δίρκης τῆς πηγῆς· δύο γὰρ ποταμοὶ διαιροῦνται ἀπὸ τῆς Δίρκης, ὁ Ἰσμηνὸς, καὶ ἡ ὁμωνύμως τῇ πηγῇ καλουμένη Δίρκη. ‡

833 Χλοηροτρόφον] Βοτανοτρόφον.

834 Πρόπαρ] Τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ ποτίζει.

835 Ἰὼ θ' ἁ κερόεσσα] Καὶ 69 ἡ κερασφόρος Ἰὼ τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων ἐγέννησε.

837 Μυριάδας δ' ἀγαθῶν] 70 Δεῖ δὲ φησὶ φράσαι συντόμως, ἡ πόλις αὕτη μυρία ἀνδραγαθήματα νίκαις συνάπτουσα, εἰς ἄκρον ἐν τῷ πολέμῳ ἄρθει.

66 Ἀνόστοι] Hanc vocem in Aug. Cod. ſequebantur iſta: Οὔτε οἱ ἄνηβοι παῖδες μητρὶ λόχευμα.

67 Συνταχτέον] Aug. Cod. συνταπτέον, θηροτρόφον δὲ γ. —— paulo poſt: ἐτέχθησαν· τάσσεται δὲ τὸ Τραφῆναι καὶ ἐπὶ τοῦ γεν. ἢ περὶ τοῦ αὐξηθῆναι καὶ ἀναδοθῆναι.

68 Ἐξ ἑνὸς] A me reſtitutum, pro ſcripta lectione: ἐπεὶ οἱ ξένοι οἱ δύο ἀ. Quae paulo ante leguntur voces τὸ ἔμπροσθεν τοῦ Ἰσμηνοῦ illinc rectius eiicerentur, inferius ſuo loco collocatae.

69 Ἡ κερασφόρος] Aug. Cod. Καὶ ἡ Ἰὼ κερατοφόρος, ἥτις ἐγέννησε τοὺς βασιλεῖς τῶν Θηβαίων, καὶ ἤνεκε (ἤνεγκε) μυριάδας ἀγαθῶν ἀντὶ κακῶν.

70 Δεῖ δὲ φησὶ φ. σ.] Cur, obſecro, Δεῖ; Hic quidem vetus

συνελήλυθεν ἀνδραγαθημάτων, ὡς εἰ ἔλεγε, τὴν οὕτως μακαρίαν, οὐκ ἀπεικὸς τοὺς ἐπελθόντας πολεμίους ἀπώσασθαι. ἢ οὕτως, ἤδη τοσαῦτα πλεονεκτήματα εὐτυχήσασα, ⁷¹ καὶ ἄλλως ἄλλοις ἀμειψαμένη, νῦν ἐπὶ ξυροῦ πολέμου ἕστηκεν, ἐπὶ ἀγωνίσμασι πολεμικοῖς.

837 „ [Ἄλλως] Ἡ δὲ πόλις αὕτη, πρὸς τοῖς ἄλλοις ἄλλως δεξαμένη μυ„ ριάδας ἀγαθῶν, νῦν ἐν κινδύνοις ἄκροις ἕστηκεν. "

841 Ἡρῷ πάρειθι θύγατερ] Μαντὼ ἐκαλεῖτο ἡ θυγάτηρ τοῦ Τειρεσίου.

‡ Τυφλῷ ποδί] Τῷ μὴ ὑπὸ τῶν οἰκείων ὀφθαλμῶν ὁδηγουμένῳ. ‡

842 ‡ Ναυβάτισιν ἄστρον ὡς] Καθὰ τοῖς ἐπιβάταις τῶν νεῶν τὸ ἄστρον, εἰς ὃ δηλονότι ἀποβλέπει τὰ σιδήρια. ‡

843 † Ἴχνος τιθεῖσ' ἐμὸν] Τὸν πόδα τὸν ἐμὸν ἐρείδουσα, ἀσφαλιζομένη. ‡

846 Οὓς ἔλαβον] Οἱ γὰρ οἰωνοσκόποι ἐν δέλτοις ἐσημειοῦντο τὰς πτήσεις, ἵνα διὰ μνήμης ἄγοιεν. εἰ δὲ τυφλὸς ἦν, μὴ θαυμάσωμεν, ἡ γὰρ θυγάτηρ, ἔμπειρος οὖσα, ἐσημειοῦτο τὰς πτήσεις. φασὶ δὲ αὐτὴν μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς ἀρίστην μάντιν γενέσθαι. † Οἴωtus lectio prorſus fuit in Edd. obliterata. Sic Aug. Cod. συνελόντι δὲ φασὶ φράτας συντόμως, ἡ πόλις αὕτη ἡ μ. α. καὶ νῖκας συνάπτουσα, (omittuntur intermedia) τοσαῦτα πλεονεκτήματα εὐτυχήσασα· —— Reſtituendum: Συνελόντι δὲ, φησὶ, φράσαι, ἡ πόλις αὕτη, ἡ —— *Ut vero paucis*, inquit vetus enarrator, *dicam*. Graece ſcientibus notiſſima forma loquendi Συνελόντι δὲ φράσαι, vel εἰπεῖν, *ut dicenda paucis abſolvam*, *ut verbo dicam*: non optimi quique veterum duntaxat, ſed & recentiores ita loquuntur: *M. Antonin*. II, § 17. συνελόντι δὲ εἰπεῖν, πάντα τὰ τοῦ σώματος ποταμός. *Athen*. XIII, p. 611. B. συνελόντι δὲ εἰπεῖν κατὰ τὸν Σολέα Κλέαρχον —— βίον κυνικὸν τῷ ὄντι ζῆτε. Quia vulgo frequentius in talibus συντόμως ponebatur, hoc in alterius locum hic fuerat ſubſtitutum, aut forte primitus ad alterum adiectum, ut e Cod. liquet Aug. *Alexidis* eſt Comici, συντομώτατόν γ' εἰπεῖν· *Anaxilae* rarior ellipſis in his apud *Athen*. XIII, p. 558. E. —— συντεμόντι δ', οὐδὲ ἓν Ἔστ' ἑταίρας, ὅσαπερ ἐστὶ θηρί', ἐξωλέστερον.

71 Καὶ ἄλλως ἄλλοις ἀ.] Scribendum arbitror: καὶ ἄλλα ἄλλοις ἀμειψαμένη· vel ἄλλας ἄλλαις ſcilicet εὐτυχίας vel ἀγαθῶν μυριάδας. Aug. Cod. κ. ἄλλας ἄλλοις ἀ. νῦν ἐπὶ ξυροῦ πολέμου ἕστηκεν. Qui Codicem ad Ed. *Hervag*. contulit vir Graece peritiſſimus adſcripſerat ad voces ἐπὶ ξυροῦ (ſic vulgabatur ante *Barneſium*) ſequentia: „*ita* „ *& in Mſ. ſed legendum* ἐπὶ ξυ„ ροῦ, *in acie novaculae*, παροι„ μιακῶς. *apud Herodotum*, *Ho*„ *merum*, *Longinum &c.* " *Herodotea*, VI, c. XI, ἐπὶ ξυροῦ γὰρ τῆς ἀκμῆς ἔχεται ἡμῖν τὰ πρήγματα, *Longinus* adhibet π. Υ. Sect. XXII, 4. ubi notat *Iac. Tollius*.

Ἀκ-

† Οἰωνίσμασ' ὀρνίθων μαθών] Ἀπορήσειεν ἄν τις, πῶς τυφλὸς ὢν ὁ Τειρεσίας ἠδύνατο καταλαμβάνειν τὰς τῶν ὀρνίθων πτήσεις; καὶ φαμὲν, ὡς ἡ θυγάτηρ αὐτοῦ, ἔμπειρος οὖσα, ἔλεγεν αὐτῷ τοιάνδε καὶ τοιάνδε πίπτειν τοὺς ὄρνις· ἐκ τούτου οὖν ἐκεῖνος ἐμαντεύετο· φασὶ δὲ καὶ μετὰ θάνατον αὐτοῦ μάντιν ἄριστον γενέσθαι τὴν θυγατέρα. †

847 „ Θάκοισιν ἐν ἱεροῖσιν] Τόπος Θήβης ὁ θᾶκος, ὅπου ἐμαντεύετο „ ὁ Τειρεσίας. 73 ἢ σκίμπους, ἐν ᾧ καθεζόμενος ἐμαντεύετο."

848 Τέκνον Μενοικεῦ] Εἰπέ μοι πόσον διάστημά ἐστιν ἡ ἔμπροσθεν ὁδός; τοῦ ἄστεος· ἐντὸς γὰρ τοῦ ἄστεος τὴν πορείαν ἐποιοῦντο. διὰ τοῦτο φησὶν, ἡ τοῦ ἄστεος ὁδός.

850 ‡ Ἐμὸν κάμνει γόνυ] Ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηνῶν 74 μόλις ἐλθὼν, εἶτα οὔπω ἱκανῶς ἀναπαυσάμενος, καὶ νῦν πάλιν μετακληθεὶς ἔρχομαι τὴν ὁδόν. ‡

853 Ἐξωρμίσω] Γράφεται καὶ ἐξόρμισαι, ἀντὶ τοῦ ἔστησαι τὸν πόδα. ἡ μεταφορὰ δὲ ἀπὸ τῶν νηῶν, τῶν εἰς λιμένα καταγομένων.

853 „

Ἀκμᾶς ἑστακυῖαν ἐπὶ ξυροῦ Ἑλλάδα πᾶσαν dixit Epigrammatographus apud *Plutarchum* de *Herod.* Malign. p. 870. E. Paulo rarius *Euripidis* illud in Phoen. v. 1088. quaerenti Iocastae, Ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον Ἀργείου δορὸς; respondet nuntius: Ἀκμήν γ' ἐπ' αὐτήν.

72 Τοῦ Τειρεσίου] Aug. Cod. M. ἢ. ἡ θυγάτηρ Τειρεσίου, καὶ πρὸς ἐκείνην λέγει τοὺς Τειρεσίας. an λόγους λέγει Τειρεσίας;

73 Ἢ σκίμπους] Haec meliora Codex praebuit Aug. una cum praecedentibus, quae sic in Edd. legebantur: οἱ δὲ θᾶκοι τόπος Θήβης, ὅπου ἐμαντεύετο ὁ Τειρεσίας. ubi Mſ. τόπος Θήβης ὁ θᾶκος· vir D. posuerat: f. Θηβαϊκὸς, his, nec, mirum, offensus: in Scholiis ad *Sophoclis* Antig. v. 1011, similiter legitur: Θᾶκος, τόπος οὕτω καλούμενος. Illud inter commenta retulerim Grammaticorum. *Pausanias* Thebis locum invenit, οἰωνοσκοπεῖον Τειρεσίου καλούμενον, IX, p. 741. *auguraculum Tiresiae.* Quaevis *sedes* θάκος, sive θᾶκος· *Sedem capere* proprie dicebantur *augures*: hoc ubi docet *Des. Heraldus* I Digress. XX, p. 236. inde, inquit, ἱεροὺς θάκους *appellat Tiresias in Phoenissis Euripidis, quibus sedens capiebat auguria. Sellam vaticinam* vocat augur Tiresias παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον, in *Soph.* Antig. v. 1011. *Euripides* Bacchis v. 347. Ἐλθὼν δὲ θάκους τοῦδ', ἵν' οἰωνοσκοπεῖ. hanc in Tragicis formam alteri praetulerim: Θάκος & θᾶκος quo fonte fluant vir Summus docuit ad *Hesychium* in v. Θάβακον.

74 Μόλις] Interfertum e Leid. Cod. indidem ἔρχομαι repositum pro ἔρχεται. Aug. tamen Cod. ἀπὸ γὰρ τῶν Ἀθηναίων παραυτίκα ἔρχεται πρέσφατος.

75

853 ,, [Ἄλλως.] Ἐξορμίσαι] Λείπει τὸ ἐστὶν, 75 ὥστε ἐξορμίσαι τὸν πόδα ἐστίν· ἢ τὸ ἀπαρέμφατον ἀντὶ τοῦ προστακτικοῦ, ἀντὶ τοῦ ἐξόρμισον, ,, στῆσον."

854 Ὡς πᾶσ' ἀπήνη] Ὥσπερ γὰρ ἅρμα, μὴ ὄντος τοῦ κινοῦντος ἡνιόχου, ἀκίνητον μένει, οὕτω καὶ πρεσβύτης, εἰ μὴ τις αὐτὸν ἀνακουφίζει, ἑαυτῷ χρῆσθαι οὐ δύναται.

855 † Κυφίσματα] Χειραγωγήματα. †

856 ,, Εἶεν] Διῃρημένως ἀναγνωστέον. ἔστι δὲ ἐπίῤῥημα, τὸ μὲν πρότερον ,, λέγει ληπτικὸν, ἕτερον δὲ ὁρκικόν."

857 ,, Οὕτω λελίσμεθα] Τοῦ διό σε κεκλήκαμεν. Ἀλλὰ σύλλεξαι, ,, ἀντὶ τοῦ 76 ἀναλάμβανε σαυτὸν, ἀνακτῆσαι τὴν δύναμιν."

858 Καὶ πνεῦμ' ἄθροισον] Διὰ τοῦτο πνεῦμα αὐτὸν ἀθροῖσαι φησὶν, ἵνα τὴν ἔνδον ἐκ τῆς ὁδοῦ αὐτῷ συμβᾶσαν θερμότητα ἀναψύξῃ διὰ τοῦ ἔξωθεν πνεύματος.

Κᾶπος] Νῦν τὸ κάματον, ἢ τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἆσθμα γινόμενον. ἄλλοι δὲ 77 ἆπος τὸ ὕψος, νῦν δὲ καταχρηστικῶς τὸ μῆκος, 78 ὡς καὶ ποὺς ὀλέθριος ἐν Καλλιμάχῳ.

859

75 Ὥστε ἐξορμίσαι] MS. ὡς τὸ ἐξόρμισαι· corrigere perversa non dubitavi.

76 Ἀναλάμβανε] Repositum pro scripta lectione λάμβανε· bis eamdem mendam sustulit ex Ephesiacis *Xenophontis* *T. H.* Miscell. Obs. VI, p. 293. conf. Miscell. Obs. Novae, T. VI, p. 501.

77 Ἄπος] Scripserat, ni fallor, Αἶπος, τὸ ὕψος.

78 Ὡς καὶ πὺς ὀ.] *Barnesius* corrigendum putat κᾶπος ὀλέθριον· *Bentlejus* ad *Callim.* Fragm. CCCCV, ,, *An pro* καὶ πὺς ὀλέθριος ,, *legamus* καὶ ἆπος πλεθριαῖον, jugeri longitudo. *Nam apud* ,, *Euripidem* κᾶπος *secundum* ,, *Grammaticos est* καὶ ἆπος." Hic nollem destitueremur Aug. Codice; nam vera lectio nondum fuit detecta.

79 Τέσσαρσι γενεαῖς προὔχοντα] Aug. Cod. τέτραδι γενεαῖς (poni poterat τετράδι γενεῶν) τοῦ Θηβ. πολ. in quibus male deficit participium πρεύχοντα, necessarium ad hanc sententiam perficiendam: τέσσαρσι γενεαῖς πρεύχοντα τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου ἀνακεχρόνισαι· rectius forte scripsisset μετακεχρόνισαι· *quae quatuor generationibus ante bellum evenere Thebanum sciens in haec tempora transtulit.* vid. *Jos. Scaliger* Anim. in *Euseb.* p. 41, A. Sed ἀναχρονίζειν & ἀναχρονισμὸς in talibus frequentant Grammatici: sicut hic, ἀνακεχρόνισαι legitur in *Schol.* ad *Eurip.* Hippol. v. 231. Πώλους Ἐνέτας] Ταῦτα ἀνακεχρόνισαι· οὐδέπω γὰρ Ἕλληνες ἐχρῶντο ἵπποις· addendum Ἐνέταις, vel Ἐνετικοῖς. ex *Eustath.* in Il. B, p. 273. 38. ubi meminit & Εὐριπίδου, ἀναχρονίσαντος τὴν τοιαύτην

ἱπ-

859 Κέκρω πάρειμι] Γράφεται καὶ παρεῖμαι, ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ γήρως παραλέλυμαι.

861 Πόλεμος Εὐμόλπου] Ἐπειδὴ πρὸς ἔπαινον τῶν Ἀθηναίων ἀναχρονίζεται· τέσσαρσι γενεαῖς πρεσβύτερα τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου.

Ἄλλως. Τέσσαρσι γενεαῖς τοῦ Θηβαϊκοῦ πολέμου πρεσβύτερος ἐστιν Εὐμόλπου ὁ πρὸς Ἐρεχθέα πόλεμος. Ἐρεχθέως μὲν γὰρ 80 Κέκροψ ὁ β΄, οὗ Πανδίων, οὗ Αἰγεύς, οὗ Θησεὺς ὁ τῶν ἐν τῇ Καδμείᾳ πεσόντων τὰ σώματα ἀνελόμενος. ἦν δὲ ὁ Εὔμολπος Θρᾳκῶν βασιλεύς, ὃς λέγεται ἐλθεῖν εἰς Ἐλευσῖνα, ἐπὶ τὸ μυηθῆναι τὰ Ἐλευσίνια· καὶ πρῶτος ἱστορεῖται ξένος μυηθῆναι· διὸ καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἄρχοντες ἐγένοντο ἱεροὶ Εὐμολπίδαι Ἀθήνησιν. 81 οὗτος συνεμάχησεν Ἐλευσινίοις, στασιάζουσι κατὰ τοῦ βασιλέως Ἐρεχθέως, καὶ ἡττηθεὶς ἐφονεύθη· ὕστερον δὲ κατὰ πυθόχρηστον ἐτιμήθη, καὶ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἱερώθη, διὰ τὸ πρῶτον τὰ Ἐλευσίνια μεμυῆσθαι. τινὲς δὲ υἱὸν Ποσειδῶνος τὸν Εὔμολπόν φασιν, ὅς, ἡττηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς διὰ τῆς ἐλαίας, τὸν υἱὸν αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐκίνησεν.

† Πόλεμος Εὐμόλπου δορὸς] Ὃν τὸ δόρυ τοῦ Εὐμόλπου ἐποίει. Ἄλλως. Εὔμολπος ὁ τῆς Θρᾴκης βασιλεύς, υἱὸς Ποσειδῶνος καὶ Χιόνης, ἀμυνόμενος

ἐπιτείνεις τὰ Ἡρωϊκά. Saepius legitur in huiusmodi veterum Criticorum notis ὁ τρόπος ἀναχρονισμός, vel ἀναχρονισμῷ τὸ σχῆμα· tegunt his vocibus peccata veterum.

80 Κέκροψ ὁ β΄] Silet *Barnesius*, in cuius Editionem haec primum recepta transierunt in illas *Piersii Kingiique*. Ex historia repetitum arbitror a *Barnesio* Cecropa II, Erechthei F. non e Scholio Mſ. Ut in Edd. hic in Aug. Cod. legebatur Ἐρεχθέως μὲν γὰρ Πανδίων, οὗ Αἰγεύς, οὗ Θησεύς, ὁ τῶν ἐν τῇ Κ. π. τ. σ. α. vulgatis perſpicaciſſimus *Ioſ. Scaliger* uſus l. c. nihil tamen monuit interſerendum: &, ſi retrocedendo numeres a Theſeo, quarta figetur in Erechtheo generatio. Πανδίων Ἐρεχθέως audit *Euſebio*: vid. *Meurſius* de Reg. Ath. II, c. 15.

81 Οὗτος συνεμάχ. Ἐλευσινίοις] His uſus eſt *Io. Meurſius* Att. Lect. VI, c. XXI. de Reg. *Athen.* II, c. VIII, p. 109. Vicina, quantum memini, non attigit in Eleuſiniis. —— Quod ſcribit Schol. ab iſthoc *Eumolpo* Thrace Atticos *Eumolpidas* originem duxiſſe, vix credibile videtur. *Photius* Lex. Mſ. [Εὔμολποι] ἐλέγοντο τρεῖς· ὁ μὲν ἐκ Θρᾴκης ἐπιστρατεύσας, ὃν οὐ προσποιοῦνται (id eſt ἰδιοποιοῦνται, *quem non agnoſcunt* tanquam ſuum:) οἱ Εὐμολπίδαι· ὁ δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀστυνόμης· ὁ δὲ Μουσαίου καὶ Δηϊόπης. ſic emendatius paulo ſcribi poterunt, quam proſtant vulgata. Hic Muſaei Deiopesque filius, *ceremoniarum antiſtes*, ortum dedit *Eumolpidis*, καταδείξας τὴν μύησιν καὶ ἱεροφάντης γεγονώς, ut ſcribit *Androtion* apud *Schol. Soph.*

νος Ἀθηναίας, ὡς ἡττηθεὶς αὐτοῦ τοῦ πατρὸς [82] Ἀθηνᾶς τὴν περὶ τῆς πόλεως κρίσιν, ἐστράτευσε κατ' αὐτῶν· μηκυνομένου δὲ τοῦ πολέμου, ἑκὼν αὐτὸς τοῦτον διέλυσεν, οὐ νενικηκότων Ἀθηναίων, καὶ καλλινίκων γενομένων, ὡς αὐτὸς φησί. †

862 ‡ Ἔθηκ'] Ἐσήμηνα. ‡

863 Καὶ τόνδε χρυσοῦν στέφανον] Χρυσοῦν στέφανον εἶπεν, ἐπειδὴ στεφάνους ἔχουσιν ἐν τοῖς πολέμοις, ἵνα νικῶντες [83] ἀναδίωνται.

864 ‡ Ἀπαρχάς] Ἀπαρχὴ κυρίως ἐπὶ καρπῶν, ἔστι δὲ παντὸς ἄλλου τῷ Θεῷ ἃς ἀποτέμνηται καὶ ἀναθῇ μοίραν. ‡

865 „ Οἰωνὸν ἐθέμην] Σημεῖον ἐθέμην τοῦ καὶ ἡμᾶς νικῆσαι τὰ νικηφό-
„ ρα σου στέφη. "

865 ‡ Καλλίνικα σὰ στέφη] Ἤγουν τὸ σὸν στέφανον, τὸ ἐπὶ τῇ νίκῃ δοθέντα σοι. ‡

872 Ἐτεοκλέους μέν] Προεῖπεν ὁ Ἐτεοκλῆς τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τοῦ μάντεως,

Σοὶ μὲν γὰρ ἡδὺς εἰς λόγους ἀφίξεται·
Ἐγὼ δὲ τέχνην μαντικὴν ἐμεμψάμην.

ἀντὶ τοῦ ἐξεφαύλισα.

875 Ἐξ οὗ τεκνώθη] Τέκνα πατὴρ ἐγένετο. ἀντὶ τοῦ ἐτέκνωσε. κατὰ ἀπαρίθμησιν δὲ προάγει τὸν λόγον. ἀπὸ τοῦ Λαΐου γὰρ ἀρξάμενος, κατέβη εἰς τοὺς περὶ τὸν Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην.

875 ‡ Βίᾳ θεῶν] Μὴ βουλήσει τῶν θεῶν. ‡

877 Αἱ θ' αἱματωποί] [84] Καὶ ἐξ οὗ ἐγένοντο αἱ ἠμαγμέναι καὶ πεπηρωμέναι τῶν ὀφθαλμῶν τυφλώσεις, ‡ διαφθοραὶ αἱματώδεις. ‡

878 Θεῶν σόφισμα] Ἀντὶ τοῦ [85] παραλογισμός, ἡ ἐπίνοια θεῶν, ἵνα πᾶσι δειχθῇ μὴ παρακούειν θεῶν.

Κἀπίδειξις] Καὶ ἀπόδειξις, ἤγουν παραίνεσις εἰς τὸ μὴ παραβῆναι τὸ θεῖον.

‡ Κα-

ad Oed. in Col. v. 1047. Scholion transſcripſit *Menagius* in *Laërt.* I, § 3. quo *Meurſius* iam fuerat uſus Eleuſin. c. II.

82 Ἀθηνᾶς] Poſitum pro Ἀθηνᾶ paulo ante ἀμυνόμενος, e Leid. Mſ. Hic commodum recordor in Scholio veteri, quod praeceſſit, repoſitum quoque nomen Ἀθηνᾶς ex Aug. Cod. pro Ἀθήνης ubi plene legitur: ὡς ἡττηθεὶς ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς. praeterea Cod. Aug. ὡς ἡττηθεὶς ὑ. τ. Ἀ. utrumque forſan genuinum: ὅς, (Neptunus) ὡς ἡττηθεὶς —— τὸν υἱὸν αὐτοῦ κατὰ τῶν Ἀθηναίων ἐκίνησεν. conf. *Io. Meurſ.* de Reg. *Athen.* II, c. VIII, p. 110, in his excerpendis minus diligenter verſatus.

83 Ἀναδίωνται] Cod. Aug. ἵνα οἱ νικῶντες ἀναδύωνται ἢ ἀναδίδονται. poſuit iſta duo veram lectionem ἀναδίωνται non adſequutus.

84 Καὶ ἐξ οὗ ἐ.] His omiſſis,

quae

‡ Κἀπίδειξις Ἑλλάδος] Καὶ ἐνδειξις αὐτῶν πρὸς τὴν Ἑλλάδα. ‡

880 Ὡς δὴ θεὸς] [86] Ὡς δὴ μέλλοντες ἐκ τούτου τὴν τῶν θεῶν κρίσιν καὶ ἀγανάκτησιν ὑπερβῆναι· καὶ μέχρι τούτου στήσειν οἰόμενοι αὐτοῖς τὸ κακὸν τοὺς θεοὺς, διὰ τοῦ συγκλείσαι τὸν πατέρα περιτειχόντας. κεκρυμμένον δὲ ἦν τοῖς θεοῖς, ὥστε καὶ αὐτοὺς ἀλλήλους ἀποκτεῖναι.

881 Ἡμαρτον ἀμαθῶς] Ἀπέτυχον ἀπαιδεύτως.

882 Οὔτ᾽ ἔξοδον] Ἐλευθερίαν περιέχεσθαι τῆς οἰκίας.

882 ,, Οὔτ᾽ ἔξοδον διδόντες, κ. τ. λ.] Καθεῖρξαν, φησὶν, αὐτὸν, οὔ-
,, τέ τινα τιμὴν ἀποδιδόντες αὐτῷ, ὅτι παρελθεῖν που συγχωροῦντες, καὶ τού-
,, του χάριν θυμωθεὶς αὐτοὺς κατηράσατο, ἔν τῷ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάθει
,, καὶ [87] προστιμήμασιν. ,,

883 Ἐξηγρίωσαν] Εἰς θυμὸν ἐκίνησαν.

Ἐκ δ᾽ ἔπνευσ᾽] Ἐξεφώνησε κατ᾽ αὐτῶν ἀρὰς χαλεπὰς τυφλὸς ὤν.

884 Καὶ πρὸς ἠτιμασμένος] Σὺν τούτῳ δὲ καὶ καταπεφρονημένος, καὶ ὑβριζόμενος.

885 Ἃ ᾽γώ] Λείπει [88] διὰ, δι᾽ ἃ λέγων· τὸ δὲ οὐ λέγω κοινοῦ. ὁ δὲ νοῦς, πράττων καὶ λέγων πολλὰ, ἐμισήθην ὑπὸ τῶν παίδων τοῦ Οἰδίποδος.

886 Εἰς ἔχθος ἦλθον] Γράφεται καὶ, Εἰς ὄχλον ἦλθον, ἀντὶ τοῦ εἰς ὄχλησιν.

887 Αὐτόχειρ] Ἀντὶ τοῦ, αὐτοχείρως ἀμφότεροι φονευθήσονται.

‡ Ἄλλως. Αὐτόχειρ θάνατος κυρίως, ὃν αὐτὸς ἑαυτόν τις θανατώσει. ἐνταῦθα δὲ, τὸ ταῖς χερσὶν ἀλλήλων αὐτοὺς θανατωθῆναι, καὶ μὴ ὑπὸ χειρῶν ἄλλων, αὐτόχειρα θάνατον ἐκάλεσε, μεταστήσας ἠρέμα τὴν σημασίαν τῆς λέξεως. ‡

889 Μίξαντες] Συγκροτήσαντες.

893 Ἐκεῖνο μὲν γὰρ] [89] Ἔθος ποιητικὸν, τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος,

quae nullius sunt pretii, Cod. Aug. Ἠμαγμέναι καὶ τετριμμέναι τῶν ὀφθαλμῶν αἱ τυφλώσεις.

85 Παραλογιστικὸς ἦ] Interserta sunt ex Aug. Cod. —— Μὴ παρακούειν θεῶν, *non temnere Divos.*

86 Ὡς δὴ μέλλοντες] Sic recte *King.* corrigit vulgatam μέλλοντος· Aug. Cod. μέλλοντας ἐκ τούτων θεῶν ἔρισιν ὑπερβαίνειν, καὶ μέχρι τούτου στήσειν οἰόμενοι αὐτοῖς τὸ κακὸν τοὺς θεοὺς, διὰ τὸ σ. τ. π. περιτειχόντας. κ. δ. η. τοῖς θεοῖς. horum nonnulla substitui vulgatis: οἰόμενοι στήσειν —— τοῖς θεοῖς.

87 Προστιμήμασιν] An legendum προστιμήμασιν; Forsan olim positum: Νοσῶν τε] Τῷ περὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πάθει, καὶ προστετιμασμένος.

88 Διά] Scribendum usitato more λείπει ἡ Διά.

89 Ἔθος ποιητικὸν τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι] Haeccine versum spectarent 893, quo referuntur? Sed hoc versu γὰρ usitata poni-

tur

Ὦ φίλοι, ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη μέγαν ἱστόν.

καὶ Μένανδρος,

Ἐκ γειτόνων γὰρ οἶκον ὦ τοιχώρυχε.

893 „ Ἐκεῖνο μὲν γὰρ πρᾶττε νῦν] Πρακτέον, αἱρετώτερον. Ἐκεῖνο μὲν
„ γάρ φησιν νῦν πρᾶττε τῇ πόλει ἴαμα, ὥστε μηδένα τῶν ἀπὸ Οἰδιποδαγόνων,
„ διὰ τὸ ἀσεβῶς γεγονέναι, μήτε βασιλέα τῆς χώρας γενέσθαι, μήτε ὅλως πο-
„ λίτην, ὡς ὀργῇ δαιμόνων κατεχομένους. "

894 ‡ Μηδένα πολίτην] Ἐκεῖνο μὲν γὰρ νῦν ἄριστον, μηδένα ἀπὸ τῶν παί-
δων τοῦ Οἰδίποδος ἄνακτα εἶναι τῆς χθονὸς, μηδὲ πολίτην, ἀλλὰ τοῦ οἰκήτορα.
Πολῖται, οἱ πόλιν οἰκοῦντες ἁπλῶς, καὶ ἐν πόλει τὴν ἀναστροφὴν ποιούμενοι.
Ἀστοὶ δὲ, οἱ ἐγγενεῖς πολῖται· ἂν τοῖς μὲν ἀντίκεινται οἱ ἐν τοῖς ἀγροῖς τὴν
οἴκησιν ἔχοντες, τοῖς δὲ ἀστοῖς οἱ ξένοι. ‡

896 Ἐπὶ δὲ κρείσσω] Ἐπικρατέστερον τὸ κακόν. 91 Ὅμηρος, ἐπὶ τὰ
χερείονα νικᾷ.

899 „ Πικρὸν τι τοῖς τὴν τύχην κεκτημένοις] Εὐτυχίαν, τὸ ἐκ τοῦ αὐ-
„ τομάτου περιστάντα. Ἔστι δέ φησι λυπηρὸν τοῖς δυστυχοῦσι δεσπόταις τὸ
„ δεῖται φάρμακον τῆς σωτηρίας τῇ πόλει. "

903 ‡ Μὴ ἀπλαμβάνου] Μὴ κάτεχέ με. ‡

904 ‡ Τί φεύγεις] Διὰ τί σπουδάζεις ἀπέρχεσθαι. ‡

904 † Ἡ τύχη σ' ἀλλ' οὐκ ἐγώ] Ἡ δυστυχία φεύγει σε ὡς δυστυχοῦντα,
οὐκ ἐγώ· ἢ, ἡ δυστυχία φεύγει σε, καὶ οὐκ ἐθέλει ἐμφανισθῆναι σοι, οὐκ ἰῶσα
ἐμὲ εἰπεῖν σοι φανερῶς αὐτὴν, ἵνα μὴ σε λυπήσω. † 906 „

tur significatione, neque orationem orditur Tiresias. Operae pretium erit mirum in modum truncata descripsisse, quae praebet optimus alias Codex Aug. ad v. 891, Σὺ δ' ὦ τάλαινα] Ἔθος ποιητικὸν ἀπὸ τοῦ ὦ ἄρχεσθαι, Ὅμηρος, ὦ φίλοι ἐποιχόμενοι, καὶ Μένανδρος, ἐκ γειτόνων ὦ τοιχωρύχε. Sic solent a sciolis non intellecta depravari: vetus adnotatio referri debet ad versum 874, Λέξω· νοσεῖ γὰρ ἥδε γῆ πάλαι Κρέον. hunc in modum restituenda: Νοσεῖ γὰρ] Ἔθος ποιητικὸν, τὸ ἀπὸ τοῦ γὰρ ἄρχεσθαι. Ὅμηρος, (Od. K, 226) Ὦ φ. ε. γ. τ. ε. μ. ι. καὶ Μένανδρος,

Ἐκ γειτόνων γὰρ οἶκον, ὦ τοιχώρυχε.

Editiones plerasque occuparat οἴκων in versu *Menandri*; commodam, quam restitui, lectionem erranti *Clerico* debemus, a *Bentlejo* petitam ex Ed. veteri Scholiorum mihi quidem ignota, Emend. in *Menand.* p. 83. Simul ille monuit, ad explendam versiculi sententiam *Expilasti*, *vel simile quid* requiri. Supplemento versus non egeret, ita scriptus:

Ἐκ γειτόνων γὰρ ἥκω, ὦ τοιχώρυχε.

E vicinia venio, parietum perfossor. Potuit ita *Menander* Comoediam quamdam suam ordiri: hoc quidem praetulerim *Pauwii* commento. Multo tamen frequentius apud Atticos quis

906 „ Βούλει σὺ μάθοι, κοὐχὶ βουλήσῃ τάχα] 92 Θέλεις, φησὶ, νῦν ἀ-
„ κοῦσαι, ταχέως βουλήσῃ μὴ ἀκηκοέναι τὸ μέλλον σοι γίνεσθαι. τουτέστιν οὐκ
„ ἀρέσει σοι ἡ ἀκοὴ, ἀλλ' ἀηδῶς μεταμεληθήσῃ ἐπὶ τῇ ἀκοῇ. Νῦν ἀκοῦ-
„ σαι ἐπείγῃ, ἐπειδὰν δὲ ἀκούσῃς ἅπαξ, οὐ μὴ θελήσεις πάλιν ἀκηκοέ-
„ ναι. "

907 † Καὶ πῶς πατρῴαν] Ἡ πρὸς τὸ πῶς στίξας τὸ λοιπὸν κατ' ἐρώτησιν, ἢ τὸ πᾶν κατ' ἀπόφασιν. †

‡ Σῶσαι] Κινδύνων ῥύσασθαι. ‡

909 „ Εἰς γὰρ τί μ' ἄλλο δεῖ προθυμίαν ἔχειν;] Ἀντὶ τοῦ εἰς ποῖον ἄλ-
„ λο, οἷον, περὶ οὐδὲν ἄλλο δεῖ σπουδὴν ἔχειν πλείονα, " ἢ 93 περὶ τὸ σώζειν ἕκαστον τὴν πατρίδα. καὶ Ὅμηρος,

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

912 * Ἐπάγειν] Ἐπάγειν λέγεται, ὅταν ἕτερόν τις λόγον εἰπὼν, εἶτα ἐπ' ἐκείνῳ ἕτερον ἐπάγῃ, καὶ ὅταν ἄγῃ τις τι κατά τινος. καὶ Ἐπάγεσθαι λέγος, ἕτερος ἐφ' ἑτέρῳ δηλονότι. Ἐπάγεται δέ τις δοῦλον ἐπὶ εὐεργεσίας, ἢ ἕτερόν τι, ἀντὶ τοῦ μεθ' ἑαυτοῦ ἄγει. *

913 † Ἄπεστι] Τὸ ἀπεῖναι καὶ τὸ ἀφίστασθαι, καὶ ἐπὶ τόπου λέγεται, καὶ ἐπὶ πράξεως, καὶ ἔτι ἐπὶ πράγματος, δηλοῦσι δὲ τὸ 94 κεχωρίσθαι μόνον, οὐκ ἔτι δὲ καὶ τὸ διάστημα ἔτι μακρὸν ἢ βραχύ. †

916 Βούλει παρόντος] 95 Τὴν διήγησιν ἔδει, φησὶ, μὴ ἄντικρυ τοῦ Μενοικέως λέγειν, ἵνα τὰ περὶ τῆς σφαγῆς αὐτοῦ, ἀλλ' ὥσπερ καὶ ἐτέρωθι ποι-
εῖ,

quis dicitur ἐκ γειτόνων οἰκῶν, *habitans in vicinia*, quam ἐκ γειτόνων ἥκειν. locutionem Atticam illustrarunt *Bergler*. ad *Alciphron*. p. 216. & *Kuster*. ad *Aristoph*. Plut. v. 435. ubi memoratur ἡ καπηλὶς, ἡ 'κ τῶν γειτόνων. sicut in *Nicostrati* versu ὁ κάπηλος οὐκ τῶν γειτόνων, *Athen*. xv, p. 700, B.

90 Οἰδιποδαγόνων] Haec, opinor, forma vocis Doctis displicebit in Grammatico; quem ego quidem scripsisse suspicor: μηδένα τῶν Οἰδίποδος ἐκγόνων.

91 Ὅμηρος] Il. A, 576. Scholion, ut hic, legitur in Aug. Cod.

92 Θέλεις, φησὶ κ. τ. λ.] Emendata scripsi, quae sic legebantur in antiqua membrana: θέλεις φη νῦν . . . . σαι τ. . . χέως β. μ. ἀκηκοέναι.

93 Περὶ τὸ κ. τ. λ.] Haec in Edd. legebantur, excepta voce ἕκαστον versus etiam *Homeri*, ex Il. M, 243. Priora tantum in Aug. Cod.

94 Κεχωρίσθαι μόνον] Leid. Ms. κεχωρισμένον, & paulo post recte: διάστημα μακρὸν ἢ βραχὺ pro ὅτι μ. ἢ β.

95 Τὴν διήγησιν] Aug. Cod. Ἔδει, φησὶ, μὴ ἄντικρυ τοῦ Μενοικέως (Edd. —— κέος) λέγειν τὰ περὶ τῆς σφαγῆς αὐτοῦ.

 96

ἐι, 96 Δεῦρ' ἔλθ' ἐς οὖς σοι. λέγοι δ' ἄν τις, ὅτι 97 γλυκὺ ἐστὶ τὸ ἀποθανεῖν, καὶ φιλόδοξον, ὡς καὶ τὴν ψυχὴν προΐεσθαι ὑπὲρ εὐκλείας.

918 ‡ Θεσφάτων] Θέσφατα, θεσπίσματα, χρησμοὶ, τὸ αὐτὸ, ἐλέγοντο δὲ ἐπὶ θεῶν· Μαντεῖαι δὲ καὶ μαντεύματα ἐπὶ μάντεων ἀνθρώπων. ‡

920 * Σφάξαι Μενοικέα] Ὁ Μενοικεὺς Κρέοντος ἦν υἱὸς βασιλέως Θηβῶν· πολιορκουμένης οὖν τῆς ἰδίας πατρίδος τῶν Θηβῶν ὑπὸ τῶν ἑπτὰ στρατηγῶν καὶ τοῦ στρατοῦ Πολυνείκους, ἐχρησμοδότησε Τειρεσίας μάντις ὤν, παραυτὰ παύσασθαι τὸν πόλεμον, καὶ ἔσεσθαι αὐτοῖς νίκην, εἰ τοῦ βασιλικοῦ γένους τῶν αὐτοχθόνων, τῶν ἀναδοθέντων ἐκ τῶν ὀδόντων τοῦ δράκοντος, τις ἑαυτὸν δῷ πρὸς ἀναίρεσιν. μαθὼν τοῦτο ὁ Μενοικεὺς, καὶ θέλων ἐλευθερῶσαι τῆς πολιορκίας τὴν πόλιν, δέδωκεν αὐτὸν εἰς ἀναίρεσιν, δίχα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Κρέοντος, καὶ στὰς ἐπ' ἄκρων τῶν τειχέων ἔσφαξεν ἑαυτὸν εἰς σκοτεινὸν φωλεὸν τοῦ δράκοντος, ἔνθ' ὁ μάντις ἐξηγήσατο. *

920 ‡ Σφάξαι] Ὁ ἐνεστὼς σφάζω, ὃ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς σφάττω λέγεται, ὡς τὸ βράζω βράττω, καὶ τὸ ἁρμόζω ἁρμόττω. ‡

922 Τί φῄς] Γράφεται καὶ οὕτως,

Τί φῄς; ἐμὸν παῖδ' ἕνεκα γῆς σφάξαι θέλεις;

924 ‡ Ὦ πολλὰ λέξας ἐν βραχεῖ] Τῷ βραχεῖ ἐναντίον τὸ μακρὸν, τῷ δὲ ὀλίγῳ τὸ πολύ. ‡

925 „ Σοί γε] Σοὶ μόνῳ κακά· τῇ γὰρ πατρίδι μεγάλα καὶ σωτήρια. "

926 ‡ Χαιρέτω πόλις.] Οὐ κλύω, οὐκ ἀκούω. Ὀφείλων εἰπεῖν, ἔα, ὡς

96 Δεῦρ' ἔλθ' ἐς οὖς σοι] *Euripidea* sunt in Ione v. 1503,

Δεῦρ' ἔλθ'· ἐς οὖς γὰρ τοὺς λόγους εἰπεῖν θέλω.

quidni legi potuit olim: ἐς οὖς σοι τ. λ. ε. θέλω; *Rich. Dawes* Miscell. Crit. p. 106. loca Tragicorum diligenter collegit, in quibus illud εἰς οὖς legeretur, uno tantum omisso, quem servavit *Plutarch.* de Curios. p. 518.

Οἴμοι· τὸ κακὸν τῆς εὐτυχίας
Ὡς μᾶλλον ἐς οὖς φέρεται θνητῶν.

mihi quidem *Sophoclis* videntur anapaesti, cuius in Aj. v. 149, λόγους ψιθυροὺς πλάττων Εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεὺς, Καὶ σφόδρα πείθει· nec mirum; *pronis* enim *auribus accipimus* λαθραῖα καὶ πρὸς τὸ οὖς λεγόμενα, *Lucian.* de Calum. non tem. cred. T. II, p. 151, 152. in quibus corrigendis Clarissimi conspirant duumviri *Solanus* & *Gesnerus*. Usitata forma loquendi *Lucian.* Necyom. § 21, p. 485. ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς φησίν. *Artapanus*, προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν, apud *Clem. Alex.* Strom. I, p. 413, 32. *Euseb.* Προπ. IX, p. 435 A. conf. *Athen.* IV, p. 181. F. 188. F. *Heliodor.* X, p. 489. ἔφη ἡ Χαρίκλεια λάθρα, καὶ πρὸς τὸ οὖς τῇ Περσίνῃ προσκύψασα· sic corrigendum pro παρὰ τὸ οὖς — προσκύψ. vid. III, p. 143, VII, p. 326. 336. 355.

ὡς θέλει, κρατείτω ἡ πόλις, τὰ κατ᾽ αὐτὴν ὡς θέλει οἰκονομείτω· ὁ δὲ εὐφημοτέρῳ χρησάμενος λόγῳ, ὡς ἐν εὐχῆς σχήματι, Χαιρέτω, φησὶν, ἤγουν ἐν χαρᾷ ἔστω. Σύνηθες δὲ τοῦτο καὶ τοῖς κοινοῖς, τὸ παραιτεῖσθαι ἕτερον καὶ χαίρειν λέγειν ἐᾶν, εἰ δι᾽ αὐτὸ βλάβη εἰς ἕτερον ἀνακύπτοι μεῖζον. ‡

927 ‡ Οὐκέτ᾽ αὐτός] Τὸ αὐτὸς χωρὶς μὲν τοῦ ἄρθρου ἀναφορὰν δηλοῖ μόνον· μετὰ δὲ τοῦ ἄρθρου ἐνίοτε μὲν ἀναφορὰν, οἷον ὁ δεῖνα ἐποίησε τόδε, ὁ αὐτὸς ἐποίησε καὶ τόδε. ἐνίοτε δὲ ταυτότητα, ἤγουν ὁμοίωσιν ἀπαράλλακτον, οἷον ὁ δεῖνα ὁ αὐτός ἐστι τῷ δεῖνι. καὶ ἀνὴρ ὅδε οὐκέτι ὁ αὐτὸς μένει, ἤγουν ἐνήλλακται τὴν γνώμην, καὶ οὐχ ὅπερ ἦν ἤδη πρότερον, αὐτὸ δὴ τοῦτο ἀπαραλλάκτως φυλάττει. ἐνταῦθα δὲ λείπει τὸ ἄρθρον ποιητικῶς. ‡

† Ἐκνεύει] Μεταστρέπεται, ἐκφεύγει τῆς πρόσθεν γνώμης. †

Ἐκνεύει πάλιν] Ὑποστρέφει εἰς τοὐπίσω, ἀναχωρεῖ, ἔξαρνος γίνεται.

929 Ἀπόλωλεν ἡ ᾽λήθει᾽] Τοῦτο κατ᾽ ἐρώτησιν ὁ Τειρεσίας φησί.

930 Ὦ πρός σε] Λείπει τὸ ἱκετεύω σε.

‡ Ὦ πρός σε γονάτων] Ὦ Τειρεσία, ἱκετεύω σε πρὸς τῶν σῶν γονάτων, καὶ τοῦ σεσεβασμένου σου βοστρύχου. ‡

933 Ἀδικεῖν κελεύεις] Προτρέπων με δηλονότι μὴ λέγειν τὸ δίκαιον.

934 † Κατακτενεῖς] Ἀντὶ τοῦ ποιήσεις ἀποκτανθῆναι. †

935 * Ἄλλοις μελήσει ταῦτ᾽] Ὁ Τειρεσίας πρὸς τὸ ἀποκτενεῖν ἀπαντᾷ, καὶ φησὶν, ἄλλοις ἔσται τοῦτο διὰ φροντίδος τὸ φονευθῆναι αὐτὸν, ὑπ᾽ ἐμοῦ δὲ εἰρήσεται. *

938 ,,

355. quibus in locis plerisque verbo προσκύψαι nocet omissa litera. *Plato* Euthyd. p. 275, E. *Dionysodorus* προσκύψας μοι σμικρὸν πρὸς τὸ οὖς· p. 276. D. πάλιν σμικρὸν πρός με ψιθυρίσας· haec admota *Theophrasto*, Char. c. II, dubium non relinquent, quin corrigi debeat πρὸς τὸ οὖς προσκύπτων (vulgatur προσπίπτων) ψιθυρίζειν· adulatoris etiam erat, *leniter inclinare sese*, προσκύπτειν. *Philo Jud.* p. 998. C. ἐπικλίνας πρὸς οὖς. Rarius est illud *Iamblichi* de V. P. § 61. sive *Porphyrii*: εἰς τὸ οὖς προσψιθυρίσας τῷ ταύρῳ. Pictoris instar *Plato* Πολιτ. v. initio, *Polemarchus*, inquit, ἐκτείνας τὴν χεῖρα —— ἐκεῖνόν τε προσηγάγετο, καὶ, προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφώς.

97 Γεννικόν ἐστι τ. π.] Modestius erat vulgatae voci γενικὸν literam interiicere, quam novam substituere γενναῖον, cum *Barnesio*, quem *Piersius*, *Kingius*que sequuntur. Idem saepe significant Γεννικὸς & Γενναῖος· hoc alteri nonnunquam, saepius in illius locum Γενικὸς perperam fuit substitutum: vid. Celeberr. *Hemsterhusius* ad *Luciani* Somn. p. 9. Contempl. p. 510.

98 Σεσεβασμένου σοῦ βοστρύχου] *Kingius* mendosa dederat e Ms. σεβασμένου σου ὄστρυχος, corrigens βόστρυχος.

938 „ Θαλάμαις] Θαλάμαι, καταδύσεις, θῆκαι, ἀγγεῖα, 99 κι-
„ ραμεῖα, εἰς ἃ ἐμβάλλεται ἄλλα ἀπόρρητα καὶ εἰς γῆν τίθεται. "

941 Κάδμου παλαιῶν] Λείπει ἡ κατά· ὁ δὲ νοῦς, κατὰ Κάδμου, διὰ τὴν παλαιὰν μῆνιν τοῦ Ἄρεως, 1 καὶ τοῦ Κάδμου. ἐπ' ἐκδικίᾳ γὰρ τοῦ δράκοντος ἦν καὶ νῦν μνησικακεῖ τοῖς περιληφθεῖσι τῶν σπαρτῶν ὁ Ἄρης, ἐπεὶ μὴ ἔμονον τῷ δράκοντι γεγονότες ἐξ αὐτοῦ, ὅτε τοῖς ἀδελφοῖς, ἔμειναν δὲ τοῦ Κάδμου φίλοι, καὶ σὺν αὐτῷ ἔκτισαν τὴν πόλιν. ὁ δὲ Ἐχίων 2 καὶ τὴν θυγατέρα Κάδμου ἔγημεν. ἀλλαχοῦ δὲ φησὶ ταῦτα ὑπὸ Διονύσου πεπονθέναι τὴν πόλιν. ‡

„ [Ἄλλως] Ὁ μὲν Ἄρης, ὡς λέγουσι, φύλαξ ἦν τοῦ δράκοντος, καὶ ἕ-
„ νεκεν τούτου ὠργίσθη πρὸς τὸ γένος τοῦ Κάδμου. "

† Κάδμου παλαιῶν] Τὸ Κάδμου κ. τ. λ. οὕτω νόει. ἐκ τῶν παλαιῶν μηνιμάτων καὶ ὀργῶν τοῦ Ἄρεος τοῦ Κάδμου, τουτέστιν ἃ πρὸς τὸν Κάδμον εἶχεν ὁ Ἄρης, φονεύσαντα τὸν υἱὸν αὐτοῦ δράκοντα. †

944 „ Χθὼν δ' αὖθι καρποῦ] Τοῦ δράκοντος, ἢ τῶν γηγενῶν. Καρπὸν δὲ
„ πάλιν, τὸν Μενοικέα. " ἐλυπεῖτο γὰρ ἡ γῆ, ὅτι τῶν γηγενῶν σπαρτῶν ἐδέξατο τὸ αἷμα.

944 † Χθὼν δ' αὐτὴ καρποῦ] Ἐπειδήπερ ἐκ γῆς καὶ Ἄρεος ὁ δράκων ἦν, οὐ μόνον Ἄρης ἐλυπεῖτο διὰ τὸν φόνον τοῦ παιδὸς, ἀλλὰ καὶ ἡ γῆ. †

† Καρπὸν] Καρπὸς γὰρ γῆς καὶ ὁ Μενοικεὺς, ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς γῆς ἀναδοθέντων σπαρτῶν κατάγων τὸ γένος. †

946 Χρυσοπήληκα] Ἀπὸ μέρους τοῦ πήληκος πᾶσαν τὴν ὅπλισιν δεῖ νοεῖν.

† Χρυσοπήληκα] Τοὺς μετὰ χρυσῆς περικεφαλαίας ἀναδοθέντας γίγαντας. †

„ 948

99 Κιραμεῖα] Iunctim ſcribi malim ἀγγεῖα κεράμεια, εἰς ἃ ἐμβάλλεται· Mſ. ἐμβάλεται. hic quidem uſus nihil facit ad *Euripidem.*

1 Καὶ τοῦ Κ.] *Kingii* correctio, κατὰ τοῦ Κάδμου, potuerat recipi: Mſ. tamen Aug. καὶ τοῦ Κ. in quo paulo poſt non leguntur voces, ὅτε τοῖς ἀδελφοῖς, a recentiore forſan interiectae.

2 Καὶ τὴν θ.] Edd. ὁ δὲ Ἐχίων, καὶ θυγατέρα Κ. Cod. Aug. ὁ δὲ Ἐχίων τὴν θυγ. Κ. reliqui τὸ καὶ, ſignificans *etiam*; articulum e Mſ. recepi; qui praeterea praebebat: ἀλλαχοῦ δὲ τὰ (ſcripſeratne τὴν Σφίγγα; ſicut ad v. 1038.) ὑπὸ Διονύσου πεμφθῆναι. Ὁ μὲν Ἄρης —— &c. quae, nullius licet pretii, inde deſcripta nunc proſtant: in his ὠργίσθη poſitum pro ὀργιά. η.

3 Πέντε] Reſtitutum pro πάντας· ſed ne ſic quidem iſta ſincera ſunt, hunc in modum fortaſſe reſingenda: Λέγεται, Ἐχίονα εἶναι ἕνα τῶν ε γηγενῶν, (ὅτε γὰρ ἐφόνευσε τοὺς γηγενεῖς, ἔσωσε πέντε ἐξ αὐτῶν, συνεργοὺς τ. γ. τ. Ἀ. ε. τ. κ.

τ.

948 „ Ὃς δράκοντος γένους] Λέγεται, Ἐχίονα εἶναι ἕνα τῶν γηγενῶν, ὅ-
„ τε ἐφόνευσε τοὺς γηγενεῖς ὁ Κάδμος ἔσωσε 3 πέντε ἐξ αὐτῶν, συνεργῶν
„ τῇ γνώμῃ τῆς Ἀθηνᾶς, εἰς τὸ κτίσαι τὴν πόλιν, καὶ αὐτῷ δέδωκεν ὁ Κάδ-
„ μος πρὸς γάμον τὴν θυγατέρα αὐτοῦ."

949 Λοιπὸς εἰ σπαρτῶν γένους] Οἱ περιλειφθέντες τῶν σπαρτῶν, ὡς Αἰσχύλος φησὶν, ἦσαν Χθόνιος, Οὐδαῖος, 4 Πέλωρος, Ὑπερήνωρ, καὶ Ἐχίων, ὃς ἔγημεν Ἀγαύην τὴν Κάδμου θυγατέρα, ἐξ ἧς ποιεῖ Πενθέα, οὗ ὁ Κλάσας, οὗ Μενοικεὺς, οὗ Κρέων καὶ Ἰοκάστη.

950 Ἀκέραιος] Καθαρὸς καὶ ἀνεπίληπτος, καὶ ἀληθὴς ἀπόγονος τῶν σπαρτῶν.

Ἀρσένων τ' ἄπο] Ἀντὶ ἑνικοῦ τὸ πληθυντικὸν εἶπε, ἀντὶ τοῦ ἀκέραιος καὶ ἀπὸ πατρός.

951 Αἵμονος μὲν οὖν] Ὁ Αἵμων, φησὶν, ὁ πρεσβύτερος σου υἱὸς, διὰ τὸ μεμολύνθαι τῇ μνηστείᾳ, οὐ σφαγήσεται. ἀφθόρου γὰρ ἀνδρὸς χρεία.

‡ Γάμοι] Ὁ γάμος ἀντὶ τοῦ ἡ μνηστεία, ἦν γὰρ κατηγγυημένη αὐτῷ ἡ Ἀντιγόνη. ‡

952 Οὐ γὰρ ἔστιν ἤθεος] Ἡ καθὸ ἐμνηστεύσατο, ἢ ἐπεὶ, ὡς λέγουσι, λάθρα συνῆλθε, τοῦτο δ' ὡς μάντις εἰδὼς εὐφήμως εἶπεν.

953 ‡ Λέχος] Ἀντὶ τοῦ γυναῖκα. ‡

954 † Τῇδ' ἀνειμένος] Τὸ τῇδε ἀντὶ τοῦ οὕτως, ὃ ἀντὶ τοῦ ταύτῃ, ἤγουν ὅλως. ὁ μὲν Αἵμων μεμνήστευται τῇ Ἀντιγόνῃ καὶ οὐ καθαρὸς, Μενοικεὺς δὲ ἀνειμένος καὶ ἀπολελυμένος τῇδε καὶ ταύτῃ τῇ πόλει, πῶλος καὶ παρθένος, τουτέστιν ἄνετος διάγων, καὶ γυναικὶ μὴ συνημμένος, θανὼν, ὥσπερ ἔφην, ταύτην σώσειεν ἄν. ἔστι δὲ κρεῖττον τὸ τῇδε, ἀντὶ τοῦ οὕτως. τοῦτο δὲ λέγει δεύτερον. †

Τῇδ'

τ. π.) ᾧ καὶ δέδωκεν ὁ Κ. π. γ. τ. θ. α. —— Edita tum ſequebantur in Aug. Cod. aliter tamen quam vulgo ſic ſcripta: Ἐν τῇ μάχῃ τοῦ Κάδμου πρὸς τοὺς Σπαρτοὺς παραλειφθῆναι πέντε μόνους, ὧν καὶ τὰ ὀνόματα Αἰσχύλος λέγει· Οὐδαῖος, Ὑπερήνωρ, Ἀγόνωρ, Ἐχίων, Χθόνιος. ἐξ ἑνὸς οὖν τούτων κατήγετο ὁ πατὴρ τοῦ Μενοικέως ὁ Κρέων. Ἀνάγκη οὖν, φησὶν, ἑνὸς (l. ἕνα) τῶν ἐκ τοῦ γένους τῶν Σπαρτῶν ἀποθανεῖν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. poſtrema potius omiſſa, horumque loco ſcripta vellem, quae praebet Scholion vulgatum: in his nomen Κλάσας quomodo corrigi debeat non ſuccurrit.

4 Πέλωρος] Aug. Cod. Ἀγόνωρ· vulgo Πέλωρ Spartus ille vocatur: vid. Schol. ad v. 674. Πέλωρος forte dictus *Pherecydae*; ſicut Φύλακος, qui *Phylax*. Πέλωρος ſcribitur apud *Pauſan.* IX, p. 719. & *Schol. Pindari* ad Iſth. I, 41. —— Secundum nonnullos unus e quinque Spartis Κέλωρ dicebatur, atque inter illos erat *Androtion*, teſte *Tzetze* ad *Lycophrona* v. 405.

Τῇδ' αἱμαχθεὶς πόλει] Αἱμαχθεὶς τῇ πόλει, ἀντὶ τοῦ, 5 σφαγιασθεὶς καὶ ἱερωθεὶς τῇ πόλει.

956 Πικρὸν δ' Ἀδράστῳ νόστον] Μόνος γὰρ ἐσώθη τῶν στρατηγῶν, διὸ εἶπε νόστον πικρὸν δὴ, διὰ τὴν λύπην τῶν συστρατευσαμένων.

† Πικρὸν νόστον] Ἀλγεινὴν ἐπαναστροφήν. †

957 * Μέλαιναν κῆρ' ἐπ' ὀ. β.] Βαλὼν ἐπὶ τοῖς ὄμμασιν αὐτοῦ κῆρα μέλαιναν, ἀντὶ τοῦ, ἀμαυρώσεως ποιητικήν. *

958 Κλεινάς τε Θήβας] Ἐνδόξους, ἀπὸ κοινοῦ.

† Τοῖνδ' ἑλοῦ δυοῖν] Τούτων τῶν δύο δυστυχιῶν ἤγουν 6 τὸ καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὸν σὸν παῖδα ἀποθανεῖν, ἑλοῦ, πρόκρινε, ἔκλεξαι τὴν ἑτέραν· ἢ γὰρ τὸν σὸν παῖδα σῶσον καὶ ἄφες καταστραφῆναι τὴν πόλιν, ἢ τὴν πόλιν σῶσον, καὶ ἔασον φονευθῆναι τὸν σὸν παῖδα. †

960 † Τὰ μὲν παρ' ἡμῶν] Ἤγουν τοὺς λόγους πάντας, οὓς ἦν δυνατὸν ῥηθῆναι παρ' ἐμοῦ, ἔχεις, ἀκούσας δηλονότι. †

963 * Ἐχθρὸς] Καθὼς τὸ Φίλος λέγεται μὲν καὶ ἐπὶ τοῦ φιλουμένου, λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ φιλοῦντος· οὕτω καὶ τὸ Ἐχθρὸς λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἐχθαιρομένου, ἐνίοτε δὲ ἐπὶ τοῦ πρὸς ὃν ἡ ἔχθρα. *

967 Κρέον, τί σιγᾷς] Ὡς εἰ ἔλεγεν, οὐ σιωπῆς σοι καιρὸς ἀκούσαντι ταῦτα, ἀλλὰ βουλεύσασθαί τι καὶ πρᾶξαι.

† Κρέον, τί σιγᾷς] Ἰδὼν ὁ γέρων ἄφθογγον ὑπ' ἀπορίας Κρέοντα, φησὶ, τί σιωπᾷς· ἀλλ' ἐπειδὴ τοιαῦτα ἤκουσας δεῖ σε βουλεύεσθαι τί πράξειν· καὶ γὰρ κἀγὼ ταῦτα ἀκούσας οὐδὲν ἧττον ἢ σὺ ἐκπλήττομαι, ἀλλ' οὐκ ἡγοῦμαι νῦν καιρὸν ἔχειν τὴν σιωπήν. †

Σχάσας] Μεταφορικῶς ἀντὶ τοῦ ἀποκόψας, καὶ ἀποκλείσας. Ἄφθογγον δὲ γῆρυν, ἀντὶ τοῦ ἄηχον.

969 ,, Δῆλον οἵγ' ἐμοὶ λόγοι] Δῆλον ὅτι οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὥστε μὴ ἀνεχθῆναι τὸν υἱὸν τῇ πόλει σφάγιον.

Δῆλον] Τουτέστι δῆλοι, ἢ λέγει τὸ πρᾶγμα. δῆλον τὸ πρᾶγμα.

971 ,,

5 Σφαγιασθεὶς] Legendum arbitror σφαγιασθησόμενος· vel εἰς τὸ σφαγιασθῆναι ἱερωθεὶς τῇ πόλει.

6 Τὸ καταστραφῆναι] Scribe τοῦ κ. Brevius Scholion erat in Edd. Ἀπὸ τῶν δύο δυστυχιῶν πρόκρινε τὴν ἑτέραν, ἢ τὸν παῖδα σῶσον, ἢ τὴν πόλιν· hoc in Aug. Cod. Τούτων τῶν δύο πότμων ἕνα ἐπίλεξαι, ἢ τὴν τοῦ παιδὸς σωτηρίαν, ἢ τῆς πόλεως πότμον.

7 Ἔχοντι] Ml. ἔχοντι: θανάτω· ἐγὼ δὲ αὐτοὺς φῶ ἐν τῷ. κ. Hic Scholia paulo fuit difficilius ad quae verba pertinerent cernere ; quum plerisque verba non praefigerentur, ad quae ſpectarent.

8 Ἀτελῆ. τ. π.] In ordinem coëgi, quae perturbata ſic in Aug. Cod. legebantur: τολμηρᾷ προπομπῇ. ἔχων τὰ μὴ ὑποπίπτοντα κολαστ. . . μ. ε. δ. λ. ἢ ἀνεξέταστα ἄβασ. τόλμης γέμοντα. ἀτελῆ. His proxi-

971 „ Σφαγίδα] Ἀντὶ τοῦ σφαγησόμενον. "
973 ‡ Δοῦν κτανεῖν] Ἤγουν εἰς τὸ κτανεῖν αὐτὸν ἕνεκα. Ὅμοιον τῷ, δὸς ποταμὸς πιεῖν. ‡
974 † Μή μ' εὐλογείτω] Μὴ ἐπαινείτω, καὶ μεγαλόψυχον λεγέτω, εἰ προϊέμενον τὸν παῖδα. †
975 „ Ἐν ὡραίῳ γὰρ ἵσταμαι βίῳ] Ὥραν καὶ καιρὸν ἔχοντι θανάτου.
„ Ἐγὼ δὲ αὐτὸς, φησὶν, ἐν τῷ καιρῷ τῆς πλούτης ὑπάρχω, γέρων ὑπάρ-
„ χων. "
976 „ Ἐκλυτήριον] Ἀπολυτήριον, ἴαμα κακῶν, ἀπολυόμενος τὴν πα-
„ τελείαν τῶν περιεστώτων αὐτῇ κακῶν. "
976 † Ἐκλυτήριον] Ἐλευθερωτήριον, εἰς ἐλευθερίαν, εἰς λύτρωσιν. †
978 „ Ἀκόλαστ'] Ἤγουν τὰ μὴ ὑποπίπτοντα κολάσει, μετ' ἐξουσίας δὲ
„ λεγόμενα, ἃ ἀνεξέταστα, ἀβασάνιστα, τόλμης γέμοντα. "
„ Ἐάσας] ἢ Ἁπλῇ τολμηρᾷ προπομπῇ. "
980 „ Λέξει γὰρ ἀρχαῖς] Τοῖς ἄρχουσι, τοῖς ἡγεμόσι, τοῖς βασιλεῦσιν.
„ Ἥκει ἔτος ὁ τύχος ὁ γὰρ ἐπιφερόμενος προφανῶς ἐστιν,
„ Πύλας ἐφ' ἑπτὰ καὶ λοχαγέτας μολών.
„ ἐπὶ τοὺς στρατηλάτας μολών.
983 ‡ Ἣν δ' ἱερεὺς τῆς] Ἐναντίον τὸ Ὑπερῆν τῷ Παρθενοπαίῳ. ‡
987 Δελφοὺς περάσας] Ἐκ τῶν Δελφῶν δηλονότι· εἰς οὐδὲν δὲ χρήσιμον [9] τοπογραφεῖ· μᾶλλον δὲ αὐτὸν ἐχρῆν σκοπεῖν, ὅπως τῶν πολεμίων παρασκευαζομένων λάθῃ φεύγων ὁ Μενοικεύς.
987 „ Πῆ μοι χρή] Ἡ σύνταξις οὕτως, ἐκ δὲ τῶν Δελφῶν πῇ μοι χρὴ
„ μολεῖν. "
988 „ Αἰτωλίδ' εἰς γῆν] Ὄνομα ἔθνους ἀπὸ Αἰτωλοῦ. ἡ λεγομένη Βόντι-
„ ζα, [10] ἐπισκοπῆς Ναυπάκτου.
989 † Θεσπρωτὸν οὖδας] Εἰς τὴν [11] τῶν Θεσπρωτῶν γῆν, εἰς τὴν νῦν κοινῶς λεγομένην Δρυϊνόπολιν, πλησίον δὲ τῆς Δωδώνης χώρας. τοῦτο γὰρ λέγει βάθρα, οἱονεὶ θεμέλιοι καὶ ὅροι. † Σιμ-

proxima ſequebantur, Σωσιφάνης δὲ ὁ Τραγ. quae vulgata leguntur ad v. 1017.

9 Τοπογραφεῖ] Aug. Cod. τὸ τοπογραφεῖν· paulo poſt, ὅπως τ. π. παρασκευαζομένων λάθηται φ. ὁ Μ. Tum decem circiter ordine perturbato legebantur Scholia, partim edita.

10 Ἐπισκοπῆς Ν.] Continua ſic legebantur in Aug. Cod. ὄνομα ἔ. ἀ. αἰτωλοὺς ἡ λεγομένη βόντιζα ἐπὶ σκοπὴν ναυπάκτου· poſui ἐπισκοπῆς· ut urbs ſub Episcopatu Naupacti, tum temporis *Bontiza* dicta, deſignaretur.

11 Τῶν Θεσπρωτῶν γῆν] Haec acceſſerunt Kingianis ex Leid. Cod. in quo cum pariter legatur, εἰς τὴν νῦν κοινῶς λεγομένην Δρυϊνόπολιν, margo genuinam praebet nominis formam, Ἀδριανόπολιν, vid. *Hieroclis* Synecdem. p. 651.

Σεμνά] Τὰ σεβάσμια τῆς Δωδώνης θεμέλια φύλαγμά μοι γενέσθαι; ἢ ἔτι, ποία πόλις δεξαμένη με σώσει;

† Σεμνά] Σεμνὰ βάθρα λέγει, ἤγουν σεβάσμια, διὰ τὸ ἐκεῖ Διὸς ἱερὸν καὶ τὴν λαλοῦσαν δρῦν, καὶ μαντευομένην. †

989 ,, Δωδώνης] Δωδώνη τόπος Λευκάδος πλησίον τοῦ αἰγιαλοῦ. Ὅπα ,, τὰ σεμνὰ τῆς Δωδώνης θεμέλια. Δωδώνη γὰρ ἐγγὺς Θεσπρωτίας, ἐν ᾗ ,, Διός ἐστιν ἱερόν. ''

990 † Ἔρυμα] Φυλακὴ καὶ ἀσφάλεια κατὰ τὴν ὁδόν. †

991 ,, Πέμπιμος ὁ Δαίμων] [12] Ὁ ἐνταῦθα θεὸς Ζεὺς παραπέμψει ,, σε, χρησμῷ δηλώσας δηλονότι, ὅπου δέοι σταλέντα σε σωθῆναι. ''

991 † Πόμπιμος ὁ δαίμων] Ὁδηγὸς ὁ θεός, ὁ Ζεὺς δηλονότι διὰ τῶν αὐτοῦ χρησμῶν. †

,, Χρημάτων δὲ τίς πόρος;] Πόθεν ἕξεις τὰ ἀναγκαῖα ἐφόδια; ''

992 ,, Ἐγὼ πορεύσω] Σύν σοι ἀποπέμψω, ἀποστελῶ. ''

993 ,, Ὡς τὴν πρός] Πρὸς τὴν σὴν ἀδελφὴν ἀπελθών· πλεονάζει γὰρ ,, τὸ Ὡς. Πρῶτον φησὶ πρὸς τὴν ἀδελφὴν βούλομαι ἀπελθεῖν, ἥτις με ,, ἔθρεψε στερηθέντα μητρός. '' [Ἄλλως.] Ἐκ παραλλήλου, ἢ ἡ εἰς πε- ,, ριττόν.

995 Μητρὸς στερηθείς] Ἐναντίως [13] ἱστορεῖ Σοφοκλῆς. μετὰ γὰρ θάνατον τοῦ παιδὸς ἡ μήτηρ αὐτοῦ ζῇ, ὡς ἐν Ἀντιγόνῃ φησί,

Καὶ μὴν ὁρῶ —— Δάμαρτα τοῦ Κρέοντος.

996 ‡ Προσηγορήσων εἶμι] Ἀποχαιρετίσω [14] περὶ τοῖς κοινοῖς. ‡

996 Καὶ σώσων βίον] Ἄλλως, σώσων τὴν πόλιν, οὐ γὰρ ὡς ὁ πατὴρ ᾤετο.

997 Μὴ τὸ σὸν κωλυέτω] Ὅσον τὸ κατὰ σέ, μὴ γενέσθω κώλυμα.

1006 ,, Οἱ μὲν] [15] Λείπει τὸ εἰ. εἰ οἱ μὲν ἄνευ μαντείας μάχονται, οἷον ,, ἐκ-

[12] Ὁ ἐνταῦθα θ.] Plura legebantur in Aug. Cod. ἐκεῖσε θεὸς ὁ Ζεὺς μαντεύεται, ποῦ δεήσει εἰκεῖν, ὁ αὐτὸς φησίν· ὁ ἐνταῦθα &c. —— σει σωθῆναι.

[13] Ἱστορεῖ] Aug. Cod. ἐναντίως μαρτυρεῖ Σοφοκλῆς· μετὰ γὰρ τὸν θάνατον Μενοικέως ἡ μήτηρ αὐτοῦ ζῇ· nihil praeterea. *Sophoclis* verba sunt in Antig. v. 1194, 1195. Καὶ μὴν ὁρῶ τάλαιναν Εὐρυδίκην ὁμοῦ Δάμαρτα τὴν Κρέοντος· ἐκ δὲ δωμάτων Ἤτοι κλύουσα παιδὸς, ἢ τύχῃ πάρα· *Schol.* λείπει ἡ περὶ, ἵν᾽ ᾖ, περὶ τῆς παιδός. imo scribendum, περὶ τοῦ παιδὸς, *de filio*: sed filium intelligit *Sophocles Haemona*, non Menoeceа, cuius nulla fit in Antigone *Sophoclis* mentio: versu 1310 occidisse dicitur Eurydice κωκύσασα μὲν τοῦ πρὶν θανόντος Μεγαρέως κλεινὸν λέχος· ibi *Schol.* οἱ δὲ φασὶ τοῦ Μενοικέως τοῦ ἀποσφάξοντος ἑαυτόν· πρότερον γὰρ Μεγαρεὺς ἐκαλεῖτο. haec nullo teste nituntur. Sed pro patria tamen ante mortuus iam erat Menoeceus, quam evenirent

,, ἐκτὸς, μαντείας ἀπηλλαγμένοι. ἀντὶ τοῦ οὐκ εἰς μαντείαν καλούμενοι. αὐ-
,, τὸς γὰρ ἠναγκάζετο διὰ τὴν μῆνιν τοῦ θεοῦ. ''

1009 * Πάρεδρον] Ἔμπροσθεν. τοπικὸν ἐνταῦθα. λέγεται δὲ καὶ χρονικῶς ἐν ἄλλοις. *

1013 ,, Μὰ τὸν μετ' ἄστρων Ζῆν'] Τὸν ἥλιον φασὶ δεσπότην τῶν ἄστρων, τὸν
,, ὄντα ἐν τοῖς ἄστροις θεόν. ''

,, Ἄρη τε φόνιον] 16 Τὸν αἴτιον τοῦ ἡμῶν φόνου· ὁ γὰρ Ἄρης αἴτιος τῶν σπαρ-
,, τῶν, δράκοντα καταστήσας αὐτόθι φύλακα τῆς κρήνης, ἐξ οὗ τῶν ὀδόντων οἱ
,, σπαρτοί. ''

1014 * Ὃς τοὺς ὑπερτείλαντας ἐκ γαίας] Ἐν Θήβαις ταῖς ἑπταπύλοις τῆς Βοιωτίας λέγεται ὅτι Κάδμος ἢ ἄλλος τις, λαβὼν τοὺς 17 τοῦ Δελφικοῦ δράκοντος ὀδόντας ἔσπειρεν εἰς τὴν γῆν· (ἢ ἐνέσπειρεν·) Καὶ ἀνεδόθησαν ἔνοπλοι ἄνδρες· ἀνεδόθησαν δὲ ἀπὸ μηρῶν μέχρι τοῦ ἄνω, καὶ οὕτως ἱστάμενοι ἐπολέμουν ἀλλήλοις καὶ τοῖς ἄλλοις. *

1015 † Σπαρτοὺς] Ἐχίων εἷς τῶν Σπαρτῶν Ἀγαυὴν τὴν Κάδμου θυγατέρα ἐγάμησε. λέγει οὖν ἄνακτας τῆσδε τῆς γῆς τοὺς Σπαρτοὺς, οὐ κυρίως, ἀλλὰ καταχρηστικῶς· εἰ γὰρ πρῶτος μὲν βασιλεὺς Κάδμος, μετ' ἐκεῖνον δὲ Πολύδωρος, ἔπειτα Λάβδακος, καὶ τέταρτος Λάϊος, ὕστερον δὲ Οἰδίπους, καὶ οἱ παῖδες ἐκείνου, τίν' ἔχει λόγον τοὺς Σπαρτοὺς ἄνακτας τῆσδε καλεῖν τῆς γῆς; †

† Ἱδρύσατο] Παραγαγὼν δηλονότι· εἰ μὴ γὰρ παρήχθησαν, οὐδ' ἂν ἄνακτες ἐγένοντο· ὁ Ἄρης δὲ ἦν αἴτιος τῆς παραγωγῆς αὐτῶν, τὸν δράκοντα καταστήσας αὐτόθι φύλακα, ἀφ' οὗ αὐτοὶ γεγόνασι. †

1016 Ἀλλ' εἶμι] Οὐκ ἐκφεύξομαι, ἀλλ' εἶμι πρὸς θάνατον ἐξ ἐπάλξεων ἄκρων.

† Ἐξ ἐπάλξεων] Ἐνταῦθα γὰρ ἦν ὁ σηκὸς τοῦ δράκοντος. †

1017 Σφά-

rent in *Sophoclis* Antigone narrata.

14 Περὶ] Scribendum, παρὰ τοῖς κοινοῖς· *in communi Dialecto* dicitur Ἀποχαιρετίσω, *valedicam*. Χαιρετίζειν, *salutare*, legi poterit exemplis communitum a Celeberr. *Hemsterhusio* ad *Aristoph.* Plut. v. 752.

15 Λείπει τὸ εἰ.] Olim paraphrasi haec sola, λείπει τὸ εἰ, legebantur interserta: quae *Kingius* tandem omisit. ε' emendatius scriptum quo spectet Scholion nunc primum ex Aug. Cod. vulgatum manifestat.

16 Τὸν αἴτιον] MS. Aug. τὸν ὄντα ἐν τοῖς ἄστροις θεὸν τὸν αἴτιον τ. ε. φ. separata correxi.

17 Τοῦ Δελφικοῦ] Forte scribendum τοῦ Δελφίνου· sed emendatu vix dignum est e Leid. Cod. descriptum hominis indocti Scholion.

1017 Σφάξας ἐμαυτὸν] Σωσιφάνης ὁ τραγικὸς ὑπὸ τοῦ [18] Λαΐου φησὶ τεθνηκέναι τὸν Μενοικέα, Νικόστρατος δὲ, ὑπὸ τῆς Σφιγγός.

Σηκὸν] Εἰς τὸν σηκὸν σφάξας ἐμαυτὸν ἀπὸ τῶν τειχέων, ὡς τοῦ σηκοῦ πλησίον τοῦ τείχους ὄντος.

1017 „ Διαφέρει σηκὸς καὶ ἄδυτον· ὁ μὲν γὰρ Σηκὸς ἐπὶ τάφου τοῦ ἀνθρώπου· „ τὸ δὲ Ἄδυτον ἐπὶ θεοῦ.

‡ Ἄλλως. Σηκὸς, ἔνθα ἱδρύετο τὸ ἄγαλμα· λέγεται σηκὸς καὶ ἔνθα ἐγκλείουσιν οἱ νομεῖς τὰ νεογνὰ, ὅταν τὰς μητέρας αὐτῶν ἀμέλγωσιν, ἢ εἰς [19] νομὸν ἐκπέμπωσιν, ἀφ' οὗ ἐνταῦθα σηκὸς, ὁ φωλεός. ‡

1018 Ἔνθ' ὁ μ. ἐξηγήσατο] Ὅπου ὁ μάντις [20] ἐξηγήσατο, εἶπε γὰρ,

Δεῖ τοῖσδε θαλάμαις, οὗ δράκων ὁ γηγενὴς
Ἐγένετο Δίρκης ναμάτων ἐπίσκοπος,
Σφαγέντα φοίνιον αἷμα γῇ δοῦναι χοάς.

1020 „ Στείχω δὲ θανάτου] Λείπει ὁ διὰ, Διὰ θανάτου μου δῶρον τῇ πόλει παρέξω οὐκ αἰσχρόν.”

1022 „ Εἰ γὰρ λαβὼν] Εἰ γὰρ, φησὶν, ἕκαστος ὁ μετὰ δύναμιν ἔχειν „ ἀγαθὸν εἰσέφερε τῇ πατρίδι, ἐκτὸς ἦσαν ἂν κακῶν αἱ πόλεις πᾶ- „ σαι.”

1023 „ Χρυσὶν δίλλθοι] Μεταχειρίζοιτο καὶ εἰς μέσον φέροι.”

1026 Ἔβας ἔβας] Πρὸς οὐδὲν ταῦτα ἴδιον γὰρ τῶν χορῶν οἰκτίσασθαι [21] διὰ τὸν θά-

18 Λαΐου] Aug. Cod. ὑπὸ τοῦ λαοῦ non absurde: reliqua praebet eadem, sed loco non suo posita. *Kuhnius* haec excitans ad *Pausan.* p. 757, *Sosiphanem Tragicum* male *Sosigenem* adpellat. Quod de Menoeceo *Nicostratus*, de fratre Menoecei Haemone plures tradiderunt, a Sphinge fuisse contrucidatum: hanc La'ii filiam qui dixerit praeter *Lysimachum* in Paradoxis Thebaicis neminem novi: vid. Schol. ex Aug. Cod. vulgatum ad Phoen. v. 26.

19 Νομὸν] Ex Cod. Cantabrig. an νομὴν cum Leid. legas nihil refert.

20 Ἐξηγήσατο] Ἐξήγησεν, Edd: ante *Barnesium*, qui scripsit ἐξηγεῖτο. Versus hic citati supra sunt 938, 39, 40.

21 Διὰ τὸν θ.] Positum ex Aug. Cod. pro καὶ τὸν θ. *Lamentari chorus debuerat*, atque adeo spectatores *ad commiserationem movere propter mortem Menoecei.*

22 Θρῆνοι] Absurda lectio, quae hic insederat Editiones, πρὸς αὐλὸν —— ᾔδοντο οἱ ὕμνοι· sine Codicum auxilio facile potuisset e vicinis emendari: commodum Aug. Cod. subministravit vocem genuinam θρῆνοι. Quid Scholiastae sententia postularet, vidit *Sam. Battierius*, cuius haec in schedis legebantur *Wetstenianis*, loco non suo collo-

θύσαντι Μενοικέως, ἢ ἀποδέχεται τὴν εὐψυχίαν τοῦ νεανίσκου. ἀλλὰ τὰ περὶ Οἰδίπουν καὶ τὴν Σφίγγα διηγεῖται, τὰ πολλάκις εἰρημένα.

1035 Ἄλυρον] Ἄλυρον μοῦσαν, τὸν θρῆνον, παρόσον πρὸς αὐλὸν, οὐχὶ πρὸς λύραν, ᾔδοντο οἱ [22] θρῆνοι, ἱερὰν Ἀπόλλωνος νομιζομένην· ἀπειθὴς δὲ θεὸς ὁ Ἀπόλλων. [23] Αἰσχύλος,

> Τί ταῦτ' ἀνωλόλυξας ἀμφὶ Λοξίου,
> Οὐ γὰρ τοιοῦτος ὥστε θρηνητοῦ τυχεῖν.

[24] ἡ ἀμφὶ δὲ πρὸς τὸ ἴφερες, προσέφερες ᾠδὴν, λέγει δὲ τὸ αἴνιγμα.

1036 * Ἐρινὼ] Ἐρινὸς, ἡ κατάρα, καὶ ἀπὸ τούτου Ἐρινύες, αἱ ἔφοροι τῶν καταρῶν θεαὶ παρ' Ἕλλησιν· ἐνταῦθα δὲ Ἐρινὼ οὐ τὴν κατάραν λέγει, οὐδὲ τὴν ἔφορον τῶν καταρῶν θεὰν, ἀλλὰ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς φόνους οὕτω φησὶν κατὰ μεταφορὰν, ἐπεὶ ἀπὸ τῶν καταρῶν ἐνίοτε καὶ δάκρυα καὶ φόνοι συμβαίνουσιν. *

1037 Ἄχεα πατρίδι φόνια] Τινὲς τὸ φόνια πρὸς τὰ ἑξῆς, ὃς τάδε τὰ φόνια πράξας φόνιος ἦν θεός.

1038 „ Φόνιος ἐκ θεῶν] Ὁ ἐκ θεῶν ταῦτα πράξας, οὗτος φόνιος ἦν.
„ παρόσον τὴν Σφίγγα ὁ Διόνυσος ἔπεμψε τοῖς Θηβαίοις ὡς [25] ἐναντία
„ λέγειν. "

1043 Ἰήιον βοὰν] Ἐπὶ μὲν θρήνων ψιλοῦται, ἐπὶ δὲ παιάνων δασύνεται.

1045 ‡ Ἐπωτότυζε] Ἐσχετλίαζεν, ἀπὸ τοῦ ὀτοτοῖ. ‡

1050 †

locata: „ *Fallitur Ez. Spanhemius Obs. in Callim. p.* 4.
„ *dum putat Scholiasten hic dicere, hymnos promiscue ad tibiam cantari solitos: Ejus*
„ *verba haec sunt:* Cani vero
„ consueverant iidem hymni non ad lyram, sed ad tibiam, secundum *Schol. Eurip.*
„ Phoen. v. 1036. *Sed omnino patet Scholia tantum loqui de threnis ad tibiam cantari solitis, non de caeteris; cum ipse addat, lyram Apollini fuisse sacratam, eumque non esse tristem Deum.* "

23 Αἰσχύλος] Agamemn. v. 1083, 84, Τί ταῦτ' ἀνωλόλυξας· Quod *Henr. Stephano* venit in mentem restituendum, ἀνωλόλυξας Scholion praebet, etiam Ms. *Stanlejus* idoneo vulgatam lectionem tuetur argumento, minus felix in his Latine convertendis.

24 Ἡ ἀμφὶ] Aug. Cod. ἡ ἀμφὶ ἀντὶ τῆς πρὸς, προσέφερες καὶ περιῆγες ἄναυλον καὶ ἀνῴδητον ᾠδήν. λέγει δὲ τὸ αἴνιγμα. Ἄλλως. Ἄλυρον μοῦσαν, τὸν θρῆνον.

25 Ἐναντία λέγειν] Ms. ἐναντοῖα λ. multo facilius est pravam integrare pronunciationem, quam defectum supplere. *Socrates* apud *Schol.* ad v. 45, *Sphinga mulierem* fuisse tradit *fatidicam* δύσγνωστα μαντευομένην, ἅπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι, καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι, ἀπώλλοντο.

1050 † Πυθίαις ἀποστολαῖσι] Οὐκ [26] ἐπὶ τὸ ἀνελεῖν τὴν Σφίγγα ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Πυθίου Οἰδίπους, ἀλλὰ χρώμενος περὶ τῶν γονέων ἀνεῖλεν αὐτῷ, ὡς τούτους φονεύσειε. καὶ ὃς, φοβηθεὶς διὰ τὸν χρησμὸν ἀπελθεῖν εἰς Κόρινθον, ἵνα μὴ τοὺς δοκοῦντας γονέας Πόλυβον ἀποκτείνῃ, καταλαμβάνει Θήβας. †

1050 Πυθίαις ἀποστολαῖσιν] [27] Ταῖς τοῦ Ἀπόλλωνος πομπαῖς· πυνθανομένῳ γὰρ Οἰδίποδι περὶ γονέων, ἔχρησεν αὐτῷ ὁ θεός, ὡς ἀποκτείνας τὸν πατέρα γαμήσει τὴν μητέρα. διὸ εἰς Θήβας ἦλθεν, οὐκ εἰς Κόρινθον, φοβούμενος, μὴ ἀποκτείνας Πόλυβον, γαμήσει Μερόπην.

1053 Τότε μὲν ἄσμενος] Ἀντὶ τοῦ ἡδύς, διὰ τὸ λῦσαι τὸ αἴνιγμα, πάλιν δέ, ἥτις ὕστερον, ἄχη συνάπτει, διὰ τὸν γάμον τῆς μητρός, καὶ τὰ λοιπά, ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ συνάπτει.

1055 Καλλίνικος ὤν] Τὸ ἑξῆς, καλλίνικος γὰρ ὢν τῶν αἰνιγμάτων τῆς Σφιγγὸς [28] ἕνεκα, γάμους συνάπτει κακοὺς τῇ μητρὶ αὐτῇ.

1057 Δι' αἱμάτων] Τὴν πόλιν δὲ διὰ φόνων ἐναλλάσσει, τὸ δὲ ἀμείβει, ἀμοιβαῖα ποιεῖ, ἐμβαλὼν διὰ καταρῶν τοὺς παῖδας εἰς φιλονεικίαν. Ἄλλως. τὰ πρῶτα κακά, δι' αἱμάτων [29] ἤλλαξεν, ἐμβαλὼν τοὺς παῖδας διὰ καταρῶν εἰς φιλονεικίαν. Ἄλλως. Διὰ φόνων δὲ διέρχεται εἰς τὴν μιαισμονίαν-

26 Ἐπὶ τὸ ἀ. τὴν Σφίγγα] Emendatius exhibui quae *Kingius* dederat e Mſ. Οὐκ ἐπὶ τῷ ἀνελεῖν δὲ Σφίγγα ἐπέμφθη παρὰ τοῦ Πυθίου. Paulo poſt recte legitur: χρωμένῳ περὶ τῶν γονέων ἀνεῖλεν, gratiamque *Kingio* facimus coniecturae, (f. ἀνεῖπεν) interſerenti; legitur quidem interdum ἀνεῖπεν· apud optimos tamen Scriptores ἀνεῖλεν, ἐπὶ τοῦ ἐμαντεύσατο, frequentius occurrit: exempla requirenti dabunt *Menagius* in *Laërt.* I, 30. *Graevius* in *Luciani* Soloec. p. 116. *Arnaldus* Lection. Graec. I, c. II. Quae Thomas M. in Ἀνεῖλεν ultima ponit *Aristidae* verba comparari debuerant cum *Athenaicis* V, p. 218. F.

27 Ταῖς τ. Ἀ. π.] Sic Aug. Cod. ſequentia minus emendata praeferens, quam leguntur vulgata.

28 Ἕνεκα] Recentioris emblema non aderat in Aug. Cod. qui ſequentia dabat, prout hic edita proſtant.

29 Ἤλλαξεν] Aug. Cod. ἤλλαξε, βῳ (i. e. δευτέρῳ vir D.) φόνῳ ἐμβαλὼν τοὺς παῖδας δ. κ. ε. φ.

30 Προσυπακουστέον τ. ε.] Haec reliquis erant in Aug. Cod. praefixa.

31 Θαυμάζομεν] Alia quoque praebebat Aug. Cod. Ἀγάμεθα] Μετέβησαν ἐπὶ . . . ὑπακουστέον φόνον ἐκεῖνον· (forte ſcripſerat Schol ἐπὶ τὸν ἑκούσιον φόνον ε. paulo ante poſuerat librarius προσυπακουστέον·) Θαυμάζομεν, φησί, καὶ ἐκπεπλήγμεθα τὸν παῖδα ἀνταλλαττόμενον ἑκουσίῳ θανάτῳ τὴν εὔκλειαν. quae vulgatis non ſunt deteriora.

32 Δοκεῖ γὰρ] Hoc quidem Scholion interpolare nolui: haec potuerant ex Aug. Cod. re-

μικτομβόλον φιλονεικίαν. λέγει δὲ τὴν μονομαχίαν. καταβαλὼν διὰ τῶν ἀρῶν τὰ ἑαυτοῦ τέκνα ὁ ἄθλιος.

1061 Ἀγάμεθ᾽, ἀγάμεθα] [30] Προσυπακουστέον τὸ ἐκεῖνον. Ἀπὸ τούτου εὐθέως ἐχρῆν ἄρξασθαι τὸν χορόν. ἐκεῖνα γὰρ ἀτελῆ εἰσί.

Ἄλλως. Ἀγάμεθ᾽ ἀγάμεθα] [31] Θαυμάζομεν, καὶ ἐκπληττόμεθα τὸν Μενοικέα ἐκεῖνον, ὃς ἀπῆλθεν ἐπὶ θάνατον ὑπὲρ τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, Κρέοντι μὲν καταλείψας θρήνους, τὰς δ᾽ ἑπταπύλους Θήβας νικηφόρους καταστήσων, ἀντικαταλλασσόμενος ἑκουσίῳ θανάτῳ τὴν εὔκλειαν.

1067 Γενοίμεθ᾽ ὧδε] Εἴθε, ὦ δέσποινα Ἀθηνᾶ, καὶ ἡμεῖς εὐτυχήσαιμεν τοιούτων τέκνων· ὡς παρθένοι δὲ παρθένῳ θεᾷ εὔχονται, τούτων τέκνας ἰδίας θεῶν. συμπεριλαμβάνουσι δὲ τὸ πᾶν γένος, γενοίμεθα λέγουσαι.

1068 † Παλλάς, ἃ] Διὰ τοῦτο τὴν Ἀθηνᾶν ἐπικαλεῖται νῦν, ὡς γενναῖον καὶ φρόνιμον ἔργον ἐργαζομένου τοῦ Μενοικέως. †

Ἃ δράκοντος] Ἥτις τὸν φόνον τὸν διὰ λίθου γενόμενον τοῦ δράκοντος πεποίηκας. [32] δοκεῖ γὰρ Ἀθηνᾶ συμπρᾶξαι τῷ Κάδμῳ κατὰ τῶν σπαρτῶν, διὸ καὶ ἱδρύσατο ταύτην, [33] Ὄγκαν προσαγορεύσας τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ· ἐπιγέγραπτο δὲ τῷ ἱερῷ τούτῳ, Ὄγ-

reliquis addi: Προνοίᾳ γὰρ Ἀθηνᾶς ἀπῆλθεν ὁ Κάδμος, ὡς αἰνώτεροι· (Phoen. v. 671.) Παλλάδος φραδαῖς velut novum Scholion sequuntur vulgata: δοκεῖ Ἀθηνᾶ συμπρᾶξαι τῷ Κάδμῳ, διὸ ἱδρύσατο ταύτην. illud διὸ hinc recepi; sicut paulo post ἐπιγέγραπτο, pro ἐπιγέγραπται· nihil praeterea.

33 Ὄγκαν π. τῇ τῶν Φοινίκων διαλέκτῳ] De Phoenicio nomine, quo Cadmus Minervam honestavit, agentium loca collegerunt, *Berkelio* iam citati ad *Steph. Byz. Iob. Seldenus* de Diis Syr. II, c. IV, & *Bochartus* G. S. P. II, L. I, C. XVI. & L. II, C. XII. ille quidem male dubitans, utrum apud *Pausan.* IX, p. 734, Ὄγκα reponendum esset pro Σίγα, an Σίδα· correctionem Ὄγκα dubio vacare nuper etiam statuit vir Eximius *Paul. Ern. Iablonski* Panthei Aegypt. L. I, C. III, § I. Centenis vicibus O & C fuerunt male permutata; Γ & I in hoc ipso nomine ap. *Schol. Soph.* Oed. Tyr. v. 20, ubi Ὀγκαίας pro Ὀγκαίας, praeter *Seldenum*, correxerunt *Gul. Canter.* & *Thom. Stanlej.* ad *Aesch.* Theb. v. 170. praeterea V. D. in Miscell. Obs. vol. II, p. 289. Horum nullus nostrum Scholion in Phoenissas attigit, excitatum hanc in rem a *Kuhnio* ad *Pausan.* & *Aug. van Stavoren* in Miscell. Obs. vol. X, p. 305. Latet adpellationis ratio, quam *Seldenus* nescire se fatebatur: coniectura *Bocharti* parum habet verisimilitudinis, Harum rerum intelligentibus probabilius forte videbitur, nomen illud Ὄγκα patria Cadmi Lingua scriptum ענקה. a verbo ענק parti-

Ὄγκας 34 νηὸς ὅδ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς, ὅν ποτε Κάδμος
Εἴσατο, βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβας.

1070 Καδμείαν μέριμναν] Τὸν Κάδμον, περιφραστικῶς, διεγείρουσα καὶ παρορμήσασα εἰς ἔργον, ἤτοι εἰς τὸν φόνον τοῦ δράκοντος.

1071 „ Ὅθεν] Μηνίσαντος τοῦ Ἄρεος, καὶ ἐπιπέμψαντος τὴν Σφίγγα. " Ἄλλως. Ὅθεν] Ἤγουν ἀφ' ἧς αἰτίας ἐπῆλθεν εἰς τὴν δὲ τὴν πόλιν μεγάλη τις βλάβη ταῖς θεῶν ἁρπαγαῖς· ἥρπαζε γὰρ ἡ Σφίγξ, ὁ δὲ Μενοικεὺς ἔπαθεν τι ὅμοιον ἁρπαγῇ.

1073 ‡ Δαιμόνων τις ἄτη.] Βλάβη, ἣν οἱ θεοὶ ἔπεμψαν, τουτέστι θεήλατος. Λέγει δὲ τὴν Σφίγγα, ἣν ὁ Ἄρης ἔπεμψεν. ‡

1074 Ὤη] Τοῦτο καὶ ἐπὶ χαρᾶς λέγεται, καὶ ἐπὶ φόβου, καὶ θρήνου. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ χαρᾶς.

1075 Ἐκπορεύετε] Ἐξάγετε.

1078 † Πενθίμων τε δακρύων] Τῶν θρηνωδῶν δακρύων· πένθιμα λέγει δάκρυα, ἐπεὶ ἔστι καὶ χαρᾶς δάκρυα. †

1079 † Ἤ που ξυμφοράν] Κακῶν συντυχίαν, λαμβάνεται ἡ λέξις καὶ ἐπὶ τῆς ἁπλῶς συντυχίας, ὅμως ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ καὶ ἐπὶ τοῦ χειροτέρου εἴληπται σημαινομένου. †

1080 Οὐ παρ' ἀσπίδα βέβηκας] Ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται οὗτος ὁ στίχος.

Ἐπειδὴ ὑπασπιστὴς αὐτοῦ ἦν, νυνὶ δὲ κεχώρισται τοῦ δεσπότου, διὰ τοῦτο ὑπονοεῖ, μὴ καὶ τέθνηκεν.

1084 Ὡς σ' ἀπαλλάξω] Τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἦλθον ἵνα σε ἀπαλλάξω τοῦ φόβου.

1085 Ἑπτάπυργοι] Ἀντὶ τοῦ ἑπτάπυλοι· πύργος γὰρ ἡ ἀσφάλεια. 35 Ἄλλως. Αἱ ἑπτάπυλοι σκέπαι τῆς πόλεως.

† Πε-

ticipium עונקה, *onca*, significare potuit *prominentem* & *excelsam*; quaeque Graecis Ἀκρία diceretur & Ἐπιπυργῖτις, *Minerva* Cadmo sic fuerit appellata Ὄγκα. *Minerva* quoque Πολιὰς & Πολιοῦχος, sive Ῥυσίπτολις eadem illa designari potuit adpellatione. Diversas, qua viget in dialectis illud verbum, excitare significationes, & in hoc genere literarum nova comminisci, coniectoribus facillimum est.

34 Νηὸς ὅδ' ἐστὶν Ἀθηνᾶς] Sic vulgavit *Barnes.* pro νηὸς, τουτέστιν Ἀθηνᾶς· quae priorum erat Edd. lectio; hanc *Piersius*; illam exprimi curavit *Kingius*, *Kuhnio* probatam ad *Pausan.* p. 734. firmatam auctoritate Cod. Aug. exhibentis sequentia: ἐπιγέγραπτο δὲ τῷ ἱερείῳ τούτῳ, Ὄγκας νηὸς, ὅ ἐστιν Ἀθηνᾶς, ὅν ποτε Κάδμος . . . . βοῦν θ' ἱέρευσεν, ὅτ' ἔκτισεν ἄστυ τὸ Θήβης. Vir Eruditus, qui Codicis Aug. differentias enotarat, haec posuerat in ora Basil. Edit. Scholiorum:

„ Deest

† Περιβολαί] Τὰ κυκλώματα τῶν τειχῶν· ἤγουν ἡ πόλις περιφερῶς. †

1086 „ Ἑστᾶσ' ἄθραυστοι, κ. ά. π.] Ἀβλαβεῖς, στερεαί, ἄκλαστοι. „ Ἡ δὲ πόλις οὐ πεπόρθηται.“

1087 Ἦλθον δὲ πρὸς κίνδυνον] Ἀντὶ τοῦ, συμβαλόντες τοῖς Ἀργείοις κινδύνου διάπειραν ἔχον. ‡ [Ἄλλως] Ἦλθον οἱ Θηβαῖοι εἰς ἀγῶνα πολέμου μετὰ τῶν Ἀργείων; Λέγει δὲ Κίνδυνον ἀντὶ τοῦ ἀγῶνος, ἐπεὶ ὁ τοῦ πολέμου ἀγὼν ἐπικρεμάμενον ἔχει κίνδυνον. ‡

1088 „ Ἀκμὴν γ' ἐπ' αὐτήν.] 36 Εἰς αὐτὴν τὴν τοῦ πολέμου ἐξέτασιν, „ εἰς αὐτὸ τὸ ἀκμαιότατον τοῦ κινδύνου.“

Ἀλλ' ὁ Κ. Ἀ.] Ἀλλ' ὁ τῶν Καδμείων πόλεμος κρείσσων ἐγένετο τῶν Ἀργείων.

1090 Εἶτα Πολυνείκους πέρι] Φιλοστόργου μητρὸς ἦθος, εὔχεται γὰρ ἀμφοτέρους εὐτυχεῖν, ἀκηκόασα δὲ περὶ Ἐτεοκλέους, καὶ περὶ Πολυνείκους ἐρωτᾷ.

1092 „ Ζῇ σοι ξυνωρὶς] 37 Ζῇ ἡ δυὰς τῶν τέκνων μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.“

1093 † Πᾶς γὰρ Ἀργείων δόρυ] Αὕτη ἡ κατασκευή· τὸ πᾶς γὰρ, οὐ πρὸς τὸ εὐδαιμονοίης, ἀλλ' εἰς τὸ ἀγγέλλῃ εἰπόντος, ὡς ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων τοῦ Μυκηναίου δορός, θέλουσα αὐτὴ διὰ μέσου τὴν περὶ τῶν τέκνων ἐρώτησιν, καὶ μαθοῦσα τὰ λοιπὰ, ὥσπερ διαπιστοῦσα πρὸς ἐκεῖνον τῷ λόγῳ ἔοικεν· ὑπονοεῖται γὰρ ἐκ τῆς τοιαύτης κατασκευῆς τινὰ δέχεσθαι, φάσκουσα, πῶς γὰρ ἀπεστήσασθε τὸ Ἀργεῖον δόρυ τῶν πυλῶν, λέξον εἰ ἀληθῆ λέγεις, ὡς ὁ Καδμείων Ἄρης κρείσσων κατέστη τοῦ Μυκηναίου δορός.

1094 „ Πυργηρούμενοι] Φυλάσσοντες τοὺς πύργους, ἢ ὑπ' ἐκείνων πολιορκούμενοι. ἢ φυλαττόμενοι ἡμεῖς, τειχήρεις ὄντες.“

1098 Πέρ-

„ Deest vox εἵστατο, sed spati„ um est saltim litteris XXIV „ capiundis. Videntur ergo „ plura excidisse. Prior sane „ hexameter non est integer.“ Fieri certe potuit, ut antiquitus alia quaedam hic legerentur, atque isthaec, τουτέστιν Ἀθηνᾶς, a literatore fuerint ad nomen Ὄγκας adscripta, deinceps ad versum implendum in ἔδ' ἔσω mutata.

35 Ἄλλως. Αἱ] Horum loco Cod. Aug. dat sequentia: σκέπη (f. σκέπαι) δὲ τῆς πόλεως αἱ ἑπτάπυργοι, (an ἑπτὰ πύργοις;) τὰ τείχη. his proxima: ἑστᾶσ' ἀβλαβὲς στερεαὶ ἀκόλαστοι· quae sincere scripta repraesentavi.

36 Εἰς αὐτὴν κ. τ. λ.] In Edd. erat: εἰς αὐτὴν ἦλθον τοῦ πολέμου τὴν σφοδρότητα· quae *King.* posuerat in Paraphrasi: huc revocavi quae Cod. exhibebat Aug.

37 Ζῇ ἡ δυὰς κ. τ. λ.] In Edd. ad Συνωρὶς legebatur ἡ δυάς· nihil aliud.

1098 Πύργων ἐπ' ἄκρων στάς] Πρὸς τὰ πᾶσι τὴν πρᾶξιν καταφανῆ γενέσθαι.

Μελάνδετον ξίφος] Μέλαιναν λαβὴν ἔχον, κεραΐνην, ἢ σιδηρᾶν. 38 Ἡσίοδος, —— μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. τὸ ἑξῆς, ξίφος μελάνδετον σπάσας.

1100 ‡ Λοχαγέτας] Ταξιάρχους. ‡

1100 Λοχαγέτας] 39 Λόχους, τάγματα, φύλακας. Διὰ τοῦτο ἑπτὰ ἔταξε στρατηγοὺς πρὸς ταῖς ἑπτὰ πύλαις, ἑαυτὸν οὐ καταστάξας, ὅπως αὐτὸς περιέρχοιτο τὰς πύλας.

1102 Ἐφέδρους] Ἀντιπάλους, ἀγωνιστὰς, ἐπικαθεζομένους ἀνταπεῖσθαι, εἰ ἐπικρατείη τὸ ἀντίπαλον μέρος.

† Ἐφέδρους] Ἔταξε δὲ καὶ ἐφέδρους ἑτέρους ἱππότας καὶ πεζοὺς ὡπλισμένους πρὸς τοὺς ἐν ταῖς πύλαις ἱσταμένους ἱππότας καὶ πεζοὺς, ἵνα ὦσι βοήθεια καὶ δύναμις τούτοις, εἴ ποτε κάμοιεν πολεμοῦντες. ἐγγὺς γὰρ ὄντες τούτοις τάχιστα καὶ δι' ὀλίγου ἐβοήθουν ἂν ὁρμώμενοι. 40 Ἔφεδρος γάρ ἐστιν ὅταν τινῶν παλαιόντων ἕτερός τις ἀναμένει τὸν νικήσαντα παλαίσειν. †

1103 „ Ἐφέδρους Ἔταξ'] Ἐπικαθεζομένους ἄλλους ἐποίησεν, ὅπως βοηθήσωσι τοῖς ἀσθενεστέροις. " ‡ Ἄλλως. Ἐπαλλήλους τούτους ἔταξεν, ἵνα, φησὶν, ἔχη τοῖς τείχεσι πολέμου βοήθεια ἐγγύς. ‡

1103 Ὀ-

38 Ἡσίοδος] Ἔ. καὶ Ἡ. v. 150, de tertia agens aenea hominum prole, arma atque omnia aerea habuisse canit: Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο· μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. Dubitet forte quis ad quodnam de binis interpretamentis *Hesiodea* pertinuerint; utrum ad posterius σιδηρᾶν, quia σίδηρος *Hesiodo* dicitur μέλας· an ad prius, quo Μελάνδετον ξίφος, *ensis* fuisse dicitur *corneo capulo praeditus*, μέλαιναν λαβὴν ἔχον κεραΐνην. nam σπάνιος ἦν ὁ σίδηρος ἐν τῷ τότε πάλαι χρόνῳ, *Heraclit.* Allegor. *Homer.* p. 451. mihi tamen prius omnino placet. His autem *Scholiastae* verbis, quae proxima posui, docte *Casaubonus*, utitur in *Spartiani* Hadrian. p. 20, F. cuius observatis *Ian. Gebbardus* quaedam addidit Crepund. III, c. VIII, *Euripidae* quoque locum, in quo sollerter versatus est *Io. Piersonus* Verisim. p. 256.

39 Λόχους, τ. φ.] Restituendum censeo: Λόχους] Τάγματα. Λοχαγέτας] Ταγμάτων φύλακας. Cod. Aug. Λόχους] Διὰ τοῦτο ἑπτὰ ἔταξε στρατηγοὺς πρὸς ταῖς ἑπτὰ πύλαις, καὶ ἑαυτὸν οὐ συγκατέλεξεν, ὅπως —— quae vulgatis, ἑαυτὸν οὐ καταστάξας, meliora sunt.

40 Ἔφεδρος —— ἐστιν] In ora Leid. Cod. legebatur: Ἔφεδρος, ὁ ηὐτρεπισμένος, δύο τινῶν παλαιόντων, παλαίειν τῷ νικήσαντι. *Barnes.* eadem paene repererat in Cantabrig. MS.

41 Τευμησσὸς] Aug. Cod. Τελμησσὸς, ὄνομα τόπος (τόπου) Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὴν (recepi) ἐν τῷ Τελμησσῷ χώ-

1103 Ὁπλίτας] Πεζούς.

1104 Ὡς τῷ νοσοῦντι] Τῷ νοσοῦντι μέρει τῶν τειχῶν.

1107 Τελμησσὸν] [41] Τελμησσὸς, ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὴν τῷ Τελμησσῷ παρακειμένην χώραν. ἐπεὶ πῶς ἑρᾷν ἠδύναντο, τοῦ Τελμησσοῦ ἀφεστηκότος πλέον P σταδίους τῶν Θηβῶν; ἢ οὐκ ἐκλιπόντα, ἀλλ᾿ ἤδη καταλιπόντα.

1107 „ Ἄλλως. Τελμησσὸς, τόπος ὀρεινὸς, ἀπέχων τῶν Θηβῶν σταδίους ἑκατόν. Λέγει οὖν, οὐχ ὅτι Τελμησσὸν κατέλιπον· (πολὺ γὰρ ἀφέστηκεν·) „ ἀλλ᾿ ἔτι τὴν χώραν τὴν παρατείνουσαν τοῦ Τελμησσοῦ μέχρι Θηβῶν. "

‡ Τελμησσὸν] Ὄρος Βοιωτίας, ἀντὶ τοῦ τὸν παρὰ τῷ Τελμησσῷ τόπον, τὸν ἀφορῶντα πρὸς τὸν Τελμησσόν. ‡

Καὶ τάφρου πέλας] Πλησίον [42] τῆς σούδας.

1108 † Δρόμῳ συνῆψεν] Ἤγουν ἥνωσε τὸ ἄστυ τῶν Θηβῶν δρόμῳ, τουτέστι δραμὼν ἦλθεν ἐς Θήβας. δέον δὲ εἰπεῖν συνάψαντα, πρὸς τὸ ἐκλιπόντα, κοινῶς τὴν σύνταξιν ἐξήνεγκε πρὸς εὐθεῖαν. εὕρηται δὲ τοῦτο πολλαχοῦ, οὐ μόνον παρὰ ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ λογοποιοῖς. †

1109 Παιὰν] Εἶδος ᾠδῆς λεγόμενον εἰς Ἀπόλλωνα, ἐπὶ καταπαύσει τῶν δεινῶν.

† Παιὰν δὲ καὶ σάλπιγξ] Παιὰν ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα [43] ἐπὶ ἀφέσει λοιμοῦ ᾀδόμενος· νῦν δὲ παιᾶνα λέγει τὰς ἑκατέρων τῶν στρατευμάτων φωνὰς, τὰς

χώρᾳ παρακειμένῃ· ἐπεὶ πῶς ὁρᾷν ἠδύναντο πλέον ἑκατὸν σταδίους τοῦ Τελμησσοῦ ἀφεστηκότων τῶν Θηβῶν. quae tum ſequuntur, evulgata proſtant.

42 Τῆς σούδας] Infra ad v. 1195. gloſſam Cod. Aug. V. D. enotarat interlinearem ad Ἔξω τάφρου· καὶ τῆς σούδας, τὸ λεγόμενον Χαντάκιον. *Sudes*, Σοῦδα, ſed & *vallum ſudibus munitum* recentioribus Graecis Σοῦδα dicebatur: *Nic. Rigaltio* notata Gloſſar. Tact. v. Σοῦδα. *Io. Meurſius* partim correxit in Gloſſ. Gr. B. Plura dedit *DuCangius* Gloſſ. M. & I. G. in Σοῦδα & in Χάνδαξ, Χανδάκιον & Χαντάκιον. Quid fuerint veteribus οἱ Χάρακες diligentiſſime tradidit *Raphelius* Annotat. in *Lucae* Evang. XIX, 43.

43 Ἐπὶ ἀφέσει λοιμοῦ ᾀ.] *Kingius* dederat ἐ. ἀφέσει λιμοῦ ᾀ. Haec erant in Aug. Cod. Παιάν ἐστιν ὕμνος ᾠδῆς λεγόμενος εἰς Ἀπόλλωνα ἐπὶ καταπαύσει τῶν κακῶν, οἱ μὲν εὐχόμενοι σωθῆναι καὶ ἐπὶ ἀφέσει λιμοῦ ᾀδόμενοι. quae ſincera legiſſe tanti non eſt. Leidenſis *Homeri* Codex Mſ. ad Il. Α, 473, hoc praebet vetus Scholion nondum editum: Παιὼν καὶ Παιὰν ἐπὶ καταπαύσει λοιμοῦ ἢ πολέμου ᾀδόμενος, πολλάκις δὲ καὶ ἐπὶ προσδοκωμένῳ. Πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς Ἥρωσιν ᾠδαί· Σωφρονιστικὴ, ὡς ἡ τοῦ ἀοιδοῦ τῆς Κλυταιμνήστρας· Ἐγκωμιαστικὴ, οἵαν Ἀχιλλεὺς εὕρηται ᾄδειν, —— ἄειδε δ᾿ ἄρα κλέα ἀνδρῶν· Παιανικὴ, ὡς νῦν· Θρηνητικὴ, ὅπερ (ὥσπερ) ἐπὶ γυναικῶν, —— Ἆνερ ἀπ᾿ αἰῶνος ὄλεο· (νέος ὤλεο, Il. Ω, 725.) καὶ Ὑπορχισματική· imo Ὑπορχηματική.

τὸς εἰς μάχην παρακαλέσας. γράφεται δὲ καὶ παιὼν, ὡς φησὶν Ἀριστείδης 44 ἐν Παναθηναϊκῷ, Ἐκ θεῶν ἀρξάμενοι καὶ τοῦ φίλου παιῶνος. †

1109 ‡ Ἐκκλάδουν] Ἐπὶ ἀπείρητῃ κακῶν ἔχουν. ‡

1111 Νηΐταις πύλαις] Ἡ ἀπὸ Νηΐδος τοῦ Ἀμφίονος καὶ Νιόβης. ἢ 45 ἐπεὶ νεάται εἰσίν. ὁ δὲ Φερεκύδης ἀπὸ Νηΐδος τοῦ Ζήθου θυγατρός.

1112 Πεφρικότα] Ἐξορθούμενον ταῖς ἀσπίσιν, 46 ὡς τὸ,

Ἔφριξεν δὲ μάχη φθισίμβροτος ἐγχείησι.

‡ Πεφρικότα] Φρὶξ τὸ ἀνεστηκὸς τῆς θαλάσσης ἐπιπολῆς, ἀπὸ τούτου κατὰ μεταφορὰν καὶ ἐπὶ συὸς, Φρίξας εὖ λοφιήν. καὶ ἐνταῦθα, ἀσπίσι πεφρικότα, οἱονεὶ κυματίζοντα τῇ πυκνότητι καὶ κινήσει τῶν ἀσπίδων, καὶ ὀρθώσει. ‡

1115 ,,

44 Ἐν Παναθηναϊκῷ] T. I, p. 124. Παιὰν & Παιὼν interdum permutantur; ſaepius παιανίζειν & παιωνίζειν. vid. Celeberr. *Weſſelingius* ad *Diodor*. T. I, p. 554.

45 Ἐπεὶ νεάται εἰσίν.] *Pauſan.* IX, p. 727. hanc adpellationis rationem tradit explicatius, ſic ni fallor emendandus: ἐν ταῖς χορδαῖς Νήτην καλοῦσι τὴν ἐσχάτην. *Heſychius*: Νεάτη, ἐσχάτη, καὶ ἡ Νήτη χορδὴ ὑπὸ τῶν Μουσικῶν πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς τε Ὑπάτης καὶ Μέσης. *Schol. Soph.* Aj. v. 1204, Νήτη —— ἡ τελευταία χορδή. frequens eius mentio apud Muſicos & *Plutarchum*. —— Quae hoc in Scholio, Νηΐς, Zethi filia, apud *Pauſaniam* noſtris in exemplaribus in marem fuit transformata; ſed in illo *Pauſaniae* loco plura ſunt depravata, vel mutila.

46 Ὡς τὸ] *Hom.* Il. N, 239. Φρίξας εὖ λοφιὴν, eſt in Od. T, 446.

47 Οἰνεῖ θύσαντι] Emendata poſui, quae veteris hiſtoriae non memor *Kingius* negligentiſſime ſic vulgarat: ὀργιζομένην (f. ὀργιζομένη) οἱονεὶ θύσαντι. Quum frugum primitiis Superos omnes honeſtaret Oeneus, —— *ſolas ſine thure relictas Praeteritae ceſſaſſe ferunt Letoïdos aras: Tangit & ira Deos.* *Deos* ſcilicet, (Legatur *Lucian.* de Sacrific. T. I, p. 525, 526.) qui, καθάπερ ὀξύχολον γραΐδιον εἰς ὀργὴν ἐρεθιζόμενον, ἐκπικραίνονται· ἢ φασὶ τὴν Ἄρτεμιν διʼ Οἰνέα Αἰτωλοῖς ὀργισθῆναι· ut ſcribit *Clemens Alex.* Strom. VII, p. 841, 26. haec continua ſubiiciens prioribus: πῶς γὰρ οὐκ ἐλογίσατο, Θεὸς οὖσα, ὡς οὐ καταφρονήσας ὁ Οἰνεὺς, ἀλλʼ ἤτοι λαθόμενος, ἢ ὡς τεθυκὼς ἠμέλησεν; ſi paraphraſis poſtrema ſunt Homericorum, Ἢ λάθετʼ ἢ οὐκ ἐνόησε, quidni corrigerentur ἤτοι λαθόμενος, ἢ οὐ νενοηκὼς ἠμέλησεν; Sed ne hoc quidem vidit Clariſſ. Editor, in proximis, pro ἡ αὐτὴ, reſtituendum, ἡ Αὔγη, *Auges* nomen, cuius virginitatem Hercules delibaverat: hoc e *Grotii* di-

1115 „ Ἀπηλάτην] Ἔχει γὰρ τὴν Ἀπηλάτην ἐν τῇ ἀσπίδι ἐξεσμένον, τὸν ἀπὸ τῆς Αἰτωλίας κάπρον, τοῖς μακροβόλοις τόξοις."

† Κάπρον] Ὃν ἐπήγαγεν Αἰτωλοῖς ποτὲ Ἄρτεμις λυμαινόμενον τὴν σφῶν χώραν, ὀργιζομένη [47] Οἰνεῖ θύσαντι τοῖς ἄλλοις θεοῖς, καὶ οὐ τῇ Ἀρτέμιδι. ἀπέκτεινε δὲ τὸν κάπρον τοῦτον ὁ Μελέαγρος. †

1116 Εἰς δὲ Προιτίδας] [48] Ἐκβληθεὶς γὰρ ὑπὸ Ἀκρισίου ᾤκησεν ὁ Προῖτος εἰς τὰς Θήβας, πλησίον τούτων τῶν πυλῶν. „ ὅθεν ἔχουσιν αὐτῶν τὴν προσηγορίαν."

1117 Σφάγι᾽ ἔχων] Ἱερεῖα εἰς σφαγὴν [49] ἔχων ἕτοιμα ἐν τῷ ἅρματι, ἵν᾽, εἰ χρεία γένοιτο μαντείας, εὐθέως σφάξας μαντεύσηται.

1118 Οὐ σημεῖ᾽ ἔχων] Οὐκ ἔχων ἐπὶ τῇ ἀσπίδι σημεῖα ὑπερήφανα καὶ μετὰ ἀλαζονείας, ὡς τὰ Καπανέως. καὶ παρ᾽ [50] Αἰσχύλῳ,

Τοι-

diſcere potuerat Excerptis p. 375, ad *Euripidis* Augen fragmentum illud iure referentis.

48 Ἐκβληθεὶς γὰρ κ. τ. λ.] Scholion revocavi, quod in Edd. antiquis, *Barneſiana* quoque, legebatur; ultima tantum, ὅθεν ἴσχ. α. ἡ. π. acceſſerunt ex Aug. Cod. Horum loco *Pierſius* poſuerat, καὶ Προιτίδες ἀπ᾽ αὐτοῦ ὠνομάσθησαν, ex Cantabrig. Cod. petita: *Kingius* ex eodem Cod. totum Scholion deſcripſit, veterique reiecto recentius hoc in prioris locum ſubſtituit: Ἐκβληθεὶς φασὶν ὁ Προῖτος ὑπὸ Ἀκρισίου εἰς τὰς Θήβας ἦλθε, καὶ αὐτόθι ᾤκησε πλησίον τούτων τῶν πυλῶν, αἳ δὴ καὶ Προιτίδες α. ω. eadem erant in margine Codicis Leid. In veteri Scholio legitur, ᾤκησεν ὁ Προῖτος εἰς τὰς Θήβας· *Thebas conceſſit*, vel *profectus eſt*, *habitatum:* loquendi formam, ſaepe minus intellectam, ſic interpolarat recentior, εἰς Θήβας ἦλθε καὶ αὐτόθι ᾤκησε. commemini, locum quemdam *Ieremiae* ſimillimo fuiſſe modo interpolatum in Graecis XLVIII, 7. recte legitur in Edd. ἔσφαξεν αὐτοὺς —— εἰς τὸ φρέαρ· e Prolegom. ad T. III, Ed. *Breit.* p. 25, diſcimus in Cod. Ml. legi ἐ. α. καὶ ἔρριψεν εἰς τὸ φ. illinc temere V. D. ſuſpicabatur in Hebraeo contextu deficere וישלכם. Praeterea φασὶν, quod in Schol. proſtat *Kingiano*, *indicium prodit Grammatici recentioris:* *T. H.* ad *Schol.* in Plut. *Ariſtoph.* p. 198. Multo rarius illud reperitur in Aug. Cod. quam in Edd.

49 Ἔχων] Aug. Cod. ἱερεῖα εἰς σφαγὴν ἕτοιμα εἶχεν ἐν τ. α. ἵνα, εἰ χρεία γένηται μαντείας, σφάξας εὐθέως μαντεύσηται.

50 Αἰσχύλῳ] Septem contra Theb. v. 596, 97. Aeſchylea, quae deerant in Aug. Cod. ſic legebantur in Edd. Scholiorum antiquis: τοίαν ὁ μάντις, ἀσπίδ᾽ ἔχων πάγχαλκον εἶρπε, σ. δ. οὐκ ἐ. κ. correxit atque interpolavit iſta *Barneſius*.

Τοιαῦθ' ὁ μάντις, ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων,
Πάγχαλκον, ἐόδα· σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ.

1120 „ Ὠγύγια δ' εἰς πυλώμαθ' Ι.] Ὠγύγια προσηγορεύθη, 51 φη-
„ σὶν Ἀριστόδημος, διὰ τὸ, τοὺς περὶ Ἀμφίονα καὶ Ζῆθον, τειχίζοντας
„ τὰς Θήβας, παρὰ τὸν Ὠγύγου τοῦ βασιλέως τάφον αὐτὰς τεῖξαι. Ὠγύγια
„ δὲ τὰ ἐν τάφῳ τοῦ Ὠγύγου βασιλέως. „

1121 † Ἐν μέσῳ σάκει] Ἐν μέσῳ τῷ Ἱππομέδοντος σάκει ἐγγέγραπτο ὁ Ἄργος κύων, ἐν παντὶ χρωτὶ τοῦ σώματος ὀφθαλμοῖς πεποικίλθαι φασίν· τοὺς μὲν, σὺν ταῖς ἀνατολαῖς τῶν ἄστρων, (τουτέστιν ἐν νυκτὶ) ἀνεῳγμένους, τοὺς δὲ σὺν τῇ δύσει τῶν ἄστρων καμμύοντα, τοῦτο δὲ ἵνα, ἵν' ἑκάστοτε ἀγρυπνοῦν πρόνοιαν ἔχῃ Ἰοῦς, ἧς ἐπιστάτην Ἥρα ἐπέστησεν· ὃν ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, Διὸς πέμψαντος, φονευθέντα, ἐλεήσασα ἡ Ἥρα ἐποίησεν ἀντ' αὐτοῦ Ταώ. †

1122 Στικτοῖς] Ποικίλοις, καταπληκτικοῖς.

Πανόπτην] Τὸν Ἄργον κύνα.

1123 Ἐπιτολαῖσι] Τοῖς μὲν πρὸς ἀνατολὰς κινουμένοις ὄμμασι βλέποντα, μύοντα δὲ τὰ πρὸς δύσιν. θέλει γὰρ αὐτὸν τοῖς μὲν διαγρυπνεῖν, τοῖς δὲ καθεύδειν ὄμμασι.

1122 „ Στικτοῖς πανόπτην] 52 Τοῖς ἐμπεποικιλμένοις. Φησὶ δὲ τὸ
„ Ἀρ-

51 Φησὶν Ἀριστόδημος, διὰ τὸ,] Ms. διὰ τοὺς π. Α. scriptae lectioni τὸ interiecci; postulabat articulum sermonis indoles. Bonitatem antiquissimi Scholii, quod deerat in Edd. monstrat *Aristodemi* mentio. Inferius ad v. 1126, ex eodem traditur *Aristodemo*, cur alia de VII portis *Homoloïdum* nomine diceretur: eamdem operis partem respicit *Scholiasta Theocriti*, cui dicitur *Aristodemus* ὁ Θηβαῖος· & *Suidas* in Ὁμολώϊος Ζεὺς, citans Ἀριστόδημον ἐν δευτέρῳ Θηβαϊκῶν· hoc enim *Aristophanis* nomini recte substituit Cl. *D'Orvillius* in Miscell. Nov. T. III, p. 159. Templorum, altarium, statuarum, portarumque, ni fallor, inscriptiones potissimum explicuerat in isthoc opere; quod Θηβαϊκῶν ἐπιγραμμάτων titulo citat *Schol. Apollon.* II, 906. *Schol.* in Phoen. v. 162, Ἀριστόδημος οὐδαμοῦ ἐν ταῖς Θήβαις φησὶ τῶν Νιοβιδῶν εἶναι τάφον. conf. Schol. ad v. 1163. Illinc quoque petita suspicor, quae sub *Aristodemi* nomine citant *Etymologus* in v. Διόνυσος, & *Schol. Hom.* Il. N, 1. In *Michaëlis Apostolii* farragine, Cent. XVIII, Prov. 42, Ἀριστόδημος, *rerum Thebanarum scriptor*, in Χρυσόδημον transformatus est: nec *Pantino*, neque *Fabricio Chrestodemus* ille fuit suspectus: *Suidam* descripserat *Apostolius*.

52 Τοῖς ἐμπεποικ.] Continua quaedam descripsi, prout legebantur in Aug. Cod. Haec a me vulgatis erant praefixa: Ὁ
κατ-

„ Ἄργον, τὸν τῆς Ἰοῦς φύλακα. Οἰκεῖον δὲ ὁ Ἱππομέδων σημεῖον εἶχεν ἐγκεχαραγμένον· εἰς γὰρ τεκμήριον τῆς πατρίδος σημεῖον τοῦτον ἔφερε τὸν Ἀργείας βοὸς φύλακα. Οἱ δὲ, οἷον 53 καταστιγμένος, ποικίλος τὴν γραφήν, τοὺς γὰρ ὀφθαλμοὺς κατάστικτος γράφουσι, καὶ φοβερόν τι ἀποτελοῦσι τῇ καταστίξει."

1123 „ Ἐπιτολαῖσιν] Ἀνατολὴ καὶ Ἐπιβολὴ διαφέρει. Ἀνατολὴ μὲν γάρ ἐστι τῶν μεγίστων ἄστρων τῶν συναναβαινόντων· Ἐπιβολὴ δὲ τῶν ἐλαττόνων, τῶν μετ' ἐκεῖνα. —— Ἐπιτολαῖσιν ἐντεῦθεν ἀνατολαῖς ἀκούειν δεῖ. οὐ διαχωρίζοντος, ὡς παρ' Ἡσιόδῳ καὶ Ἀράτῳ. Τὴν φράσιν δὲ εἶπεν, ἀκολούθως τῷ λεπτῶς οὕτω γνῶναι τὴν γραφήν, τεθεικότος γὰρ τοῦ Ἱππομέδοντος, καὶ κειμένου τοῦ ὅπλου, παρὸν ἀδεῶς καὶ θαυμάζειν τὴν γραφήν."

„ Τὰ μὲν σὺν ἄστρων ἐ. ὄμματα] Τουτέστιν οἱ μὲν ὀφθαλμοὶ, οἵτινες ἦσαν πρὸς ἀνατολὴν, ἔβλεπον· οἵτινες δὲ ἦσαν πρὸς τὴν δύσιν, ἐκάμμυον."

Ἄλλως. 54 Ἰδίως ὁ Εὐριπίδης ἵνα μὲν τῶν τοῦ Ἄργου ὀμμάτων συνανατέλλειν φησὶ τοῖς ἄστροις δεδορκότα, τὰ δὲ πρὸς ταῖς δύσεσι καταμύειν. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης ἐπὶ τοῦ ἰνίου φησὶν αὐτὸν ἔχειν ὀφθαλμὸν, 55 ἅμα δηλῶν, ὅτι δύο ἐγένοντο Ἄργοι. γράφει δὲ οὕτως. Ἄργος ὁ Διὸς γαμεῖ Πειθὼ τὴν Ὠκεανοῦ

παντόπτης κύων, ὃς ἐφύλαττε τὴν Ἰὼ, (Mſ. ἰνὼ) ἅπας γὰρ ὀφθαλμὸς ἦν.

53 Κατεστιγμένος] Mſ. κατεστιγμένος —— & deinceps τῇ καταστίξει· intermedia forte ſic corrigenda ſunt, τοῖς γὰρ ὀφθαλμοῖς κατάστικτον γράφουσι. haec & ſequentia curatius expendere non lubet, in quibus poſui γνῶναι τὴν γραφὴν, quum in Mſ. legeretur γν. τὴν τροφήν.

54 Ἰδίως ὁ Εὐριπίδης] Sic Mſ. Aug. haec proxima ſubiungens praecedentibus, iterum praefixis *Euripidae* verbis, Τὰ μὲν σὺν ἄστρων: In Edd. hic erat Ἄλλως. ὁ Εὐριπ. Rei mirificae, quam propria ſibi ratione tradit *Euripides*, recte praefigitur Ἰδίως. vid. *T. H.* ad *Schol.* in *Ariſtoph.* Plut. p. 39.

55 Ἅμα δηλῶν, ο. δ. ε. Α.] Horum loco Codex Aug. mirificam praebet lectionem, ἅμα δὲ λβ ἐγένοντο· Deſunt proxima, γράφει δὲ οὕτως· Quae ſequuntur *Pherecydae* verba eadem propemodum exhibet, initio contractiora: Ἄργος ὁ Διὸς γαμεῖ τὴν Ὠκεανοῦ· τοῦ δὲ γίνεται Κρίσσος. τ. δ. Ε. (ἀ. ο. Ἐραυθαλίη π. κ. ε. Α.) καὶ Φόρβας· τοῦ δὲ γίνεται Ἄργος. Argo, qui totus oculeus fuit, patrem nemo tamen Phorbantem dedit: in Edd. *Areſtor* memoratur: *Apollodor.* II, p. 60, τὸν πανόπτην Ἀσκληπιάδης μὲν Ἀρέστορος λέγει υἱόν· Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου. ubi forte nomina transponenda ſunt *Aſclepiadis* & *Pherecydae.* In *Schol.* ad *Euripidis* Oreſten v. 930, ut hoc in Scholio, *Argo*, Niobes e Iove, filius datur *Criaſus*, huic *Phorbas. Pherecy-*

τοῦ θυγατρὸς, τοῦ δὲ γίνεται Κρίασος, τοῦ δὲ Ἐρευθαλίων, (ἀφ' οὗ Ἐρευθαλία πόλις καλεῖται ἐν Ἄργει) καὶ Φόρβας· τοῦ δὲ γίνεται Ἀρέστωρ, τοῦ δὲ Ἄργος, 56 ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ, καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται, 57 καὶ ὑφ-

cydeis hinc descriptis utuntur *Ursinus* in *Virgil.* Aen. VII, 791. *Micyllus* in *Ovid.* Met. I, 624, partim quoque *Galeus* in *Apollod.* p. 35, *Muncker.* in *Hygin.* Fab. CXLV.

56 ᾧ Ἥρα] Aug. Cod. ᾧ δὴ ὀφθαλμὸν ἐτίθει ἐν τῷ ἰνίῳ. genuinum utique ᾧ Ἥρα —— neque tamen illud ᾧ δὴ temere reiecerim, post vocem ἰνίῳ fortasse restituendum: ᾧ Ἥρα ὀφθαλμὸν τίθησιν ἐν τῷ ἰνίῳ, (*in occipitio*) ᾧ δὴ καὶ τὸν ὕπνον ἐξαιρεῖται.

57 Καὶ ὑφίσταται φύλακα] Ut *King.* Ed. sic Mſ. Aug. Ante legebatur, καὶ ὑφίσταται καὶ φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. Neutrum placet. Scribendum arbitror: καὶ ἐφίστησι φύλακα καὶ αὐτὸν τῇ Ἰοῖ. *Pherecydes* ipse: καθίστησι φύλακα τὸν ὄφιν, in *Eratosth.* Cataster. c. III. e proximis *Pherecydeis* apud *Eratosth.* corrigi poterit, qui passim *Pherecydem* sequitur, *Apollodor.* II, p. 102, ἃ Διῒ Γῆ γήμαντι Ἥραν ἐδωρήσατο. vulgatur, ἃ Διῒ γήμαντι Ἥρα ἐδ. De *Io Apollod.* II, p. 60, φύλακα αὐτῆς κατέστησεν Ἄργον τὸν πανόπτην. *Schol. Hom.* Il. B, 103, ἐπέστησεν αὐτῇ φύλακα Ἄργον. rariori structura *Charax* ἐν Ἑλληνικοῖς· φυλάξαι ἐπιστήσας αὐτὴν —— Ἄργον, *Argo praefecto, qui custodiret illam*: hanc historiae particulam e *Charace* nobis servavit *Anonymus* περὶ Ἀπίστων, cap. XV, cuius prima verba turpis insidet menda: Ἰὼ ἡ Ἀρίστορος ἠρᾶτο τῇ Ἥρᾳ. *L. Allatius* vertit: *Iunoni odio erat*: corrigendum, ἱερᾶτο τῇ Ἥρᾳ, *Iunonis erat sacerdos.* sic Graeci verbum illud frequentant. Regiae puellae datum ab Argivis scribit *Palaephatus* π. Α. C. XLIII, τὸ ἱέρειαν εἶναι τῆς Ἀργείας Ἥρας. *Aeschylus* Supplic. v. 299. Κληδοῦχον Ἥρας φασὶ δωμάτων ποτὲ Ἰὼ γενέσθαι τῆσδ' ἐν Ἀργείᾳ χθονί.

58 Ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Κύκλου] Ita totidem literis Aug. Cod. quam lectionem non dubitanter restitui loco vulgatae, ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ τοῦ Κ. *Ioannes Iac. Wetstenius*, hinc verba quaedam excitans ad *Ioannis* Apocal. IV, 6, posuit, sive casu, seu consilio deliberato: Διονύσιος δὲ ἐν τῷ α τοῦ κύκλου· Sic scripta, sive potius ἐν ΤΩιΑ, monstrant erroris originem. Quae prostant apud *Athen.* X, p. 432. A. verba *Platonis* leguntur ἐν τῷ α τῶν Νόμων, p. 637. D. non, ut ibi vulgatur ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ· *Platonem* adhibenti patebit error *Casauboni*: idem *Athenaeus* XV, p. 699, D. dixisse creditur *Neanthem*, ἐνα τῶν περὶ Ἄτταλον ἱστορικῶν· non vidit *Ionsius* scribendum, ἐν α τ. π. Ἀ. ἱστοριῶν. Sed ista nihil ad *Dionysium Samium*, quem libro V & VI

ἐφίστησι φύλακα αὐτὸν τῇ Ἰοῖ, ἔπειτα Ἑρμῆς αὐτὸν κτείνει. Διονύσιος δὲ 58 ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ Κύκλου βύρσαν αὐτὸν ἀμφιέσασθαί φησι, καὶ κύκλῳ τὸ σῶμα ὅλον ὀμματῶσθαι. ὁ δὲ τὸν 59 Αἰγίμιον ποιήσας φησί,

Καὶ

VI res *Troianas* atque *Homerica* tradidisse liquet ex *Athen.* XI, p. 481. E. p. 477. E. *Clem. Alex.* Protrept. p. 42, 5. cuius verba *Casaubonum* tamen aliter accepisse memini, de Cyclo Epico docte disputantem Anim. in *Athen.* VII, cap. III, circa finem: Antiquissima, quae quidem Iûs spectant custodem, dudum ante *Dionysium* explicuisse credibile est. De hoc opere quaedam notarunt *I. A. Fabricius* B. G. I, p. 281. II, p. 799. & *P. Wesselingius* ad *Diodor. Sic.* I, p. 220. Numerus XI, qui hic erat in Edd. facit ut recorder in exiguo libello de fluminibus a falsario saepius operum citari librum XIII, *Archelai*, *Callisthenis*, *Chrysermi*, *Clitophontis*, *Ctesiphontis*, *Sosthenis*: hoc quoque fraudem ille suam prodit indicio.

59 Ὁ δὲ τὸν Αἰγίμιον ποιήσας] Lectionem debemus Aug. Codici, a nullius exspectandam ingenio: defectus erat in Edd. ὁ δὲ τὸν * ποιήσας· indice sublato, defectum sua solius implevit auctoritate, neque absurde tamen, *Barnesius*: huius quod praebebat Editio, ὁ δὲ τὸν νέον ποιήσας, *Kingius* in suam recepit. Qui Cod. adhibuit Aug. haec adposuerat in margine Basil. Edit, „ *in Ms. est* αἰγιμ. „ *Lege* αἰγιμιόν. *ita Schol. Apoll.* „ v. *omnino Gronov. ad Steph.* „ *Byz. in ed. Berckeliana.* " Aptior ex antiquitate locus forte designari non poterat illo *Stephani*, ad quem *Gronovius* notabat, in v. Ἀβαντὶς, ἡ Εὔβοια ὡς Ἡσίοδος ἐν Αἰγιμίου δευτέρῳ, περὶ Ἰοῦς, —— νήσῳ ἐν Ἀβαντίδι δίῃ, Τὴν πρὶν Ἀβαντίδα κίκλησκον θεοὶ αἰὲν ἐόντες, κ. τ. λ. ex isto loco liquet Epicum fuisse Poëma, cuius libro II, Poëta de *Io* cecinerit: hinc itaque quatuor versus in Scholiis nostris sunt petiti, de Iûs agentes custode. Patrem Poëmatis veterrimi meliores Critici, dum silent, ignorare se fatebantur: nonnulli tribuerunt illud vel *Hesiodo* vel *Cercopi Milesio.* Aegimius *Herculi* vicem retulerat accepti beneficii: huic inscriptum Poëma complectebatur procul dubio bellum *Aegimii* cum *Lapithis*; *Aegimii* filiorumque duorum, ad quos tertius *Hyllus* accessit *Heraclides*, historiam. Alii quidem attigerunt hoc poëma; sed diligenter egit atque eleganter de *Aegimio Henr. Valesius* Emend. I, cap. XXXII, quem noster tamen locus insignis latuit & ille *Stephani*; hic diligentiam non praeteriit Editoris Clarissimi *Petr. Burmanni.*

Καὶ οἱ ἐπίσκοπον Ἄργον ἵει κρατερόν τε μέγαν τε,
Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενον ἔνθα καὶ ἔνθα·
Ἀκάματον δέ οἱ ὦρσε θεὰ μένος, οὐδέ οἱ ὕπνος
Πῖπτεν 60 ἐπὶ βλεφάροις, φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδον αὐτόν.

[Ἄλλως.] ,, Τὸν Ἄργον κύνα λέγει 61 ἐγγεγράφθαι ἐν τῇ ἀσπίδι τοῦ Ἱππομέδοντος, ἔχοντα τῶν ὀφθαλμῶν τοὺς μὲν ἐπὶ ἀνατολὰς τῶν ἄστρων τετραμμένους, τοὺς δὲ πρὸς τὰς δύσεις, ὡς καὶ μύειν ἐδόκει. Τὸ γὰρ Πιτνόντα, ἀντὶ τοῦ καμμύοντα. Πανόπτης δὲ καλεῖται διὰ τὸ εἶναι αὐτὸν ἄϋπνον, φυλάττοντα τὴν βοῦν ἐκ κελεύσεως Ἥρας. ''

1124 † Βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα] Ἰστέον ὅτι τὸ βλέποντα καὶ τὸ κρύπτοντα πρὸς τὸ πανόπτην συντάσσονται, ἀρσενικὰ αἰτιατικὰ ὄντα. συντάσσοντες δὲ πρὸς τὰ μὲν, τὰ δὲ, οὐ συνάπτοντες τῷ προτέρῳ, ἀλλὰ κομματικὸν ἐκφέροντες, λαμβάνοντες ἔξωθεν τὸ ὑπεῖχεν, καὶ λέγοντες οὕτω, τὰ μὲν ὄμματα ὑπεῖχεν βλέποντα, τὰ δὲ κρύπτοντα 62 (ἀμαθεῖς.) †

1125 † Ὡς ὕστερον] 63 Καθὰ παρῆν ἡμῖν ὕστερον ὁρᾶν, ἀποθανόντος αὐτοῦ τοῦ Ἱππομέδοντος. †

1126

60 Πίπτεν ἐπὶ βλεφάροις] Aug. Cod. πίπτει ἐπὶ βλεφάρων vulgata lectio melior est: *Homer.* Od. Ξ, 271, de Ulysse, navim gubernante, —— οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε. Sequentia sic effert Cod. Ml. φυλακὴ δ' ἔχεν ἔμπεδος αἰεί. Quatuor hos versus velut incerti Poëtae hinc descripserunt *Ursinus* in *Virgil.* p. 419. & *Micyllus* ad *Ovid.* Met. 1, 624. Eosdem *Barthius* excitat ad *Statii* Theb. 1, 254, sed, dum nimium properat, laudat eorum Auctorem *Dionysium Poëtam in undecimo Cycli. Dionysius* hic citatus non Poëta, sed Poëtarum fuit interpres, & Historicus: *Casaubon.* in *Athen.* p. 479. Quod scribit *Dionysius*, Argum βύρσαν ἠμφιέσθαι, plenius traditur ab *Apollod.* II, p. 60. τὸν τὴν Ἀρκαδίαν λυμαινόμενον ταῦρον ἀνελὼν, τὴν τούτου δορὰν ἠμφιέσατο.

61 Ἐγγεγράφθαι] Ml. λέγει ἐγγεγράπται φησὶν ἐν τῇ ἀ. τ. Ι. ἔχοντ ——. infra, pro κελεύσεως, scripsi ἐκ κελεύσεως.

62 (ἀμαθεῖς)] Vocem istam *Kingius* scriptis adiecit: solent ita saepe recentiores magistri, variatis quoque formulis loquendi: velut ad *Hecub.* (Ed. *Kingi*) v. 1084, v. 1259. ad Oresten, v. 488. Hic vero rectius ista vox omittetur, si praecedentia sic corrigantur: συντάσσοντες δὲ —— οὐ συνάπτουσι τ. π. ἀλλὰ κ. ἐκφέρουσι.

63 Καθὰ παρῆν] Huius Scholii loco simillimum poni potuerat ex Aug. Cod. Ὡς ἐπαρῆν ὕστερον τὴν ἀσπίδα οὕτως ἐγγεγραμμένην ὁρᾶν, ἀποθανόντος τοῦ Ἱππομέδοντος τοῦ αὐτὸς (αὐτὴν) βαστάζοντος.

64 Σὺν τοῖς παισὶ] Haec ex Aug. Cod. vulgatis interserta lacunam suppleverunt, quae hic ex-

1126 Ὁμολωΐσιν] Πύλαι Θηβῶν αὗται οὕτως ἐκλήθησαν ἀπὸ Ὁμολωέως τοῦ Ἀμφίονος. τοὺς γὰρ περὶ Ἀμφίονα φασὶ 64 σὺν τοῖς παισὶν ἅμα Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν. 65 Ἀριστόδημος δ' αὐτάς φησιν οὕτω κληθῆναι, διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωοῦ. ἄλλοι δὲ ἀπὸ μιᾶς τῆς Νιόβης θυγατέρας, Ὁμολωΐδος καλουμένης.

1127 † Τυδεὺς, λέοντος] Ὥπλισεν ἀσπίδα Τυδεὺς, λέοντος δέρμα ἐπίσημον ἔχουσαν· συγγέγραπται δὲ καὶ ὁ Προμηθεὺς λαμπάδα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, ὁ εἷς τῶν Τιτάνων, ὡς πρήσων τὴν πόλιν. †

Λέοντος δέρος] Λέοντος δέρμα ὁ Τυδεὺς εἶχεν ἐγγεγραμμένον, τῇ μὲν λαιᾷ τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ 66 τὸν πυρσόν. τὸ δὲ, Τιτὰν Προμηθεὺς, οὕτως ἐξεδέξαντό τινες, ἀντὶ τοῦ δόρυ εἶχεν ὡς Τιτάν, ἀλλ' αὐτόχρημα Τιτὰν Προμηθεύς.

1130 Κρηναίαισι] Ταῖς ἐν τῇ Δίρκῃ.

† Κρηναίαισι] Ταῖς ἀπὸ τῆς κρήνης Δίρκης καλουμέναις. †

1131 Ποτνιάδες] Τὰς τοῦ Γλαύκου φησὶν, αἳ λυσσήσασαι κατέφαγον τὸν δεσπότην Γλαῦκον, τὸν Σισύφου, ἐν Ποτνίαις τῆς Βοιωτίας.

† Ποτ-

exstabat in Edd. antiquioribus illa *Barnesii*, φασὶν * ἅμα Κάδμῳ· defectus indicium sustulit *Barnes.* quem sequuntur *Piers.* & *King.* Sic Aug. Mf. αἱ Ὁμολωΐδες ἀπὸ Ὁμολωΐως τοῦ Ἀμφίονος· τοὺς γὰρ περὶ Ἀμφίονας φησὶ σὺν τοῖς παισὶν ἅμα καὶ Κάδμῳ τειχίσαι τὴν πόλιν. *Servius* ad Aen. IV, 470. *Thebae, civitas in Boeotia a Cadmo & Zetho & Amphione constituta.*

65 Ἀριστόδημος] Haec quoque praebet Aug. Cod. sed, ut deficere quaedam videantur, hunc in modum scripta: Ἀριστ. δὲ φησὶν οὕτως κληθῆναι διὰ πλησίον εἶναι τοῦ ὁμολωοῦ . . . . . . καλὰ δὲ τὰς ψευδολογεῖν βουλομένας (Edd. contractius, ἄλλοι δὲ) ἀπὸ μιᾶς τῆς Νιόβης θυγατρὸς Ὁμολωΐδος. Si divinare licet, fortasse scriptum fuit olim: διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ Ὁμολωΐου, τοῦ Διὸς ἱεροῦ. sed huius adpellationis rationem pluribus *Aristodemum* tradidisse e *Suida* licet aestimare, & e *Schol. Theocriti*; horum verba, *Scholiastae* quoque nostri vulgata Clar. *D'Orvillius* obscuro lapidi illuminando admovit in Miscell. Obs. Nov. T. III, p. 159.

66 Τὸν πυρσὸν] *Barnesius* vulgavit pro τὸ πέλλον, forsan id in Cod. repererat Cantabrig. Dabo lectiones Aug. Cod. a vulgatis diversas: Τυδεὺς λέοντος] Τυδεὺς ἐν γεγραμμένος, τῇ μὲν λαιᾷ (λαιᾷ) τὸ δέρμα, τῇ δὲ δεξιᾷ τὸ πῦρ ἔχων, ἀντὶ (f. ὃ ἀντὶ) δόρατος εἶχεν. Ὡς Τιτὰν, ὅπερ ἐδέξαντο τινὲς ἀπὸ τοῦ ἑξῆς, ἀλλ' οὐ τὸ χρῆμα (αὐτόχρημα Ed.) Τιτὰν Προμηθεύς. τὸ ὡς προτακτέον τοῦ Τιτάν. εἷς καὶ οὕτως (οὗτος) ὁ Προμηθεὺς γέγονε πάντων τῶν θεῶν. aliis haec expendenda trado, adhibituris viri Summi notam ad *Luciani* Prometh. p. 197.

† Ποτνιάδες] Γλαῦκον τὸν Σισύφου φασὶν ἔχειν ἵππους, ἃς λυττησάσας ὥς καὶ αὐτὸν ὕστερον Γλαῦκον καταφαγεῖν. ἔτρεφε δὲ ἐν Ποτνίαις, πόλει τῆς Βοιωτίας, ὅθεν καὶ τοὔνομα ἔχον αἱ ἵπποι Ποτνιάδες. εἶχε δὲ αὐτὰς ἐπίσημον Πολυνείκης ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ἐν μέσῳ τῷ ὀμφαλῷ, χαλκᾶς, οὕτως ὑπὸ μηχανῆς κατεσκευασμένας, ὥστε τοῖς ὑποκάτω τῆς ἀσπίδος ἱμᾶσι κινουμένας δοκεῖν μαίνεσθαι, καὶ φόβον ποιεῖν τοῖς ὁρῶσι. †

1131 „ Ποτνιάδες δ' ἐπ' ἀσπίδι] Μανικαί. Τινὲς δέ φασι, Γλαῦκον, „ τοῦτον τῶν Ποτνιάδων ἵππων δεσπότην, πατέρα εἶναι Βελλεροφόντου, ἐξ ὧν „ ταῖς ἐβρώθη Γλαῦκος. Ποτνιάδες δὲ ἐκαλοῦντο, ἐπειδὴ ἐν Ποτνίαις ἔ- „ τρεφεν αὐτὰς ὁ Γλαῦκος· 67 Πότνιαι δὲ πόλις Βοιωτίας· Γλαῦκον δὲ „ οὐ τὸν ἀπὸ Σισύφου, ἀλλὰ τὸν Θρᾷκα τὸν ἄγγελον."

1132 * Ἐπίσημα, κ. τ. λ.] Ἐπίσημον δὲ ἐπὶ τῇ ἀσπίδι αὐτοῦ πῶλοι μανικαί, καὶ ἐπιτήδειοι εἰς δρόμον, ἐσκίρτων ἐν κινήσει δίστροφοι, κατὰ ἵνα τρέποιντο στρεφόμεναι, μηχαναῖς τισὶν ἔνδοθεν τῆς ἀσπίδος ὑπ' αὐτὸν τὸν πόρπακα. *

1132 Ἐσκίρτων] Ἐφοίτων. Στρόφιγξι] Μηχαναῖς.

„ Ἐσκίρτων φόβῳ] Τῷ περὶ αὐτὰς φόβῳ ἐδόκουν σκιρτᾶν· τουτέστιν οὕτω „ φοβεραὶ ἦσαν κατὰ τὴν γραφὴν ὡς δοκεῖν σκιρτᾶν, δίας ἀποπληξίας. „ Στρόφιγξι δὲ, ταῖς περιστροφαῖς τοῦ δρόμου 68 ἐν τῷ κυκλουμένῳ αὐτῶν τῶν „ τραχήλων πάνυ ταῖς ἡνίαις, ὡς δοκεῖν ἀληθῶς τοῦ ὄπισθεν τοῦ ὅπλου αὐτὰς κατ- „ έχεσθαι, ὡς νομίζεσθαι τὸν ὅπλον καὶ τὰς ἡνίας αὐτῶν τὸν βαστάζοντα ὑπὸ τὸν „ πόρπακα κατέχειν· ἀλλ' οὐ μὴ ἐγγεγράφθαι τὸν ἡνίοχον μετὰ τὸ σχῆμα, „ μᾶλλον δὲ τὴν ζεῦξιν τῶν πώλων ὡς καὶ ἐν ἅρματι, ἐγγίζεσθαι τοῦ ὅπλου, „ καὶ

67 Πότνιαι] Positum, quia praecesserat ἐν Ποτνίαις. Ms. ποτνία. Πότνια bis legitur in *Schol.* ad *Eurip.* Or. v. 318. & alibi: *Thom. Muncker.* ad Hyg. Fab. 273. —— In seqq. si scripseris, Γλαῦκον δὲ οὐ τὸν ἀπὸ Σ. parum tamen profeceris.

68 Ἐν τῷ κυκλωμένῳ] Haec & sequentia, prout mendis erant inquinata, ex Aug. Cod. vulgantur, sic forte redintegranda: Εὖ πως] Κυκλωμέναι αὐτῶν τῶν τραχήλων πάνυ ταῖς ἡνίαις, ὡς δοκεῖν ἀληθῶς τοῦ ὄπισθεν τοῦ ὅπλου αὐτὰς κατέχεσθαι, καὶ νομίζεσθαι τὸν τὸ ὅπλον βαστάζοντα καὶ τὰς ἡνίας αὐτῶν ὑπὸ τὸν πόρπακα κατέχειν, in his similibusve momenti perexigui Scholiis diligentius exigendis horam mihi perire nolo.

69 Ὀμφαλοῦ] Restitui pro scripta lectione ὀφθαλμοῦ. Saepius voces ὀμφαλὸς & ὀφθαλμὸς a librariis fuerunt transmutatae. Pro μαίνεσθαι, infra μένεσθαι. pro κατὰ τὴν γραφὴν, legebatur καὶ τὴν γραφήν.

70 Ἱστορεῖται κ. τ. λ.] Quod *Kingius* dederat e Baroc. Cod. ne quis omissum Scholion queratur, hic ponam: Φασὶν Ἠλέκτραν τὴν Ἄτλαντος καὶ Ἠσιόνης θυγατέρα τρεῖς παῖδας κτήσασθαι, Δάρδανον,

„ καὶ ἔνδοθεν αὐτὴν ὑποκεχυμένην· Στρόφιγξι δὲ, ταῖς ἐνίαις, καθὰ δὲ αὐ-
„ τῶν στρέφεται τὸ ἅρμα. "

1133 Ἔνδοθεν κυκλούμεναι] Ἔνδοθεν τοῦ ἄντυγος δηλονότι, ἵνα εἴπῃ κατὰ μέσον τῆς ἀσπίδος. στρόφιγξι δὲ, ταῖς περιφοραῖς τοῦ δρόμου.

1134 „ Πόρπαχ' ὑπ' αὐτὸν,] Πόρπαξ δὲ καλεῖται τὸ κατὰ μέσον τοῦ ὅ-
„ πλου ὑπὸ τὸ τοῦ 69 ὀμφαλοῦ κοίλωμα, δι' οὗ καὶ βαστάζεται τὸ ὅπλον.
„ Καλῶς πως (1133) ὑπὸ τὸν πόρπακα κατεχόμεναι, σκιρτηματικῶς, ὡς
„ δοκεῖν μαίνεσθαι αὐτάς. εἴη δ' ἂν αὐτῷ τῆς τύχης οἰκεῖον καὶ τῆς ψυχῆς τὸ ση-
„ μεῖον. —— Ἔνδοθεν, δηλονότι τοῦ ἄντυγος, ἵνα εἴπῃ κατὰ τὸ μέσον
„ τῆς ἀσπίδος. Πόρπακα δὲ, τὸν ὀμφαλὸν τῆς ἀσπίδος. Ἐν δὲ τῇ ἀσπί-
„ δι, φησὶ, ταύτῃ ἐνετετύπωντο αἱ Ποτνιάδες ἵπποι, οὕτως ἀκριβῶς, ὡς
„ δοκεῖν τῇ ἀληθείᾳ σκιρτᾷν κατὰ τὴν γραφὴν, καὶ περιθέειν τὸν τῆς ἀσπίδος
„ ὀμφαλόν. "

1135 † Ὁ δ' οὐκ ἔλασσον] Ὁ δὲ Καπανεὺς, ὁ φρονῶν εἰς μάχην, ἦγεν ἐπαιρόμενος οὐκ ἔλαττον τοῦ θεοῦ τοῦ Ἄρεος. †

Ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις] Ἀπὸ Ἠλεκτρυῶνος τοῦ πατρὸς Ἀλκμήνης, ἢ ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἀμφίονος. ἔνιοι δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἁρμονίας μητρὸς, ἧς εἶναι ἀνάθημα φασὶ τὸ ἐν Τροίᾳ Παλλάδιον, τὸ κλαπὲν ὑπὸ Ὀδυσσέως καὶ Διομήδους.

„ Ἄλλως. Ἐπ' Ἠλέκτραις πύλαις] Ἀπὸ Ἠλέκτρας τῆς Ἄτλαντος καὶ
„ Ἡσιόνης 70 Ἱστορεῖται δὲ καὶ ἡ Ἠλέκτρα τρεῖς παῖδας ἔχειν, 71 Δάρ-
„ δανον, Ἠετίωνα, ὃν καὶ Ἰασίωνα ὠνόμασαν, καὶ Ἁρμονίαν, ἣν γή-
„ μαντα τὸν Κάδμον, ἀπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς 72 Ἠλεκτριάδας πύλας ὀνομά-
„ σαι

70 ... νον, Ἠετίωνα, Ἁρμονίαν, ἣν ἔγημε Κάδμος, ἥτις ἀπὸ τῆς μητρὸς τὰς πύλας ἐκάλεσεν Ἠλέκτρας.

71 Δάρδανον, Ἠ. ὃν καὶ Ἰασίωνα] Emendavi perverse hunc in modum scripta: Γάργαρον, Ἠετίωνα, ὃν καὶ ἐσιωνὰν ὠνόμασαν· supra sub teste *Demagora* dicitur (in Schol. ad v. 7.) Electra *Iovi* peperisse Ἠμαθίαν, Δάρδανον, Ἁρμονίαν· horum primo nomen Ἠετίωνα suspicabar substituendum. Sed *Eëtion* ille *Dardani* frater multo frequentius vocatur *Iasion*; *Homero* Od. Ε, 125, *Hellanico* (in Atlantide: conf. *Schol.* in Il. Σ, v. 486.) ap. *Schol. Mnaseae* apud *Stephanum* in Δάρδανος, *Straboni* VII, p. 511. A. *Diodoro Sic.* V, p. 369, 10. ceterisque citatis *L. Holstenio* ad *Steph. Byz.* p. 91. B. *Eëtiona* dictum, quod nostro Scholio traditur, luculentus testis est *Schol. Apollon. Rhod.* I, 916, ubi dicitur Electra, praeter *Harmoniam*, peperisse Δάρδανον (indigenis etiam adpellatum Πολυάρχην· *Diodor. Sic.* μεγαλεπίβολον fuisse scribit) καὶ Ἠετίωνα, ὃν Ἰασίωνα ὀνομάζουσι.

72 Ἠλεκτριάδας π. ὀνομάσαι] Msf. ὀνόμασαν τ. Θ. οἱ δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας μιᾶς τῆς Ἀμφίονος θυγατρός. omisi vocem μι-

„ σαι τὰς Θήβας. Οἱ δὲ ἀπὸ Ἠλέκτρας, τῆς Ἀμφίονος θυγατρός. Ἐν-
„ ταῦθα ὁ Καπανεὺς λοχαγεῖ, ὡς αὐτὸς διεσάφησε τὴν οἰκειότητα τοῦ σημείου
„ αὐτοῦ. "

1137 Σιδηρογνώτοις] Πῶς ἐν 73 ἀνωτέρω εἶπε, Λευκάσπιν εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν. ἐν δὲ τῇ Ἀντιγόνῃ, Ἐπὶ χρυσονώτων ἀσπίδα τὴν Καπανέως; λευκάσπιν μὲν ἐν ἀπὸ τοῦ πλεονάζοντος φησί. χρυσονώτων δὲ, τὴν πολυτελῆ. σιδηρονώτων δὲ, τὴν ἰσχυρὰν ἀσπίδα.

Σιδηρογνώτοις] Χαλκονώτοις.

‡ Τύποις ἐπῆν] Ἐπὶ τοῖς τύποις δὲ, ἤγουν ταῖς γραφαῖς ταῖς σιδηρονώτοις τῆς ἀσπίδος, ἀντὶ τοῦ, ἐπὶ τῷ 74 σιδηρῷ νώτῳ τῆς ἀσπίδος ἦν γίγας γηγενὴς ὁλόκληρον πόλιν φέρων, ἐπὶ τοῖς ἑαυτοῦ ὤμοις, ἐκριζώσας αὐτὴν σὺν βίᾳ διὰ μοχλῶν. ‡

1140 Ὑπόνοιαν ἡμῖν] Τουτέστιν ὑποψίαν καὶ σημεῖον, ὁποῖα ἡ πόλις πείσεται. 75 ὑπέκειτο γὰρ, φησί, καὶ ἐζωγράφητο ὑπὸ τῆς ἀσπίδος γίγας, φέρων ἐπὶ τοῖς ὤμοις πᾶσαν τὴν πόλιν, ὑπόνοιαν διδούς· καὶ τὰ ἑξῆς.

1142 Ἑκατὸν ἐχίδναις] Πληρῶν τὴν ἀσπίδα ἑκατὸν ἐχίδναις, ἐχιδνοκέφαλος γὰρ ἡ Ὕδρα (76 ἢ τῷ ἑκατὸν ἐχρήσατο ἀορίστως.) ἡ δὲ σύνταξις, πολλαῖς ἐχίδναις, τουτέστι κεφαλαῖς Ὕδρας ἐκπληρῶν τὴν ἀσπίδα, ἀντὶ τοῦ πληρώσας. τὸ δὲ ἑξῆς, ἀσπίδα ἔχων λαιοῖς ἐν βραχίοσιν, ἑκατὸν ἐχίδναις Ὕδρας ἐκπληρῶν τῇ γραφῇ, ἀντὶ τοῦ ἑκατὸν κεφαλαῖς. λέγει δὲ τὴν Ὕδραν· ἐχιδνώδεις γὰρ ἦσαν αἱ ταύτης κεφαλαί.

‡ Ἐχίδναις] Κεφαλαῖς 77 ὤφειλεν, λέγει δὲ ἐχίδναις, ὅλον ἀντὶ μέρους θεὶς, ἐχιδνώδεις δὲ ἦσαν αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας. ‡

1143 † Ὕδρας] Αὐτὴν δηλονότι τὴν ἀσπίδα μετὰ τῆς Ὕδρας, ἥτις ἐν τῇ Λέρνῃ ἦν. †

† Ἐν

μιᾶς· rectius forte poſuiſſem μιᾶς τῶν Ἀμφίονος θυγατέρων. ſic ſupra ad v. 1126, ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων· ubi Mſ. ſimiliter, ἀπὸ μιᾶς τῆς Νιόβης θυγατρός. Praeterea ſcribi potuerat Ἠλεκτρίδας, ut legitur in *Schol.* ad *Apollon.* & *Pindar.* Iſthm. IV, 104. ubi portae vocantur Ἠλέκτραι, ſicut *Aeſchylo*, *Euripidi*, *Statio*.

73 Ἀνωτέρω] V. 1107. Sequentia ſic ſcribuntur in Aug. Cod. ἐν δὲ τῇ Ἀντιγόνῃ, ἐπιχρυσόνωτον ἀσπίδα τὰν Καπανέως. *Barneſius* in addendis verba recte retulit ad *Euripidis* Antigonen p. 518. *Doricum* τὰν monſtrat e chori cantu petita. —— Mox τὴν πολυτελῆ praebuit Mſ.

74 Σιδηρῷ νώτῳ] Sic Leid. Mſ. ut *King*. coniecerat.

75 Ὑπέκειτο] Legendum: ἐπέκειτο, & mox ἐπὶ τῆς ἀσπίδος· hoc habet Aug. Cod. ſed & ὑπέκειτο.

76 Ἢ τ. ἑ. ἐ. ἀορίστως.] Mſ. Aug. Ἑκατὸν] Τῷ ἑκατὸν ἐχρήσατο ἀορίστως· ultima voce emendata, haec vulgatis interieci.

77 Ὤφειλεν] Sic & alibi loqui

† Ἐν τῷ Ἄργει, ἐν Λέρνῃ πηγῇ Ἄργους, ἡ Ὕδρα ἡ ἐννεακέφαλος ἦν, ἣν ἀπέκτεινεν Ἡρακλῆς· εἶχεν οὖν Ἄδραστος ὡς Ἀργεῖος ταύτην ἐπίσημον τῇ ἀσπίδι, οὐκ ἔχουσαν κεφαλὰς ἐννέα, ἀλλ' εἰς ἑκατὸν ταύτας προάγουσαν. ἦσαν δὲ αὗται αἱ κεφαλαὶ ἐχιδνῶν. ἔφερον οὖν ἑκάστη τούτων Καδμείους ἐκ μέσου τοῦ τείχους ἁρπάζουσα, ἐγέγραπτο γὰρ ἡ πόλις ἐν τῇ ἀσπίδι· εἶδεν οὖν ταῦτα ὁ ἄγγελος πεμπόμενος, ὡς αὐτός φησι, ἐξ Ἐτεοκλέους κατάσκοπος, καὶ φέρων γνωρίσματα τῶν πολεμίων, ἑκάστου τῶν στρατηγῶν, τοῖς Θηβαίοις. †

1144 „ Ἀργεῖον αὔχημα] 78 Ἀλλὰ γὰρ βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους ἔφερε „ παράδοξα καὶ αὐχήματα μαινόμενος ἐναρπάζοιτ . . τὰς Θήβας. Ἐν Λέρ„νῃ δὲ τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ ἀνεφύη ἡ Ὕδρα, ἥτις δρακοντίας κεφαλὰς παμ„πληθεῖς εἶχεν. οὕτω γοῦν Ἡρακλῆς ὁρῶν αὐτὰς τεμνομένας καὶ πάλιν φυο„μένας καὶ βλαστανούσας, ἐκέλευσεν Ἰολάῳ τὰς τεμνομένας περικαίειν. ἔ„φερεν οὖν τὴν ἀσπίδα τοῖς ἀριστεροῖς βραχίοσι, τῇ γραφῇ τῆς Ὕδρας πεπλη„ρωμένην, καὶ διὰ τῆς γραφῆς τῆς Ὕδρας ἐχίδναις αὐτὴν ἐκπληρῶν κατα„γραφούσαις, αἳ δὴ καὶ 79 πανέρπαζον."

„ Ὕδρας ὄφις ἣν ἔχουσα κεφαλὰς ϛ. καὶ Ἄλλως. Ἀπὸ τῆς Ὕδρας ἐξήρ„χοντο κεφαλαὶ πολλαί, αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας ἐχιδνώδεις. Αἱ ἔχιδναι ἀπὸ „ τῆς κεφαλῆς τῆς Ὕδρας ἐξήρχοντο. Δράκοντας δὲ εἶπεν, εἶδος ἀντὶ εἴδους „ παραλαμβάνων."

1144 ‡ Ἐκ δὲ τειχέων μέσων] Ἐκ μέσου δὲ τῶν τειχῶν, εἰς τύπον τῶν Θηβῶν ἐζωγραφημένων, οἱ δράκοντες, ἀντὶ τοῦ αἱ κεφαλαὶ τῆς Ὕδρας ἔφερον ταῖς ἑαυτῶν γνάθοις, ἤγουν στόμασι, τὰ τέκνα τῶν Καδμείων. ‡

1147 Ξύνθημα] Ἀγγελίαν, μήνυμα, σημεῖον τι ἴδιον, 80 εἰ γινώσκουσιν ὑπὲρ τοῦ μὴ τοὺς ἰδίους φονεύειν.

Ποιμέσιν λόχων] Τοῖς στρατηγοῖς τῶν ταγμάτων.

1148

quitur: addi quoque poterat εἰπεῖν e Cod. Leid.

78 Ἀλλὰ γὰρ κ. τ. λ.] Sic in Aug. Cod. ſcripta ſenſu vacant, quem admitterent ſequentia: Ἄδραστος, βασιλεὺς ὢν τοῦ Ἄργους, ἔφερε παράδοξα καὶ Ἀργεῖα αὐχήματα, μαινόμενος ἀναρπάζειν τὰς Θήβας· alii meliora comminiſcantur: illud μαινόμενος ἀναρπάζειν Poëtam potius deceret, quam Grammaticum; ut & Latinum, *furens vaſtare Thebas.*

79 Πανέρπαζον] Ne Graecum quidem: ſcribendnm forte, αἳ Θηβαίων παῖδας ἥρπαζον. *Euripides:* Δράκοντες ἔφερον τέκνα Καδμείων γνάθοις. Ante pro παρακαίειν legi poterit περικαίειν.

80 Εἰ γινώσκουσιν] Magis etiam depravata leguntur iſta in Aug. Cod. σύνθημα ἀντὶ τοῦ σημεῖον ἴδιον ἐπιγινώσκουσα ὑπὸ μὴ τοῦ ἰδίους φονεύειν. In vulgatis nihil eget medelae, praeter haec εἰ γινώσκουσιν· an corrigendum εἰς γνώρισιν; *Suidas* in Σύνθημα, —— σύσσημον, λόγος ἐν πολέμῳ ἐπὶ γνωρισμῷ τῶν οἰκείων διδόμενος. *Thomae M.* dicitur γνώρι-

1148 Μεσαγκύλοις] Ταῖς ἀκοντίοις, διὰ τὸ κατὰ μέσον τοῦ ξύλου τὰ ἀκόντια ἀγκύλην τινὰ καὶ κοῖλον ἔχειν.

† Μεσαγκύλοις] Τὸ μεσάγκυλον εἶδός ἐστιν ἀκοντίου, ἐν μέσῳ τοῦ ξύλου κοῖλον ἔχον, ὡς ἂν ἐρείδηται ἡ χεὶρ τοῦ πέμποντος, κατὰ τροπὴν τῆς ει διφθόγγου εἰς υ ψιλόν. †

1150 „ Πετρῶν δ' ἀραγμοῖς] Σχίσμασι, κλάσμασιν· οὐ γὰρ πέτρας ἐρ- „ ρίπτουν, μεγάλας οὔσας, ἀλλ' εἰς μικρὰ κλάσαντες αὐτὰς ἔρριπτον." ‡ Ἄλλως. Βολαῖς σφοδραῖς. ‡

1152 Πρὶν καταξανθῆναι βολαῖς] „ 81 Πρὶν κατὰ πληγὰς αἱματωθῆναι, „ διαφθαρῆναι." ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν τῇ ἐργασίᾳ ξαινομένων.

1152 Καταξανθῆναι] Ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων κατὰ μικρὸν ξανθέντων τῇ ἐργασίᾳ.

‡ Καταξανθῆναι] Ἀπὸ τοῦ ξαίνω, τοῦ μαστίζω. ‡

1153 Τί μέλλετ'] Διατί καθ' ὀλίγον ἀναλισκόμεθα, καὶ οὐχὶ πάντες ἐμπίπτομεν ταῖς πύλαις;

1153 ‡ [Ἄλλως] Τί βραδύνετε μετ' ὁρμῆς κινηθῆναι καὶ διεγηγερμένοι ὄντες ἐπιτίθεσθαι ταῖς πύλαις. ‡

1154 Γυμνῆτες, ἱππεῖς] „ Ὄνομα στρατιωτῶν, οὐ πανοπλίᾳ χρωμένων, „ ἀλλὰ τῇ σφενδόνῃ." 82 οἱ σφενδονῆται ἢ οἱ τοξόται.

1155 ‡

ρισμα τῶν ὁμοφύλων. *signum, quo internoscebantur, tessera militaris* Atticis ξύνθημα, vulgo σύνθημα, in Rheso σῆμα quoque dicitur v. 12, & v. 688. Καὶ τί δὴ τὸ σῆμα; Ο. Φοῖβος. Η. ἔμαθον· ἴσχε πᾶς δόρυ. v. 521, Ξύνθημα δ' ἡμῖν Φοῖβος, ἤν τι καὶ δέῃ. v. 572, οἶσθα σύνθημα στρατοῦ; Δ. Φοῖβον Δόλωνος οἶδα σύμβολον κλύων. De tessera militari, praeter ceteros, *Grotius*, docte notat ad II Maccab. VIII, 23. ubi Iudae σύνθημα memoratur Θεοῦ βοήθεια.

81 Πρὶν κ. π. α. δ.] Haec vulgatis praefixa sunt ex Aug. Cod. In Edd. tantum legebantur sequentia: ἐκ μεταφορᾶς τῶν ἐρίων (Aug. ἐρπύων) κατὰ μικρὸν (ξανθέντων adiectum a *Barnesio*) τῇ ἐργασίᾳ. Cod. Ms. τῇ ἐ. ἐξικνουμένων. posui ξαινομένων.

82 Οἱ σ. ἢ οἱ τ.] In Edd. praeter ista, οἱ σφενδονῆται καὶ οἱ τοξόται, nihil hic legebatur.

83 Κυβιστητῆρσιν] *Kingius* edidit, κυβιστῆρσιν ἐοικότες. ista quidem vox sic truncata saepius occurrit.

84 Ἐν ἄλλοις] Supplic. v. 860. locum indicavit *Barnesius*: Aug. Cod. ἐν ἀλλαχοῦ. superflua praepositio. praeterea in Euripideis Ἰνάχου ῥοαῖς. quomodo legebatur in Edd. ante *Barnes*. *Antimachus* in Thebaide Parthenopaeum dixerat Argivum, teste Schol. in *Aeschyli* Theb. v. 553.

85 Τέρπεσθαι κ. τ. λ.] Integram

1155 ‡ Ἠχῶς] Ἠχὼ ποιητικῶς, ἦχος κοινῶς. ἠχὼ δὲ τὸ τῆς κραυγῆς ἀπόφθεγμα, καὶ ὄνομα θεᾶς. ‡

1156 † Πολλοὶ δ' ἔπιπτον] Πολλοὶ δὲ Ἀργείων ἐξ ἡμῶν δηλονότι, ἄνωθεν λίθοις βεβλημένοι, τὰς κεφαλὰς αἱματούμενοι ἔπιπτον εἰς γῆν· οὐ μόνον δὲ Ἀργεῖοι ἀλλὰ καὶ ἐξ ἡμῶν. πολλοὺς ἂν εἶδες κατὰ γῆς ἐῤῥιμμένους ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀμαθύνοντας, πάλλοντας τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, καὶ ὥσπερ [82] κυβιστητῆρσιν ἐοικότας. †

1158 Κυβιστητῆρας, ἐκπεπηδηκότας] Τὴν ψυχὴν παραδιδόντας, καὶ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πίπτοντας.

1160 Ὁ δ' Ἀρκὰς] Ἀρκὰς γὰρ ὢν ἐν Ἄργει ἐπαιδεύθη, ὡς [84] ἐν ἄλλοις φησίν.

Ἀρκὰς μέν ἐστιν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰνάχου ῥοὰς
Παιδεύεται κατ' Ἄργος.

Ἀπελάτης γένος] Ὁ Παρθενοπαῖος. ‡ Τυφὼς] Ἡ κοινῶς λεγομένη ἀνεμοζάλη. ‡

Τυφὼς πόλεσιν] [85] Τύφωθαί ἐστι τὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς συγκεχύσθαι. Μένανδρος ἐν Φιλαδέλφοις,

[86] Νὴ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφήσομαι.

Καὶ ἐν Ἐπιτρέπουσιν, —— ἐξετύφην μὲν οὖν κλαίουσα.

[87] Τυφὼς μὲν οὖν ἡ ἐκ τῆς ἀναθυμιάσεως, πρὶν ἐκπυρωθῆναι τὸν ἀέρα, συ-

στρο-

gram hanc adnotationem, ob Menandrea momenti nonnullius, tanquam a se primum vulgatam e Mſ. Cant. uncis inclusit *Barnesius*: omissa in Edit. *Pauli Steph.* legitur in veteribus Edd. Scholiorum, nec non in Aug. Cod. sed in Edd. illis alterius Comoediae nomen erat obscuratum; legebatur enim: καὶ ἐπιτρίπειον. Aug. Cod. recte καὶ ἐν Ἐπιτρέπουσι.

86 Νὴ τ. Δ. τ. μ. ἐκτυφήσομαι.] In Aug. Cod. legitur:

Μὰ τὸν Δία τὸν μέγιστον ἐκτυφώσομαι.

Sed Menandreum fuit Ἐκτυφήσομαι, alterum, ἐκτυφώσομαι, communis Dialecti, interpretamenti loco primitus collocatum: *Hesychius*: Ἐκτυφῆναι, ἐκτυφωθῆναι. alibi: Ἐκτεθυμμένα, ἐκτετυφωμένα. Ἐκτεθύμμεθα, ἐκτετυφώμεθα, supra scribendum Ἀποτεθυμμένοι, pervicit vir Summus *T. H.* & in *Platonis* Phaedro, θηρίον —— Τυφῶνος πολυπλοκώτερον καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμμένον. vid. Clariss. *Ruhnken.* ad *Timaei* Lex. *Platon.* p. 179. In *Etymologico M.* p. 458, 40. corrigendum: Τεθυμμένον δηλοῖ τὸ ὑπὸ πυρὸς βεβλαμμένον ἢ κεκακωμένον qui diversa Lexica conflavit in unum, posuit Θύμμενον: ibid. Θῦσαι v. 43, transmutandum in Θύψαι vidit accuratissimus *Sylburgius*.

87 Τυφὼς μὲν οὖν] Aug. Cod. ἐξετύφη μὲν οὖν κλαίουσα ὅλως τυφὼς ἂν —— infra: ἀνέβησε μεγάλη τῇ φωνῇ, πῦρ καὶ δίκελλαν αἰτῶν.

γραφή· βούλεται δὲ ἀπὸ μέρους τὸ πῦρ δηλῶσαι· ἐμπεσὼν, φησὶ, ταῖς πύλαις, ὡς πῦρ, ἀνεβόησε φωνῇ μεγάλῃ, πῦρ καὶ δικέλλας αἰτῶν· πρὸς ἐκ τοῦ Τυφῶνος ἐδέξατο ἕως τῶν γιγάντων.

Τυφὼς] Τεράστιος δαίμων, καὶ τὸ σφοδρὸν τοῦ ἀνέμου.

1162 † Πῦρ καὶ δικέλλας] Δότε μοι δηλονότι. ἵνα καταβάλω πόλιν. †

1163 Ἀλλ' ἔχει] Πρὸς ταῖς Κρηνίαις πύλαις φασὶ τὸν Παρθενοπαῖον ὑπὸ τοῦ Περικλυμένου λιθοβοληθῆναι 88 Ἀριστόδημος.

Μαργῶντα] Μεμηνότα. Ἐνυαλίου θεοῦ] 89 Τοῦ Ποσειδῶνος.

1165 ‡ Ἁμαξοπληθῆ] Δυνάμενον πληρῶσαι ἄμαξαν, ἀντὶ κοινοῦ τὸ ἐμβαλόν. ‡

1165 ,, Γεῖσ' ἐπάλξεων ἄπο] 90 Ὃν εἶπε λίθον, τοῦτο γεῖσα λέγει, ,, ὄντα τῶν τειχέων. Ἄλλως. τὰς ποικίλας ἐξοχὰς τοῦ οἰκοδομήματος. Ἄλ- ,, λως. ,, τὰ ἄκρα τῶν ἐπάλξεων.

1166 Ξανθὸν δὲ κρᾶτα] Ἀμφίβολον πότερον 91 τοὺς κρᾶτας εἶπεν, ἢ τὰς κεράτας. ἐπεὶ καὶ ἐν Ἀρχελάῳ,

Ἐγὼ δὲ τὸ σὸν κρᾶτ' 92 ἀναστέψαι θέλω.

καὶ Ὅμηρος ἀμφιβόλως εἴρηκεν, εἰπὼν, Κρατῶν τετμημένων. καὶ Ἴων,

Τίκτων τὸ αὐτοῦ κρᾶτα.

† Ξανθὸν δὲ κρᾶτα] Ξανθὸν δὲ κρᾶτα (τὴν ξανθότριχον λέγει) εἰς λεπτὰ κατέθραυσεν· τὴν ὀρθὴν δὲ ξανθότριχα γλῶσσαν, ἢ στρουθία, ἤγουν τὴν

ἐ

88 Ἀριστόδημος] Liquido Mſ. Aug. Ἀριστόβουλος· Recte tamen *Ariſtodemi* nomen vulgari docebit adnotatio ad *Schol.* in v. 1120. In nominibus propriis e ſcribendi compendiis nata latent ubique peccata. In *Etymologico M.* p. 715, 46. legitur Ἀρίσταρχος in Edd. ſed in Mſ. Leid. ἀρχλ literis ſibi invicem impoſitis: hoc genuinum eſt *Archilochi* nomen, quo lacuna ſuppleri poterit in v. Ἀλφὸς p. 72, 39. παρὰ τῷ . . Mſ. D'Orvillianus παρὰ τῷ ἀρχ ἀλφαίνειν ἔγνω. id eſt Ἀρχιλόχῳ. P. 98, 28, Mſ. Leid. Ζηνόβιος pro Ζηνόδοτος, perperam tamen, ſed p. 755, 41, pro Ἡρωδιανὸς δὲ λέγει κατα. legendum e Leid. Cod. Ἡρακλέων δὲ, καταμεμψάμενος —— Pag. 736, 9, ut alibi, nomen *Hyperidae* latet in praepoſitione ὑπὲρ, ſic Mſ. Leid. καὶ Ὑπερίδης· σύνταξιν ἐν τῷ παρόντι οὐδενὶ διδόντες. Huius generis multa poſſent etiam e Codd. Mſſ. congeri.

89 Τοῦ Ποσειδῶνος] *King.* e Mſ. dederat: τοῦ Ἄρεος, ἢ τ. Π. abſurdum emblema reieci recentioris magiſtri, diverſiſſima Ἐνυάλιος & ἐνάλιος confundentis.

90 Ὃν εἶπε λίθον] Corrige, ſodes: ὃν εἶπε λᾶαν, τοῦτο γεῖσα λέγει, λίθον ὄντα τῶν τειχέων. Haec in Mſ. Cod. legebantur loco non ſuo; inferius ad v. 1186 collocata.

91 Τοὺς κρᾶτας —— ἢ τὰς κ.] Tametſi vulgatis concinat Aug. Cod.

ἀπὸ μακροῦ τὰς ξανθὰς τρίχας φύσασαν, ἠμαγμένην ἐποίησεν. †

Διεπάλυνε] Διελίπανε.

Διεπάλυνε] Εἰς λεπτὰ διῆγε· καὶ γὰρ παιπάλη λέγεται τὸ λεπτὸν τοῦ ἀλεύρου· 93 Ὅμηρος,

— ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας,

ἀντὶ τοῦ ἐπέπασεν. παρὰ τὸ,

— παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ.

1166 Ῥαφὰς] συνδέσεις.

1167 Οἰνωπὸν] 94 Πυῤῥὰν, ξανθίζουσαν γένυν, ἣν παρεκεῖνα ἠμάτωσεν.

1168 Οὐ δ' ἀποίσεται] Οὐδὲ κομίσει ἑαυτὸν ζῶντα πρὸς τὴν μητέρα.

1168 ‡ [Ἄλλως] Οὐδὲ διασώσει τὴν ἑαυτοῦ ζωὴν, ἤγουν οὐδὲ ἐπάξει ἑαυτὸν ζῶντα τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ τῇ Ἀταλάντῃ, τῇ κόρῃ τοῦ Μαινάλου, ἤγουν τῇ περὶ τὸ Μαίναλον διατριβούσῃ. Ὄρος Ἀρκαδίας τὸ Μαίναλον. ‡

1169 ,, Μαινάλου κόρη] 95 Ἡ ἀπὸ Μαινάλου, ὄρους Ἀρκαδίας· ὡς φι-
,, λοκύνηγος γὰρ ἐν ὄρει διέτριβε. τὸ δὲ Κόρη διαφόρως τάττουσιν ἐπὶ τοῦ γυνή.
,, Γράφεται δὲ, Μαινάλου χθόνα, τουτέστι Μαιναλίαν χθόνα. ''

1171 Ἔσχεν] Ἐπέσχετο, 1172 Παρασπιστὰς] Ἀσπιδηφόρους.

† Παρασπιστὰς πυκνοὺς] Ἀκολούθους, ὑπασπιστὰς συνεχεῖς. †

1174 ‡ Ἀγκυλίζοντας] Ἀγκυλίζειν ἐστὶ τῷ ἀγκύλῳ καὶ λόγχῃ βάλλειν. εἰ

ἐν

Cod. hic tamen illud in dubitationem cadere non poterat; sed utrum τὸν κρᾶτα εἶπεν, ἢ τὸ κρᾶτα: sic itaque legendum suspicor: τὸν κρᾶτα dixisse, subiecta monstrant *Euripidis* & *Ionis* verba: τὸ κρᾶτα frequentatum *Sophocli*, Oed. Tyr. v. 271, Νῦν δ' ἐς τὸ κείνου κρᾶτ' ἐνήλαθ' ἡ τύχη· Philoct. v. 998, Κρᾶτ' ἐμὸν τόδ' αὐτίκ' — αἱμάξω. v. 1453, Οὐ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη Κρᾶτ' ἐνδόμυχον. Verumtamen novator fuit in talibus *Sophocles*, atque illud ipsum notavit *Eustathius* in Il. Θ, p. 582, 42. παρὰ Σοφοκλεῖ καὶ τὸ κρᾶτα εὕρηται καινότερον.

92 Ἀνασεῖψαι] *Barnesium* laudo, qui literam in ἀνασερίψαι, sententiae noxiam, sustulit in Addendis ad Archelai reliquias p. 519. Hic quoque Cod. Aug. ἀνασρίψαι, sed & θέλων exhibet; hunc autem in modum sequentia: Ὅμηρος ἀμφίβολον εἴρηκεν, (Od. Χ, 309.) κρατῶν τυπτομένων. καὶ οἷον. τύπτει τὸν αὐτοῦ κρᾶτα. ubi Tragici nomen Ἴων in οἷον transierat; alibi quoque subiit eamdem corruptelam.

93 Ὅμηρος] Il. Κ, 7. & Ε, 100.

94 Πυῤῥὰν] Haec erant in Aug. Cod. τὴν πυῤῥὰν γενειάδα, τὴν ἀνθηρὰν γένυν εὐθέως ἠμάτωσεν.

95 Ἡ ἀπὸ Μαινάλου] Perverse scripta prostabant in Aug. Cod. πῆ ἀπὸ μαινάλου ὄρη α. ω. φ. δ. ἐν ὄρη δ. τὸ δὲ κόρη διαφόρως τάττουσι ἐπὶ τοῦ Γυνή. haec fortasse corrigenda sunt: τὸ δὲ Κόρη ἀδιαφόρως τάττουσι

καὶ

ὃν καὶ μόνον ἀκοντίζειν τὸ λόγχῃ βάλλειν δηλοῖ, περιττόν ἐστι καὶ ἀδολεσχίαν ἔχει, εἴ τις εἴποι λόγχῃ ἀκοντίζειν· λόγχῃ δὲ τοιᾷδε ἀκοντίζειν εἴ τις λέγοι σὺν ἐπιθέτῳ, ἀκολούθως λέγει, καὶ οὐδεμίαν ἀδολεσχίαν ποιεῖ· τὸ μὲν γὰρ ὄνομα λόγχης ἐν τῷ ἀκοντίζειν παρεῦσης, οὐκέτι καὶ τὸ εἶδος αὐτῆς συμπαρῆν, εἰ δ' ὡς ἐπάγειν αὐτὸ θέλει, ἀνάγκην ἔχει ἐπαναλαμβάνειν τὴν λόγχην· καὶ ἐπὶ πάντων δὲ τῶν ὁμοίων τὸ τοιοῦτον ἐξ ἀνάγκης συμβαίνει. ‡

1174 „ Ἐπάλξεων λιπεῖν ἐρίπνας] 96 Τῶν ἐπάλξεων τὰ ἄκρα. Ἄλ-
„ λως. Ἐπάλξεων ἐρίπνας, περιφραστικῶς τὰς ἐπάλξεις, καταλιπεῖν φυγά-
„ δας γινομένους. Ἐρίπναι δὲ, αἱ ἄκραι, παρὰ τὸ μεγάλας καταπίπτειν.
„ Ἄλλως. Ἐρίπνας, τὰς ἀκρωρείας. Ὡς ἐπάλξεων] Ἡ σύνταξις οὕτως·
„ ὥστε λιπεῖν ἡμᾶς τὰς ἐξοχὰς τῶν ἐπάλξεων, φυγάδας γινομένους. "

1175 „ Ἀλλ' αὖ πάλιν] Τοὺς φυγόντας ὁ σὸς παῖς, ὡς κυνηγὸς ἐξαθροί-
„ ζει, καὶ ἐρωᾷ. " Ἄλλως. Ἀλλ' αὖ νιν] Τὸν λαόν.

Ἄλλως. Ἐξαθροίζεται] Συνάγει πάλιν, καὶ ἐν ταῖς πύργοις ἵστησιν.

1176 „ Ἐξαθροίζεται] Τοὺς φυγάδας συναθροίζει καὶ συνάγει. 97 ἐπὶ
„ κυνῶν θῆρας φευγόντων. "

1178 † Ἠπειγόμεσθα] Ἐπείγω ἔπειγον, ἀντὶ τοῦ παρακινῶ, καὶ ἐπισπεύδω· ἐπείγομαι δὲ, ἀμεταβάτως, ἀντὶ τοῦ σπεύδω· καὶ ἥδω ἦδον, ποιητικῶς· ἥδομαι δὲ ἐγὼ, ἀμεταβάτως. †

Νοσεῖν] Τοῦτο τὸ μέρος παύσαντες δυστυχεῖν, καὶ κακῶς ἔχειν, ἐπεδίδομεν εἰς ἄλλας πύλας.

1179 „ Καπανεὺς δὲ] Ὁ Καπανεὺς, θέλων μιμήσασθαι τὸν Δία, ἀνῆλ-
„ θεν εἰς κλίμακα, ἔχων δύο λαμπάδας, τὴν μὲν μίαν Κεραυνὸν ἔλεγεν
„ εἶναι, τὴν δὲ ἑτέραν, Ἀστραπήν· ἐπὶ τούτοις ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνω-
„ σεν αὐτόν. " 1179 Ὡς] Πῶς.

1180 † Μακραύχενος γὰρ κλίμακος] Ὑψηλῆς κλίμακος ἐπαναβάσεις, περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ κλίμακα ὑψηλήν. †

Προσαμβάσεις] Τὰς ἀναβάσεις τῆς ὑψηλῆς κλίμακος βαστάζων, ἐπορεύετο.

1181

καὶ ἐπὶ τῆς Γυνῆ. vid. *Menag.* in *Laërt.* VIII, § 11.

96 Τῶν ἐπάλξεων τ. ἄ.] Haec tantum in Edd. & ὥστε καταλεῖψαι τὰς ἐπάλξεις φυγάδας γινομένους ἡμᾶς.

97 Ἐπὶ κυνῶν] Rectius fuerit, ἀπὸ κυνῶν.

98 Εἰργάθω ποιητικόν.] Scribendum Ἀττικὸν e Cant. εἰκάθειν, ὑπεικάθειν, & παρεικάθειν *Sophocli* praesertim frequentantur: vid. *Ruhnkenius* ad *Timaei* Lex. p. 63.

99 Ἐναργῶς κ. τ. λ.] Haec alienissimo loco fabulis de Ixione legebantur intermixta, sic autem scripta: ἐναργῶς ἤ. τὸν ὑπὸ τῇ ἀσπίδι διακεκρυμμένον, καὶ αἰλλόμενον ἄνωθεν, ὁμοίως τῇ (imo τῷ Il. Π, 360.) Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος.

1 Ἐλαύνεται] Mſ. Aug. ἐπάλλε-

1181 Καὶ τοιόνδ' ἐκόμπασε] Καὶ τοιοῦτον ἐκαυχήσατο, μηδὲ τὸ σεμνὸν πῦρ, ὅ ἐστιν ὁ κεραυνὸς, κωλύειν αὐτὸν, τοῦ μὴ πορθεῖν τὴν πόλιν ἀπ' ἄκρων τειχῶν.

1181 „ Ἄλλως. Μὴ ἀποκωλύειν αὐτὸν τὸ φοβερὸν πῦρ τοῦ Διὸς τοῦ μὴ ἐπ-
„ ελθεῖν τὴν πόλιν ἀπὸ ἄκρων τειχέων. τὸ δὲ πλεονάζει. „

‡ Ἐκόμπασε] Μετ' ἐπάρσεως εἶπεν, ἐκαυχήσατο. ‡

1182 † Εἰργάθειν] Εἴργειν κοινὸν, τὸ εἰργάθειν ποιητικόν. †

1183 † Τὶ μὴ οὐ] Τὸ μὴ καὶ τὸ οὐ ἐκ παραλλήλου. †

Κατ' ἄκρων] Ἡ κατὰ πρὸς τὸ ἑλεῖν, περγάμων δὲ, τῶν τειχῶν. εἰς τὸ μὴ προσελθεῖν τὴν πόλιν, τὸ γὰρ οὐ πλεονάζει.

1183 * Κατ' ἄκρων περγάμων] Ἤγουν τῆς ἀκροπόλεως. τὸ παρὰ τῷ πεζῷ λόγῳ Κατάκρας. *

1185 Ἴκε αὐτὴν ἀσπίδ'] Ἐναργῶς ἔδειξεν αὐτὸν ὑπὸ ὅλῃ τῇ ἀσπίδι κεκαλυμμένον, καὶ βαλλόμενον ἄνωθεν, ὡς τὸ,

Ἀσπίδι ταυρείῃ κεκαλυμμένος.

1186 ‡ Κλίμακος ἀμείβων ξέστ' ἐνηλάτων βάθρα] Ἀμείβων, ἤγουν διερχόμενος, τὰ ξεστὰ βάθρα, ἤγουν τὰς ξυστὰς βαθμίδας τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακος, τουτέστι τῶν ὀρθῶν ξύλων, ἐφ' οἷς πεπήγασιν αἱ βαθμίδες. ‡

Ἐνηλάτων βάθρα] Περιφραστικῶς τὰ ἐνήλατα, ὅπου ἐπιβαίνομεν, ἢ τὰς βάσεις τῶν ἐνηλάτων τῆς κλίμακος. Ἄλλως. Ἐνήλατα εἰσὶ τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἔνθα πήγνυνται καὶ ἐλαύνονται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος.

1186 „ Βάθρα] Ἀντὶ τοῦ εἰς ὕψος. Ἄλλως. Βάθρων, τῶν θεμελίων,
„ καὶ τῶν βάσεων. Τινὲς δέ φασι τὰς ἑβδόμας πύλας τῆς Βοιωτίας καλεῖσθαι
„ ἀπὸ Βοιωτοῦ, τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς σοφῆς Μελανίππης, ἀφ' οὗ πᾶσα ἡ
„ Βοιωτία ἐκλήθη. „

1190 Ἐσφενδονᾶτο] Ὡς ἀπὸ σφενδόνης ἐχωρίζετο καὶ ἐρρίπτετο τὰ μέλη αὐτοῦ ἀπ' ἀλλήλων.

1192 Κῶλα] Τὰ ἄκρα τῶν ποδῶν.

Ὡς κύκλωμ' Ἰξίονος] Ὡς ὁ τροχὸς τοῦ Ἰξίονος, περὶ ὃν ἀεὶ στρέφεται. ὅ-
τος

λεῖται] ἐμβάλλεται forte scribendum.

2 Τὰς ἑβδόμας πύλας] Quid haec sibi velint, quoque spectent ignoro; referenda forsan ad vers. 1163. his certe quae proxima leguntur in Ms. ad versum retuli 1165.

3 Μελανίππης] Ms. μελανοτρ' adiecta ἐκ σοφῆς monstrabant attendenti genuinum nomen Μελανίππη. Nobile fuit *Euripidis* drama inscriptum Μελανίππη ἡ σοφὴ, atque eo titulo frequenter a veteribus citatum; inscriptionis rationem tradit *Dionys. Halic.* cuius verba protulit *Barnes.* in fragm. p. 479. Haec *Melanippe* secundum nonnullos *Neptuno* Filium *Boeotum* pepererat; cui plerique tamen matrem dederunt *Arnen*. Ab isto Boeoto

Boeo-

τὸ γὰρ ὁ Ἰξίων, διὰ τὸ ἐρασθῆναι Ἥρας, ταύτην κατεδικάσθη τὴν τιμωρίαν ἐν Ἅιδου.

1192 [Ἄλλως] 4 „ Ὁ Ἰξίων φόνον δράσας ὑπὸ τοῦ Διὸς ἀνηνέχθη ὑπ'
„ οὐρανὸν, καὶ μετὰ τὸ καθαρθῆναι ὕβρισε τὴν τοῦ Διὸς φιλίαν· ἐπεθύμησε γὰρ
„ τῆς Ἥρας, καὶ λόγους ἐπήγαγεν αὐτῇ· ἡ δὲ διὰ νεφέλην αὐτῷ 5 παρεκοίμη-
„ σεν, εἰς ἑαυτὴν σχηματίζουσα· ᾗ δὲ συγκαθευδήσας ὁ Ἰξίων ἐπεκαυχήσατο
„ τῇ συνουσίᾳ. καὶ Ζεὺς ἀγανακτήσας ἐπηρίασεν αὐτὸν, καὶ τροχῷ 6 προσ-
„ ήλωσεν. [Ἄλλως] Ὁ Ἰξίων τροχῷ κατακριθεὶς τὴν τιμωρίαν ἔχει·
„ ἀναβιβάζει γὰρ τὸν τροχὸν ἐν τόπῳ ὑψηλῷ· οὗτος δὲ πάλιν κατέρχεται.
„ [Ἄλλως] 7 Ὁ Ἰξίων Λαπίθης ἦν τὸ γένος, ἠγάγετο δὲ Δίαν τὴν Ἠιο-
„ νέως θυγατέρα, τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα συνεσκευάσατο,
„ 8 ὄρυγμα ποιήσας ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἐκεῖ τὸν Ἠιονέα ἐν-
„ έβαλεν· 9 ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἠγανάκτησαν. ὁ δὲ Ζεὺς ἐλεήσας αὖ τὸν Ἰξίονα,
„ 10 καὶ * βῶν αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ ἱερῷ ἀφῆκε, μεταδιδοὺς αὐτῷ καὶ τῆς ἀθα-
„ νασίας· ὃς ἀκολασταίνων ἰδὼν τὴν Ἥραν ἠράσθη αὐτῆς· μὴ φέρουσα δὲ ἡ
Ἡ-

Boeotiam denominatam cecinit *Euphorion* apud *Stephanum Byz.* in Βοιωτία, & *Nicocrates.*

4 Ὁ Ἰξίων κ. τ. λ.] Continua dedi quaecunque praebebat Aug. Cod. Scholio vulgato subiecta, bona malis recentiorumve commentis intermixta. Pro ὑπ' οὐρανὸν initio scribendum puto, ἀνηνέχθη εἰς οὐρανόν· paulo post, ubi legitur ὕβρισε τὴν τοῦ Διὸς φιλίαν· scriptis articulum τὴν interieci. De Ixionis supplicio agentium testimonia congesta prostant in Miscell. Obs. Vol. III, p. 312 — 320.

5 Παρεκοίμισεν] A me positum pro παρεκοίμησεν. *Schol. Apollon. Rhod.* in hac historia: Ζεὺς νεφέλην ὁμοιώσας Ἥρᾳ παρακοιμίζει αὐτῷ. *Schol Hom.* Il. Λ, 268. παρέκλινεν αὐτῷ.

6 Προσήλωσεν] Non προσέστησεν, sed προσέδησεν vel προσέπηξεν alterutrum hic restituendum; hoc praetulerim: τῷ τροχῷ προσηλῶσαι & προσπῆξαι non differunt. Quae proxima sequuntur magistelli sunt Sisyphi saxum & Ixionis rotam confundentis.

7 Ὁ Ἰξίων κ. τ. λ.] Quae sequuntur, ad *Diodor. Sic.* IV, c. 69, comparanda, praecedentibus multo meliora, de *Pherecydeis* excerpta sunt; *Pherecydae* veterem tradentis historiam verba partim saltem dederunt *Schol.* in *Apollon. Rhod.* III, 62. & in *Pindari* Pyth. II, 40. Ex his, nunc demum vulgatis, transscripta sunt, quae leguntur in *Schol.* ad *Lucian.* T. I, p. 216.

8 Ὄρυγμα ποιήσας κ. τ. λ.] Scribendum, ὄρυγμα γὰρ ποιήσας· e *Schol.* in *Lucian. Schol. Pind.* βόθρον διώρυξε, καὶ πληρώσας αὐτὸν πυρὸς, ὡς ἐπὶ εὐωχίαν ἐκάλεσεν. Quae *Schol.* habet *Apollon.* βόθρον ποιήσας καὶ πυρακτώσας, ipsa sunt *Phe-*

„ Ἥρᾳ τὴν μανίαν αὐτοῦ φησὶ τῷ Διΐ, ἐφ' ᾧ ἀγανακτήσας ὁ Ζεὺς, βουλό-
„ μενος δὲ δοκιμάσαι, εἴγε ἀληθές ἐστι, ἀπείκασε τῇ Ἥρᾳ νεφέλην, ἣν ἰ-
„ δὼν ὁ Ἰξίων νομίσας τὴν Ἥραν εἶναι, μίγνυται αὐτῇ, καὶ ποιεῖ παῖδα
„ διφυῆ, τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου· ἀφ' οὗ καὶ οἱ 11 λοιποὶ
„ Κένταυροι γεγόνασιν. ὀργισθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς ὑποπτέρῳ τροχῷ τὸν Ἰξίονα 12 δή-
„ σας ἀφῆκε τῷ αἰθέρι φέρεσθαι μαστιζόμενον καὶ λέγοντα· Χρὴ τιμᾶν τοὺς
„ εὐεργέτας. Οἱ δὲ, ὅτι ἐπεβούλευσεν αὐτόν· Οἱ δὲ, ὅτι καὶ πύρινος ἦν
„ τροχὸς, φασίν.

† Ἰξίονος] Οὗτος ὁ Ἰξίων, ὁμοδίαιτος ὢν τῷ Διΐ, ἐφωράθη τῆς Ἥρας ἐρῶν· θέλων δὲ ὁ Ζεὺς γνῶναι τὸν ἔρωτα, νεφέλην παρεικάζει τῇ Ἥρᾳ, εἰς ἣν ὁρμήσας ὁ Ἰξίων, δῆλον ἐποίησε τῷ Διῒ τὸν ἔρωτα· ὃς ὀργισθεὶς, δήσας αὐτὸν ἐν πτερωτῷ τροχῷ, ἀφῆκεν ἐν αἰθέρι περιελίσσεσθαι, καὶ δίκην ὅτω τίνειν τῆς ἀκολάστου γνώμης, βοῶντα, ὡς χρὴ τοὺς εὐεργέτας τιμᾶν. ἐκ δὲ τῆς πρὸς τὴν νεφέλην τοῦ Ἰξίονος μίξεως γέγονεν ὁ Ἱπποκένταυρος, κεφαλὴν μὲν, καὶ στῆθος, καὶ χεῖρας ἀνθρώπου ἔχων, τὸ δὲ λοιπὸν σῶμα ἵππου, ὅν τις ἰδὼν τὴν

Pherecydae verba, Ionica certe vocis forma βέρεθρον. —— Huic ſimilem fraudem commemorat *Polyaenus* VI, c. 18, 2. ubi Phocenſes dicuntur τάφρον ὀρύξαντες κατὰ τὴν πόλιν. ſed pro πόλιν corrigendum eſt Ὑάμπολιν, ex *Herod.* VIII, c. 28.

9 Ἐφ' ᾧ ὁ θεὸς] Exciderunt nonnulla, quae facile poterunt reſtitui e *Schol.* in *Lucian.* ἐφ' ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν.

10 καὶ * βῶν] Reſtituendum putabam, καὶ καθαίρων αὐτὸν, *Schol. Pindari:* ἀποστραφέντων δὲ αὐτῶν (αὐτὸν ſcribendum, vel ἀνθρώπων·) καὶ τῶν ἄλλων θεῶν, μόνος ὁ Ζεὺς οἰκτείρας αὐτὸν ἐκάθηρε τοῦ φόνου· *Schol. Apollon.* οὐδεὶς αὐτὸν ἤθελεν ἁγνίσαι οὔτε θεῶν οὔτε ἀνθρώπων· —— ἐλεήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ζεὺς ἁγνίζει. vid. *Diodor. Sic.* IV, p. 314, 63. & Celeberr. *Weſſelingius.* In *Schol.* ad *Lucian.* legitur καὶ λαβών.

11 Λοιποὶ Κένταυροι] Ἱπποκένταυροι rectius legitur in *Schol.* ad *Lucian.*

12 Δήσας ἀ. τ. α. φ.] *Schol. Luc.* ὑποπτέρῳ τροχῷ δήσας τὸν Ἰξίονα ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ αἰέρος μ. κ. λέγοντα, Χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας· hic quoque ſcribendum ἐν τῷ αἰέρι. vel δι' αἰέρος· In *Schol.* ultimo ad Od. Φ, quod pertinet ad v. 303. in eadem fabula: εἶπε κατὰ τοῦ σφαιροειδοῦς φέρεσθαι βοῶντα, ὡς τοὺς εὐεργέτας ἀμείβεσθαι προσῆκει. (Miſcell. Obſ. III, p. 319.) —— ἡ ἱστορία παρὰ Πινδάρῳ. Nota ſunt *Pindarica* (Π. II, 40. conf. Π. IV, 163.) Ἰξίονα φαντὶ ταῦτα βροτοῖς λέγειν· —— Τὸν εὐεργέταν ἀγαναῖς ἀμοιβαῖς Ἐποιχομένους τίνεσθαι. quae *Virgilianis* admovit, inde derivatis, *F. Urſin.* Aen. VI, 618.

—— magna teſtatur voce per umbras:
Diſcite iuſtitiam moniti.

τὴν ὀργὴν, ὥσπερ [13] ἀτοπώτατον θέαμα, εἶπεν· Ἀνὴρ ἀποπέρδεται ἵππον, ἵππος δ᾽ ἀπερεύγεται ἄνδρα †

1193 Ἔμπυρος] Κεκαυμένος.

1195 Καθεῖσιν] Καθισθῆναι ἐποίησεν ἔξω [14] τὰς σούδας.

1197 Ἁρμάτων ὄχους] Τὰ ἅρματα, περιφραστικῶς.

1198 Κεῖ· μέσ᾽] Ἐν μέσῃ τῇ παρατάξει.

1199 ‡ Ξυνῆψαν ἔγχη] συνεκρότησαν τὴν μάχην. ‡

1200 ‡ Ἀντύγων ἄπο] Ἄντυξ ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος, ἐντεῦθεν ἀντύγων ἄπο, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ἁρμάτων. ‡

1201 Ἄξονές τ᾽ ἐπ᾽ ἄξοσι] [15] Παρὰ τῷ Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ Ποτνιεῖ,
Ἐφ᾽ ἅρματος γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῷ νεκρός,
Ἵπποι δ᾽ ἐφ᾽ ἵπποις ἦσαν ἐμπεφυρμένοι.

1202 „ Ἐξεσωρεύονθ᾽ ὁμοῦ] Νεκροὶ ἐπὶ νεκροῖς ἐσωρεύοντο. περισσὴ δὲ ἡ „ ἐξ. [16] σωρηδὸν ἐπ᾽ ἀλλήλων ἔκειντο, ἀναμίγνυντο, ἀλληλοπάλληλοι ἔπιπτον. „

1203 Ἐσχόμεσθα κατασκαφάς] Τοὺς θεμελίους τῶν πύργων κατασκαφῆναι διεκωλύσαμεν.

1205 Θεοῖς μέλει] Τοῖς θεοῖς φροντίς ἐστι.

1206 „ Εἰ δ᾽ ἀμείνον᾽ οἱ θεοί] Εἰ οἱ θεοὶ τὰ δίκαια κρίνουσι, πάντως „ ἐπιθήσονται οἱ Θηβαῖοι· ἐγὼ ὢν ἐκ χοροῦ σωθείην, διαφύγοιμι. „

Εἰ δ᾽ ἀμείνονα] Τινὲς ἀντὶ τοῦ δικαίαν. ὁ δὲ νοῦς· Ἐλπίζω μὲν νικᾶν τοὺς Θηβαίους· εἰ δὲ οἱ θεοὶ τὰ δίκαια κρίνουσιν, καὶ συμβῇ ἀπολέσαι τοὺς Θηβαίους, ἀλλ᾽ ὢν ἐγὼ διαφύγοιμι.

1208 ‡ Ἔχει] Διάκειται. ‡

1213 Ἀλλ᾽ ἄνελθέ μοι] Ἀνάδραμε, διήγησαι.

1214 † Δρασείετον] Ἐπιθυμοῦσι δρᾶσαι, παρασκευάζονται. †

1215

13 Ἀτοπώτατον] In his, a *Kingio* vulgatis, quae potuerant omitti, legebatur ἀτυπώτατον θέαμα· literam mutavi. Facetum illud dictum nonneminis cuius hic meminit *Schol.* alibi scriptum legitur: Ἵππος ἐρεύγεται ἄνδρα, βροτὸς δ᾽ ἀποπέρδεται ἵππον. sic illud exhibet *Iac. Duportus* Praelect in *Theoph.* p. 377. & *Salvinius* ad *Eustath.* in Il. Α, p. 76, 42. memorantem, τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο, ὅτι δηλαδὴ ἐν τῇ τῶν Ἱπποκενταύρων φύσει, Ἵππος μὲν ἀπερεύγεται ἄνδρα, βροτὸς δ᾽ ἀποπέρδεται ἵππον.

14 Τὰς σούδας] Vid. superius notata ad *Schol.* in v. 1107, n. 42. Haec & vicina quaedam omiserat *Kingius*.

15 Παρὰ τ. Αἰσχ. ἐν Γ. Ποτνιεῖ] In Edd. legebatur: Καὶ παρ᾽ Αἰσχύλῳ ἐν Γλαύκῳ· Cod. Aug. παρὰ τῷ Α. ἐν Γ. πιτνιεῖ. Ποτνιεῖ restituendum vidit vir D. qui Codicem contulit. Huc fragmentum referendum, *Stanlejus* e *Schol.* didicerat in *Aristoph.* Ran. v. 1447, qui versum 1450, Ἐφ᾽ ἅρματος γὰρ ἅρμα καὶ νεκρῷ νεκρός, petitum monuit ἐκ Γλαύκου Ποτνιέως

Αἰ

1215 Δεῦρ' αἰεὶ] Ἀντὶ τοῦ μέχρι τοῦ νῦν, ἕως τούτου. Ἐπειδὴ δὲ εἶπεν, ἔα τὰ λοιπὰ, εἰ καλῶς πράσσεις, εἶπεν, ὅτι εἰς ὑποψίαν εἶπας.

1219 Ὑπασπιστοῦ] Ἀντὶ τοῦ ἀσπιδηφόρου. ἔρημος καὶ μεμονωμένος ἐστὶν ἐμοῦ τοῦ ὑπασπιστοῦ ὁ σὸς παῖς.

1220 Καὶ στύγνος ὑπὸ σκότῳ] Καὶ κατέστη ἐν ἀφανείᾳ.

1221 † Οὐκ ἄν γε λέξαιμ'] Οὐκ ἔστι δυνατὸν ἵνα εἴπω ἐφ' οἷς ἤκουσας ἀγαθοῖς κακά· ἤγουν ἀγαθὰ εἰπὼν οὐκ ἔχω προσθεῖναι κακά. †

1222 Εἰ μή γε, φεύγων] Λείπει δηλονότι.

1228 † Οἷον μή ποτ' ὤφελον] Οἷον λόγον μή ποτε ὤφελον ἐκεῖνοι δηλονότι εἰπεῖν. †

1229 „ Ὑπῆρξ' ἀπ' ὀρθοῦ] Προήρξατο, κατῆρξατο· Ὀρθοῦ δὲ, ὑψη-
„ λοῦ· πύργου ἱστάμενος, κελεύσας κηρύξαι στρατηλάταις. "

1231 Ὦ γῆς Ἑλλάδος] Ὁμηρικῶς ἤρξατο,

Κέκλυτέ μευ Τρῶες, καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί.

17 οὗτος δὲ ὁ στίχος ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις οὐ φέρεται.

1232 „ Δαναῶν ἀριστεῖς] Ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ ἐπὶ τὸ μιμητικὸν μετέ-
„ βη. Λείπει ἂν τῷ λαῷ ταῦτα λέγων.

1234 Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε] [18] Ἐκποιεῖτε. Ἀπεμπολᾶν ἐστι κυρίως τὸ πιπράσκειν.

Ἄλλως. Εἰς κίνδυνον ἐκδίδοτε. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν κινδυνευόντων ἐν θαλάσσῃ κέρδους χάριν.

† Ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε] Ἐπειδὴ μισθοῦ χάριν οἱ στρατιῶται στρατεύονται, καὶ τὰς ψυχὰς προϊᾶσι, διὰ τοῦτο, τὰς ψυχὰς ἀπεμπολᾶτε εἶπεν. †

1240 Νείσσεσθε] Πορεύεσθε, ἀπέλθετε.

1244 ‡ Ἐπιῤῥόθησαν] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τούτοις ἤχησαν· ἀπὸ μεταφορᾶς τοῦ ἤχου τῶν κυμάτων· ὡς δίκαια ταῦτα νομίζοντες. ‡ 1246 ‡

Αἰσχύλου. ——— Alter verſus, prout ferebatur in Edd. inter *Aeſchyli* fragmenta fuit receptus: Ἵπποι δ' ἐφ' ἵπποις ἦσαν ἐκπεφευγμένοι· quae, non Graeca, Latina tamen fecit *Stanlej*. *Equi in equos irruerunt*. Quod a me repoſitum, ἐμπεφυρμένοι ſententia poſtulabat: ἐμπεφυγμένοι erat in Aug. Mſ. primum verſum minus ſincere ſcriptum exhibente: Ἐφ' ἅρματι γὰρ ἅρμα, καὶ νεκρῶν νεκροί.

16 Συνῳδὸν] In Edd. haec tantum erant: συνῳδὸν ἀλλήλοις ἐπίκειθο.

17 Οὗτος δὲ ὁ στίχος] Alio ordine collocata verbis, quae ad verſum 1232 retuli, iſta ſic ſubiecta legebantur in Aug. Mſ. Οὕτω δὲ οὐ φαίνεται τοῖς πολλοῖς ἀντιγράφοις. Δαναῶν. Ὅμηρος ἤρξατο. κέκλυτέ μοι Τρῶες καὶ δάρδανοι καὶ ἐϋκνήμιδες ἀχαιοί. Verba, Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ Δάρδανοι ——— leguntur Il. Γ, 456. vulgata, in eadem Il. v. 86.

18 Ἐκποιεῖτε] Praebuit Aug. Cod. & paulo poſt ἐκδίδοτε· vulgabatur, ἐνδίδοτε.

1246 ‡ Κἀν μεταιχμίοις] Ἐν τῷ μεταξὺ τόπῳ τῶν παρατάξεων. ‡

Κἀν μεταιχμίοις] Μεταίχμιον λέγεται ὁ τόπος, ὁ μεταξὺ τῶν δύο στρατευμάτων. ἐπὶ τούτοις τοῖς ὁμιλήμασιν ἐν τοῖς μεταιχμίοις [19] συνελθόντες, ἐπιστείσαντο ἐμμένειν αὐτοῖς οἱ στρατηγοί. ἔνιοι γράφουσι, στρατηλάταις μετὰ τοῦ ι, ἵνα τοὺς ἄλλους βασιλεῖς καὶ τὰ στρατεύματα ἀκούσωσιν ἐμμένειν τοῖς ῥηθεῖσιν ὑπ' ἀμφοτέρων.

1247 Ὅρκους συνῆψαν] Οἶνον τὰ [20] πρὸς τοὺς ὅρκους ἐπιτήδεια συνέμιξαν. Θηβαῖοι καὶ Ἀργεῖοι, τουτέστι τὸν οἶνον, καὶ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων.

1248 ‡ Ἔκρυπτον σῶμα παγχάλκοις ὅπλοις] Περιφραστικῶς, ἀντὶ τοῦ ὡπλίζοντο. ‡

1249 ‡ Νεανίαι] [21] Ἀντὶ τοῦ οἱ δύο παῖδες· καθὸ λέγεται ἡ κόρη τοῦ ἀνθρώπου, ἀντὶ τοῦ ἡ θυγάτηρ ‡

1250 Πρόμον] Πρόμαχον, „ ἤγουν τὸν Ἐτεοκλέα. "

1254 ‡ Παρεξιόντες] Παρεκβαίνοντες, χωριζόμενοι ἀπὸ τοῦ πλήθους. ‡

1256 Ἐν σοὶ, Ζηνὸς] Ἐν σοὶ τρόπαιον στῆσαι ἐστὶν ἡμῖν ἐλπὶς, τῷ τε Ἄργει εὔκλειαν ἀπαγγελίαν δοῦναι. ἢ [22] ἀντὶ τοῦ εὐκλεέας λόγον καὶ φήμην καταλεῖψαι τῇ πατρίδι. Ἄλλως. Ἐν σοὶ κεῖται ἀνορθῶσαι τὸ εἴδωλον τὸ νικητήριον· οἱ γὰρ νικῶντες εἴδωλον ἵστασαν τοῦ Διὸς

„ Ζηνὸς —— βρέτας] Τὸ εἴδωλον τοῦ Διὸς, ἢ αὐτὸς ὁ Ζεύς. "

1257 † Τρόπαιον] Εἰώθεσιν οἱ παλαιοὶ, ὅτι ἐνίκων, τρόπαιον ἀνιστᾶν θεοῦ τινὸς εἴδωλον, καλοῦντες τοῦτο σωτήριον. †

1258 ‡ Ἐτεοκλέα] Πρὸς Ἐτεοκλέα ἔλεγον. ‡

1259 † Σκήπτρων κρατεῖς] Κρατήσεις ἔδει εἰπεῖν. νῦν δὲ εἶπε τὴν μέλλου-

[19] Συνελθόντες] Aug. Cod. συναχθέντες· hinc paulo post suo loco sequentia vulgatis interserta sunt, ἔνιοι γραφ. σ. μ. τοῦ ι, ἵνα ——. deinceps ἀκούσωσιν loco verbi νοῶσιν positum.

[20] Πρὸς τοὺς ὅρκους] Rectius omittitur articulus in Mſ. in quo mox minus recte legitur, Θηβαίων καὶ Ἀργείων.

[21] Ἀντὶ τοῦ] Hic & saepius alibi fuit repositum pro ἀντί. Constans usus in talibus articulum postulat. In Grammaticis hac parte frequenter peccant viri Docti.

[22] Ἀντὶ τοῦ, εὐκλείας] Τοῦ in τῶν mutato, haec accesserunt ex Aug. Cod. pro εὐκλείαν· Indidem τῇ πατρίδι positum pro τῆς πατρίδος.

[23] Τὰς τοῦ πυρὸς] Aug. Mſ. Τὰς ἀναδόσεις, τῆς φλογὸς τὰ ἄκρα. Ἄλλως. Τὰς τῆς φλογὸς ἀναδόσεις, καὶ τὰ φῶτα ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναδιδόμενα, ἃ. ω. σ. οἱ μάντεις. hinc vulgatum Scholion interpolare nolui. Quidquid hic prostabat in Edd. antiquis Scholiorum exhibuit etiam Aug. Cod. non legebantur duo recentioris Magistri, quae sine detrimento potuerant suo loco relinqui.

[24] Ὀβελίσκους] Mſ. Aug. βελί-

λευκαν ἰκέλω, ὡς ἐνιστάσαν· ἔθος γὰρ τοῖς ἐπιθυμοῦσι ἰδεῖν τι, εἰ καὶ μήπω ἐκεῖνο συνέβη, ὡς παρὸν λέγειν. †

1261 † Ἐμπύρους τ' ἀκμάς] Τὰς ὀξύτητας τοῦ πυρὸς, τὰς ἐκ τῶν ὁλοκαυτωμάτων ἀναφερομένας. †

Ἐμπύρους τ' ἀκμάς] 23 ὡς τοῦ πυρὸς ἀναδόσεις, καὶ τὰ φῶτα τὰ ἐκ τῶν ἐμπύρων ἀναφερόμενα, ἀφ' ὧν σημειοῦνται οἱ μάντεις.

1261 „ Ἀκμάς] Τὰς ἀναδόσεις, ἐπεὶ βιαιότατόν ἐστι τὸ πῦρ. ἢ τὰς „ ὀξύτητας τὰς ἐμπύρους· ἔθει τοῦ 24 ὀβελίσκους τοῖς πεπυρακτωμένοις· καὶ „ γὰρ τῷ πυρὶ ἔθος ἐστὶν ἀναθεῖν ἐπιφέρεσθαι. "

1262 Ῥήξεις τ' ἐνάμων] Τὰς τῆς χολῆς ῥήξεις ἐπισκόπουν, τὴν ὄψιν μεταφέροντες· τηροῦσι γὰρ οἱ μάντεις τὰς χολάς.

Ἄλλως. Ῥήξεις τ' ἐνάμων] Τὰς κύστεις τὸ στόμα ἐρίῳ δεσμοῦντες ἐπετίθεσαν τῷ πυρὶ, καὶ παρετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ τὸ οὖρον 25 ἀκοντίσει. Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι,

Τὰς μαλλοδέτους κύστεις.

Ὑγρότητ' ἐναντίων] Τὰ περὶ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν, τὴν ἐπὶ τῶν ἐναντίων 26 ἐχθρῶν ἀεὶ παρεσομένην. οἱ γὰρ θύται, περὶ τῶν ἐχθρῶν εἰ βουληθεῖεν μαντεύσασθαι, ἔχοντες χολὴν ἀφορῶσι· πικροὶ γὰρ οἱ ἐχθροί. ὑγρότητα δὲ λέγει, αὐτὴν τὴν χολήν.

Ὑγρότητ' ἐναντίων] Τὴν τὰ περὶ τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν, ἢ διὰ τὸ πικρὰν οὖσαν καλεῖσθαι γλυκεῖαν, ἢ ἐναντίαν, ὡς πρὸς τὸ πῦρ, ξηρὸν γὰρ τὸ πῦρ. τὸ δὲ ἑξῆς, μάντεις τὰ μῆλ' ἔσφαζον, ἐμπύρους τ' ἀκμὰς ἐνώμων, (κατὰ κοινοῦ γὰρ τὸ ἐνώμων) ἄκραν τε λαμπάδα ἐνώμων. 27 ἄκραν τε λαμπάδα,

τὸ

λίσκους· prius restitui: haec pauca tantum accesserunt Editis ex optimo Codice.

25 Ἀκοντίσει] Cod. Aug. pro ἀκοντίζει· tum, Σοφοκλῆς ἐν Μάντεσι, μιλοδέτας κύστεις. Scholion hoc Latine convertit *Io. Hartungus* Decur. I, Locor Memorab. c. VIII, § XIII, *Sophoclea* tamen non attigit. Nec μαλλοδέτους, neque μιλοδέτας, *Sophocles*, sed dixisse videtur τὰς μαλλοδέτους κύστεις, *vesicas lana revinctas*: in talibus a communi norma non discedit: *Sophoclea* sunt χουνόδετος & αἰχμόδετος· ad his diversum, ἱπποδέτην ῥυτῆρα *lorum* vocat *equis vinciendis* destinatum Aj. v. 241.

26 Ἐχθρῶν] Scribi malim καὶ ἐχθρῶν ex Aug. Cod. In seqq. quae *Io. Hartungus* interpretatur Thes. Crit. T. II, p. 730. pro ἔχοντες χολὴν Ms. Aug. εἰς τὴν χολὴν ἀφορῶσι· proxima eadem habet Ms. —— Vocem χολὴν haec sequuntur in Aug. Cod. ἢ ἐναντίας (l. ἐναντίαν, ὡς) πρὸς τὸ πῦρ· ξηρὸν γὰρ τοῦτο. Quae his praefixa leguntur in Edd. & subiecta, inferius exhibet Ms.

27 Ἄκραν τε λαμπάδα] Novum hic incipit Scholion, etiam in Aug. Cod. Ἄ. τ. λ.] Τουτέστι τὸ

 ἄκ

τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, ὃ καλεῖται κέρκος, ἐσκόπουν. οἱ δὲ τὴν καρδίαν, διὰ τὸ εἶναι πυρώδη, καὶ θερμήν.

Ἄλλως. 28 Τὴν οὐρὰν τοῦ ἱερείου· ἦν γὰρ καὶ δι' αὐτῆς μαντεία. καμπτομένη γὰρ ὑπὸ τοῦ πυρὸς σημαίνει δυσχέρειαν πολέμου, ἀπλουμένη δὲ καὶ 29 κάτω νεύουσα ἧτταν, ἀνατεινομένη δὲ εἰς ὕψος 30 νίκην. οἱ δὲ Ἄκραν λαμπάδα τὴν χολὴν λέγουσι, τὴν ἐν τῷ ἥπατι. σημεῖον γάρ ἐστι 31 μαντικὸν τῆς νίκης τε καὶ ἥττης.

† Ὑγρότητ' ἐναντίαν] Σφάζοντες οἱ μάντεις πρόβατον, ὁπότε τινὰ ὄλεθρον ἢ νίκην τῶν αὐτῶν στρατευμάτων ἐβούλοντο σημειώσασθαι, τέμνοντες τοῦτο, τὸ μὲν μηρὸν περικαλύπτοντες 32 πιμελῇ, ἐπὶ πῦρ ἐπετίθουν. καὶ, εἰ μὲν ἐξάφθη τὸ πῦρ, νικᾶν ἔλεγον· μὴ τούτου δὲ γινομένου, νικᾶσθαι. οὐ μόνον δὲ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ τὴν κύστιν μεστὴν οὔρου ἐν τῷ στόματι ἐρίῳ δεσμοῦντες, ἐπετίθουν τῷ πυρὶ, καὶ ἐπετήρουν πῶς ῥαγήσεται, καὶ ποῦ ἀκοντίσει τὸ οὖρον· καὶ εἰ μὲν εἰς αὐτοὺς, νικητὰς ἑαυτοὺς ἐκάλουν· εἰ δὲ εἰς τοὺς ἐναντίους, καταβολὴν αὐτῶν ἐμαντεύοντο. τὴν οὖν ἀκόντισιν τοῦ οὔρου ἐναντίαν ὑγρότητα λέγει. ἐπετήρουν δὲ ἁπλῶς καὶ τὸ ἄκρον τοῦ πυρὸς, τὴν μὲν ἔξαψιν τούτου νίκην, τὴν δὲ εἰς τοὐναντίον ὁρμὴν ἀπώλειαν καὶ φθορὰν σφῶν αὐτῶν λογιζόμενοι. τὸ δὲ ἐνάμμαι κατὰ συνεκδοχὴν εἰς τὰ τρία λάμβανε, εἴς τε τὸ ἀκμὰς, καὶ εἰς τὰς ῥήξεις καὶ εἰς τὸ ἄκρον. †

1265 Ἢ σοφοὺς] Μαγικούς. [Ἄλλως] Ἐπιτηδείους, ἐπαγωγοὺς λόγους.

1266 Ἢ φίλτρ' ἐπῳδῶν] Τῶν ἐπῳδέντων ἀνθρώπων, 33 ἃ ἐπάγουσι δύνασαι εἰς φιλίαν αὐτοὺς ἀγαγεῖν.

‡ Ἄλλως. Φίλτρα ἐπῳδῶν, ἀντὶ τοῦ ἐπῳδὰς φίλτρων. Φίλτρον, τὸ φιλίαν ἐμ-

ἄκρον τοῦ πυρὸς ἐσκόπουν, ὃ καλεῖται Κέρκος· eadem ſequuntur, quae ſunt in Edd.

28 Τὴν οὐρὰν τ. ἱ.] Praeter Aug. hocquoque Scholion margo praebebat Cod. Leid. In Aug. legitur Τ. ο. τ. ἱ. ἦν γὰρ καὶ ἡ δι' αὐτῆς μαντεία· κ. γ. υ. τ. πυρὸς δυσχέρειαν ἐδήλου πολέμου· quod vulgata lectione σημαίνει melius iudico.

29 Κάτω νεύοντα,] Sic Mſ. Leid. Aug. κάτω νεύουσα ἧτταν· Pierſius recte vulgavit κάτω ν pro κατανεύοντα, quod dederat Barneſius, veterum Edd. ſcripturam emendans καταπνεύοντα· κατανεύοντα poſitum ab Io. Hartungo, hoc quoque Scholion explicante Theſ. Crit. T. II, p. 655.

30 Νίκην] Aug. Cod. εἰσφέρει νίκην.] Tum porro Cod. Aug. & Leid. recte concinunt Editis, οἱ δὲ Ἄκραν λαμπάδα· his Kingius ſubſtituendum cenſuerat ὑγρότητ' ἐναντίαν· perperam: ſupra notata n. 27 docebunt, quid ipſum deceperit.

31 Μαντικὸν] Vocem interieci, quam Cod. Aug. commodam ſubminiſtrabat. His tandem ſubiecta legebantur in hoc Cod. ſeqq. partim ſupra iam vulgata, partim nondum edita: Ἄλλως. τὴν παρὰ (l. περὶ) τῶν ἐναντίων δηλοῦσαν. τὸ δὲ ἑξῆς· μάντεις δὲ μελ-

ἐμποιεῖν, ὥσπερ Μίσητρον, τὸ ἐμποιοῦν μῖσος. καὶ Φόβητρον, τὸ φόβου ποιητικόν. καὶ Θέλγητρον, τὸ παρέχειν εἰς τέρψιν. ἐνταῦθα δὲ φίλτρον ἀντὶ τῆς φιλίας, ἵν᾽ ᾖ ἐπῳδὰς φιλίας, τουτέστιν εἰς φιλίαν συνάγειν δυναμένας. ‡

Σπεῦδ᾽, ἐρήτυσον] Ἀπέρχου, κώλυσον ἀπὸ τῆς χαλεπῆς ἔριδος τὰ τέκνα, ἐπεὶ ὁ πόλεμος μέγας ἐστί.

1267 Ἁμίλλης] Φιλονεικίας.

1268 ‡ Καὶ τἆθλα δεινά] Τὰ ἆθλα ἀμφοτέρων, ἤγουν τὰ ἔπαθλα τὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ γέρα. Ἔπαθλον γὰρ ἑτέρῳ ἔσται ἡ τοῦ ἑτέρου ἀπώλεια.

Καὶ τἆθλα δεινά] Τὰ δεινὰ ἀγωνίσματα.

† Καὶ τἆθλα δεινά] Ἆθλα τὰ ἐπὶ τῇ νίκῃ διδόμενα γέρα. λέγει οὖν ἐνταῦθα ὁ ἄγγελος τῇ Ἰοκάστῃ, ὅτι ἐὰν νικήσῃ ἅτερος ἀδελφὸς τὸν ἕτερον, καὶ ἀποκτάνῃ, σὺ, ὦ μῆτερ, ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ νίκῃ, καὶ τῷ θανάτῳ τοῦ υἱοῦ κλαύσεις πικρῶς. ἢ ἆθλα νοητέον τοὺς ἀγῶνας. †

1270 ‡ Δόμων πάρος] Τὸ πάρος ἐπίρρημα παρὰ ποιηταῖς ἐν χρήσει, ἐνίοτε μὲν τοπικὸν, ὡς ἐνταῦθα, ἐνίοτε δὲ χρονικόν· ἀπὸ τούτου τὸ παροίτερον καὶ τὸ παροίτατον. ‡

1271 † Οὐκ ἐν χορείαις] Οὐκ εἰς τοῦτό σοι τὰ παρόντα καθέστηκεν ὡς παρθενεύειν τι καὶ πανηγυρίζειν. τοὺς γὰρ ἀδελφοὺς μέλλοντας μονομαχεῖν κωλῦσαι σε δεῖ, μετ᾽ ἐμοῦ ἰοῦσαν. ἢ τὸ κατάστασις, ἀντὶ τοῦ, οἰκονομία· ἵν᾽ ᾖ οὕτως. ἡ οἰκονομία τῶν θεῶν οὐκ ἐν πανηγύρεσι καὶ τέρψεσιν ἐστί σοι νῦν. †

‡ Παρθενεύμασιν] Ὥσπερ Θαλαττεύειν, τὸ ἐν θαλάττῃ διάγειν. οὕτω καὶ 34 Παρθενεύειν, τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν. ἐνταῦθα δὲ παρθενεύματα, ἐ

μῆλ᾽ ἔσφαζον, ἐμπύρους τ᾽ ἀκμὰς ἐνώμων, ὑγρότητα ἐναντίαν ἐνώμων· κατὰ γὰρ (l. κατὰ κοινοῦ γὰρ) τὸ ἐνώμων. ἄκραν τε λαμπάδα ἐνώμων, τὸ ἄκρον τῆς λαμπάδος, ἢ δύο πραγμάτων ὅρους ἔχει μὲν (l. ἔχει· εἰ μὲν) ὀξὺ τὸ πῦρ ἔρχεται, νίκην δηλοῖ, εἰ δ᾽ εἰς πλατὺν, (l. πλατὺ,) ἧτταν. hic postrema legantur, an vulgatis interserta, nihil interest.

32 Πιμελῆ, ἐπὶ πῦρ] Edd. πιμελῆς ἐπεὶ πῦρ. ἐπὶ tamen adposuerat *Kingius*.

33 Ἃ ἐπάγουσα δύναται] Sic non inepte *Barnesius* edidit ante vulgata, ἢ ἐπάγουσα δύναται· *Piers.* & *King.* dederunt, ἃ ἐπάγουσα δύναται, sensu destituta. Cod. Aug. τῶν ἐπαδόντων ἀνθρώπων ἢ ἐπάδουσα δύναται εἰς φιλίαν αὐτοὺς ἀγαγεῖν. Duplex videtur interpretamentum, prius ad Ἐπῳδὸς, alterum ad ἐπῳδὴ pertinens. Corrigendum puto: Τῶν ἐπαδόντων ἀνθρώπων· ἢ ἃ ἐπάδουσα δύναται ε. φ. α. α.

34 Παρθενεύειν] Sic absque articulo recte Leid. Cod. *Kingius* vulgarat e Mſ. Cant. τὸ παρθενεύειν τὸ ἐν παρθενίᾳ διάγειν. ἐνταῦθα δὲ τὰ παρθ. hic quoque delendus erat articulus. Non vocibus, quas interpretantur, sed earum interpretamentis articulum praefigunt Grammatici. Χορείαις infra positum pro χωρίαις.

οὐ τὴν ἐν παρθενίᾳ διαγωγὴν δηλοῖ· εἰ γὰρ τοῦτο ἤθελε προετρέπετο ἂν ὁ λόγος ἀφίστασθαι αὐτὴν τῆς ἐν παρθενίᾳ διαγωγῆς, ὅπερ ἔξω ἐστὶ τοῦ νῦν λόγου καὶ τῆς ὑποθέσεως, ἀλλὰ λαμβάνεται νῦν ταῦτα ἀντὶ τῆς ἁρμοζούσης καταστάσεως ἐν παρθενίᾳ, ἵν᾽ ᾖ ὁ λόγος οὕτως. ἡ κατάστασις τῆς τύχης οὐ προχωρεῖ σοι νῦν ἐν χορείαις, οὐδὲ ἐν τῇ ἁρμοζούσῃ καταστάσει τῆς παρθενίας. ‡

1272 Δαιμόνων κατάστασις] Ἡ τύχη. ὁ δὲ νοῦς· ἔξελθε τῶν οἰκείων· οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ παρθενῶσιν ἡ παροῦσα τύχη, ὥστε καὶ ὄχλον διελθεῖν αἰδεσθῆναι.
„ Ἄλλως. Ἔξελθε ἐκ τῶν οἴκων· οὐ γὰρ ἐν χορείαις καὶ παρθενώνων ἀναστροφαῖς
„ ἡ παροῦσα τύχη συγχωρεῖ μένειν. Νῦν οὐκ ἁρμόζει σοι αἰδεῖσθαι. οὐκ ἔστι
„ καιρὸς αἰσχύνεσθαί σε νῦν. ”

1276 Τίν᾽, ὦ τεκοῦσα] Τίνα, ὦ μῆτερ, καὶ νῦν ἑτέραν συμφορὰν ἐμοὶ τῇ φίλῃ ἀπαγγέλλεις; Τὸ γὰρ φίλοις, ἀντὶ τοῦ φίλῃ. ἢ φίλοις, ἀντὶ τοῦ περὶ φίλων ἐμῶν Ἐτεοκλέους καὶ Πολυνείκους.

1279 Αἰχμὴν ἐς μίαν] Εἰς μονομαχίαν καθεστήκασι.

1280 Οἲ ἐγώ] Ἐπίρρημα στεναγμοῦ.

† Τί λέξεις, μῆτερ] Δέον εἰπεῖν, τί λέγεις, εἶπε γὰρ ὡς πρὸς ἀλλήλους μονομαχήσουσι· καὶ Ἀντιγόνη 35 οὐκ ἐδεῖτο αὖθις ἀκούειν ἀκούσασα, ὁ δὲ τί λέξεις εἶπεν εἰκότως, δείκνυσι γὰρ ἐντεῦθεν τὴν Ἀντιγόνην τῇ τοῦ ἀκούσματος ὑπερβολῇ ἐκπλαγεῖσαν, καὶ οὐ παραδεχομένην τοῦτο, ἀλλ᾽ ὥσπερ κωφώσουσαι, καὶ οὐ βουλομένην τοιαῦτα περὶ τῶν ἀδελφῶν ἀκούειν. συμβαίνει δὲ ἡμῖν τὸ τοιοῦτον ὁπόταν τι παράδοξον ἐξαίφνης ἀκούωμεν. †

Οὐ φίλ᾽, ἀλλ᾽ ἕπου] Οὐ προσφιλῆ, ἀλλ᾽ ἀκολούθει.

1282 † Οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τὰ σά] Γράφεται,

——— οὐκ ἐν αἰσχύνῃ τάδε.

ἤγουν τὰ παρόντα· τουτέστιν αἰσχύνην οὐκ ἔχουσι τὰ παρόντα, ἐκκρούουσι τὴν αἰσχύνην. †

1284 Προσπιτνοῦσα] Παρακαλοῦσα.

1285 * Ἡγοῦ σὺ πρὸς μεταίχμιον] Ἡγεμόνευε, προηγοῦ, πρὸς τὸν μεταξὺ τῶν παρατάξεων τόπον, ἔνθα δὴ ἐγένετο ἡ μονομαχία *

1285 Πρὸς μεταίχμιον] Πρὸς τὸν τόπον τὸν μεταξὺ τοῦ πολέμου, ἔνθα εἰσὶν οἱ μονομάχοι.

1287 † Οὐ μὸς ἐν φάει βίος] Ἤγουν ἡ ἐμὴ ἐν φωτὶ ἔστι, ἀντὶ τοῦ ζῶσα ἐγὼ ἔσομαι βλεπομένη. †

35 Οὐκ ἐδεῖτο] Coierunt distracta ἐδεῖ τὸ α. infra Kingius ὑπερβολῇ recte correxerat.

36 Πίδακος] Φρίσσοντας ὄμβρους dixit Il. IV, 144. Diversas interpretationes Aug. Cod. easdem prope praebet perverse scriptas: Φρίκαν ἀντὶ τοῦ φρίκης δρόμου. παρειτίας καὶ πιδάκου Φρίσσοντος ο. τ. φ. π. Ἄλλως ἀντὶ τοῦ τρομερὰν φρένα ἔχω τῇ φρίκῃ τρόμου γεννητικόν, τρομοποιὸν φόβον.

37 Ἐς τὸ] Saepius Grammaticis usurpatum ex Il. κ, 298.

1291 Τρομερὰν φρίκαν] Φρίκην τρόμου παρέχει. καὶ 36 Πίνδαρος,
Φρισσοίσας ὄμβρους,
τῆς φρίσσειν ποιούσας

Τρομερὰν] Τρόμου γεννητικὴν, καὶ τρομοποιὸν φόβον. Ἄλλως. Τῇ φρικὶ τρομερὰν ἔχω τὴν φρένα.

1292 Διὰ σαρκὸς] Ἀντὶ τοῦ διὰ σαρκός. 37 ὡς τὸ,
διά τ' ἔντεα καὶ μέλαν αἷμα.

1293 Ἔλεος] Ἔλεός με εἰσῆλθε καὶ οἶκτος ἐπὶ τῇ Ἰοκάστῃ, διὰ τὰ δίδυμα τέκνα.

129 Δίδυμα τέκνα] Τοῦτο τινὲς σολοικισμὸν ἡγήσαντο, ἔδει γὰρ εἰπεῖν, διδύμων τέκνων „ πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει· νῦν οὐδὲ πρὸς τὸ ῥητὸν ἀπ„ήντησε, ἀλλὰ πρὸς 38 τὸ νοητόν.”

Πότερος ἄρα] Ὁποῖος ἐκ τῶν δύο πρῶτος αἱμάξει τὴν ὁμογενῆ δέρην. τὸ ἑξῆς, πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει τὴν ὁμογενῆ δέραν, ὁμογενῆ ψυχάν, δι' ἀσπίδων, δι' αἱμάτων.

† Πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει] Πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει διὰ πολέμου, διὰ φόνου, τὸ συγγενὲς λέγω σῶμα, τὴν συγγενῆ ψυχήν· ὁμογενῆ γὰρ τοῖς ἀδελφοῖς τὰ σώματα καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀδελφῶν. θέλουσαι οὖν αἱ τοῦ χοροῦ αὐξῆσαι τὸ πάθος ταῦτα ἐπάγουσιν· ὡς εἰ ἔλεγον, ὁπότερος ἂν αὐτῶν τὸν ἕτερον αἱμάξῃ, οὐ τὸν τυχόντα ἄνθρωπον αἱμάξει, ἀλλ' ἀδελφὸν, οὗ τὸ σῶμα καὶ ἡ ψυχὴ ὁμογενῆ εἰσιν αὐτῷ, τὸ δὲ, ἰώ μοι πόνων, καὶ, ἰὼ Ζεῦ, καὶ, ἰὼ γᾶ, διὰ μέσου. †

1299 † Ὁμογενῆ ψυχάν] Συγγενεῖς γὰρ ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης τῷ χορῷ, ὡς Φοίνικες τὸ ἀνέκαθεν· ἢ τὸ, ὁμογενῆ δέρην, καὶ ὁμογενῆ ψυχὴν, ἤτοι ἀδελφικὴν, 39 ἵνα σύνταξις πρὸς τὸ, πότερος ἄρα πότερον αἱμάξει; †

1302 Πότερον ἄρα] Ποῖον ἄρα τῶν νεκρῶν ἀπολλύμενον θρηνήσω.

1304 † Φεῦ δᾶ φεῦ δᾶ] Τὸ δᾶ, ἀντὶ τοῦ γῆ, Δωρικῶς. †

Φεῦ δᾶ] 40 Φεῦ γῆ, ἡ δα συλλαβὴ Ἀττικῶς πλεονάζει ὡς ἐπὶ τοῦ ἔσθω καὶ φᾶσθαι.

Ἄλλως. Οἱ μὲν ὡς ἓν μέρος λόγου ἀνέγνωσαν 41 τὸ φεῦ δᾶ, οἱ δὲ, ὡς ἐν παρολκῇ τοῦ δᾶ, ἔνιοι δὲ, ἀντὶ τοῦ φεῦ δή· τινὲς δὲ, ἀντὶ τοῦ φεῦ γῆ, κατὰ πάθος μεταβληθέντος τοῦ Γ εἰς τὸ Δ, ὡς ἐν τῷ Δημήτηρ· πηγὴ, πηδή. παρὰ τὸ, τὸ ὕδωρ πηδᾶν ἄνω.

1306

38 Τὸ νοητόν.] Aug. Codex, e quo haec vulgatis subiecta sunt, habebat: ἀλλὰ πρὸς τὸν νοητὸν οἶκτον. Scripsi τὸ νοητόν. librarius huc retulit vocem οἶκτον, quae pertinet ad vicinam ἔλεος.

39 Ἵνα σύνταξις] Scribendum, ἵνα ᾖ σύνταξις πρὸς τό.

40 Φεῦ γῆ] Rectius Aug. Cod. ἀντὶ τοῦ φεῦ φεῦ, ἡ δα σ. Paulo post ὡς interfertum & ἓν μέρος λόγου, ex eodem Cod.

41 Τὸ φεῦ δᾶ, οἱ δὲ] Scribendum τὸ Φεῦδα vel Φεῦδα, ὡς ἐν παρολκῇ τοῦ δα. deletis vocibus οἱ δὲ,

quae

1306 Δοεὶ παλλέμβαι] Ἀντὶ τοῦ τὸ δόρυ κατ' ἀλλήλων πάλλουσαι, ἢ ἐπὶ πόλεμον κινηθεῖσαι.

1307 Πίσσα] Τὰ πτώματα θέλει εἰπεῖν, ὅτι πεσόντες [42] αἱμάξουσι τὰ σώματα: πίσεα οὖν ἀντὶ τοῦ πισήματα, πτώματα.

1309 Τάλανες] Δυστυχεῖς εἰσιν, ὅτι εἰς αὐθόμαστιν μονομαχίας ἦλθον.

1311 Βοᾷ βαρβάρῳ] Τῇ ἐμαυτῆς [43] φησὶ τῇ βαρβάρῳ τὴν ἐπιστέναχθον βοὴν τῶν νεκρῶν. οἷον τὴν ἐπὶ τοῖς νεκροῖς σὺν στεναγμῷ προσφερομένην βοὴν μέλλουσαι τοῖς δάκρυσι θρηνήσω, τουτέστιν ἐπιμελῶς δακρύσασα θρηνήσω.

1312 Μελομένα] Ἀντὶ τοῦ μέλουσαι, ἢ [44] ἐπιμελουμένη τῶν νεκρῶν καὶ θεραπεύουσαι τὰς τούτων ψυχάς.

1314 Σχεδὸν τύχα πέλας] Τὸ σχεδὸν καὶ τὸ πέλας ἐκ παραλλήλου [45] τὸ αὐτό. ἡ κατ' αὐτοὺς τύχη τοῦ φόνου πλησίον ἐστί, τουτέστιν ὅσον οὔπω γνωσόμεθα, πῶς ἐκβέβηκε αὐτοῖς τὸ μονομάχιον.

† Σχεδὸν τύχα πέλας φόνου] Τὸ σχεδὸν καὶ τὸ πέλας ἐκ παραλλήλου, ἢ τὸ σχεδὸν ἀντὶ τοῦ ἄντικρυς· ἵν' ᾖ οὕτως· ὁ εἱμαρμένος τοῖς ἀδελφοῖς φόνος ἄντικρυς πλησίον ἐστίν. †

1315 Κρινεῖ φάος] Τὸ σήμερον δηλονότι, ἡ παροῦσα ἡμέρα διδάξει τὸ πέρας, καὶ τὸ μέλλον, ἤγουν τὸ ἀποβησόμενον. „ Ἄλλως. ἡ παροῦσα ἡμέρα διακρινεῖ τὸ μέλλον."

1317 Ἕνεκ' Ἐρινύων] Ὡς τῶν Ἐρινύων ἐπιπεμπουσῶν τὰ φαῦλα τοῖς ἀνθρώποις. ἢ διὰ τὰς ἀρὰς τοῦ Οἰδίποδος, καὶ τὰς ἐπηκόους Ἐρινῦς.

1320 Σκυθρωπὴ] Στυγνόν, κατηφῆ.

1320 † Οἴμοι, τί δράσω] Ἵνα δόξῃ [46] φιλόπολις ὁ Κρέων, καὶ μὴ μόνον τοῦ παιδὸς λέγειν πενθεῖν, φησί, τίνος ἄρξομαι θρῆνον ποιούμενος, τοῦ παι-

quae absunt ab Aug. Cod. Ultima vox ἅμα mutata fuit in ἄνω ex Aug. Cod.

42 Αἱμάξουσι] Sic Aug. Cod. tum, πίσεα οὖν ἀντὶ τοῦ πισήματα σώματα ἤγουν πτώματα..

43 Φησί] Mſ. Aug. τῇ ἐμαυτῆς φωνῇ τῇ βαρβ. rectius: in fine, δακρύουσα θρηνήσω.

44 Ἐπιμελουμένη τῶν ν.] In Edd. erat: ἢ μελλομένη τοῖς νεκροῖς· meliora dedit Aug. Cod. Sed in hoc quoque Cod. litera λ duplicabatur; ter ſuperfluam expunxi.

45 Τὸ αὐτὸ] Praebuit Aug. Cod. in quo paulo poſt, pro ὅσον οὔπω, legitur ὅτον οὐδέπω· nihil intereſt, hoc an illud praeferatur, *iam iam* ſignificans: adſinia perite diſcernit vir Eruditiſſ. *Henr. Hogeveenius* ad *Viger*. c. III, § IX, XIII. Voci poſtremae monachus μοναχεῖον forte fortuna ſubſtituit. Hic in fine paginae legebatur adnotatio de partibus, quas chorus habebant explendas, haud abſurda, his verbis expreſſa: ὁ χορὸς διὰ τεσσάρων· διὰ τὸ καταλλάσσειν τοὺς πάσχοντας· (deſcribentis oculus ad ſequentia deerravit; poni debuit

παιδὸς 47 ἢ τῆς πόλεως· καίτοι εἰδὼς, ὅτι διὰ τὸν θάνατον τοῦ παιδὸς εὐτυχεῖ τὰ τῆς πόλεως. μικρὸν γὰρ ὕστερον εἰπὼν, Ἐμός τε γὰρ παῖς ὄλωλεν, ἐπελάθετο εἰπεῖν, πόλις τε. „ Εἰς τὸ λυπεῖν μὲν διὰ πένθος ἐμμείνας, τὸ δὲ κολα-„ κείας ἀτελέστερον ἐάσας τὴν μνήμην. ”

1321 ‡ Πέριξ ἔχει] Ἀντὶ τοῦ περιέχει. ‡

Νέφος] Πλῆθος τῶν πολεμίων.

1322 † Δι' Ἀχέροντος] Δι' ἀπωλείας. Ἀχέρων γὰρ ποταμὸς ἐν ᾅδου, ἀντὶ τοῦ διὰ θανάτου. †

1323 † Ἐμός τε γὰρ παῖς] Εἰπὼν, πρότερον ἑαυτὸν ἢ τὴν πόλιν θρηνήσεως καὶ τὴν αἰτίαν εὐθὺς ἀποδεδωκὼς, ὅτι μὲν ζητεῖ τὴν πόλιν θρηνεῖν, ἐπεὶ περιέχει αὐτὴν πλῆθος πολεμίων, περὶ ἑαυτοῦ δὲ οὐδὲν αὐτίκα εἰπὼν, ἐπαναλαμβάνει ὕστερον καὶ ἀποδίδωσι τὴν αἰτίαν, καὶ φησὶ, καὶ γὰρ ὁ ἐμὸς παῖς ὄλωλεν ὑπὲρ τῆς γῆς ἀποθανών. †

1324 † Ἀνιαρὸν] Ἀνιαρὸν, τὸ λύπην ἔχον, καὶ λυπηρὸν ὁμοίως καὶ ἀργαλέον. †

1325 Κρημνῶν ἐκ δρακοντείων] Ὡς τοῦ Μενοικέως παρὰ τὸν τάφον, ἔνθα ἦν ὁ δράκων, 48 κατακρημνίσαντος ἑαυτόν.

Ἄλλως. Δεῖ νοεῖν ἔσω τῶν τειχῶν τὸν σηκὸν τοῦ δράκοντος εἶναι. πῶς γὰρ εἶχε τὸ σῶμα ἀναλαβεῖν ὁ Κρέων, τῶν πολεμίων περικαθημένων. ἀπὸ δὲ τοῦ τείχους ἔρριψεν ἑαυτὸν ὁ παῖς, εἰς ἐπίδειξιν τῆς ὑπὲρ τῆς πατρίδος προθυμίας.

1326 Αὐτοσφαγῆ] Ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἐσφαγμένον.

1327 ‡ Βοᾷ δὲ δῶμα πᾶν] Ἀντὶ τοῦ, πάντες ἐν τῷ ἐμῷ οἴκῳ θρηνοῦσιν. ‡

Μετεστείλω] Μετεκαλέσω.

buit τοὺς διαφερομένους vel quid simile, *dissidentes discordantesque reconciliandi gratia:*) διὰ τὸ παραμυθεῖσθαι τοὺς πάσχοντας· διὰ τὸ ἀναγγιλεῖν (ἀναγγέλλειν) τοὺς ἐπερχομένους ἐκεῖσε· καὶ διὰ τὸ μὴ καταλείπεσθαι διάκενον τὸ ἀκροατήριον· ultima scribebantur διὰ μὴ καταλίπεσθαι κεν. ει τὸ ἀκροατήριον. de Choro diligentius acturi haec praetermissa nollent.

46 Φιλόπολις] Vulgabatur φιλόπατοις· praetuli lectionem Aug. Codicis φιλόπολις, quia non videbatur a librariis alteri voc substituta: *civium amans patriaeque*, ὁ φιλόπατρις, Atticis eximie Φιλόπολις dicebatur: hoc potius quam illud in Φιλόπαις degeneravit apud *Aelianum* & *Aristaenetum*.

47 Ἡ τῆς πόλεως] Ut Mſ. Aug. *Kingius* legendum vidit. In istis, quae accesserunt, διὰ πένθος positum pro πένθος.

48 Κατακρημνίσαντος] Turpem hinc mendam sustuli scripti Codicis ope, sine hoc auxilio facile tollendam: vulgata, Ὡς τοῦ Μενοικέως —— κατακρημνίσας ἑαυτὸν, neminem puto repertura defensorem.

1329 „ Αὔσῃ] 49 Ἐνταφιάσῃ. ἔθος γὰρ ἦν τοὺς βασιλεῖς οὕτω θάπτεσθαι. ”

1331 Εὐσεβεῖν] Τιμᾶν τὸν χθόνιον θεόν.

1333 Κόρη τε] Τὸ ἑξῆς· κόρη τε Ἀντιγόνη, κοινῇ ἐξόδῳ τῆς μητρός. ἅμα τῇ μητρὶ καὶ ἡ Ἀντιγόνη ἐξῆλθε.

1334 Ποῖ] Ποῖ βέβηκε.

Κἀπὶ ποίαν συμφορὰν] Ἐνταῦθα λέγει τὴν συντυχίαν, ἢ τὸ συμβεβηκός.

1335 ‡ Μονομάχῳ μέλλειν δορὶ] Δορὶ μονομάχῳ, ἀντὶ τοῦ ἀντιπαρατάξει, ἣν αὐτοὶ ἀντιπαρατάξονται πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες. Μονομαχῶ, ὅταν μόνος μόνῳ μάχωμαι, καὶ μονομαχία, τὸ πρᾶγμα, καὶ μονομάχος, ὁ μόνος μόνῳ μαχόμενος· ἐνταῦθα δὲ τὴν ἀντιπαράταξιν λέγει μονομάχον, οὐχ ὅτι αὐτὴ μονομαχεῖ, ἀλλὰ θέλει δηλοῦν ἀντιπαράταξιν, ἣν ὁ Ἐτεοκλῆς καὶ ὁ Πολυνείκης πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες ἀντιπαρατάξονται, ὥσπερ ἐν ἄλλοις λέγει ζώνην φιλότεκνον, ἣν 50 μετὰ φιλεῖν τὰ ἑαυτῆς τέκνα ἐκείνης ἀνίησιν. τὸ πᾶν οὕτως, ἔχουσιν μέλλειν τὰ ἑαυτῆς τέκνα ὑπὲρ τῶν βασιλικῶν δόμων, ἤγουν ἕνεκα τῆς βασιλείας, εἰς πόλεμον ἥξειν ἀντιπαρατάξει μονομάχῳ. ‡

1336 Εἰς ἀσπίδ' ἥξειν] Εἰς μάχην, εἰς συμβολήν.

1337 Νέκυν τε] Ἀντὶ τοῦ τὸ νεκρὸν σῶμα τοῦ παιδὸς ἐμοῦ ἐπιμελείας ἀξιοῦν.

‡ Ἀγκαπάζων] Ἐπιμελούμενος, περιέπων. ‡

1338 Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον] Οὐκ εἰς τόδε ἔφθασεν εἰς τὸ γινώσκειν, οὐκ ἐπὶ τοῦτο παραγενόμενον, ὥστε καὶ τόδ' εἰδέναι.

† Οὐκ εἰς τόδ' ἦλθον] Εἶπεν ἂν ἐν ἑνὶ λόγῳ, οὐκ ἦλθον εἰς γνῶσιν τούτου, ὃ λέγεις· ἤγουν οὐκ ἔγνων τοῦτο· νῦν δὲ διαιρεῖ, καὶ φησί, οὐκ ἦλθον εἰς τοῦτο, εἶτα, ὥσπερ ἑρμηνείαν ποιῶν τοῦτο λέγει, ἐπάγει λέγων, ὥστε καὶ τάδε εἰδέναι. †

1339 ‡ Ἀλλ' οἴχεται] Ἀλλὰ γίνωσκε ὅτι ᾤχετο, ἀπῆλθεν. ‡

1342 Οἴμοι, τί μὲν σημεῖον] 51 Ἐκ τοῦ προσώπου τοῦ ἀγγέλου στοχάζεται τὰ λεχθησόμενα.

1344

49 Ἐνταφιάσῃ] Omiſi mendoſa, quae verbo huic proxima praefigebantur in Mſ. ἐκκομίσῃ δὲ μόνα: fortaſſe corrigenda, κοσμήσῃ ἢ κηδεμονικῶς.

50 Μετὰ φιλεῖν] Graecum non eſt: ſcribendumne ἐν τῷ φιλεῖν;

51 Ἐκ τοῦ προσώπου] Aug. Cod. εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ ἀγγέλου στοχάζομαι τὰ λεχθησόμενα.

52 Ἀρεστὸς] Pro ἀρετὸς a me repoſitum: nemo ſobrius obiiciet ἱρατὸν & ἱραστὸν frequentari, ἀγατὸν & ἀγαστὸν, ἀδάματον & ἀδάμαστον· &c. nam & illa tantum a Poëtis uſurpantur, & in his uſus obtinet imperium, qui formam ἀρεστὸς recepit.

53 Εὐπροσώποις] Sic recte *King.*

uit

1344 Τὸ δρώμενον] Τὸ πραχθέν.

1346 Οὐκ εὐπροσώποις] Προοιμίοις οὐ καλοῖς, οὐκ εὐσχήμοσι.

‡ Οὐκ εὐπροσώποις φροιμίοις] Εὐπρόσωπον μειράκιον, ἤγουν εὐειδὲς, καὶ ἀπὸ τούτου εὐπρόσωπος λόγος, ὁ πιθανὸς καὶ 52 ὑγιὴς φαινόμενος. οὕτω λέγεται καὶ τὸ εὐπρεπὲς, πρότερον μὲν ἐπὶ εἴδους, οἷον εὐπρεπὴς ἄνθρωπος, εὔσταλος, καὶ καλὸς, καὶ μετὰ πρέποντος παραστήματος ἔχων τὴν τῶν μελῶν ἁρμονίαν· εἶτα καὶ εὐπρεπὴς σκέψις, ἡ ἁρμοδία καὶ εὐπρόσωπος δοκοῦσα, καὶ εὐπρεπὴς λόγος. ἐνταῦθα οὐκ 53 εὐπροσώποις φησὶ φροιμίοις, ἀλλὰ τοῖς οὐκ ἐν ἀγαθοῖς, μεταφέρων τὴν λέξιν ἐφ' ἕτερον σημαινόμενον, παρὰ τὰ προειρημένα· ὅτι μὲν γὰρ τὸ ἐν μειρακίῳ εὐπρόσωπον ἀλλό τι ἐστι παντί που δῆλον. δοκεῖ δὲ καὶ τὸ ἐν ἄλλοις λέξεις ἁπλῶς εὐπρόσωπον ἕτερόν τι εἶναι παρὰ τὸ τοιοῦτο, ἐκεῖ μὲν γὰρ τὸ εὐπρόσωπον τὸ πιθανὸν φαίνεσθαι τὸν λέγοντα παρίστησι, καὶ μηδὲν δοκοῦντα ἔχειν, ὅθεν ἂν 54 αὐτόν τις ἐπιλάβοιτο, ἐκεῖ δὲ καὶ τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι ἀσφαλίζεται, ἤγουν ἀνεπίληπτον. ἐνταῦθα δὲ τὸ μὴ ἀγαθὰ εἶναι τὰ προοίμια ἀκριβῶς παριστᾷ. ‡

1347 Ὦ πόλεις, δύστανος] Τὸ Ὦ πόλεις δεύτερον βοᾷ. 55 θρηνητικὸν δὲ τὸ ἔθος.

1348 Λέγεις δὲ τί] Ἀποφατικῶς, ἢ ἐρωτηματικῶς. πρὸς τοῖς εἰρημένοις πήμασι λέγεις φέρειν ἕτερα.

1349 Ἐν φάει] Ἐν τῷ φωτὶ, τουτέστιν ἐν συντελείᾳ. 56 συνήθως δὲ ὁ Εὐριπίδης ἐν ἑνὶ στίχῳ προειπὼν τῆς συμφορᾶς τὸ κεφάλαιον, καταστατικώτερον ὕστερον διηγεῖται τὸ πᾶν.

1351 † Τάδε] Τὸ τάδε πρὸς τὸ ἐκφώνησιν, ἢ πρὸς τὰ δώματα, ἢ πρὸς τὸ Οἰδίπου. †

1352 Παίδων] Λείπει ἡ περὶ, τὰ περὶ τῶν παίδων, κατὰ τὴν αὐτὴν συμφορὰν ὀλωλότων.

1353 Ὥστ' ἐνδακρῦσαι] Ναὶ ἤκουσαν, ὥστε δακρῦσαι, εἰ αἴσθησιν εἶχον τὰ οἰκήματα.

[Ἄλλως] 57 „ Εἰ ἐφρόνει τὰ οἰκήματα, ἐδάκρυσεν ἂν τὰς συμφοράς. "

1354 ‡ Βαρυποτμωτάτας] Τῆς βαρυποτμωτάτης, ἤγουν δυστυχεστάτης.

πέν-

54 Αὐτὸν] Scribendum potius, αὐτοῦ τις ἐπιλάβοιτο.

55 Θρηνητικὸν δ. τ. ἔ.] Horum loco Cod. Aug. καὶ τὸ ἦθος διὰ τὸ μέγα φέρειν κακόν.

56 Συνήθως ὁ Εὐρ.] Tragicos dum dicit, prae ceteris *Euripidem* intelligit Grammaticus. In Scholio nondum edito ad *Hom.* Il. Σ, 20. Ἱκανῶς ἐτέχνησε τὸν κακάγγελον ἐν ὀλίγοις τέσσαρσι στίχοις, καὶ ἐν βραχεῖ πάντα ἐδήλωσε, τὸν ἀποθανόντα, τοὺς ὑπερμαχομένους, τὸν ἀποκτείναντα. οὐκ ἐζήλωσαν δὲ τοῦτο οἱ Τραγικοὶ, ἀλλὰ τοῖς λυπουμένοις μακρὰς ἐπάγουσι τὰς διηγήσεις τῶν συμφορῶν· suo tamen, quem hic noster commemorat, more *Homericum* exprimere conatur *Euripid.*

57 Εἰ ἐφρόνει] Mſ. e quo haec petita, legit διεφρόνει.

58

πότμος καὶ δαίμων τὸ αὐτό, καὶ δυσδαίμων καὶ δύσποτμος δηλοῖ τὸ αὐτό, καὶ βαρυδαίμων καὶ βαρύποτμος πάλιν τὸ αὐτό· ἔστι δὲ βαρυδαίμων ὁ βαρεῖαν ἔχων τύχην, δυσδαίμων δὲ ὁ κακὴν ἔχων τύχην, κακὴ δὲ τύχη καὶ βαρεῖα ταυτόν, ὥστε καὶ δυσδαίμων καὶ βαρυδαίμων ταυτόν. μέγα δὲ γίνεται τὸ τίων, διὰ τὸ μέτρον μὲν, ὅμως οὐκ ἀλόγως, ἐπεὶ ἡ περὶ αὐτοῦ συλλαβὴ δύναται μακρὰ εἶναι, ἡ αὐτὴ καὶ βραχεῖα. ‡

1356 Εἰ καὶ τὰ πρὸς τούτοισιν εἰδείης κακά] Τί ἐρεῖς; ἢ περιπέλας χρόνου δηλονότι.

1357 Δυσποτμώτερα] Δυστυχέστερα.

1359 Ἀνάγετε] Ὑψοῦτε θρῆνον, καὶ κτύπον λευκοπηχίων χειρῶν. τὸ Ἀνάγετε ἀπὸ κοινοῦ.

1360 „ Ἐπὶ κρᾶτα τε λευκοπήχεις κτύπους] Λευκοπήχεις ἂν [58] λέγοι „ τοὺς διὰ τῶν λευκοπηχίων χειρῶν, ἵνα οὐκ ἐκ τοῦ ποιοῦντος τὸ ποιούμενον λέγῃ· „ ἐν γὰρ ταῖς συμφοραῖς αἰκιζόμεθα τὸ σῶμα, ὡς ἂν ἐξ αὐτῶν διδαχθέντες „ μὴ χρῄζειν τοῦ σώματος, ἀλλὰ ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου· μάλιστα δὲ ἐπὶ „ τοῖς κεφαλαίοις, ὡς ἂν ἐπὶ κεφαλαιωδεστάτῳ καὶ αἰσθητικωτάτῳ τοῦ σώματος „ μέρει. "

1361 „ Οἷον τέρμον'] Οἷον τέλος τοῦ βίου καὶ τῶν γάμων ὑπέμεινας διὰ „ τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγός· λύσει γὰρ ἡ διά. "

1364 Ἀρᾶς τ' ἀγῶνι μ' Οἰδίπου] Τὸ κατάργημα· τοῦτ' ἐστὶν εἰπέ μοι τοὺς ἀπαιτῶν ἢ κατάρας τοῦ Οἰδίποδος; „ Ἄλλως. Ὁ ἐκ τῆς ἀρᾶς τοῦ Οἰδίποδος „ τοῖς παισὶν ἀγὼν, ὁ ἐκ τῆς ἀρᾶς πόλεμος· ἐκ γὰρ τοῦ Οἰδίποδος παῖς τ' ἐνό- „ σουν, ἢ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀρᾶς τοῦ πατρός. [Οὐ μάτην ἄρα φησὶν „ ὁ Οἰδίπους κατηράσατο· εἰς ἔργον γὰρ ἐχώρησαν αἱ ἀραί. "]

1364 ‡ Ἀρᾶς τ' ἀγώνισμ'] Ἀγώνισμα, ὁ ἀγὼν, ἤγουν ἡ πρᾶξις αὐτὴ τοῦ ἀγῶνος, ὥσπερ βάδισμα ἡ πορεία, καὶ ᾆσμα ἡ ᾠδή· ὥσπερ δὲ λέγεται ἔργον ἡ πρᾶξις, λέγεται δὲ καὶ τὸ πραττόμενον πρᾶγμα, οὕτω λέγεται ἀγώνισμα καὶ τὸ ἀποβαῖνον ἔργον ἀπὸ τοῦ ἀγῶνος, ὃ βούλεται δηλοῦν ἐνταῦθα, ἤ-

58 Λέγοι] Scriptum pro λέγοιτο.

59 Ἐπὶ τοῖς κ.] Forte legendum ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· si nonnulla, quae praecesserant, interciderunt.

60 Οὐ μάτην] Signis inclusa legebantur alio loco: huc retraxi, quia, quo commodius referri possent, non reperiebam.

61 Καλῶς οὖν κ. τ. λ.] Haec in Edd, sed loco non suo legebantur collocata: hic auctoritate Cod. Aug. locum pristinum recuperarunt nonnihil emendatius scripta, quam prostabant.

62 Τοῦ πιών κ αγγίλῳ] Hoc quidem in Edd. rectius, quam in Mſ. τοῦ ἀγγίλῳ· Perite V. D. „ *Puto scriptum fuisse* τοῦ α ἀγγίλῳ. " His in Scholiis ad Phoen. v. 816, scribebatur olim α αἰω (id est πρώτου αἰω) διεσπαράξασα, pro διαιγίσασα, Schol. ad

ἤγουν καὶ τὸ αἰνιχθὲν ἔργον τῆς κατάρας τοῦ Οἰδίποδος, τουτέστιν ὃ ἤνυσεν ἡ κατάρα τοῦ Οἰδίποδος. ‡

1366 Οἶσθ᾽, οὐ] Τινὲς εἰς τὸ οὐ στίζουσιν, οὐκ οἶσθα, φησὶ, τὰ περὶ τῶν πύργων δυστυχήματα· μακρὰ γὰρ εἰσίν. 61 Καλῶς οὖν, καὶ διὰ τὴν τῆς ἀφορμῆς τὰ προειρημένα ὑπὸ 62 τοῦ πρώτου ἀγγέλου ἐσιώπησεν. ἡ δὲ διάνοια· τὰ μὲν περὶ τῶν τειχῶν δυστυχήματα 63 τῆς πόλεως, καθὸ ἐνικήσαμεν κατὰ τοὺς Ἀργείους δηλαδὴ, οἶδας. Πόθεν δὲ οἴομαί σε εἰδέναι; Οὐ μακρὰν γάρ εἰσι τὰ τείχη.

Τειχέων περιπτυχαί] Ἡ περίφρασις ἐκ τοῦ οἷον περιπτύσσεσθαι, καὶ κυκλοῦν τὴν πόλιν. περιλαμβάνονται γὰρ αἱ πόλεις τοῖς τείχεσι.

1372 † Μονομαχοῦντ᾽ ἀλκὴν δορός] Γράφεται,

—— Μονομάχον τ᾽ ἀλκὴν δορός.

ἤγουν καὶ εἰς μάχην ἀντιπαρατάξεως μονομάχου, ἣν αὐτοὶ δηλονότι ἔμελλον ἀντιπαρατάξασθαι πρὸς ἀλλήλους μονομαχοῦντες. †

1373 Βλέψας δ᾽ ἐς Ἄργος] Τὸν νοῦν ἔχων ἐκεῖσε. „ εἰς Ἄργος δὲ βλέ-„ ψαι λέγει τὸν Πολυνείκην, οἷον ἐπὶ τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων· ἢ εἰς 64 τὴν „ κλίμακα τοῦ Ἄργους. Ὡς Ἀργεῖος δὲ τῇ Ἀργείᾳ εὔχεται καὶ πατρῴᾳ „ θεᾷ Ἥρᾳ. „

1376 ‡ Ἀντήρη] Ἐπιρρηματικῶς, ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν παράταξιν. ‡

1377 ‡ Δεξιὰν νικηφόρον] Δεξιὰν χεῖρα νικηφόρον γενομένην. ‡

1378 Αἴσχιστον αὐτῷ στέφανον] Ἄκρως δηλοῖ ἦθος ἀνδρὸς μεμφομένου ἑαυτὸν ἐπὶ ὠμότητι.

1379 Πολλοῖς δ᾽ ἐπῄει] Τοσαῦτα φησὶν ἐπῄει δάκρυα τοῖς πολλοῖς, 65 ὅσῃ ταῖς τύχαις ἦν συμφορὰ τοῖς μονομαχοῦσι, τουτέστι συμφώνως τῇ κατ᾽ αὐτοὺς τύχῃ, ἐδάκρυον ἐκτός. Ἄλλως. Πολλοῖς δὲ ἐπῄει δάκρυα τῆς τύχης ὅση. λείπει γὰρ τὸ ἕνεκεν τῆς τύχης ἢ δίκη ἦν.

1379 „ Ἄλλως. Πολλοῖς δάκρυα ἐπῄεσαν τὴν τύχην αὐτῶν ἐννοοῦσιν ὅση „ ἦν. Ἄλλως. Πολλοὶ δὲ τῶν λεγομένων 66 ὑφ᾽ αὐτῶν τῆς δυστυχίας αὐτῶν τὸ „ μέγεθος ἐδάκρυον. „

‡ Ἀλ-

v. 1123, n. 55, Mſ. Aug. β ἐγίνετο. Errores ex hoc orti compendio ſcribendi, Medicorum nonnullis prudenter evitato, quosvis libros inſident.

63 Τῆς πόλεως] Voces praebuit Aug. Cod. quaeque praeterea hic proſtant ab Edd. diverſae.

64 Τὴν κλίμακα τοῦ Ἄργους] Niſi quis commode poſſit interpretari, legerim τὸ κλίμα τοῦ Ἄργους.

Sequentia cauſae nihil eſſe videbatur cur non emendata ponerem, ſic in Cod. ſcripta: ὡς ἀργείοις δὲ τ. α. ἔχεται καὶ πατρῴα θεᾷ ἥρα.

65 Ὅσῃ ταῖς τύχαις] *Kingii* coniectura (f. τῆς τύχης) non placet: alterum habet Aug. Cod. videturque Grammatici, diverſam ab edita lectionem ſequuti.

66 Ὑφ᾽ αὐτῶν] Huius forte vocis ſyllabam poſtreman non ad-

‡ Ἄλλως. Τῆς τύχης ὅση] Ἕνεκα τῆς τύχης τῶν ἀθλίων ἀδελφῶν, ὅση ἦν καὶ ἐποίει. διὰ τὸ μέγεθος τῆς δυστυχίας.

‡ Τῆς τύχης ὅση] Ἤγουν διὰ τὸν ὄγκον τῆς δυστυχίας, τὸ γὰρ δακρύειν διὰ τὴν ποσότητα τῆς δυστυχίας, ὄγκον πάντως ἐμφαίνει τῆς δυστυχίας. ‡

1380 Κάββαλψαν] Οἰκτρὸν γὰρ ἦν ἅμα μονομαχοῦντας ἀδελφοὺς ἰδεῖν, οἷς καὶ τὸ 67 νικᾶν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι ἴσον ἦν. Ἄλλως. Ἐμφαίνεται καὶ κατὰ ἀλήθειαν θυμὸς πικρὸς ἐνδεικνύμενος διὰ τοῦ βλέμματος.

1385 ‡ Διαδόντες κόρας] Διαβιβάσαντες τὸ βλέμμα. ‡

1386 Ἐπεὶ δ' ἀφείθη] Ἐπὶ τῶν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας οὐκ ἐχρῶντο τῇ σάλπιγγι Ἕλληνες, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. Ὅμηρος δὲ αὐτοὺς μὲν οἶδε σάλπιγ-

adsequutus, quid haec sibi velint exputare nequeo.

67 Τὸ νικᾶν κ. τ. ἡ. ἐστιν] Legebatur quidem hoc Scholion in Edd. sed nunc multo legitur melius ex Aug. Cod. Praeter cetera, praeferebant Edd. τὸ ἡττᾶν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι· repositum τὸ νικᾶν καὶ τὸ ἡττᾶσθαι· non quod negem, ἡττᾶν antiquitus frequentatum, sed quia Scriptorum superstitum usus illud non videtur recepisse. Scholii sequentis initio non καὶ, sed legebatur in Aug. Ms. Ἐμφαίνεται ὁ κατὰ ἀλήθειαν θυμὸς κ. ἑ. animus κατὰ ἀλήθειαν excandescens opponitur irae, quam scenicus actor vel Lector mentitur.

68 Ἀρχώνδας] Ἀρχίδας erat in Edd. Aug. Codice destituto mihi reponere licebit Ἀρχώνδας, si licuit Barnesio scribere Ἀριχώνδας· Legerat forte Barnes. in Rhodigini L. A. XIX, c. IX, Tyrrhenicas tubas: quas omnium primus Arichondas opem Heraclidis ferens intulit Graeciae: hic ista repererat in Schol. ad Sophoclis Aj. v. 17, πρῶτος Ἀριχώνδας συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις ἔγαγεν εἰς Ἕλληνας τὴν Τυρρηνικὴν σάλπιγγα. quae de commentario Phoenissarum illuc transscripta suspicor: nec *Athenaeus* uspiam, neque *Eustathius*, invitante licet occasione, huius rei meminerunt. *Suidae*, dum more suo Scholion describit in *Sophoclis* versum v. Κώδων, auctor non *Arichondas*, sed recte dicitur Ἀρχώνδας. Idem nomen est Ἀρχωνίδας, (*Sophroni* restituendum in Excerptis ex *Apollonii* Grammatica quae dicitur, p. 431. C. Ἐπεὶ δ' Ἀρχωνίδας ἔβαλλε πᾶσ' ὕμε.) & Ἀρχώνδας. Hanc *Doricam* nominis formam alteri a *Barnesio* receptae me recte praetulisse fatebuntur, quibus innotuerunt Ἡρώνδας· Φιλώνδας· Δαιτώνδας· Σθενώνδας· Ἑρμαιώνδας· Χαρώνδας· Φρυνώνδας· Ἐπαμινώνδας.

69 *Μετὰ λαμπάδος, ἦν*] *Igniferi suam quisque facem quatiebant.* Numerus singularis non offendit homines eruditos hoc utentes Scholio, *Io. Hartungum* Thes. Critici T. II, p. 659. *Andr.*

πιγγα, ἐ ποιεῖ δὲ σάλπιγγι χρωμένους τοὺς ἥρωας. πρῶτος δὲ ὁ Ἀρχώνδας, συμμαχῶν τοῖς Ἡρακλείδαις, ἤγαγε τὴν Τυρσηνικὴν σάλπιγγα εἰς Ἕλληνας. ἐχρῶντο οὖν κατὰ τὸ παλαιὸν ἐν τοῖς πολέμοις ἀντὶ σαλπιγκτῶν πυρφόροις. οὗτοι δὲ ἱεροὶ ἦσαν Ἄρεως, ἑκατέρας στρατιᾶς προηγούμενοι 69 μετὰ λαμπάδος, ἣν ἀφιέντες εἰς τὸ μεταίχμιον, ἀνεχώρουν ἀκίνδυνοι. 70 καὶ οὕτω συνέβαλλον αἱ στρατιαί. ἐσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ θεοῦ, εἰ καὶ πάντες ἀπόλοιντο· ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη.

Ἄλλως. Πυρσὸς ἐστὶν ἡ λαμπὰς, ἣν ἀνατείνουσιν ἐν νυκτὶ, σημεῖον τοῦ χρῆναι πολεμεῖν.

† Ἐ-

Andream Schottum, ad *Zenobii* Prov. p. 128. *Io. Meursium* comm. in *Lycophr.* v. 1295. (quocum conf. *G. I. Vossii* Inst. Orat. v, c. xi, § 7.) *Casp. Barthium* Anim. ad *Statii* Theb. iv, 5. *Kingium* tamen offendit, vulgatis substituentem μετὰ λαμπάδων, ὡς —— In *Schol.* ad v. 346, idem illum posuisse memini pro vulgato μετὰ λαμπάδος. Ipsi Poëtae, qui huc alludunt, *face* fuerunt vel *lampade* contenti: καὶ λαμπάδα e *Suida* restituendum *Zenobio* Cent. v, Prov. 34. & *Diogeniano* Cent. vii, Prov. 15.

70 Καὶ οὕτω συνέβ.] Revocavi, quae *Kingius* eiecerat, atque emblematis reiectis interpolata conduxi. Hic vulgata prostant in Edd. antiquis: *Kingius*, forte Codice derivata pleraque, dederat sequentia post vocem ἀκίνδυνοι. ἅμα δὲ τῷ ῥιφθῆναι τὰς λαμπάδας συνέβαλλον τὴν μάχην αἱ στρατιαί. διεσώζοντο δὲ οἱ πυρφόροι, ὡς ἱεροὶ τοῦ Ἄρεως, εἰ καὶ πάντες οἱ ἄλλοι ἀπώλοντο· ὅθεν παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων στρατευμάτων· in his manifesta se produnt interpolatoris vestigia, vocem postremam ridicule, paulo ante ad πάντες frustra saltem, adiicientis οἱ ἄλλοι· πάντες sunt *omnes reliqui:* collegit exemplorum affatim Clariss. *Abresch.* Misc. Obs. x, p. 355, 356. Sed haec additamenta mihi quidem *Barnesii* videntur potius, quam Graeci Grammatici. Hic tandem locus videtur dandus Scholio, quod, vulgato deterius, praebet Aug. Cod. Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς ὡς Τυρσηνικῆς] Πρὸ γὰρ τῆς εὑρέσεως τῆς Σάλπιγγος ἐν ταῖς μάχαις, κἀν τοῖς μονομάχοις δὲν (nisi latet ἀεὶ, scribendum saltem μονομαχίοις·) ἐν μέσῳ τις λαμπάδα καιομένην ἔρριπτε, σημεῖον τοῦ κατάρξασθαι τῆς μάχης· τούτῳ οὖν τῷ σημείῳ ἀντὶ σάλπιγγος κἀπὶ τὸν περὶ Ἐτεοκλέα χρόνον ἐχρῶντο, corrigendum κατὰ τὸν π. Ἐ. vel, quod praetulerim, κἀπὶ τῶν π. Ἐ. χρόνων ἐχρῶντο. Quod e Barocc. Codice *Kingius* evulgavit, Scholion in margine legebatur Leidensis Codicis atque hinc prodit emendatius.

† Ἐπεὶ δ' ἀφείθη πυρσὸς] Πρὶν εὑρεθῆναι τὴν σάλπιγγα πρὸς τοὺς πολέμους λαμπάσιν ἐχρῶντο, σημεῖον τοῦ κατάρξασθαι μάχης, ἃς ἔφερον δύο ἱερεῖς Ἄρεος, ἐξ ἑκατέρων ἰόντες τῶν στρατευμάτων, οὓς καὶ μόνους ἀθώους ἐν μάχαις εἶναι· ὅθεν καὶ ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἄρδην ἀπολλυμένων λεγομένη, Οὐδὲ πυρφόρος ἐσώθη. ὕστερον δὲ πρὸς τοὺς Ἰταλικοὺς πολέμους 71 Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον, ὅθεν καὶ Τυρσηνικὴ σάλπιγξ κέκληται. †

Πυρσὸς, ὡς Τυρσηνικῆς] Ἀντὶ τοῦ μεγάλως ὡς τῶν Τυρσηνικῶν γεγωνότερον τῇ σάλπιγγι χρωμένων.

† 1389 Ἀγρίαν] Τῷ ἀγρίῳ ἐναντίον τὸ ἔμπροσθεν. †

1390 Συνῆψαν, ἀφρῷ] Λείπει ἡ γάρ. καὶ ἄλλως. συνῆψαν μάχην ὡς κάπροι τὰς γενειάδας ἀφρῷ διάβροχοι, καὶ τὴν ἀγρίαν γένυν θήγοντες· ἐπὶ γὰρ τῶν κάπρων ἀμφότερα ληπτέον, τό τε θήγοντες, καὶ τὸ διάβροχοι γενειάδας.

1391 Ἦισσον δὲ λόγχαις] Ἀντὶ τοῦ ὥρμων, ἀπὸ τοῦ ἀΐσσω.

1393 Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν] Εἰ δὲ ἴδοι ὁ ἕτερος τὸ πρόσωπον τοῦ ἄλλου ὑπερέχον τῆς ἀσπίδος, ἐκίνει τὴν λόγχην. ὄμμα δὲ φησὶν ἀπὸ μέρους τὸ πρόσωπον.

1393 „ Εἰ δ' ὄμμ' ὑπερσχὸν] Εἰ ἴδοι ἕτερος, εἰ αἰσθηθείη τοῦ ἑτέρου τὸ
„ ὄμμα ὑπερκύπτειν τῆς περιφερείας τοῦ ὅπλου, ἐν τῷ κατασκοπεῖν ἐκεῖ-
„ νον ἀνατείναντα καὶ ἀκοντίζοντα, εὐθέως ἠκόντιζε κατ' αὐτοῦ, βουλόμενος
„ 72 περὶ ἐκεῖνον αἰσθηθέντα τῆς βολῆς καταδῦναι προλαβεῖν κατὰ τοῦ στόμα-
„ τος πρῶτος καιρίαν ποιήσασθαι τὴν βολὴν, κατὰ τοῦ στόματος ἀκοντίσας,
„ εἴπου καὶ ὑπεσταλθῇ, ἢ διέλθοι, τὸ στόμα αὐτοῦ τὸ δόρυ. ”

1395 „ Ἀλλ' οὐ προσῆγον] Διὰ τί φησὶν, ἅμα καὶ ἐθεώρουν ἀλλήλους, καὶ ἐξέκλινον, τὰ δόρατα 73 ἐγκρύπτοντες ταῖς ἀσπίσι. ”

1395 †

71 Τυρσηνοὶ τὴν σάλπιγγα εὗρον] Praeter alia, ex Leid. Ms. in melius mutata, insertum paulo ante ἐν μάχαις, hic Τυρσηνῆς mutatum in Τυρσηνοί, —— Italica namque bella impedient quominus quis forte mallet, Τυρσηνὸς τὴν σάλπιγγα εὗρεν· memor *Pausaniam* scripsisse II, p. 158, Τυρσηνὸν σάλπιγγα εὑρεῖν πρῶτον· *Hyginum* Fab. CCLXXIV, *Tyrrhenus Herculis F. tubam primus invenit.* inventi gloria cum civibus fuit communicata: *Tyrrhenis* plerique tribuerunt: vid. *Muncker.* ad *Hygin.* & *Wesseling.* ad *Diodor. Sic.* I, p. 362. aevo quoque recentiori celebres erant αἱ παρὰ τοῖς Τυῤῥηνοῖς ἐργασίαι, φιλοτέχνων ὄντων τῶν Τυῤῥηνῶν, *Athen.* XV, p. 700. C. *Critias* apud eumdem I, p. 28. C. Τυρσηνὴ δὲ κρατεῖ χρυσότυπος φιάλη, Καὶ πᾶς χαλκὸς, ὅτις κοσμεῖ δόμον ἔν τινι χρείᾳ. Mitto breve Scholion his subiectum, quod collato *Schol.* in *Soph.* Aj. v. 17. facile poterit restitui.

72 Περὶ ἐκεῖνον αἰσθηθέντα] Scribendum videtur: πρὶν ἐκεῖνον αἰσθηθέντα τῆς βολῆς (Ms. βουλῆς) μεταδοῦναι· Paulo post καιρίαν —— βου-

1395 † Ἀσπίδων κιγκλώμασι] Κιγκλώμασι, ταῖς ὀπαῖς, ταῖς ἐοικυίαις κίγκλῳ ἐν τῷ πλει. ὑποκάτω γὰρ τῆς ἀσπίδος ἀραιῶσαι ἔσωθεν εἰς στενὸν ἐληγγιν ἐν τῇ ἐπιφανείᾳ, ἵνα οἱ φέροντες τὰς ἀσπίδας αὐτοὶ μὲν 74 (δι᾽) ἐκείνων τοὺς ἀντιπάλους ὁρῶσιν, μὴ ὁρῶνται (δὲ) ὑπ᾽ αὐτῶν. †

Κιγκλώμασι] Κίγκλον καλοῦσι τὸν 75 περὶ τὴν ἴτυν τῆς ἀσπίδος κόσμον· μικροὶ δὲ ἧλοι εἰσὶν, οἱ ἐκ χρυσοῦ γίνονται. τοὺς δὲ μικροὺς ὀπὰς περὶ τὴν ἴτυν, δι᾽ ὧν ἐθεᾶτο τοὺς ἐναντίους.

1396 Ἀργὸν] Ὡς μὴ δύνασθαι τρῶσαι.

1398 Ὀρρωδίαν] 76 Ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῆς περιστερᾶς, ἥτις δεδοικυῖα σείει τὴν οὐρὰν αὐτῆς.

1399 † Ἐτεοκλέης δὲ κ. τ. λ.] Ἐν γὰρ τῷ πεδίῳ, ἐν ᾧ ἐμονομάχουν, πεφυκότος πέτρου, καὶ ἐμποδίζοντος Ἐτεοκλέα, τοῦτον βουλόμενος ἐκβαλεῖν, ἐπειρᾶτο διὰ τοῦ ποδὸς κινῶν· ὅθεν καὶ λαθὼν ἐξήγαγε τῆς ἀσπίδος τὸν πόδα, ὃν ἰδὼν εὐθὺς Πολυνείκης ἔτρωσεν. †

Μεταψαίρων] 77 Μετακινῶν, μεταστρέφων τῷ ποδὶ κατὰ τὸ λεληθὸς, οἱονεὶ παρασύρων. ἀπὸ τοῦ ψῶ, ἡ παραγωγὴ ἐστὶ τὸ ψαύω, καὶ οἱ ναῦται ψαίρειν φασὶ τὸν ἄνεμον, ὅταν μὴ πολὺς ἄνεμος πνέῃ, ἀλλὰ μόνον ψαύῃ.

1400 Ἴχνους ὑπόδρομον] 78 Μεταφορικῶς τὸ ἴχνος. ὑπόδρομον δὲ, ἔξω ὑποδεδραμηκός.

1402 Πληγὴν σιδήρῳ] Τόπον δυνατὸν πληγῆναι.

Εἰσιδὼν] Ἰδὼν τὸν πόδα πρὸς τὸ πλήσσεσθαι ἐπιτήδειον, ὅ ἐστιν ηὐτρεπισμένον τὸ σκέλος πρὸς τὸ τρωθῆναι ἰδών.

1404 Ἐπηλάλαξεν] Ἤχησεν.

1405 † Μόχθῳ] Ἐν δὲ τῷδε τῷ μόχθῳ, τῇ τοῦ ἔργου 79 περιχαρείᾳ καὶ δια-

βουλὴν in καιρίαν —— βολὴν mutavi; denique τοῦτο δόρυ in αὐτοῦ τὸ δόρυ. Ista talia digna non sunt, quae curatius exigantur.

73 Ἐγκρύπτοντες] Positum pro ἐγκρύπτονται.

74 Δι᾽] Interserendum videbatur: δὲ paulo post a *Kingio* profectum.

75 Περὶ τὴν ἴτυν] Ex Aug. Cod. recepi, pro vulgata ἐπὶ τὴν ἴ.

76 Ἡ μεταφορὰ] Alieno loco legebantur in Aug. Cod. sequentia: ὀῤῥωδεῖ. μεταφορὰ ἀπὸ τῆς ὀῤῥοπυγοῦ περιστερᾶς· omisi vocem ὀῤῥοπυγοῦ· ad οὐρὰν olim adscriptum forsan ὀῤῥοπύγιον: vid. *Ammonius* in Ἀῤῥωδεῖν.

77 Μετακινῶν] Ms. Aug. Ποδὶ μεταψαίρων. μεταφέρων αὐτὸν τῷ ποδὶ κατὰ τὸ λεληθός· reliqua habet eadem, nisi quod, ὅταν μὴ πολὺς ὁ ἄνεμος πνέῃ.

78 Μεταφορικῶς] Aug. Cod. περιφραστικῶς· Neutrum intelligo: ἴχνος quidem venuste ponitur μεταφορικῶς· sed hic potius μετωνυμικῶς, ἀντὶ τοῦ ποδός. forte quis περιφραστικῶς posuit, iungenda censens ἴχνους κῶλον.

79 Περιχαρείᾳ] Positum ex Leid. Ms.

διατριβῇ. ἢ ἐν τῷδε τῷ μόχθῳ, ἀντὶ τοῦ, τῇ συμβάσῃ αὐτῷ πληγῇ, καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὀδύνῃ, γυμνὸν τὸν ὦμον ἐκεῖνον ἰδών· ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ τὰ στέρνα νοεῖ γυμνούμενα. †

1406 „ Ὁ δ' αὖθις τρωθεὶς στέρνα Πολυνείκους βίᾳ] Τῇ βίᾳ τοῦ Πολυνεί-
„ κους, ἀντὶ τοῦ, [80] ὑπὲρ τῆς βίας τοῦ Πολυνείκους τρωθείς. Διῆκε τὴν λόγ-
„ χην τὰ στέρνα, ἀντὶ τοῦ, τοῦ στέρνου· ἢ εἰς ἓν ἢ εἰς τὰ στέρνα."

1407 Λόγχην] Λόγχην νῦν τὸ ξίφος, συνήθως δὲ τοῦτο τοῖς τραγικοῖς.

1408 Ἀπὸ δ' ἔθραυσ'] Εἰς τὰ στέρνα [81] βιαίως τὸ δόρυ καθῆκεν, ἀπεκλάσθη δὲ τὸ δόρυ μὴ δυνηθὲν περᾶσαι τὸν θώρακα.

1409 „ Ἐπὶ σκέλος πάλιν] Τουτέστιν εἰς τοὐπίσω πάλιν τὸ σκέλος ἀνῆ-
„ κε, καὶ ὑπανεχώρει. τὸ δὲ πάλιν, ἀντὶ τοῦ εἰς τοὐπίσω, χωρεῖν. ἐπὶ σκέ-
„ λος λέγω τὸ ὀπίσω χωρεῖν, μὴ δόντα τοῖς πολεμίοις τὰ νῶτα. Ὅμηρος τὸ,
„ —— [82] Ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων. τοῦτο δὲ ἐν ταῖς ναυμαχίαις Πρύμ-
„ ναν κρούσασθαι φασὶν οἱ συγγραφεῖς."

1409 † Ἐπὶ σκέλος πάλιν Χωρεῖ] Παρὰ πόδα βαίνει, ἀντὶ τοῦ πλησίον ἀκολουθεῖ, ἐπὶ πόδα δὲ ἀναχωρεῖ, ἀντὶ τοῦ, εἰς τοὐπίσω ἀνατρέχει. †

1410 ‡ Μάρμαρον πέτρον] Εἶδος λίθου τὸ μάρμαρον, εἰπὼν οὖν πέ-

80 Ὑπὲρ] Scribendum, ὑπὸ τῆς βίας τ. Π. τρωθείς.

81 Βιαίως] Reſtitutum ex Aug. Cod. pro βίᾳ ὡς. eamdem mendam ſuſtulit e *Cleobulinae* verſu *Adr. Heringa* Obſ. c. 11, p. 17. Vocem θώρακα ſequebantur in Mſ. ἀκρ (id eſt ἄκρον) δόρυ, τὸ ἑαυτοῦ δόρυ ἀπέκλασε κ. τ. λ. quae retulit ad Paraphraſin *Kingius*.

82 Ὀλίγον γ. γ. ἀ.] *Homer.* Il. Λ, 546. *Euſtathius*: τὸ οὕτως ἀναποδίζειν, Ἐπὶ σκέλος χωρεῖν ἢ ἀνάγειν, εἶπον οἱ μετ' αὐτὸν, ἤγουν ἠρέμα ὀπίσω χωρεῖν. Quod hic ſequitur Πρύμναν κρούσασθαι dudum illuſtrarunt viri Docti, notis ad *Thucyd.* p. 36, 61. citati, & *Hudſono* in Var. Lect. ad p. 215, 58. venuſtam *Euripidis* tranſlationem in *Andromachae* v. 1120, minus intellectam *Flor. Chriſtiano*, *Dan. Heinſius* explicuit ad *Horat*. p. 30.

83 Ὄντα π. κ. ποιῇ] Mſ. ἢ εἶναι π. κ. ποιεῖ.

84 Παροιμία τ. Θ. σ.] Praefixa ſunt vulgatis ex Aug. Cod. hoc quoque Scholion ſincerius ſcriptum exhibente, quam ferebatur in Edd.

85 Διοτίμου] Theſſalus ille vocatur *Aratus* apud *Suidam* in Θετταλῶν σόφισμα, qui ſua deſcripſit e Lex. *Pauſaniae*; cuius partem huc ſpectantem ſervavit *Euſtath.* in Il. Β, p. 250. Legitur apud *Zenob.* Cent. IV, Prov. 29: διὰ τὸ τοῦ Θετταλοῦ λόγιον ἐκπεσεῖν· ubi nomen reſtituendum arbitror, quod excidit: διὰ τὸ Ἀράτου τοῦ Θετταλοῦ λ. ἐ. vel, Διοτίμου τοῦ Θ. quae ſuſpicio ſubnata Clar. *Burmanno* in Iove Fulgerat. p. 331.

πύργον τὸ χρῶμα, ἀποδίδωσι καὶ τὸ εἶδος, μάρμαρον. ‡

1411 Ἐξ ἴσου δ' Ἄρης] Ἀγωγὸν τοῖς ἀκροαταῖς, τὸ ἴσον ἀπονέμει τῆς τύχης ἑκατέρῳ τῶν ἀγωνιζομένων.

1412 Κάμακος] Λόγχης. καταχρηστικῶς τοῦτο· κάμαξ γὰρ εἶδος ἀκοντίου.

† Ἀμφοῖν χέρ' ἀπεστερημένοιν] Ἀμφοτέρων ἀπεστερημένων κατὰ τὴν χεῖρα. ὅμοιον τῷ, ποῖον σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. †

1415 Πολὺν ταραγμὸν ἀμφιβάντ' εἶχον μάχης] Ἀμφοτέροις τοῖς ποσὶ βάντες καὶ στάντες πολλὴν ταραχὴν ἐκίνουν πρὸς ἑαυτοὺς ἑρμηθέντες ἐγγὺς ἀλλήλων.

1416 „ Θεσσαλὸν σόφισμα] Λέγεται, ὅταν ποιῇ τις ἑαυτὸν εἶναι ἀσθε- „ νῆ, ἵνα ἰσχυρόν, ἢ [83] ὄντα πλούσιον, καὶ ποιῇ ἑαυτὸν πτωχόν. "

Τὸ Θεσσαλὸν] [84] Παροιμία, Τὸ Θεσσαλὸν σόφισμα· τάττεται δὲ ἐπὶ τοῦ παραλογίζεσθαι καὶ ἀπατᾶν, ποικίλοι γὰρ τὰ ἤθη οἱ Θεσσαλοί, καὶ οὐκ ὀρθοὶ τὴν γνώμην. Διαδοθῆναι δὲ τὴν παροιμίαν οὕτω φασί. [85] Διοτίμῳ τῷ Θεσσαλῷ καθιέναι μέλλοντι λόγιον ἐξέπεσεν, ἐπιτηρεῖν μὴ λάθωσιν αὐτὸν οἱ ἐναντίοι μεῖζον [86] εὐξάμενοι. προειδὼς οὖν ἐκείνους ὑπερβαλέσθαι, [87] καθ' ἑκατόμβης ἀνδρῶν ηὔξατο [88] καταιβασίᾳ Ἀπόλλωνι· [89] κατ-

86 Εὐξάμενοι] Sic recte ſcriptum in Aug. Cod. & a *Barneſio* vulgatum, pro εὑράμενοι.

87 Καθ' ἑκατόμβης ἀνδρῶν ηὔξατο] *Hominum vovit hecatomben: Zenobius:* ἑκατόμβην ἀνδρῶν ηὔξατο θυσίαν· atque ita fere *Pauſanias Euſtathii.* Graecae formulae vim non intelligens, *Barneſius* ſincere ſcripta corrupit in καθ' ἑκατόμβης ἀ. ἠ. errorem *Barneſii* propagarunt *Pierſ.* & *King.* corrigit *Lud. Kuſterus* ad *Ariſtoph.* Equit. v. 657, ubi docte hanc illuminat loquendi formam, a *Caſaubono* tamen ad eumdem locum iam explicitam, qui eamdem ad *Perſium* attigerat p. 172. conf. *T. H.* ad *Luciani* Timon. § 7, p. 113. In hac ſaepe fuit locutione peccatum: vid. *Andr. Schottus* ad Proverb. Vatic. Append. II, 80. *Diogen.* VI, 55, ubi quod legitur, Μηδὲν κατὰ βοὸς εὔξῃ.] Μὴ πάντα ἐπιτρέπειν ταῖς εὐχαῖς· libenter ſic emendarim: Μὴ ἀεὶ κατὰ βοὸς εὔξῃ· *noli ſemper vota concipere:* ſimillima feruntur dicta: Αὐτός τι νῦν δρῶν, εἶτα τοὺς θεοὺς κάλει· &, Σὺν Ἀθηνᾷ καὶ χεῖρα κίνει. *Suidas:* Μὴ πάντα κατὰ βοὸς εὔξῃ· quae perverſe ſollicitabat *Io. Pricaeus* ad Evang. *Matth.* VI, 7, ſcribendum ratus, καταβοῶν· ut hic enaſceretur ſenſus: *omnino clamans ne precare.*

88 Καταιβασίᾳ Ἀπόλλωνι] De Apolline Καταιβάτῃ multa diſputandi cap. ult. Iovis Fulgerat. Celeberr. *Burmanno* materiem praebuit *Barneſius*; qui, more ſuo, clanculum hic, in locum vulgatae lectionis καταιβίῳ, ſubſtituerat καταιβάτῃ· *Barneſium Pierſ. Kingius*que ſequuntur

 κα-

89 κατελθὼν δ᾽ εἰς θυσίαν ἀνθρώπους ἐλογίσατο μὴ πρέπειν θεῷ, μὴ δ᾽ ἄλλως ὁσίαν εἶναι, καὶ ὑπερέθετο. τοῦτο δὲ ἑκάστου ἔτους δρᾶν τοὺς Θεσσαλοὺς φασὶ, τὴν θυσίαν ὑπισχνουμένους. 90 ὁ μὲν Εὐριπίδης ἐπὶ τῷ τοῦ Πολυνείκην σοφισάμενον, τὸ Θεσσαλὸν παρέλαβε σόφισμα. λοιδορεῖ δὲ Θεσσαλοὺς ὁ Εὐριπίδης,

Πολλοὶ γάρ εἰσιν, ἀλλ᾽ ἄπιστοι 91 Θεσσαλοῖς.

καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Πλούτῳ,

Ἔμπορος ἥκων ἐκ Θετταλίας παρὰ πλείστων ἀνδραποδιστῶν.

καὶ 92 ὁ Ῥήτωρ, Εἰσὶ τὰ τῶν Θετταλῶν ἄπιστα δήπου φύσει καὶ ἀεὶ πᾶσιν ἀνθρώποις. ὅτι δὲ καὶ φαρμακίδες εἰσὶν αἱ Θετταλαὶ, Ἀριστοφάνης 93 φησὶν ἐν Νεφέλαις,

Γυναῖκα φαρμακίδ᾽ εἰ πριάμενος Θετταλήν.

οὐχ ὡς τραφέντος δὲ τοῦ Ἐτεοκλέους ἐν Θετταλίᾳ, ἀλλ᾽ ὡς 94 ἐν ξυντυχίᾳ αὐτοῦ πεποιηκότος σχῆμα Θετταλὸν, οὐχ ὡς Θετταλῶν οὕτω ἀτρεμιζόντων, ἀλλ᾽ ὡς δι᾽ ἀπάτης νικώντων.

„ Ἄλλως. Σόφισμα λέγει τὴν ἀπάτην, παρόσον οἱ Θετταλοὶ παραδί-
„ δονται ποικίλοι τὰ ἤθη. λέγει οὖν, σοφίσματι καὶ ἀπάτῃ ἐχρήσατο ὁ Ἐ-
„ τεοκλῆς. ὑπονοήσας γὰρ τὴν συμπλοκὴν τὸν μὲν ἀριστερὸν πόδα εἰς τοὐπίσω ἀν-
„ άγει, καὶ σώζει (τὰ κοῖλα) τῆς γαστρὸς φυλάττων, τὸν δὲ δεξιὸν προβὰς
„ καὶ ἐπικλίνας ἑαυτὸν, οὕτως ἔτρωσε διαμπάξ. „

1417 Ὁμιλίᾳ χθονὸς] Ὡς εἰ ἔλεγεν 95 ἐπιεικείᾳ καὶ ἔρωτι τῆς πατρίδος ὑπομένειν σοφίσασθαι τὴν μάχην. ἥρα γὰρ μᾶλλον τῆς πατρίδος, διὰ τὸ

καταβασίῳ legebatur in Aug. Cod. literam interieci. Καταιβασίῳ praebuit etiam, quod *Burmannum* non latuit, *Zenobius*. *Apollo* Καταιβάσιος fuit dictus, ficut Ἐμβάσιος & Ἐκβάσιος *Apollon. Rhod.* 1, 966 —— Ἐκβασίῳ βωμὸν θέσαν Ἀπόλλωνι qui fequitur verfus ex v. 1124 confictus poterat & ὑποβολιμαῖος videri.

89 Κατελθὼν δ᾽ εἰς θυσίαν] Deeffe quaedam fufpicor: ad fenfum implendum quae requiruntur *Zenobius* & *Suidas* fubminiftrabunt.

90 Ὁ μὲν Εὐριπίδης] Sequentia usque ad *Euripidis* verba librarius omiferat in Aug. Cod. propter nomen repetitum. Fortaffe reftituendum hic: ἐπὶ τῷ τὸν Πολυνείκην σοφίσασθαι Ἐτεοκλέα, eo *quod fraude Polynicen circumveniret Eteocles.*

91 Θεσσαλοῖς] *T. H.* ad Scholia in *Ariftoph.* Plut. p. 153.
„ Ab *Euripide* profectum au-
„ guror: Πολλοὶ γάρ εἰσιν (vel
„ πάρεισιν, aut παρῆσαν) ἀλλ᾽ ἄπι-
„ στα Θεσσαλῶν, vel Θετταλῶν id-
„ que propius etiam accedit ad
„ paroemiam memoratam. „
Θεσσαλῶν alteri quoque venit in mentem: vid. Mifcell. Obf. III, p. 105, 106. Senarius fic fcribitur in Aug. Cod. Πολλοὶ γὰρ εἰ-

τὸ εὐθέως ἄρχειν. τινὲς δὲ ὁμιλεῖν, ἀντὶ τοῦ συμμαχεῖν. Ὅμηρος,

Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον ἐκ Πύλου ἐλθών.

καὶ,

Νῦν δὲ μετὰ Τρώεσσιν ὁμιλεῖ.

ὁμιλία ἐν ἀντὶ τοῦ συμμαχία, βοήθεια· τουτέστι συμμαχῶν τῇ πατρίδι, καὶ βοηθῶν ἐξεῦρε τὸ σόφισμα τοῦτο.

1418 † Ἐξαλλαγεὶς] Ἀπαλλαγεὶς, ἀποστὰς τοῦ συστάδην μάχεσθαι. ‡

1419 Λαιὸν μὲν εἰς τοὔπισθεν ἀναφέρει] Τοῦτο φησὶν ὅτι, ἐάσας τὸ ἀντιπροσώπως μάχεσθαι, ὀπίσω ἤνεγκε τὸν ἀριστερὸν πόδα, ἵνα πλάγιος 96 εὑρεθείη, καὶ μὴ ἀνθιστάμενον ἔχων τὴν ἀσπίδα τοῦ Πολυνείκους, κατὰ τὴν πλευρὰν αὐτὸν τρώσῃ.

1420 Πρόσω τὰ κοῖλα] Τὰ περὶ τὴν λαγόνα φυλάσσων.

1426 ‡ Ἐσκύλευε] Ἐσύλα, τὰ ὅπλα ἀφῄρει καὶ τὰ ἐνδύματα. ‡

1427 Τὸν νοῦν πρὸς αὐτὸν] Πρὸς τὸν νεκρὸν, ἢ πρὸς ἑαυτόν.

1427 Ἐκεῖνος δὲ] Οὐ πρὸς τὸν νεκρὸν ἔχων τὸν νοῦν, ἀλλ' εἰς τὸ σκυλεύειν τὸν Πολυνείκην, ὤετο γὰρ αὐτὸν εἶναι νεκρόν.

1433 Κοὐ διώλεσε] Οὐκ ἐχώλεσε τὴν ψυχήν· ἢ οὐκ ἀπέβαλε τὴν νίκην.

1434 Χο. Φεῦ, φεῦ κακῶν σῶν] Τοὺς Κρέων· ἕνεκεν τῶν σῶν κακῶν Οἰδίπου.

1441 Βοηδρόμος] Ὁ μετὰ βοῆς καὶ δρόμου προσκαλούμενος εἰς βοήθειαν· ἢ ὁ ἐν τῇ βοῇ, ἤγουν ἐν τῷ πολέμῳ, τρέχων.

εἰσὶν, ἀλλ' ἄπιστοι Θετταλοῖς· perperam. in eodem Cod. Mſ. qui ſubiicitur verſus *Ariſtoph.* e Pluto 521 praebebat πᾶσαν πλείσων.

92 Ὁ Ῥήτωρ] Addidit *Barneſius* ἐν Ὀλυνθιακοῖς, & interpolavit *Demoſthenea*, *Eraſmo* citata in Adag. *Theſſalorum commentum*: hic reſtitui quae dabant Edd. Scholiorum antiquae & Mſ. Aug. Paulo aliter iſta vulgantur in Olynth. 1, p. 4. A.

93 Φησὶν ἐν Νεφέλαις] Vs. 747. Voces ἐν νεφέλαις praebuit Aug. Cod.

94 Ἐν ξυντυχίᾳ] Aug. Cod. ἐκ συντυχίας, *caſu*: mox σχῆμα Θετταλικὸν, καὶ οὐχ ὡς —— quae vulgatis non ſunt deteriora.

95 Ἑταιρίᾳ] Sic Aug. Cod. pro ὁμιλίᾳ. *Homeri* verſus ſunt in Il. Α, 269. Il. Ε, 834.

96 Εὑρεθείη] Aug. Mſ. εὑρεθὲς, ſcribi poterit: πλάγιος εὑρεθεὶς, καὶ μὴ α. ε. τὴν ἀσπίδα τ. Π. Vocem ultimam Scholii haec ſequebantur in Mſ. Τουτέστι τὸ σόφισμα ἐναλλὰξ ὡς τοὺς πόδας τιθέμενος καὶ τὸ ἀριστερὸν εἰς τὸ ἔμπροσθεν φέρων. ὡς εἶναι πλάγιον καὶ μὴ βλάπτεσθαι τὰ κοῖλα τῆς γαστρὸς, ἐξ ἐναντίας ἱστάμενος ὅ ἐστι πᾶσαν τὴν λαγόνα φυλάττων περὶ τὴν λεγόμενα. corrigat cui tanti videantur.

1441 ,, Ὑστέρῳ βοηδρόμος Πάρειμι] Τελευταία βοηθὸς παραγέγονα· ,, 97 ἡ γὰρ ἔξοδος αὕτη γέγονεν οὐκ εἰς διάλυσιν μάχης, ἀλλ' εἰς θέαν τῆς τε- ,, λευτῆς. ''

1442 ‡ Προσπιτνοῦσα δ' ἐν μ. τ. Ε.] Προσπίπτουσα καὶ ἀνακλαίουσα τὰ τέκνα ἑκάτερον ἀνὰ μέρος. ‡

1443 † Τὸν πολιὸν μαστῶν πόνον] Ὃν οἱ μαστοὶ αὐτῆς ἐπόνησαν ἀνατρέφοντες. †

1444 Ἀδελφή θ'] Καὶ ἡ ἀδελφὴ αὐτῶν Ἀντιγόνη ἡ παρασπίζουσα ὁμοῦ, ἀντὶ τοῦ ἡ συνοῦσα, στένουσα ἀνεκάλει δηλονότι αὐτοὺς ἑκάτερον ἀνὰ μέρος. †

Ἡ παρασπίζουσ'] Διϋπηρετουμένη, πλησιάζουσα.

1445 Ὦ γηροβοσκὼ μητρός] Λείπει τὸ, ταῦτα λέγουσα.

1446 † Στέρνων δ' ἄπο] Ἀπὸ τῶν στέρνων δὲ στεναγμὸν ἀναπέμψας δυσκαρτέρητον, ὃν δυσχόλως ἄν τις ἤνεγκε μὴ δακρύσας, ἤκουσε τῆς μητρός. †

1447 Ἀνείς] Ἀναπέμψας.

Δύσληπτον] Δυσέκπλυτον.

1448 Ὑγρὰν χέρα] Ὑγρὰν ὑπὸ τοῦ αἵματος. γράφεται καὶ λυγρὰν, ἤγουν χαλεπήν.

1449 † Φωνὴν μὲν οὐκ ἀφῆκεν] Ἀφῆκε βέλος, ἀντὶ τοῦ ἔπεμψε· φωνὴν δὲ ἀφῆκεν, ἀντὶ τοῦ ἐξήνεγκεν· μέλος δὲ ἀφῆκεν ἀπὸ κιθάρας, ἀντὶ τοῦ ἤχησεν.

1450 Ὥστε σημῆναι] Ὡς δηλᾶν ὅτι ἀσπάζεται τὴν μητέρα βούλεται.

‡ Ὥστε σημῆναι φίλα] Διὰ δακρύων οὕτως ὥστε δηλῶσαι διάθεσιν προσφιλῆ. ‡

1452 † Εἶπε Πολυνείκης πάλι] Τὸ Πολυνείκης πρὸς τὸ ἦν ἔτ' ἔμπνους συνάπτε. †

1455 ‡ Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ'] Φίλος γὰρ ὢν ἀπὸ τῆς φύσεως, ἐχθρὸς ἐγένετο τῇ γνώμῃ. ‡

1457 ‡ Πόλιν θυμουμένην κ. τ. λ.] Καὶ πόλιν ὀργιζομένην κατ' ἐμοῦ παραίνεσε ἵνα τύχω τῆς γῆς τῆς πατρῴας κατὰ τοσοῦτον, ἤγουν καὶ τὸ ταφῆναι ἐν αὐτῇ. ‡

1458 Ὡς τοσόνδε δὴ τύχω] Ὁ νοῦς, ἵνα κἂν τούτου τύχω, τοῦ θάπτεσθαι εἰς τὴν πατρίδα.

1459 ‡ Κεἰ δόμους ἀπώλεσα] Καὶ εἰ τοὺς δόμους τῆς γῆς, ἀντὶ τοῦ τὴν βασιλείαν, ἀπέβαλον ‡

1460 Ξυνάρμοσον] Κάλυψον.

1461 Τ θησι δ' αὐτὸς] Τοῖτο διὰ μέσου ὁ ποιητής· τὰς χεῖρας τῆς μητρὸς ἐπιτεθεὶς τοῖς ἑαυτοῦ ὄμμασι, λέγει τὸ χαίρετε.

1462 †

97 Ἡ γὰρ ἔξοδος] Aug. Cod. Βοήδρομος, βοηθός. ἔδει καιρόν. ἄλλως. ἡ γὰρ ἔξ. κ. γ. istis omissis, haec recepi.

98 Ὅμηρος] Od. Λ, 277.

99 Τὸ ἑξῆς· Haec erant in ora Codicis Leid. Καὶ εἰσπιτόντες

1462 † Σκότος] Σκότος τοῦ θανάτου. †

1463 ‡ Ἄθλιον βίον] Τὴν ἀθλίαν πολὺν, ἤγουν ζωήν. ‡

1465 Ὑπερπαθήσασα] Ὑπεραλγήσασα, δεινοπαθήσασα.

1467 ‡ Ὦθεῖ σίδηρον] Ὤθησεν, ἐνέβαλε τὸ ξίφος. ‡

Ἐν δὲ τοῖσι φιλτάτοις] Γράφεται, σὺν τέκνοις δὲ φιλτάτοις. [9] Ὅμηρος δὲ φησὶν, αὐτὴν ἀγχίνη ἀπηλίαξ,

Ἀψαμένη βρόχον αἰπὺν ἀφ' ὑψηλοῖο μελάθρου.

1469 Ἀνῇξεν] Ἀνέδραμεν.

1470 † Ἡμεῖς μὲν, ὡς νικῶντα] Βουλόμενοι τινὲς ἀποδοῦναι ταύτην τὴν αἰτιατικὴν, τὸ ὡς ἀντὶ τοῦ εἰς φασὶ, λέγοντες, ἡμεῖς μὲν εἰς τὸ ἐμὸν δεσπότην θανόντα. καὶ συγγνώμη γε αὐτοῖς, οὐκ εἰδόσι τὸ ἀκριβὲς τῆς συντάξεως, τὸ δὲ ἐστι τοιοῦτον· ἡμεῖς μὲν ἀνῄξαμεν εἰς ἔριν λέγων, ὡς νικῶντα τὸν ἐμὸν δεσπότην. δέον δὲ εἰπεῖν ὡς νικᾶν, πρὸς μετοχὴν ἐξήνεγκεν. εὕρηται δὲ τοῦτο οὐ μόνον παρὰ τοῖς ποιηταῖς, ἀλλὰ καὶ ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν λογοποιῶν. †

1472 Οἱ μὲν πατάξαι] Λείπει τὸ λέγοντες.

1474 † Κἀν τῷδ' ὑπεξῆλθ' κ. τ. λ.] Καὶ ἐν ὅσῳ ταῦτα ἐγένετο, ἔλαθεν ἐξελθοῦσα ἡ Ἀντιγόνη, ἵνα μὴ τοῖς πολεμίοις γνωσθεῖσα ληφθῇ. †

1475 ‡ Οἱ δ' εἰς ἐπάλ' ἦσσον κ. τ. λ.] Καὶ ἀμφότερα τὰ μέρη εἰς ὅπλα ὥρμων, καλῶς δὲ κατά τινα τρόπον, προνοίᾳ τινι, ἐκάθητο Κάδμου λαὸς ἐπὶ τῶν ὅπλων, ἀντὶ τοῦ ἐν ὅπλοις, τουτέστιν ἔνοπλος· καὶ εἰσπεσόντες ἐξαίφνης προελάβομεν τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων, οὔπω ὅπλοις ἠσφαλισμένον. ‡

Ἤισσον] Ὥρμησαν.

Προμηθίᾳ] Προνοίᾳ καὶ λογισμῷ ἐκάθητο ὡπλισμένος.

1477 Κἀφθημεν] [9] Τὸ ἑξῆς, προελάβομεν Ἀργείων εἰσπεσόντες ἐξαίφνης στρατὸν, οὔπω τεύχεσι πεφραγμένον· καὶ οὐδεὶς ἐκαρτέρησεν, ὑπέμεινεν.

1479 † Κοὐδεὶς ὑπέστη] Καὶ οὐδεὶς ἁπάντων ὑπέμεινε τὴν ὁρμὴν ἡμῶν. †

1480 Ἔρρει] Ἔρρεον. ‡ Ἔρρει] Ἔρρει, ἀντὶ τοῦ φθείρεται, ἐπὶ ἐνεστῶτος· ἔρρει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐχεῖτο, ἐπὶ παρεληλυθότος. ‡

‡ Αἷμα μυρίον] Πλεῖστον αἷμα. ‡

1482 Οἱ μὲν Διὸς] Οἱ μὲν Ἀργεῖοι ἔστησαν τὸ εἴδωλον τοῦ Διός.

‡ Οἱ μὲν Διὸς τρόπαιον] Οἱ μὲν ἀφ' ἡμῶν σύμβολον τῆς νίκης τοῦ Διὸς τὸ βρέτας ἔστησαν τρόπαιον. ‡

1485 ‡ Ἄλλοι δὲ τοὺς θανόντας κ. τ. λ.] Ἄλλοι δὲ μετὰ τῆς Ἀντιγόνης τοὺς θανόντας νεκροὺς, ἤγουν τὴν Ἰοκάστην μετὰ τῶν παίδων αὐτῆς, ἔφερον ἐνθάδε, ἅτε τοὺς φίλους οἰκτίσασθαι αὐτὴν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ θρηνῆσαι, κλαῦσαι. ‡

1486 † Νεκροὺς φέρουσιν] Τὸ νεκροὺς πρὸς τὸ φίλους σύναψον οὕτω· φέρου-

τες ἐξαίφνης προελάβομεν τὸν στρατὸν τῶν Ἀργείων, οὔπω ὅπλοις ἠσφαλισμένον.

1 Ἔρρει] Vid. *Berglerus* ad *Alciphron*. p. 181.

ρουσι τοὺς θανόντας νεκροὺς φίλους, ὥστε οἰκτίσαι αὐτούς· τουτέστιν, ἐπεὶ ὁ Πολυνείκης καὶ ὁ Ἐτεοκλῆς βασιλεῖς ἦσαν Καδμείων, φίλοι ἦσαν αὐτοῖς, ὥστε καὶ ἀποθανόντες νεκροὶ φίλοι εἰσίν. †

Οἰκτίσαι] Ὥστε κλαῦσαι, θάψαι.

1487 „ Πόλει δ' ἀγῶνες] 2 Ὁ πόλεμος ὁ κατὰ τὴν πόλιν τῇ μὲν εἰς „ καλὸν ἐκβέβηκεν αὐτῇ· ἐσώθη γὰρ, οὐκ ἀνηρπάσθη ὑπὸ τῶν πολεμίων· τῇ δὲ „ εἰς τοὐναντίον, διὰ τοὺς τεθνηκότας.” Ἄλλως. Οἱ ἀγῶνες ἐξέβησαν τῇ πόλει εὐτυχεῖς μὲν, ἐπεὶ ἐνίκησαν, δυστυχεῖς δὲ, διότι ἐσφάγησαν οἱ βασιλεῖς.

‡ Πόλει δ' ἀγῶνες] Ἀγῶνες δὲ τῇ πόλει τῇδε, οἱ μὲν εὐτυχέστατοι ἀπέβησαν, οἱ δὲ δυστυχέστατοι. ὅμοιον τῷ, 3 δύο σκόπελοι ὁ μὲν εἰς οὐρανὸν εὐρύν· οὐκ ἔχει δὲ κοινὸν οὗτος ὁ σχηματισμὸς, οὐ γὰρ ἀφ' ἑτέρου προσώπου εἰς ἕτερον ἡ μετάβασις γίνεται, ἵνα δέηται πλαγιασμοῦ, ἀλλ' ἀπὸ ὅλου εἰς μέρη, ταυτὸν δὲ τὸ ὅλον τοῖς μέρεσιν. ‡

1489 Οὐκ εἰς ἀκοάς] Οὐκ ἄχρις ἀκοῆς ἐστὶ τὰ κατὰ τὴν οἰκίαν, ἤγουν οὐκ ἀκοῇ ἔτι γινώσκομεν τὴν συμφορὰν, ἀλλ' ὄψει καὶ πείρᾳ.

1492 Πρὸς μελάθροις] Ἐγγὺς μελάθρων.

† Σκολιὰν αἰῶνα] Τὸ αἰῶνα ἐπὶ θηλυκοῦ νοεῖ, ὥσπερ καὶ παρὰ Πινδάρῳ καὶ ποσὶν ἄλλοις εὕρηται. ἢ τὸ σκολιὰν ἀρσενικὸν νόει, ὡς τὸν κοχλίαν. †

Αἰῶνα] Βίον, ζωήν.

1493 Οὐ προκαλυπτομένα] Ἀντιγόνη 4 τραγῳδεῖ. νῦν, φησὶν, οὐ προκαλυπτομένη τὰς παρειὰς, οὐδὲ τὴν πρέπουσαν παρθένοις αἰδῶ ἀναλαβοῦσα, ἐξορμῶ καὶ ἐκβακχεύω, καθάπερ βάκχη τις ἐπὶ τοὺς νεκροὺς, ἀπορρίψασα τὸ κρήδεμνον, καὶ στολὴν μεθεῖσα τὴν τῆς ἐμῆς τρυφῆς, τουτέστιν, ἣν, ὅτε ἔτρεφον καὶ εὐδαιμόνουν, περιεβαλλόμην· 5 ἀπάρχομαι θρῆνον τοῖς νεκροῖς, οὐ γὰρ τρυφῆς ὁ καιρός.

Ἀλ-

2 Ὁ πόλεμος ὁ κ. τ. π.] Sic Aug. Cod. e quo ſequentia acceſſerunt usque ad Ἄλλως. In Edd. legebatur: ὁ κατὰ τὴν πόλιν πόλεμος. οἱ ἀγῶνες ἐξέβησαν κ. τ. λ.

3 Δύο σκόπελοι] *Kingius* adiecerat integrum *Homeri* verſum ex Od. Μ, 73. Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Mox σχηματισμὸς a me receptum, pro σχηματισμένος, e Mſ.

4 Τραγῳδεῖ νῦν, φησὶν,] Aug. Cod. horum loco: Ἀντιγόνη ὀδυρομένη φησὶν, Οὐ π. τ. π. οὐδὲ γὰρ τὴν πρέπουσαν παρθενίαν αἰδῶ ἀναλαβοῦσα, ἐξορμῶ καὶ ἀναβακχεύω· hic articulum reſtitui; deinceps ſuperfluum delevi.

5 Ἀπαρχ. θρῆνον] Aug. Ἀπάρχομαι καὶ θρήνων τοῖς νεκροῖς· οὐ γὰρ τῶν τρυφῶν καιρός· poſterius recipi potuiſſet pro vulgatis οὐ γὰρ τρυφῆς ὁ καιρός.

6 Εἰσβέβληκε] Aug. Cod. ἀπρεπῶς εἰσβέβληκα, καὶ οὐ παρθενικῶς. Τίνι γὰρ ἀπολογίζεται ——— pro ἀπολογεῖται· quod ſecundum Atticiſtas hic aptius quadrat.

Ἄλλως. Οὐ προκαλυπτομένη] Ἀπρεπῶς 6 εἰσβέβληκε, καὶ οὐ παρθενικῶς. τίνι γὰρ ἀπολογεῖται, εἰ μὴ τῷ πατρί;

Ἄλλως. Οὐ προκαλυπτομένη τὰ φαιδρὰ τῆς βοστρυχώδους παρειᾶς. βοστρυχώδη δὲ εἶπεν, ἐπεὶ μέχρι τῶν παρειῶν εἶχε τὰς ἕλκας τριχῶν.

Βοστρυχώδεος] Ἐν ᾗ οἱ βόστρυχοι κεῖνται.

1494 Ἁβρὸν παρθένου] Τὰ φαιδρὰ τῆς παρειᾶς, περιφραστικῶς τὴν παρειάν.

1495 Τὸ ὑπὸ βλεφάροις] Ἡ ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς αἰδουμένη.

1496 Φοινικ' ἐρύθημα] 7 Τὸν πυῤῥόν· ἀρσενικῶς δὲ εἶπε τὸ φοίνικα ἐρύθημα, ἀντὶ τοῦ οὐδετέρου. ἔδει γὰρ εἰπεῖν βλεφάροις φοινικοῦν ἐρύθημα. τινὲς δὲ, τὴν ὑπὸ βλεφάροις φοίνιξιν αἰδουμένην, ὅπερ ἐστὶν ἐρύθημα προσώπου.

1497 Αἰδομένα] Ἀντὶ τοῦ οὐδ' ὑπαιδουμένη τὸ 8 βλεφάροις φοινικοῦν ἐρύθημα τῆς παρθενίας καὶ τὸ, Φέρομαι βάκχα νεκύων] Παρέσονται αἱ βάκχαι ἀπογυμνούμεναι χερσίν, οὐ Διονύσου δὲ βάκχη, ἀλλὰ νεκρῶν.

1498 Στολίδα κροκόεσσαν] Τὴν ἐκ κρόκης στολὴν χαλάσασα, ὥστε γυμνὰ μεῖναι τὰ στήθη.

Ἄλλως. Τὴν ἐμὴν στολὴν πάσης τρυφῆς ἐκβαλοῦσα. Χλιδᾶς.] τρυφῆς.

1499 Ἁγεμόνευμα] Ἑαυτὴν λέγει προηγήτειραν τῶν νεκρῶν. „ 9 Ἄλ-„ λως. Κατὰ κοινοῦ τὸ φέρομαι. Ταύτῃ ἐξορμῶ, ἡγεμονεύουσα καὶ ἐξάρ-„ χουσα θρήνων τοῖς νεκροῖς. "

„ Αἰαῖ] Οἱ παλαιοὶ ῥήτορες, 10 ψιλοῦντες καὶ περισπῶντες. οἱ δὲ νέοι, αἴ αἴ, βαρύνοντες.

1502 Σὰ δ' ἔρις] Ἡ ἔρις, φησὶν, οὐκ αὐτὸ μόνον ἄχρι φιλονεικίας τὸ τέλος ἔσχεν, ἀλλ' ἄχρι φόνων ἐπαλλήλων 11 διελθοῦσα, ἄρδην τὸν πάντα οἶκον τοῦ Οἰδίποδος ἀπώλεσε. τινὲς δὲ οὕτως, ἡ σὴ ἔρις, οὐκ αὐτὸ μόνον γέγονε ψιλὴ φιλονεικία, ἀλλὰ φόνος φόνῳ κρανθεῖσα.

Ἄλ-

7 Τὸν πυῤῥὸν] Aug. Cod. Τὸ πυῤῥόν. α. δ. ε. τ. φ. ε. ἀντὶ τοῦ οὐδέτερον. ἔδει γὰρ εἰπεῖν, τοῦτο (an τουτὶ) βλεφάροις Φοινικοῦν ἐρύθημα. Τινὲς δὲ οὐ τὴν ἐπὶ βλεφάροις φοίνιξ (imo φοίνιξιν) αἰδουμένη.

8 Βλεφάροις] Scribendum videtur βλεφάρων vel ἐπὶ βλεφάροις. Aug. Cod. οὐδὲ ὑπ' αἰδουμένη τὸ ὑπὲρ τοῖς βλεφάροις φοινίκιον ἐρύθημα προσώπου.

9 Ἄλλως. Κ. κ.] Haec & reliqua Cod. praebuit Aug. nisi quod in illo ſcriptum ταύτην ἐξ. ἡγεμονεύουσαν καὶ ἐξάρχουσαν. Quae *Kingius* vulgatis hic adiecerat non admonito lectore: λέγει δὲ ἀντιστρόφως &c. illa pertinent ad verſus 1511, 1512, atque illuc fuerunt relata.

10 Ψιλοῦντες] Scripta lectio ſenſu vacabat; ψιλοῦνται καὶ περισπῶνται —— tum βαρύνονται. conferri poterit *Tzetzes* ad *Lycophrona* v. 31.

11 Διελθοῦσα] Προελθοῦσα Mſ. Aug. e quo paulo poſt editum, ψιλὴ φιλονεικία· deerat in Edd. ψιλή.

Ἄλλως. Τὸ πίλημα κρανθεῖσα, οἷον οὐκ ἄχρι ψιλῆς φιλονεικίας προελθοῦσα ἡ ἔρις, ἀλλὰ φόνος ἐπὶ φόνῳ κρανθεῖσα.

1504 „ Τίνα δὲ προσῳδὸν] [12] Θρηνητικὸν στοναχὴν· Ὦ δὲν, ἀντὶ τοῦ „ θρῆνον· τὸ δὲ, Τίνα [13] πρὸς ἀναρμοστίαν. τουτέστι πρὸς ἵνα πρῶτον τῶν προ„κειμένων νεκρῶν θρῆνον, ἢ πρὸς ἵνα τούτων στεναγμὸν μετὰ δακρύων, ὦ „ δόμος δόμος, ἀναβοήσω· ἢ τὸ προσῳδὸν ἐξ ἐλασσόνων τοῦ θρήνου νοητέον „ οὐκ ἀποδιῃρημένης τῆς πρὸς, ἵν' ᾖ τοιοῦτος ὁ λόγος, " ἵνα θρῆνον ἄξιον, καὶ τίνα στεναγμὸν σύμφωνον τῆς προκειμένης συμφορᾶς, καὶ τῶν τελευτῶν τούτων νεκρῶν [14] ἀνακαλεῖται προσᾴδοντα φησὶ καὶ ἁρμόζοντα τοῖς νῦν πάθεσι;

1505 Μουσοπόλον] [15] Μουσικὸν, ἔστι γὰρ καὶ θρῆνος μουσικός. Ὅμηρος,

—— Παρὰ δ' εἷσαν ἀοιδοὺς,
Θρήνων ἐξάρχους, οἵ τε στονόεσσαν ἀοιδὴν,

καὶ τὰ ἑξῆς.

Μουσοπόλον] Θρηνητικήν.

‡ Στοναχὴν] Στένω κοινὸν, καὶ στενάζω· στενάχω δὲ ποιητικὸν καὶ στεναχίζω, καὶ στεναχέω, ῶ, ἀπὸ τοῦ στένω. στένος ποιητικῶς, καὶ στενέτης· ἀπὸ τοῦ στενάζω, στεναγμὸς κοινόν· ἀπὸ τοῦ στενάχω, στοναχὴ παρὰ ποιηταῖς. ‡

1508 Σύγγονα] Συγγενικὰ, μητέρα λέγω, καὶ τέκνα, [16] προσχαρεῖ τοῦ ἐρινύος, ἥτις παντελῶς τοῦ Οἰδίποδος τὸν δόμον ὤλεσε.

1511 Δυσξυνέτου] Τῆς Σφιγγὸς τὸ ἀσαφὲς. ἐπεὶ πᾶσι [17] δυσξύνετον ἦν τὸ αἴνιγμα, πλὴν τοῦ Οἰδίποδος μόνου. διὰ γὰρ τοῦτο συνετὸν ἐπὶ τούτῳ εἴρηκε τὸ μέλος, πᾶσι μὲν τοῖς ἄλλοις ἀσαφὲς, αὐτῷ δὲ μόνῳ σαφὲς καὶ καταληπτόν. ξυνετὸν, δὲ, τὸ σαφές.

1511 „ Ὅτε δυσξυνέτου] Τὴν ἐξ ἔξωθεν προσληπτέον, τουτέστιν ἐξ ὅτε. „ ὁ δὲ λόγος. ἥτις Ἐρινὺς τὸν Οἰδίποδος οἶκον ἀπώλεσεν, ἐξ ὅτε τὸ τῆς ἀ„γρείας Σφιγγὸς αἴνιγμα, τὸ δυσξύνετον ἐκεῖνο καὶ ἀσαφὲς τοῖς πολλοῖς „ γνοὺς αὐτῆς αἴτιος αὐτῇ γέγονε τοῦ θανάτου. φασὶ γὰρ, ὅτι λυθέντος τοῦ Οἰ„δίποδος διεσπάραξεν ἑαυτὴν ἡ Σφίγξ. "

Ἄλ-

λῆ. Postrema Scholii vox in Mſ. legebatur κραθείς.

12 Θρηνητικὴν ς.] Haec omnia praebuit Aug. Cod. usque ad voces, τίνα θρῆνον ἄξιον quae Scholion ordiebantur vulgatum.

13 Πρὸς ἀναρμοστίαν] Id eſt: voces, τίνα πρὸς *invertendae ſunt:* Scriptam lectionem, προσαναρπακτίον, non dubitanter emendavi; *Boſſium*que laudo, qui ſcribi maluerit τὰς τραπέζας ἀνέτρεψε, quam ἀνέστρεψε, *Ioann.* 11, 15. —— Aliter *Euripidea* nonnulli capiebant, οὐκ ἀποδιῃρημένης τῆς πρός. Mſ. ἀποδιῃρημένης.

14 Ἀνακαλεῖται] Cod. Aug. ἀναβοῶντα. aberant ſequentia, e quibus, praeter *Cuperum*, Obſerv. 1, c. 1, nemo diſcere potuit, „ ἁρμόζειν πᾶσι, *idem pla*„*ne eſſe quod dixit Feſtus*, dare „ ca-

Ἄλλως. Τῷ Οἰδίποδι ξυνετόν. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ Σφιγγός. τοῖς δὲ ξυνετὸν τὸ βαθύτατον.

Μέλος ἔγνως] Μέλος τὸ αἴνιγμα εἶπεν, ἐπεὶ μετὰ μέλους πρὸς συνέφερεν αὐτὸ ἡ Σφίγξ, διὸ καὶ ἀοιδοῦ Σφιγγὸς εἶπεν.

1512 Φονεύσας] Ἀντὶ τοῦ φόνου καὶ ἀναιρέσεως χρησάμενος αὐτῇ αἴτιος.

‡ Φονεύσας] Λέγει ἀντιστρόφως, ἀντὶ τοῦ, ὅτι ἔγνως τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς, ἐφόνευσας αὐτήν. ‡

1514 Τίς Ἑλλὰς ἢ βάρβαρος] Τίς Ἑλληνικὴ γυνὴ, ἢ βάρβαρος γυνὴ δηλονότι.

Ἄλλως. Τίς φησιν Ἑλλήνων ἢ βαρβάρων, ἢ τῶν ἀνέκαθεν ἀνδρῶν ὑπέμεινε κακῶν τοσούτων πλῆθος, καὶ λύπης ἐπὶ ἀνθρωπίνῳ αἵματι; 18 τὸ γὰρ Ἀμερίου, ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπείου.

† Τίς Ἑλλάς] Τίς ἀπὸ τοῦ ἀμερίου αἵματος, ἤγουν τίς τῶν ἀνθρώπων, ἢ Ἑλλὰς, ἢ βάρβαρος, ἢ τίς ἀπὸ τῶν πάροιθεν εὐγενῶν, ἕτερος ἔτλη καὶ ὑπέμεινε τοιαῦτα φανερὰ κακὰ, καὶ διάδηλα πάντη ἄχη κακῶν τοσούτων; †

Ἢ τῶν πάροιθεν] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ τίς. ἢ τίς τῶν πάροιθεν εὐγενῶν τοσαύτας λύπας ὑπέμεινε;

1517 Τάλαιν' ὡς ἐλελίζω] Ἐγὼ, φησὶ, τάλαινα, ἥτις αἴλινον ἀνακλαίω, καὶ ἀναθρηνῶ, ἐπὶ τούτοις τοῖς οἰκτροῖς ἀτυχήμασι, καθάπερ τις ὄρνις θρηνοῦσα ἀπηχεῖ, δρυὸς πετάλοις ἐφιζομένη.

‡ Ἐλελίζω] Ταραττομένη ἀγωνιῶ. ‡

1518 „ Τίς ἄρ' ὄρνις] Ἀηδόνα φησὶν ἢ χελιδόνα, εἰς ἃς μετεβλήθησαν „ Πρόκνη καὶ Φιλομήλη. "

1519 Μονομάτωρ] Ἡ μεμονωμένη τῆς μητρός.

1520 Αἰάγμασι] Θρηνητικοῖς ἀπηχήμασι.

Ἃ τοῖσδε] Ἅτινα ἄσματα θρηνῶ ἐπὶ τοῖσδε τοῖς νεκροῖς.

1520 „ Ἃ τοῖσδε προσκλαίω] Ἅπερ θρηνητικὰ ἀπηχήματα ἐπὶ τούτοις „ τοῖς νεκροῖς ἀναβοῶ. " 19 ἡ γὰρ πρὸ ἀντὶ τῆς ἀνὰ, τουτέστιν ἀνακλαίω. τοῦτο ἰδίᾳ ἀνταποφαίνεται.

1521

„ cæteris, *nempe plangentibus*, „ modum. "

15 Μουσικὸν] Μουσικὸν στεναγμὸν, Aug. Cod. *Homeri* verba sunt ex Il. Ω, 720.

16 Περιχαρῆ] Scripserat forte περιχάρειαν τῆς Ἐριννύος. Desunt haec in Aug.

17 Δυσξύνετον] Aug. Cod. δυσσύνοπτον scribe, δυσσύνοπτον. —— Mox Ms. διὰ γὰρ τούτου συνετὸν ἐπὶ τούτοις εἴρηκε τὸ μέλος.

18 Τὸ γὰρ Ἀμερίου] Edd. Τὸ γὰρ ἀνθρωπείου ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπίνου praeter alia huius Scholii e Ms. Aug. emendata, Codex optimus istam quoque praebuit lectionem: Τὸ γὰρ Ἀμερίου ἀντὶ τοῦ ἀνθρωπείου. Codice destitutus genuinam Criticus lectionem facile detexisset.

19 Ἡ γὰρ πρὸ] Sic & Aug. Cod. cuius auctoritate huc retraxi,

 traxi,

1521 Μόνα δ' αἰῶνα] Ἀντὶ τοῦ μονάδα βίον, ἐρφανὸν, μονήρη, μονο-σύμβιον, ἔρημον. Ἐν λειβομένοις] Ἐν ὑγροῖς.

1522 „ Τίν' ἐπὶ πρῶτον] Ἢ ἐπὶ πρὸς τί βαλῶ. οἷον ἐπὶ τίνα πρῶτον ἐ-
„ πιθῶ [20] τὰς χεῖρας ἀπαρχὰς τοῖς σπαραγμοῖς; ἐπὶ τῆς μητρὸς, ἢ ἐπὶ τῶν ἀ-
„ δελφῶν. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς παλαιοῖς τὰς κόμας ἀποκείρεσθαι τοῖς τεθνηκόσι.
„ Ἢ πρὸς ἀδελφῶν] Τὸ ἑξῆς. ἢ πρὸς τὰ τῶν ἀδελφῶν αἰκίσματα. Οὐλό-
„ μενα δὲ, διὰ τὰς πληγὰς καὶ τοὺς ἀφανισμοὺς τῶν ἀδελφῶν. "

1523 Ἀπαρχὰς] Θυσίας.

1525 Γάλακτος] Λείπει τοῖς ποιητικοῖς.

† Γάλακτος παρὰ μαστοῖς] Λέγεται καὶ γάλα μαστῶν, καὶ μαστὸς γά-λακτος· ὡς ἡμέρα ἡλίου, καὶ ἥλιος ἡμέρας. †

1527 Αἰκίσματα] Πρὸς τὰς ἀληθείας πληγάς.

1528 Οἰδιπόδα] Ἀπὸ τοῦ Οἰδιπόδης εὐθείας.

1530 ‡ Ἀέριον σκότον] Ἀὴρ λέγεται καὶ τὸ ὁμιχλῶδες καὶ ἀόρατον· ὡς παρ' [21] Ὁμήρῳ, Ἀὴρ γὰρ παρὰ νηυσὶ βαθεῖα. εἰπὼν οὖν ἐνταῦθα σκότον, ἐπ-άγει ἀέριον ἐπιθετικῶς, κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν τοῦ ἀέρος, ἵνα δηλώ-σῃ τὸ εἶδος τοῦ σκότου, ἤτοι οἷον τὸ τοῦ ἀέρος· ὥσπερ εἴ τις εἴποι, φῶς ἡλιῶ-δες, ἤγουν οἷον τὸ τοῦ ἡλίου· μεταφορικῶς δὲ λέγει ἀπὸ τοῦ σκότου τοῦ ἐν ἀέρι, τοῦ μὴ βλεπομένου, τὴν στέρησιν τῆς ὁράσεως καὶ τὴν τύφλωσιν. ἔχει οὖν τι καὶ οὕτως. ὃς ἐμβαλὼν τοῖς σαυτοῦ ὄμμασι σκότον ἀέριον, ἤγουν οἷος ὁ τοῦ ἀέρος, ἀντὶ τοῦ ἀορασίαν καὶ τύφλωσιν, ἐπὶ τοῖς δώμασιν ὀδυνηρῶς ἀνίας ζωὴν ἐπι-πολὺ παρατεινομένην. [22] ἀερῶδες, τὸ μετέχον τῆς φύσεως τοῦ ἀέρος, ἀέριον δὲ σκότος, τὸ ἔχον τὴν ζόφωσιν ἀέρος, ὡς οὐράνιον ὕψος ὑπερβολικῶς, ἤγουν οἷον τὸ τοῦ οὐρανοῦ. λέγεται ἄλλως καὶ οὐράνιον ὕψος αὐτὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ὕ-ψος, καὶ ἀέριον σκότος αὐτὸ τὸ τοῦ ἀέρος. ἀέριος δὲ φέρεται ὡς, ἤγουν ἐν τῷ ἀέρι, καὶ ἀέρια ζῶα, τὰ ἐν ἀέρι τὴν διατριβὴν ποιούμενα, ὡς οὐ-ράνια πράγματα, τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. ἐκεῖνα δὲ καὶ μετὰ τῆς ἐν προθέσεως λέγεται μᾶλλον· οἷον, ἐναέριος φέρεται, καὶ ἐναέρια ζῶα. ‡

1531 Ἕλκεις] [23] Παρέλκεις, καὶ παρατείνεις μακρόπνουν βίον, πλα-νώμενος καὶ τυφλώττων.

‡ Μακρόπνουν] Ἀντὶ τοῦ, ἐπιπολὺ παρατεινομένην. ἡ πνοὴ, γὰρ ἀντὶ τῆς κι-νήσεως καὶ παρατάσεως ἐνταῦθα λαμβάνεται, μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ζώων, ὧν γὰρ διαπνεόντων ἡ ζωὴ τὴν ἑαυτῆς ἀνύει ὁδόν. ‡

1532 Κλινῆς, ὦ κατ' αὐλάν] Ἀπὸ μέρους τοῦ ποδὸς, τὸ ὅλον σῶμα δηλοῖ.

τετ-

traxi, quae legebantur infra non suo loco. τιν. (ut in contextu vulgabatur) reponebat *Kingius*.

20 Τὰς χεῖρας] Τῆς χαίτης restituendum puto. Ridiculum fuisset hoc Scholio reliquisse scriptam lectionem πολεμίοις· ubi παλαιοῖς a me repositum.

21 Ὁμήρῳ] Od. I, 144, Ἀὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν.

τουτέστι κλύεις, ὦ πάτερ, ὃς ἔνδον κατὰ τὴν αὐλὴν διὰ τὴν τυφλότητα ἀλαίνων, καὶ πλανώμενος, διατρίβεις, καὶ τὸ γηρατικόν σου σῶμα τοῖς δεμνίοις ἐγκρύπτεις.

1533 Ἰαύων] Ἐγκοιμίζων, ἐγκρύπτων.

1534 Τί μ' ὦ παρθένε] Διατί, ὦ παρθένε, ὁδηγίαις τῆς τυφλῆς πορείας ἐξήγαγές με εἰς φῶς, περισκελισαμένη τοῖς δάκρυσι, τὸν ἀεὶ ἐν λέχει καὶ κοίτῃ ὑπάρχοντα;

Τί μ', ὦ παρθένε] Ὅλως ἐν πᾶσιν ὁ Εὐριπίδης πτωχοποιός ἐστι, καὶ νῦν ὁ Οἰδίπους οὐδὲ ὁδηγὸν αὐτῷ ἔχει, ἐν τῇ πατρίδι ὤν, ἀλλὰ καὶ μόνος ἐκπορεύεται ἑαυτὸν ὁδηγῶν, τάχα δὲ καὶ πάντες ἐξῆλθον θεαταὶ χάριν τῶν παρόντων κακῶν, διὸ μεμονωμένον θεράποντος τὸ Οἰδίποδος πρόσωπον ἔξεισι.

1536 Λεχέων] Λεχήρη φησὶ, τὸν ἀεὶ ἐν λέχει καὶ σκότει ὑπάρχοντα. τὸ ἑξῆς οὕτω, διατί με τὸν πολιὸν, ἀντὶ τοῦ τὸν πεπολιωμένον, ἐξήγαγες, ὦ παρθένε, σκολίων ἐκ θαλάμων, εἰς φῶς ἀέρος, ὄντα με ἀφανὲς εἴδωλον, ὃ ἐστι τυφλὴν σκιάν; ἀλλὰ τὸ αἰθέρος ἀφανὲς εἴδωλον κατ' ἰδίαν προσοικτέον. τί με φησὶν ἐξήγαγες ὥσπερ εἴδωλον ὄντα αἰθέρος, τουτέστι τοῦ ἀέρος, καὶ γὰρ τὸν ἀέρα περιίπτανται τὰ εἴδωλα, καὶ αἱ ψυχαί. ἢ καὶ ὡς νεκρόν με ὑπάρχοντα, ἢ ὡς σκιᾶς ὄνειρον;

1539 Γηραιόν] Ταχύποδον.

1543 ‡ Τυφλόν] Ἐστερημένον ὁδηγίας οἰκείων ὀφθαλμῶν. ‡

1549 Οὐκ ἐπ' ὀνείδεσιν, οὐδ' ἐπιχάρμασιν] Οὐκ ἐπιχαίρουσα οὐδὲ ὀνειδίζουσα λέγω νῦν τοῦτο, ἀλλὰ καὶ ὀδυνωμένη λέγω καὶ συναλγοῦσα.

1550 Ἀλάστωρ] Ἔφορος δαίμων τῶν τὰ ἄλαστα πεποιηκότων, καὶ τιμωρός. [Ἄλλως;] Ὁ παρακολουθῶν σοι κακοποιὸς δαίμων.

‡ Ἄλλως. Ἀλάστορες λέγονταί τινες, ἢ οἱ κακοποιοῦντες αὐτοὺς, ἢ οἱ δι' ἐκδίκησιν αὐτοῦ ἑτέρους κακοποιοῦντες· ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ προτέρου λαμβάνεται σημαινομένου. ‡

1553 Τί τάδε] 24 Λείπει ἡ Διά. Διὰ τί τάδε κατασένεις, ἐπειδὴ ἄδηλος ὁ σὸς θρῆνος· πολλὰ γὰρ τὰ περιέχοντά σε κακά. Φανέρωσον διὰ τί ταῦτα στένεις· διὰ τὴν τύφλωσιν; διὰ τὸν τῆς μητρὸς γάμον; ὁ δὲ εἶπεν, οὐ διὰ ταῦτα θρηνῶ, ἀλλὰ διὰ τὰ τέκνα.

1554 Δι' ὀδύνας ἀνέβας] „Ἡ αἰτία ἐν ᾗ δι' ὀδύνας ἀνέβης." Ἄλλως. Μειζόνως ἂν ἀδυνήθης, εἰ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἶχες ὁρῶντας, καὶ ἐθεώρεις τούτους κειμένους νεκρούς. 1557

22 Ἀμφῶδες] Sequentia margo quoque praebebat Leid. Cod. e quo quaedam voculae *Kingianis* insertae sunt.

23 Παρέλκεις] Aug. Cod. π. καὶ περιτείνεις τὴν ζωὴν, καὶ φιλοψυχῆς· φιλοψυχεῖς & παρατείνεις scribendum.

24 Λείπει ἡ Διά.] Haec & reliqua etiam ad v. 1554, ex Aug. Cod. descripta prostant: erant paulo aliter in Edd. vulgata.

1557 Ὄμματος αὐγαῖς] Ἀντὶ τοῦ τῶν ὀμμάτων.
Ἐπινώμας] 25 Τὸ ἐπινώμας, ἀντὶ τοῦ διέκρινας, καὶ ἐπεσκόπεις.
1558 Τῶν μὲν ἐμῶν] Ἐγὼ κατηρασάμην τῷ 26 θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τοὺς παῖδας.
1559 Ἃ πάλαι ἄλοχος] Καὶ τοῦτο ἀπρεπὲς, ἵνα τὸν Οἰδίποδα ἄλοχον τὴν Ἰοκάστην ποιῇ λέγεσθαι, ἐπιγνοῦσα ὅτι ἡ μήτηρ ἦν. ἴδει οὖν τὸ ὄνομα παραιτήσασθαι.
1562 Ἱκέταν] 27 Ἱκέτις ἱκέτιν τὸν μαστὸν αἰρομένη καὶ μετεωρίζουσα, ἵνα οἱ παῖδες ἰδόντες λήξωσι τῆς μάχης. γράφεται δὲ καὶ 28 ὀρομένα, ὅ ἐστιν ὀρέγουσα, καὶ προτείνουσα τὸν μαστόν.
1564 Λείμακα] Λειμῶνα.
1565 Κοινὸν ἐνυάλιον] Συγγενικὸν πόλεμον.
1566 Ἐπαύλοις] Συνοίκους, ἢ ἐν ἐπαύλει μαχομένους.
1567 „ Ἐπὶ τραύμασιν] 29 Κατὰ κοινοῦ τὸ Εὗρεν. Αἵματος τύχην]
„ ἀντὶ τοῦ αἵματος τυγχάνοντας, καὶ εἰς τοῦτο ἀφιγμένους. τουτέστιν ἐλθοῦσα
„ δ' εὗρεν αἵματι λοιπὸν πεφυρμένους, καὶ τὴν τύχην αὐτοῖς τοῦ φόνου πέρας
„ λαβοῦσαν. Εὗρεν αὐτοὺς ἡ μήτηρ ὥσπερ λέοντας ἐν ἐρήμοις τόποις μαχο-
„ μένους περὶ τραύματα, τουτέστιν ἢ περὶ σώματος ἢ παρδάλεως ἢ ἄλλου τι-
„ νός. „ Ἄλλως. Κοινὸν τὸ Εὗρεν· ὁ δὲ λόγος 30 ἀσύνδετος. ἐπὶ τοῖς τραύμασιν εὗρε ψυχρὰν σπονδὴν αἵματος· ὅπερ αἷμα τῶν πεφονευμένων σπονδή ἐστι τοῦ τάφου (ᾅδου) καὶ τοῦ Ἄρεως.
1568 Ψυχρὰν λοιβάν] Τὴν εἰς ψύξιν καὶ θάνατον ἄγουσαν.
1569 Ἃν ἔλαχ' Ἀΐδας] Ἣν τινὰ λοιβὴν 31 ἐξ αἵματος κεκλήρωται ὁ Ἅιδης, παρόσον οἱ φονευόμενοι εἰς ᾅδου χωροῦσι, προεξένησε δὲ, φησὶν, ὁ Ἄρης τῷ ᾅδῃ τὴν ἐξ αἵματος σπονδήν.
[Ἄλλως. 1563 — 1569] * Εὗρε δὲ τέκνα ἐν ταῖς Ἠλέκτραις πύλαις κατὰ τὸ ἄλσος, τὸ λωτὸν ποιοῦν, πλησίον αὐτοῖς ὂν, ὥσπερ λέοντας ὁμοῦ ὄντας, κοινὸν πόλεμον μαχομένους ἐν λόγχαις, Ἐπὶ τραύμασι] τουτέστιν ἐπὶ τῷ θανατῶσαι ἀλλήλους. Εὗρε δὲ αὐτοὺς ἤδη καὶ ἀπὸ τοῦ ἰοῦ εἰς θυσίαν αἵματος φονίαν, καὶ φοινικὴν, ψυχρὰν, ἣν ἐκληρώσατο ὁ Ἅιδης, παρέ-

χε

25 Τὸ ἐπινώμας] Vocem νικιὰς haec ſequebantur in Aug. Cod. τὸ γὰρ ἐπινώμας ἀντὶ τοῦ διέκρινες καὶ ἐσκόπεις.

26 Θηκτῷ σ.] Phoen. v. 68, Θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχεῖν τόδε.

27 Ἱκέτις ἱκέτιν] Aug. Cod. ἱκέτις ἱκέτ' ἄν. ἱκέτις αὕτη οὖσα ἱκέτιν τὸν μαστὸν αἰρομένη καὶ μετεωρίζουσα. poſtrema *Kingius* emendata iam dederat, pro αἰρομένη καὶ μετεωρίζουσα.

28 Ὀρομένα] Aug. Cod. γράφεται σε καὶ ὀρωμένη, ὁρῶσα, καὶ προτείνουσα τὸν μαστόν.

29 Κατὰ κοινοῦ] Correcta fuit lectio ſcripta, κατακοινοῦσι δὲ τὸ εὗρεν. Sequentia, quae dedit Aug. Cod. diverſam exhibent a vulgata lectionem.

30

χε δ' Ἄρει. Ἐπειδὴ γὰρ ὁ μὲν Ἄρης τοὺς πολέμους καὶ τοὺς φόνους ἐργάζεται, (ὅθεν καὶ Μιαιφόνος κέκληται) ὁ δ' Ἅιδης τοὺς τεθνεῶτας ὑποδέχεται, διὰ τοῦτο τὸν μὲν Ἄρην παραχεῖν λέγει τὴν θυσίαν, τὸν δ' Ἅιδην λαχεῖν. Τὸ δὲ ψυχρὸν] ἀντὶ τοῦ νεκρόν· κἂν γὰρ τὸ αἷμα θερμὸν, ἀλλ' ἡ τοιαύτη τοῦ αἵματος θυσία, ἐκ σφαγῆς γενομένη, ψυχρά· ἢ ἐπεὶ καὶ οἱ νεκροὶ ψυχροί εἰσι, τοῦ ἐν αὐτοῖς θερμοῦ ἐκλιπόντος τῷ θανάτῳ. *

1570 Χαλκόκροτον] Τὸ ὑπὸ χαλκοῦ συγκεκροτημένον καὶ κατεσκευασμένον ξίφος.

1572 Ἀγχι δὲ τέκνων] Ἐπὶ τῶν τέκνων τῶν νεκρῶν.

1572 „ Ἔπεσ' ἀμφὶ τέκνοις] [32] Βουλομένη αὐτοὺς καταπαῦσαι τῆς λύ„ πης καὶ αὐτὴ κατέπαυσεν, ἐπὶ τῷ ᾅδῃ δηλονότι. "

1577 Εὐτυχέστερος βίος] Οὐχ ὡς τοῦ πρότερον βίου εὐτυχοῦς ὄντος τῷ συγκριτικῷ ἐχρήσατο, ἀλλ' ὅτι γὰρ τὰ συγκριτικὰ ἐξ ἀνομοιογενῶν γίνεται, ὡς τὰ πρεσβυτέρα παίδων, οὐχ ὡς καὶ τῶν ἄλλων παίδων παλαιῶν ὄντων.

1578 Ὡς ὤφελε τάφου] Καιρὸς ἐστὶ μνήμην ποιεῖσθαι τῶν τάφων καὶ τῶν θαπτομένων.

Ὡς ὤφελε τάφου] Οὐχ ἵνα πάντες ταφῶσιν, ἀλλὰ μόνος Ἐτεοκλῆς, καὶ Ἰοκάστη. τὸν γὰρ Πολυνείκην ἀκήδευτον [33] καθῆναι κελεύει.

1580 Ἀρχὰς τῆσδε γῆς] Τὰς ἀρχὰς [34] φερνὰς δίδωσι. ἀπὸ κοινοῦ δὲ τὸ δίδους. φερνὰς οὖν φησὶν ἔδωκε τῇ ἑαυτοῦ ἀδελφῇ ἑαυτοῦ τὴν ἀρχὴν, φερνὰς δὲ φησὶ τὰ διδόμενα χάριν προικὸς τῇ νύμφῃ.

1582 Αἵμονι] Τῷ υἱῷ μου.

1582 ‡ Κρέοντι λέκτρον] Τὸ λέκτρον, ἀντὶ τοῦ τὴν συνάφειαν τῆς θυγατρός σου τῆς Ἀντιγόνης, ἀντὶ τοῦ, καὶ τὴν θυγατέρα σοῦ τὴν Ἀντιγόνην εἰς συνάφειαν γάμου. ‡

1587 Διὰ δὲ τοὺς ἀλάστορας] Τὰς δυστυχίας τὰς σάς.

† Ἀλάστορας] Τοὺς ἀλάστορας τοὺς σοὺς, ἤγουν τοὺς παρακολουθοῦντάς σοι κακοποιοὺς δαίμονας. †

1589 Ὥς μ' ἔφυσας] Λίαν ἐξ ἀρχῆς ἐποίησας ἄθλιον, καθὸ πρὶν γενέσθαι δυστυχὴς ὑπῆρχον.

1591

[30] Ἀτύμβιος] Sic Aug. ἀτύμβιος erat in Edd. ex eodem Cod. prodiit ὅπερ αἷμα τῶν. tandem in illo legebatur τάφου voce ᾅδου supra scripta.

[31] Ἐξ αἵματος] Aug. Cod. pro τοῦ αἵματος· mox, pro προσεξένισε, praebuit προσεξένησε.

[32] Βουλομένη] Alia quaedam antecedebant in Aug. Cod. ἐπεμψεν ἐπὶ δὲ τῶν τέκνων τῷ πένθει. ἐπεὶ βουλομένη κ. τ. λ.

[33] Καθῆναι] Graecum non est: ἐκβληθῆναι vel simile quid sententia postulat: forte scripserat ἐαθῆναι κελεύει. Aug. Cod. habet, ἀτιμωθῆναι λέγει.

[34] Φερνὰς] Insertum ex Aug. Cod. cuius hic pagina deficiebat.

1591 Μητρὸς ἐκ γονῆς] 35 Γένος καὶ γονὴ, τὸ σπέρμα τοῦ ἀνδρὸς, ὃ περιλαβοῦσα ἡ γυνὴ, καὶ θάλψασα, καὶ τὸν πεπηγμένον χρόνον κατασχοῦσα, ἀποτίκτει, ὥσπερ δὲ λέγεται σπέρμα τῆς γῆς ὁ σῖτος, καὶ ἡ κριθὴ, καὶ τὰ τοιαῦτα, διότι εἰς τὴν γῆν σπείρονται, οὕτω καὶ ὁ καταβαλλόμενος πρὸς τὴν γυναῖκα σπόρος τῆς γυναικὸς ἂν λέγοιτο, κατὰ τὸν προσήκοντα λόγον, καθ' ὃ λέγεται ἐνταῦθα τὸ μητρὸς ἐκ γονῆς, ἤγουν ἐκ τοῦ σπέρματος τῆς μητρὸς, ἀντὶ τοῦ ἐκ τοῦ πρὸς τὴν ἐμὴν μητέρα καταβληθέντος σπέρματος. ἀπὸ τούτου καὶ τὸ γόνιμον καὶ τὸ ἄγονον. λέγεται δὲ ταῦτα, ἐναντία γάρ εἰσι, καὶ ἐπὶ τῶν αὐτῶν λέγεται, πρῶτα μὲν ἐπὶ ἀνδρὸς δυναμένου παιδοποιεῖν, ἢ μὴ δυναμένου. καὶ ἐπὶ μήτρας δυναμένης σπέρμα ζωογονεῖν, ἢ μὴ δυναμένης. ἔπειτα δὲ καὶ ἐπὶ φυτῶν δυναμένων καρποφορεῖν, ἢ μὴ δυναμένων. καὶ ἐπὶ γῆς ἐπιτηδείας σπέρματα θάλπειν καὶ τρέφειν, ἢ μὴ ἐπιτηδείου, καὶ ἐπὶ ποιητοῦ δυναμένου γονίμοις ποιήματα, ἢ μὴ δυναμένου. καὶ ἔτι ἐπὶ βρέφους δυναμένου τεχθῆναι, ὃ πρέποντος, ὡς ἐν τούτοις, καὶ τοῦτό φασιν ἑπτὰ μησὶ γόνιμον εἶναι. ἐνταῦθα δὲ ἀντὶ τοῦ δυναμένου τεχθῆναι, ἢ μὴ δυναμένου, ἢ πρέποντος. οἷον ἐνταῦθα τὸ,

Ἄγονον Ἀπόλλων Λαΐῳ μ' ἐθέσπισεν ——

ἀντὶ τοῦ μὴ πρέποντα εἶναι τεχθῆναι.

Ἐθέσπισεν] Ἐμαντεύσατο, 36 ἐχρησμοδότησεν.

1594 Ἐπεὶ δ' ἐγενόμην] Ἐπεὶ δὲ ἐγεννήθην, πάλιν ὁ σπείρας πατὴρ κτείνει με, ὅσον κατὰ τὴν οἰκείαν προαίρεσιν.

1596 Χρεὼν γὰρ] Ἀπέκειτο, εἵμαρτο.

1597 Μαστὸν ποθοῦντα] Ἔτι χρῄζοντα μαστοῦ τὸν ἄθλιον πέμπει με τροφὴν τοῖς θηρσί.

1600 Δουλεῦσαι τί μοι] Δοῦλον φύλαξ, καὶ τοῦτο ἐκτεθείς. ὁ γὰρ δοῦλον αὐτὸν ἐποίησεν, ὡς καὶ ἡ Ἰοκάστη 37 φησὶν,

—— ἡ δὲ τὸν ἐμὸν ὠδίνων πόνον
Μαστοῖς ὑφεῖτο, καὶ πόσιν πείθει τεκεῖν.

ἀλλὰ φαμὲν, ὅτι ἕνεκα τοῦ εἰς οἶκτον κινῆσαι τοὺς θεωμένους, ἢ ὅτι οἱ βαρυνόμενοι συμφοραῖς ὑπὸ προκειμένης δυστυχίας, καὶ τὰς προκειμένας εὐδαιμονίας δυστυχίας ἀποκαλοῦσι.

1601 Πόλυβον ἀμφὶ δεσπότην] Οὐκ ἐξέφαινεν αὐτὸν πατέρα, 38 ἐπεὶ οὐκ ἐτέχθη υἱὸς, ἀλλὰ δοῦλος, καὶ κτῆμα αὐτοῦ γέγονεν.

1605 Ἀρὰς παραλαβὼν] Θέλει εἰπεῖν ὅτι εἵμαρται ταῦτα παθεῖν τῷ γένει. ὁ γὰρ Λάϊος, φησὶ, γνοὺς μὴ κατὰ βούλησιν θεῶν γεννηθέντα με, κατ-

ἐρα—

35 Γένος καὶ Γονὴ] Haec etiam in margine legebantur Cod. Leid. e quo leviora quaedam sunt in melius mutata.

36 Ἐχρησμοδότησεν] Adiectum a *Barnesio*, forsan e Cod. Cant. scribendum potius ἐχρησμολόγησεν.

37

ἠράσατο, ἵνα δηλονότι ἀποθάνῃ. ἐγὼ δὲ ἀπὸ σκαιοῦ δαίμονος τὰς παρ' ἐκείνου ἀρὰς δεξάμενος, παρέδωκα, φησὶ, καὶ τοῖς ἐξ ἐμοῦ παισί.

‡ Ἄλλως. Ἀρὰς παραλαβὼν] Κατάρας παρὰ τοῦ Λαΐου λαβὼν, ἀντὶ τοῦ κληρονομήσας, καὶ πρὸς τοὺς παῖδας παραπέμψας. ἀρὰς δὲ λέγει τὰς παρακολουθούσας τῷ γένει αὐτῶν ἀπὸ τοῦ Πέλοπος, οὐχ ὡς αὐτῷ ὁ Λάϊος κατηράσατο (ἐπεὶ οὐδὲ φέρεταί τι τοιοῦτον ἀπὸ τοῦ Λαΐου πρὸς τὸν Οἰδίποδα) ἀλλ' ὡς ὁ Πέλοψ Λαΐῳ κατηράσατο, δυσθυμήσας ἐπὶ τῇ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Χρυσίππου ἁρπαγῇ, ἣν ἡρπάξατο ὁ Λάϊος. ‡

1606 ‡ Οὐ γὰρ τοσοῦτον κ. τ. λ.] Οὐ γὰρ τοσοῦτον ἀνόητος πέφυκ' ἐγὼ, ὥστε χωρίς τινος ἀπὸ τῶν θεῶν εἰς τὰ ἐμὰ ὄμματα ταῦτα ἐμηχανησάμην καὶ εἰς τὴν ζωὴν τῶν ἐμῶν παίδων. ὅμοιον τοῦτο [39] παρὰ Σοφοκλεῖ,

Ἡ δ' ὧδε τλήμων, ὥστε τῷ μιάστορι
Ξυνέστι ——

τὸ γὰρ ὥστε, μετὰ ἀπαρεμφάτου οἰκείως ἔχον τέτακται, ἐν τούτοις μετὰ ὁριστικοῦ κεῖται κατὰ ὁμοίαν ἀκολουθίαν. ἴσως οὖν ὁ καὶ σύνδεσμος ἐπὶ τούτων συνυπακούεται, μετὰ γὰρ τοῦ καὶ συνδέσμου τὸ ὥστε οὐκ ἀνακολούθως πρὸς ὁριστικὸν λέγεται. ‡

1610 Ὁμαρτήσει] Ἀκολουθήσει, ὁδηγήσει.

1611 Ζῶσα γὰρ σάφ' οἶδ'] Σαφῶς οἶδα ὅτι, εἰ ἔζη, συνήθως ἄν μοι ἐχειραγώγησεν Ἰοκάστη.

1612 Ἀλλ' εὔτεκνος] Ἀλλ' ἡ εὐτεκνία τῶν δύο μου παίδων;

1613 ‡ Βίον] Πόρον ζωῆς. ‡

1614 Πόθεν] Οὐδαμῶς.

Ἄρδην] Παντελῶς.

1616 Ἕλιξας] Συστρέψας τὰς ἐμὰς χεῖρας ὑπὲρ τὸ σὸν γόνυ δειλὸς φανοῦμαι. τὴν γὰρ ἐμὴν εὐγένειαν οὐκ ἂν προδώσω, κἂν δυστυχῶ.

[Ἄλλως] Ἕλιξας, περιβαλὼν τοὺς σοὺς πόδας. ‡

1619 Σοί τ' εὖ λέλεκται] Καλῶς εἶπας ὅτι οὐχ ἱκετεύω σε, εἰ γὰρ καὶ σὺ ἠθέλησας, ἐγὼ οὐ συνεχώρουν.

1622 Τόνδε δ', ὃς] Τὸν δὲ Πολυνείκους νέκυν.

1625 Κηρύξεται] Κηρυχθήσεται.

1626 Κατασκαφῶν ἀλῷ] Κοσμῶν φανερῶς· εἰώθασι γὰρ στέφειν τοὺς νεκρούς.

1627 Θάνατον ἀνταλλάξεται] Ἀντὶ τῆς ταφῆς θάνατον λήψεται.

1631 Καὶ παρθενεύου] Παρθένος διάγε, ἐκδεχομένη τὴν ἐξῆς ἡμέραν,

1634 Ὥς σε στενάζω] Πρὸς τὸν Οἰδίποδα λέγει, ὅτι στένω σε, ὦ πάτερ, πλέον τῶν τεθνηκότων, τῆς Ἰοκάστης, καὶ τῶν παίδων αὐτῆς.

1637

37 Φησὶ] Phoen. v. 30.

38 Οὐκ ἐτέχθη] Scribendum videtur, οὗ οὐκ ἐτέχθη υἱὸς, vel, οὐ γὰρ ἐτέχθη υἱός.

39 Παρὰ Σοφοκλεῖ,] Electra v. 277. Sub finem huius Scholii interiecta sunt ex ora Codicis Leid. nonnulla.

1637 Ἀπάρ σ' ἐρωτῶ] Πρὸς τὴν Κρέοντος ἀποστρέφει τὸν λόγον. τί διώκεις τὸν πατέρα; ἢ ἀπαγορεύεις τὴν ταφὴν τοῦ παιδὸς Πολυνείκους;

1639 Θεσμοποιεῖς] Νομοθετεῖς.

1640 ‡ Ἐτεοκλέους βουλεύματ', οὐχ ἡμῶν τάδε] Πρὸς τὴν δευτέραν ἐρώτησιν ἀπαντᾷ τὴν περὶ τοῦ Πολυνείκους· περὶ γὰρ τοῦ Οἰδίποδος οὐδὲν ὁ Ἐτεοκλῆς διετάξατο. ‡

1643 ‡ Πονηρῶ] Παροίμιον. Κακῶς] ἀδίκως. ‡

1645 Οὐκ ἔννομον γὰρ] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ οὐ δικαίως. ἀνόσιον γὰρ φησίν, ἐκ τοιαύτην τιμωρίαν αὐτὸν ἀπαιτεῖς, λέγει δὲ τὸ ἄταφον εἶναι.

1647 Οὐκ ἐν ἔδωκεν] Κατ' ἐρώτησιν ὁ λόγος. τύχην δὲ τὴν κατὰ τὸν πόλεμον συντυχίαν. οὐκοῦν φησὶν ἀρκέσθητι τῷ θανάτῳ, ὃν ἔτυχεν αὐτὸν ἐν τῷ πολέμῳ ἀνατλῆναι.

1649 Τί πλημμελήσας] Κατ' ἐρώτησιν ἐν ἤθει.

1654 Λάζυσθε] Λαμβάνετε.

1657 ‡ Κ. κίκρανται] Κεκύρωνται ὑπὸ τῶν θεῶν. ‡

1658 Ὑγρὰν θήσει κόνιν] Ὑγρὰν κόνιν λέγει τὴν χυτὴν καὶ λεπτὴν, πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῆς ἱερβώλακος. 40 Ὅμηρος,

—— χυτὴν δ' ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.

ἔστι δὲ ὑγρὰ ἡ νεοσκαφὴς γῆ.

1659 Ναὶ πρὸς σέ] Λείπει ὁ καὶ, καὶ τῆσδε.

1662 Τῶν ἀπορρήτων] Τῶν ἀπηγορευμένων. 41 Ἀριστοφάνης, —— ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει Ἐξ Αἰγίνης.

‡ Τῶν ἀπορρήτων πόλει] Ἀπὸ τῶν ἀπηγορευμένων πρὸς τὴν πόλιν, οὐ γὰρ ἡ πόλις ταῦτα ἀπηγόρευσεν, ἀλλ' ὁ Κρέων. εὐλαβεῖσθαι οὖν δεῖ, ἵνα μὴ

νοῆς

40 Ὅμηρος] Il. ψ, 256. χυτὴν ἐπὶ γαῖαν ἔχευαν.

41 Ἀριστοφάνης, —— ἢ τάπ.] Ranis v. 365, Ἢ προδίδωσι φρούριον, ἢ ναῦς, ἢ τἀπόρρητ' ἀποπέμπει Ἐξ Αἰγίνης. In *Schol.* Edd. legebatur: Ἀριστοφάνης, καὶ ὅς τ' ἀπόρρητ' α. ε. Α. Voculam καὶ *Kingius* *Aristophanis* nomini praefixerat: deerat in Aug. Cod. praeferente Α. ἢμ' ἀπόρρητα α. ε. α.

42 Εἰς γάμους σούς.] In Aug. Cod. istis haec proxima subiiciebantur: ἢ τὸ σῶμα αὐτὸ μὴ προσπτύξομαι. κἂν τὸ σὸν σῶμα. ἐπεὶ οὐ συγχαροῦμαι. θάψαι σε ἐπεὶ Μελάνιππος ἀνεῖλε τὸν Τυδέα καὶ ὕστερον Αἰγιαλῆα τὸν Ἀδράστου. Horum prima quid sibi velint ignoro: proxima, Προσπτύξομαι κἂν τὸ σῶμα σου, ἐπεὶ οὐ συγχωροῦμαι θάψαι σε· pertinent ad v. 1665. Postrema cur huc fuerint allata, quoque spectent me quidem latet; sic forte corrigenda: ἐπεὶ Μελάνιππος ἀνεῖλε τὸν Τυδέα, καὶ ὕστερον Αἰγιαλέα τὸν Ἀδράστου. Filius fuit Αἰγιαλεὺς *Adrasti*; sed neminem novi, qui hunc scripserit interfectum a *Melanippo*; de *Melanippo Tydeoque* diversissima quoque *Cyclicus* tradidisse colligi potest ex *Apollod.* III, p. 156.

ναῦς ζῶντα περὶ τῶν ἀπηγορευμένων ὑπὸ τῆς πόλεως, ὡς καὶ ἀνωτέρω λέγει,

—— κἂν ἀπεννέπῃ πόλις·

ἐκεῖνο γὰρ ὑποθετικῶς ἡ Ἀντιγόνη λέγει ‡

1663 Ἀλλ' ἀμφὶ τραύματ'] Εἰώθασι γὰρ τῶν τραυμάτων ἐπιμελεῖσθαι τῶν νεκρῶν, ὑπὲρ τοῦ αὐτοὺς εὐσχήμονας φαίνεσθαι. Τελαμῶνας δὲ τὰ ῥάκη, οὓς φασὶν ἐπιδέσμους.

1666 Οὐκ εἰς γάμους σούς] Οὐκ ὀφείλεις κλαίειν μέλλουσα γαμεῖν. ἢ οὕτως. οὐχὶ κτήσῃ τοῖς γόοις συμφορὰς 42 εἰς γάμους σούς.

1667 ‡ Ἢ γὰρ γαμοῦμαι] Ἆρα εἰς γάμον ἀφίξομαι; ‡

1668 ‡ Ποῖ γὰρ ἐκφύξῃ] Ποῖ ἀπελθοῦσα τὸν γάμον ἐκφύξῃ; ‡

1669 „ Νὺξ ἄρ' ἐκείνη Δ. μ' ἕ. μ.] Φονεύσω τὸν υἱόν, ὥσπερ μία
„ οὖσα τῶν Δαναοῦ θυγατέρων."

1670 Οἷον ἐξωνείδισεν] Καυχωμένη εἶπεν, ἐξύβρισεν. ὄνειδος γὰρ, τὸ τοῦτον υἱὸν ὑπὸ γυναικὸς ἀπολέσθαι. ἢ ἐπὶ τοῦ κλέους εἴληπται, ἀντὶ τοῦ ἐκλέισε καὶ ἔνδοξον ἐποίησεν, μιμήσασθαι φήσασα τὰς Δαναΐδας, τὸ γὰρ ὄνειδος, καὶ ἐπὶ ἀγαθοῦ τάττεσθαι δύναται, καὶ ἡμῖν συνήθως, παρέσται ὄνειδος τῷ Κρέοντι, εἰ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὑπὸ γυναικὸς 43 ἀπολεῖται, ὡς οἱ Αἰγύπτου παῖδες.

1671 „ Ἴτω σίδηρος] Γυμνούσθω τὸ ξίφος· ὅρκος γάρ μοι τὸ ξίφος
„ αὐτό."

1673 ‡ Συμφεύξομαι] Συνεξορισθήσομαι. ‡

1674 Γενναιότης] Ἀντὶ τοῦ εὐγένεια. Γενναίας μὲν πέφυκας, μωρίας δέ. Ἄλλως. Ὁ δὲ ἀντὶ τοῦ καί. ἔστιν εὐγένεια, καὶ μωρία ἔνεστί σοι

1675 Καὶ ξυνθανοῦμαι] Καὶ συναποθνήσκω, φησίν, αὐτῷ, ἵνα πλεῖον α μάθῃς" „ ἢ ἵνα περαιτέρω 44 γενομένη, ἀντὶ τοῦ ἐκτὸς τῆς πόλεως γενομένη,

1678

156. *Schol. Pind.* N. X, 12. *Tydea* fratremque *Adrasti* Μηκιστέα interfectos a *Melanippo* scribunt *Herodotus* V, c. 67. & *Pausan.* IX, c. 18. Sed *Tydiden Aegialea*, cum *Thebas* duxisset *Epigonos*, primo dicitur interfecisse congressu *Laodamas Hellanico* apud *Schol. Pind.* II. VIII, 68. *Pausaniae*, IX, p. 722. *Aegialei Filius Cyanippus* admodum puer cum *Diomede* fuit & *Euryalo* ad *Troiam* profectus, *Tryphiodoro* v. 157, Κυάνιππος, ὃν εὐπατέρεια Κομαιθὼ, Τυδέος, θαλάμοιο μινυνθαδίοιο τυχοῦσα, Ὠκυμόρῳ τέκε παῖδα σακεσπάλῳ Αἰγιαλῆϊ. ubi non cum Editore *Iac. Merrickio* Κομαιθὼ Τυδέος, sed iungenda sunt Αἰγιαλῆϊ Τυδέος· *quem Comaetho peperit Aegialeo Tydei Filio.*

43 Ἀπολεῖται] Sic emendandum censui vulgatum ἀπολείπεται, inprimis propter seqq. quae praebuit Aug. Cod. In illo legebatur: εἰ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἀπὸ γυναικὸς ἀπολείπεται, ὡς οἱ Αἰγύπτου παῖδες. absque his adeo non displicuisset ἀπολείπεται.

44 Γενομένη] Γινομένης bis erat in his, quae accesserunt ex Aug. Cod.

1678 Ἀλλ' εἰ γαμοίμην] Ἠθικῶς τοῦτο προσενεκτέον. 45 καὶ δεῖ συνυπακούειν τὸ, καλῶς δ' ἂν ἔχοι, ἐγὼ γαμοίμην, καὶ σὺ μόνος φθίνοις ὦ πάτερ. Συναπτέον δὲ 46 τῷ, Ἀλλ' εἰ γαμοίμην, τὸ ἑξῆς, Τίς σε τυφλὸν ὄντα θεραπεύσει, πάτερ.

1681 Πεσών] Πεσὼν κείσομαι ὅπου μοι ἐστὶ μοῖρα.

1683 Ἓν ἦμαρ] Γράφεται

—— ἓν ἦμαρ 47 μ' ὄλβισ' ἠδ' ἀπώλεσεν.

τὸ δὲ ἠδὲ ἀντὶ τοῦ καί. ἤγουν ἓν ἦμαρ με ὄλβισε καὶ ἀπώλεσε. ποῖον δέ ἐστι, καθὸ ὄλβιος ἐγένετο καὶ δυστυχής; ὅτε τὸ αἴνιγμα τῆς Σφιγγὸς ἔλυσε. κατὰ γὰρ τὴν αὐτὴν ἡμέραν καὶ ἔγημε τὴν μητέρα, καὶ τῆς ἀρχῆς ἀντελάβετο· τὸ μὲν οὖν εὐτύχημα τὸ λῦσαι τὸ αἴνιγμα καὶ βασιλεῦσαι· δυστύχημα δὲ, τὸ γῆμαι τὴν μητέρα παρὰ τὸν τῆς φύσεως θεσμόν.

1686 Οὐ σωφρονοῦσά γ'] Τὸ οὐ συναπτέον πρὸς τὸ Αἰσχρά, οὐκ αἰσχρὰ
„ ἡ φυγὴ τῇ σωφρονούσῃ, ἀλλὰ καὶ γενναία ἡ τοιαύτη φυγή ἐστι. 48 Πρὸς
„ γενναίως ἐστὶ καὶ κοσμίας τὸ παρεῖναι καὶ θεραπεῦσαι τὸν τυφλὸν πατέρα.
„ Ἄλλως. Κατ' ὀρθὴν πτῶσιν, καὶ οὕτω τὸν λόγον 49 ἀπολυτέον· Αἰσχρὰ ἡ
„ φυγὴ ἡ σωφρονούσῃ θυγατρί. ἀλλ' ἐγὼ γενναία καὶ σώφρων. Ζηλωτέον δὲ
„ ἑκάτερον τὸ ἦθος· ἡ μὲν γὰρ συναποθνήσκειν καὶ συμφεύγειν τῷ πατρὶ
„ θέλει, καὶ γάμον παρορῶσα καὶ τυραννίδα. ὁ δὲ, τυφλὸς ὢν καὶ γηραιὸς καὶ
„ μόνος δεόμενος, τῇ θυγατρὶ 50 παραινεῖ μένειν καὶ ἀπολαύειν γάμου καὶ πα-
„ τρίδος.

Οὐ

45 Καὶ δεῖ σ.] *Kingius* omiſerat partim; Scholii partem retulit ad Paraphraſin.

46 Τῷ,] Quae ſequuntur, τὸ ἑξῆς, quum eſſent ex Aug. Cod. interſerta, prius illud τὸ mutandum erat in τῷ· συναπτέον δὲ τῷ, —— τὸ ἑξῆς. Scribi quoque poterat συναπτέον δὲ τὸ, —— πρὸς τὸ ἑξῆς.

47 Μ' ὄλβισ' ἠδ' ἀπώλ.] *Kingius* ὄλβισ' edidit, pro ὄλβισεν· pro ἠδ' ἀπώλεσεν Mſ. Aug. ἐν δ' ἀπ. ſincera lectio eſſet: ἐν δ' ἀπ. Sed ſequentia ſpectant mendoſum illud ἠδ' ἀπ. Paulo poſt Aug. Cod. ἓν ἦμαρ καὶ ὄλβισε με, καὶ ἀπώλεσε.

48 Πρὸς γενναίως ἐστὶ καὶ κοσμίας] *Generoſam modeſtamque decet*: hoc poſui pro ſcripta lectione Codicis Aug. προσγεννητικ . . . καὶ κοσμίας. quod cum ſine controverſia ſit mendoſum, illud a me repoſitum Grammatico quoque congruit: *Schol.* ad *Eurip.* Oreſt. v. 713. οὐ πρὸς ἡμῶν φησιν, οὐδὲ τῆς ἡμετέρας ἀξίας, —— διακολακεῦσαι τὸν τῶν Ἀργείων ὄχλον. Optimi quique ſic loquuntur Scriptores: *Thucyd.* III, c. 59. οὐ πρὸς τῆς ὑμετέρας δόξης —— τάδε. *Plato* Amator. p. 132. C. οὐ πρὸς σοῦ γε, ὦ Σώκρατες, ποιεῖς. vid. *H. Steph.* Anim. ad *Corinth.* p. 32. *L. Bos* Anim. p. 74. & *Abreſch.* ad *Aeſch.* p. 319.

49 Ἀπολυτέον] Forte legendum, ἀποδοτέον. Mox Mſ. ... φυγὴν, ἡ φυγὴ —— vocem ſuperfluum φυγὴν eieci.

50

Οὐ τηρεῖ τὸ σύμφωνον, ἀλλὰ 51 κατὰ τὸ δρᾶμα ὑποτίθεται, πῶς γὰρ θάψει ἡ Ἀντιγόνη τὸν Πολυνείκην, αὐτῇ συμφεύγουσα τῷ πατρί; πλεονάζει δὲ τούτῳ τῷ εἴδει Εὐριπίδης.

1693 ‡ Τυφλῷ] Τὴν ἐστερημένην ὁδηγίας οἰκείων ὀφθαλμῶν. ‡

1698 ‡ Ὅποι] Ἄρθρον ἐπιτείνεται τὸ ὁ, καθὸ λέγεται καὶ ἐπὶ ἀορίστου, τοῦ ποίου. ‡

Ἀλλ' ἦ] Τὸ ἢ ἀντὶ τοῦ ἄρα· ὁ δὲ ἀλλὰ 52 ἀντὶ τοῦ δή. ὁ δὲ λόγος κατ' ἐρώτησιν. ἄρα δὴ πρὸς τοῖς οὖσι κακοῖς ἄλλα κακὰ ἐρεῖς;

1699 ‡ Ἐν ταῖς Ἀθήναις] Ὁ χρησμὸς ὁ λέγων,
Ἐν ταῖς Ἀθήναις. κ. τ. λ. ‡

1700 Τίς σε πύργος] Ἀντὶ τοῦ πόλις, 53 τετράπολις γὰρ ἡ Ἀττική.

1701 Ἱερὸς Κολωνὸς] Δέξεταί με δηλονότι. ἔστι δὲ ἀκρωτήριον τῆς Ἀττικῆς· ἔστι καὶ ἕτερος Κολωνὸς ἐργάτης. ἵππειον δὲ θεὸν τὸν Ποσειδῶνα λέγει.

1701 „ Ἱππίου θεοῦ] Τοῦ Ποσειδῶνος. ἐκεῖσε γὰρ ἦν αὐτῷ 54 τὰ ἱπποστάσια. "

Δώματ' ἱππείου] Διχῶς λέγεται, καὶ πληθυντικῶς, καὶ ἑνικῶς. περὶ δὲ τοῦ ἐν τῷ ἱππείῳ Κολωνῷ τεθάφθαι τὸν Οἰδίποδα, ἐν ἄλλοις 55 ἐξειργασάμεθα ἀκριβῶς.

1703 Ἴθ' εἰς φυγὰν] Διὰ μὲν τοῦ, 56 Ἐγώ σφε θάψω, 57 σπέρματα τῆς Σοφοκλέους Ἀντιγόνης παρέχει, διὰ δὲ τοῦ φεύγειν, τῷ ἐπὶ Κολωνῷ Οἰδίποδι.

1707

50 Παραινεῖ] *hortatur filiam manere*. Hoc quoque, pro παρεῖναι, recte, ni fallor, a me restitutum. In his Grammaticorum adnotationibus paulo maior, quam fumo, licentia ab idoneis iudicibus non adeo vituperabitur.

51 Κατὰ τὸ δρᾶμα] Pro κατὰ δρᾶμα, Cod. Aug. e quo deinceps vulgatum: πῶς γὰρ θάψει ἡ Ἀντιγόνη τὸν Πολ. in Edd. horum pars deerat: tandem Mſ. πλεονάζουσα δὲ (imo πλεονάζει δὲ) ἐν τῷ τοιούτῳ εἴδει ὁ Εὐριπίδης. —— Ceterum hoc Scholion in Aug. Cod. legebatur infra ad v. 1703. hic tamen reliqui, ne frustra perquireretur.

52 Ἀντὶ τοῦ δή] Sic Aug. Cod. pro δέ.

53 Τετράπολις] Positum a *Barnesio* pro τετράπυλος.

54 Τὰ ἱπποστάσια] Sequebatur in Aug. Cod. ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Κολωνὸς ἐργάτης. quae in alio Scholio iam prostant.

55 Ἐξειργασάμεθα] Cod. Aug. ἐξειργασάμεθα. quod praestat alteri.

56 Ἐγώ σφε θάψω,] Senarium frustra *Barnesius* implevit: ut in Edd. in Aug. Mſ. initium tantum legebatur.

57 Σπέρματα τῆς Σ. Α.] Sic Aug. Cod. pro vulgatis, τῆς Σοφοκλέους Ἀντιγόνης. In Allegor. *Homer. Heracliti* p. 286, Poëta dicitur οἱονεὶ σπέρματα καὶ λόγων καὶ πράξεων πα-

1707 Ποδαγὸς] Ὁδηγὸς ποδῶν.

1708 Γενώμεσθα] Ἀττικὸν δὲ τὸ μετὰ τοῦ σ.

1711 Βάκτρα] Τὴν ὁδηγίαν.

1713 Ὡς ἀνεμον] Ὀνείρῳ τὴν ἰσχὺν ἔοικεν ἔχειν.

1715 Ἐλαύνει] Λείπει τὸ, ὁ Κρέων.

1717 Τί τλᾶς] Τί, φησὶν, [58] ἃ λέγεις, δεινὰ τλᾷς· εἰ γὰρ καὶ συνεχῶς αὐτὸ λέγεις, ὅμως ἡ Δίκη τοὺς κακοὺς οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ μετέρχεται αὐτῶν τὰς ἀσεβείας καὶ ἀσυνεσίας. „ οὐδ' ἀμείβεται] τουτέστιν οὐκ ἔστι τῶν κακῶν ἀμοιβὴ „ παρὰ τῷ θεῷ. ἀγανακτοῦσα ταῦτα φησίν. "

1718 ‡ Ἀσυνεσίας] Κακογνωμοσυνίας. Βροτῶν] Κακῶν δηλονότι. ‡

1719 Ὅδ' εἰμὶ] Ἐγὼ εἰμὶ, φησὶν, ὃς ἔδοξα πάντας ὑπερβεβηκέναι σοφίᾳ, λύσας τὸ αἴνιγμα. [59] ἢ Ἐπὶ πρὸς τὴν μοῦσαν.

Μοῦσαν] Μοῦσαν οὐράνιον φησὶ, τὴν μεγάλην καὶ περίβλεπτον σοφίαν.

1723 Σφιγγὸς κ. τ. λ.] Τὸ ὄνειδος, ἀντὶ τοῦ τὸ κλέος, τῆς Σφιγγὸς οὐχ ὃ εἶχεν ἡ Σφὶγξ, ἀλλ' ὃ ἔλαβεν αὐτὸς διὰ τὴν Σφίγγα.

Ἀναφέρεις] Ἀναπολεῖς· κατ' ἐρώτησιν δὲ ὁ λόγος, καὶ νῦν δὲ τὸ ὄνειδος ἐπὶ τοῦ κλέους ἐστίν.

1723 ‡ Ἄπαγε] Ἄπαγε, σαυτὸν δηλονότι, ἀντὶ τοῦ ἀποχώρει, καὶ ἄπαγε τοῦ σκοποῦ· καὶ ἐνταῦθα ἄπαγε αὐδῶν τὰ πρότερα εὐτυχήματα μετὰ μετοχῆς, ὃ ταυτὸ δύναται τῷ, ἄπαγε τοῦ αὐδᾷν τὰ πρότερα εὐτυχήματα. ‡

Ἄπαγε τὰ] [60] Διατί τὸ μνήμην ποιήσασθαι τῆς κατὰ τὴν Σφίγγα σοφίας; [61] ἔπιχε, φησὶ, τοῦτον τὸν λόγον· περιττὸν γὰρ φησὶ παρελθούσης ὁμιλίας μνημονεύειν, ἐπεὶ [62] πλεῖον ἡ λύπη γίνεται. ἄπαγε οὖν, πέπαυσο, καὶ [63] παράλειπε λέγων τὰ εὐτυχήματα, δυστυχημάτων παρόντων.

1723 „ Αὐδῶν] Γράφεται, Ἀοιδῶν, ἤτοι [64] μαντευμάτων. ἤγουν κατ- „ έλειπέν σε τὰ πάρος εὐτυχήματα τῶν ἀοιδῶν. " 1727

παντοδαπῶν τοῖς μετ' αὐτὸν παρεχόμενος. Huic Scholio, atque adeo nomini Οἰδίπουν, haec subdita legebantur in Aug. Cod. ὡς βούλονται γὰρ εἰκονομῆσαι τὰ δράματα. Forsan olim hic plura dederat Grammaticus, quorum obscuravit ista defectus.

58 Ἃ λέγεις] Ἀεὶ λέγεις poni potuerat ex Edd. Sed haec describenda videbantur, prout erant in Aug. Cod. a *Kingio* partim ad Paraphrasin relata. Quae sequuntur vocem ἀσυνεσίας sunt ex Aug.

59 Ἡ ἐπὶ π. τ. μ.] Haec etiam illinc accesserunt ad vulgata.

60 Διατί τὸ μνήμην π.] In Edd. legebatur, Διὰ τὸ μνήμην π. in Aug. Cod. διατί μνήμην ποιήσασθαι τῆς κατὰ Σφίγγα σοφίας. e duabus hanc lectionem constitui: διατὶ τὸ μνήμην π.

61 Ἔπιχε] Mſ. Aug. ἐπίσχες.

62 Πλεῖον ἡ λύπη] Cod. Aug. πλείων ἡ μνήμη. Si legeretur, ἐπεὶ οὐδὲν πλεῖον ἡ μνήμη γίνεται, significari posset: *quoniam eius rei mentio nihil iuvat.*

1727 Ποθεινά] Ποθεινοποιά καταλιποῦσα δάκρυα ταῖς παρθένοις, ἔξειμι, ἅπερ ἐδάκρυσα μετ' αὐτῶν, ἀφ' ὧν δακρύων εἰς πόθον καὶ εἰς μνήμην ἥξουσί μου μετὰ ταῦτα.

Ἄλλως. Ἀντὶ τοῦ δακρύσασα μετὰ τῶν παρθένων, ἔξειμι τῆς πόλεως.

1729 Ἀπαρθένευτ'] Ἀντὶ τοῦ κακοπαρθενεύτως, 65 παρθένου ἀναξίως πλανωμένη.

1730 Φεῦ τὸ χρήσιμον] Τινὲς 66 καὶ τοῦτο τῆς Ἀντιγόνης λέγουσιν.

1731 Εἰς πατρός γε συμφοράς] Δυστυχὴς ἐγώ, φησίν, ὅτι ἐν καιρῷ συμφορᾶς τοῦ πατρὸς δόξαν ἀποίσομαι, ὡς 67 φρόνιμος καὶ συνετή. συνετῆς γὰρ τὸ καὶ δυστυχοῦντι τῷ πατρὶ αἱρεῖσθαι συνεῖναι. ὡς εἰ ἔλεγον, ἐβουλόμην τὸ συνετόν μου τῶν φρενῶν ἐν εὐτυχίας καιρῷ ἐπιδείξασθαι.

1733 Τάλαιν' ἐγώ] Ἀθλία εἰμὶ ἕνεκα τῶν σῶν κακῶν, καὶ τῆς τοῦ ἀδελφοῦ Πολυνείκους ὕβρεως.

1736 Πρὸς ἥλικας] 68 Δίδυμος φησὶ συμβουλεύειν αὐτῇ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα ἐρανίσωσιν αὐτήν· οὐδὲν γὰρ λαμβάνειν ἐξιόντες ἐφόδιον. ἢ ἵνα συντάξηται αὐταῖς.

1737 Ἅλις ὀδυρμάτων ἐμῶν] Ἀρκούντως ὠδυράμην τὴν ἐμὴν δυστυχίαν ὦ ὁμήλικες. ἢ αὐτάρκειά μοι τῶν θρήνων ἐστί.

1738 Σὺ δ' ἀμφὶ βωμίους] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ φάνηθι, ἵνα ἱκετεύσῃς τοὺς θεοὺς λῆξιν δοῦναι τῶν κακῶν, καὶ εὐμενεῖς αὐτοὺς τὰ λοιπὰ γενέσθαι, παραπέμψαντας ἡμᾶς εἰς Ἀθήνας.

‡ Βωμίους λιτάς.] Ἀντὶ βώμιος ἢ ἐν τῷ βωμῷ 69 γινόμενος. ‡

1740 Ἵνα γε σηκός] Ὁ τάφος τῆς Σεμέλης ὅπου ἐστὶν ἐν Κιθαιρῶνι. σηκὸς δέ, ὁ ναός.

1741 Ἄβατος] Δηλονότι τοῖς βεβήλοις, τοῖς τὰ Διονυσιακὰ μὴ γινώσκε-

σι

63 Παράλειπε λέγων] Sic Aug. Cod. omisso participio, παράλειπε tantum hic legebatur.

64 Μαντευμάτων] In scripta lectione, μαντευμάτιύσεων, forte latebat, μαντευμάτων. ἢ μάντεων. Intactam mox reliqui formam recentiorem κατέλειπαν.

65 Παρθένου ἀναξίως] Deerant in Edd. antiquis, adiecta forsan e Cant. Cod. a *Barnesio*.

66 Καὶ τοῦτο τῆς Ἀ.] Aug. Cod. γράφεται φο . . . ὁ χρήσιμον φρενῶν εἰς πατρός γε συμφορᾶς εὐκλεᾶ με θήσει. καὶ τοῦτο ὅτι (an ἔτι) λέγει αὐτὸ Ἀντιγόνη.

67 Φρόνιμος] Pro φρονίμη, quod servari potuerat, recepi scriptam lectionem.

68 Δίδυμος] Aug. Cod. Δίδυμος συμβουλεύειν αὐτοῦ τοῦτο ποιῆσαι διὰ (sic) ἐρανίσωσιν αὐτήν· οὐδὲ γὰρ λαμβάνοντα ἀξιόντες ἐφοδια. Sequentia vir D. adposuerat: *Hic desinit Ms. Augustanum, cui Davides Hoeschelius V. C. sua manu in fine adscripsit:* λείπει μία σελίς. —— Pro ἐξιόντες & ἀξιόντες, scribendum ἐξιόντας.

69 Γινόμενος] Imo, γινομένη.

ἐν μυστήρια. ἐπὶ γοῦν τὸν Βρόμιον φησὶν ἰέναι. ἄδηλον δὲ πῶς ἤ ποτε φησὶν αὐτὴν τοὺς θεοὺς ἀξιοῦν, καὶ μάλιστα τὸν Διόνυσον. ὁ δὲ χορὸς ἀσυμπαθὴς, παρθένον οὕτως ἀτυχῶς φθεγγομένην μὴ οἰκτειράμενος.

1742 Καδμείαν] Ἀντὶ τοῦ ἐπιχωρίαν, καὶ ἣν εἰθίσμεθα ἡμεῖς οἱ Θηβαῖοι φορεῖν.

Ἄλλως. Τούτῳ κελεύεις χορεῦσαι, ᾧ ποτε ἀνεχόρευσα ἐγὼ Καδμείαν νεβρίδα [70] λυσαμένη, κατὰ τὴν ἐν ὄρεσι θίασον τῆς Σεμέλης. ἀλλ' ὅμως χάριν οὐκ ἐδεξάμην, ἀνθ' ὧν ἐχόρευσα· πῶς οὖν μοι κελεύεις καὶ νῦν αὐτῷ χορεῦσαι τῷ ἅπαξ καταφρονήσαντί μου, ἧς χάριν ἀμοιβὴν παρὰ τῶν θεῶν οὐκ ἔχω, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ Οἰδίποδος τοιαῦτα πέπονθα.

1747 Ἦν] Ἤμην. ὑπῆρχον.

1748 Κατέσχον] Ἀντὶ τοῦ ἐνίκησα, ἢ ἔγνων. Κράτη] Κάρα γὰρ καὶ Κράτη τὰ σοφίσματα, δι' ὧν ἐκράτει τῆς πόλεως.

1748 Σφιγγὸς ἐς μόνος] [71] Ἱστορεῖ Πείσανδρος, ὅτι κατὰ χόλον τῆς Ἥρας ἐπέμφθη ἡ Σφὶγξ τοῖς Θηβαίοις ἀπὸ τῶν ἐσχάτων μερῶν τῆς Αἰθιοπίας, [72] ὅτι τὸν Λάϊον ἀσεβήσαντα εἰς τὸν παράνομον ἔρωτα τοῦ Χρυσίππου, ὃν ἥρπασεν ἀπὸ τῆς Πίσης, οὐκ ἐτιμωρήσαντο. ἦν δὲ ἡ Σφὶγξ, ὥσπερ γράφεται, τὴν οὐρὰν ἔχουσα [73] δρακαίνης, ἀναρπάζουσα δὲ μικροὺς καὶ μεγάλους κατήσθιεν, ἐν οἷς καὶ Αἵμονα τὸν Κρέοντος παῖδα, καὶ Ἵππιον τὸν Εὐρυνόμου, τοῦ τοῖς Κενταύροις μαχεσαμένου. ἦσαν δὲ Εὐρύνομος καὶ Ἡιονεὺς, υἱοὶ Μάγνητος τοῦ Αἰολίδου καὶ Φιλοδίκης. ὁ μὲν οὖν Ἵππιος, καὶ ξένος ὢν, ὑπὸ τῆς Σφιγ-

70 Λυσαμένη] Scribendum, νεβρίδα ἐνδυσαμένη. Supra *Schol.* ad v. 793, ἐνεδέδυντο νεβρίδας. ad v. 798, δέρματα ἐλάφων ἐνδεδυμένοι.

71 Ἱστορεῖ Πείσανδρος] E *Pisandri* poëmate quae vetus excerpserat Enarrator parum intererat ubi legerentur; in Aug. Cod. Phoenissis praefixa *statim post argumenta librarius vetus* collocaverat, monente viro Docto, qui Codicem adhibuit. *Pisandri* poëma, quo haec derivata sunt, fuit probabiliter heroicum illud valde nobilitatum, quo *Herculis acta* cecinerat *Theocritus* Epigr. XX, Τὸν τοῦ Ζανὸς ὅδ' ὕμμιν (hoc poscit versus Phalaecius) υἱὸν ὡνήρ, Τὸν λεοντομάχαν, τὸν ὀξύχειρα, Πρᾶτος τῶν ἐπάνωθε μουσοποιῶν Πείσανδρος ξυνέγραψεν ὁ 'κ Καμείρω, Χὤσους ἐξεπόνασεν εἶπ' ἀέθλους. de *Pisandro Meursius* agens in *Rhodo* II, c. XI. *Theocritea* atque alia quaedam praetermisit.

72 Ὅτι] Rectius hic quidem διότι scriberetur; saepissime tamen illud huius vice poni notissimum est.

73 Δρακαίνης] E Mſ. recepi, loco vocis δράκοντος. in *Euripidis* Oedipode de Sphinge dicebatur:

Οὐρὰν δ' ὑπίλλασ' ὑπὸ λεοντόπουν βάσιν
Ἐκαθέζετ'·

Sic, omissum a *Barnesio*, fragmentum restituendum est apud *Aelian.* Hist. An. XII, VII. ubi vulgatur ὑπήλασα & Καθίζετο.

At-

Σφιγγὸς ἀπηρέθη. ὁ δὲ Ἠϊονεὺς ὑπὸ τοῦ Οἰνομάου, ὃν τρόπον καὶ οἱ ἄλλοι μνηστῆρες. πρῶτος δὲ ὁ Λάϊος τὸν ἀθέμιστον ἔρωτα τοῦτον ἔσχεν. ὁ δὲ Χρύσιππος ὑπὸ αἰσχύνης ἑαυτὸν διεχειρίσατο τῷ ξίφει. τότε μὲν οὖν ὁ Τειρεσίας, ὡς μάντις, εἰδὼς ὅτι θεοστυγὴς ἦν ὁ Λάϊος, ἀπέτρεπεν αὐτὸν τῆς ἐπὶ τὸν Ἀπόλλωνα ὁδοῦ· τῇ δὲ Ἥρᾳ μᾶλλον τῇ γαμοστόλῳ θεᾷ θύειν ἱερά· ὁ δὲ αὐτὸν ἐξεφαύλιζεν. ἀπελθὼν τοίνυν ἐφονεύθη ἐν τῇ σχιστῇ ὁδῷ αὐτός καὶ ὁ ἡνίοχος αὐτοῦ, ἐπειδὴ ἔτυψε τῇ μάστιγι τὸν Οἰδίποδα. κτείνας δὲ αὐτοὺς ἔθαψε παραχρῆμα σὺν τοῖς ἱματίοις, ἀποσπάσας τὸν ζωστῆρα καὶ τὸ ξίφος τοῦ Λαΐου καὶ φορῶν. τὸ δὲ ἅρμα ὑποστρέψας ἔδωκε τῷ Πολύβῳ, εἶτα ἔγημε τὴν μητέρα λύσας τὸ αἴνιγμα. μετὰ ταῦτα δὲ θυσίας τινὰς 74 τελέσας ἐν τῷ Κιθαιρῶνι, κατήρχετο ἔχων καὶ τὴν Ἰοκάστην σὺν τοῖς ὀχήμασι. καὶ γενομένων αὐτῶν περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον τῆς σχιστῆς ὁδοῦ ὑπομνησθεὶς ἐδείκνυε τῇ Ἰοκάστῃ τὸν τόπον, καὶ τὸ πρᾶγμα διηγήσατο, καὶ τὸν ζωστῆρα ἔδειξεν. ἡ δὲ δεινῶς φέρουσα, ὅμως ἐσιώπα. ἠγνόει γὰρ υἱὸν ὄντα. καὶ μετὰ ταῦτα ἦλθέ τις γέρων ἱπποβουκόλος ἀπὸ Σικυῶνος, ὃς εἶπεν αὐτῷ τὸ πᾶν, ὅπως τε αὐτὸν εὗρε, καὶ ἀνεῖλε, καὶ τῇ Μερόπῃ δέδωκε, καὶ ἅμα τὰ σπάργανα αὐτῷ ἐδείκνυε, καὶ τὰ κέντρα. ἀπῄτει τε αὐτὸν τὰ ζωάγρια, καὶ οὕτως ἐγνώσθη τὸ ὅλον· φασὶ δὲ, ὅτι μετὰ τὸν θάνατον τῆς Ἰοκάστης, καὶ τὴν αὐτοῦ τύφλωσιν, ἔγημεν Εὐρυγάνην παρθένον, ἐξ ἧς αὐτῷ γεγόνασι τέσσαρες παῖδες. ταῦτα φησὶ Πείσανδρος.

„ 75 Οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες· (οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός·)
„ * * *

„ Ἀλλ'

Atque ita virum Summum *T. H.* *Euripidea* quoque legisse colligas e *Ruhnkenii* notis Eruditissimis ad *Timaei* Lex. *Plat.* p. 52.

74 Τελέσας] Ms. ἐπιτελέσας· —— paulo post, ἐν τοῖς ὀχήμασι. —— tum, pro ἐδείκνυε, Ms. ὑπεδείκνυε τῇ Ἰ. —— Deinceps, omisso καὶ, Ms. μετὰ ταῦτα —— Denique sub finem, ἔγημεν Ἐρυγάνην, omissa voce παρθένον, in qua forte nomen latet paternum Περίφαντος. Reliquae varietates scriptionis paucae sunt & minoris adhuc momenti.

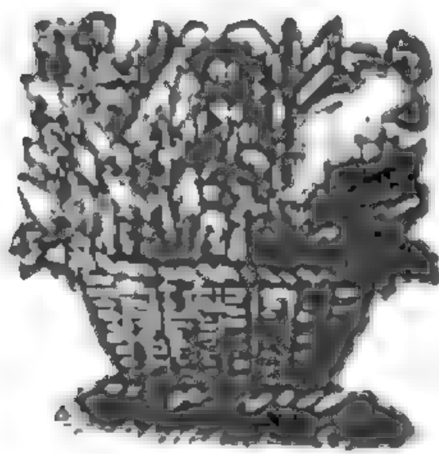
75 Οἱ τὴν Οἰδιποδίαν γράφοντες] Scholii veteris hae tantum supererant in Aug. Cod. reliquiae, proximis e *Pisandro* subiectae. Qui haec pauca de multis excerpsit literator ista reliquis forsan adiecit: οὐδεὶς οὕτω φησὶ περὶ τῆς Σφιγγός. Vetusti carminis versus describere neglexit, praeter hos duo suavissimos, quorum sensus ab illis pendet quae perierunt, aliunde tamen non difficulter eruendus. Utrum sint ex *Oedipodiae* poëmate, an ex *Heraclea Pisandri*, definiri nequit. *Pisandri* heroicum fuisse poëma manifestum est e Scholiis ad *Aristoph.* Nub. v. 1047. In excerptis etiam e *Pisandro* nonnulla leguntur, ad quae commode respondent hi duo versus, ista nimirum: ἡ Σφὶγξ ἀναρπάζουσα μι-

„ Ἀλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἱμεροέστατον ἄλλων,

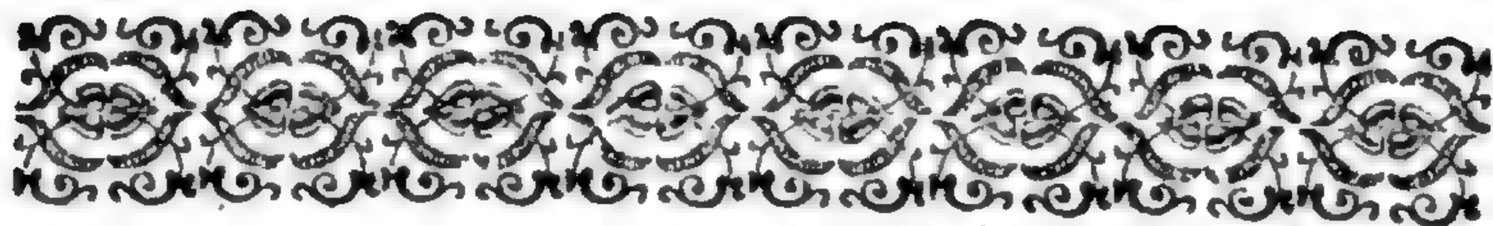
„ Παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμύμονος, Αἵμονα δῖον.

„ καὶ φασὶν, ὅτι οὐκ ἦν θηρίον ὡς οἱ πολλοὶ νομίζουσιν, ἀλλὰ χρησμολόγος, δύσγνωστα τοῖς Θηβαίοις λέγουσα, καὶ πολλοὺς αὐτῶν ἀπώλλυεν ἐναντίως τοῖς χρησμοῖς χρωμένους."

κροὺς καὶ μεγάλως κατήσθιεν, ἐν οἷς καὶ Αἵμονα τὸν Κρέοντος παῖδα. ultimus *Haemon* raptatus periit: *Apollod.* III, p. 148. πολλῶν ἀπολλυμένων, καὶ τὸ τελευταῖον Αἵμονος τοῦ Κρέοντος. Hinc ſaltem patet, quo ſpectent hi verſus: Ἀλλ' ἔτι κάλλιστόν τε καὶ ἱμεροέστατον ἄλλων, Παῖδα φίλον Κρείοντος ἀμύμονος, Αἵμονα δῖον. ſinceram repraeſentavi ſcripturam loco vitioſae, quam praebebat Cod. Mſ. hanc nempe: ἀλλ' ἐπικάλλιστόν τε καὶ ἡμεροέστατον ἄ. παῖδα φιλοκρειόντος ἀμύμονα αἱμοναδῖον. Praeteaea Mſ. habebat: πολλοὺς αὐτῶν ἀπολλύων ἐναντι τ. χ. χ. *Schol.* ad Phoen. v. 45, Σωκράτης ἐγκωμίῳ αὐτὴν φησὶ χρησμολόγον δύσγνωστα μαντευομένην, ἅπερ ἀγνοοῦντες οἱ Θηβαῖοι, καὶ ἐναντίως αὐτοῖς χρώμενοι, ἀπώλλοντο. —— Carmen forte *Cyclicum*, τὴν Οἰδιποδίαν quis condiderit latet: *Pauſaniae* IX, p. 722, citatur ὁ τὰ ἔπη ποιήσας, ἃ Οἰδιπόδια (vel Οἰδιπόδεια) ὀνομάζεται. Sicut hoc carmen Οἰδιποδίαν vocat *Schol.*, *Heſiodi* vel alterius Μελαμποδίαν ſaepius veteres citarunt. Huiusmodi poëmatum antiquiſſimorum, qualia fuerunt ἡ Τιτανομαχία· ἡ Φορωνίς· ἡ Ἀλκμαιωνίς· ἡ Δαναΐς· ἡ Αἰθιοπίς· ἡ Εὐρώπεια· ὁ Αἰγίμιος· ſimiliumque conditores iam olim vel habebantur incerti, vel prorſus ignorabantur.

ΣΧΟ-

[1] ΣΧΟΛΙΑ ΠΕΡΙ ΜΕΤΡΩΝ, ΟΙΣ ΕΧΡΗΣΑΤΟ ΕΥΡΙΠΙΔΗΣ ΕΝ ΦΟΙΝΙΣΣΑΙΣ.

Vs. 1 Ὦ τὴν ἐν ἄστροις] Ἡ εἴσθεσις τοῦ δράματος ἐκ μονοστροφικῆς ἐστι περιόδε. οἱ δὲ στίχοι εἰσὶν ἰαμβικοὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι [2] ΠΖ, ὧν τελευταῖος, (87)

Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δυστυχῆ καθεστάναι.

ἐπὶ τῷ τέλει δὲ κορωνίς.

Vs. 88 Ὦ κλεινὸν] Σύστημα προκαταστατικὸν τῶν ἑξῆς ἀλλοιοστρόφων συστημάτων, στίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων ΙΕ, ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς Α.

Vs. 103 Ὄρεγε νῦν] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, ἀνομοιόστροφα κυρίως, διὰ τὸ μὴ εἶναι κατὰ σχέσιν, καὶ εἰσὶ τῆς παρούσης στροφῆς τὰ κῶλα Γ. Τὸ Α παιωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, [3] ἐκ παιώνων τετάρτων δύο, καὶ σπονδείε. Τὸ Β ἀν-

1 Σχόλια περὶ μέτρων] Partim iam olim reliquis intermixta, partim vulgata ſunt e Cod. Baroc. a *Io. Kingio*. Hic leguntur ex Editione *Kingii* repraeſentata, qui ſuis ſingula locis commode ſubiecerat.

2 ΠΖ] In Edd. antiquis perperam ſcriptum erat ριβ' in illa *Barneſii* ρβ, qui ſequentem adnotationem *Metrici* non animadverterat.

3 Ἐκ παιώνων τετάρτων δύο] Verſus 103, prout vulgatur atque in Codd. legitur, huic metro non congruit; pes enim ſecundus a-

ἀντισπαςικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον [4] Γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάςου καὶ διϊάμβϐ. Τὸ Γ ἀναπαιςικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 106 Ἰδοὺ, ξύναψον] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Γ, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῶν ςροφῶν Β καὶ Γ.

Vs. 109 Ἰὼ πότνια] ἡ Β αὕτη ςροφὴ κώλων ἐςὶ Γ. Τὸ Α ἀντισπαςικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάςϐ καὶ ἐπιτρίτϐ Α. Τὸ Β ἀναπαιςικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορεἰϐ. εἰ δὲ βούλει, παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ σπονδείϐ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 112 Οὐ γάρ τι] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Β, εἶτα παράγραφος.

Vs. 114 Ἄρα πύλαι] Ἡ τρίτη αὕτη ςροφὴ κώλων ἐςὶ Δ. Τὸ Α δακτυλικὸν πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβου. καὶ σπονδείου. Τὸ Β παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος Α, καὶ δακτύλϐ. Τὸ Γ προσῳδιακὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβϐ, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος. καὶ κρητικοῦ. Τὸ Δ δακτυλικὸν πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν καθαρὸν ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 118 Θάρσει] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Β, εἶτα παράγραφος.

Vs. 124 Λοχαγὸς] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Δ, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ςροφῆς Ε.

Vs.

ορεγε γε, *proceleusmaticus* eſt, non *paeon quartus* ∪∪∪ -. vid. ad *Euripidem* notata.

4 Γλυκώνειον] *Kingii* iudicium ſequutus huc vocem iſtam revocavi e nota ſequenti, qua colon tertium dicebatur *anapaeſticum dimetrum Glyconium*: *Glyconius* verſus vocatur *antiſpaſticus dimeter acatalectus*, qualis 104,

Νιχ χειρ α/ πο κλιμακων./

5 Ἐξ ἰωνικϐ κ. τ. λ.] Vulgabatur, ἐξ ἰωνικϐ Β, καὶ συλλαβῆς. quod *Kingius* poſuerat in notis, recepi: ſcriptum forte fuerat brevitatis ergo: ἐξ ἰωνικοῦ Β, παίωνος Β. media facile potuerunt omitti: verſus eſt:

Ε ο, ως γαυ/ ρος ως φοβε/ ρος.

6

Vs. 128 Ἐ ἒ ὡς γαῦρος] ἡ Ε αὕτη ϛροφὴ κώλων ἐϛὶ Ε. Τὸ Α ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον, [5] ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, παίωνος Β, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Β τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικόν. Τὸ Γ δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Δ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Ε ἀνακλαϛικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. εἰ δὲ βούλει, προσῳδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χοριάμβου, καὶ σπονδείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 133 Τὸν ἐξαμείβοντ'] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Δ, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ϛροφῆς ϛ.

Vs. 137 Οὗτος ὁ τᾶς] Ἡ ϛ αὕτη ϛροφὴ κώλων ἐϛὶ Δ. Τὸ Α δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπους. τὰ γὰρ Δ δίμοιρα τῶν ἕξ. Τὸ Β ὅμοιον ἐφθημιμερές. Τὸ Γ παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ ἰάμβου. Τὸ Δ ἴαμβος τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ϛροφῆς Ζ.

Vs. 147 Τίς δ' οὗτος ἀμφὶ μνῆμα] ἡ Ζ αὕτη ϛροφὴ, κώλων ἐϛὶ Ε. Τὸ Α ἰάμβος τρίμετρος. Τὸ Β ἀνακλαϛικὸν [6] δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰς δισύλλαβον. Τὸ Γ τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ Δ ὅμοιον τῷ πρώτῳ. Τὸ Ε [7] ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 152 Ὅδ' ἐϛὶ] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβος, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ϛροφῆς Η.

Vs. 153 Ἀλλά νιν ἀκατ' ὄρη] ἡ Η αὕτη ϛροφὴ κώλων ἐϛὶ Δ. Τὸ Α

6 Δίμετρον βραχυκατάληκτον] Errore notato, *Kingius*, versum esse monuit μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. qualem designat *Hephaestion* p. 13.

Αδ' Αρ, τεμεις ω/ κόραι.

7 Ἰαμβικὸν δ. β.] Praeterea legebantur in Edd. antiquioribus illa *Kingii* sequentia: εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάσσονος ἡμιόλιον, ἐξ ἰωνικοῦ καὶ ἰάμβου. Si legeretur, ut alibi saepenumero, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ ἰάμβου· caussae nihil esset cur reiicerentur: Πανοπλος αμφ / *paeona quartum* potius constituunt, quam duo *iambos*. Praeterea Metricus ad v. 311, Τὸ Δ, ait, ἰωνικὸν ἡμιόλιον —— εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον.

Α δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτει δίμοιρον ἔπȢς. Τὸ Β ὅμοιον πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει τὸ Ι βραχὺ, ἔςω παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος Α, καὶ ἀναπαίςȢ. Τὸ Γ ὅμοιον τῷ Α, καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. Τὸ Δ προσῳδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ χοριάμβȢ, παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ σπονδείȢ. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 157 Ἴση τάδ'] *Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Β, εἶτα παράγραφος.*

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ςροφῆς Θ.

Vs. 158 Ποῦ δ' ὅς ἐμοὶ] *ἡ Θ αὕτη ςροφὴ κώλων ἐςὶ Δ. Τ Α χοριαμβικὸν ἡμιόλιον ἐκ [8] χοριάμβου καὶ ἴαμβȢ. εἰ δὲ βούλει τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, δακτύλȢ ἀρχομένȢ. Τὸ Β παιωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ [9] παίωνος Δ, καὶ δακτύλȢ, ἢ κρητικοῦ διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Γ ὅμοιον ἡμιόλιον. Τὸ Δ ἴαμβος τρίμετρος. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.*

Vs. 162 Ἐκεῖνος] *Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Δ, εἶτα παράγραφος.*

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ςροφῆς Ι.

Vs. 170 Ἡ Ι *αὕτη ςροφὴ ἑτέρως μέν ἐςιν ἐσχηματισμένη, ὡς ἄνω τεθέντος τοῦ προσώπȢ, κώλων δέ ἐςι Η. Τὸ Α ἀναπαιςικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Β ὅμοιον, [10] καταληκτικὸν εἰς δισύλλαβον. Τὸ Γ ὅμοιον πενθημιμερὲς, ἐκ Β προκελευσματικῶν, [11] ἤτοι Γ τριβραχέων. Τὸ Δ ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος τρίτȢ, ἀντὶ ἰωνικοῦ, τροχαϊκῆς συζυγίας, ἤτοι ἐπιτρίτȢ Β, καὶ ἰάμβȢ. Τὸ Ε ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰάμβου καὶ ἀναπαίςȢ, καὶ δύο χορείων εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν τρίμετρον κα-*

8 Χοριάμβȣ] Praeter *Kingium* ſic emendavit in ſchedis *Battierius*, qui reliquis hic vulgatis viderat etiam in Edd. antiquis inepte ſubiici: εἰ δὲ βούλει τροχαϊκόν.

9 Παίωνος Δ] Iidem correxerunt pro παίωνος δευτέρȢ. *Paeon* utique *quartus* eſt: Εγενετ' εκ μ.

10 Καταληκτικὸν] Ἀκατάληκτον hic olim ridicule legebatur: Quod additur εἰς δισύλλαβον verſui tantum congruit catalectico: vid. *Hephaeſtion* p. 12, 13, 21, 23, 50. & *Metricus* in Phoen. v. 155.

11 Ἤτοι Γ τριβραχέων] Haec, e vetuſtis Edd. revocata, vulgatis

καταληκτικόν, ἐκ παιώνων Β, καὶ Α, ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ χορείου. Τὸ ϛ τροχαϊκὸν τρίμετρον ὑπερκατάληκτον, Στησιχόρειον. Τὸ Ζ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον ἐκ Β ἀντισπάστων, καὶ ἰάμβου. Τὸ Η ὅμοιον ἡμιόλιον. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 174 Ἥξει δόμους] Κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Ε, εἶτα παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς ΙΑ.

Vs. 180 Ὦ λιπαροζώνου θύγατερ] Ἡ ΙΑ αὕτη στροφὴ ἑτέρως μέν ἐστιν ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ τέλος, κώλων δέ ἐστιν ἕξ. Τὸ Α δακτυλικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ Β χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου, καὶ ἐπιτρίτου Α Τὸ Γ ὅμοιον καταληκτικόν, εἰ δὲ βούλει δακτυλικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Δ ὅμοιον, ἐκ χοριάμβου, καὶ ἀμφιβραχέος. εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές· Τὸ Ε ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον. εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν πενθημιμερές, τοῦ Β ποδὸς ἀναπαίστου. Τὸ ϛ παιωνικόν, [12] δίμετρον καταληκτικόν, ἐκ παίωνος Δ, καὶ βακχείου. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 185 Ποῦ δ' ὃς τὰ δεινὰ] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἴαμβοι Γ, εἶτα παράγραφος. τὸ παρὸν σύστημα ἄλλως ἐστὶν ἐσχηματισμένον ὡς ἄνω τιθέντος τοῦ προσώπου· οὕτω δὲ χρὴ τὸν δεύτερον στίχον γράφειν ὡς διωρθώθη παρ' ἡμῶν, ἵν' ᾖ τέλειος ἴαμβος, καὶ μὴ τὸ Καπανεὺς μόνον κείμενον εἴη, ὡς πολλαχοῦ εὕρηται.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς ΙΒ.

Vs. 189 Ἰὼ Νέμεσις] ἡ ΙΒ αὕτη στροφὴ κώλων ἐστὶ ΙΔ. Τὸ Α ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β, καὶ ἰωνικοῦ. Τὸ Β [13] ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ σπονδείου. εἰ

tis a *Kingio* nihil erat causae cur non adiicerentur: in illis tamen nullo sensu scribebatur: ἤτοι τριβραχίων. literam interieci numeralem, elisam a sequenti. Versus *Euripidis* est:

Προς εμον | ὁμογε- | νετορα.

12 Δίμετρον] A *Kingio* recte positum, pro τρίμετρον. & mox βακχίου, pro βραχίος. Versus est:

Μεταφερων | ἰθυνει.

13 Ἰωνικὸν ἡμιόλιον] Hic miror cur Παιωνικὸν legi voluerit *Kingius*: primus quidem pes *paeon quartus* est Βαρυβρομοι, sed *Ionici* vice positus.

εἰ δὲ βούλει, ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας (ἤτοι διϊάμβου) [14] ἀντισπάστου, καὶ πυῤῥιχίου, ἢ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Δ προσῳδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ χοριάμβου. Τὸ Ε ἀναπαιστικὸν δίμετρον [15] βραχυκατάληκτον. Τὸ ς ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Ζ [16] χοριαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου, ἐπιτρίτου Γ, καὶ τροχαίου. Τὸ Η ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ὃ καλεῖται Σαπφικὸν, ἢ Ἱππωνάκτειον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ τρίτου, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Θ χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτου Α, [17] χοριάμβου, καὶ ἀμφιβραχέος. Τὸ Ι προσῳδιακὸν, τρίμετρον βραχυκατάληκτον. [18] . . . Τὸ ΙΑ [19] χοριαμβικὸν, ἐκ χοριάμβου, καὶ ἀναπαίστου. εἰ δὲ βούλει, δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ΙΒ [20] χοριαμβικὸν, ἐκ δύο χοριάμβων, καὶ πυῤῥιχίου, ἢ ἰάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ΙΓ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβου καὶ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ΙΔ ὅμοιον ἡμιόλιον· εἰ δὲ βούλει δακτυλικὸν ὅμοιον τῷ ΙΑ. ἐπὶ τῷ τέλει δύο διπλαῖ, ἡ μὲν ἐν ἀρχῇ τοῦ κώλου, ἡ δὲ κατὰ τὸ τέλος, δηλῶσαι ὡς τέλος ἔσχε τὰ ἀνομοιόστροφα.

Vs. 201 Ὦ τέκνον] Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ἐν ἐκ-

14 Ἀντισπάστου] Vocem reliquis *Kingius* interſeruit e Cod. ni fallor Baroc. verſum tres pedes conſiciunt:

Κεραυνιον/ τε πυρ αιθα/ λοεν.

15 Βραχυκατ.] Sequebatur in Edd. vett. ἐκ χοριάμβου nullo ſenſu.

16 Χοριαμβ. τρίμ. βραχυκ.] Tres voces editis a me ſunt interſertae, quas reſtituendas monuerant *Kingius*, & *Battierius*.

17 Χοριάμβου] In *Amymones* nomine quum ſecunda producatur, qui tandem pes huius coli ſecundus, εις Αμυμω/ *choriambus* erit? Si primum praeterea nomen modo ſcribatur legitimo/ Ποσειδωνι/ pes primus *antiſpaſtus* erit. Colon hoc nonum mea quidem opinione non eſt *choriambicum trimetrum catalecticum*; rectius forte dicetur: Τὸ Θ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἤτοι Φαλαίκειον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου Β, ἰάμβου, καὶ συλλαβῆς. verba ſunt:

Ποσειδωνι/ εις Αμυμω/ νιοι/ σιν.

18 . . .] *Battierius* in ſchedis, *ſcribe*, inquit, ἐκ χοριάμβου, ἰωνικοῦ ἀπὸ μείζονος, καὶ ἰάμβου: ex his certe pedibus conſtat verſus:

Υδασι δου/ λειαν περι/ βαλων.

19 Χο-

ἐκθέσει ϛίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων Θ. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, διὰ τὸ εἰσέρχεσθαι τὸν χορὸν, καὶ ὑποχωρεῖν τὰς ὑποκριτάς.

Vs. 210 Τύριον οἶδμα] Τοῦτο τὸ μέλος ϛάσιμον λέγεται· ὅταν γὰρ ὁ χορὸς μετὰ τὴν πάροδον λέγῃ τι μέλος, ἀνῆκον τῇ ὑποθέσει, ἀκίνητος μένων, ϛάσιμον καλεῖται. Πάροδος δέ ἐϛιν ᾠδὴ χοροῦ βαδίζοντος, ᾀδομένη ἅμα τῇ ἐξόδῳ, [21] ὡς τὸ,

Σῖγα, σῖγα· λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης
Τιθεῖτε.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς Μονοστροφῆς.

Vs. 210 Τύριον οἶδμα] τὰ παρόντα εἴδη ἑτέρως εἰσὶν ἐσχηματισμένα· τὰ μὲν γὰρ εἰσὶ μονοϛροφικὰ κατὰ σχέσιν ἄτακτα, καὶ συϛηματικὰ ἐξ ἀνομοίων κατὰ περιορισμοὺς ἀνίσους· εἰσὶ δὲ τὰ κατὰ σχέσιν μιᾶς ϛροφῆς. εἰσὶ γοῦν τῆς μονοϛρόφου ϛροφῆς τὰ κῶλα Λϛ'. Τὸ Α ἀντισπαϛικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου πεντασυλλάβου, διαλελυμένης τῆς πρώτης μακρᾶς εἰς β βραχείας, καὶ διϊάμβου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν -- δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ Γ, ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Β [23] ἀναπαιϛικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, εἰ δὲ βούλει περίοδος ἐκ τροχαϊκῆς καὶ ἰαμβικῆς συζυγίας. Τὸ Γ ἀντισπαϛικὸν [24] δίμετρον καταληκτικὸν, Φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ βακχείου. Τὸ Δ ὅ-

19 Χοριαμβικὸν] In Edd. τὸ ια χοριαμβικὸν, nihil praeterea legebatur: sequentia *Kingius* & *Battierius* e nota praecedenti huc suum in locum revocarunt.

20 Χοριαμβικὸν κ. τ. λ.] Petita suspicor e Cod. Baroc. ante, quam ista dedisset *King.* legebantur hic seqq. Χοριαμβικὸν ὅμοιον τῷ ζ. ἐκ δύο χοριάμβων. ἢ ἐπιτρίτου καὶ χοριάμβου, καὶ πυῤῥιχίου, ἢ ι. δ. τ. α. Pes primus / Ω ποτνια / *epitritus tertius* aeque dici potest ac *choriambus*.

21 Ὡς τὸ] Ex *Eurip.* Oreste, v. 140.

22 Δίμετρον] Omissam vocem e vetustis Edd. revocavi: versus est:

Τυριον οι / δμα λιπουσ᾽ ι / βαν.

23 Ἀναπαις. δ. β. ι. δ. β.] Has quoque voces *Kingius* omiserat, sine detrimento: nam recte versus,

Ακροθινι / α Λοξιᾳ.

dicitur περίοδος &c. sive *Periodicus*. Quum media corripiatur in Λοξιᾳ, versus dici non potest *anapaesticus dim. brachycat.* a metrico videntur tamen ista profecta.

24 Δίμετρον] Emendatum a *Kin-*

ὅμοιον, ἐκ δισπονδείου, καὶ βακχείου. Τὸ Ε ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ,[25] καὶ Γ, καὶ ἰάμβου. εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ς'[26] ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ διτροχαίου καὶ βακχείου. Τὸ Ζ ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ[27] παίωνος Δ, καὶ Γ, ἢ ἰωνικοῦ, διὰ τὴν ἀδιάφορον. † Τὸ Η[28] προσῳδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ' ἐλάσσονος, χοριάμβου, καὶ διϊάμβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. † Τὸ Θ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, τοῦ Δ ποδὸς χορείου. Τὸ Ι ὅμοιον δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ Β ποδὸς ἰάμβου. Τὸ ΙΑ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν[29] ἐκ διϊάμβου, ἐπιτρίτου Δ, καὶ ἀμφιβραχέος. Τὸ ΙΒ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου Δ, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΙΓ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ διϊάμβου. Τὸ ΙΔ ὅμοιον τῷ Γ. Τὸ ΙΕ ὅμοιον, ἐξ ἐπιτρίτου Γ, καὶ ἀναπαίστου. εἰ δὲ βούλει, ἰαμ-

Kingio, pro τρίμετρον. *Antispasticus trimeter catalecticus* esset Φαλαίκειος. noster dimeter est:

Φοινισσας α / πο νατου.

25 Καὶ Γ] In Edd. *Kingianâ* prioribus scriptum: ἐκ παίωνος δ, ἐπιτρίτου, καὶ ἰάμβου. versus hic est:

Ιν' ὑπο δειρατι νιφοβολοις

in Edd. primis erat δειρᾶσι. *Baxtierius*, dum notabat: „ *pro* „ δειρᾶσι *scribendum* δειράτι, *ut* „ ἐπίτριτος γ *ibi esse possit*". pro *epitrito tertio* scribere debuerat *paeona tertium*. Qui quidem *epitritum quartum* hic sibi visus est detexisse legisse videtur:

Ἱν' ὑπὸ δει / ρᾶσι νιφο / βόλοις.

—— Post ista: ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερές· ante *Kingium* legebatur: ἐκ χορείου δακτύλου. Corrigi potius ista debuerant in ἐκ χορείου, καὶ δακτύλων. quam sede sua deturbari: *choreum* enim, duo *dactylos*, syllabamque residuam dabit versus sic secatus:

Ιν' ὑπο / δειρασι / νιφοβο / λοις.

26 Ἰωνικὸν διμ.. καταλ.] Mihi quidem ista non placent: videturque, Τὸ ς' ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, Φερεκράτειον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, ἰάμβου, καὶ συλλαβῆς.

Παρνασου κατ / ενα / σθην.

simillimos versus habet *Hephaestion p.* 33. & *Schol.* in *Aristoph.* Nub. v. 563.

Ανδρες προσχε / τε τον / νουν
Εξευρημα / τι και / νῳ.

atque adeo Τὸ ς', ὅμοιον τῷ Γ, τῷ ΙΔ, ΙΖ, ΚΓ, καὶ τῷ Κς'. Eo hic etiam a Metrico dissentio, quia pes versus huius primus Παρνασου κατ dici non poterat Διτρόχαιος. *Kingius* quidem in notis adsentitur Grammatico, statuens nominis Παρνασοῦ mediam posse corripi. Hoc ut lectori persua-

ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τȣ̃ τρίτȣ ποδὸς ἀναπαίςȣ. Τὸ Ις ὅμοιον τῷ Α. Τὸ ΙΖ ὅμοιον τῷ Γ. Τὸ ΙΗ δακτυλικὸν τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπȣς. ἔςι δὲ ἀκέφαλον, [30] διὰ τὸ ἐκ βραχείας ἄρχεσθαι. † Τὸ ΙΘ ἀναπαιςικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. † Τὸ Κ ὅμοιον τῷ Α. Τὸ ΚΑ ὅμοιον κατὰ πάντα. Τὸ ΚΒ ὅμοιον τῷ ΙΓ. Τὸ ΚΓ ὅμοιον τῷ Γ. Τὸ ΚΔ ἀντισπαςικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτȣ Δ, καὶ διϊάμβȣ καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΚΕ ὅμοιον τῷ Α. Τὸ Κς ὅμοιον [31] τῷ Γ. Τὸ ΚΖ προσῳδιακὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτȣ Δ, χοριάμβȣ, καὶ σπονδείȣ. Τὸ ΚΗ χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκαταληκτον. † [32] εἰ δὲ βȣ́λει ἀναπαιςικὴ βάσις. † Τὸ ΚΘ τροχαϊκὸν [33] δίμετρον ἀκατάληκτον. εἰ δὲ βȣ́λει, ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτȣ Δ, καὶ διτροχαίου. Τὸ Λ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικȣ̃ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ διτροχαίȣ. Τὸ ΛΑ ὅμοιον

suaderet, exempla debuerat advocasse, quibus illud demonstrari posset.

27 Παίωνος Δ] Primus pes, Ἰωνον κ. choriambus potius dicendus, quam *paeon quartus*.

28 Προσῳδιακὸν κ. τ. λ.] In Edd. Τὸ η ὅμοιον, nihil praeterea legebatur. *Battierius* „Τὸ η, inquit, „ potius est Ἰωνικὸν ἀπ' ἐλάττονος „ τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰωνικȣ̃, „ παίωνος δ', καὶ ἀμφιβραχέος. " hic erat versus *Battierio*:

Ἐλατα πλευ/ σατα πεςιρ/ ευται υ/

mediam in πλευσατα, more in talibus solemni, produci non meminerat & hariolabatur. Quae *Kingius* dedit e Codice sunt Baroc. sed in his pes primus perperam Ἰωνικὸς ἀπὸ μείζονος dicebatur: est ἰωνικὸς ἀπ' ἐλάττονος, ut in notis emendabat *Kingius*, cuius recepi correctionem.

29 Ἐκ διϊάμβȣ] Si scripserat *Euripides*, Ὁ ὢν οὐρανῷ huius *hendecasyllabi* pes primus *epitritus* esset *tertius*, usitatissimus in versibus *antispasticis*.

30 Διὰ τὸ ἐκ β. α.] Adiecta sunt ista, ni fallor, e Cod. Baroc. eo signis † † a me notata.

31 Τῷ Γ] Sic in notis *K*. recte corrigebat pro Β. aequales enim sunt versus / Φοινισσας α/ πο νάσȣ/ & Βακχειων Δι/ ονυσȣ/

32 Εἰ δ. β. α. β.] Horum loco, quae Codex Ms. praebuit, quae legebantur in Edd. ἐξ ἐπιτρίτȣ α καὶ διϊάμβȣ. καὶ συλλαβῆς, librarius aberrans e nota repetierat ad colon XXIV.

33 Δίμετρον] E Cod. Ms. pro τρίμετρον. & paulo post διτροχαίȣ, pro vulgato τροχαίȣ. Deinceps ad Colon XXXI. διςπονδείȣ positum ab eodem pro σπονδείȣ.

ὅμοιον ἐκ δισπονδείȣ, καὶ ἰωνικȣ̃ ἀπ' ἐλάττονος, κατὰ συνίζησιν. Τὸ ΛΒ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τȣ̃ Β ποδὸς πεντασυλλάβου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ΛΓ ὅμοιον τῷ ΛΑ, ἐξ ἐπιτρίτȣ Α, καὶ ἰωνικȣ̃, κατὰ συνίζησιν. Τὸ ΛΔ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διϊάμβȣ, καὶ χοριάμβȣ, διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ ΛΕ ὅμοιον τῷ ΙΗ. Τὸ δὲ Λϛ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος ἡμιόλιον, ἐξ ἰωνικȣ̃ καὶ τροχαίȣ. εἰ δὲ βȣ́λει, ἀνακαιςικὸν πενθημιμερές. ταῦτα ἐςὶ τῆς μονοςρόφȣ ςροφῆς τὰ κῶλα.

Vs. 246 Νῦν δέ μοι] Τῆς κατὰ σχέσιν ςροφῆς τὰ κῶλα εἰσὶν ΙΑ, καὶ τὰ τῆς ἀντιςροφῆς τοσαῦτα. εἰσὶ δὲ τὸ μὲν Θ, καὶ τὸ ΙΑ τροχαϊκὰ δίμετρα καταληκτικὰ, ἤτοι ἐφθημιμερῆ, ἃ καλεῖται κυρίως Εὐριπίδεια, ἢ ληκύθια. τὸ δὲ Ι ὅμοιον τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον. τὸ μέντοι τῆς ἀντιςροφῆς [34] ἔννατον κῶλον, ȣ̓ καλῶς ἔχον, διωρθώθη παρ' ἡμῶν, καὶ ἔχει τὸν Δ καὶ τὸν Β πόδα χορείȣς. ἐχρήσατο δὲ τῷ τροχαϊκῷ ἐνταῦθα μέτρῳ, διὰ τὸ τȣ̀ς πολεμίȣς καὶ σφοδρῶς ἐπελθεῖν ὁρμαῖς, καὶ συνεχέσι δρόμοις τὰ ἐκτὸς ληΐζεσθαι, διὸ καὶ τὸ Θȣ́ριος μολὼν, Ἄρης, ἔφη. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῆς μονοςρόφȣ ςροφῆς τῶν συςημάτων, καὶ ἐπὶ τῷ ϛ' τῆς κατὰ σχέσιν ςροφῆς παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τῆς ἀντιςροφῆς, κορωνίς.

† Νῦν δέ μοι Ἰςέον δὲ ὅτι τῷ τοιȣ́τῳ χρῶνται οἱ ποιηταὶ σχηματισμῷ ἐν τοῖς χοροῖς, τὰ μὲν μονοςρόφως καὶ κατὰ συςήματα ἐκφέροντες, τὰ δὲ κατὰ σχέσιν, ὅτε διηγηματικὸν ποιȣ̃σι τὸν λόγον. τȣ́τȣ τȣ̃ σχήματός ἐςι παρὰ μὲν Σοφοκλεῖ τὸ,

[35] Τελαμώνιε παῖ τῆς ἀμφιρύτȣ
Σαλαμῖνος ——

ἐν Αἴαντι. παρὰ δὲ Αἰσχύλῳ ἐν ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις τὸ,

Θρέ-

34 Ἔνατον] Sic vulgatam vocem ἐναντίον recte correxit e Mſ. Cod. *Kingius*; deinceps τὸν Δ καὶ τὸν Β πόδα χορείȣς. Verſus eſt 265, Και το/ θεοθεν/ ȣ γαρ/ αδικον/ *Battierius* Codice ſcripto deſtituebatur. Quae paulo plura hic proſtant, quam in Ed. *Kingii*, revocata ſunt e veteribus.

35 Τελαμώνιε π.] Supra ſcriptum in Cod. Mſ Ω non debuerat evulgari. *Sophoclea* ſunt in Aj. v. 134. *Aeſchylea* Sept. adv. Theb. v. 78. Agam. v. 40.

36 Δίμετρον] E Cod. Mſ. poſitum pro Τρίμετρον.

37 Ἐκ διϊάμβȣ κ. τ. λ.] Haec e nota praecedenti *Kingius* huc re-

Θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη.

ἐν δ' Ἀγαμέμνονι ὀνομαζομένῳ δράματι αὐτȣ̃ τὸ,

Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμȣ

Μέγας ἀντίδικος Μενέλαος ἄναξ. †

Vs. 268 † Τὰ μὲν πυλωρῶν] Αἱ συςηματικαὶ αὗται περίοδοι ςίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων Λ. ὧν τελευταῖος,

Καλεῖ δὲ Πολυνείκην με Θηβαῖος λεώς.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσιν ἑκάςȣ συςήματος παράγραφος. †

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ςροφῆς Α.

Vs. 298 Ὦ συγγένεια] Σύςημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς, ςίχων καὶ κώλων Ι. ὁ Α καὶ ὁ Β ἴαμβοι τρίμετροι. Τὸ Γ τροχαϊκὸν [36] δίμετρον ἀκατάληκτον, τȣ̃ Α ποδὸς χορείȣ. Τὸ Δ ἰαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικόν. Τὸ Ε [37] ἐκ διϊάμβȣ, ἐπιτρίτȣ Β, καὶ βακχείου. Τὸ ἕκτον ἀντισπαςικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ Β ἀντισπάςων, τȣ̃ Α καθαρȣ̃, τȣ̃ Β ἐξαβραχέος. Τὸ Ζ ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, τȣ̃ Α ποδὸς χορείȣ. Τὸ Η ἀντισπαςικὸν δίμετρον, ὅμοιον τῷ ς', ἐξ ἀντισπάςȣ, καὶ διτροχαίȣ. Τὸ Θ [38] . . . . ἐκ παίωνος Γ, καὶ ἰωνικȣ̃, διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Ι ἀσυνάρτητον ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, καὶ τροχαϊκῆς πενθημιμερȣ̃ς. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ςροφῆς Β.

Vs. 308 Φοίνισσαν ὦ] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, μονόςροφα, καὶ μετρικὰ ἄτακτα, καὶ συςηματικὰ ἐξ ἀνομοίων κατὰ περιορισμȣ̀ς ἀνίσȣς. ἔςιν ȣ̃ν ἡ παρȣ̃σα ςροφὴ κώλων ΝΗ. Τὸ Α ἴαμβος τρίμετρος ἀκατάληκτος. Τὸ Β ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. Τὸ Γ [39] χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτȣ Δ, καὶ χο-

revocavit, ultimis καὶ βακχείȣ adiectis e Mſ. In Edd. legebatur: Τὸ ε καὶ τὸ ἕκτον ἀντισπαςικόν.

38 . . . .] *Kingius* monuit in notis, Scholia de metro hic manca eſſe; ego defectus indicem adpoſui. Qui verſus hos eodem modo ſecabat, *Battierius* in Schedis ſcribendum putat: ἐξ ἐπιτρίτȣ α, παίωνος γ, καὶ ἰωνικȣ̃. quae haud ſane congruunt *Euripideis*: Ματερ τι μελ / λεις υπαςε / φα μιλαθρα. Pes primus eſt *epitritus tertius*, ſecundus, eſt *ditrochaeus*, tertius cenſeri poteſt *ionicus a minore*.

39 Χοριαμ.] Vulgata verius le-

χοριάμβου. εἰ δὲ βούλει, ἀναπαιστικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Δ ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἐπιτρίτου Γ, καὶ ἰωνικοῦ ἡμίσεος. εἰ δὲ βούλει, [40] ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Ε ἰαμβικὴ βάσις. Τὸ ς ἴαμβος τρίμετρος, ὅμοιος τῷ Α. Τὸ Ζ ἰωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ διϊάμβου, παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς. εἰ δὲ βούλει, περίοδος ἐξ ἰαμβικῆς καὶ τροχαϊκῆς συζυγίας. ἔχει δὲ ἡ τροχαϊκὴ συζυγία τὸν Α πόδα χορεῖον. Τὸ Η τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς, Εὐριπίδειον ἢ ληκύθιον. Τὸ Θ ἰαμβικὸν ἐφθημιμερές. Τὸ Ι χοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν ἐκ διτροχαίου χοριάμβου, καὶ βακχείου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος. τὸ γὰρ ΚΓ καὶ βραχὺ παρ᾽ [41] Ὁμήρῳ εἴρηται, Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανώπιδος Ἀμφιτρίτης. Τὸ ΙΑ ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος Γ ἀντὶ ἰωνικοῦ, ἐπιτρίτου Γ, καὶ ἰάμβου. Τὸ ΙΒ ἰαμβικὸν δίμετρον [42] ἀκατάληκτον. † Τὸ ΙΓ ἰαμβικὸς τρίμετρος ὅμοιος τῷ Α. † Τὸ ΙΔ καὶ ΙΕ ὅμοια τῷ Β ἰαμβικά. Τὸ Ις τροχαϊκὸν ὅμοιον τῷ Η, τοῦ Α ποδὸς χορείου. εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ἀκατάληκτον, [43] ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικοῦ, καὶ διϊάμβου. Τὸ ΙΖ ἰαμβικὸν, ὅμοιον τῷ Β. Τὸ ΙΗ ἰωνικὸν, ὅμοιον τῷ Ις, ἐκ παίωνος Δ, καὶ διτροχαίου. Τὸ ΙΘ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου Γ. Τὸ Κ ἰαμβικὴ βάσις, ὅμοιον τῷ Ε. Τὸ ΚΑ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστου, ἐπιτρίτου πεντασυλλάβου, καὶ ἰάμβου διὰ τὸ ἀδιάφορον. εἰ δὲ βούλει, καταληκτικὸν, ἐξ ἀντισπάστου, παίωνος Α, καὶ δακτύλου. Τὸ ΚΒ ἰωνι-

lectio, quam restitui, *basin* dat *anapaesticam*, Γῆρα τρομερόν.

40 Ἰαμβικὸν] *Kingii* coniectura sic legentis pro Ἰωνικὸν, quia dubio vacabat, ἰαμβικὸν recepi. vid. vers. 151. & nota 7. Ad huius strophes versum nonum ἰωνικὸν ἐφθημιμερὲς legebatur, hic quoque ἰαμβικὸν recte repositum.

41 Ὁμήρῳ] Od. M, 60.

42 Ἀκατάληκτον] Ex Cod. scripto positum pro vulgatis, ὅμοιον τῷ ια.

43 Ἐκ παίωνος Δ] Haec erant in Edd. quae praecesserant illam *Kingii*, ἐξ ἀντισπάστου καὶ ἐπιτρίτου γ, ἢ ἐκ παίωνος δ κ. τ. λ. oculus aberrarat describentis ad sequentia in versum xx.

44 Ἀντισπάστου κ. διϊάμβου] *Kingius* correxit pro ἀντισπαστικοῦ καὶ ἰάμβου.

ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικȣ͂ ἀπ᾽ ἐλάττονος, διϊάμβȣ καὶ μολοσσȣ͂. Τὸ ΚΓ καὶ ΚΔ τροχαϊκὰ ἰθυφαλλικά. Τὸ ΚΕ ἀντισπαςικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ, [44] ἀντισπάττȣ, καὶ διϊάμβȣ. Τὸ Κϛ´ ὅμοιον, ἐξ ἀντισπάστȣ, [45] πενταςυλλάβȣ, καὶ διϊάμβȣ, καὶ ἐπιτρίτȣ Γ. Τὸ ΚΖ ἀναπαιστικὸν δίμετρον [46] ἀκατάληκτον. εἰ δὲ βȣ́λει, ἀντισπαςικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάςȣ, ἐπιτρίτȣ Α καὶ τροχαίȣ. Τὸ ΚΗ προσῳδιακὸν, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β ἀντὶ ἰωνικȣ͂, καὶ χοριάμβȣ. Τὸ ΚΘ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β ἀντὶ ἰωνικȣ͂, καὶ διϊάμβȣ. Τὸ Λ ἴαμβος τρίμετρος. Τὸ ΛΑ ἀντισπαςικὸν δίμετρον καταληκτικὸν. ἐξ ἀντισπάστȣ καὶ κρητικȣ͂, ἤτοι ἀμφιμάκρȣ. Τὸ ΛΒ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἴαμβον ἔχον τὸν Δ πόδα, ἔοικε δὲ εἶναι καὶ τȣ͂το Στησιχόρειον, σὺν τῷ Πινδαρικῷ ἔθει. Τὸ ΛΓ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, [47] † ἐκ παίωνος Γ ἀντὶ ἰωνικȣ͂ ἀπ᾽ ἐλάττονος, καὶ δακτύλου Τὸ ΛΔ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον καταληκτικὸν, † ἐξ ἰωνικȣ͂, διτροχαίȣ, καὶ κρητικȣ͂. Τὸ ΛΕ ἰαμβικὸν, ὅμοιον τῷ ΙΒ. Τὸ Λϛ´ ὅμοιον. Τὸ ΛΖ ὅμοιον τῷ ΛΑ. Τὸ ΛΗ [48] χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβȣ πενταςυλλάβȣ, καὶ ἑτέρου καθαρȣ͂ διὰ τὴν κοινὴν, ἢ ἐπιτρίτȣ Γ. Τὸ ΛΘ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικȣ͂ ἀπὸ μείζονος, καὶ ἐπιτρίτȣ Γ. Τὸ Μ ἴαμβος τρίμετρος ὅμοιος τῷ Α. Τὸ ΜΑ ἰαμβικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, λείπεται γὰρ ὅλȣ ποδὸς, εἰς τὸ εἶναι τρίμετρον. Τὸ ΜΒ, τὸ ΜΓ, καὶ [49] τὸ ΜΔ, καὶ τὸ ΜΕ ἰαμβικὰ, ὅμοια τῷ ΙΒ. Τὸ Μϛ´ ὅμοιον ἐφθημιμερές.

45 Πενταςυλλάβȣ] In Codice Mſ. repertam vocem *K.* ni fallor, interſeruit.

46 Ἀκατάληκτον] In Edd. legebantur voces ἀκαταλ. εἰς διςύλλαβον, quas merito *Kingius* eiecit: verſus *catalecticus* dici poteſt καταλήγειν εἰς συλλαβὴν vel εἰς διςύλλαβον.

47 † Ἐκ παίωνος] Haec & ſeqq. Codex praebuit Baroc. In Edd. legebantur iſta tantum: τὸ λγ´ ἰωνικὸν δ. κ. ἐξ ἰωνικȣ͂, διτροχαίȣ, καὶ κρητικȣ͂. Τὸ λδ´ ὅμοιον. Intermedia cur omiſſa fuerint manifeſtum eſt.

48 Χοριαμβικὸν] Verſus ſic ſcriptus, Εναλλαγαις δ᾽ αιαγματων, *dimeter* eſſet *iambicus acatalecticus.*

49 Τὸ ΜΔ, καὶ τὸ ΜΕ] Prout in adnotatis ad *Eurip.* hi verſus emendati ſunt, vicinis congruunt.

ρές. Τὸ ΜΖ [50] ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστȣ, ἐπιτρίτȣ πεντασυλλάβȣ, καὶ ἰάμβȣ. Τὸ ΜΗ παιωνικὸν ἡμιόλιον, ἐκ παίωνος Δ, καὶ ἰάμβȣ. εἰ δὲ βȣ́λει, τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τȣ̃ Α ποδὸς χορείȣ. Τὸ ΜΘ χοριαμβικὸν δίμετρον [51] ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτȣ Β, καὶ χοριάμβȣ πεντασυλλάβȣ. Τὸ Ν ἀντισπαστικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ, ἀντισπάστȣ, καὶ ἐπιτρίτȣ πρώτȣ. εἰ δὲ βȣ́λει, ἰωνικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ διτροχαίȣ πεντασυλλάβȣ, ἰωνικȣ̃ ἀπὸ μείζονος, καὶ μολοσσȣ. Τὸ ΝΑ χοριαμβικὸν ἡμιόλιον, ἐκ χοριάμβȣ, καὶ ἰάμβȣ. Τὸ ΝΒ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τȣ̃ Α ποδὸς χορείȣ, ἤτοι τριβραχέος. Τὸ ΝΓ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτȣ Α, καὶ τρίτȣ, καὶ σπονδείȣ. Τὸ ΝΔ προσῳδιακὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Β ἀντὶ ἰωνικȣ̃ ἀπὸ μείζονος, χοριάμβȣ, καὶ συλλαβῆς. εἰ δὲ βȣ́λει, ἀναπαιστικὸν ἑφθημιμερὲς, ἰάμβȣ ἀρχομένȣ. τὸ ΝΕ δακτυλικὸν [52] τετράμετρον, ἤτοι δίμοιρον ἔπȣς. τὸ Νς΄ δακτυλικὸν πενθημιμερὲς, εἰ δὲ βȣ́λει χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικόν. Τὸ ΝΖ [53] ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. τὸ ΝΗ ἰωνικὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ παίωνος Δ, Β, καὶ διϊάμβȣ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ δὲ τῷ τέλει τῆς στροφῆς κορωνίς.

Vs. 358 Δεινὸν, γυναιξὶν] Αἱ περίοδοι αὗται στίχων εἰσὶ ἰαμβικῶν τριμέτρων ΣΛΓ ὧν ὁ τελευταῖος (590)

Καὶ ξύμβασίν τιν' Οἰδίπȣ τέκνοις δότε.

ἐπὶ δὲ τῷ τέλει ὁμοίως παράγραφος· ȣ̓ γὰρ ἐξῆλθον οἱ ὑποκριταί. Vs. 591

50 Ἀντισπ. τρίμετρον βραχ.] Hunc versum in duo separarunt olim: ista certe Ἐγὼ δ' ἔτι σοι prostant in exemplum versus *Dochmiaci*, seu *antispastici monometri hypercatalecti*, apud Auctorem *Etymologici M.* p. 285, 26.

51 Ἀκατάληκτον] Recepta *Kingii* correctio: vulgabatur καταληκτικόν. Versus est:

Ως πρεπει μα/ τρι μακαρια/

52 Τετράμετρον κ. τ. λ.] *Kingio* praebuit Cod. Barcc. nisi quod, pro δίμοιρον, in illo male legeretur, δίμετρον. In Edd. erant sequentia: Τὸ νέ δακτυλικὸν δίμετρον καταληκτικόν. τὸ νς΄ δακτυλικὸν ὅμοιον. *Kingii* Codicisve lectiones respondent Euripideis.

53 Ἀναπαιστικὸν δίμετρον] E notis pe-

Vs. 591 † Μῆτερ] Τροχαϊκοὶ στίχοι τετράμετροι Ν, ὧν τελευταῖος,

Ἔθετό σοι θείᾳ προνοίᾳ νεικέων ἐπώνυμον.

ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, ἐξιόντων τῶν ὑποκριτῶν. ἐχρήσατο δὲ ἐνταῦθα τῷ τροχαϊκῷ μέτρῳ, διὰ τὸ μετὰ ὀργῆς καὶ ὁρμῆς τινὸς καὶ σπȣδῆς εἰσιέναι τὸν Ἐτεοκλέα. †

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ϛροφῆς.

Vs. 641 Κάδμος ἔμολε] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τȣ̃ χορȣ̃ καλεῖται ἐπῳδικὰ, ὡς εἴρηται. εἰσὶ δὲ τὰ παρόντα τριὰς ἐπῳδική. τὰ κῶλα δὲ [54] τῆς μὲν ϛροφῆς Κ, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ Α ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ παίωνος Α ἀντὶ ἰωνικȣ̃, καὶ διϊάμβȣ. εἰ δὲ βȣ́λει, τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τȣ̃ Β ποδὸς χορείȣ. ἐχρήσατο τῷ τοιούτῳ μέτρῳ ἐνταῦθα διὰ τὴν τȣ̃ Κάδμȣ κίνησιν. Τὸ Β ὅμοιον ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος, ἐκ παίωνος Δ, ἀντὶ ἰωνικȣ̃, καὶ διϊαμβȣ. εἰ δὲ βȣ́λει τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τȣ̃ Α ποδὸς χορείȣ. Τὸ Γ ὅμοιον τῷ Α, δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Α, ἀντὶ ἰωνικȣ̃, ἐπιτρίτȣ τρίτȣ, καὶ συλλαβῆς. εἰ δὲ βȣ́λει, τροχαϊκὸν [55] δίμετρον ἀκατάληκτον, τȣ̃ Β ποδὸς ἀναπαίϛȣ. Τὸ Δ ὅμοιον τῷ Β. δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικȣ̃, διϊάμβȣ, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Ε τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. τὸ μέντοι τῆς ἀντιϛροφῆς κῶλον χορεῖον ἔχει τὸν πρῶτον πόδα. Τὸ ϛ′ ὅμοιον τῷ Β. Τὸ Ζ [56] ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, ὅμοιον τῷ Α, ἐξ ἰωνικȣ̃ πεντασυλλάβȣ, καὶ διτροχαίȣ. τὸ μέντοι κῶ-

petitam *Kingii* correctionem restitui loco vulgatae vocis ἀντισπαστικόν. Quatuor sunt anapaesti: Κατεκυμασι δωμασιν Οιδιποδα. —— Versus sequens LVIII, tribus constans *paeonibus*, *Kingio* potius dicendus videtur *Paeonicus*.

54 Τῆς μὲν ϛροφῆς Κ,] *Kingio* debentur, vel Codici Mſ. In Edd. legebantur iſta tantum ſensu vacua: τὰ κῶλα δὲ τῆς μονοϛροφῆς τοσαῦτα.

55 Δίμετρον] E verſu praecedenti male repetita vox ἑφθημιμερὲς per Editiones hic ad illam usque *Kingii* male fuerat propagata.

56 Ἰωνικὸν] Verſus, ut ſuo reſpondeat in antiſtrophe, corrigendus eſt: prout in Adnotat. emendatur, evadit uterque *Glyconius*.

κῶλον τῆς ἀντιςροφῆς τὸν μὲν πρῶτον ἔχει πόδα διτρόχαιον. τὸν δὲ Β ἐπίτριτον Γ. Τὸ Η τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ τροχαίȣ, καὶ χορείων. Τὸ Θ τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. Τὸ Ι ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ΙΑ τροχαϊκὸν καθαρὸν πενθημιμερές. Τὸ ΙΒ τροχαικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τȣ̃ Α ποδὸς χορείȣ. τὸ μέντοι τῆς ἀντιστροφῆς κῶλον καθαρόν ἐςι. Τὸ [57] ΙΓ καὶ ΙΔ τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον. Τὸ ΙΕ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τȣ̃ Γ ποδὸς χορείȣ. Τὸ Ις´ ὅμοιον καθαρὸν ἰαμβικόν. Τὸ ΙΖ ἴαμβος καθαρὸς τρίμετρος. Τὸ ΙΗ τροχαϊκὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον, ὃ καλεῖται ἰθυφαλλικόν. Τὸ ΙΘ ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος, δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ διτροχαίȣ, καὶ ἐπιτρίτȣ Δ. τὸ μέντοι [58] τῆς ἀντιςροφῆς κῶλον ἐπίτριτον Γ ἔχει τὸν Β πόδα Τὸ Κ τροχαϊκὸν [59] ἰθυφαλλικόν. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς στροφῆς καὶ τῆς ἀντιςροφῆς παράγραφος.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς Ἐπῳδοῦ

Vs. 681 Καί σε τὸν προμάτορος] Τῆς ἐπῳδῆς ταύτης τὰ κῶλα Ις´. Τὸ Α τροχαϊκὸν ἐφθημιμερὲς Εὐριπίδειον. Τὸ Β ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τȣ̃ Α ποδὸς χορείȣ. εἰ δὲ βȣ́λει, ἰωνικὸν ἀπ᾽ ἐλάττονος δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐκ παίωνος Δ ἀντὶ ἰωνικȣ̃, διϊάμβȣ, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Δ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, ἐκ χορείων Β, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Ε ὅμοιον

57 Τὸ ΙΓ--τροχαϊκὸν] Ut versus fiat trochaicus, in Dorico μάτηρ prima corripienda est. *Doricum α in choricis cantilenis usu & auctoritate corripi* posse, *Kingius* fidenter statuit non hic tantum, sed & notis in Or. v. 813, v. 1517. Phoen. v. 217. Res, haud sane verosimilis, aliunde petitis debuerat exemplis dubio vacuis adfirmari. In talibus equidem a recentioris Metrici dictatis dissentire malim, aut a libris fidelioribus auxilium exspectare, quam Veterum Grammaticorum usu firmatam auctoritatem repudiare, constanter tradentium, Ionicum quidem α pro η positum corripi, sed α Doricum produci: ex Alexandrino *Heraclide Eustath.* ad Od. M, p. 478, 12. Δωριεῖς, inquit, τὸ ἦτα εἰς ἄλφα μακρὸν τρέπȣσιν, οἷον δῆμος, δᾶμος· μὴν, μάν· Ἴωνες δὲ εἰς βραχὺ καταστρέφȣσιν, — μεσημβρία, μεσαμβρία. πήρη, πάρα. *Scholiastes* ad *Hom.* Il. 1, v. 378. in Leidensi Cod. Ms.

ἕμοιον τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς καθαρόν. Τὸ ς' ἀντισπαςικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστȣ, καὶ κρητικȣ̃. εἰ δὲ βȣ́λει, τροχαϊκὸν ἑΦθημιμερὲς, ἰάμβȣ ἀρχομένȣ. Τὸ Ζ, τὸ Η, τὸ Θ, τὸ Ι, ὅμοια τῷ Α, τροχαϊκὰ Εὐριπίδεια. Τὸ ΙΑ ὅμοιον τῷ Ε. Τὸ ΙΒ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ ΙΓ ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ Β. Τὸ ΙΔ τροχαϊκὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ΙΕ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, καθαρόν. Τὸ Ις' τροχαϊκὸν Εὐριπίδειον, ὅμοιον τῷ Α. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνὶς, καὶ παράγραΦος.

Vs. 697 Χώρει σὺ] Αἱ συςηματικαὶ αὗται περίοδοι, καὶ αἱ ἑξῆς ἀμοιβαῖοι στίχοι, ἰαμβικοὶ εἰσὶ τρίμετροι ἀκατάληκτοι ἐννενήκοντα τρεῖς, ὧν τελευταῖος, (790

Προσευξόμεσθα τήνδε διασῶσαι πόλιν.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραΦος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροΦῆς.

Vs. 791 Ὦ πολύμοχθος Ἄρης] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται τριὰς ἐπῳδικὴ, ὡς εἴρηται. οὕτω δὲ χρὴ γράΦειν τά, τε κῶλα, καὶ τȣ̀ς στίχȣς, ὡς διωρθώθη παρ' ἐμȣ̃. ἀτάκτως γὰρ ἦσαν καὶ ἀναρμόςως ἐν τοῖς ἀντιγράΦοις κείμενα, καὶ πολὺν μοι παρέσχον πόνον, εἰς τάξιν ταῦτα καὶ ἁρμονίαν μετενεγκεῖν. τὰ μὲν γὰρ ἦσαν δακτυλικὰ, τὰ δὲ ἀναπαιστικὰ κῶλα, ȣ̓ μὴν δὲ καὶ κατὰ λόγον κείμενα. ἀλλ' εἴ τις ὀρθῶς λογίζοιτο, καλῶς ἂν εὕρῃ ταῦτα διορθωθέντα, ἔςι τοίνυν τῆς ςροΦῆς τὰ κῶλα καὶ οἱ στίχοι ΙΖ, καὶ τὰ τῆς

Mſ. Ἡρακλείδης Φησὶν, ὅτι τὰ ἐκ τȣ̃ η εἰς βραχὺ α μεταγόμενα Ἰωνικά ἐστι, ἀλλ' ȣ̓ Δωριέων συςολαί. conf. *Etymologus* p. 12, 40. & *Ez. Spanhemius* in *Callim.* h. in Del. v. 215.

58 Τῆς ἀντιςροΦῆς] Quae ſequuntur ad vocem usque παράγραΦος, ob vocis eiusdem repetitionem a librario praetermiſſa, deerant in Edd. E Cod. Baroc. tandem ſunt revocata.

59 Ἰθυφαλλικόν.] His deſtitutus *Battierius* verſum/ Και γυ/ ναιξα/ Ευι/ οις· vidit eſſe *trochaicum dimetrum catalecticum*; quem vocant *Euripideum*: idem monuit in notis *King.* debuerat itaque dici Τροχαϊκὸν ἑΦθημιμερὲς Εὐριπίδειον. eo diſtat *Ithyphallicus*, quod ſit *brachycatalecticus*, tribus conſtans *trochaeis*. Carmen *Ithyphallicum*, unicum in ſuo genere, debemus *Athenaeo* VI, p. 253. huius inprimis ſoſpitatori *Caſaubono* Anim. VI, c. XV. qui nonnulla reliquit corrigenda poſteris.

τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα, τὰ πάντα μέντοι δακτυλικά. Τὸ Α τετράμετρον ἀκατάληκτον, κατὰ γὰρ μονοποδίαν μετρεῖται τὰ δακτυλικά. ὁ Β, καὶ ὁ Γ, καὶ ὁ Δ, ἑξάμετροι. Τὸ Ε ὅμοιον τῷ Α. Ὁ ς', ὁ Ζ, ὁ Η, καὶ ὁ Θ πάλιν ἑξάμετροι. Τὸ Ι [60] ὅμοιον τῷ Α. † Τὸ ΙΑ ἑξάμετρον. Τὸ ΙΒ δίμετρον. Τὸ ΙΓ, τὸ ΙΔ, τὸ ΙΕ, καὶ τὸ Ις'. ὅμοια τῷ Α. †

Vs. 804 † Λάϊνα τείχεα] Περισσὸν ἐνταῦθα τὸ, Χαλκῷ κοσμήσας, διὸ καὶ ἐξεβλήθη παρ' ἐμοῦ. εὔοπλον δὲ γράφε, μὴ ἔνοπλον· οὕτω γὰρ ἁρμόζει τῷ μέτρῳ. † Τὸ ΙΖ ἐφθημιμερές. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς τε στροφῆς, καὶ τῆς ἀντιστροφῆς, παράγραφος. †

Vs. 841 Ἡγοῦ πάροιθε] Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι, στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ΡΠΕ, ὧν τελευταῖος (1025)

Πειρώμεναι τολοιπὸν εὐτυχοῖεν ἄν.

[61] Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς

Vs. 1026 Ἔβας ἔβας] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, κατὰ σχέσιν· ἔστι δὲ τὸ ᾆσμα στροφῆς μιᾶς, εἰσὶ δὲ τὰ κῶλα τῆς στροφῆς ΚΔ καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ Α σύνθετον, ἤτοι ἀσυνάρτητον, ἐξ ἰαμβικῆς βάσεως, καὶ τροχαϊκοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου. ἤνωσε δὲ ταῦτα ἐνταῦθα, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, δυοῖν ἕνεκα, κινήσεως φημὶ, καὶ στάσεως· ὡς μὲν γὰρ ἐξ ὄρους φοιτώσης τῆς Σφιγγὸς, τῷ τροχαϊκῷ ἐχρήσατο μέτρῳ· ὡς δ' ἐν τοῖς τείχεσι καθημένης καὶ φθεγγομένης, ὅπερ στάσεώς ἐστι, τῷ ἰαμβικῷ· καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς δὲ τούτοις τοῖς μέτροις διῃρημένως ἐχρήσατο. Τὸ Β τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν, ἤτοι δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον, ἐκ δισπονδείου, καὶ ἡμίσεως ἀντισπάστου, ἤτοι ἰάμβου. Τὸ Δ [62] ἰαμβικὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Ε σύνθετον ἐκ δύο τροχαϊκῶν πενθημιμερῶν. εἰ δὲ βούλει, ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ διτροχαίου, ἐπιτρίτου Ι, καὶ ἰάμβου, ἢ πυρριχίου. Τὸ ς' [63] ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτων Δ δύο,

60 Ὅμοιον τῷ Α] In Edd. erat: Τὸ ί καὶ τὰ λοιπὰ ὅμοια τῷ ά. Quaecunque hic leguntur, *Kingius* invenit in Baroc. Cod.

61 Περὶ τοῦ μέτρου] Quae porro leguntur ad finem usque, uni debentur Codici Baroc.

62 Ἰαμβικὸν καθαρὸν] Verſus a *Kingio* vulgatus, Πολυ / φθορος / πολυ / στονος· talis eſt, qualem deſignat Metricus; ſed, quem plures praebent Codd. a me revocatus, πολυ / στονος / πο-

δύο, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Ζ ὅμοιον, ἐξ ἀντισπάστων Α, Δ, καὶ συλλαβῆς. Τὸ Η ἰαμβικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ Θ καὶ Ι ἰθυφαλλικὰ, τοῦ Α ποδὸς χορείου. εἰ δὲ θέλει, ἰωνικὰ δίμετρα καταληκτικὰ, ἐκ παίωνος Δ, καὶ ἀμφιβραχέος. Τὸ ΙΑ τροχαϊκὸν δίμετρον ἀκατάληκτον ἐκ Δ χορείων. Τὸ ΙΒ ὅμοιον ἑφθημιμερὲς Εὐριπίδειον, τοῦ Α καὶ Β ποδὸς χορείου. Τὸ ΙΓ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν καθαρόν. Τὸ ΙΔ, καὶ ΙΕ ἰαμβικὰ, ὅμοια τῷ Δ. Τὸ Ις´ ὅμοιον τῷ ΙΓ. Τὸ ΙΖ καὶ ΙΗ ὅμοια τῷ Δ ἰαμβικά· ἐλλιπῆ δὲ ὄντα τὰ κῶλα πρὸς τὰ τῆς ἀντιστροφῆς ἀνεπληρώθη παρ᾿ ἐμοῦ ὁμοίαις λέξεσι. Τὸ ΙΘ Τροχαϊκὸν καθαρὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Κ τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορείου. Τὸ ΚΑ ἰθυφαλλικόν. Τὸ ΚΒ ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἐπιτρίτου Δ, καὶ παίωνος Α. τὸ τῆς στροφῆς δὲ κῶλον πεντασύλλαβον ἔχει τὸν ἐπίτριτον. Τὸ ΚΓ ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικόν. ἐκ παίωνος Β, καὶ κρητικοῦ. τὸ τῆς στροφῆς δὲ κῶλον ἐν μὲν τῷ Α ποδὶ συνίζησιν ἔχει· ἐν δὲ τῷ Β, ἀντὶ κρητικοῦ, ἀμφίβραχυν. τὸ ΚΔ τροχαϊκὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐπὶ τῷ τέλει μὲν τῆς στροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιστροφῆς κορωνὶς μόνη.

Vs. 1074 Ὠὴ τίς] Αἱ ἑξῆς αὗται περίοδοι στίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ΣΙΕ, ὧν τελευταῖος, (1289)

Θανοῦσι δ᾿ αὐτοῖς συνθανοῦσα κείσομαι.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς στροφῆς

Vs. 1290 Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,] Τὰ τοιαῦτα εἴδη τῶν χορῶν καλεῖται, ὡς εἴρηται, κατὰ σχέσιν. ἔστι δὲ τὸ παρὸν ᾆσμα μιᾶς στροφῆς· τὰ κῶλα δὲ τῆς μὲν στροφῆς ΙΕ, καὶ τὰ τῆς ἀντιστροφῆς τοσαῦτα. Τὸ Α ἀναπαιστικὴ βάσις, ἤτοι μονόμετρον. Τὸ Β ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Γ ὅμοιον τῷ Α, ἀναπαίστων, οὐκ ἐκ σπονδείων, ὡς ἐκεῖνο. Τὸ Δ τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν, [64] ἐκ τριῶν

πολυμε/ χθεις. *iambicus* eſt *dimeter catalecticus*, ſeu ἑφθημιμερής. ad quem reſpondebit, unica litera ſublata, verſus antiſtrophes: Τοτ᾿ ασμενος, παλιν αγη.

63 Ἀντιστ.] Haec e *Kingii* notis petita ſunt, Codicis defectum ſic egregie ſupplentis.

64 Ἐκ τριῶν χορείων] Hae voces, infra repetitae fecerunt, ut omnes intermedias praetermiſerit librarius.

τριῶν χορείων. Τὸ Ε παιωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο κρητικῶν. Τὸ ς ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ τριῶν χορείων, καὶ πυῤῥιχίϐ διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Ζ τροχαϊκὸν πενθημιμερὲς, τϐ Λ ποδὸς χορείϐ· εἰ δὲ βϐλει, παιωνικὸν ἡμιόλιον. Τὸ Η ἀντισπαςικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ Θ ὅμοιον, ἀντισπαςικὸν ἡμιόλιον. Τὸ Ι, καὶ ΙΑ, ὅμοια τῷ Ζ. Τὸ ΙΒ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ ΙΓ ὅμοιον, καταληκτικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ ΙΔ ἰαμβικὸν ὅμοιον πενθημιμερὲς, ἐκ δύο χορείων, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΙΕ ὅμοιον δίμετρον βραχυκάταληκτον, τϐ Α ποδὸς χορείϐ, τϐ δὲ Β ἀναπαίςϐ. ἑξῆς δὲ μετὰ τὰ κῶλα τῆς ἀντιστροφῆς ἐν ἐκθέσει σύςημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς ςίχων τροχαϊκῶν τετραμέτρων καταληκτικῶν δύο· ἐχρήσατο δὲ τϐτῳ διὰ τὴν σπϐδὴν τϐ Κρέοντος, καὶ τϐ δρόμϐ. ἐπὶ τῷ τέλει τῆς μὲν ςροφῆς παράγραφος, τῆς δὲ ἀντιςροφῆς ὡσαύτως, τϐ δὲ συστήματος κορωνίς.

Vs. 1320 Οἴμοι τί δράσω] Αἱ περίοδοι αὗται ςίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ΚΕ. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 1345 Ὦ τάλας ἐγὼ] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται, ὡς εἴρηται, Ἑτερόστροφα· εἰσὶ δὲ τϐ μὲν Α συστήματος στίχοι τροχαϊκοὶ, διὰ τὴν τϐ ἀγγέλϐ σπϐδὴν, τετράμετροι καταληκτικοὶ Ε.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ςροφῆς Α.

Αἶ αἶ] Ἡ ἑξῆς ςροφὴ κώλων Β. Τὸ Α ἰαμβικὸν μονόμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Β σύνθετον, ἐκ Β παιωνικῶν ἡμιολίων.

Περὶ τοῦ Μέτρου τοῦ Συστήματος Α.

Ὦ δῶματ'] Τὸ ἑξῆς σύςημα ςίχων ἰαμβικῶν τριμέτρων Γ.

Περὶ τοῦ Μέτρου σχόλια.

Vs. 1354 Οἴμοι ξυμφορᾶς] Η ἑξῆς στροφὴ κώλων Β. Τὸ Α ἐπιχοριαμβικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἐπιτρίτϐ Δ, χοριάμβϐ, καὶ κρητικϐ. Τὸ Β ἴαμβος τρίμετρος.

Vs. 1356 Εἰ καὶ τὰ] Τὸ ἑξῆς σύςημα στιχων ἰαμβικῶν τριμέτρων Γ.

Vs. 1359

Vs. 1359 Ἀνάγετ', ἀνάγετε] Η τελευταία ςροφὴ κώλων Β. Τὸ Α ἀντισπαςικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάςȣ ἑξασυλλάβȣ, καὶ διϊάμβȣ, διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Β ὅμοιον τρίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάςȣ, διϊάμβȣ, διτροχαίȣ, καὶ συλλαβῆς. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι τῶν ςροφῶν καὶ συςημάτων παράγραφος.

Vs. 1361 Ὦ τλῆμον] Αἱ περίοδοι αὗται ςίχων εἰσὶν ἰαμβικῶν τριμέτρων ἀκαταλήκτων ΡΚΗ, ὧν τελευταῖος, (1488)

Τῆδ' ἐξέβησαν, οἱ δὲ δυςυχέςατοι.

ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος, ἐπὶ δὲ τῷ τέλει κορωνίς.

Περὶ τοῦ Μέτρου σχόλια.

Vs. 1489 Οὐκ εἰς ἀκοὰς]; Σύστημα κατὰ περικοπὴν ἀνομοιομερὲς κώλων ἀναπαιστικῶν Ε. ἐπὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 1494 Οὐ προκαλυπτομένα] Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται συστηματικὰ ἐξ ἀνομοίων, κατὰ περιορισμὲς ἀνίσȣς, καὶ μετρικὰ ἅπαντα· εἰσὶ δὲ πάντα τὰ τῆς στροφῆς κῶλα ΝΗ. Τὸ Α προσῳδιακὸν τρίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ χοριάμβȣ, ἰωνικȣ̃ ἀπ' ἐλάττονος, καὶ διϊάμβȣ. Τὸ Β δακτυλικὸν δίμετρον. ȣ̓δέτερον γάρ ἐστι τὸ ἁβρὰ, καὶ οὐ θηλυκὸν, ὥς τινες οἴονται. Τὸ Γ ὅμοιον τῷ Α. Τὸ Δ ἀναπαιςικὸν ἑφθημιμερές. Τὸ Ε ὅμοιον τῷ Γ. Τὸ ς' ἀναπαιςικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. Τὸ Ζ ὅμοιον. Τὸ Η δακτυλικὸν τετράμετρον. Τὸ Θ ἰαμβικὸν πενθημιμερές. Τὸ Ι ὅμοιον τῷ Η. Τὸ ΙΑ δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ ΙΒ, τὸ ΙΓ, τὸ ΙΔ. ὅμοια τῷ Η. Τὸ ΙΕ ὅμοιον τῷ Θ. Τὸ Ις', καὶ τὸ ΙΖ, ὅμοια τῷ Η. Τὸ ΙΗ ἀναπαιστικὸν μονόμετρον, τȣ̃ Α ποδὸς χορείȣ. Τὸ ΙΘ, τὸ Κ, τὸ ΚΑ ὅμοια τῷ Η. Τὸ ΚΒ ὅμοιον τῷ Β. Τὸ ΚΓ, καὶ τὸ ΚΔ, ὅμοια τῷ Η. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι καὶ τῷ τέλει παράγραφος.

Vs. 1513 Ἰὼ μοί μοι μᾶτερ] Ἑτέρα στοφὴ δοκεῖ εἶναι αὕτη, ἐπεὶ καὶ τὰ κῶλα ἐνηλλαγμένα ἐστὶ, συστηματικὰ δέ ἐστι καὶ ταῦτα ἐξ ἀνομοίων, εἰσὶ δὲ πάντα τῆς στροφῆς ΔΔ. Τὸ Α ἀντισπαστικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἐπιτρίτȣ Α', καὶ τροχαίȣ. Τὸ Β περιοδικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰαμβικῆς συζυγίας, καὶ τροχαϊκῆς καταληκτικῆς. Τὸ Γ ἰαμβικὸν πενθημιμερές.

65 Τὸ Δ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐκ χοριάμβου, καὶ χορείου, ἢ ἀναπαίστου διὰ τὴν ἀδιάφορον. Τὸ Ε ἰαμβικὸν δίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ ϛ´ ὅμοιον τῷ Δ. Τὸ Ζ ὅμοιον, τοῦ Β ποδὸς προκελευσματικοῦ τετραβραχέος. εἰ δὲ βούλει, τροχαϊκὸν ἰθυφαλλικὸν, τοῦ Β, καὶ τοῦ Γ ποδὸς χορείου. Τὸ Η ἀντισπαστικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, Φερεκράτειον, ἐξ ἀντισπάστου καὶ βακχείου. Τὸ Θ προσῳδιακὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, καὶ χοριάμβου. Τὸ Ι ἀναπαιστικὸν πενθημιμερές· εἰ δὲ βούλει, ἰωνικὸν δίμετρον καταληκτικὸν, ἐξ ἰωνικοῦ ἀπ᾽ ἐλάττονος, καὶ ἀναπαίστου. Τὸ ΙΑ χοριαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, ἐκ δύο χοριάμβων. Τὸ ΙΒ ἰωνικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον, ἐκ παίωνος Γ, ἰωνικοῦ, καὶ ἰάμβου. Τὸ ΙΓ ἰαμβικὸν πενθημιμερὲς, τοῦ Α ποδὸς χορείου τριβραχέος. Τὸ ΙΔ δακτυλικὸν πενθημιμερές. εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν ἐκ χοριάμβου, καὶ δακτύλου. Τὸ ΙΕ ἰαμβικὸν ὅμοιον τῷ Ε. Τὸ Ιϛ´ ὅμοιον δίμετρον ὑπερκατάληκτον· ἐκ δύο ἰωνικῶν ἀπ᾽ ἐλάττονος, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΙΖ ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. Τὸ ΙΗ ὅμοιον τῷ Ε, τοῦ Α ποδὸς χορείου. Τὸ ΙΘ παιωνικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν. Τὸ Κ ἀναπαιστικὸν ἐφθημιμερές. Τὸ ΚΑ ὅμοιον. Τὸ ΚΒ ἀντισπαστικὸν ὅμοιον τῷ Η. Τὸ ΚΓ δακτυλικὸν δίμετρον· εἰ δὲ βούλει, χοριαμβικὸν μονόμετρον ὑπερκατάληκτον. Τὸ ΚΔ ὅμοιον τῷ ΚΑ. ἔξω δὲ, εἰ βούλει, ἀμφότερα χοριαμβικὰ καθαρὰ δίμετρα ὑπερκατάληκτα. Τὸ ΚΕ ἀναπαιστικὴ βάσις, δι᾽ ἑνὸς γὰρ τ ὀφείλει γράφεσθαι. Τὸ Κϛ´ τροχαϊκὸν πενθημιμερές. Τὸ ΚΖ περίοδος, ἐκ τροχαϊκῆς συζυγίας (τοῦ Α ποδὸς χορείου) καὶ ἰαμβικῆς. Τὸ ΚΗ ἰαμβικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον, τοῦ Δ ποδὸς ἀναπαίστου. Τὸ ΚΘ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον καταληκτικὸν, τοῦ Β ποδὸς ἑξαβραχέος. Τὸ Λ ἀναπαιστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον συνίζησιν ἔχον ἐν τῷ Λ ποδί. Τὸ ΛΑ 66 .... Τὸ

65 τὸ Δ] Sic optime *K.* εἰ δὲ βούλει hic in Cod. Mſ. legebatur.

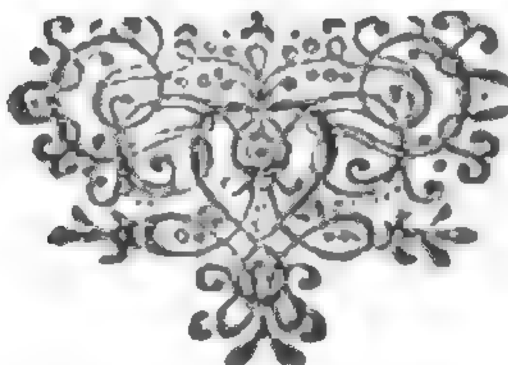
66 . . . .] *Kingius*, ad cuius mentem explevi ſequentia, in notis verſum eſſe ſcribit *Cleomachium* ex *Ionico a maiore* & *moloſſo*: In verſum quidem *Cleomachium* paribus locis *moloſſi* recipiuntur; ſed Κλεομάχειον vocari ſolebat Ἰωνικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον. hic itaque verſus noſter/ Ἕλκεις μακρο/ πινει ζωαν/ e mente *Kingii* forte rectius diceretur *Ionicus dimeter catalecticus*, qualibus *Teleſilla* delectabatur.

. . . . . Τὸ ΛΒ ἀντισπαςικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον, ἐξ ἀντισπάστȣ, ἐπιτρίτȣ Γ, καὶ συλλαβῆς. Τὸ ΛΓ ἀντισπαστικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον Γλυκώνειον, ἐξ ἀντισπάστȣ καὶ διϊάμβȣ. τὸ ΛΔ ἰωνικὸν ἡμιόλιον, ἐξ ἰωνικȣ̃ ἀπὸ μείζονος καὶ σπονδείȣ, ἤτοι ἡμίσεως ἰωνικȣ̃. ἐπὶ ταῖς ἀποθέσεσι παράγραφος. ἐπὶ τῷ τέλει κορωνίς.

Περὶ τοῦ Μέτρου τῆς ςροφῆς Γ.

Vs. 1534 Τί μ' ὦ παρθένε. Τὰ τοιαῦτα εἴδη καλεῖται ἑτερόστροφα συστηματικὰ, ἔστι δὲ τὰ κῶλα τῆς παρȣ́σης ςροφῆς Ζ. Τὸ Α ἀντισπαστικὸν δίμετρον ὑπερκατάληκτον καθαρόν. Τὸ Β ἰωνικὸν ἀπὸ μείζονος τρίμετρον βραχυκατάληκτον. Τὸ Γ ἀντισπαστικὸν τρίμετρον βραχυκατάληκτον καθαρόν. τὸ Δ χοριαμβικὸν δίμετρον καταληκτικὸν καθαρὸν, εἰ δὲ βȣ́λει δακτυλικὸν πενθημιμερές. Τὸ Ε ἀναπαιςικὸν δίμετρον ἀκατάληκτον.

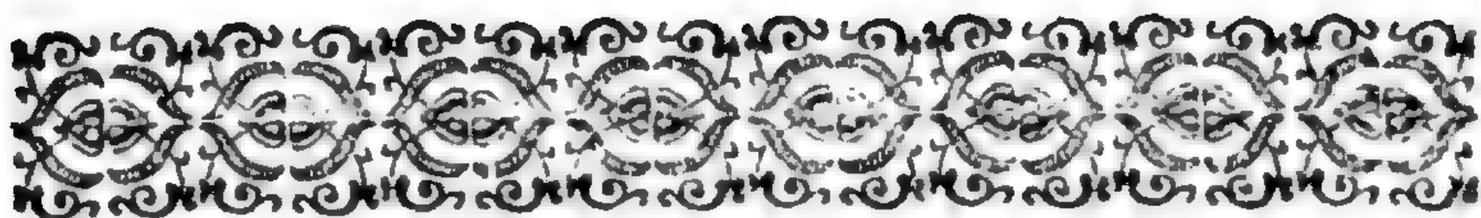
Cetera desiderantur.

INDEX

Scriptorum, qui citantur in Scholiis ad Phoenissas.

H V-

HUGONIS GROTII PROLEGOMENA IN PHOENISSAS.

Optimus, non cum vulgo, sed ex arte loquendi magister Aristoteles poësin esse dixit imitationem humanarum actionum: quo judice, Heliodori fabula poëma erit, Lucani carmen non erit. hic enim maxima ex parte narrat, ille fingit, quæ vero sunt similia. Cùm autem quæ aut gesta sunt, aut geri potuerunt, duplici modo soleant referri, aut indirecta oratione, aut directa: posterior hæc tanto imitatur perfectius, quantò hominis vultum magis exprimas additis coloribus, quam nudis lineamentis. Ideo poëma, directa ratione incedens, drama dicitur, quia ad ipsam actionem, qualis est, proxime accedit. Iam vero actiones humanæ, eæ præcipue, quæ ad ciendos in nobis affectus vim habent aliquam, aut graves sunt, aut leves, aut mediæ. Circa
Pag. 2 Ed. Paris. leves & ridiculas actiones satyricæ fabulæ versantur, circa graves & severas tragoedia, medium inter has locum comœdia obtinet. Tragœdia quo sit gravior, etiam graves personas præcipuas habet, quales sunt reges, & qui ad horum fortunam proxime accedunt. Atque hæc quam dixi gravitas proprie eam ab aliis fabulis discriminat, non autem infelicitas exitus, quam non habent plurimæ Græcorum tragœdiæ. In hoc autem scribendi genere, cui regnum inter scripta Horatius tribuit, non dubitem palmam dare Græcis supra Latinos: quia Latinam tragœdiam nullam habemus ejus sæculi, quo & sermo Romanus, & poësis, in summo constitit: sed aut rudis & impoliti sæculi fragmenta sunt quæ habemus, aut tragœdiæ iis factæ temporibus, cum jam declamatorium dicendi genus vim illam masculam, quam maxime

 me

me requirit tragœdiæ gravitas, non parum fregiſſet. Apud Græcos tragœdia rudimenta ſua tum in aliis, tum in Æſchylo habuit: Euripidis & Sophoclis ætate, & quidem in his duobus ſupra alios conſummata eſt: inde iterum velut quadam ſenectute languere cœpit & cadere. Inter eos, quos dixi, duos acre certamen. Sophoclem commendat ſermonis vix imitanda ſubli- 3
mitas, quæ gravitatem tragœdiæ mirum quàm decet. Sed, ut recte vir limatiſſimi judicii Quintilianus, quaſi finium inter hos duos regundorum lectus arbiter, pronuntiat, Euripides, qui hac parte vincitur, pluribus aliis, nec minus valentibus vincit. Nam primùm, non ſphæram tantum, quod de Epicharmo dictum eſt, ſed totam ſapientiam, & phyſicam illam ab Anaxagora, & moralem a Socrate (nam utroque magiſtro uſus eſt) in ſcenam attulit; unde ſcenicum philoſophum eum Græci appellant; in iis, quæ a ſapientibus tradita ſunt, pene ipſis parem is, quem dixi, Quintilianus: qui & ſententiis, id eſt, morum præceptis, eum denſum notat, præeunte M. Tullio, qui ſingulos Euripidis verſus ſingula ſe teſtimonia putare dixerat. Itaque & Plato, & Ariſtoteles, & Plutarchus, & inter Chriſtianos Clemens Alexandrinus, ad ſua confirmanda hoc maxime auctore utuntur. Alterum, quod ei attribuit Fabius, hoc eſt, quod in affectibus cum omnibus mirus ſit, tum in iis, qui miſeratione conſtant, facile præcipuus. Certum autem eſt, hanc propriè tragœdiæ eſſe virtutem, affectus ciere, atque inter affectus maxime miſerationem, ita ut hanc partem elocutioni, in qua 4
laus conſiſtit Sophoclis, Ariſtoteles anteponat. Vtraque autem hac virtute, qua præſtare Euripidem diximus, ſententiarum prudenti inventione, & vi movendorum affectuum, imprimis miſericordiæ, quantum ille alios vincit, tantum ejus alias tragœdias à Phœniſſis vinci, & veteres Critici notant, & res ipſa loquitur. Ego in carcerem conjectus ab his, qui me ignorabant, poſt ſacras meditationes exiſtimavi remedium mihi poſſe aliquod & à tragœdia præſtari; quam affectuum non tantum movendorum, ſed & movendo purgandorum cauſa inſtitutam, à ſummis magiſtris proditum memineram. Et Timoclis illud animo occurrebat, tragœdiæ hunc uſum eſſe maximum, quod caſuum humanorum conſideratione, noſtros nobis leviores redderet. Itaque tragoedias alias quidem legere, hanc ſupra alias eximiam & vertere inſtitui. Sed partem ejus primam in carcere amiſſam, cùm diu me repetendi laboris tædium abſterruiſſet, nuper hìc Lutetiæ in morbo, qui nihil majus agere mihi permittebat, reſarcire vix tandem libuit. Itaque nunc totam do lectoribus, ſed æquis

5 æquis tantum, & qui veniam dare possint otioso negotio, pri-
mum captivi, deinde ægrotantis. Numeros ad vertendum elégi
remotos ab Acciana licentia, nec tamen ut Græcorum me, aut
Senecæ minutis observationibus arcte nimis addicerem. Voces
quasdam supra Senecæ ævum nec quæsivi, nec sprevi, eas ma-
ximè, quas antiqui in tragœdiis usurpassent. Chorica verti
numeris non quales sunt Græcorum, sed legitimis, & Latinæ
tragœdiæ notiorihus, Glyconiis, Asclepiadeis, Sapphicis,
Dactylicis, Anacreonticis. Vtilitatem in hac editione unicam
specto, ut, qui Græce intelligunt, videant, quam difficile sit
Euripidem subsequi: qui verò Græcum sermonem aut ignorant,
aut minùs perdidicerunt, in hac interpretatione, ad suum e-
xemplar, quantum mearum virium fuit, proxime expressa, vir-
tutes Euripidis admirentur, & siquid, ut res sunt humanæ,
admixtum est vitii, in eo quoque observando judicium suum
exerceant. Quod ut faciant rectius, quæ de hac tragoedia ejus-
que membris, aut à veteribus dicta sunt, aut dici etiamnum
posse videntur, in partem utramque exponam. Quatuor res
6 sunt, quibus tragœdia perficitur, quatenus poëtæ est opus: fa-
bulæ structura, personarum mores, sensus rerum, elocutio ver-
borum. Nam quæ duo ad hæc addit Aristoteles, non sunt poë-
tæ, sed ostentus quidem choragi, & histrionis: modulatio verò
cantoris, & tibicinis. Structura in omni fabula maximum:
quod optime vidit Menander, qui amicis dicentibus, mirari se,
quod jam instarent Dionysia, & nondum ipsi facta esset Comœ-
dia, respondit, factam esse: structuram enim præformatam ani-
mo, nec aliud restare, quam ut versiculi accinerentur. Anti-
phanes verò censebat, Comico difficiliorem hanc esse partem,
quod & res tota, & personæ fingendæ essent. Sed recte spe-
ctanti auget hoc ipsum difficultatem tragœdiæ, quod materia
non quælibet sumi potest, sed in data est laborandum.

Structuram ergo hujus tragœdiæ ut videamus, temporis spa-
tium, quod laudem in fabulis habet, hic breve. Omnia enim,
quæ hic ob oculos ponuntur, unius diei parte aliqua, nec ma-
xima, contingere potuerunt. Interea temporis non tantum fra-
tres occumbunt mutuis cædibus, quo ferme solo argumento
7 contentus fuit Æschylus, sed & Menœceus se pro patria devo-
vet, & Iocasta se super filios interficit, & Oedipus in exsilium
eiicitur. Locus quoque fabulæ non duplex, ut alibi, sed uni-
cus, ante ipsam regiam: nam ibi stant feminæ peregrinæ: eo
venit Polynices: excitur Iocasta: advenit Eteocles: quem re-
perit ibidem Creon: advocatur Tiresias: Creoni adest Menœceus,
ut

ut reſponſum ad ſe pertinens exaudiat: eodem veniunt nuntii:
redit eodem Creon filii corpus ſorori ad pollinCturam commen-
daturus: mox Oedipus eodem educitur: qui contextus magnum
oſtendit poëtæ artificium. Agnitio hic nulla induci potuit, qua-
lis in Iphigenia in Tauris, & Ione: aliqua enim affingi poſſunt,
non omnia, ubi non tota confingitur fabula, ſed recepta famæ,
qualis illa erat de oppugnatione Thebarum & fratrum cæde, cæ-
tera adſtruuntur. Accedit tamen huc quam poteſt proxime fi-
lius, matris ſuæ conſpectui poſt aliquot annorum exſilium red-
ditus. Sic nec ſubita mutatio de felicitate ſumma in calamitatem
locum hic reperiebat: ſed tamen non longe hinc abit, quod Io-
caſta, lætata nuntio dejectorum à mœnibus hoſtium, ſtatim gra-
viſſime percellitur, ubi filios inter ſe dimicaturos intelligit.
Eſt & in Creonte ſubita mutatio, qui acerrimus eſt boni publi- 8
ci vindex, donec privatum ſuum agi ſentiens, in contrarium
vertitur. Adverſum hoc poëtæ accidit, quod triſtium præcipua
extra ſcenam ſunt, & ſola auditione percipiuntur. Nimirum
eo tempore valebat adhuc monitum illud, quod ab antiquis
accepit Horatius, removenda talia à conſpectu, quia plene ex-
hiberi nequeunt, & ſi aliquid coneris, odium prius excites,
quam commiſerationem. volunt enim falli homines, ſed proba-
biliter falli. Obſtitit præterea & locorum diverſitas: nam Me-
nœcei cædes ad mœnia contigit: fratrum pugna longiùs extra
urbem medio loco inter bina caſtra. quo ſimul factum, ut quæ
pars ad affectus patuiſſet maximè, & in qua triumphaſſet haud
dubie Euripides, hinc abſit: ſermo ſcilicet, aut Iocaſtæ, ut a-
pud Latinum ſcriptorem Thebanæ tragœdiæ, qui locorum co-
hærentiam negligit; aut hinc Iocaſtæ, inde Antigones, ut apud
Statium Papinium ad dirimendos fratres in pugnam ardentes.
Sed quantum potuit, hoc quoque deliquium ſanavit Euripides,
cùm fratres duos ſub matre arbitra facit congredi, & ita diſce-
dere, ut cædem mutuam minentur. Sic & Menœceo verba tri- 9
buit digna mortem voluntariam jamjamque ſubituro. Tum ve-
ro ipſa corpora mortuorum, primùm Menœcei, deinde Ioca-
ſtes & filiorum in ſcenam veniunt, & à proximis contrectantur,
quæ omnia ad miſerationem plurimum valent. Reprehendunt
veterum nonnulli, quod Chorus conſtet non Thebanis mulieri-
bus, quod ſimplicius fuerat, ut apud Æſchylum, ſed ex pe-
regrinis. Sed externus ille habitus ornat haud dubie tragœdiam,
&, quod præcipue chori officium eſt, recte ac liberè de actio-
nibus judicare, id hìc non potuit expleri à Thebanis mulieri-
bus metuentibus Eteoclem, cujus deterior erat cauſa. Ideo
non

non externas tantum induxit feminas, sed & Deo sacras, atque
ideo inviolabiles. Atque hoc commentum novum & audax satis probabile reddidit ex celebritate templi Delphici etiam apud
barbaros fama cogniti, & ex ea consanguinitate, quæ erat inter
Phœnicas & Thebanos per Cadmum. Sunt & qui haud satis
probabiliter confictum putant, quod Polynices pactis induciis
in urbem venit. sed id mihi quidem videtur à ratione temporum
10 non abhorrere, quibus fides publica communi omnium conspiratione defendebatur. Deinde auctorem hic habet Euripides
Homerum, apud quem Menelaus ipse Troiam sub pacto simili
ingreditur. Sic & illa pars luculenta, qua senex Antigonæ hostium duces monstrat, de Homero expressa est, apud quem Helena ex turri Priamo Græcorum principes designat. Nec video,
qui minus sit credibile, hostium duces & signa nosci ab eo, qui
ob inducias missus iverat, quàm, ut apud Æschylum, à speculatore. Oedipodis fuga an recte tragœdiæ adjecta sit, disputationem recipit. Est enim id per se quidem triste, sed exiguum
quid post tot mortes, & consumtis jam circa maxima affectibus. quod nec ipse ignoravit. ideo enim verbis quantum potuit
ad mœrorem compositis conatus est innovare affectum. In eadem parte reprehendunt Critici, quod Oedipus una filia comite
exeat: quod ut excuset alius, ait, Thebanos eo tempore occupatos fuisse in visendis mœnibus, quæ oppugnata fuerant, &
relictis hostium castris, & mortuorum corporibus, aliisque id
genus spectaculis At quanto satius est dicere, nefas visum civibus, comitari hominem parricidio & incesto pollutum. nam
11 & per ignorantiam facta, quæ talem habent atrocitatem, non
evenisse putabantur, nisi in pœnam criminis. Itaquè & Papinius, scriptor accuratus, ut alias partes ex Phœnissis, ita &
hanc imitandam sibi duxit: adeo nihil in ea reperit, quod credibile non esset. Inserta, quæ Græci episodia vocant, in hac
tragoedia haud multa, & satis probabiliter cum argumento cohærentia, ut dissertatio Iocastes & Polynicis de exsilii incommodis, quæ ipsa graviorem facit videri eam, quæ secutura est, calamitatem Oedipodis: item colloquium Eteoclis & Creontis de
belli gerendi rationibus.

Sequitur pars de moribus personarum, in quibus præceptum est vetus, ne aut plus quam opus est pravas faciamus personas, aut mores ipsis affingamus famæ & actionibus minus congruentes: quod si ab hac necessitate liberi simus, tum hoc restat, ut persona

servetur ad imum,
Qualis ab incepto processerit, & sibi constet.

Video multis placere, in moribus fingendis Sophoclem multo
superiorem esse Euripide, neque nego in tanto pluribus, quæ
nobis restant Euripidis tragœdiæ, quam Sophoclis, plura quo-
que inveniri posse, quæ in reprehensionem cadant: cæterum 12
minime mihi hanc partem neglexisse videtur Euripides. Et ut
ne à nostra tragœdia abeamus, quam apposite Iocasta inducitur
prudens, ut & in regno educata, & jam senex: itemque patiens
malorum, nisi quæ humanum modum superaverant. Chorus
qualis esse debet, æquo & bono favens; adeo ut & contra ci-
vitatem judicet, in qua salutem suam jam habebat repositam,
& victoriæ præferat pacem. Menœceus supra ætatem, Antigo-
ne supra sexum generosos animos ubique præferunt. Tiresias
liber etiam adversus reges, ut decet Deo dicatum. At in Poly-
nice maximè laboratum, ut pius probusque appareat. nam cum
causa ipsius ubique ponatur ut extra controversiam justa, tamen
ostendit, passim ad eam armis tuendam se summa necessitate, &
quodam ignominiæ metu, ne contemtus inter externos ageret,
adactum: dolere se, quod jus suum obtinere non possit sine po-
pularium periculo: ipsum Adrasti beneficium ita agnoscit, ut
simul doleat: amorem patris, matris, sororum & vivus osten-
dit, & moriens. Vivus fratrem conditionibus æquis studet
placare, aliter quam apud Papinium, ubi jam fretus armis, 13
suo non contentus, totum regnum postulat: moriens ostendit,
dolere sibi non tam quod moreretur, quam quod fratrem oc-
cidisset, cui condonat, quicquid is in se commiserat: de sepul-
tura quoque mandata dat, non tanquam magni eam per se æsti-
mans, ut quidam philosophi interpretantur, qui id irrident; sed
ut omni modo ostendat, quanti patriam faciat. Neque enim se-
peliri ubivis cupit, sed in patria; nec quovis modo, sed per-
suasis civibus. Tres sunt personæ, quæ ne optimæ fingerentur,
argumenti necessitas obstitit, Eteocles, Creon, Oedipus. Vi-
debitur multis Eteocles persona injustior fingi, quam opus est,
quia in disputatione cum fratre quasi jus omne contemnere vi-
detur eo ipso, quod id non affert, quod pro sua causa maxime
videbatur favorabile, jus scilicet primi natu, quo utitur a-
pud Papinium. nam & Euripides, & Papinius, majorem natu
faciunt Eteoclem, contrà quàm Sophocles Oedipode Coloneo.
Sed mihi videtur hac in re sapienter egisse Euripides, qui scie-
bat, si eo tempore id jus viguisset, nunquam futurum fuisse,
ut pactio ea iniretur, quæ fundamentum est hujus fabulæ.

Et

24 Et sane dubitari non debet, quin pleraque eo tempore Græ-
corum regna communia inter plures, aut dividua fuerint. nam
& in ipsa hac Bœotia ante Thebas conditas regnaverant Zethus
& Amphion; & Mycenis Atreus ac Thyestes, & posteriori æ-
tate Lacedæmone, Castor & Pollux. Argivi quoque regni par-
tem dimidiam Melampodi, partem tertiam Bianti concessam
narrat Herodotus. Romæ pariter regnarunt Romulus & Tatius.
Sed & apud alias gentes idem diu usurpatum est, donec exper-
tis discordiis remedium ab unius potestate quæsitum. Prudenter
igitur hoc præteriit: at cæterorum, quæ ad culpam minuendam
faciebant, præteriit nihil. Nam injustitiam non defendit univer-
sim; sed excusandam putat excellendi cupiditate, quæ in
magnis animis maxima est. Cicero in primo de Officiis tractans
locum de injustitia ait facillime adduci homines, ut eos justi-
tiæ capiat oblivio, cùm in imperiorum, honorum, gloriæ cu-
piditatem inciderunt: quicquid denique ejusmodi est, in quo
non possint plures excellere, in eo fieri plerunque tantam con-
tentionem, ut difficillimum sit sanctam servare societatem. Ex-
25 emplum deinde adfert viri maximis virtutibus præditi C. Cæsa-
ris, qui omnia jura divina atque humana pervertisset propter
eum, quem sibi opinionis errore finxerat principatum. Atque
hic est Cæsar, qui, ut idem narrat Cicero, illos de Phœnissis
versus, qui in Eteoclis persona sunt positi, & quos hic ne po-
nere quidem volo, adeo eos detestor, in ore semper habebat.
Accedit ad levandam Eteoclis invidiam, quod Polynices non ut
apud Statium inducitur per legatos egisse, antequam exercitum
admoverat, sed castris demum ad urbem positis venire ad audien-
das conditiones. Est autem mos ille generosis mentibus, ut ni-
hil minus velint facere, quàm id, ad quod obtinendum vis,
metus, minæ adhibentur. Neque negligit Eteocles odium con-
citare Polynici ex ea parte, unde ipse maximè laborabat, quod
sui honoris causa patriam oppugnaret: excusat nonnihil Eteo-
clem & ætati isti ac fortunæ conveniens animus, inconsideratus
& impetu prorumpens, suique impotens. Nam inde est, quod
Creontem nec intellectum interpellat, & quæ de septem ducibus
legiones ducentibus dicta erant, tanquam de septem solis homi-
26 nibus dicta accipit: & in consilia fertur, fortia quidem, sed non
bene percocta & talia, quæ ipse admonitus statim damnet. E-
tiam cùm fratrem in singulare certamen provocat, honesto ob-
tentu utitur, ut contendentium potius sanguine, quam multa
innocentium cæde, res transigeretur: quas ob causas regnorum
controversias etiam alios apud populos certamine quamvis pro-

pinquorum singulari decertatas legimus. Creon alius describi-
tur in fortuna privata, alius jam regni compos: nec immerito:
nam, ut Aristoteles ait, æqualiter personam & ille describit,
qui inæqualem describit ut inæqualem. Solent autem mutari
mores mutata fortuna, aut potius id, quod latebat, detegi.
Ante regnum modestus satis, publicarum & privatarum carita-
tum amans: post regnum adeptum ferox & insolens, quales es-
se reges novos ait Æschylus. Sed hic quoque, ne nimium in-
justus videatur, habet quod factis obtendat: edicto ne humetur
Polynices, ultimum mandatum morituri amici Eteoclis:
ejectioni Oedipodis responsa Tiresiæ. Oedipus iracun-
dus sane: nam inde & Laïum occiderat, & devoverat liberos:
sed, quod iracundiæ remedium, pœnitentiæ haud exsors: 17
quò pertinet longa illa, & eo nomine à Græcis inculata querimo-
nia, ne scilicet crederetur ferox, & immanis, & qualem mise-
rari nefas esset. Est autem iracundia Oedipodis heroïca, id
est, ex animo generoso procedens, quo fit, ut ad summum mi-
ser Creonti tamen supplicaturum se neget: quod imitatu dignum
duxit Papinius in illis,

An exspectat, ut pronus supplice dextra
Sternar?

& quæ alia sequuntur libro undecimo. Cæteræ personæ mino-
ris gradus, quod in illis maxime spectatur, egregie ostendunt fi-
dem in superiores cum amore conjunctam.

Sensus rerum, quod in tragœdia tertium diximus, tam latè
patent, quam omnes quotquot sunt disciplinæ. nulla enim est,
quæ non poëticæ arti quasi symbolam suam debeat. Notabit Phy-
sicus, cùm παίδων ἄλοκα dixit hic noster, ut genitalia arva Vir-
gilius, intelligi voluisse quam rationem in agricultura habet hu-
mus, eam habere uterum in animantium productione. Quare
& cùm infra dicitur μητρὸς ἐκ γονῆς, notant interpretes, id sic di-
ctum, sicut semen terræ dicitur, quod terræ mandatur. Nam 18
eo tempore sententia erat receptior, matrem non esse produ-
ctricem, sed altricem partus, ut videre est apud Æschylum
Furiis, & Euripidem Oreste, ubi similiter matrem terræ com-
parat,

Σὴ δ' ἔτικτε παῖς,
Τὸ σπέρμ' ἄρουρα παραλαβοῦσ' ἄλλου πάρα.

Pertinet huc & illud à Socrate desumtum, non ab Anaxagora
(is enim aliter sentiebat) cum indicat, sentire se astra intellectu
esse prædita. Nam de illis ut talibus loquitur Iocasta: unde &
Comici, qui ridicula detortione tragicorum carmina traducere
so-

solebant, hanc partem non omiserunt. Strattis enim in Phœnissis ad eum, quem diximus, locum tali parœdia alludit:

Εἶθ' ἥλιος μὲν πείθεται τοῖς παιδίοις,
Ὅταν λέγωσιν, ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.

Hoc scilicet volens, non magis justum esse Solem, quod vices cum Luna partiatur, quam obsequens est, cùm nube aliquam diu prætextus emicat tandem, postquam diu clamarunt pueri, emica ô Sol. Lunam alii poëtæ sororem dixerant Solis: at Euripides hic post Æschylum filiam, quia lumen
19 suum habet à Sole. Tum vero illud, quod Plato dixit, exerceri à Deo artem mensoriam, imo quod sacræ literæ dicunt, Deum omnia constituisse in numero, pondere & mensura, nonne hîc poëta aperte satis expressit, ut ostendat, ab eo exemplari ad nos justitiæ semina manasse? Qui locorum positus didicerunt, mirantur, Phœnissas Tyro Bœotiam petentes Siciliam prætervehi, eamque infrugiferam dici. Sed prius illud, ni fallor, tempestatibus tribuendum: in altero significatum est, Siciliam eo tempore habitatam à Cyclopibus frugum serendarum ignaris, quod & apud Homerum legitur, & in vita Apollonii, itemque in Heroicis Philostrati, & Imaginibus. nam aliam hic ejus nominis insulam comminisci, quod faciunt quidam, temerarium mihi videtur. Notant alii, mendose dici à nuntio, ex mœnibus Thebarum visos Græcos, cùm de Teumesso monte descenderent, quia Teumessus centum stadiis ab urbe absitus & extra conspectum sit: sed dici potest, sensum esse, conspectos non cùm descenderent, sed postquam descenderant. Temporum gnari observant, Athenarum honori datum, quod de Eumolpo & Thracibus historia hîc quasi recens
20 narretur, cùm quatuor antè contigisset ætatibus. Nam Thesei, qui Argivos ad Thebas occisos sepeliri imperavit, pater fuit Ægeus, Ægei Pandion, Pandionis Erechtheus, cui bellum cum Eumolpo fuit: quod tamen licentia quadam, non ignorantia factum à poëta, vel inde apparet, quod in Erechtheo tragœdia hanc ipsam historiam ad suum tempus retulerat, ut ostendit egregium illud fragmentum, quod exstat apud oratorem Lycurgum. Sicut autem hîc res gesta serius posita, ita anticipatum videri potest, quod tubæ sit mentio, cujus in Græcia usus non fuit ante Heraclidas: sed responderi potest, apud Tyrrhenos jam tum ejus usum fuisse, ejusque moris famam ad Græcos perlatam: nam neque hîc tuba dicuntur usi Thebani, aut Argivi, sed facis jaculatio pro tuba fuisse, quod verum est: nam & inde fecialibus nomen πυρφόρων, & ad significandam internecionem

proverbium, ne ei quidem parcitum qui ignem ferret. Erat il-
lorum temporum opinio, atrocia quædam facinora, quæ ἄγη
vocabant, divina providentia etiam in posteris puniri. hoc quo-
que non semel hîc insparsum: ut cùm de Menœceo mactando
causa redditur: & cum dicitur malè fore civitati, quamdiu quis- 21
quam ex Oedipodis gente regnaret. Erat & hoc illorum tem-
porum, quod nominibus infantium, quæ lustrico sive nomina-
li die sacris adhibitis indebantur, vim quandam vaticinam in-
esse crederent. Quod si consideremus, non tam frigidum nobis
videbitur, quam visum est Quintiliano, quod nomen Polynicis
bis in hac tragœdia ex origine sua explicetur, Æschyli exemplo,
qui idem ante fecerat: quod nec Sophocles vitavit in nomine A-
jacis. Eorum, quæ præcipiunt rhetores, ferme nihil omissum
in Polynicis oratione. tam commode orditur, narrat perspicue,
sua proponit, confirmat, refutat adversarium, perorat. Artis
militaris peritia apparet in consiliis Creontis, quibus ille singu-
la Eteoclis errata statim corrigit, subjecta ratione satis idonea.
Summa est, his, qui copiis vincuntur, consultius esse sua tuta-
ri, quam alios oppugnatum ire. Nec minor peritia se ostendit,
ubi oppugnatio & defensio mœnium accuratè commemoratur, &
ubi singulare fratrum certamen. in his enim omnibus nihil est,
quod non valde sit probabile. Tantum disquiri potest, an re-
cte tam concitatis fratrum animis tantum sollertiæ præbuerit, 22
Eteocli præsertim: nam Papinius maluit eos quasi omnium im-
memores & furentes inducere, significans, tantum hoc esse fa-
cinus, ut nisi emota mente patrari non possit. Referenda sunt
ad hanc classem & duo illa, quibus maximè excellere Euripi-
dem suprà jam diximus, vis exprimendi affectus earum perso-
narum, quibus tragœdia constat, & præcepta quædam vivendi,
quæ Græci γνώμας, Latini speciali significatu, latius alioqui pa-
tentis vocabuli, sententias vocant. Affectuum descriptio passim
egregia, ut in Antigone, quæ cùm hostibus omnibus graviter
irascatur, amat tamen Polynicen, & propter ipsum etiam Ty-
deo, quàm cæteris, est æquior. Sic & Iocastes egregius elu-
cet in Polynicen amor, adeo ut gravissimo tempore tamen mi-
nima quæque ad ipsum pertinentia percunctetur, nec satis possit
ejus & conspectu & contactu satiari. Tum verò illa quàm ma-
terna?

Σχάσον τὸ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς·
Οὐ γὰρ τὸ λαιμότμητον εἰσορᾷς κάρα
Γοργόνος· ἀδελφὸν δ' εἰσορᾷς ἥκοντα σόν.

Iracundia quomodo levibus initiis magis magisque insurgat, & 23
al-

alternis verbis excitetur, exemplo est illa inter Eteoclem & Polynicem disputatio, in acerbissima quæque desinens. Nec minus ille locus notabilis, ubi Polynices tanto cum dolore, à matre, patria, proximis avellitur. Tener & ille Creontis in filium affectus, præ quo & suam vitam parvi facit, & eam, quam alioqui valde curabat, patriæ salutem: quo loco versus est ille ex cordis intimo motu,

Μή μ' εὐλογείτω τἀμά τις κλείνων τέκνα.

Ex quo Virgilii illud sumtum videri potest de Bruto:

Infelix, utcunque ferent ea fata nepotes.

Pœnitentiam verò Polynicis de confecto fratre quàm efficaciter exprimunt illa:

Φίλος γὰρ ἐχθρὸς ἐγένετ', ἀλλ' ὅμως φίλος.

Iam Antigones quantus ille dolor, qui ei abstulerat etiam, quod erat carissimum, virginalis verecundiæ custodiam. Ideo se manium Baccham vocat. Quid verò suavius illo ejusdem virginis, cùm de nuptiis ipsius ageretur?

Ἀλλ' εἰ γαμοίμην, σὺ δὲ μόνος φεύγῃς πάτερ;

24 Vt jam infinita alia prætercam. Sententiis verò, id est dictis ad vitam utilibus, nulla tragœdia densior: qualia sunt illa: amorem patriæ ne à volentibus quidem excuti posse: gravissima proximorum odia: exsilio amitti loquendi libertatem: plerosque amicos cum fortuna fugere: gravem nobili paupertatem: primum esse ad componendas controversias injuriarum oblivionem, τὸ μὴ μνησικακῆσαι: jus naturæ per se esse evidens: injustitiam eloquentia tegi: quæ maximè expetuntur, bona non vera esse, sed inania: procuratores nos esse divini numinis: non debere duos simul insanire: multa homines (ita enim Livius hanc Euripidis sententiam extulit) ne bellare necesse sit, voluntate remittere, quæ bello & armis cogi non possint. Præferendum duci quod tutius: in ducibus spectandam & fortitudinem, & prudentiam, neque debere hæc sejungi: periculosum esse Dei placita eloqui apud reges: civitates felices fore, si cives singuli, quod suarum est virium, ad eam tutandam atque ornandam conferant: non
25 in omnia parendum superioribus: ponendos cum fortuna spiritus & quæ alia hîc repetere longum foret. Sunt & quæ sententiæ vim habeant, etsi non sententiæ in morem exprimantur. Sic descriptio Amphiarai, quem ut viri boni exemplar ponunt poëtæ, adeo ut in illius laudibus apud Æschylum Athenienses Aristidem intellexerint, discimus virtutis comitem esse modestiam:

Ὡς ἀτρεμαῖα κέντρα
Καὶ σώφρονα πώλοις
Μεταφέρων, ἰθύνει.

Et infra,

Οὐ σημεῖ' ἔχων
Ὑβρισμέν', ἀλλὰ σωφρόνως; ἄσημ' ὅπλα.

In Capaneo contemtorem divini numinis describunt Æschylus, Euripides, sed & omni occasione Papinius. Hujus fulmine icti interitus reipsa significat, quod apud Sophoclem Calchantis verbis egregie dicitur:

Τὰ γὰρ περισσὰ κἀνόνητα σώματα
Πίπτειν βαρείαις πρὸς θεῶν δυσπραξίαις
Ἔφασχ' ὁ μάντις, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν
Βλαστὼν, ἔπειτα μὴ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ.

Prudenter & illud, quod in fratrum disceptatione prior loquitur Polynices, quippe actor: nam possidebat alter: & quod ma- 26
ter alterum monens, ne regni cupiditate nimia justitiam violet; alterum, ne jus suum cum patriæ incommodo persequendum putet; quantum potest, à præjudiciis abstinet. Nam quod Græci quidam reprehendunt, nihil ab ea pronuntiari, non culpo: conciliatricis enim, non judicis partes elegerat. Tamen, quomodo rem componendam sentiat, indicat satis: indicare autem, quam eloqui, magis conducebat:

Σὺ δ' οὐκ ἀνέξῃ δωμάτων ἔχων ἴσον,
Καὶ τῷδ' ἀπονεῖμαι;

Homines aliter judicare, cùm aliena, quam cùm sua res agitur, quod dici solet, Tu si hic sis, aliter sentias; pulchre docetur in Creontis persona: & illis Tiresiæ verbis,

Ἀνὴρ ὅδ' ἥκει τ' αὐτός.

Non poterat evidentiore exemplo ostendi, quod Aristoteles docet, multa nos scire universim, quæ singulatim ignoramus, quia circa singularia, non circa universalia oriuntur motus illi, qui vim judicatricem perturbant. Talis erat in Euripidis alia tragœdia Oïleus, qui cùm Teucrum monuisset, fortiter ferenda, 27
quæ eveniunt, mala; statim ut filium suum obiisse audiit, totus in mœrorem abreptus est, subitoque illi exciderunt illa tam vere, tam pulchre dicta. Ad sensus rerum & hoc pertinet, ut quæ dicta ponuntur, dicantur probabiliter, & ut suo loco: in quas regulas vix est ut non aliquando peccetur. Neque pauca sunt, quæ in hac tragœdia reprehendunt Græci censores; sed alia ejusmodi sunt, ut dilui possint, alia minoris momenti. Percurramus & hæc, ut materiam lectori demus acuendi judicii.

Quæ-

Quæritur, an credibile sit, educatum à Merope partum, qui mutilus esset. Respondetur haud male, non esse id incredibile in femina diu sterili, & inde mariti fastidium metuente, maxime cum & pulcher infans fuerit, & spes aliqua sanandi vulneris. Mirantur alii, quomodo de Laii cæde nulla facta sit inquisitio tanto tempore. Solvit hunc nodum Sophocles, cum dicit, per insecutas à Sphinge calamitates ab aliis curis aversam civitatem: sed recte addas, cùm & equos Laii abduxisset Oedipus, sparsam famam à latronibus occisum, quorum desperata sit in-
28 dagatio. Sunt qui probabile negent à Creonte sororis & quidem reginæ promissum conjugium sub conditione cuivis ignoto: sed mali præsentis maximi sensus, & spes evadendi, solet homines dignitatis immemores facere. Iocasten tot tamque gravibus ærumnis supervixisse qui mirantur, habent in alio Euripidis loco paratum responsum, feminas vitæ amantiores esse, & magnam ab illis doloris partem per lachrimas egeri. Polynicen in exsilio egentem & Euripides facit, & Statius. Opponunt alii, quod cùm sponte discessisset ab urbe, secum necessaria tulisse credendus sit. Obiicit & Plutarchus libro de exsilio regiam affinitatem. Sed satis apparet egestatem hanc incidisse in medium tempus post expletum annum, in quem de necessariis sibi providerat, ut eo exacto rediturus, & ante contractum matrimonium. Exiit autem inter hæc annus unus aut alter, sive Euripidem, sive Papinium sequamur. nam apud Papinium tertio post obitum anno, quarto apud Euripidem venit Polynices obsessum Thebas. Videtur nonnullis & timidus & imprudens Polynices, qui gla-
29 dium exsertum habens aras & mulieres respiciat, tanquam præsidia salutis suæ, quæ nihil profutura erant, si vim parasset Eteocles. Sed ipse poëta satis occurrit, cùm dixit, quamvis fortes timere ubi in hostico loco sunt: neque mirum, si perculsus animus etiam à levibus auxiliis spem sibi captet. Ajunt quidam accendi magis regni cupiditatem in Eteocle quam exstingui, cum regnum mater vocat ἀδικίαν εὐδαίμονα, Sed hìc illud εὐδαίμονα splendorem tantùm fortunæ significat, qui etsi non dicatur, satis apparet. eum verò mater ostendit tanti non esse, quanti putetur, quippe plerumque cum injustitia conjunctum. Reprehenditur, quod Eteocles dicat, iturum se in urbem ἑπτάπυργον, id est, Thebas, cùm jam intra eam urbem esset: sed quanquam regia in urbe est, quis tamen nescit, posse urbem à regia distingui? Memoriæ videtur erratum, quod cum ferro perfossos Oedipodis pedes dixisset in Iocastes persona Euripides, ut & post eum Seneca, chorus tamen Phœnissarum dicat, id factum χρυσοδί-

δέτοις περόναις, nisi χρυσοδέτους interpretemur auratas fibulas, aut peregrinas mulieres dicamus ignaras rei locutas pro more regii 30
sexus apud barbaros, quorum omnis suppellex erat aurea. Valde sudant nonnulli circa hanc quæstionem, quomodo Menœceus portis exire potuerit, quæ à vigilibus custodiebantur: & quomodo corpus potuerit recuperari, hostibus urbem oppugnantibus. Ipse Euripides, & post eum Statius, solvunt nodum. neque enim portis exiit Menœceus, sed de mœnibus se in specum, qui extra quidem mœnia, sed sub ipsa mœnia erat, dejecit, eo tempore cùm nondum hostis mœnibus successisset, ita ut referendi corporis tempus fuerit. Solenne Euripidi dicitur, Choris sermones tribuere ad rem nihil pertinentes, extra quam Sophocli mos est. Id maxime reprehendi videtur posse in illo Chori cantu, ἔβας, ἔβας, ubi Sphingis fabula, toties jam memorata, odiose repetitur, & quidem eo tempore, quo laudandi Menœceos, & amoris in patriam, ampla patebat materia. Hoc igitur inter illa sit, quæ virtutibus majoribus redimuntur. Illud verò non accusem, quod Creon in
planctu filii dicat, se & civitatis vicem lugere, quæ tamen victrix 31
erat. manebat quippe bellum: nec adhuc de abscessu exercitus hostilis quicquam audiverat: Nec quod lugens Oedipus Iocasten uxorem vocet: nam postremorum officiorum recentior erat memoria: & ipse mœror, si magnus sit, avocat à decori exacto studio. Difficile explicatu, quomodo cohæreat consilium Antigones de sepeliendo Polynice, & de fuga cum patre: *nam &* statim abit, & Athenis patrem solum relictum, *ut ipsa* ad sepeliendum fratrem Thebas rediret, vix sit credibile. Tamen alterutrum ponendum est: & apparet Sophocli gratificatum Euripidem, qui & ad Antigonen ipsius, & ad Oedipum in Colono quasi deducere lectorem voluit: sicut Æschyli reverentiam eo demonstravit, quod de septem Thebanorum ducibus locum præteriit, ab illo eximie tractatum.

Vltimum, quod in tragico laudari diximus, est verborum delectus, quibus sensa exprimuntur, in quibus pondere & majestate superiorem Sophoclem ingenuè confessi sumus. Sed nec Euripidi sua hîc virtus deest, perspicuitas, ubique sane miranda extra Choros, qui genus dicendi requirunt dithyrambicum, 32
& ad obscuritatem usque elaboratum. Tralationes quoque passim obviæ, quod signum maximum ingenii Philosophus vocat: & hæ ipsæ non nimium temerariæ, sed prudentia quadam temperatæ. Hoc verò singulatim si cupiam ostendere, transcribenda mihi esset pars magna tragœdiæ, in quam sane metuo, ne hac tanta præfatione lassatum te, Lector, dimittam. In

In contextu Phoenissarum

Errata			corrige
Vs.	393.	[illegible]	[illegible]
Vs.	477.	[illegible],	[illegible],
Vs.	530.	[illegible]	[illegible]
Vs.	614.	[illegible]	[illegible]
Vs.	1045.	[illegible]	[illegible]

In Latina versione.

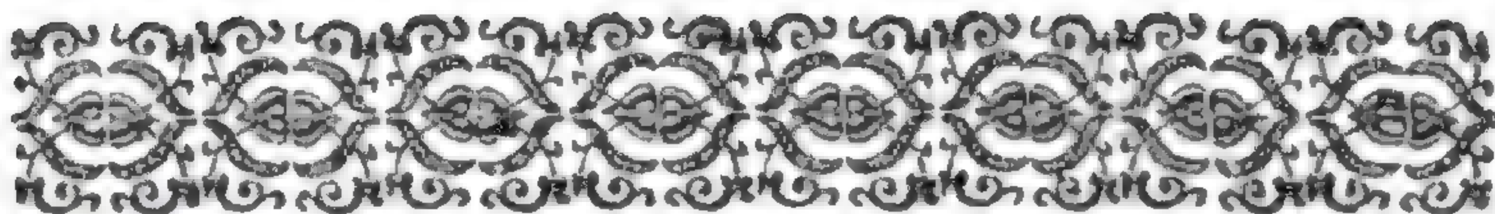
v.	111.	Campis	Campus

In notis ad Phoenissas

Pag.	col.	lin. Errata	Corrige:
121.	a.	25. pes	syllaba
——	——	29. [illegible]	[illegible]
130.	b.	3. urum	utrum
148.	a.	13. [illegible]	[illegible]
177.	b.	21. [illegible]	[illegible]
190.	a.	25. cum r. d. h. t. l.	recepit
247.	b.	6. [illegible]	[illegible]
339.	a.	9. [illegible]	[illegible]
356.	b.	31. [illegible]	[illegible]
428.	a.	12. & b. 8. [illegible]	[illegible]
448.	a.	29. c. 6.	c. 92.
490.	a.	22. [illegible]	[illegible]
——	b.	5. in	id
495.	b.	15. 1437.	437.
524.	a.	20. absonum —— usque ad [illegible]	deleantur, male repetita.

In notis ad Scholia

597.	b.	2. fide	fide
618.	a.	9. scripserat M.	scriberetur Ionice
689.	b.	16. [illegible]	[illegible]
714.	a.	18. [illegible] Oid.	[illegible] Oid.
728.	a.	10. [illegible]	[illegible]
768.	a.	2. [illegible]	[illegible]

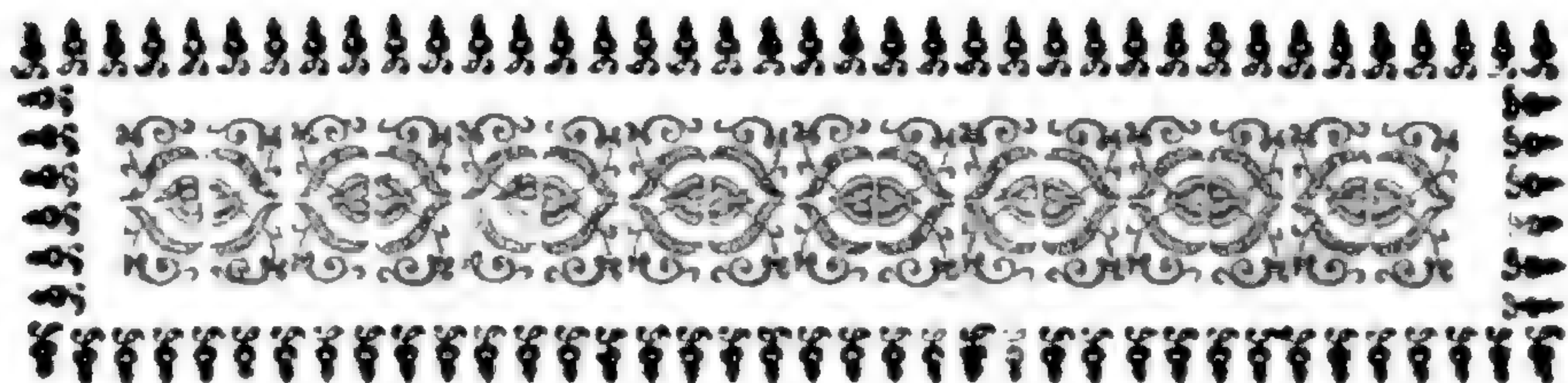
INDEX SCRIPTORUM VETERUM,

Qui emendantur in notis ad Phoenissas.

Praeterea corriguntur in notis ad Phoenissas & Scholia, vel tentantur

--- *Sup-*

PIN-

INDEX
RERUM ET VERBORUM,
QUAE IN
Adnotatis ad Phoenissas & Scholia explicantur.

A.

Ἀμ

Κρα-

 — for-

H.

I.

L.

M.

N.

— in

Spu-

Χαῖος

F I N I S.

